

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

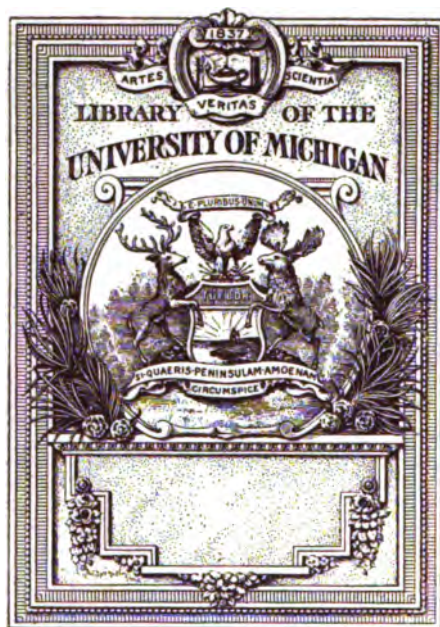
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 470919 DUPL

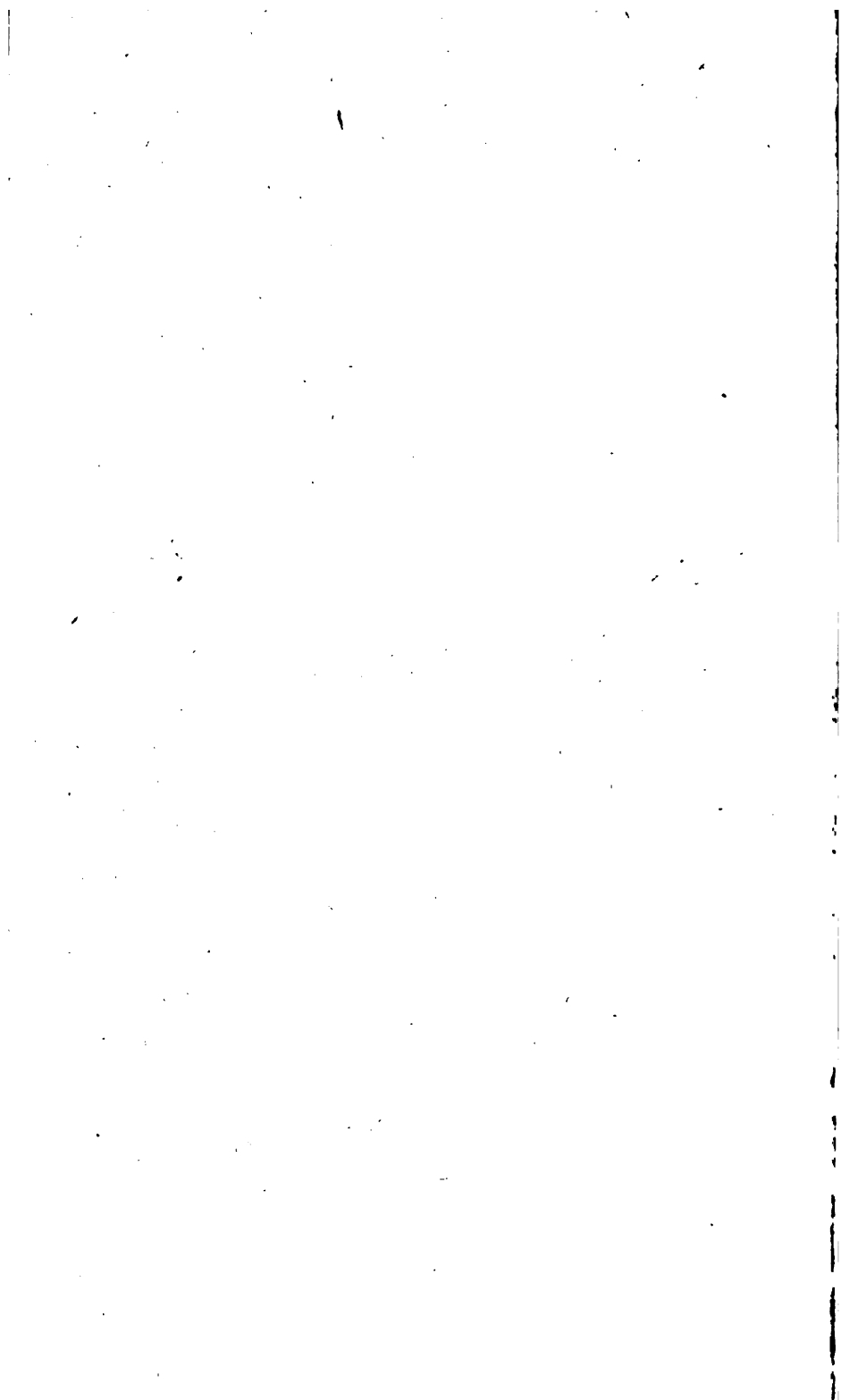

888

A7

B75

1845

P O E T A E S C E N I C I

G R A E C O R U M .

1

POETAE SCENICI

GRAECORUM.

RECENSUIT ET ANNOTATIONE SIGLISQUE METRICIS IN MARGINE
SCRIPTIS INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

EDITIO SECUNDA EMENDATIO.

VOLUMEN SEPTIMUM.

ARISTOPHANIS COMOEDIAE. VOL. III.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXLV.

17026

ARISTOPHANIS
COMOEDIAE.

RECENSUIT ET ANNOTATIONE INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

EDITIO SECUNDA EMENDATIO.

VOLUMEN TERTIUM.

LYSISTRATE. THESMOPHORIAZUSAE. RANAE.

LIPSIAE

SUNTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXLV.

1. The first line of the document is a vertical line.

2. The second line of the document is a vertical line.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

111.227.1.11

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Λυσιστράτη τις Ἀθήνησι τῶν πολιτίδων, καὶ τῶν πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ βοιωτίων, γυναικῶν σύλλογον ἐποίησατο, διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἑλλήσιν· δμῶσαι δὲ ἀναπέσασα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάζειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλοις παύσωνται, τὰς μὲν * ἔξωπλους ἐμπριλὰς * καταλιποῦσα ὀπίσω αὐτὴ δὴ ¹⁾ πρὸς τὰς κατελιγφύας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας τὴν ἀναστολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα, καὶ προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος, εἴτα δὲ ἀποκρουσθέντος, καὶ διαπνυθανομένου, τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι, τὸ μὲν πρῶτόν φασιν, ὅτι ἐγκατατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν· δεῦτερον δὲ, ὅτι πολὺ ἔμεινον ταμιεύονται, καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγείς τοῦ θράους ὡς τοὺς συμπροβούλους οἶχεται, ταῦτα μὲν ²⁾ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδοροῦνται. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μᾶλα γελοίως δι' ἀκρισίαν ὡς τοὺς ἄνδρας ἡλίσκονται· ἐγκατεροῦσι δὲ Λυσιστράτης ἰκετενούσης. Κινησίαι τις τῶν πολιτῶν ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικὸς παραινέται· ἥ δὲ χειροτομοῦσα ³⁾ αὐτὸν

Annotationes ad argum. fabulae.

* ἔξωπ. ἐμπρ. * depravata, praesertim ἐμπριλὰς: nam ἔξωπ. fuisse puto ἔξωπικὸς, peregrinas. sub illo autem potest ut lateat εὐπάρκιδας, quod compendio scriptum εὐπρίδας fallere potuit librarios. εὐπάρκιδες quidem, i. e. *nobiles*, nec *plebejæ*, sunt hae mulieres: v. fabulae versus 86, 90.

1) libri δέ.

2) vulgo μή.

3) E loci sententia facile intelligitur, quid significet participium χειροτομοῦσα, *irridens*, *ludibrio habens*, *ludificans*. genuinum esse graecum verbum χειροτομεῖν nec affirmare nec negare ausim. quibus secus videbitur, per me licet legant χειρομοῦσα Br. magis verisimile nobis videtur legendum esse ἥ δὲ χοῖρον (cunnum) κομοῦσα (vel χοιροκομοῦσα) αὐτῷ ἐπ. μέν.

ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνουῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἄμα καὶ τὰς προτέρας γυναικας⁴). συνταχθέντες δὲ σφίσιν οἱ Ἀθηναῖοι πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν. οἱ μὲν γέροντες εἰς ταῦτόν ταῖς γυναιξὶν ἀποκαταστάντες ἓνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαιμόνος πρέσβεις, καὶ ὀργῶντας διαλλάττεσθαι, προσέλκεται⁵), καὶ ἐκατέρους ἀναμνήσασα (τῆς) παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης (εὐνοίας) διαλλάττει ἐν φανερώ, καὶ ξενίσουσα κοινῇ παραδίδωσι τὰς γυναικας ἐκάστοις ἄγεσθαι. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος⁶). εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. ἐκλήθη Λυσιστράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν στρατόν.

Α Α Α Ω Σ.

- Λυσιστράτη, καλέσασα τὰς πολτιδας,
 ὑπέθετο φεύγειν, μηδὲ μίγνυσθ' ἄρρεσιν,
 ὅπως, γενομένης νῦν στάσεως ἐμφυλίου,
 τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον αἴρωσιν λόγῳ,
 5 μένωσί τ' οἴκοι πάντες. ὥς δὲ συνέθετο,
 τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκρύτουν,
 τινὲς δ' ἀπεχώρουν· αἱ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν
 ταῦτόν διεβουλεύοντο. κήρυξ ἔρχεται
 λέγων περὶ τούτων. τῆς δ' ὁμονοίας γενομένης,
 10 * σπονδὰς θέμενοι τὸν πόλεμον ἐξέβρῃσαν.

4) ἴμο ἐμφ. ὅμοια καὶ ἃ πρότερον αἱ γυναῖκες. 412., belli Pelop. 22. cf. schol. ad fabulae versum 1022.

5) ἢ. προσέλκει, hapsto, ni fallor, Argumenti metrici versu ultimo — ται a simili καὶ, quod sequitur. probabiliter Br. σπ. τιθέμενοι τ. π.

6) Olymp. 92, 1., ante Chr. nat. ἐξώρισαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ΠΑΙΣ.

ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. ΚΑΛΟΝΙΚΗ. ΜΥΡΡΙΝΗ. ΛΑΜΠΙΤΩ.

ΛΥ. Ἄλλ' εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν, i. tr.
ἡ 'ς Πανός, ἡ 'πὶ Κωλιάδ', ἡ 'ς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων·
νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐντυθοῖ γυνή,

Annotationes ad Lysistratam. Vers.
1. Mane prodit Lysistrata irata mulieribus propterea quia nondum adsint in consilio, quod ipsa convocavit. ad quam statim exit Calonice. S. εἰς (sic plerique libri Aristophanei, nec male.) Βακχ. καὶ γὰρ πολλὰς ἐορτὰς αἱ γυναῖκες ἔξω τῶν δημοτελῶν ἦγον, ἰδίᾳ συνερχόμεναι. ad Bacchi sacra celebranda. habebatur autem Bacchus deus κατωφερῆς et libidinosus, ut itidem Pan et Satyri. de Pane cf. inferius 670., 846. Ex B.

2. ἡ 'ς Πανός. Πανὶ ὠργιάζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ σιωπῇ φασὶ τοῦτο φθεγῶ οὐ δεῖν (ita Suid. 3. p. 19., Meinek. Com. gr. 4. p. 110. schol. δεῖ.) προσιέναι. (de Panis sacello Paus. 1, 28, 4. καταβᾶσι δὲ [ex acropoli] οὐκ ἐς τὴν κάτω πόλιν, ἀλλ' ὅσον ὑπὸ τὰ προπύλαια, πηγὴ τε ὕδατος ἐστι,

καὶ πλησίον Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν σπηλαίῳ, καὶ Πανός etc. cf. inferius 670.) ἡ 'πὶ Κωλ. Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ. ὁ δὲ τόπος καλεῖται Κωλιάς. ὅτι γὰρ ἐγκείμενος (fort. — Κωλιάς, ὅτι παρ' ἐγκείμενος.) ὁμοίως ἀνδρώπου κώλω. καὶ μὲν οἱ ἐνοικοῦντες Κώλιοι. (fort. — κώλω κείμενος. οἱ ἐν. Κ.) ἐνθα ὄστρακα κάλλιστα. καὶ ἡ Γενετυλλίς δὲ γυναικεῖα θεὸς περὶ τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων ὠνομασμένη. S. Paus. 1, 1, 4. ἀπέχει δὲ καὶ (a portu Phalero) σταδίους εἴκοσι ἀκρὰ Κωλιάς· ἐς ταύτην, φθαρέντος τοῦ ναυτικοῦ τῶν Μήδων, κατήνεγκεν ὁ κλύδων τὰ ναύαγα. Κωλιάδος δὲ ἐστιν ἐνταῦθα Ἀφροδίτης ἀγάλμα, καὶ Γενετυλλίδος ὀνομαζόμεναι θεαὶ etc. cf. Nub. 52.

3. nec transire liceret praes multitudinis tympanorum (bacchicorum). Be.

5 πλὴν ἢ γ' ἐμὴ καμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.

ΚΑ. καὶ σὺ γ', ὦ Λυσιστράτη
τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρόπαζ', ὦ τέκνον·
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῆς.

ΛΥ. ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
10 καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὅτι τὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσιν νενομίσμεθα
εἶναι πανούργοι.

ΚΑ. καὶ γὰρ ἐσμέν νῆ Δία.

ΛΥ. εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντῆζεν ἐνθάδε
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φάυλου πράγματος,

15 εὐδουσι, κοῦχ' ἤκουσιν.

ΚΑ. ἀλλ', ὦ φιλιτάτη,
ἥξουσι. χαλεπὴ τοι γυναικῶν ἔξοδος·
ἢ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκίπτασεν,
ἢ δ' οἰκέτην ἤγειρεν, ἢ δὲ παιδίον
κατέκλινεν, ἢ δ' ἔλουσεν, ἢ δ' ἐψώμισεν.

20 ΛΥ. ἀλλ' ἔτιρά τῶρ' ἦν τῶνδε προὔργαιέτερα
αὐταῖς.

ΚΑ. τί δ' ἐστὶν, ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ' ὃ τι ποθ' ἡμῶς τὰς γυναῖκας συγκαλεῖς;
τί τὸ πρῶγμα; πηλίκον τι;

ΛΥ. μέγα.

ΚΑ. μῶν καὶ παχύν;

5. — πλὴν — valet ἀλλ' ὅμως, quo significato particulam ἢ non adiscit. Br. S. καμῆτις. ἀντὶ τοῦ γιέντων. κάομαι δὲ τὰ ἀμφοδὰ. ὅθεν καὶ τὸ ἐπικωμάσαι.

8. τοξ. ἀντὶ τοῦ ἐσχυθροπωμέναι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθούντος· τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων etc. S. arcum facere, h. e. arcuare etc. ad frontem attollere supercilia, ut solent tristes aut irati.

13. εἶρ. ἀντὶ τοῦ εἰρημένου, ἀττικῶς. S. cf. Plut. 227.

14. φάυλου. εὐτελοῦς. S.

17. ἐκνπτ. ἀντὶ τοῦ ἐστράγγευσεν. (ita Be. et Br. pro ἐστράτευσεν.) (ἀλλως.) κυπτάζειν ἐστὶ τὸ

περὶ τι πονεῖν, καὶ διατρέβειν. κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ etc. S. morem aoristi significant, ut passim.

19. ἔλουσεν, ἐψώμισεν. τὸ παιδίον.

20. ita Elmsl. ad Ach. 323. (296.) et Herm. Elem. doctr. metr. p. 134. plurimi codd. claudicante versu ἀλλ' ἔτ. γὰρ ἦν, nec bene Br. ex membrana Paris. ἀλλ. ἔτ. γὰρ ἦν γε, quae correctio est Metrici alicujus imperiti. S. γρ. ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τὰδε προὔργαιέτατα; (π — τερα; varians scriptura, et fortasse ditto-graphia.) πρ., πῶς ἡμῶν.

23. μῶν καὶ παχύν; ὡς πρὸς τὸ αἰδοῖον. S. Pace extrema, annotante

ΑΥ. καὶ νῆ Δία παχύ.

ΚΑ. καὶ τα πῶς οὐχ ἤκομεν;

25 ΑΥ. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος (ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν),
ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμα' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσι τ' ἀγρυπνίαισιν ἐρρύπτασμένον.

ΚΑ. ἤπου τι λεπτόν ἐστι τοῦ ἐρρύπτασμένον.

ΑΥ. οὕτω γε λεπτόν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος

30 ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία.

ΚΑ. ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγον γ' ἄρ' εἶχετο.

ΑΥ. ὥς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίους...

ΚΑ. βέλτιστα τοίνυν μηκέτ' εἶναι νῆ Δία.

35 ΑΥ. Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.

ΚΑ. μὴ δῆτα πάντας γ', ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγγέλεις.

ΑΥ. περὶ τῶν Ἀθηναίων δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιούτον οὐδέν (ἄλλ' ὑπονόησον σύ μοι)
ἣν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,

40 αἱ τ' ἐκ Βοιωτῶν, αἱ τε Πελοποννησίων,
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.

ΚΑ. τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίαιτο,

Be., τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῶτον.

24. παχύ. quasi dicas optimum negotium, h. e. utile et magnae rei.

25. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος. ἀντὶ τοῦ οὐ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον λέγω τὸ πρᾶγμα μέγα καὶ παχύ, καθ' ὃν σὺ ὑπονοεῖς. S.

27. ἐρρύπτ. γεγυμνασμένον, καὶ εὐρημένον, ὥστε μεριμνῶσάν με διπλάζεσθαι καὶ στρέφεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μεριμνῶντες. βέλτιον δὲ (?) ἀπὸ τῶν κύβων τὴν μεταφορὰν νοεῖν ἀνεβρόμειναν, ὅπως ἂν εἰδῶι. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν κύβων ἀναβάλλομεν, μέχρις ἂν εἰδῶι τὸ προκειμένον βληθῆναι. S.

28. profecto leve aliquod est illud, quod tu jactasti. ridicule, quia levia facile jactantur.

31. ἐπ' ὅλ. γὰρ οἶχετο. (dudum ex optimis libris restituerunt εἶχετο. schol. codicis Barocc. 38. ἐπ' ὀλίγω γὰρ εἶχετο.) ἀντὶ τοῦ μικρὰν ἔχουσι τὴν ἀφορμὴν τῆς σωτη-

ρίας. S. γ' ἄρ' plures codd., Be. nota, Br., etc., ἔχεσθαι saepissime nihil aliud valet quam εἶναι, et εἶναι vel ἔχεσθαι ἐπ' ὀλίγον eadem ratione dicitur et non valde dissimili sensu quam εἶναι, στήναι, βῆναι ἐπὶ ξυροῦ. gallice: il tenoit donc a bien peu de chose. Br. Droysen: „Nun, dann hing's an einer Kleinigkeit.“

32. quia in manu nostra sita est res. (h. e. salus reip.), vel interitus.

34. μηκέτ' εἶναι νῆ Δ. πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπήνηται. S.

36. ἀλλ' ἄφ. τὰς ἐγγ. ἐν γὰρ τῇ Κωπαίδι λίμνῃ μέγισταί εἰσιν ἐγγέλεις, περὶ ὧν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς φησιν. S. cf. Pac. 931.

37. οὐκ ἐπιγλ. οὐ φλυαρήσω. οὐ βλασφημήσω. S. non utar male ominato verbo (quale est illud ἢ μηκέτ' εἶναι). cf. Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 964.

38. ita Br. libri ἀλλ' ἀλλ' ὑπ. σὺ μοι. aliud te mihi suspicari velim.

ἢ λαμπρὸν, αἶ' καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι,
 κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
 45 καὶ Κιμβερίκ' ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;
 ΛΥ. ταῦτ' αὐτὰ γάρ τοι κᾶσθ', ἃ σώσειν προσδοκῶ,
 τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
 χήγχουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτῶνια.

ΚΑ. τίνα δὴ τρόπον πόθ';

ΛΥ. ὥστε τῶν νῦν μηδένα

50 ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἵρεσθαι δόρυ. . .

ΚΑ. κροκωτὸν ἄρα νῆ τῷ θεῷ γὰρ βάψομαι.

ΛΥ. μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν. . .

ΚΑ. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.

ΛΥ. μήτε ξιφίδιον.

ΚΑ. κτήσομαι περιβαρίδας.

ΛΥ. ἄρ' οὐ παρῆναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν;

55 ΚΑ. οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἦκειν πάλαι.

ΛΥ. ἀλλ', ὦ μέλ', ὅψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς,
 ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.

43. ἐξηνθ. ἀνθ. φοροῦσαι. τοῖς ἀνδρασι κεκοσμημέναι, ὅλον ψιμυθίω, καὶ φέκει, καὶ τοῖς ὁμοίοις. S. (H. Voss.: „Edle Frauen trugen buntes Gewand mit eingewirkten Blumen und Thieren.“ qua de re laudavit Odyss. ο', 104. Ἐλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν, Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι καμπόικιοι, οὓς κάμειν αὐτῇ, οἱ Iliad. γ', 440. ἀλλ' ἡγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὕψηλοῖο Δίπλακα πορφύρεην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἐπασσεν.) hyperbaton pro αἶ καθ. ἐξηνθ. καὶ κεκαλλ., κροκωτὰ φορ. καὶ Κιμβ. ὀρθ. etc.

44. κροκωτά. cf. annot. ad Ran. 45.

45. seqq. Κιμβ. ὀρθ. Κιμβερικά, ἢ Κιμβερικά, ὡς Ταραντινά. εἶδος ἐνδύματος, ἀπὸ τόπου. (Bisetus Ἡσύχιος κιμβερικὸν ὀβυτόνως χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς εἶναι λέγει, ὃ καὶ στατὸς λέγεται. Σουίδας δὲ κιμβέρινον διὰ τοῦ π προπαροξεντόνως γράφει, καὶ εἶναι λέγει εἶδος ἱματίου, ἀπὸ τόπου οὕτω κληθέν. ὃ δὲ Πολυδένειος κιμβερικὸν διὰ τοῦ α γράφων διαφανῆ χιτωνίσκου

ἐρμηνεύει.) ὀρθοστάδια δὲ οἱ στατοί. (ἄλλως) οἱ ὀρθοὶ χιτῶνες ὀρθοστάδιοι καλοῦνται, οἱ δὲ συνόμενοι συρτοί. περιβ. εἶδος ὑποδήματος αἱ περιβαρίδες, ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρήσιν ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. χήγχουσα. τὸ πλήρες καὶ ἡ ἄγχουσα. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες. anchusa tinctoria Linn., die färbende Ochsenzunge, gall. orcanette secundum Br. vid. Billerbeck. Flor. class. p. 39.) διαφανῆ. οὐ τὰ λαμπρά, ἀλλὰ τὰ ἱσχνά, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. S. cf. 150. rallam tunicam dixit Plautus Epid. 2, 2, 46.

55. οὐ γὰρ μὰ Δία μετὰ βραδυτήτος ἦκειν εἶδει, ἀλλὰ πετομένας. S. cf. de formula οὐ γὰρ ἀλλὰ Viger. 7, 13, 4. etc.

56. annotavit Br., vocativo ὦ μέλει tam viros quam feminas compellari. cf. 157. S. Ἀττικάς. ὡς τῶν Ἀθηναίων αἱ μελλόντων. καὶ τὰς γυναικας γούν ὅψει Ἀττικάς, οἷον μελούσας ἐν τῷ πράγματι.

ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.

ΚΑ. ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι

60 ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθρῃαι.

ΑΥ. οὐδ' ὡς προσεδόκων κἀλογιζόμεν ἐγὼ
πρώτας παρῆσθαι δεῦρο, τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἤκουσιν.

ΚΑ. ἡ γοῦν Θεαγένους,

ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, θοῦκάτιον ἤρετο.

65 ἀτὰρ αἶδε καὶ δὴ σοι προσέρχονται τινες·
αἶδ' αὖθ' ἔτρεται χωροῦσί τινες. ἰοῦ, ἰοῦ!
πόθεν εἰσὶν;

ΑΥ. Ἀναγυρουντόθεν.

ΚΑ. νῆ τὸν Δία·

ὁ γοῦν ἀνάγυρός μοι κεινῆσθαι δοκεῖ.

ΜΥ. μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιστράτη;

70 τί γίγς; τί σιγῆς;

ΑΥ. οὐκ ἐπαινω Μυρρόντην
ἤκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

58. Παρ. τῶν ἐν Παράλῳ οἰκον-
σῶν. Παραλία γὰρ μοῖρα τῆς Ἀτι-
κῆς. διηροῖτο γὰρ εἰς τέσσαρας με-
ρίδας τὸ παλαιὸν ἡ Ἀττικὴ. Παν-
δίων γὰρ διαδεξάμενος τὴν Κέρκο-
πος βασιλείαν, προσεκτεταμένος καὶ
τὴν Μεγαρίδα, ἐνεῖμε τὴν χώραν
τοῖς παισὶν εἰς ὃ μοῖρας· Αἰγεί μὲν
τὴν παρὰ τὸ ἄστυ μέχρι Πυθίου,
Πάλαντι δὲ τὴν Παραλίαν, Λύκῳ δὲ
τὴν Διακρίαν, Νίσῳ δὲ τὴν Μεγα-
ρίδα. S. cf. Vesp. 1182.

60. κέλης εἶδος πλοιαρίου μικροῦ.
καὶ ἱππος δὲ κέλης ὁ γυμνός. λέγει
οὖν, ὅτι ἐν πλοίῳ εἰσὶν ἐρχόμεναι.
ἀφ' οὗ νῦν κακεμφάτως ἐπὶ τῶν
Σαλαμινίων τὸ αἰδοῖόν φησι. (cf.
Vesp. 486., Horat. Sat. 2, 7, 49., et
interp.) ναυτικοὶ δὲ οἱ Σαλαμῖνιοι,
ἐπεὶ καὶ νησιῶται. S. ὄρθρῃαι.
quod tempus putatur esse ἀφροδίσιον.
vid. annot. ad Ach. 241.

62. τὰς Ἀχ. εἰκότως, ἐπεὶ πολε-
μικοὶ οἱ Ἀχαρνεῖς. (at propterea no-
lunt illi pacem in Acharnensibus.)
καὶ ἄλλως. ἐπειδὴ ὁ ὄημος τῶν
Ἀχαρνέων (ἐτετμήτο schol. Rav.),

διὰ τοῦτο τὰς ἐκεῖθεν προσδοκᾷ
γυναῖκας. (recte, opinor, H. Voss.:
Die Acharnernfrauen, Nachbarinnen
von Athen, hatten durch Einbusse
den Krieg recht gründlich hassen
gelernt.) ὁ δὲ Θεαγένης κομπαστῆς
Ἀχαρνέως. (de quo ad Av. 775.) S.

64. Suidas v. Ἐκάτειον, hujus loci
memor, Θεαγένους Ἐκάτειον, inquit,
οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπείων.
putavit igitur grammaticus, ipsum
Theagenem adeo superstitiosum fuisse,
ut identidem Hecates simulacrum con-
suleret. quod non abhorret a moribus
ψευδοπλούτου et ejus, qui se μεγα-
λέμπορον videri cuperet, ut ait S.
ad Av. l. l.: nam honores ac divitias
donare credebatur Hecate illis, qui
eam sancte venerarentur. vide He-
siodi Theog. 411. seqq. fecit igitur
mulier, quod virum saepe viderat fa-
cere, praesertim ipsa quoque impo-
rita atque credula, nec aliena ab
ejusmodi vanitate.

66. ἰοῦ, ἰοῦ est fastidientis foe-
torem anagyridis. cf. 68.

67. Ἀναγυρ. δῆμός τις, ἀπὸ

ΜΥ. μόλις γὰρ εὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζῶνιον.

ἀλλ' εἴ τι πᾶν δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.

ΑΥ. μὰ Δ' ἀλλ' ἐπαναμείνωμεν ὀλίγον γ' εἵνεκα
75 τὰς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τὰς τε Πελοποννησίων,
γυναικας ἔλθεῖν.

ΜΥ. πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.

ἦδὲ καὶ δὴ Λαμπιτῷ προσέχεται.

ΑΥ. ὦ φιλτάτῃ Λάκαινα, χαῖρε, Λαμπιτοῖ.
οἶον τὸ κάλλος, ὦ γλυκυτάτῃ, φαίνεται,
80 ὥς δ' εὐχροεῖς, ὥς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου!
κᾶν ταῦρον ἄγχοις.

ΑΑ. μάλα γ', δῶ, ναὶ τὸ σιῶ.
γυμνάδδομαί γα, καὶ ποτὶ πυγὰν ἄλλομαι.

ΑΥ. ὥς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις!

ΑΑ. ἔπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.

85 ΑΥ. ἦδὲ δὲ ποδαπή' σθ' ἡ νεῦνις ἑτέρα;

Ἀναγόρου ἥρωος. (vid. Meurs. de Popp. att. v. Ἀνάγορος.) καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν Κινεῖς τὸν ἀνάγορον. ἔστι δὲ πόα δυσώδης. (anagyris foetida Linn., der Stinkbaum. vide Billerbeck. Flor. class. p. 109.) S. pro malo omine accipit Calonice, quod, quae advenit prima, ex Anagyrunte est, quia paroemia ista in eos utebantur, qui sibi met ipsi malorum auctores essent. vid. Erasmi. Adag. ch. 1. c. 1., 65.

74. ὀλίγον γε. πρὸς βραχὺν χρόνον. S. notanda phrasis rarior.

77. Λαμπιτῷ. usitatum nomen Lacenarum, quod praeter alias tulit filia Leotyichidae, uxor Archidamī, mater Agidis, ut annotavit Florens Chr. secundum Plat. Alcib. 1. p. 124, A. ed. Henr. Steph.

79. ita Rav. et priscæ edd., nisi quod in illis quoque legitur, corruptis numeris, γλνκ., σοῦ φαίνεται. ab interprete est pronomen, subiectum sequente versu.

80. σφριγᾷ. εὐσθενεῖ, εὐσωματεῖ. S.

81. κᾶν ταῦρον ἄγχοις. hoc proverbii locum obtinuisse existimabat Florens Christ. — vulgo μάλα γὰρ, οἶῶ, ναὶ σιῶ. D. auctore Reisigio

in Syntagmate crit. p. 18., μάλα γ', οἶῶ, ναὶ τῷ σιῶ. dedi doricum ὦ (v. Matth. gr. §. 26. 1. ed.) idque etiam 156. et 931. reposui, quamvis haud ignarus locorum, qualis est 247 eoque reposito vel metri causa addendus erat articulus; alioqui abesse posset, secus ac Reisigio visum est, ut 1100. a Brunckii emendatione necessaria. μάλα γε affirmantis est. S. τοὺς Διοσκόρους λέγει. λακωνικῶς δὲ φθέγγεται, ὥς αἱ Ἀττικάλ νῆ τῷ θεῷ, ἥτοι τὴν Κόρησιν καὶ τὴν Δήμητρα. ὦ, per parenthesis dici, ut oīmai, intellexit Flor. Chr. cf. 156.

82. ἐν γὰρ τῷ γυμνάζεσθαι πηδᾶν εἰσθᾶσι (Lacones), καὶ οἱ πόδες ἀπτονται τῆς πυγῆς τοῦ πηδᾶντος. S. Pollux, annotante Br., 4, 102.: καὶ βίβασις δὲ τι ἦν εἶδος λακωνικῆς ὑρξήσεως, ἥς καὶ τὰ ἀθλα προὔτιθeto, σὺ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις. ἔδει δὲ ἀλλεσθαι, καὶ φαίνειν τοῖς ποσὶ πρὸς εἰς πυγὰς, καὶ ἀνηριθμεῖτο τὰ πηδήματα. — γὰ Rav., Br. etc., quod Laconum est. libri fere γέ.

84. ὥς ἐκείνης ἀφαιμένης αὐτῆς. τὰ γὰρ ἱερεῖα μέλλοντες θάειν ψηλαφῶσιν, εἰ λικαρά. S. cf. 268.

ΑΑ. πρέσβειρά τοι ναὶ τῷ σιῶ Βοιωτία
ἵκει ποθ' ὕμέ.

ΑΥ. νῆ Δί', ὡς Βοιωτία,
καλὸν γ' ἔχουσι τὸ πεδίον.

ΚΑ. καὶ νῆ Δία.
κομφότατα τὴν βληχῷ γε παρατετιμμένη.

90 τίς δ' ἡτέρα παῖς;

ΑΑ. χαῖτα ναὶ τῷ σιῶ,
Κορινθία δ', αὖ.

ΑΥ. χαῖτα νῆ τὸν Δία
δῆλ' ὅτιν οὔσα. ταυταγὶ τάντευθενί.

ΑΑ. τίς δ' αὖ συναλλάξε τόνδε τὸν στόλον
τὸν τῶν γυναικῶν;

ΑΥ. ἥδ' ἐγώ.

ΑΑ. μύσιδδὲ τοι,

95 ὅ τι λῆς ποθ' ὕμέ.

ΑΥ. νῆ Δί', ὦ φῖλη γένει.

ΜΥ. λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐστὶ σοι.

ΑΥ. λέγοιμ' ἂν ἤδη· πρὶν δὲ λέγειν, ὕμῃς τοδὶ

87. πρέσβ., *femina primaria*. cf. ann. ad 90. — ὡς Βοιωτία, ut Boeotia, ut quae sit Boeotia, quam non est mirum habere καλὸν πεδίον. S. „λέγεται γὰρ ἡ Βοιωτία ἐπέκεινται εἶναι.“ πεδίον, λειμῶνα, κῆπον, σῦκον. inepte libri ὡς Βοιωτία.

89. κομφῶς ἔχουσα τὸ αἰδοῖον. ἀπομένῃ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό φησι. βληχῷ γε. τὴν (καὶ) λεγομένην βληχῶνα. (*pulegium*, cujus ferax Boeotia, hinc et in Ach. Boeotus *pulegium* venale fert Athenas v. 808. 821. Be.) παῖζει δὲ εἰς τὸ γυναικῶν αἰδοῖον αἰνιττομένη. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ β λέγουσι τὴν βληχῶνα. (non γλήχῶνα. v. annot. ad Ach. 808.) S. παρατετ. cf. inferius 151., 763., Ran. 481.

90. χαῖτα. ἀντὶ τοῦ ἀγαθῇ μὲν. similiter Hesych. v. χαῖος. cf. infra 1083. Bisectus „χαῖος, ἀγαθός, εὐγενής. καὶ χάος ἰδιωτικὴ τῶν Λακεδαιμονίων λέξις, (Theocritus quoque 7, 4. εἰ τί περ ἐσθλὸν Χαῖον τῶν ἐπὶνῶθεν: vid. Schneideri lex. v.

χάος.) ἀφ' ἧς σχηματίζεται τὸ χάος, χαῖτα, χαῖον, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι. καὶ ἐν τοῖς τοῦ Αἰσχύλου παλαιαῖς σχολαῖς οἱ εὐγενεῖς. Αἰσχύλος ἐν Ἰκέτισι [865.] ἄγιος ἐγὼ βαθυχάος [βαθυχάος]. ibi S. ἡ μεγάλη εὐγενής· χαῖοι γὰρ οἱ εὐγενεῖς. „nobiles finguntur haec mulieres. de Lysistrata v. ann. ad 265.; de Ismenia Thebana 647.; de omnibus generatim 602. ad 607.

91. αὖ, rursus; *itidem*, ut Boeotia. cf. 144. — χαῖτα — οὔσα. εἰρωνικῶς repetito verbo plane bonam hanc esse ait, h. e. εὐσώματον, καὶ πεκαλλωπισμένην, more meretricum, quarum plena fuit Corinthus.

92. interpunxi post οὔσα. ταυτ. τὰντ., ejusmodi sunt, quae illinc (Corintho) veniunt.

93. ξυναλλάξε. συνήθηροι. S. bene Br. συναλλάξε; nam Atticorum est ξόν, et aptior sententiae aoristus quam imperfectum. cod. August. ξοναλλάξε.

94. Ita Be., alique. Br. „Male vulgo μυσιδδένω, μύσιδδεν, vel si

ἐπερήσομαι, τι μικρόν.

MY. ὃ τι βούλει γε σύ.

ΛΥ. τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων

100 ἐπὶ στρατιᾷς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνὴρ.

ΚΑ. ὃ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,
ἄπεισιν ἐπὶ Θράκης φυλάτιων Εὐκράτην.

MY. ὃ δ' ἐμὸς γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.

105 ΛΑ. ὃ δ' ἐμὸς γὰρ, κἂν ἐκ τῆς ταγῆς ἔλθῃ πόκα,
πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβη.

ΛΥ. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλλεῖπται φειδάλυξ·

ἔξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,

110 ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη πικουρία.

ἐθελοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὗροιμ' ἐγὼ,

μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;

MY.

νῆ τῷ θεῷ·

navis (cum Valck. epist. ad Roeve-
rum p. 72.) μουσίδδε, laconicum est
pro μῦθιζε. Hesych. μουσίδδε: λα-
λεῖ, ὁμιλεῖ. praeter illa, quae ad
hanc glossam notavit interpres, (μυ-
εἰδίδεω. λεγέτω, τί θέλει θυᾶς.
cf. Ach. 704.) vide Valck. ad Theo-
criti selecta Idyllia p. 279. (ed. Hein-
dorf. t. 2. p. 105.)¹⁴ etc.

98. virgula distinxi post ἐπερ., ne
cū referendum esset ad τοῦτ'. vid.
Herm. ad Viger. ann. 113.

103. Εὐκράτην. στρατηγὸς Ἀθη-
ναίων ὁ Εὐκράτης. κωμωδεῖται δὲ
ὡς θαροδός, καὶ προδότης, καὶ
ἕτορος. S. cf. Equ. 129., 254. „Thuc.
8, 2. post cladem Atheniensium ad
Syracusas ait Οἱ τῶν Ἀθηναίων
ἐκῆσοι ἕτοιμοι ἦσαν καὶ παρὰ θύ-
ραμιν αὐτῶν ἀφίστασθαι. ideo dicit
Lys. virum suum φυλάττειν Εὐκρά-
την, quod proverbialiter dicebatur
(?) de iis, qui servabant rem, quae
omnibus modis evadere tentabat, et
tandem evasura erat, de Chalcidensi-
bus Thraciae intelligens, qui post
illam cladem erecto erant ad rebel-
landam animo; ideoque eos observa-
bant Atheni., et decreverant τὰ τῶν
ἐνμαχῶν εἰς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι.“
Palmer. Ridicule et praeter expecta-

tionem ipsum ducem Eueraten obser-
vari dicit a suis militibus, ne scilicet
prodat exercitum Atheniensiumque
causam. annotavit H. Vossius.

104. Pylum anno 23. belli pelop.
archonte Diocle, recepissee Lacedae-
monios, teste Diodoro 13, 64., obser-
vavit Palmer. cf. 1091.

105. ἐκ τῆς ταγῆς. ἐκ τῆς τά-
ξεως. S. ἐλθῇ, ἔλθῃ, πόκα, ποτὶ.
dorice.

106. πορπ. περουνισάμενος. ἀντὶ
τοῦ ἀπολαβαῖν (ἀναλαβαῖν) τὴν ἀσπί-
δα. ἅμα τῷ παρεῖναι ἀπεισιν. S.
„Eurip. Androm. 1173. ἀμπτάμενα
φροῦδα πάντα“ etc. E Be.

107. φειψ. figurate, ut scintilla
ap. Latinos. κωμωδεῖ ὡς μοιχοῦς
(imo tanquam ὀλισβοποιούς: nam
ὀλισβον intelligit τὴν φειφάλιν, μοι-
χοῦ) τοὺς Μιλήσιους, ἐπειδὴ ἀπέστη-
σαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ πολλοὶ ἄλ-
λοι τῶν νησιωτῶν. S. notavit Pal-
mer., secundum Thuc. 8, 17., Mile-
sius ob suum Alcibiadis defecisse
anno belli 20.

109. sequ. ὀλισβον. αἰδοῖον δερ-
μάτων. καὶ τοῦτο εἰς τὰς Μιλήσιους,
ὡς τοῖς ὀλίβοις χρωμένους. σκυτ.
ἐπικουρία. παρὰ τὴν παροιμίαν
Σκυτὴν ἐπικουρία ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν.

ἐγὼ δὲ γ' ἄν, κἄν εἴ με χρεῖη τοῦγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.

115 ΚΑ. ἐγὼ δὲ γ' ἄν, κἄν ὥσπερ εἰ ψήτταν δοκῶ
δοῦν' ἄν γ' ἐμαυτῆς παραταμοῦσα θῆμισυ.

ΑΑ. ἐγὼ δὲ καὶ κα ποττὸ Ταῦγετον ἄνω
ἐλσοιμ', ὅπα μέλλοιμ' γ' εἰράναν ἰδεῖν.

ΑΥ. λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.

120 ἡμῖν γὰρ, ὦ γυναικες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐστιν...

ΜΥ. τοῦ; φράσον.

ΑΥ. ποιήσεται οὖν;

ΜΥ. ποιήσομεν, κἄν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη.

ὁ δὲ εἰς τὴν σκυτόνην μετέβαλε·
σκύτινοι γὰρ οἱ δλιβοί. — S. vid.
Erasm. in proverb. *Coriaceum auxi-*
lium. Be. cf. inferius 158. sequ.

113. ἐγκυκλον vestis mulierum
exterior, ἐπίβλημα, sicut προκατόν
interior, ἐνδυσμα. vide Br. ad Thesm.
267. et cf. inferius 1090. S. τοῦγ-
κυκλον. περιβόλαιον, ἢ τὸ ζωνά-
ριον. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ
εἰπεῖν ἀμπεχεσθαι (imo ἀπέχεσθαι),
ἐκπνέειν (Voss. vertrinken) εἶπε. S.
jocus inexpectatus. irrideri solent
mulieres, tanquam bibaces: vide 197.,
368., 439., Eccles. 132., Thesm. 742.
sequ., Plautum Curculione, Terentium
Andr. 1, 4, 2., Heaut. 3, 1, 48.
sequ.

115. κἄν εἰ — θῆμισυ, etiam-
si me velim dissectam dimidiatam, velut
rhombum, donare alicui. hoc quoque
ridicule dictum, ut ab ea, quae id
nolit facere; nec recte S. λέγει οὖν,
ὅτι, κἄν συμβῇ, τέμνεσθαι τὸ ἡμισὺ
μὲν βούλομαι. de hoc pisce vid.,
quem laudant, Ruhnken. ad Tim. p.
278. F. P. Wilmsen. in *Handbuch*
der Naturgesch. Th. 2. p. 342., ubi
describit pleuronectes Linn., die
Schollen, ad quod genus pertinet
rhombus: „Der Rücken und Bauch
gehen in eine scheidenförmige Ge-
stalt aus, u. haben das Ansehen, als
wären sie der eine Theil eines von
einander gespaltenen Fisches; aus
welchem Grunde sie auch von Kini-

gen Halbfische genannt werden.“
hinc jocus mulieris.

116. vulgo — δοῦναι ἄν ἐμ. παρ-
ταμοῦσα θ. neglecta crasi in δοῦναι
ἄν, et usurpata syncope in παρτ.,
quae pariter inusitata sunt apud At-
ticos. intellexi, ponendum esse δοῦν'
ἄν γε, hanc particulam forte exci-
disse ratus inter similia, ut 352., et
accipiendum a Brunckio παραταμοῦσα.
cf. 132. ἄν γε dixit Soph. Antig.
703., Eurip. Med. 816. Elmsl. ad Soph.
Oed. R. 1227. παρατεμοῦσα.

117. frustra codd. Ταῦγετόν γ'
ἄνω, quod ab eo profectum fuerit,
qui corripere putaret primam in hoc
nomine, quam produci nemo ignorat.
ceterum S. Ταῦγετος ὄρος Λακωνι-
κῆς. sed Strabo 8, 5., eadem, qua
Comicus, forma usus: τοῦτων δ', in-
quit, ὑπέρεκνεται τὸ Ταῦγετον. ἐστὶ
δ' ὄρος μικρόν ὑπὲρ τῆς θαλάττης,
ὑψηλόν τε καὶ ὄρθιον, συνάπτειν
κατὰ τὰ προσάρακτα μέρη ταῖς ἀρ-
καδικαῖς ὑπαρξείαις, ὥστε καταλεί-
πεσθαι μεταξύ αὐλῶνα, καθ' ὃν ἡ
Μεσσηνία συνεχρῆς ἐστὶ τῇ Λακωνι-
κῇ. ὑποκρίπταντε δὲ τῷ Ταῦγετῳ ἡ
Σκάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀνύλαι
etc. Taygeta etiam dixit Virg.; Cic.
autem, Mela, et plerique omnes La-
tini Taygetum genere masculino. cf.
inferius 1209.

118. ἐλσοιμ'. ἀντὶ τοῦ εἰλθεῖναι.
ὡς δυσχερῶς ὄντος τόπου. S.

ΛΥ. ἀφρεκτέα τοίνυν ἡμῖν ἔστι τοῦ πέους.

125 τί μοι μεταστρέφουσι; ποῖ βαδίζετε;
αἶται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανεύετε;
τί χρωὶς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσεται, ἢ οὐ ποιήσεται; ἢ τί μέλλετε;

ΜΥ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ', ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπύτω.

130 ΚΑ. μὰ Δ' οὐδ' ἐγὼ γάρ, ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπύτω.

ΛΥ. ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θῆμιον.

ΚΑ. ἄλλ', ἄλλ', ὅ τι βούλει· κἂν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρός
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους·

135 οὐδὲν γὰρ οἶον, ὦ φίλη Λυσιστράτη.

ΛΥ. τί δαὶ σὺ;

ΛΑ. κἀγὼ βούλομαι διὰ τῷ πυρός.

ΛΥ. ὦ παγκατάπνον θῆμέτερον ἦπαν γένος!
οὐκ ἔτος ἄφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγωδίαί·
οὐδὲν γὰρ ἔσμεν πλην Πουσειδῶν καὶ σκάφη.

140 ἀλλ', ὦ φίλη Λάκλαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένη
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρῶγμ' ἀνυσωσαίμεσθ' ἔτι,
ἔμψήφισαί μοι.

ΛΑ. χαλεπὰ μὲν ναὶ τῷ σιῷ

126. μυᾶτε. ὁπερ μύες κατα-
δέσσει, (?) καὶ σκαρδαμύττετε, ἢ
μυκτηρίζετε. μυᾶν (μυᾶν) γὰρ τὸ τὰ
μύλη πρὸς ἀλληλα συνάγειν. S.

130. ἔφ. π. serpat, serpat latius,
ducatur. — frustra Br. alique ἔγωγ'
ἀφ'.

131. ὦ ψῆττα, ο rhombe; ο tu,
quae te cum rhombo comparaveris.
cf. 115.

135, 6. οὐδὲν οἶον. nihil tale est,
quale hoc; nihil cum hac re compa-
rari potest. vid. Matth. gr. §. 541.
minus recte S. οὐδὲν γὰρ ο. ἀντι
τοῦ κωλύον. οὕτως Ἀττικοί. — τῷ
doric. ll. τοῦ.

138. sequi. οὐκ ἔτος. ἀντι τοῦ
οὐ ματαίως, ἀλλὰ δικαίως. — οὐ-
δὲν — σκάφη. ἀντι τοῦ πλην τῷ
βουλομένῳ μέγιστον. ὁ γὰρ Πουσει-
δῶν λαβὼν εἰς σκάφος (de hoc nihil
Hyginus fab. 186.) Μελανίπικην συν-
εἶδεν. (ἔλλως.) εἰς τὴν Τυροῦ [δὲ]
Σοφοκλέους αἰνίσσεται, καθύπευκ τὰ

τίκνα εἰς σκάφος. (Aristot. Poët. 16.,
ubi recenset τὰ εἶδη τῆς ἀναγνωρί-
σεως: καὶ οἶον, inquit, ἐν τῇ Τυροῖ
διὰ τῆς σκάφης. vide fragmenta hu-
jus tragoediae, Apollod. 1, 9, 8. Diod.
Sic. 4, 70.) (ἔλλως.) παροιμία ἐστὶν
ἐπὶ τῶν καλινδουμένων τῷ αὐτῷ
πράγματι, ἄλλο δὲ μὴδὲν νοεῖν
ἀνεχόμενων. ὁ δὲ νοῦς: οὐδὲν ἔσμεν
(hoc legisse videtur S. in suis libris,
quod et ap. Suidam scribi malebat
K. v. οὐκ ἔτος, quo loco sic Suidas,
haec quidem ipsa exponens, nisi quod
habet ἐσμεν pro ἔσμεν), εἰ μὴ συνου-
σιάζειν, καὶ τίκτειν. ὁ γὰρ Πουσειδῶν
ἐμῆγν Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα,
καὶ Πηλεῖαν.

140. σὺ γὰρ — ἔμψ. μοι. hy-
perbaton. vide Matth. gr. §. 618,
VII. et cf. 1160.

141. ἀνασω. de ἂν omisso iti-
dem vid. Matth. l. 1. §. 528. cf. Eurip.
Andr. 894.

γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν ἄνευ ψωλῆς μόνας.
ὁμῶς γὰρ μάν' δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

145. **AY.** ὦ φιλιότη σὺ καὶ μόνη τούτων γυνή!

MY. εἰ δ' ὥς μάλιστ' ἀπεχοίμεθ' οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ
γένοιτ' ἂν εἰρήνη;

AY. πολὺ γε νῆ τὼ θεῶ.

εἰ γὰρ καθοίμεθ' ἔνδον ἐντετριμμένοι,
150 καὶ τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίοις
γυμναὶ παρλοίμεν, δέλτα παρατετιλμένοι,
στύνοιντο δ' ἄνδρες κάπιθυμοῖεν πλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως εὖ οἶδ' ὅτι.

155. **AA.** ὃ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλ' αὖ
γυμναῖς παρεσιδὼν ἐξέβαλ', ὁῶ, τὸ ξίφος.

MY. τί δ', ἦν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλει;

AY. τὸ τοῦ Φερεκράτους κύνα δέρειν δεδαρμένην.

MY. φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.

143. ἀττικὸν (δωρικὸν) τὸ ὑπνῶν.
τὸ γὰρ κοινὸν ὄπνοον. S. „ψωλῆς,
πίεσις. cf. inferius 914., Av. 534.”
— Br.

144. ita primus Koen. ad Gregor.
p. 110., item Tyrwhitt. ap. Toup.
ad Suid. 4. p. 420., praeterquam
quod reliquit γὰρ vulgatum. Rav.
ὁμῶς γὰρ μάν' δεῖ. τᾶς γὰρ εἰρ. μ.
αὐ. pejus etiam alii codd. — αὐ,
rursus, itidem ut τῆς ψωλῆς.

149. ita Br., cum sequatur παρ-
λοίμεν. libri soloecae καθήμεθ'. S.:
ἐντετριμ. καλλωπισθίσαι, τὰς ὄψεις
τριβίσαι. S.

150. τοῖς ἀμοργ. οἱ μὲν χρώ-
ματος εἶδος τῆν ἀμόργην. οἱ δὲ
ἀπὸ νήσου Ἀμοργῶντος τοὺς ἀμορ-
γίους χιτῶνας, ὡς τὰ θήρια ἀπὸ
θήρας νήσου. annotavit Br., fuisse
vestes illas pellucidas (quo pertinet
τὸ γυμναί) e lino vel bysso, qui opti-
mus in insula Amorgo, una e Spo-
radibus, proveniebat. cf. 684.

151. δέλτα sine articulo, ut ψωλῆς
143. cf. 152. S. δέλτα. τὸ αἰδοῖον.
— παρ. ατ. v. supra 89.

152. perperam libri στύνοιντ' ἂν
ἄνδρες, quasi hic inciperet apodosis,

cum protasis pertineat usque ad finem
sequentis versus. ἂν istud vel forte
natum est ex verbo proximo, cujus
idem initium, vel sedulo additum ab
incogitante, postquam omisum esset
δὲ, ut saepe factum scimus librario-
rum socordia. — quidam et hic et
157. ἄνδρες: sed v. 151. — S. πλε-
κοῦν. συνοισιάειν, ἡτοι κλέεσθαι.
Bentl. „Scal. σπεκλοῦν. (ut ed. Far.)
Hesych. σπεκλοῦν. Suid: πλεκοῦν,
καὶ τὸ αὐτὸ πσελοῦν καὶ σπεκλοῦν.”
cf. Plat. 1078.

155. ἡ ἰστορία παρ' Ἰβνκφ. τὰ
δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Λέσβιος ἐν
τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι [τὸ τοῦ Φερεκρά-
τους. haec verba pertinent ad 158.]
καὶ Εὐριπίδης (Androm. 609.) ὡς
εἶδε μαστὸν ἐκβαλὼν ξίφος.
τοὺς μαστοὺς μᾶλ' αὖ φησιν. (κυνδῶνια
dixit Ach. 1116., ut Be. annotavit.
cf. Theocr. 17, 49.)

156. ὁῶ. cf. 81.

157. ὦ μέλει, ut 56.

158. εἰάν ἡμᾶς παρὶδωσιν οἱ ἄν-
δρες, τότε πάντων ἐξίσταται ὁλίσις
χρησασθαι, καὶ ἀποδέρειν τὰ ἀπο-
δεδαρμένα σῶτη. Φερεκράτης ἐν
δράματι εἶπε τοῦτο: ἐνθεν τασσεται

160 ἔαν δὲ λαβόντες ἐς τὸ δωματίον βίᾳ
ἔλκωσιν ἡμᾶς;

ΛΥ. ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.

ΜΥ. ἔαν δὲ τύπτωσιν;

ΛΥ. παρέχειν χρή κακὰ κακῶς·

οὐ γὰρ ἐνι τούτοις ἡδονὴ τοῖς πρὸς βίαν.

καλλῶς δδυνᾶν χρή. καμέλει ταχέως πάνυ

165 ἀπεροῦσιν· οὐ γὰρ οὐδέποτε ἐφθρανθήσεται

ἀνὴρ, ἔαν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ.

ΜΥ. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, χῆμῖν ξυνδοκεῖ.

ΛΑ. καὶ τῶς μὲν ἡμῶν ἄνδρας ἁμέες πείσομες

παντὰ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·

170 τὸν τῶν δ' Ἀσσανῶν γὰρ μὰν θυάχετον

πᾶ καὶ τις ἂν πείσειεν αὐτὸ μὴ πλῆδδιῇ;

ΛΥ. ἡμεῖς ἀμείλι σοι· τὰ γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.

ΛΑ. οὐχ ἄς σποδάς γ' ἔχωντι τὰ τριήρεις,

καὶ τεργύριον τῶνυσσον ἢ παρὰ τῇ σιῶ.

ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως πασχόντων ἐφ' αἷς πεπόνθασιν. S.

160. ἐς τὸ δωμ. εἰς τὸ κοιτῶνιον. S.

161. ἀντ. — θυρῶν. ad fores ostendere. Flor. Chr. h. e., inquit, ita adhaere foribus, ut ab eis te avelli non sinas.

162. παρ. συνουσιάζειν δηλονότι. (ἄλλως.) τουτέστιν οὐκ ἐκ προαιρέσεως, ἀλλ' ἄνευ ἡδονῆς. S. cf. 227. κακὰ κακῶς, ut Equ. 189. sequ.

165. ἀπερ. ἀπαγορεύουσιν, καὶ πτόσσονται τοῦ πολέμου. S.

166. συμφέρῃ. ἀντὶ τοῦ ἀρμόδ. (ἀρμόζῃ). S.

170. libri (forte neglecto Δ ante Α) τῶν Ἀσ. S. Ἀσσαν. Ἀθηναίων. θυάχετον. γρ. θυάχετον. (sic Rav.) θόρυβον, καὶ συρφετόν. Hesych., quem Br., Bekk., D., secuti sunt, θυάχετον: θόρυβον, ἢ τὸν θέοντα ὄρνισιν. Suid. quoque θυάχετον.

171. αὐτ., iterum, in posterum. S. μὴ πλάσθ. μὴ παραφροεῖν, μὴ κολιμεῖν. — Br. — „πλασθῆναι significat nugari, delicias facere. infra

925. in imperativo μηδ' αὐτὸ πλάσθῃ.“ 173. ita Koen. ad Greg. Cor. p. 189. B Paris. et Voss. σποδάς γ',

alii σποδάς vel σποδάς, σπονδάς, omnes έχοντι, cum sequatur conjunctivus ἢ, et utrumque verbum referatur ad αἷς, quod Doribus valet ἔως, ὅπως, μέχρις οὗ, ut auctor est Hesych. S. οὐχ ἄς σποδάς. ἀντὶ τοῦ σπονδῆς. (Br. nequicquam, quamdiu in triremes conferentur studia. qui tamen et ipse vehementer probavit a Valckenario Diatr. Eurip. p. 235. propositum πόδας, funes. similiter, Eurip. Hecub. 632. ἡς ἀπηγγέλθη τάφος Πάντων Ἀχαιῶν διὰ χειρὸς σπονδῆν ἔχειν; cuius nuntiata est sepultura omnium Achaeorum manu studioso fieri? Equit. 1258. οὐδεὶς κατὰ σπονδάς μετεγγράφησεται.) οὐκ ἂν ἄγοιμεν (ἀγοίεν) εἰρήνην οἱ Ἀθηναῖοι, ἔως ἂν θαλασσοκρατῶσι. τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον ἦν παρὰ τῇ θεῶ ἐν τῇ ἀκροπόλει. καὶ γὰρ ἀληθῶς ἀπέκιντο χίλια τέλαιντα. ἤρξαντο οὖν κινεῖν αὐτὰ ἐπὶ Καλλίου ἀρχοντος, ἐφ' οὗ εἰσέχθη τὸ δράμα, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν Ἀεθίδι. S.

174. τῶνυσσον, h. e. τὸ ἄβυσσον, τὸ κολύ. Aeschylus in Sept. ad Theb. 947. ὑπὸ δὲ χώματι γὰς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται, ubi vid. Blomf.

175. *AY.* ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον·
καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέταται τοῦτο δοῆν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.
180. *AA.* πάντ' εὖ κ' ἔχοι· καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς.
AY. τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, *Λαμπιτοῖ,*
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀρρήκτως ἔχη;
AA. πάρφαине μὲν τὸν ὄρκον, ὡς δεινώμεθα.
AY. καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
185. *AY.* θές ἐς τὸ πρόσθεν ὑπὲρ τὴν ἀσπίδα,
καὶ μοι δότω τὰ τόμια τις.
- MY.* *Λυσιστράτη,*
τὴν ὄρκον ὀρκώσεις ποθ' ἡμᾶς;
- AY.* *ὄντινα;*
εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ, φάσ', ἐν *Αἰσχύλῳ* ποτε,
μηλοσφαγούσας.
- MY.* μὴ σύ γ', ὦ *Λυσιστράτη,*
190. εἰς ἀσπίδ' ὁμόσης μηδὲν εἰρήνης πέρι.
- AY.* τίς ἂν σὺν γένοιτ' ἂν ὄρκος;
- MY.* εἰ λευκὸν ποθεν

glossario. proprie Eurip. Phoen. 1507. Ταρτάρου γὰρ ὄψεσιν Ἑλθεῖν Κιθαιρῶν εἰς ἄβυσσα χάσματα. — παρὰ τῇ σιφ. παρὰ τῇ θεῇ, apud Minervam. „erat gazophylacium (Athenis) in ὁπισθοδόμῳ templi Minervae. cf. Plut. 1189.“ Be.

175. τοῦτο. τὸ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς θεοῦ. S.

177. malim πρεσβυτέραις.

179. θύειν δοκ. προσποιονμέναις θύειν. S.

180. egregia emendatio Schäferi ad Greg. Corinth. p. 214. libri fere πάντα κ' ἔ. α, et eu confusis, de quo v. Bachmann. et Jacobs. indicibus, illum Lycophronis, hunc Anthologiae Palat., nos ann. ad Aeschylum et Euripidem.

183. ὁμ. doricis. vulgo ὁμώμεθα. S. ὡς ὁμώμεθα: ἀντὶ τοῦ ὅπως ὁμώσαμεν.

184. Σκύθαινα. τὴν ὀπηρέτιν

λέγει. Σκύθας γὰρ καὶ τοξότας ἐκάλουν τοὺς δημοσίους ὀπηρέτας ἀπὸ τῆς ἀρχαίας χρήσεως. S. notavit Br., servos publicos Athenis barbaros fuisse, plerosque e Scythia, similiterque joci causa κηρύκαιναν fingi in Concionatricibus.

185. ὀπίταν. cf. 195.

186. τόμια. v. 192.

188. ὥσπερ φασὶν *Αἰσχύλος* (sic aliquot MSS.) ποτε. παρὰ τὰ ἐν *Αἰσχύλῳ* ἐν ἐκτὰ ἐπὶ Θηβαίς (42.) ἀνδρες γὰρ ἐκτὰ θούριον λοχαγέται, Ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος. malim πόθι pro ποῦ, alicubi.

191. εἰ λευκὸν ποθεν ἔκπον. πρὸς τὸ αἰδοῖον παῖζει. λευκὸς μὲν, ὅτι φαίης τὸ αἶδ. λέγεται, φαίλιον δὲ τὸ λευκόν· ἔκπον δὲ, ἐπεὶ καὶ κείλης λέγεται. ἡ παῖζει διὰ τὸν ἔκπον τῶν Ἀμαζόνων· γυναῖκες γὰρ οὔσαι λευκοὺς ἔκπους ἔθυσαν. (?) S.

ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμόμεθα.

ΛΥ. ποῖ λευκὸν ἵππον;

ΜΥ. ἀλλὰ πῶς δμούμεθα
ἡμεῖς;

ΛΥ. ἐγὼ σοι νῆ Δί', ἣν βοῦλῃ, φράσω.

195 θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλῃν ὑπίαν.
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἶνον σταμνίον,
δμώσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ πιχεῖν ὕδωρ.

ΔΔ. φεῦ Δῦ, τὸν ὄρκον ἄφατον ὥς ἐπαινιῶ!

ΛΥ. φερέτω κύλικά τις ἐνδοθεν, καὶ σταμνίον.

200 ΜΥ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμεὼν ὅσος!
ταύτην μὲν ἂν τις εὐθὺς ἡσθήῃ λαβών.

ΛΥ. κατυδεῖσαι ταύτην προσλαβοῦ μοι τοῦ κάρου.

δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,

192. *ἔντομα*, sicut et *τόμια*, sunt τὰ ἱερά, ἃ σφάζοντες ὀρνέουσιν: unde *ἔντομοι*, *ἐνορκοί*. vid. Hesych. in his vocibus. perperam vulgo *ἐκτεροίμεθα*. *ἐντέμεσθαι* verbum est ad sacra pertinens, et hic valet *sacrificare*. (de usu vocabuli *τόμιον* Florens Chr. evolvi jussit Dionysium Halic. l. 7. *Historiarum*; Be. Demostenem or. in Aristocr. [εἰτ' οὐδὲ κατὰ τεχόντα τιν' ὄρκον, ἀλλ' ὅν οὐδεὶς ὀμνυσιν ὅπερ οὐδενὸς ἄλλου, σῆς ἐπὶ τῶν τομίων κάρου, κ. κρισῶ, κ. ταύρου" etc.]) — *λευκὸν ἵππον* opponit Aeschylī tauro. — Br.

193. *ποῖ*, *quosum*.

195. *καίξει*. *ἐπεὶ καὶ ἡ ἀσπίς ὑπὲρ ἐτίθειτο*. S. „*ὑπὲρ*“, quia sic clipei humi ponebantur. cf. 185., Ach. 548. — Br.

196. *Thasias vites* commemorat Virg., ubi vide annotata, item Athenaeum, Plinium, alios. Billerbeck. Flor. class. p. 59: „Dann kommen die Väter des jetzigen Malvasiers. Erstlich der Wein von Thasos“ etc. *σταμνίον*, *testam*. cf. Plut. 541.

197. *μὴ πιχεῖν ὕδωρ*. *δίον* *εἰπὶν μὴ λῦειν τὴν εἰρήνην*, *εἰπε μὴ πιχ. ὕδωρ*, ἀλλ' ἄκρατον *παιν*, *εἰς μέθην κωμῶδων τὰς γυναῖκας*. S. cf. 113. sequ. Herodotus 4. 70: *ὄρκια δὲ ποιεῖνται Σκῶται ὡς, πρὸς τοὺς ἄν ποιῶνται*.

ἐς κύλικα μεγάλῃν κεραμένην οἶνον ἐχέαντες αἷμα συμμίσχουσι τῶν τὰ ὄρκια ταμνομένων etc.

198. *φεῦ Δῦ*. *δῶ γῇ δωρικῶς*. *ὦ γῇ*, ὦ *Δήμητερ*, *φεῦ τοῦ θαυμαστοῦ ὄρκου* etc. *Biset*. *ἐπαινιῶ*. *pro ἐπαινώ*. Be.

200. ita Tyrwhitt. Append. ad Toupīi Emendd. in Suid. p. 420. II. impeditis numeris ὦ *φίλταται γυναῖκες*, κερ. ὁ. Dobr., „notissima“, inquit, „est illa nominum forma; proxime ad nostrum accedit *πιθεῶν*“ *Diod. Sic. 13, 83.*

201. *ταύτην*, *calicem*. haec Myrrhinam dicere vel Calonicen, cujusvis erat videre, et vidit Reisig. Conject. in Arist. p. 245. vulgo hic quoque versus *Lysistratae* tribuitur, 199. autem *Lampitoni*.

202. *per κάρου, verrem*, quod animal in sacris maxime mactabatur, quibus foedera sancienda, ut discere est ab exemplis in Stephani Thesauro prolati v. *τομίων*, *urceum* illum (imo unum ex urceis: nam plures adstant.) innuit vini Thasii, qui pro victima in scenam illatus. juraturi autem prosecta tangebant, ut ap. Aeschylum Th. 44. καὶ *θιγγάνοντες* *χεροὶ ταυρίων φόνου*. ideo mulieres jubet Lys. manum urceo admovere. E Br.

203. *calicem*, qui in conviviis mutuo dabatur amoris et benevolentiae

- τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξίν εὐμενής.
 206 MY. εὐχρων γε θάψμα, κάποπυτίζει καλῶς,
 AA. καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἄδδ, ναὶ τὸν Κάστορα.
 AY. ἔατε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὁμνύναι.
 MY. μὰ τὴν Ἀρροδίτην οὐκ, εὖν γε μὴ λάχης.
 AY. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ,
 210 λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μὲ ἄπερ ἂν καὶ γὰρ λέγω,
 ὑμεῖς δ' ἐπομείθε ταῦτα, κάμπεδώσετε.
 „Οὐκ ἔστιν οὐδείς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ,“ . . .
 MY. Οὐκ ἔστιν οὐδείς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ . . .
 AY. „δοτις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστνκῶς“ . . . λέγε.
 215 MY. δοτις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστνκῶς. πυπαι,
 ὑπολύεται μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη!
 AY. „οἴκοι δ' ἀταυρώτῃ διάξω τὸν βλον, . . .
 MY. οἴκοι δ' ἀταυρώτῃ διάξω τὸν βλον,
 AY. „κροκωτοφοροῦσα, καὶ κεκαλλωπισμένη . . .
 220 MY. κροκωτοφοροῦσα, καὶ κεκαλλωπισμένη.
 AY. „δπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυγῇ μάλιστά μου.
 MY. δπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυγῇ μάλιστά μου.
 AY. „κούδέποθ' ἐκοῦσα τάνδρῃ τῷ 'μῷ πέλομαι . . .
 MY. κούδέποθ' ἐκοῦσα τάνδρῃ τῷ 'μῷ πέλομαι.
 225 AY. „ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζεται βλα, . . .
 MY. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζεται βλα, . . .
 AY. „κακῶς παρξέω, κούχλῃ προσκινήσομαι.
 MY. κακῶς παρξέω, κούχλῃ προσκινήσομαι.

ergo, vocabant φιλοτησίαν etc. Flor. Chr. „vid. Athen. t. 4. p. 366.“ D.

204. δέξαι ταῖς γυν. vid. Porson. ad Hecub. 533. Dodr.

205. κάποπ. ἀπορῶσι. ταῦτα δὲ λέγει μεμνημένη τοὺς θυοσκόους. ταῦτα γὰρ ἐπέλεγον τοῖς θύμασιν εὐφημίας χάριν. S. κάποκ. Br., non κάποπυτίζει, ut codd., qua de re laudat Etymologum et Salmas. ad H. A. p. 150. Juven. 11, 173. qui Laedaemonium pytiestate lubricat orbem.

206. ποτόδδει. προσόζει.

208. ἐκεῖ ἢ ὁμνύουσα πρώτη ἐμελλε πρώτη καὶ κτείν, τοῦτο φησι. — S.

209. ὦ Λαμπ. compellatur una muller pro omnibus, quae adsunt, sic-

ut inferius 515. cf. ann. ad Soph. Oed. Col. 1026.

211. ἐμπεδώσατε. ἀσφαλίσσατε. S.

214. πρόσεισιν, *adibit*, me conveniet (vid. Matth. gr. §. 504, 3.), h. e. non admittetur ad me.

216. μνησθείσα, ὅτι χωρίζεται τοῦ ἀνδρός, λέγει τὸ ὑπολύεται μου. — S.

217. ἀταυρ. οἶον ἀγνή, καὶ ἄμικτος. ταῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον λέγουσιν. ἄζευκτος γάμον, καὶ ἄζυγος. — ἐκεῖ οἱ ταῦροι καταφεροῖς. S. cf. Blomf. ad Aeschyl. Ag. 236.

221. ἐπιτυγῇ. ἐπιμαυθῇ ἐπ' ἐμοί. S.

227. παρ. cf. 162.

ΛΥ. „οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ περσικά· . .

230 ΜΥ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ περσικά.

ΛΥ. „οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΜΥ. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΛΥ. „ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί· . . .

ΜΥ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

235 ΛΥ. „εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ·“

ΜΥ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ.

ΛΥ. ξυνηπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;

ΚΑ.

νῆ Δία.

ΛΥ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσσω τήνδε.

ΜΥ.

τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,

ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φλοι.

240 ΛΑ. τίς ὠλολυγὰ;

ΛΥ.

τοῦτ' ἐκεῖν', οὐ γὰρ ἔλεγον·

αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ

ἤδη κατελήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,

οὐ μὲν βιάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὐ τίθει,

τασοῖ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε·

245 ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει

229. τὰ περσ. εἶδος ὑποδήματος. ἐκ δὲ τούτου τοῦ πόδας οὐκ ἀνατενῶ, ἐν τῇ στήθι συνορῶντα. S. cf. Nub. 151., Thesm. 734., Conc. 319., quibus in locis hoc nomen generis feminino legitur. sed annotavit Schäfer. ad Bos. p. 146., neutrum defendi posse hisce verbis Pollucis 7, 92. τυρόκνηκὰ (γυναικῶν ὑποδήματα), τυρόκνηνον, οἰκωνία. sunt tamen qui dualem esse velint τὰ περσικά, quibus non refragor.

231. λέαινα. ἀντὶ τοῦ ὡς λέαινα. στήμα ἐστιν ἀκόλαστον, καὶ ἱεραϊκόν. τυροκνήστις δὲ [ἡ] μάχαιρα. (h. e. τυρόκνηστις intelligenda est μάχαιρα τυρόκνηστις. cf. Vesp. 904. etc.) ἐπὶ δὲ ταῖς λαβαῖς τῶν μαχαιρῶν ἐλεφάντινοι λέοντες γλύφονται δολάζοντες, ὅπως μὴ ἀποθροῦντο αὐτῶν οἱ πόδες, εἰ ὀρθοὶ ἐστῶτες γλύφονται. λέγουσιν „ὅτι ἐπὶ ἀνδρὶ στήσομαι πορνέοντα, ὡς λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.“ S.

238. καθ. καύσω, καθιερώσω. S. eadem sunt ἀγίζειν et ἀγιαίνειν, quae Suid. interpretatur καίειν, καθιερώσαι, καρπῶσαι. sed et ἱερῶσαι ἐσθίειν exponit Hesych. hic libare est, exaurire. Flor. Chr. omne vinum effusura est Lysistrata; sed altera mulier partem libari jubet, partem bibi amicitiae causa. τήνδε, τὴν κύλικα.

239. — ὅπως ἡ φίλια ἐντεῦθεν ἄρξεται. S.

240. ὠλ. ita D., idque significat codicum scriptura αὐτολολυγὰ. frustra Br. τίς αὐτ' ὠλ.;

241. cf. 175. seqq.

243. „καὶ — τὶ θεοῖ. (et res vestras bene ordina.) sic Eurip. El. 601. καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς.“ — Be.

244. τασοῖ. τὰς θεραπεύοντας λέγει. S. similiter mancipia senum videntur significari 308.

245. ἐν πόλει, in arce. vide, quos Br. laudavit, Meursium in Ce-

- τὰ σφάλματα δέξαι ταῖς γυναῖξιν εὐμενής.
 205 *MY.* εὐχρων γε θαῖμα, κάποπυτίζει καλῶς,
AA. καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἄδδ, ναὶ τὸν Κάστορα.
AY. ἔατε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὁμνύναι.
MY. μὰ τὴν Ἀρροδίτην οὐκ, εἴν γε μὴ λάχης.
AY. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ,
 210 λέγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μ' ἄπερ ἂν καγὼ λέγω,
 ὑμεῖς δ' ἐπομείσθε ταῦτά, κάμπεδώσετε.
 „Οὐκ ἔστιν οὐδείς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ,“ . . .
MY. Οὐκ ἔστιν οὐδείς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ . . .
AY. „δοσις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἔστουκῶς“ . . . λέγε.
 215 *MY.* δοσις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἔστουκῶς. πυπαί,
 ὑπολύεται μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη!
AY. „οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βλόν, . . .
MY. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βλόν,
AY. „κροκωτοφοροῦσα, καὶ κεκαλλωπισμένη . . .
 220 *MY.* κροκωτοφοροῦσα, καὶ κεκαλλωπισμένη.
AY. „ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυγῇ μάλιστα μου.
MY. ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυγῇ μάλιστα μου.
AY. „κούδέποθ' ἐκοῦσα τάνδρῃ τῷ μῶ πέισομαι . . .
MY. κούδέποθ' ἐκοῦσα τάνδρῃ τῷ μῶ πέισομαι.
 225 *AY.* „εἰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζεται βία, . . .
MY. εἰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζεται βία, . . .
AY. „κακῶς παρῆξω, κοῦχι προσκινήσομαι.
MY. κακῶς παρῆξω, κοῦχι προσκινήσομαι.

ergo, vocabant φιλοτησίαν etc. *Flor. Chr.* „vid. Athen. t. 4. p. 366.“ *D.*

204. δέξαι ταῖς γυν. vid. Porson. ad *Hecub.* 533. *Dobr.*

205. κάποπ. ἀποῤῥεῖ. ταῦτα δὲ λέγει μεμιμημένη τοῦς θυοσκόους. ταῦτα γὰρ ἐπέλεγον τοῖς θύμασιν εὐφημίας χάριν. *S.* κάποπ. *Br.*, non κάποπυτίζει, ut *codd.*, qua de re laudat *Etymologum* et *Salmas.* ad *H. A.* p. 150. *Juven.* 11, 173. qui *Lacedaemonium pytismate lubricat orbem.*

206. ποτόδδει. προσόζει.

208. ἐπεὶ ὁμνύουσα πρώτῃ ἐμῇ πρῶτῃ καὶ κινῶ, τοῦτο φησι. — *S.*

209. ὦ Λαμπ. compellatur una mulier pro omnibus, quae adsunt, sic-

ut inferius 515. cf. *ann.* ad *Soph. Oed. Col.* 1026.

211. ἐμπεδώσατε. ἀσφαλίσσατε. *S.*

214. πρόσεισιν, *adidit*, me conveniet (vid. *Matth. gr.* §. 504, 3.), h. e. non admittatur ad me.

216. μνησθεῖσα, ὅτι χωρίζεται τοῦ ἀνδρός, λέγει τὸ ὑπολύεται μου. — *S.*

217. ἀταυρ. οἷον ἀγνή, καὶ ἄμικτος. ταῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον λέγουσιν. ἄξενκτος γάμου, καὶ ἄζυγος. — ἐπεὶ οἱ ταῦροι καταφερεῖς. *S.* cf. *Blomf.* ad *Aeschyl.* *Ag.* 236.

221. ἐπιτυγῇ. ἐπικανθῇ ἐπ' ἐμοί. *S.*

227. παρ. cf. 162.

ΛΥ. „οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνυτενῶ τὰ περσικά· . .

230 ΜΥ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνυτενῶ τὰ περσικά.

ΛΥ. „οὐ στήσομαι λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΜΥ. οὐ στήσομαι λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΛΥ. „ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί· . . .

ΜΥ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

235 ΛΥ. „εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ·“

ΜΥ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ.

ΛΥ. ξυνηπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;

ΚΑ.

νῆ Δία.

ΛΥ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσσω τήνδε.

ΜΥ.

τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,

ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλοι.

240 ΛΑ. τίς ὠλολυγὰ;

ΛΥ.

τοῦτ' ἐκεῖν', οὐ γὰρ 'λεγον·

αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ

ἤδη κατελήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῦ,

οὐ μὲν βιάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει,

τασοῖ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε·

245 ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει

229. τὰ περσ. εἶδος ὑποδήματος. ἐκ δὲ τούτου τοὺς πόδας οὐκ ἀνα-
τενῶ, ἐν τῇ στήθι συνουσιάζουσα.
S. cf. Nub. 151., Thesm. 734., Conc.
319., quibus in locis hoc nomen ge-
nere feminino legitur. sed annotavit
Schäfer. ad Bos. p. 146., neutrum
defendi posse hisce verbis Pollucis
7, 92. τυρόκνηκὰ (γυναικῶν ὑποδή-
ματα), τυρόκνηνον, σικυνῶνια. sunt
tamen qui daalem esse velint τὰ περ-
σικά, quibus non refragor.

231. λέαινα. ἀντὶ τοῦ ὡς λέαι-
να. σχῆμά ἐστιν ἀκόλαστον, καὶ
ἱεραϊκόν. τυροκνήστις δὲ [ἡ]
μάχιρα. (h. e. τυροκνήστις in-
telligenda est μάχιρα τυροκνήστις.
cf. Vesp. 904. etc.) ἐπὶ δὲ ταῖς λα-
βαῖς τῶν μαχαιρῶν ἐλεφάντινοι λέ-
οντες γλύφονται δουλοῦντες, ὅπως
μὴ ἀποθραύονται αὐτῶν οἱ πόδες,
εἰ ὀρθοὶ ἐστῶτες γλύφονται. λέγου-
σιν „ὅτι ἐπὶ ἀνδρὶ στήσομαι πορνεύ-
ουσα, ὡς λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.“
S.

238. καθ. καύσω, καθιερώσω. S.
eadem sunt ἀγίζειν et ἀγιαίνειν, quae
Snid. interpretatur καίειν, καθιερώ-
σαι, καρπῶσαι. sed et ἱερεῖα ἐσθίειν
exponit Hesych. hic libare est, ex-
haurire. Flor. Chr. omne vinum ef-
fusura est Lysistrata; sed altera
mulier partem libari jubet, partem
bibli amicitiae causa. τήνδε, τὴν
κύλικα.

239. — ὅπως ἡ φίλια ἐντεῦθεν
ἄρξεται. S.

240. ὠλ. ita D., idque significat
codicum scriptura α ὠλολυγὰ. frustra
Br. τίς ἄδ' ὄλ.;

241. cf. 175. seqq.

243. „καὶ — τί θεί. (et res ve-
stras bene ordina.) sic Eurip. El.
601. καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θή-
σει καλῶς.“ — Be.

244. τασοῖ. τὰς θεραπεύοντας λέ-
γει. S. similiter mancipia senum vi-
dentur significari 308.

245. ἐν πόλει, in arce. vide,
quos Br. laudavit, Meursium in Ce-

- τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναῖξιν εὐμενής.
 205 MY. εὐχρων γε θαῖμα, κάποπυτίζει καλῶς,
 AA. καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἄδδ, ναὶ τὸν Κάστορα.
 AY. ἔατε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὁμνῖναι.
 MY. μὰ τὴν Ἀρροδίτην οὐκ, ἐὰν γε μὴ λάχης.
 AY. λάτυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ,
 210 λεγέτω δ' ὑπὲρ ἑμῶν μὲν ἄπερ ἂν καὶ γὰρ λέγω,
 ἑμεῖς δ' ἐπομείσθε ταῦτά, κάμπεδώσατε.
 „Οὐκ ἔστιν οὐδείς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ,“ . . .
 MY. Οὐκ ἔστιν οὐδείς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ . . .
 AY. „δοστις πρὸς ἐμὲ πρόσσεισιν ἔστνκῶς“ . . . λέγε.
 215 MY. δοστις πρὸς ἐμὲ πρόσσεισιν ἔστνκῶς. πυπαί,
 ὑπολύεται μου τὰ γόνυτ', ὦ Λυσιστράτη!
 AY. „οἴκοι δ' ἀταυρώτῃ διάξω τὸν βίον, . . .
 MY. οἴκοι δ' ἀταυρώτῃ διάξω τὸν βίον,
 AY. „κροκωτοφοροῦσα, καὶ κεκαλλωπισμένη . . .
 220 MY. κροκωτοφοροῦσα, καὶ κεκαλλωπισμένη.
 AY. „ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυγῇ μάλιστά μου.
 MY. ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυγῇ μάλιστά μου.
 AY. „κούδέποθ' ἐκοῦσα τὰνδρὶ τῷ μὲν πέλομαι . . .
 MY. κούδέποθ' ἐκοῦσα τὰνδρὶ τῷ μὲν πέλομαι.
 225 AY. „ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζεται βία, . . .
 MY. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζεται βία, . . .
 AY. „κακῶς παρέξω, κοῦχλ' προσκινήσομαι.
 MY. κακῶς παρέξω, κοῦχλ' προσκινήσομαι.

ergo, vocabant φιλοτησίαν etc. Flor. Chr. „vid. Athen. t. 4. p. 366.“ D.

204. δέξαι ταῖς γυν. vid. Porson. ad Hecub. 533. Dobr.

205. κάποπ. ἀποδόξει. ταῦτα δὲ λέγει μεμιμημένη τοῦς θυοσκόους. ταῦτα γὰρ ἐπέλεγον τοῖς θύμασιν εὐφημίας χάριν. S. κάποπ. Br., non κάποπυτίζει, ut codd., qua de re laudat Etymologum et Salmas. ad H. A. p. 150. Juven. 11, 173. qui Laedaemonium pytismate lubricat orbem.

206. ποτόδδει. προσόζει.

208. ἐπεὶ ἡ ὁμνῶνσα πρώτη ἐμῆλλε πρώτη καὶ πλεῖν, τοῦτο φησι. — S.

209. ὦ Λαμπ. compellatur una mulier pro omnibus, quae adsunt, sic-

ut inferius 515. cf. ann. ad Soph. Oed. Col. 1026.

211. ἐμπεδώσατε. ἀσφαλίσαιτε. S.

214. πρόσσεισιν, adidi, me conveniet (vid. Matth. gr. S. 504, 3.), h. e. non admittatur ad me.

216. μνησθεῖσα, ὅτι χωρίζεται τοῦ ἀνδρός, λέγει τὸ ὑπολύεται μου. — S.

217. ἀταυρ. οἶον ἀγνή, καὶ ἄμικτος. ταῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον λέγουσιν. ἀξυνκτος γάμου, καὶ ἀζυγος. — ἐπεὶ οἱ ταῦροι καταφερεῖς. S. cf. Blomf. ad Aeschyl. Ag. 236.

221. ἐπιτυγῇ. ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί. S.

227. παρ. cf. 162.

ΛΥ. „οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ περσικά· . .

230 ΜΥ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ περσικά.

ΛΥ. „οὐ στήσομαι λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΜΥ. οὐ στήσομαι λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΛΥ. „ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμι ἐντευθενί· . . .

ΜΥ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμι ἐντευθενί.

235 ΛΥ. „εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ·“

ΜΥ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήθ' ἢ κύλιξ.

ΛΥ. ξυνηπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;

ΚΑ.

νῆ Δία.

ΛΥ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσσω τήνδε.

ΜΥ.

τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,

ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλοι.

240 ΛΑ. τίς ὠλολυγὰ;

ΛΥ.

τοῦτ' ἐκεῖν', οὐ γὰρ λέγον·

αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ

ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,

οὐ μὲν βιάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὐ τίθει,

τασοῖ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε·

245 ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει

229. τὰ περσ. εἶδος ὑποδήματος. ἐκ δὲ τούτου τοὺς πόδας οὐκ ἀνατενῶ, ἐν τῇ στήτῃ συνορσιάζουσα. S. cf. Nub. 151., Thesm. 734., Conc. 319., quibus in locis hoc nomen genere feminino legitur. sed annotavit Schäfer. ad Bos. p. 146., neutrum defendi posse hisce verbis Pollucis 7, 92. τυρόκνητικά (γυναικῶν ὑποδήματα), τυρόκνητορῆ, σικυώνια. sunt tamen qui dualem esse velint τὰ περσικά, quibus non refragor.

231. λέαινα. ἀντὶ τοῦ ὡς λέαινα. σχῆμά ἐστιν ἀκόλαστον, καὶ ἱταρικόον. τυροκνήστις δὲ [ἡ] μάχαιρα. (h. e. τυροκνήστις intelligenda est μάχαιρα τυροκνήστις. cf. Vesp. 904. etc.) ἐπὶ δὲ ταῖς λαβαῖς τῶν μαχαιρῶν ἐλεφαντινοὶ λέοντες γλύφονται δολάζοντες, ὅπως μὴ ἀποθαρσύνοντο ἀντῶν οἱ πόδες, εἰ ὄρθοι ἐστῶτες γλύφονται. λέγουσιν „ὅτι ἐπὶ ἀνδρὶ στήσομαι πορνεύουσα, ὡς λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.“ S.

238. καθ. καύσω, καθιερώσω. S. eadem sunt ἀγάζειν et ἀγιάζειν, quae Suid. interpretatur καίειν, καθιερώσαι, καρκῶσαι. sed et ἱερεῖα ἐσθίειν exponit Hesych. hic libare est, exaurire. Flor. Chr. omne vinum effusura est Lysistrata; sed altera mulier partem libari jubet, partem bibi amicitiae causa. τήνδε, τὴν κύλικα.

239. — ὅπως ἡ φίλια ἐντεῦθεν ἄρξεται. S.

240. ὠλ. ita D., idque significat codicum scriptura α ὠλολυγὰ. frustra Br. τίς ἄδ' ὀλ.;

241. cf. 175. seqq.

243. „καὶ — τί θεί. (et res vestras bene ordina.) sic Eurip. El. 601. καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς.“ — Be.

244. τασοῖ. τὰς θεραπεύοντας λέγει. S. similiter mancipia senum videntur significari 308.

245. ἐν πόλει, in arce. vide, quos Br. laudavit, Meursium in Ce-

ξυμβάλλωμεν εἰσιῶσαι τοὺς μοχλοῦς.

ΜΥ. οὐκ οὖν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσεν οἷτι

τοὺς ἄνδρας εὐθύς;

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει·

οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλὰς, οὐδὲ πῦρ,

250 ἤξουσ' ἔχοντες, ὥστ' ἀνοιῖται τὰς πύλας

ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐδέποτε γ' ἄλλως γὰρ ἂν

ἄμαχοι γυναῖκες, καὶ μισραὶ, κεκλήμεθ' ἂν.

croplis c. 3., et Hemsterhus. ad Plat. 772. (767.) eo sensu vox passim usurpata legitur in hac fabula.

246. σννεμβ. συνείδωμεν αὐταῖς, ὥστε τοὺς μοχλοῦς (vectes, pessulos, portarum) τοῦ ναοῦ (templi Minervae. v. ann. ad 174.) βαλεῖν. S.

247. οἷσι: correptis priore syllaba, ut 437., 712., 1075. cf. 81.

252, 3. male haec Myrthinae tribuuntur. — ἄμαχοι. ἀναταμάχῃτοι, καὶ δειναί. (δειλαί) S.

**ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. ΣΤΡΑ-
ΤΥΛΛΙΣ. ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ. ΓΥΝΗ ΤΙΣ.**

Χ. ΓΕ. Χώρει; Δράκης· ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὤμον ἀλγείς,
i. t. c. προῶδ.

255 κορμου τοσυντονὶ βάρος χλωρῷς φέρων ἑλάας.

ΗΜΙΧ. ἡ πόλλ' αἰλπτά γ' ἔστιν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ, φεῶ!

αα., 2 αη. στ. ά.

ἐπεὶ τίς ἂν ποτ' ἤλπισ', ὦ Στρυμόδωρ', ἀκούσαι,
γυναῖκας, ὥς ἐβόσκομεν κατ' οἶκον ἐμφανές κακὸν, i. t.

254. ὁ τῶν πρεσβυτέρων χορὸς αἰσθόμενος τῆς ἐπιδόλῃς, ἣν αἱ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν καταλαβοῦσαι ἐποίουν, πρὸς τὴν βοήθειαν ἀλλήλους προτρέπονται, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἀκροπόλεως πολιουρίαν αὐτοὺς παρασκευάζουσιν, ὅπως τὸ καταιφροθὲν χωρίον ἀπολάβωσι, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἐξωθῶσι. ἔολε δὲ, καὶ φρογῆνα, καὶ πῦρ φέρουσιν, ἵνα τὰς τῆς ἀκροπόλεως γυναῖκας καίωσι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν αἰρώσιν. ἀλλ' αἱ γυναῖκες τὴν πολιουρίαν, καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ βιαίας τούτων ὁρμὰς, ἀνδρείως ἀνεδίεξαντο, καὶ τοὺς ἀνδρας γυναικῶς ἀπετροσαντο. αὕτη δὲ τῆς πολιουρίας καὶ πολεμικῆς παρασκευῆς θεῖα μεγίστη τοῖς θεαμένοις ἰδοὺν παρέχει. χάρις δὲ βιάδιζε, πορεύου. ἡγοῦ, ἡγεμόνευε, πρῶτος ἴδι. κορμὸς δὲ κατὰ τὸν Ἡούλιον κλάτῃ, ὁ ἔστιν εἶδος κλοίου, ἀπὸ τοῦ εἰς ἄλγον νεπορᾶσθαι· καὶ ἔδρα· καὶ

κάπη· καὶ τὸ εἰς βραχὺ συντεταγμένον ξύλον, ὅπερ ἐνταῦθα νοητόν. ὅθεν τὸ ῥῆμα κορμάζειν, τὸ τέμνειν, καὶ σύνθετον κατακορμάζειν, κατακόπτειν. Biet. Vetus S. χορὸς ἀνδρῶν γερόντων, ἢ Στρυμόδωρος, χάρις, Δράκης.

256. dicit haec Draces in Rav. et odd. vetustis, sequentia vero inde a versu 261. Strymodorus; quod incommodum. Br. et Bekk. duobus hemichoriis dividerant. — breves versus, qui h. l. leguntur in codd., non conveniunt turbis.

257. Στρυμόδωρ· Br., ut Ach. 256., Vesp. 233., et hoc ipso loco ap. S. nam in Rav. et alibi legitur Στρυμόδωρ, nomen inauditum.

259. κατ' — ἔχειν βρέτασ. [κατέχειν] τὸ τῆς Ἀθηνᾶς. κατὰ τ' ἄ. ἰ. λαβεῖν. καταλαβεῖν. S. dicitur signum Minervae, a Phidias fabricatum, in Parthenone, quod descripsit Pausan. 1, 24, 5. seqq.

κατὰ μὲν ἄγιον ἔχειν βρέτας, κατὰ τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν
λαβεῖν,

260 μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι τά γε προπύλαια πακτοῦν;

as., 2 an.

HM. ἀλλ' ὥς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,

i. t. c. ἐπὶ ῥῶ.

ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτὶ,
δοῖαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μὲν πυρὸν νήσαντες ἐμπρέσωμεν αὐτόχειρες

265 πάσας ὑπὸ ψήφου μιᾶς, πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.

οὐ γὰρ μὰ τὴν Δῆμητρε' ἐμοῦ ζῶντος ἐγχανοῦνται·

ἀντ. ἀ.

ἐπεὶ οὐδὲ Κλειμένης, ὃς αὐτὴν κατέσχε πρώτος,

260. hiulco versui succurrimus addendo γὰρ particulam; qua de re cf. 269, 352. spondens sede 3. versus anacreontei recte se habet: vide H. Elem. doct. metr. p. 476. — τὰ γε προπύλαια. Pausan. 1, 22, 4.: εἰς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἐστὶν ἑσόδος μία· ἐτέραν δὲ οὐ παρέχεται, πᾶσα ἀπότομος οὖσα, καὶ τεῖχος ἔχουσα ἐχυρόν. τὰ δὲ προπύλαια λίθου λευκοῦ τὴν δροφὴν ἔχει, καὶ κόσμῳ καὶ μεγέθει τῶν λίθων μέγχοι γε καὶ ἐμὸς προεῖχε. — cf. Nitschii librum germ., a Körpkeo emendatum, de Rebus graecis vol. 1. p. 139. sequ. — S. πακτοῦν. κλείειν, ἀσφαλίζεισθαι.

261. Φιλ. ὄνομα. ἐὰν δὲ δξυτό-
ως, ἐπίθετον. S. Philurgum istum prodigum et sacrilegum intelligebat Flor. Chr., qui Philargus Gorgonem Minervae abstulit, ut auctor est Isocrates, cuiusque etiam Aeschines fecit mentionem. cui non assentior.

263. ἐνεστ. ἔκριναν ποιῆσαι. S. 265. ὅπερ ψήφου μιᾶς. ὅπερ μιᾶς γνώμης, καὶ νοήσεως. τὴν Λύκωνος. τὴν Ῥοδίαν λέγει οὕτω καλουμένην, τὴν Ἀπολλύκου μὲν μητέρα, γυναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς καμφοδουμένην. Εὐπολὶς Πόλιν ὡς περ ἐπὶ τὴν Λύκωνος συνῆρθεῖ (fort. Λύκ. ἂν ἔρρεῖ. minus probabiliter Meinek. Com. gr. 2, 1. p. 515. ὦ. ἰ. τ. Λύκ. ἔρρεῖ) πᾶς ἀτήρ. S. intelligitur Lysistrata de Lycone Ctesias, ubi Ōchi sive

Darii Nothi res gestas enarrat, Eclog. pers. ex Photio cap. 52. Ἀφίσταται Πισοῦθνης, καὶ ἀποστέλλεται κατ' αὐτοῦ Τισσαφέρνης, καὶ Σκιθραδάτης, καὶ Παρμίστης· ἀντεπεῖχεται δὲ Πισοῦθνης, ἔχων καὶ Λύκωνα τὸν Ἀθηναῖον ἄμα Ἑλλήνων, ὃν ἐκεῖνος ἤγε. λαβάνονσι δὲ οἱ τοῦ βασιλέως στρατηγοὶ χοήμασι Λύκωνα καὶ τοὺς Ἑλλήνας, καὶ ἀπιστῶσι Πισοῦθνον, εἰτα, δόντες αὐτῷ πύσεις καὶ λαβόντες, ἄγονσι παρὰ βασιλεία. ὃ δὲ (τὸν Πισοῦθνην) εἰς τὴν σκοδὸν ἐνέβαλεν, Τισσαφέρνη δὸς τὴν Πισοῦθνον στραπεδόν. ἔλαβε δὲ Λύκων καὶ πόλεις, καὶ χώρας, ὅπερ τῆς προδοσίας. recte suspicatur Bisetius, qui haec partim perscripsit in suis commentariis, propterea et ipsum Lycone, et ejus sive filiam sive uxorem Lysistratam, tum male audiasse ap. Athenam., itaque sagillatos esse a Comicis, cum haec medio fere tempore regni Darii Nothi evenerint, qui regnavit ab Olymp. 89, 1. ad Olymp. 94, 1., sive ab a. ante Chr. nat. 424. ad 403.

266. ἐγγαν. ἐπεγγελάσονται. S.

267. ἐπεὶ οὐ· διασυλλάβως pronuntiandum esse observavit Br., ut ap. Soph. Oed. Col. 1346. θανόντι· ἐπεὶ οὐ με ζῶντά γ' αὐδὲς ἔξιστον. cf. 274. S. Κλειμένης Λακεδαιμόνιος, ὃν στρατηγός, ἐκιστρατεύσας τῇ Ἀττικῇ μετὰ τινῶν Ἀθηναίων

ἀπῆλθεν ἀψάλακτος, ἀλλ' ὅμως λακωνικὸν πνέων
Θῶπλ' ᾗχει' ἐμοὶ παραδοὺς, πάνυ σμικρὸν γ' ἔχων τρι-
βώνιον,

- 270 πινῶν, ῥυπῶν, ἀπυράτιλτος, ἔξ ἐτῶν ἄλουτος·
οὕτως ἐπολιόρχησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκείνον ὠμῶς.

ἀντεπλήρῃ.

ἐφ' ἐπτακαίδεκα' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.

τασοὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς

ἐγὼ οὐκ ἄρῃ στήσω πυρῶν τολμήματος τοποῦτου;

- 275 μὴ νύν γ' εἴ' ἐν τετραπτόλει τοῦμὸν τρόπαιον εἶη.
ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ λοιπὸν ἐστὶ χωρίον

Eurip. στ. β'.

τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμὸν, οἷ σπουδὴν ἔχω·

i. tr.

ἐπὶ τριαννίδι, τὴν ἀκρόπολιν κα-
τέχευε. πολιορκηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν
Ἀθηναίων, καὶ ἀπεθῆναι ὀκότερονδος,
ἐκείνῳ οὐκ αὖτε πάλιν Ἑλευσίαν κα-
τέχευε. τῶν δὲ μετὰ Κλειμένους
Ἑλευσίαν καταλαβόντων Ἀθηναῖοι
τὰς οὐσίας ἐδήμυσαν, καὶ τὰς οὐ-
σίας κατέσκαψαν, αὐτῶν δὲ θάνα-
τον κατεψηφίσαντο, καὶ ἀναγράψαν-
τες ἐν στήλῃ χαλκῇ ἐστήσαν ἐν πό-
λει παρὰ τὸν ἀρχαῖον τοῦτον. cf. He-
rodot. 5, 72.

268. ἀφ. ἀπαθῆς, ἀτιμώρητος.
(proprie intactus, a φαιλάσειν, ut
Be. annotavit. cf. 84.) λακων.
λεγόμεν. — S.

269. Il. versu pessumdato ᾔχετο
Θῶπλᾳ παρ. ἐμοί, σμ. ἔχ. πάνυ τρ.
tomare vel addere, vel omittere, γὰρ
particulam solent librarii, metrorum
ignari. cf. 260, 300, 364.

270. ἀπαράτιλτος. ἀντὶ τοῦ
δαδὸς, καὶ ἀνόςμητος τὰς τρίχας.
— S. ἔξ ἐτ. ἄλουτος. h. e. pro-
sus illotus. proverbialiter dictum.

271. ὡμῶς Benti. et nos jam olim
in Lectt. Aristoph. inepte et ἀμέ-
τῳς libri ὁμῶς, confusis ω et ο
litteris, ut passim. ὡμῶς, severa,
fortiter. Xenoph. Mem. Socr. 3, 1,
6.: καὶ γὰρ παρασκευαστικὸν τῶν
εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἶ-
ναι χρὴ, — καὶ φιλόφρονά τε, καὶ
ἀμῶν etc. cruidam mentem Silius
4, 35. dixit alacrem seu fortem.

272. ἀσπίδα. οἱ τὰς ταῖς

ἀσπίδας ἔλεγον, καὶ αὐτὸς πάλιν
Ἀριστ. ἐν Βαβυλωνίοις Ἰστασθ'
ἰφειξῆς πάντας ἐπὶ τρεῖς
ἀσπίδας. ἐπὶ ταῖς ἐπτακαίδε-
κα καθεύδων, ὡς τὸ βεῖθος τῆς
φρουρᾶς ἐπτακαίδεκα κατέχειν ἀ-
σπίδας. S. καθ. praeter expectatio-
nem pro φρουρᾶν, aut simil. Be.

273. τασοὶ τὰς γυναῖκας. μισο-
γυνῆς γὰρ ὁ Εὐριπίδης, καὶ πολλὰ
κατ' αὐτῶν λέγων. S. „de qua re
in Thesmoph. praecipue Comicus.“
Be.

275. libri μὴ νῦν — τετραπόλει
etc. recte Br. metri gratia τετρα-
πόλει. Eurip. Heracl. 81. 38' ἐν
εἰνός γῆς, ὃ γέρον, τετραπόλιν
ἄννοιον ἤλθετε λαόν; Aeschyl.
Sept. ad Th. 497. πρῶτον μὲν Ὀγκὰ
Παλλὰς ἦδ' ἀγγέτολις. quae loca
laudavit Br. S. μὴ νῦν ἀντὶ τοῦ
μὴ δῆ. (Apollon. Soph. p. 478. ed.
Toll. νῦν [νῦν]: δῆ. (Iliad δ, 115.)
μὴ νῦν μοι νεμεσήσῃ, δόλμ-
πια δῶματ' ἔχοντες.) τρέ-
παιον δὲ τὸ ἐν Μαραθῶνι τὸ κατὰ
Περσῶν. ἡ γὰρ Μαραθῶν τῆς Τε-
τραπόλεως μέρος· τὰ δὲ λοιπὰ Οἰ-
νόη, Προβάλινθος, Τρικόνθος. de
Tetrapoli attica cf. Heraclidarum
Eurip. l. l.

276. ἀντὶ τοῦ πλησίον γεγονάμεν
τῆς ἀκροπόλεως, καὶ οὗτος ὁ μετα-
ξὺ ὀλίγος τόπος ὁ λειπόμενος.

277. sequi. — τὸ σιμὸν ἀντὶ
τοῦ πρόσθεντος. (cf. 260.) καὶ ἐν

χῶπως ποί' εξαμπεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου,

Eurip.

ὥς ἐμοῦ γε τῷ ξύλῳ τὸν ὦμον ἐξιπώκατον·

t. t. c.

280 (5) ἀλλ' ὅμως βαδιστέον, καὶ τὸ πῦρ φουσητέον, as., 2.

t. d. c.

μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ. —

t. t. c.

φυφῷ! τοῦ, τοῦ τοῦ καπνοῦ!

as., i. et dm.

ὥς δεινός, ὦναξ Ἑράκλεις, προσπεσών μ' ἐκ τῆς χύτρας,

ἀντ. β'.

ὥσπερ κύων λυτιῶσα, τῷφθαλμῷ δάκνει!

285 κάστιν γε λήμνιον τὸ πῦρ τοῦτο πάσῃ μηχανῇ·

οὐδὲ γάρ ποθ' ὧδ' ὁδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.

5 σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν, καὶ βοήθει τῇ θεῇ·

ἢ πότ' ἀδτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρήξομεν;

φυφῷ! τοῦ, τοῦ τοῦ καπνοῦ!

290 τουντὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι, καὶ ζῆ. i. t. c.

ἐπωδ.

οὔκουν ἔν, εἰ τῷ μὲν ξύλῳ θείμεσθαι πρῶτον αὐτοῦ,

τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,

Βαβυλωνίοις μέσην ἔφριδε πρὸς τὸ σιμόν. καὶ Πλάτων ἐν Νίκαις τουντὶ προσαναβῆναι τὸ σιμόν δεῖ. (mendose ll. — σιμόν καὶ πλατύ. ἐν Νίκαις — τὸ σιμόν ἀεί. correxit Elmsl. ad Ach. 377. cf. Aristoph. fragm. p. 32.) ἔξαμπερ. ἔλτομεν τὸ ξύλον τοῦτο ἄνευ ὄνου. τὸ τῷ ἔλκοντι ζεύγει βοηθεῖν ἀμπερεῖν λέγεται, καὶ ἀμπερός τὸ διήκον σχοινίον. (vid. Schneideri lex. v. ἀμπερεύω.) S.

279. sequ. ἐξ. π. ab ἵπος,onus. ita primus Br, quomodo scribi jubet quidam in margine MSti Voss. vulgo ἐξεπιώκατον, quae vox nihili. S. — ἐθλίψαν. φουσητ. ἐν χύτρῃ πῦρ εἰχον δι' ἀνθράκων.

282. scripsi φυφῷ una voce, ut αἰαῖ, ἀᾶ etc: S. φῷ, φῷ. (sic libri.) φουᾶ τῷ στόματι. τοῦτο δὲ παρεπιγραφή.

285. — παρὰ τὰς λήμας το λήμνιον πίκαιχεν. ἔστι δὲ παρὰ τὴν

παροιμίαν κακὸν λήμνιον. παρὰ τὰς Λημνιάδας γυναικας. — ἡ ἀπὸ τῶν καμίνων τοῦ Ἑφαιστοῦ. (de his Be. conferri jussit Soph. Philoct. 761.) πάσῃ μηχανῇ. ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον. S. cf. 385.

286. λήμας ὦν τοὺς ὀφθαλμούς. (hippos oculos, quales senum esse solent.) ἔστι δὲ κυρίως ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσία.

288. aut quando potius ei succurreremus? perperam libri εἰποτ' αὐτῇ — ἀρήξομεν. senserat hoc pridem Reiskeus, turbasse videtur iotacismus.

290. θεῶν ἕκατι, ope divina.

291. sequ. δοτικῶς πάλιν τὸ ξύλον (ut 279.). λέγει δὲ ὡς ἐβάσταξε ξύλα. φανόν μιν πᾶν τὸ φαινόμενον ἐκάλουν. ἐκ δὲ τῶν ἀμπελλῶν (ἀμπελλίων) τὰς λαμπάδας κατασκευάζον εἰς ἔκατον, ὥς καὶ ἐν Λημνιάς φησὶ. S.

- ἄψιμντες ἔτ' ἐς τὴν θύραν κρητὸν ἐμπέσοιμεν;
 295 κἂν μὴ, καλούντων, τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
 ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πύξιν.
 θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. γεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ!
 τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
 ταυτὶ μὲν ἦδη τὴν ῥάχιν θάλβοντά μου πέπνυται·
 300 σὸν δ' ἔστιν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνδρακ' ἐξεγείρειν,
 τὴν λαμπάδ' ἡμμένην δπως πρώτῃ γ' ἔμοι προσοίσσεις.
 δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν γ' ἐν πόλει γυναικῶν
 τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμῶς!
- X. ΓΥ. λεγνὸν δοκῶ μοι καθορῆν καὶ καπνὸν, ἃ γυναῖκες,

Eupolid. προωδ.

ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θάττον.

- 305' HMIX. πέτου, πέτου, Νικοδίκη, chor. d. ἀλλοιόστ.
 πρὶν ἐμπιερῆσθαι Καλύκην τε, καὶ Κριτύλλαν, as,
 i. h. et an.
 περιφυσήτω a.
 ὑπὸ τ' ἀνόμων ἀργυλέων, ὑπὸ τε γερόντων ὀλέθρων!
 chor. t.

293. κριηθόν. δίκην κριοῦ. κριοῦ γὰρ χαλκοῦν μηχανήμα, δ τοῖς τεῖξεσι προσφέρουσιν οἱ βάρβαροι. (imo etiam Graeci et Romani. vide l. Lipsii Poliorcet. 3, 1. etc.) S.

297. τοῖν ξύλοι·ν. lignorum, quae fert et cupit apponere. ita Br. et Bekk. ex A Paris. alii ll. τοῦ ξύλου, minus quidem recte: v. 279, 291. Palmer. „Ex h. l. colligere licet, hoc drama proditiase anno belli Pelop. 21. (22.), quo praecipue calebant Sami negotia, statu populari ibi instaurato et Quadringentorum abolito, electis Thrasybulo et Thrasylo ducibus, democratiae faventibus. invocatur igitur et invitat eos reip. amatores et status popularis, ut capessant negotia. de his Thuc. libro 8. (21.)“

298. ὡς ἀποθέμενος λέγει ξύλα. S.

300. libri fere ὅπως πρώτον ἐμ. πρ., sed A Paris. πρώτως ὅπως ἐμ. πρ. vix usitatum πρώτως, sed natum videtur ex πρώτῳ, solito errore, apertissimum enim πρώτῳ sententiae,

nec γὰρ interposito abhorret a metro. primus portas incendere gestit coryphaeus.

301. perperam libri τῶν τ' ἐν. S. ἐν πόλει. ἐν τῇ ἀκροπόλει.

303. γυναῖκες ὕδροφοροῦσαι παρακελεύονται ἀλλήλαις· αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσὶν ἐν τῇ ἀκροπόλει. S. de metro vid. ann. ad Nub. 679.

305. πῶν ἔστιν ἡμιχόριον τὸ λέγον ἐκ γυναικῶν εἰσερχομένων ἄνωθεν, (imo ἄνω, sursum: nam alter est hic chorus mulierum, ex urbe in arcem ascendentium cum urceis aquae plenis.) ἵνα καὶ τὸ ὕδωρ ἀντὶ τῶν καταγέστων ἄνωθεν. τὸ δὲ ἄλλο ἡμιχόριον ἐξ ἀνδρῶν κάτωθεν ἐπερχομένων ταῖς ἐν τῇ ἀκροπόλει εἰς πολιορκίαν.

306. Καλύκην, Κριτύλλαν. nomina feminarum quarundam in acropoli.

308. ll. ὑπὸ τε νόμων. dedi ὑπὸ τ' ἀνόμων, a legum iuriumque expertibus, i. e. servis, qui comitantur dominos, sicut apparitores Probulum (397. — 403.), eosque adjuvant. cf. 244. Centaurorum στρατὸν ἄνθρωπον

- 'ΗΜΙΧ. ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ; ch. c. t.
 310 νῦν δὴ γὰρ, ἐμπλησασμένη τὴν ὕδριαν κνεφαία
 μίγξις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορόβου καὶ πατάγου
 χυτρείου, ch. pent. c.
 δούλῃσιν ὥστιζομένη, στιγματαῖς θ', ch. tr.
 ἀρπαλέως ἀραμένη ταῖσιν ἐμαῖς δημότισιν καομέναις
 ch. pent.
 φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. an.
 315 ἤκουσα γὰρ τυφογέροντας ἄνδρας ch. tr. c.
 ἔρρειν, στελέχη φέροντας, ὥσπερ as., a. d. et i. h.
 βαλανεύουσας, ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος, as.,
 τρίκ., dm. a. dm.
 δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν, ch. d.
 ὡς πυρὶ χρῆ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνδρακεύειν. as.,
 ch. d. et an.
 320 ἄς, ὦ θεὰ, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι, ch. t. c.
 ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν, ῥυσαμένας Ἑλλάδα καὶ πολίτας,
 ch. pent. c.
 ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα πολιούχε, σὰς ἔσχον ἔδρας.
 ch. t.
 καὶ σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ Τριτογένει', εἴ τις ἐκείνας
 ὑπολίμνησιν ἀνήρ, ch. hex.

dixit Soph. Trach. 1031. Reisk. ὑπὸ
 τε στείων. — ὁ λ., ὁλεθρίων. cf. Soph.
 Oed. R. 1270.

309. sequ. μῶν ἔστ. μή (μῶν)
 ὕστερος τοῦ καιροῦ ἦλθον εἰς τὸ
 βοηθῆσαι. (i) νῦν. ἀρτίως. κνεφ. ὀρ-
 θρία. — S.

311. κρήνης. fontem intelligo
 prope antrum Panos, ὅσον ὑπὸ τὰ
 προκύλαια, ut refert Paus. 1, 28, 4.
 putens Neptuni fuit in ipsa arce.
 vid. itinerar. Anachars. 2., p. 212.
 ed. Bipont. S. χυτρε. ἀντὶ τοῦ κε-
 ραμέου. (imo: ἀντὶ τοῦ χυτρεῶν.) —
 συντριβεται δὲ τὰ κεράμια παρὰ
 ταῖς κρήναις.

312. sequ. ὥστ. ὠθουμένη, στε-
 νοχωρουμένη. στιγματ. δὲ δούλαις
 (δοῦλοις), ἀπὸ τοῦ στίζεσθαι. ἀραμ.
 ἐπάρσασα τὴν ὕδριαν. S.

315. sequ. τυφ. τετυφωμένους
 γίγοντας. (v. Nub. 883.) ἔρρειν.
 σπέρχεσθαι. στελέχη. ξύλα. ὥσπερ

βαλ. ὥσπερ βαλαντίον ὀκοναύσον-
 τας. ἐς πόλιν. ἐς τὴν ἀκρόπολιν.
 ἔς (sic MS. Voss.) τριτ. βάρος.
 ὡς τριῶν ταλάντων βάρος. S. metra
 τρίκωλα, qualia sunt Pindaricam et
 Platoniceum, passim restitimus his
 poetis. cf. 507. et Indicem. ejus generis
 versus 317. haud vulgari arte factus
 est: nam medius insertus in duos
 dochmios ab anapaesto incipientes
 anapaestus non videtur mutare nu-
 merum, estque revera velut dimidium
 dochmii.

320. ὦ θεὰ. πρὸς τὴν Ἀθηναίαν
 εὔχεται. S.

322. ἐφ' οἷσπερ, quam ob cau-
 sam. χρυσ. vocat. similis nominativo.
 sic Γοργολόφα de eadem Pallade in
 Equ. 1069. Be. πολιούχε, πολιὰς,
 urbis Athenarum patrona. cf. Nub.
 602. etc. S. σὰς ἔ. ἔδρας. τὸν
 καὶ σου κατέλαβον.

328. ita Reisk. Conject. in Arist.

φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν. —

an.

325' HMIX. ἔασον, ὦ! τοῦτι τί ἦν, ὧνδρες πόνω πονηροί; i. t. c.
οὐ γάρ ποτ' ἂν χρηστοί γ' ἔδρων οὐδ' εὖσεβεῖς τάδ'
ἄνδρες.

X. ΓΕ. τουτί τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἦκει·
ἔσμδς γυναικῶν οὕτοσι θύρασιν αὐ' βοηθεῖ.

X. ΓΥ. τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὐ τί που πολλοὶ δοκοῦμεν εἶναι;

330 καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὀρεᾷτ' οὐπω τὸ μυριοστόν.

X. ΓΕ. ὦ Φαῖδριε, ταύτας λαλεῖν ἔασομεν τοσαυτί;
οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χρῆν τιν' αὐτάς;

X. ΓΥ. θάμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χῆμεις χυμᾶς, ὅπως ἂν,
ἦν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίσῃ.

335 X. ΓΕ. εἰ νῆ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἦ δις, ἢ τρις,
ἔκομεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

X. ΓΥ. καὶ μὴν ἰδοὺ παταξύτω τις· στᾶσ' ἐγὼ παρέξω,
κοῦ μή ποτ' ἄλλη σοῦ, κύων, τῶν ὀρχεῶν λάβηται.

X. ΓΕ. εἰ μὴ σιωπήσῃ, θένειν ἐκκοκκίω τὸ γῆρας.

p. 255. libri soloecis ἦν τις etc. Τριτ., Tritonia Minerva. cf. Equ. 1077., Heyn. et interpp. Homeri ad II. δ', 515., Virgilii ad Aen. 2, 171. etc.

324. ἀντί τοῦ ἐκικονορεῖν ἡμῖν, καὶ σβεννύειν. S.

325. πόνω πον., ut Vesp. 454. h. e. improbi velat ex industria.

329. τί (τὴν νοσηνικήν.) βδ. ἡμ.; τί ἐτάλλεστε; ἢ φοβεῖσθε, καὶ τρέμετε; (recte Hesych., annotante Br., βδύλλαν· δεδιέναι, τρέμειν. — Equ. 224. καὶ γὰρ οἱ τε πλούσιοι Δεδίασαν αὐτόν, ὃ τε πένης βδύλλει λεώς.

332. τύπτοντα χρῆν duo Regii, Voss., Br. vulgo τύπτοντ' ἐχρῆν. Thomas Mag. χρῆν καὶ ἀντί τοῦ ἐπερε, καὶ ἀντί τοῦ πρέπει. cf. Br. ad Theam. 80.

335. δις, ἢ τρίς. bis, terve, dictum pro saepe, seu vehementer, per litoteta. S. εἰ τις ἠκέλησε τύπειν (imo: εἰ τις ἐτυπε), καθάπερ Ἰκπῶναξ τὸν Βούκαλον. S. Suidas t. 2. p. 147. Ἰκπῶναξ, πατήρ Πόθεω καὶ μητὴρ Πρωσίδοι, Ἐφέσιος, λαμβογράφος· ᾤκησε δὲ Κλαζομενάς, καὶ τῶν τυραννῶν Ἀθηναγόρου καὶ Κωρᾶ ἐξελαστίς. γράφει δὲ πρὸς

Βούκαλον καὶ Ἀθηνίαν ἀγαματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ἑβρίν εἰργάσαντο etc. vide Hippo-nactis et Ananii fragmenta collecta a viro humanissimo F. Th. Welckero, Gotting. 1817., p. 1. et 82. Suidas v. Βούκαλος. ὄνος. Ἀριστοφ. εἰ νῆ Δί' ἤδη — εἶχον. παρὰ τῷ Ἰκπῶνακι (τὸ Ἰκπῶνακος) λάβετ' ἐμὸν θοοίματιον, (legam seasonitibus restitutis λαβέσθω μου θαῖμάτια· κόψω etc.) κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν. de hoc genere metri mentionem fecerunt Hephaest. c. 6., Aristides περὶ Μουσικῆς 54. (Hephaest. Gaisford. p. 34. et 197.), Victorin. p. 2575. Putsch., alique.

338. inepte libri κ. μή ποτ' ἄλλη σου κύων etc., quasi se ipsa mulier appellet canem. imo verberat isto convicio senes impudentes. Terent. Eun. 4, 77, 33.: ain' vero, canis? nominativum pro vocativo accipere nolui propter ambiguitatem, quam quaevisse Aristophanem ridiculi causa non est quod credamus. passim hoc mulieres minantur viris.

339. ita Br. lib' γῆρας σου, quae est manifesta interpretatio. S. ἐκκοκκίω. οἶον αἵματάσω, ἐμβαλεῖ ἡ

340 X.ΓΥ. ἄψαι μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών.

X.ΓΕ. τί δ', ἦν σποδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν;

X.ΓΥ. βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τάντερ' ἐξαμήσω.

X.ΓΕ. οὐκ ἔστ' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·

οὐδὲν γὰρ ὡδὶ θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν, ὥς γυναικες.

345 X.ΓΥ. αἰρώμεθ' ἡμεῖς Θουδάτος τὴν κάλπιν, ὃ Ροδίππη.

X.ΓΕ. τί δ', ὦ Θεοῖς ἐχθρὰ, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου;

X.ΓΥ. τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὥς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;

X.ΓΕ. ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.

X.ΓΥ. ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τοῦτ' κατασβέσαιμι.

350 X.ΓΕ. τοῦμόν σὺ πῦρ κατασβέσεις;

X.ΓΥ. τοῦργον τάχ' αὐτὸ δειξεί.

X.ΓΕ. οὐκ οἶδά σ' εἰ τῆδ', ὥς ἔχω, τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

X.ΓΥ. εἰ ῥύμια τυγχάνεις ἔχων, λουτρόν γ' ἐγὼ παρῆξω.

X.ΓΕ. ἐμοὶ σὺ λουτρόν, ὦ σαπρά;

X.ΓΥ.

καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.

X.ΓΕ. ἤκουσας αὐτῆς τοῦ Θράσους;

X.ΓΥ.

ἐλευθέρα γάρ εἰμι.

μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χοιῶν. τὸ γῆρας dixit loquacitatem, quia garruli esse solent senes, anusque. simili sententia Plautus Amph. 2, 1, 6. jam quidam hercle ego tibi istam Sceleratam, scelus, linguam abscindam. cf. 421.

340. Στράτ. ἀντὶ ἐμοῦ. S.

341. σποδῶ, percutiam. Hesych. σποδαῖν· κατεῖν, συγγίνεσθαι.

342. βρύκ. ἐσθίουσα, δάκνουσα. S. ἐξαμ. Eurip. Cyclop. 222. τὰ σπλάγγν' ἐφασκον ἐξαμῆσθαι (se prorsus demessuros esse) βίβλ. annotavit Be.

343. ὅτι κατὰ γυναικῶν εἶπε. φησὶ γάρ (Med. 392.) κακῶν δὲ πάντων τέκτονας σοφώτατα.

347. libri praeter Rav., corrupto metro, τί δὲ σὺ. cf. 260. sic pridem Br. alii τί δαί vel τί δ' αὐ. — ὡς σ. ἐμπ., quasi te ipse concrematurus in rogo, quippe senex decrepitus. — ὦ τύμβ', o sepulcrum, o senex.

349. τὴν σὴν πυρὰν, tuum rogam, quem tu exstruxisti.

350. τοῦργον — δείξει. simi-

liter Eurip. Or. 1101., Androm. 261. Ex Be.

351. ita Voss. liber et S., qui sic οὐκ οἶδα ἐγώ, εἰ ταύτη σε τῇ λαμπάδι ὀκτῆσω. κυρίως δὲ σταθεύειν τὸ μὴ ἴσαν κατοπτᾶν, ἀλλὰ τῷ πυρὶ ἡσυχῶς χλιαίνειν τὸ κρέας. καὶ ἐν Ἀχαρνέσιν (973.) τὰς σηπίας σταθεύσω. (sic.) τὸ γὰρ μικρὸν ὅτιοῦν κατεῖν σταθεύειν λέγεται. — οὐκ οἶδα εἰ —, haud scio, vel nescio an — quod est ita existimantis, vel aliquid facere parantis.

352. ita Bentl. libri claudicante versu λουτρόν ἐγώ. fuit cum mallem scribi λουτρῶν ἐγώ π., quem usum genitivi explicat Matth. gr. S. 360, 3.; sed verisimilius est, forte excidisse γὲ particulam, ut saepe factum. cf. 260. S. ῥύμια. τὸ παρ' ἡμῖν σμῆγμα, ἢ νεκρον. ἢ ῥύμια ἀντὶ τοῦ ῥύπον. (recte.) S.

353. ὦ σαπρά, o putida, o vetula. S. νυμφ. περὶ γαμηλίαν λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κορήνῃ φησὶ, καὶ ἐν Τροβολιμαίῳ. (cf. Pac. 781. seqq.) ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου εἰς γέγοντα εἶπε νυμφικόν. S.

354. ἤκουσας — θράσους;

355 X. ΓΕ. σήσω σ' ἐγὼ τῆς τῶν βοῆς.

X. ΓΥ.

ἀλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις.

X. ΓΕ. ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.

X. ΓΥ.

σὸν ἔργον, ὦ χελῶε.

X. ΓΕ. οἴμοι τάλας!

X. ΓΥ.

μῶν θερμὸν ἦν;

X. ΓΕ.

ποῖ „θερμόν;“ οὐ πυνύσει;

τί δρῆς;

i. t.

X. ΓΥ. ἄρδω σ', ὅπως ἀνυβλιστύνῃς.

X. ΓΕ.

ἀλλ' αὐτός εἰμ' ἤδη τρέμων.

X. ΓΥ. οὐκοῦν, ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις, σὺ χλιανεῖς σεαυτόν; i. t. c.

360 IIP. ἄρ' ἐξέλυμπε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφή, i. tr.

χῶ τυμπανισμός, χοῖ πυκνοὶ Σαβάζιοι,

πρὸς ἐταῖρον αὐτοῦ. S. ἐλευθε-
ρα, libera, quam libere loqui decet.
Eurip. Phoen. 358. ἐν μὲν μέγιστον,
οὐκ ἔχει παρρησίαν. IO. Δούλου
τόδ' εἶπας, μὴ λέγῃς, ἃ τις
φορεῖ, et Ion. 610. εἰ δ' ἐπεύ-
ξασθαι χρεῖται, Ἐκ τῶν Ἀθηναίων μ'
ἡ τελευτῇ, εἰ γυνή, Ὡς μοι γένηται
μητρόθεν παρρησία. cf. 436.

355. ἡλ. δικασίς. καὶ Ὀμηρος
(II. α', 252.) πῶν ὕστατα λαβή-
σαι ο. φονεύσω γὰρ σε. S. ἡλιάξεις
pro βιάσαι, propter φιλοδικίαν Athe-
niensium.

356. σὸν ἔργον, ὦ χελῶε. τὸ
ὕδαρ ὅμα καταχέουσι. ταῖς κάλπισι
δὲ παρακαλύπτονται. S. ponitur Ache-
lous fluvius pro aqua synecdochice,
ut ap. Eurip. in Bacchis 521. θυ-
εῖν Ἀχελῶον φέρεῖν Ἑσπέρων. A-
chaeus Tragicus ap. Athen. p. 427.
μὲν Ἀχελῶος ἦν κρηαμένος πολὺς;
Be.

357. θερμόν. εἰρωνικῶς, utpote
cum a fonte allata fuerit ista aqua:
vide 311. ποῖ „θερμόν;“ quor-
um „calida?“ h. e. quorsum per-
tinet istud verbum tuum θερμόν;
cur calidam appellas aquam, quae
est frigida?

358. ἄρδω σ', ὅπ. ἄν. ποτίζω
σε, ἵνα νεάσῃς, ἐπεὶ γέρον ἦν. τὸ
γὰρ ὕδαρ αὐτῇ τὰ φυνά. — II.
ἀλλ' αὐτός εἰμ' ἤδη τρ. at sicca
rigari convenit: ergo rigandus est
siccus effoetusque senex, neque est

quod aquam abstinere ab se jubeat
propter siccitatem, seu maciem. jam
apte dicit ἀλλ' αὐτός εἰμ' ἤδη τρέ-
μων, at ipse, h. e. mea sponte, jam
tremo senectute, ut non opus sit me
frigida perfundi.

359. χλιανεῖς prima longa, ut
χλιαρά Ach. 917.

360. ἐξέλυμπε. ἐφανερῶς ἡ
ἀταξία καὶ ἡ κακία τῶν γυναικῶν.
προβούλευμα δὲ τᾶγμα ἐν Ἀθήναις.
εἰς οὗν αὐτῶν ἔρχεται. S. Ex hac
etiam Probuli persona concludimus,
hoc drama prodixisse post cladem Si-
culam: nam Probulus magistratus fuit
extraordinarius, qui in rebus dubiis
reip. creabatur: post infortunium vero
Siculae cladis id factum Athenis, te-
ste Thuc. initio libri 8. (καὶ ἀρχὴν
τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἐλίσσεται,
οἵτινες περὶ τῶν παρόντων, ὡς ἂν
καιρὸς ἦ, προβουλεύσωμεν. (cf. S.
ad 394., 573.) sic etiam Herodot.
libro 7. (172.) ait, imminente a Xerxe
bello Probulos fuisse congregatos in
Isthmo, electos ex Graeciae civitati-
bus, quae melius affectae erant.
Palmer.

361. Σαβάζιοι. οἱ δογμασμοὶ
τοῦ Σαβαζίου, ὃν οἱ μὲν τὸν αὐ-
τόν τῷ Διονύῳ ὑπεκλήψαντο, τυχὲν
δὲ τῆς προσηγορίας ταύτης διὰ τὸν
γινόμενον περὶ αὐτὸν ἔθασμον. τὸ
γὰρ εὐάξιν οἱ βάρβαροι σαβάζειν
ἔλεγον. ὅτι δὲ εἰς ἑσπιν ὁ θεὸς Σα-
βάξιος καὶ Διονύσος, πολλοὶ μαρ-

- ὁ τ' Ἀδωνιασμός οὔτις οὐπὶ τῶν τεγῶν,
 σὸ γ' ὡς ποτ' ὦν ἤκουον ἐν τῇ κλησίᾳ;
 ἔλεγεν δ' ὁ μὴ γ' ὦρασι μὲν Δημόστρατος
 365 πλεῖν ἐς Σικελίαν· ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη
 „Αἰαῖ, Ἀδωνί“ φησιν. ὁ δὲ Δημόστρατος
 ἔλεγεν ὀπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·
 ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ, ἡ γυνὴ πὶ τοῦ τέγους,
 „Κόπτειθ' Ἀδωνί“, φησιν. ὁ δ' ἐβιάζεται,
 370 ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς, καὶ μισρὸς, Χολοζύγης.
 τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἔστιν ἀκολαστήματα.

τυφοῦσι Κωμικοί. S. cf. Vesp. 9. invehitur Probulus in mulieres Bacchi orgia saepe celebrantes.

362. ὁ τ' Ἀδων. ἐορτὴν γὰρ ἐπετέλουν τῷ Ἀδωνιδι αἱ γυναῖκες, καὶ πῆκους τινας εἰς τὰ δάματα ἀνέφερον. — S. de Adoniis vide ann. ad Pac. 408. πῆκους illos sive hortos Adonidis in tegulis habebant mulieres, ibique post pompam primo die festi illius duci solitam lugebant.

364. II. ὁ μὴ ὤρ., insolenter cessante crasi. facile γ' intercidit: v. ann. ad 269. certe Aeschylus Prom. 608. μὴ μου προκηθὼν μάσσον ἢ ὡς ἔμοι γλυκὺ, nec desiderantur cum illis, tum aliorum, consimilia. porro Euripides Hipp. 481. μὴ γὰρ — πέρα προβῆς τῶνδ', quam codicum scripturam sine causa idonea mutaverunt. — elliptica est haec imprecatio. integre 972. εἰλλὰ μὴ (μὴ γ') ὦρας' ἐκιοσθε. vid., quem laudant, Casaub. ad Athen. 2, 14., p. 112. sic autem August., Junt., Bekk., quam terminationem loco significando adhiberi solitam, ut θύρασι, recte D. praestulit vulgato ὦρασι, qui itidem inferius scripsit μὴ ὦρας', h. e. μὴ ὦρασι, pro ὦρας. vide, quos auctores laudavit, Herodianum ap. Joannem Alexandr. Τονικῶν παραγγελμ. p. 35, 32. et Hermannum praef. Epit. doct. metr. p. XVI. seqq. „Exagitat Demonstratum, utpote Nicias ἀντικολιτευθῆντα, cujus amicus fuerat Aristoph., et ob Nicias flebilem casum illum insectatur, nec patitur oblivioni dari illius pessimum

consilium et infaustum reip. Atheniensium. proposuerat autem Demonstratus rogationem de bello siculo die infausto, quo publice lugebatur Adonis, quod erat mali omnis. vid. Plut. Nicia.“ E Palmerio.

367. Ζακ. ἔθνος περὶ τὴν Κεφαλληνίαν, σύμμαχον Ἀθηναίους. S. vide Thuc. 2, 7. ibidem 66., annotante Biseto, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ἐσπέραιοι τοῦ αὐτοῦ θένους ἐστράτευσαν ναυτὸν ἑκατόν ἐς Ζακυνθον τὴν νῆσον, ἣ καίται ἀντικέρως Ἡλιδος· εἰσι δὲ Ἀρκιῶν τῶν ἐκ Πελοποννήσου ἀποικοι, καὶ Ἀθηναίους ἐννεμάχων.

368. ἡ δ' ὅπ. v. ann. ad 113.

369. κότεσσθε. notum hac significatione verbum, etiam in sacris litteris. Eurip. in Troad. 600. ἐκρηπα πέλοισ καπνοφάμην νεκρόν. Be. S. ὁ δ' ἐβ. extersit τὸ πλεῖν εἰς Σικελίαν, decretum Atheniensium de suscipiendo bello. male S. ὁ δ' ἐβ. ὅπο τῶν γυναικῶν etc., quasi ἐβ. sit passivum; nec probabiliter interpres latinus „contra omni studio enitebatur“ germanus (Droysenum dico) „Endlich überschrie sie doch Der gottverhasste, erzverworfenne Rasetoll.“

370. Χολοζ. Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο, δὲ Χολοζύγην εἶπε διὰ τὸ μελαγχολῆν. Εἰδοκίς δὲ ἐν Δήμῳ (Δήμοις) ὡς μανιάδῃ αὐτὸν λέγει, τί κέκραγας, ὥσπερ Βουζύγης ἀδικοῦμενος; καὶ ἀλλοι. S.

371. δπ' αὐτῶν. pro αὐτῶν: vide Graef. Meleag. p. 47., Eurip.

Χ.ΓΕ. τί δῆτ' ἄν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
αἶ τ' ἄλλα θ' ὕβρίκασι, καὶ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαιματίδια

375 πάρεσσι σείειν, ὥσπερ ἐνευρηκότας.

ΠΡ. νῆ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἄλυκόν, δίκαιά γε·

ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρενόμεθα

ταῖσιν γυναιξί, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν,

τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλευόμενα.

380 οἱ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί

„ὦ χρυσοχόε, τὸν ὄρμον, δν ἐπισκέυασας,

ὄρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἐσπέρας

ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.

ἔμοι μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμίνα πλευστέα·

385 σὺ δ', ἦν σχολάσης, πάσῃ τέχνῃ πρὸς ἐσπέραν

ἔλθῶν ἐκίνη τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.“

ἔτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον τυδί λέγει,

νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν,

„ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς

390 τὸ δακτυλίδιον ἐν πιέζει τὸ ζυγόν,

ἃθ' ἀπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ τῆς μεσημβρίας

ἔλθῶν χάλασον, ὅπως ἂν ἐθροντέρως ἔχη.“

τοιαῦτ' ἀπήντηκ' ἐς τοιαυτὶ πράγματα,

Troad. 781. ἀπολαστήματα scripsi-
mus auctore Benti., cum minus tuta
videretur forma ἀπολαστάσματα, quae
legitur in Bekkeri lex. Sangerm.
p. 367, 21. libri: ἀπόλαστ' ἔσματα.

376. τὸ ν δ λ. τὸν θαλάσσιον.

380. ἐν τῶν δ η μ. in orificum
affinis sive aedibus. ellipsis fre-
quens: vide K. et interpp.

381. τὸν ὄρμον. ἀντὶ (τοῦ) τοῦ
ἴρμου, ἀττικῶς. S. quod attinet
ad mensuram. v. Viger. ed. 3. Herm.
p. 58., 59.

383. ἡ βάλ. ἡ περόνη. (Hesych.,
ἀποσπαστὴς Fl. Christ., αἱ βάλανοι:
τὰ ἐξηρημένα τῶν ὄρμων περὶ τὸν
πρόσθιον.) ταῦτα δὲ πάντα εἰς τὸ
κατάματον λαμβάνεται. S.

385. πάσῃ τέχνῃ. παντὶ τρό-
πῳ. S. idem πάσῃ μηχανῇ 285.

390. addidi ἐν, quo metrum resti-
tuatur, siquidem vox δακτυλίδιον

a δάκτυλος corripit mediam. videtur
autem ἐν neglectum esse a librariis
propter -ον simile, quod antecedit.
quo quidem verbo ipsa quoque sen-
tentia juvatur, quia non unus scillicet
pedi digitus est, et unum tan-
tummodo unius pedis pressum cor-
rigia significavit homo iste, quem
dicit Probulus. temere Porsonus ὡ
σχυρ., τὸ δακτ. τοῦ ποδὸς τοῦ τῆς
γυναικὸς μου πιέζει τὸ ζ. S. τὸ ν
(sic, ut ed. Med.) ζυγόν. μέρος
τοῦ σκευαλίου. ἀντὶ τοῦ „ὑπὸ τοῦ
ζυγοῦ ὁ δάκτυλος ἀπαλὸς ὡς πιέ-
ζεται θλιβόμενος.“ πῶν δὲ ἀμφιβό-
λως εἴρηκε. ζυγὸς γὰρ καλεῖται ὁ
περικείμενος τοῖς γυναικείοις σκευ-
αλίοις ἡμᾶς κατὰ τοὺς δακτύλους,
πρὸς τὸ συνέχειν ἐξαγόμενον τὸν
πόδα.

393. seqq. ἀπὸ ν. οὐασεγνῆ. Te-
rent. Ad. 3, 4, 63. nimia illius ἡ-

- 395 ὅτε γ' ὦν ἐγὼ Πρόβουλος ἐκπορίσας ὅπως
 κωπῆς ἔσονται, τὰργυρίου νυνὶ δέον,
 ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκλείσμαι τῶν πυλῶν.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἐστάναι. φέρε τοὺς μοχλοὺς,
 ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
 τί κέχνηας, ὦ δύστηνε; ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,
 400 οὐδὲν ποιῶν ἄλλ' ἢ κυπηλεῖον σκοπῶν;
 οὐχ ὑποβιάζοντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
 ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσει; ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
 ξυνεκμοχλεύσω.

ΑΥ. μὴδὲν ἐκμοχλεύετε·

- * ἔξερχομαι γὰρ αὐτομάτῃ. τί δεῖ μοχλῶν;
 405 οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον ἢ νοῦ, καὶ φρενῶν.

ΠΡ. ἄλῃθες, ὦ μιαιρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;
 ξυλλάμβαν' αὐτὴν, κώπιώσω τὼ χεῖρε δεῖ.

ΑΥ. εἴ τάρρα νῆ τὴν Ἀρτεμιν τὴν χεῖρά μοι
 ἄκραν προσοίσει δημόσιος ὦν, κλαύσεται.

- 410 ΠΡ. ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην,
 καὶ σὺ μετὰ τούτου, κἀνύσαντε δήσειτον;

ΣΤ. εἴ τάρρα νῆ τὴν Πάνδροσον ταύτῃ μόνον
 τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.

ΠΡ. ἰδοὺ γ' ἐπιχεσεῖ! ποῦ 'στιν ἔτερος τοξότης;

- 415 ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὅτι καὶ λαλεῖ.

ΑΥ. εἴ τάρρα νῆ τὴν Φωσφόρον τὴν χεῖρ' ἄκραν

centia Profecto evadet in aliquod
 magnum malum. S. εἰς τ. πρ. εἰς
 τὰς νῦν ὕβρεις. ἐκπορ. συλλέξας.
 πρόβουλοι δὲ πρὸς τοῖσδε ἠρέθη-
 σαν. ἄλλοι γ' (v. S. ad 573.) εἰση-
 γησάμενοι τὰ δοκοῦντα βέλτεστα τῇ
 πολιτείᾳ κατὰ τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ
 συμφορὰν. (cf. annot. ad 360.) κω-
 πῆς. κωπηλάται.

397. ac nihil opus est ut stetimus,
 aut cessemus; properandum est. cf.
 inferius 578.

399. seqq. τί κέχ., ὦ δ.; πρὸς
 τίνα λέγει τῶν δημοσίων ἀπηρετῶν.
 ἀλλ' ἢ κ. σκ. ὡς μεθύσθω λέγει. S.

404. τί δεῖ μοχλῶν; σὺ γὰρ
 μοχλῶν δεῖ —. itane ταυτολογεῖν
 hunc nostrum? non adducor ut cre-
 dam, sed ponendum arbitror τίθει
 μοχλόν, pone, sive depono, vestem.

406. ἄλῃθες; ain' vero? nota
 formula. vid. index h. v. ὁ τοξ.
 servus publicus. cf. ann. ad Equ.
 614.

409. δημ. ὦν, cum sit servus
 publicus, a quo tangi ignominiae est.

412. θυγατέρες Κέκροπος Πάνδρο-
 σος καὶ Ἀγλαύρη. (Ἀγραυλος.) ἐκ
 τῆς Πανδρόσου δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ
 Πάνδροσος καλεῖται. S. Musgrav.
 ad Eurip. Ion. 23. „Erat Agrauios
 Cecropis uxor (Apollod. 3, 18, etc.),
 filiasque habuit, satis ex Ovidio no-
 tas, Aglauron, Hersen, Pandrosion.
 per eam (et Pandrosion) jurabant
 Atticae mulieres: Aristoph. Thesm.
 498. confundunt cum filia Aglauro
 multi“ etc.

416. τὴν Φωσφ. τὴν Ἀρτεμιν
 οὕτως ἐκάλουν, ἐπεὶ θαλάσσιος. ἢ

ταύτη προσοίσεις, κύαθον αιτήσεις τάχα.

ΠΡ. τουτί τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχον.

παύσω τιν' ὅμων τήσδ' ἔγωγ τῆς ἐξόδου.

420 ΣΤ. εἴ τάρᾳ νῆ τήν Ταυροπόλον ταύτη πρόβει,
ἐκκοκκίῳ σου τὰς στενοκωνύτους τρίχας.

ΠΡ. οἷ μοι κακοδαίμων, ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης!

ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποθ' ἔσθ' ἥττητέα

ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν ἀπταῖς, ὧ Σκύθαι,

425 ξυνταξάμενοι!

ΛΥ. νῆ τῷ θεῷ γνώσεσθ' ἄρα,

ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι

μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.

ΠΡ. ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὧ Σκύθαι!

ΛΥ. ὧ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν!

430 ὧ σπερμαγοραιολεκιστολαχανοπώλιδες,

ὧ σκοροδοπανδοκεντριαρτοπώλιδες,

οὐχ ἔλξετ', οὐ παιήσετ', οὐκ ἀρήξετε,

οὐ λοιδορήσετ', οὐκ ἀναισχυντήσετε; —

παύεσθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε!

435 ΠΡ. οἶμ', ὡς καλῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν!

αὐτῇ τῇ Ἑκάτῃ. S. cf. 687. Thesm. 865., notante Be.: τὴν Ἑκάτην τὴν φασφόρον. Eurip. Iphig. Taur. 21. εἴξω φασφόρον θύσειν θεῶν, h. e. Dianae. vide ibi annotata. hoc quidem loco Hecaten potius intelligam propterea quod Diana invocatur 420.

417. κύαθον αἶτ. ἵνα προσθή-
ῃς τοῖς γνάθοις. γαμίζουσι γὰρ
κύαθον (cucurbitulam) θερμοῦ, καὶ
προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι, καὶ θερα-
πύεται. S. cf. Pac. 520.

419. τιν' ὅμων, quosque ve-
strum, h. e. vos omnes. vid. Matth.
gr. S. 487, 2., et cf. Nub. 1494.

420. τὴν Ταυρ. Dianam. vide
Eurip. Iphig. T. 1349.

421. ἐκ ἀνατιλῶ, ἀνασπάσω. ἀπὸ
μεταφορᾶς τῶν φοιῶν (cf. 339.)
εἶν. δὲ ἐφ' αἷς στενάξεις (στενά-
ξεις) τιλλόμενος. S. cf. 1145.

424. ὧ Σκύθαι, ceteros Scythas
nive lictores, qui non aufugerunt,
invadere jubet feminas.

426. παρὰ ταῖς γυναῖξιν ὁπάρ-
χουσι λόχοι. τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι
καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τέσσαρες
ὁπάρχουσι λόχοι, οἷς κέχρηται ὁ
βασιλεὺς. S. annotavit Br., intelligen-
das esse Lacedaemoniorum μύρας,
de quibus cum alii, tum Meurs. Att.
Lect. 1, 16.

430. λεκιστολαχ. (sic.) ὡὰ (imo
potius ὀσπρία: vide 528., Plut. 423.)
πώλοσθαι, καὶ λάχανα, καὶ ὀσπρία. S.

432. παιήσετ' fut. est verbi
παίω Atticorum more, qui futura
barytonorum formant tanquam a con-
tractis. Nub. 1125. τοιαύταις σφεν-
δόναῖς παιήσομεν. sic Equ. 98. κα-
τακλινησομαι, Thesm. 653. οἰγήσε-
ται, Vesp. 222. βαλλήσομεν, Plut.
τυπτήσεις, aliaque. Br.

433. οὐκ. ἀν. non exuetis pu-
dorem?

434. τοῦτο ὡς τῶν ἀνδρῶν πα-
φνευγόντων.

435. τὸ τοξικόν. οἱ τοξόται.

ΑΥ. ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἤκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἶε
χολὴν ἐνεῖναι;

ΠΡ. νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μῦλον
πολλὴν γ', ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾗ.

440 Χ. ΓΕ. ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς, i. t. c.
τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγον τοῖς θηρίοις ξυνύπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν, ῥῖον αἰδ' ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἄνευ κοιλίας;

Χ. ΓΥ. ἀλλ', ὦ μὲλ', οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῇ
445 τὴν χεῖρ'. ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδίῃ ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω γ' ὡς σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν' ἐνθαδὶ, κινούσα μηδὲ κάρφος,
ἣν μὴ τις ὥσπερ σφηκιᾶν βλίττη με, κάρεθ' ἔλξη.

Χ. ΓΕ. ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα τοῖσδε τοῖς κνωδάλοις; as.
τροχ., dm. i. dm. μονοστ.

450 οὐ γὰρ ἔστ' ἀνεκτὰ τάδ', ἀλλὰ βασανιστέον τόδε σοι as.,
2 gl. pol.

τὸ πάθος μετ' ἐμοῦ, ὃ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναὺν
a. hex.

κατέλαβον, ἐφ' ὃ τι τε μεγαλόπετρον, ἄβυτον, do.
ἄχροπολιν, ἱερὸν τέμενος. gl. pol.

ἀλλ' ἀνερώτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντας ἐλεγ-
χους, a. Arist.

437. οὐκ priore brevi, ut 712.,
1077.

439. ἔπαιξε διὰ τὸ φιλοῖνον, ὅτι
πίπτονται παροῖνοισι. S.

443. κοιλίας. νίτρον. (recte.) ἢ
ῥύπον. S.

445. πολ. τὰ περὶ τὸν ἐφθαλμὸν
μέση κοίλα οἰδεῖν. καὶ παρὰ Θεο-
κρίτου (1. 88.) δηθὰ κυλοιδιό-
ωντας (-τες). S.

448. βλίττη. Fl. Christ. „dum
ne quis, ut vesperiam, irritans cle-
pat meum mel. id proprie est βλίτ-
τειν, sive castrare apes; hic tro-
πικῶς dicitur pro coërcendo.“ cf.
Equ. 740.

449. libri τοῖσιν κνωθ. Bentl. alii-
que τοῖς. eodem metro Soph. Tr.
617. νῦν δ' Ἀρχὴς οἰστροφθαῖς ἐξέλυσ

ἐπίκονον ἀμέραν. S.: τοῖσι (sic.
ut scil. troch. versus effingeretur.)
κνωθ. τοῖς θηρίοις. πρόως δὲ τοῖς
θαλαττίοις· κνωθαλα γὰρ τὰ ἐν τῇ
ἅλ' κινούμενα. καταχρηστικῶς καὶ
Ὅμηρος (Odys. ε', 317.) κνωθαλον
τὸ χερσαῖον λίγει. S. cf. Vesp. 4.
apud Aeschylum Eum. 648. Furiae
audiunt παντομοσὴ κνωθαλα, ut an-
notavit Be.

491. πάθος, facinus. προῖγμα
dixit 455. — τὴν Κραναὺν.
Ach. 75. ὦ Κραναὶ πόλις, ubi vide
ann.

453. ἱερὸν, sacrum Minervae:
vide Equ. 537., Justin. 2, 6.

454. πείθου Bentl., Br., alii. codd.
corruptis numeris κειθού.

455 ὥς αἰσχροὺν ἀκωδώνιστον ἔᾶν τοιοῦτον πρῶγμα μεθέντας.

ΠΡ. καὶ μὴν ἀδτιῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ νῆ τὸν Δία πρῶτα πυ-
θέσθαι,

ὃ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖσι μο-
χλοῖσιν.

ΛΥ. ἵνα τὰργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.

ΠΡ. διὰ τὰργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

ΛΥ. καὶ τᾶλλα γε πάντ' ἐκυ-
κήθη.

460 ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοὶ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέ-
χοντες,

αἰεὶ τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἷδ' οὖν τοῦδ' εἵνεκα δρών-
των,

ὃ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέ-
λωσιν.

ΠΡ. ἀλλὰ τί δράσεις;

ΛΥ. τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν
αὐτό.

ΠΡ. ἡμεῖς ταμιεύσετε τὰργύριον;

ΛΥ. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;

465 οὐ γὰρ τᾶνδον χρήματι πάντως ἡμῖς ταμιεύομεν ἐμῖν;

ΠΡ. ἀλλ' οὐ ταῖτόν;

ΛΥ. πῶς οὐ ταυτόν;

ΠΡ. πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ
τούτου.

455. ἀκωδ. ἀπειράτον, ἀβασάνι-
στον. κωδοῦναι γὰρ τὸ διαπειρα-
θῆναι. μετῆναι δὲ ἀπὸ τῶν περι-
πατοῦντων, καὶ κώδωσι διαπειρω-
μένων, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ ἐπὶ ταῖς
φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπο-
μνηματίζονται ἀπὸ τῶν ὀργάνων φασὶ
μετῆσθαι τὴν λέξιν· τοὺς γὰρ ὑπο-
μιναντας τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος
ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς μάχην. ἔνιοι
δὲ φασὶ καὶ τοὺς ἐκπυρὸς κώδωσιν
ἐξετάζειν. S. cf. annot. ad Ran. 79.

456. seqq. oratio obliqua et recta
conjunctae, sicut passim: vide ann.
ad Plat. 1053.

460. ἵνα γὰρ Πείσα. ὁ γὰρ Πεί-
σανδρος ποτα προσιστέται τῆς πο-

λιτείας μετὰ Θηραμένους, καὶ Θου-
νίχον. κωμφοδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ὡς
δωροδόκον, ὡς ἐν Βαβυλωνίοις Ἀ-
ριστ. ἦν δὲ καὶ δευλός. ἔστι δὲ καὶ
ἄλλος Πείσανδρος, ὁ Ὀνουίνδιος,
ὡς Εὐπολις διακρίνει τὴν ὁμωνυμίαν
ἐν Μαρκιᾷ. S. — „fuga Pisandri
post eversum statum Quadringento-
rum accidit aestate anni 21., ut ait
Thuc. 8. (c. 98.) hunc autem Pisan-
dram ut timidum et non audentem
contra tela oculos erigere traducit
Xenophon in Symposio. (p. 163., ubi
vid. Schneider.)“ Palmer. cf. Av.
1440.

461. κορυ. ταρκαχῆν. Pac. 916.
λῶσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγὰς.
E Fl. Chr. et Ba.

ΑΥ. ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

ΠΡ. πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;

ΑΥ. ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.

ΠΡ. ὑμεῖς;

ΑΥ. ἡμεῖς μέντοι.

ΠΡ. σχέτιλιόν γε.

ΑΥ. ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ.

ΠΡ. δεινόν γε λέγεις.

ΑΥ. ἀγανακτεῖς.

470 ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὁμῶς.

ΠΡ. νῆ τὴν Δήμητρ', ἄδικόν γε.

ΑΥ. σωστέον, ὦ τᾶν.

ΠΡ. καὶ μὴ δέομαι;

ΑΥ. τοῦδ' εἵνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.

ΠΡ. ὅμῃν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμελήσεν;

ΑΥ. ἡμεῖς θρούσομεν.

ΠΡ. λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλέῃς.

ΑΥ. ἀκροῶ δὴ,

καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.

ΠΡ. ἀλλ' οὐ δύναμαι· χαλεπὸν γὰρ

475 ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.

ΑΥ. κλαύσει τοῖνον πολὺ μᾶλλον.

ΠΡ. τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαντῇ κρώξαις· οὐ δ' ἐμοὶ λέγε.

ΑΥ. ταῦτα ποιήσω.

ἡμεῖς τὸν μὲν πρότερον πόλεμον, καὶ τὸν χρόνον, ἡνεχόμεσθα

ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, αἵτι' ἐποιεῖτε·

οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. καὶ οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς,

468. σχέτιλιόν γε, miserum, indignum, quidem.

471. καὶ εἰ μὴ δ. καὶ εἰ μὴ δέομαι σωθῆναι; S.

476. κρώξαις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀργῶν τῶν θυσιωνίστων. S.

477. mendose libri ἡνεσχόμεθα, vel ἡνεσχόμεθα.

479. οὐ γὰρ — ἡμᾶς. cf. 492. καὶ τ' οὐκ — ὑμῶν. itaque vobis non placebat, sed bene sentiebamus, quid cogitaretis, h. e. sentiebamus, res male geri. cum viros mulieribus non placuisse dicit, hoc significat, eorum vultus tales saepe fuisse, ut feminae mala con-

- 480 ἀλλ' ἥσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν, καὶ πολλάκις ἔνδον ἂν
οὔσαι
ἡκούσαμεν ἂν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα προ-
γμα·
εἰτ', ἀλγοῦσαι τᾶνδοθεν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γελάσουςαι
„Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παρα-
γράψαι
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν;“ „Τί δὲ σοὶ ταῦτ' ;“ ἡ δ'
ὅς ἂν, ἀνήρ.
- 485 „οὐ σιγήσει;“ καὶ γὰρ ὁ σίγων.

ΓΥ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγώ ποτ' ἐσίγων.

ΠΡ. καὶν ὥμωξάς γ', εἰ μὴ ὁ σίγῃς.

ΛΥ. τοιγὰρ ἔγωγ' ἔνδον ἐσίγων.
ἔτερόν τε πονηρότερον δήπου βούλευμ' ἐπιπύσμεθ' ἂν
ὑμῶν,
εἰτ' ἡρόμεθ' ἂν „Πῶς ταῦτ', ὦνερ, διαπράττεσθ' ὥδ'
ἀνοήτως;“
ὁ δέ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἂν ἔφασκ', εἰ μὴ τὸν στήμονα
νῆσω,

- 490 ὁ τοιούτεσθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν· πόλεμος δ' ἄνδρεσ-
σι μελήσει.

ΠΡ. ὁρθῶς γε λέγων νῆ Δί' ἐκείνος.

ΛΥ. πῶς ὁρθῶς, ὦ κακόδαιμιον,
εἰ μὴδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποτίσθαι;
ὅτε δὴ δ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανεραῶς ἡκούομεν ἤδη,

silis, quae agitassent, ex iis augu-
rarentur. S. ad 481. κακῶς ὑμᾶς
βουλ. τὸ ἐξῆς „ἐγινώσκομεν (ἡ-
εσθ' ἀνόμεσθα) ὑμᾶς κακῶς βου-
λευομένους.“

482, S. ἀλγ. τᾶνδοθεν. τὴν
μὲν καρδίαν λυπούμεναι, γελάσαι
δὲ. τί βεβ. τὸ ἐξῆς· τί βεβ. ἐν
τῷ δήμῳ. S. Be.: formula foederum
in columnis describebantur. Ach. 682.
τὴν στήλῃν, καθ' ἣν ἐσπειράμην.

484. τί σοὶ ταῦτα; quid haec
ei te? ἡ δ' ὅς. modus loquendi
Atticus, et Platoni inprimis, familia-
ris, ut annotavit Fl. Christ. cf. Matth.
iv. §. 209, II, 4. S. lemmate τοῦτ'.

487. II. asyndeto inutili ἔτερόν τι.

489. ita Porson. in censura Ari-
stophanis Brunck., quem Dind. alii-
que secuti sunt. Rav. ὁποβλ. ἔφασκε
καὶ μὴ etc. alii libri vel item ἂν
omittunt, vel ipsum ἔφασκε.

490. πόλ. δ' ἄνδρ. μελήσει.
παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (II. ζ', 492.) S.
— quae παρῳδεῖ infra muller 505.
Br.

492. ὑποτίσθαι valet συμβου-
λεύειν et νοουθετεῖν. Fl. Chr.

493. ita MS. Voss., Bentlejo aliis-
que probantibus. alii libri ὅτε δ'
ἡδ' ὑμῶν, vel ὅτε δὴδ' ὑμῶν,
quod quidem propagatum est a
Brunckio.

„ὄκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρῃ!“ „μὰ Δῖ, οὐ δὴτ' ἔοθ' ἕτερός τις!“

495 μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εἰθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ ταῖσι γυναιξὶ ξυλληχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι; ἦν οὖν ἡμῶν χρησιὰ λεγουσῶν ἐθελήσῃτ' ἀντακροῦσθαι, κἀντισιωπῆν, ὥσπερ χῆμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς.

ΠΡ. ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινὸν γε λέγεις, κοῦ τλητὸν ἔμοιγε.

ΑΥ.

σιώπα.

500 ΠΡ. σοὶ γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ γῶ, καὶ ταῦτα κάλυμμα φοροῦσθ

περὶ τὴν κεφαλὴν; μή νυν ζώην.

ΑΥ.

ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν

σοι,

παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν ἔχει, καὶ περίθου,

a. tr.

καὶ τοῦτον τὸν καλαθίσκον,

a. par.

κᾶτα ξαίγειν συζωσάμενος, κνάμους τρώγων·

a. tr.

505 πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

a. par.

X. ΓΥ. αἶρεσθ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ κυλπίδων,

do. μονοστ.

ὅπως ἂν ἐν τῷ μέρει χῆμεῖς τι ταῖς φιλαισι as. τρέκ., i. h.

ant. i. h.

494. forte neglectum ἔσθ' recte Br. inseruit, Porsonus adscripsit exemplo Porti. S: — οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ Ἀττικῇ λόγου ἄξιος ἡμῖν. —

496. ποῖ γὰρ. ἀντὶ τοῦ πότε (μέτρη πότε, vel ἕως πότε, ut Joh. Ev. 10, 24.) γὰρ. S. quousque enim.

500. tibi ut ego taceam (mulieri), et quidem ei, quae καλύμματα obvolutum habeat caput ita, ut ne ipsa quidem libere loqui possit? cf. annot. ad 502. S. κάλυμμα κόσμιον περὶ τὴν κεφαλὴν. κάλυμμα φοροῦσιν, ἐπειδὴ παρόρησιν οὐκ ἔχουσι, καὶ πόλιν φυλάττουσιν (urbem et conventum vitant). — cf. Schneideri lex. v. κάλυμμα, quod capitis tegmen etiam nunc usitatum est feminis Orientalium, cum foras exeunt.

502. vulgo (περίθου) περὶ τὴν κεφαλὴν, κᾶτα σιώπα, quae sublecta sunt in superioribus, ordinemque verborum interrumpunt.

503. καλαθ. Spinnakorb. Voss. cf. 544.

504. ξαίγειν. infin. pro imperativo, ut saepe alias. Be. κνάμους, cibum vulgarem, deposito fastu tuo senatorio. Equ. 40. νῦν γὰρ ἔστι δεσπότης Ἀγροίκος ὀρεγγὴν, κναμοτρῶξ, ἀπράγματος, Δῆμος πρηνέτης. cf. 645. S. ἡ δικάζων. Be.: — „quia in suffragiis ferendis adhibebant fabas.“ sed telam texenti, quod facere jubetur Probulus, neque judicare neque concionari licet.

505. cf. 489.

506. perperam libri τῶν καλ., pejusque etiam Br. ἀπαίρετ', ὦ γυν., ne vestigio quidem relicto manifesti versus dochmiaci. articuli quam saepe turbant in melicis horum poetarum, nemo ignorat. vide Porsoni annotata ad Euripidem, nosque passim in Lectionibus Aristophaneis. S. αἰρεσθ', ὦ γ., ἀναχωρήσατε ἀπὸ τῶν καλπίδων. —

507. idem metri genus τρικαίλου Soph. usurpavit Trach. 123. (ἐπεὶ

ἐνυλάβωμεν. ἐγὼ γὰρ οὐποτε κάμοιμ' ἂν δοχουμένη, ας.,
pher. et cr. tr.

οὔτε τὰ γόνατα κόπος ἐλεῖ με καματηρός· cr. t. c.
510 ἔθελω δ' ἐπὶ πᾶν λέναι μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἔνεχ', αἷς
a. tr.

ἐν φύσις, ἐν χάρις, ἐν δὲ θράσος, ἐν δὲ do.

σοφὸν, ἐν φιλόπολις ἀρετῇ φρόνιμος.

ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίῳ ἀκαληφῶν,
a. Arist.

χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὖρια θεῖτε.

515 ΛΥ. ἀλλ' ἤνπερ ὁ τε γλυκύθυμος Ἔρως, καὶ Κυπρογένει' Ἀ-
φροδίτη,

αἷς ὥς τε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶ-
δεν;) sequentis versus simile est
illud in Antigono 892. ἔν' ἀγκίπολις
ἄρης διανοοῖσι Φινίδαις.

508. ἔν' αἷ, sic vet. ll., in quibus
Rav. Voss. et Brunniani συλλάβω-
μεν, quae videtur esse correctio ejus,
qui hos versus iambicos t. c. esse
existimaret; quemadmodum odd.

αἰρεσθ', (ita priscae; Brunnii et
recentiores ἀπαίρει, ὦ γ.)
— ὅπως ἂν

ἐν τῷ — ἐνυλάβωμεν. (sic itidem
priscae odd., recentiores au-
tem συλλ.)

ἐγὼ — ὀρχουμένη.

509. ἔλεε, rarior futuri forma, de
qua cf. Matth. ad Eurip. Hel. 1221.,
nos ad Soph. Oed. Col. 1283., alios-
que. Br., quem vulgo sequuntur, ex
A Paria. εἰλοι, intellecto ἂν ex su-
perioribus, quo nihil opus, neque
Galle Bekk. obtemperavit. με pro
mon primas Benti.

510. ἐπὶ πᾶν λέναι. πᾶν προ-
πη ποιῆσαι πανταχοῦ. S.

511. φύσις, ingenium, indoles,
h. e. bona indoles.

512. σοφὸν, τὸ σοφόν, σοφία.
sic πανσύνετον pro τῷ πανσ. ap. So-
phoclem Ed. 800., ubi vid. annot.

513. ita Eustath. in Od. 8, p.
1485, 39.—154, 16. Bas. Suid. v.
τήθη, Athen. 8, 12. p. 90. ed.
Dind., etc. libri ἀνδρειοτάτων. S.

τήθη ας ἐκάλουν τὰς μάμμης· τη-
θίδας δὲ τὰς θείας, τὰς πατρὸς ἢ
μητρὸς ἀδελφάς. τήθας δὲ καὶ τὰς
τροφούς. εἰσὶ δὲ καὶ δοτρια θαλάσ-
σια. καὶ Ὀμηρος (Il. π', 747.) „πολ-
λοὺς ἂν κορέσεις — τήθεα διφῶν.“
ἀκαλήφας δὲ λέγουσι μὲν τὰς
θαλασσίας, λέγουσι δὲ καὶ τὰς κνί-
δας Ἀττικοί. καὶ κνίδη μὲν ὅσον
ἀπαλή ἐστίν· ἐπὶ δὲ ἐξη τὰς μη-
τίρας, (τοντῖσι τὰ σπέρματα, τὰς
σφαίρας,) ἀκαλήφη λέγεται. ἀκαλή-
φας οὖν τὰς γραίας ἐκάλεσαν, ἐπει-
δὴ στεφάλα ἦσαν, καὶ γενναῖαι· καὶ
γὰρ τὸ σπέρμα δάκναι (cf. Vesp.
851., Eq. 394.). ἐπεὶ οὖν εἶπε τη-
θῶν, εἶπε μητριδίῳ (maternal-
larum). μητριδίας δὲ λέγουσι τὰς
ἐχούσας τὸ σπέρμα τῆς βοτάνης
[τῆς ἀκαλήφης]. δάκνουσι δὲ αὐταὶ
γὰρ ἦσαν καὶ αἱ γραῖαι δορμεῖαι. —
ἀνδρειοτάτη, Lysistrata, quam
ducem pro ceteris appellat. cf. 209.

514. ὀργῇ. S. Thuc. 5, 70., quem
locum laudavit Be., ἐντόνωος καὶ
ὀργῇ χωροῦντες: ἰσχυρῶς καὶ
σὸν ὀργῇ. noster S. καὶ μὴ τέγ-
γεσθε. ἀντὶ τοῦ βλάπτεσθε, καὶ
μεταβλήθητε, ὅταν μὲν κρατῶμεν
τῶν ἀνδρῶν. ἀλλήλως δὲ παρανα-
λεύονται.

515. ita nos pridem in Lectt. Ari-
stoph. p. 82, item Porson., Elmsl.
ad Eurip. Med. p. 99., 209., D.
codd. biantē versu ἤνπερ ὁ γλυκ.
Bentl. et Reisig. ἤνπερ γ' ὁ γλ.

„οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρῃ!“ „μὰ Δῖ', οὐ δὴτ' ἔσθ'
ἕτερός τις!“

- 495 μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εἰθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ
ταῖσι γυναιξὶ ξυλληχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χορὴν ἀναμείναι;
ἦν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσῃτ' ἀντακροῦσθαι,
κἀντισιωπᾶν, ὥσπερ χῆμεῖς, ἐπανορθώσασιν ἂν ὑμᾶς.

ΠΡ. ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινὸν γε λέγεις, κοῦ τλητὸν ἔμοιγε.

ΑΥ.

σιώπα.

500 ΠΡ. σοὶ γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ γὰρ, καὶ ταῦτα κάλυμμα
φοροῦσθ

περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νυν ζῶην.

ΑΥ.

ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν

σοι,

παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν ἔχε, καὶ περίθου,

a. tr.

καὶ τοῦτον τὸν καλαθίσκον,

a. par.

κῆρα φαίειν συζωσάμενος, κνήμες τρώγων.

a. tr.

- 505 πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

a. par.

X. ΓΥ. αἴρεσθ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ καλπίδων,

do. μονοστ.

ὅπως ἂν ἐν τῷ μέρει χῆμεῖς τι ταῖς φίλαισι

as. τριχ., i. h.

ant. i. h.

494. forte neglectum ἔσθ' recte Br. inseruit, Porsonus adscripsit exemplo Pertii. S. — οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ Ἀττικῇ λόγου ἄξιος ἡμῖν. —

496. ποῖ γὰρ. ἀντὶ τοῦ πότε (μέροι πότε, vel ἕως πότε, ut Joh. Ev. 10, 24.) γὰρ. S. quousque enim.

500. tibi ne ut ego taceam (mulieri), et quidem ei, quae κάλυμματι obvolutum habeat caput ita, ut ne ipsa quidem libere loqui possit? cf. annot. ad 502. S. κάλυμμα κόσμιον περὶ τὴν κεφαλὴν. κάλυμμα φοροῦσιν, ἐπειδὴ παρθέται οὐκ ἔχουσι, καὶ πόλιν φυλάττουσιν (urbem et conventum vitant). — cf. Schneideri lex. v. κάλυμμα, quod capitis tegmen etiam nunc usitatum est feminis Orientalium, cum foras exeunt.

502. vulgo (περίθου) περὶ τὴν κεφαλὴν, κῆρα σιώπα, quae subiecta sunt in superioribus, ordinemque verborum interrumpunt.

503. καλαθ. Spinkorb. Voss. cf. 544.

504. φαίειν. infin. pro imperativo, ut saepe alias. Be. κνήμες, cibum vulgarem, deposito fastu tuo senatorio. Equ. 40. νῦν γὰρ ἔστι δεσπότης Ἀγροίκος ὁ χορὴν, κναμοτρώξ, ἀκράζολος, Δῆμος πυνυίτης. cf. 645. S. ἡ δικάζων. Be.: — „quia in suffragiis ferendis adhibebant fabas.“ sed telam texenti, quod facere iubetur Probalus, neque judicare neque concionari licet.

505. cf. 489.

506. perperam libri τῶν καλπ., pejusque etiam Br. ἀκαίρετ', ὃ γυν., ne vestigio quidem relicto manifesti versus dochmiaci. articuli quam saepe turbant in melicis horum poetarum, nemo ignorat. vide Porsoni annotata ad Euripidem, nosque passim in Lectionibus Aristophaneis. S. αἰρεσθ', ὃ γ., ἀνταχρῆσαι ἀπὸ τῶν καλπίδων. —

507. idem metri genus τρακίλου Soph. usurpavit Trach. 123. (ἐπε

- ἐνυλλάβωμεν. ἐγὼ γὰρ οὐποτε κάμοιμι' ἂν ὀρχουμένη, as.,
pher. et cr. tr.
οὔτε τὰ γόνυα κόπος ἐλεῖ με καματηρός' cr. t. c.
510 ἐθελῶ δ' ἐπὶ πᾶν ἵναι μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἔνεχ', αἷς
a. tr.
ἐνὶ φύσις, ἐνὶ χάρις, ἐνὶ δὲ θράσος, ἐνὶ δὲ do.
σοφόν, ἐνὶ φιλόπολις ἀρετῇ φρόνιμος.
ἀλλ', ὡς τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,
a. Arist.
χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὐρία θεῖτε.
515 Ἄλλ' ἤνπερ ὁ τε γλυκύθυμος Ἔρως, καὶ Κυπρογένει' Ἀ-
φροδίτη,

τίς αἴθε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἰ-
δεν;) sequentis versus simile est
illud in Antigone 892. Ἰν' ἀγγέπολις
ἄρης διασοῖσι Φυνειδαίς.

508. ξωλλ, sic vett. ll., in quibus
Rav. Voas. et Brunckiani συλλάβω-
μεν, quae videtur esse correctio ejus,
qui hos versus iambicos t. c. esse
existimaret; quemadmodum add.

αἰρεσθ', (ita priscae; Brunckii et
recentiores ἀπαίρετ', ὡς γ.)
— ὅπως ἂν

ἐν τῷ — συλλάβωμεν. (sic itidem
priscae add., recentiores au-
tem συλλ.)

ἐγὼ — ὀρχουμένη.

509. δλεε. rarior futuri forma, de
qua cf. Matth. ad Eurip. Hel. 1221.,
nos ad Soph. Oed. Col. 1283., alios-
que. Br., quem vulgo sequuntur, ex
A Paria. εἰσι, intellecto ἂν ex su-
perioribus, quo nihil opus, neque
Gaiko Bekk. obtemperavit. με pro
πον primus Bentl.

510. ἐπὶ πᾶν ἵναι. πᾶν προ-
γὰ ποιῆσαι πανταχοῦ. S.

511. φύσις, ingenium, indoles,
h. e. bona indoles.

512. σοφόν, τὸ σοφόν, σοφία.
sic πανσούτερον pro τῷ πανε. ap. So-
phoclem El. 800., ubi vid. annot.

513. ita Eustath. in Od. δ', p.
1485, 89. = 154, 16. Bas. Suid. v.
τήθη, Athem. 8, 12. p. 90. ed.
Dind., etc. libri ἀνδρειοτάτων. S.

τήθας ἐκάλουν τὰς μάμνας· τη-
θίδας δὲ τὰς θείας, τὰς πατρὸς ἢ
μητρὸς ἀδελφάς. τήθας δὲ καὶ τὰς
τροφούς. εἰσὶ δὲ καὶ δοτρία θαλάσ-
σια. καὶ Ὀμηρος (Il. π', 747.) „πολ-
λοὺς ἂν κορέσειε — τήθεα διφῶν.“
ἀκαλήφας δὲ λέγουσι μὲν τὰς
θαλασσίας, λέγουσι δὲ καὶ τὰς κνί-
δας Ἀττικοί. καὶ κνίδη μὲν ὅσον
ἀκαλή ἐστιν· ἐκὰν δὲ ἔξη τὰς μη-
τίρας, (τοῦτέστι τὰ σπέρματα, τὰς
σφαίρας,) ἀκαλήφῃ λέγεται. ἀκαλή-
φας οὖν τὰς γυναικας ἐκάλεσαν, ἐπει-
δὴ στεφῆσαι ἦσαν, καὶ γενναῖαι· καὶ
γὰρ τὸ φνιάριον δάνει (cf. Voss.
851., Eq. 894.). ἐπεὶ οὖν εἶπε τη-
θῶν, εἶπε μητριδίων (maternal-
larum). μητριδίας δὲ λέγουσι τὰς
ἐχούσας τὸ σπέρμα τῆς βοτάνης
[τῆς ἀκαλήφης]. δάνουνσι δὲ αὐταὶ
γὰρ ἦσαν καὶ αἱ γυναῖκες δευρεῖαι. —
ἀνδρειοτάτη, Lysistrata, quam
ducem pro ceteris appellat. cf. 209.

514. ὀργῇ. S. Thuc. 5, 70., quem
locum laudavit Be., ἐντόνως καὶ
ὀργῇ ζωροῦντες: ἰσχυρῶς καὶ
ὄν ὀργῇ. noster S. καὶ μὴ τέγ-
γεσθε. ἀντὶ τοῦ βλάπτεσθε, καὶ
μεταβλήθητε, ὅταν μὲν κρατῶμεν
τῶν ἀνδρῶν. ἀλλήλων δὲ παρακα-
λεῖονται.

515. ita nos pridem in Lectt. Ari-
stoph. p. 82, item Porson., Elmsl.
ad Eurip. Med. p. 99., 209., D.
codd. hiantē versu ἤνπερ ὁ γλυκ.
Bentl. et Reizig. ἤνπερ γ' ὁ γλ.

ἤμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν κατα-
πνεύσῃ,

καὶ ἐντέξῃ τέτανον τερανὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοὺς,
οἷμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἑλλήσι καλεῖσθαι.

ΠΡ. τί ποιησάσας;

ΛΥ. ἦν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὀπλοῖσιν
520 ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

ΓΥ. νῆ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην·
νῦν μὲν γὰρ δὴ κὰν ταῖσι χύτραις, κὰν τοῖς λαχάνοιςιν
δμοίως,

περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὀπλοῖς, ὥσπερ Κορύ-
βαντες.

ΠΡ. νῆ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

ΛΥ. καὶ μὴν τό γε πρᾶγμα
γέλοιον,

δταν ἀσπίδα τις καὶ Γοργόν' ἔχων εἴτ' ὠνήται κορακί-
νους.

525 ΓΥ. νῆ Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ'
ἵππου

εἰς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιδον παρὰ γραδός·
ἕτερος δ' αὖ Θορᾶξ πέλιτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ
Τηρεὺς,

518. Λυσιμάχας. pugnatum vo-
lut dissolutrices, ut Tertullianus lo-
quitur. Pac. 916., annotante Be., λῦ-
σον δὲ μάχας καὶ κοροκονγὰς, ἵνα
Λυσιμάχην σε καλῶμεν, quibus ver-
bis compellatur Pax dea.

521. seqq. perperam verba νῦν
— Κορ. Lysistratae tribuuntur. κὰν
pro καὶ utroque loco D. auctore
Reisigio. v. ann. ad Ran. 1007. S.
ἀγορ. ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρέβοντας. —
χύτραις δὲ καὶ λαχάνοις ἀντι-
τοῦ χυτροκαλλοῖς, καὶ λαχανοκα-
λλοῖς. Κορυβ. ἐνιοι τοῦ χοροῦ
Κουρήτας (scrib. ἐνιοι τοῦς Κουρ.
male χοροῦ pro κουρή- scripserat,
opinor, librarius, statimque agnito
errore addidit verbum genuinum, non
expuncto falso, ut solet id genus
hominum.) καὶ Κορύβαντας τοὺς
αὐτοὺς ὑπεκλήφασιν. ἦσαν δὲ Διδὸς
τροφεῖς οὗτοι καὶ φύλακες. τινὲς δὲ
αὐτοὺς φασὶ δέκα, ἄλλοι δὲ ἐννέα.

ἦσαν δὲ τῆς Ῥέας παῖδες. (cf.
Vesp. 8.) S.

524. ll. ὁ. ἀσπίδ' ἔχων κ. Γορ-
γόνα τις καὶ ὦν. κ., ineleganter
quidem trajectis verbis, et illato
κἀτα pro εἴτα, otiosa καὶ particula.
cf. Av. 640. — Γοργ. in clipeo de-
pictam. de κορακίνοις, saperdis,
Steinbutten, cf. Equ. 969.

525. κορ., comatum, quia equites
alebant comam. de phylarchis, prae-
fectis equitum, dictum ad Av. 752.

526. εἰς τὸν χαλκ. πῖλον. εἰς
χαλκὴν περικεφαλαίαν. (ornamen et
amictum capitis, quem κυρηβασίαν
quidam, alii tiamam, nonnulli cidarim
dixerunt. Fl. Chr. Be. in aereum
pileum.) — S. λέκιδον. cf. 430.
παρὰ γρ., ab anu emtam in foro
pultem.

527. ita Br. ad Av. 553. et Pac.
513., aliique. libro infirmo numero
ἔτ. δὲ Θορᾶξ. „Thracum sunt gesta-

ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχυρόπων, καὶ τὰς δρυπέεις κατέπινε.

ΠΡ. πῶς οὖν ὑμεῖς δύναται παῦσαι τεταραγμένα πράγματα
πολλὰ

530 ἐν ταῖς χώραις, καὶ διαλύσαι;

ΛΥ. φεύλως πάνν.

ΠΡ. πῶς; ἀπόδειξον.

ΛΥ. ὥσπερ κλωστήρ', ὅταν ἡμῖν ᾗ τεταραγμένος, ὧδε λα-
βοῦσαι,

τοῖσι τ' ἀτράκτοις ὑπειγχοῦσαι τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ'
ἐκεῖσε,

οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἣν τις ἐάσῃ,
διειγχοῦσαι διὰ πρῆβειῶν τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ'
ἐκεῖσε.

535 ΠΡ. ἔξ ἐρίων δὲ, καὶ κλωστήρων, καὶ ἀτράκτων πράγματι
δεῖνὰ

παύσειν οἷόςθ', ὧ ἀνόητοι;

ΛΥ. κἄν, ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνὴν νοῦς,
ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

ΠΡ. πῶς δὴ; φέρ' ἴδω.

ΛΥ. πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκου ἐν
βαλανείῳ

ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς

640 ἐκραβδίλζειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀ-
πολῆσαι.

mina peltae: unde Θεγηΐον πέλταν
dixit Eurip. Erechtheo. (fragm. 23.,
p. 180. nostrae ed.) Tereus Thrax
fuit, cujus alias nota est ἀπορριθ-
ας, uti et filii, et conjugis (ejusque
sororis).“ Ex Be.

528. ἐδεδ. ἐφόρει. δρυπ. τὰς
ἐκ τῶν δένδρων πεπανθείσας ἰλίας
φασι δρυπέεις. (δρυπέεις: vide,
quos laudant, Pierseum ad Moer.
p. 121., et Müllerum Aeginet. p. 178.)
οὖν δὲ ἐκ τῶν ἰσχυάων. S. κατ.
devaravit.

529. Porson. ap. Dobr., Bekk. D. MS.
Voss. δύνασθαι. vulgo δύνασθε.

530. φεύλως πάνν. εὐχερῶς. S.

531. Beatt., aliiq. libri κλωστήρ
διαν etc. S. κλωστήρ. οὖν τὸ νῆμα
κλωστήρ.

532. etiam h. l. male trajectis ver-
ARISTOPHANES III.

bis, cum quotidiani sermonis ordi-
nem sectarentur librarii, legitur ὅπεν.
τοῖσιν ἀτ., neglecta copula, qua opus
est. ἐνταυθοῖ MS. Voss., Br., Bekk.,
cum h. l., tum 534. vulgo ἐνταυθί.

534. διεσσεγκ., differentes, dis-
trahentes, velut fila turbata.

538. libri πόκου. sed bene K.
„Legendum est,“ inquit, „ὥσπερ
πόκου. constructio enim est ὥσπερ
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην πόκου
ἐν βαλ.“ S. τοῦ ἐρίου ὁ κύπος οἰ-
σπώτῃ λέγεται. (cf. Schneideri lex.
gr. v. δειπτατον.) —

539. ἐπικλ. κύποντας. Equit. 349.
ἐξέλεω σε θύραζε κύβδα. — Be.

540. τοὺς τριβ. ἔστιν ἀκανθῶν
φυτόν. S. trapa natans Linn., die
gemeine Wassernuss, τριβόλος ἐνυ-
δρος ap. Diosc. 4, 15. et Theophr.

καὶ τοὺς γε συνισταμένους τούτους, καὶ τοὺς πιλοῦντας
ἱωντοδς

ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποσιλαί·
εἶτα ξαίνειν εἰς καλαθίσκον κοινήν εὐνοίαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τοὺς τε μετοίκους, καὶ τις ξένος ἢ φίλος
ὑμῖν·

545 καὶ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμιξαί·
καὶ τῇ Δία τὰς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν
ἄποικοι,
διαγιγνώσκειν, ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται,

H. pl. 4, 11., vel potius *fagonia cretica* Linn., quae species altera est *tribuli terrestris* Linn. (*Bursel-dorn*); planta spinosa, de qua vid. Billerbeck. Flor. class. p. 35., 111. sequi. Ovid. Met. 13, 804. *asperior tribulis*. Virg. Georg. 1, 152. *intercunt segetes: subit aspera silva, Lappaeque, tribulique, interque nitentia culta Infelix lolium et steriles dominantur avenae.* — „ἀπολίξαι. seliguntur enim in lanificio tribuli, pecudibus saepe adhaerentes.“ Be.

541. sequi. συνεστ. συνηγόρους, συμπλεκόμενους, καὶ πιλοῦντας. ὥσπερ γὰρ κολλᾶται τὸ ξύρον τῷ ἐτέρῳ κολλᾶται ἐξῶν, καὶ διαχωρίζουσιν αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, οὕτως, φασὶ (φησὶ), καὶ ἐπὶ τῶν κκολλημένων ταῖς ἀρχαῖς ὀφείλετε ἀποχωρίζειν, καὶ εὐνοῦς πρὸς ἀλλήλους ἔχειν ἄμα. (— „connexos et pilatos, translatione a lana. Ut enim, inquit, adhaeret lana lanae, dum carminatur, deinde discernitur [a pressu mutuo], sic in iis, qui magistratibus applicantur et agglutinantur, facere debetis, et compositos divellere et secernere, ut mutua se benevolentia prosequantur.“ Fl. Chr.) ἐπὶ ταῖς ἀρχ. ἐκ' ἐλπίδι τοῦ ἀρχεῖν. τοὔτστιν ἐκδύνοντας ἑαυτοὺς, καὶ συναθροίζομένους, καὶ φιλῶντας εἰς τὴν πολιτείαν. τῶν γὰρ ἐξῶν οἱ πολλοὶ ἔχουσι τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ πολλός. πρὸς ἐκότερον οὖν καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας τοῦ ἐξῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν

πονηρῶν καὶ συνισταμένων τοῖς πράγμασι. τὰς κειφ. ὡς τὰ ἀμα τῶν ἐξῶν. S.

544. μετοίκους. vide Equ. 331.

545. καὶ τις ὁφ. τῷ δημ. etiam τοὺς ἀτίμους non excipit. F. A. Wolfius ad Demosth. or. Lept. §. 135., p. 375. „Athenis magistratu fungi, aut iudicem fieri, aut omnino remp. attingere, h. e. cum Populo agere, non licebat eis, qui essent ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀγορῶνι, h. e. debitorum aerario reip. quod in arce fuit ἐν ὀπισθοδόρῳ. ibi etiam, qui publico debebant, tabulis aut columnis inscribentur, quippe ἀτιμία quadam notati et ipsi, et eorum defunctorum filii“ etc. cf. Köpkei librum germ. de legg. Gr. p. 439. S. καὶ τοὺς ἐγκατ. ἐπιτόμους (imo ἐπιτίμους) ποιῆσαι, αἱ γυναῖκες γὰρ ἐργαζόμεναι ἀπ' ἐκείτου ἐξῶν λαμβάνουσιν ἐν τι, καὶ μισθούσιν ἄλλοις.

546. ita Voss., Br., et recentiores. vulgo libri menda consueta τὰς τε πόλεις — ἄποικοι. coloniae Atheniensium in Ionia, in littoribus Thraciae, in Macedonia, in Ponto (Strab. 12, 3., ed. Tauchnitz. 3. p. 24.), in Bithynia (Strab. ibid. p. 50.), aliaeque.

547. ita K., aliique. libri ὥσπερ κατ. recte usurpatus est articulus in re nota et saepius commemorata in superioribus. S. κατ. τὰ τῶν ἐξῶν κατασπάσματα (tracta sive deducta fila, glomos. Voss. die uns gleichsam wie die Wecken [Rocken] zerstreut

χωρίς ἕκαστον· κἄτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κατάγμα
λαβόντας

δεῦρο ξυνάγειν, καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἓν, κἄπειτα ποιῆσαι
550 τολύπην μεγάλην, κἄτ' ἐκ ταύτης τῷ Ἀήμῳ χλαῖναν ὑ-
φῆναι.

ΠΡ. οὐκ οὖν δεινὸν, ταυτὶ ταύτης φραβδίσειν, καὶ τολουπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάγν τοῦ πολέμου;

ΛΥ. καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε,
πλεῖν ἢ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν· πρῶτιστον μὲν γε
τεκοῦσαι,

κακπήμεψασαι παῖδας ὀπλίτας...

ΠΡ. σίγα, μὴ μνησικακήσης.

555 ΛΥ. εἰθ' ἤνικα χρῆν εὐφρανθῆναι, καὶ τῆς ἡβης ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θῆμέτερον μὲν ἔατε·
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.

ΠΡ. οὐκ οὖν κἄνδρες γηράσκουσιν;

ΛΥ. μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ εἴπας ὅμοιον·
ὁ μὲν ἦκων γὰρ, κἂν ἦ πολὺς, ταχὺ παῖδα κόρην γε-
γάμηκε·

560 τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρὸς, κἂν τούτου μὴ πιλά-
βηται,

οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην, ὀττενομένη δὲ κάθηται.

ΠΡ. ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατός.

a. d.

ΛΥ. σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
χωρὶον ἐστίν· σορὸν ὠνήσει.

sind.) οὕτω ἐκάλουν. cf. Hesych.
h. v. et Soph. Trach. 656.

550. sequi. τολύπην. (gloriam.)
συναγωγὴν. καὶ τολουπεύειν. ὡς
ἐπὶ ἐρίων ἐπέμεινε τῇ τροπῇ. S.
prosopopeia est et allegoria, quum
dicit Populo taxendam esse laenam:
intelliguntur autem commoda even-
tura, si resp. bene ordinetur. Be.

551. φραβδίσειν, καὶ τολ. quia
ἐφραβδίσειν et τολύπην dixit mulier.
Voss. Ist Das nicht arg; dass Diese
da so mit der Gert' und dem Flau-
sche bereit sind?

553. scribendum putat Dind. πλεῖν
ἢ τὸ διαπλ.

554. μὴ μν. noli meminisse ma-
lorum.

556. θήμ. ἀντὶ τοῦ τὸ καθ' ἡ-
μῶν. S.

559. ὁ ἦκων, quicumque venit,
sive adest petitum aliquam in matri-
monium.

561. ὅτε. ἀντὶ τοῦ κληδονισμέ-
νη, περὶ γάμου χρησαμένη. αἱ
γὰρ χῆραι συνεχῶς μαντεύονται, πότε
γαμηθήσονται. S.

562. ἀλλ' ὁ. ἔ. στ. δυνατός
ἐστίν. intellige ex superioribus ταχὺ
γαμῆσαι παῖδα κόρην, κἂν ἦ πολὺς.
cui par pro pari referens Lysistrata
cur igitur, inquit, tu non moreris,
ὅστις οὐκ ἐστὶν δυνατός εἰ στῦσαι, ut-
pote decrepitis et capularis senex?

564. χωρίον ἐστίν, est ager,
habes agrum, h. e. rem; dives ea.

565 μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.

λαβέ ταυτὶ, καὶ στεφάνωσαι.

a. par.

ΓΥ. Α. καὶ ταυταὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.

a. d.

ΓΥ. Β. καὶ τουτονδὶ λαβέ τὸν στέφανον.

ΑΥ. τοῦ δεῖ; τί ποθεῖς; χῶρει 'ς τὴν ναῦν.

570 ὁ Χάρων σε καλεῖ·

a.

σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεισθαι.

a. par.

ΗΡ. εἴτ' οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἔστ' ἐμέ;

i. tr.

νῆ τὸν Δ' ἄλλὰ τοῖς προβούλοις ἄντικρυς

ἔμαυτὸν ἐπιδειξω, βαδίζων ὡς ἔχω.

575 ΑΥ. μὴν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προὔθήμεσθά σε;

praeter expectationem subjicit σὺ δὲν ὠνῆσαι, emes (h. e. emas) caput, ut qui habens facultatem id faciendi. minus recte S. χωρ. ἐστίν. εἰς τὸ ὑποδέξασθαι σου τὸ σῶμα ὅλον, ἐστὶ τόπος, οὐ τεθήσῃ. mitto doctorem atque indoctorum mutationes supervacaneas.

565. μελ. ἡ μελιτοῦττα ἐδίδοδο τοῖς νεκροῖς, ὡς εἰς τὸν Κόρβερον, καὶ ὀβολὸς τῷ πορθύμει, (καὶ) στέφανος, ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις. (καὶ δὴ μάξω.) — ὅσον οὐκω (i. e. μοχ) μάξω μελιτοῦτταν. S.

566. ταυτὶ. corollas.

567. καὶ ταυτασί. τὰς ταινίας, αἷς τοῖς νεκροῖς ἐπεμπον οἱ φίλοι. — S.

568. ita Br. Elmsl. et alii τουαονγ. codd. τουτονι, verum jugulato.

569. sic nos pridem in Lect. Aristoph., p. 82., audistis nos D. Benl. quoque τοῦ δεῖ; ll. veti. τοῦ δέει (δὲν, δέοι); τί π.; χῶρει εἰς τ. ν., quae frustra tuearis.

570. κωλύεις producit mediam, ut Pac. 478., quae syllaba corripitur in iambicis, velut Equ. 669. S. κωλ. τὸν Χάρωνα δῆλον (δηλονότι) κωλύεις ἀνακλεῖν. similia ex Eurip. Alc. 245. seqq., et Sophocles Oed. Col. 1520. sequ., protulit Be.

573. τοῖς προβ. τοῖς ἄλλοις δηλονότι, τοῖς κ', τοῖς ἐν ταῖς συναγχεῖς. οὐ γὰρ εἰς ἑστὶν ὁ πρόβουλος. scrib. οὐ γ. εἰς ἐστὶ πρ., neque enim unus est probulus, sed plures, scil. 20 (κ') secundum scholiasten h. l.; mendumque 'haud dubie est κ' in his,

quae annotavit ad 394., in quibus etiam vulgatum εισηγησόμενοι. mutavimus. videtur enim verisimile, uniuscujusque pagorum 10 atticorum fuisse probulos duos, qui deliberarent cum paganis suis de rebus in concione populi proponendis. v. Wachsmuthii „Hellenische Alterth.“ 1, 2., Schneider. lex. v. πρόβουλος, et de communibus Graeciae προβούλοις Herodoti editores ad 6, 7., 7, 172.

574. ὡς ἔχω. sicut habeo, sicut sum. h. e. continuo, sine mora. S. βεβρεγμένος, quasi etiam Probulus aqua perfusus fuerit, ut Chorus. vide 372. seqq.

575. seqq. τοὺς νεκροὺς γὰρ οἱ ἀρχαῖοι προετίθεσαν πρὸ τῶν θυρῶν, καὶ ἐπόπτοντο. ἀλλ' εἰς τρεῖς τὴν. ἐπειδὴ τῇ τρεῖς τὸ τῶν νεκρῶν ἄριστον (inferiae) ἐφύετο. τὰ τρεῖς ἐπεσεν. ἀντὶ τοῦ τὰ τρεῖς σου κοιούμενα. S. „τὰ τρεῖς sunt inferiae tertio a sepultura die inferri solitae, ut ἔννατα quae nono die inferebantur.“ Be. D. evolvi hac de re jussit F. A. Wolfii Analect. 4. p. 551. de inferiis Lucianus de Luctu §. 24. ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοῖς περὶ δειπνον, καὶ κάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονεῖς παραμυθεῖσθαι τοῦ τετελευτηκότος, καὶ κελθόνσι γεύεσθαι, ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὲν Δ', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζόμενος, ἀλλ' ἡδὴ ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηνόητος. facete mulier „num exprobras“, inquit, „quod te non collocavimus mortuum? fateor, non factum esse; at certe inferiis tibi non de-

ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρὸ πάντων
ἦξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπισκευασμένα.

X. ΓΕ. οὐκ ἐστ' ἔργον ἐγκωθένειν, ὅστις ἔστ' ἐλευθερός, t. t. c.
στ. α'.

- ἀλλ' ἐπαποδυνώμεθ', ἄνδρες, τουτιωτ' τῷ πράγματι·
580 ἦδη γὰρ ὄζειν ταδὶ μειζόνων as., i, h. et dm.
καὶ πλειόντων πρυγμάτων μοι δοκεῖ,
5 καὶ μάλιστα' ὁσφραίνομαι τῆς Ἰππίου τυραννίδας, t. t. c.
καὶ πάντων δέδοικα, μὴ τῶν Λακωνίων τινὲς cr. t.
δεῦρο συνελθυδότες ἄνδρες ἐς Κλεισθέτους,
585 τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρῳσιν δόλῳ t. t. c.
καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν t. d.
10 τὸν τε μισθὸν, ἐνθεν ἔζων ἐγώ. as., ith. et i.
δεῖν γάρ τοι, τάδε γ' ἦδη τοὺς πόλιν νοσθεῖν, t. t. c.
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὐσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
590 καὶ διαλλάττειν προσηεῖς ἀνδράσιν λακωνικοῖς,
οἷσι πιστὸν οὐδέν, εἰ μὴ περ λόκῳ κεχηρότι.
ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννέουσιν, ἐπεὶ φυλάσσομαι,
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τολοῖπὸν ἐν μύρτου κλαδί,
595 ἀγορεύω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι,

erunt die tertio a sepultura, quibus nos tui causa probe ingurgitabimus."

578. ἔργον. cf. 397.

579. ἐπαπ. τουτίστιν ἐγχειρόμεν. S.

580. ὄζειν, ut ὁσφραίνομαι 582. usitatus tropus, etiam Latinis, aliisque populis. cf. 622., 641. Terent. Ad. 3, 3, 43. non es totis muneribus Prius olfecisse quam ille quidquam coepisset? S. ταδί. τὰ τῶν γυναικῶν πράγματα.

582. in consuetudinem proverbii venisse videtur Hippiae tyranniae. vide Vesp. 487., ubi S. οὗτος δὲ τύραννος δεινός, τοῦ πατρὸς Πεισιστράτου τυραννικώτερος etc.

584. ἐς Κλεισθέ. ἐπεὶ οὗτος γυναικίδης ὁ Κλεισθένης. ὡς γυναικῶν συνεθορίζομένων παρ' αὐτοῦ. S.

586, 7. τὰ χρήμαθ' ἡμῶν. τὰ ἐν ἀγορῇ. S. cf. 241. sequ. τὸν μισθόν. mercedem judicalem atque concionalem.

590. διαλλ. scil. τοὺς πόλιν. προσηεῖς, commodas, paratas ad reconciliandum cives Lacedaemoniis. inepte II. πρὸς ἡμᾶς: neque enim probanda est Brunckii ratio, πρὸς intelligentis προσέτι, praeterquam, quod vocabulum usurpatur in rebus, quae minus momentum habent, cum pax cum Lacedaemoniis, quam fieri volunt mulieres, sit caput rei.

591. λόκῳ καὶ. ὥσπερ οὐδεὶς δύναται πιστεῦσαι λόκῳ χαίνοντι. — S. v. Erasmus in *Lupus hiat*. Be.

594. κλάδι. ἀντὶ τοῦ κλάδῳ, κατὰ μεταπλάσμον. ἄλλως. ὅτι ἐν μυθήσει κλάδῳ τὸ ξίφος φορέομαι, ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. οὗτοι γὰρ ἀπὸ τῶν μυθίων κλάδῳ τὰ ξίφη ἀνασκάσαντες τὸν τύραννον κατέβαλον. S. notum ex Athenaeo p. 695. aliisque scolion de Harmodio et Aristogitone. cf. Ach. 919, Vesp. 1184.

595. ἀγορ. cf. 520. ἐξῆς Ἀρ.,

ὥδέ θ' ἐστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸ γάρ μου γίγνεται
τῆς θεοῖς ἔχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραδὸς τὴν γνάθον.

X. ΓΥ. οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ' ἢ τεκοῦσα γινώσεται. ἀντί. α.

ἀλλὰ θώμεισθ', ὦ φίλοι γράεις, ταδὶ πρῶτον χαμαί.

600 ἡμεῖς γάρ, ὦ πάντες ἄστοι, λόγων
κατάρχομεν τῇ πόλει χρησίμων

6 εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.

ἐπτά μὲν ἔτη γεγῶσ' εὐθὺς ἡδὲ φέρουρον·

εἴτ' ἀλετρις ἢ δεκέτις οὖσα τάρχηγέτι,

605 κἄτ' ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἢ Βραυρωνίσις·

prope Aristogitonem. columnam ejus intelligit. Be. F. A. Wolf. praef. or. Leptin. p. LXVI. annot. 39., „Statuae Harmodii et Aristogitonis in foro positae ad sera tempora manserunt. nam quum ablatae essent a Xerxe, instauratae postea sunt Olymp. 75, 4. vid. Meursii Pisistr. c. 14., et Corsini Fast. att. t. 3. p. 171.“

596. recte Scal., Bentl., alique αὐτὸ scribi jusserunt pro αὐτός, quod neque sententiae convenit, neque metro. dedi γάρ μου γίγν., hoc meum est, hoc me deest, percutere pessime hujus anus maxillas. ll. α. γάρ μοι γ., trepidantibus doctis.

598. contra minitantur feminae, se tam male accepturas esse viros, ut ne matres quidem agnoscere possint domum redeuntēs.

599. ταδί. haecoe, urceos. v. 305.

602. Chorus vetularum (non ignobilium: v. ann. ad 90.) commemorat commoditates, quas in juventute habuerit in rep. atheniensi, ex legibus et consuetudine civitatis. Be. λόγων,

p. 211., Dind. vulgo ἀλ. ἢ. δει. οὐδὰ τ' ἀρχ. S. ἢ. ἀντι τοῦ ἡμην, ὀπήροχον. (alius S. ἢ. ἔα, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἢ. v. Matth. gr. p. 279. 1. ed.) γίνονται δὲ τινες τῶν εὐγενῶν ἀλετριδὲς τῇ θεῷ παρθένῳ, αἵτινες τὰ εἰς τὴν θυσίαν πόπανα ἀλοῦσι· καὶ ἔστιν ἔντιμον τοῦτο. εἰσι δὲ καὶ ἱεροὶ μολῶντες. ἀρχ. τῇ δεσποίνῃ Ἀρτέμιδι, ὡς Δήμητρι. Br.: „dativ. contractus, ut μήτι. (cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 429.) significatur Diana, quae Braurone colebatur, et praeses erat illius pagi. vid. Meurs. Graec. fer. in Braurῶνια.“

605. ita Bentl., D. MSS. Vat. et Pariss. κατέχουσα, ut confundi solent verba κἄτα et κατὰ. Rav. vett. edd., Br., καταχέουσα, quod ita vertit suo periculo rescinctam fluere sincens crocotam, fluente crocota amicta. S. ἀρκτος ἢ Βρ. ἀρκτον μιμούμεναι τὸ μυστήριον ἐξετέλουν. αἱ ἀρκευόμεναι δὲ (malim γάρ. hae voculae non raro confusae sunt in libris.) τῇ θεῷ κροκωτὸν ἡμφιένοντο, καὶ συνετέλουν τὴν θυσίαν τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι [καὶ τῇ Μουνυχίᾳ], ἐπιλεγόμεναι παρθένῳ οὕτε προσβόταραι δέκα ἐτῶν, οὗτ' ἐλάττους πέντε. ἐπετέλουν δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι ἐμμελισσόμεναι τὴν θεῶν, ἐπεὶ δὲ λιμῷ περιπεπτώκασιν οἱ ἄθην., ἀρκτον ἡμίραν ἀνηρηκότες τῇ θεῷ. οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰφίγενειαν ἐν Βραυρῶνι φασιν, οὐκ ἐν Αἰλίδι. Εὐφορίων ἀγγέλιον Βραυρῶνι κενήριον Ἰφίγενείας. δονεὶ δὲ Ἀγαμέμνων

ὁ δὲ φ. — ἐπεὶ δὲ τὰ ἀρ-
κτοῖς ἔφερον αἱ παρθέ-
νοι (μο τῇ) θεῷ. οἱ δὲ διὰ
τοῦτο (μο τῇ) θεῷ τῇ γὰρ
ἐπὶ Κέ-
κρετ' Ἰστρός.
de An-
am, vol. 1.
Paus. 1.,
leqq
ann. gr. gr. 1.

- κακανηφόρουν ποτ' οὔσα
 10 παῖς καλή, "χουσ' ἰσχάδων ὀρμαθόν.
 ἄρα προῦφελω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινεῖσαι;
 εἰ δ' ἔγω γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
 610 ἦν ἀμείνω γ' εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
 τοῦδ' ἄνθρωπον γὰρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω·
 τοῖς δὲ δουστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν, ἔπει
 τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον πωπλῶν ἐκ τῶν Μηδικῶν
 εἴτ' ἀνυλῶσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς,
 615 ἀλλ' ὕφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
 ἄρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
 τῷδ' ἐγ' ἀψηκτώ πατάξω τῷ κοθόρῳ τὴν γνάθον.
 X. ΓΕ. ταῦτ' οὖν οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ as., dm. et i. h.
 στ, β'.
 πολλή; ἀπιδῶσιν μοι δοκεῖ τὸ χρήμα μᾶλλον. as., dm.
 et i. d. h.
 620 ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρῶγμ', ὅστις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνὴρ.
 t. t. c.

σφαγῆσαι τὴν Ἰουγένειαν ἐν Βραυρωνί, οὗτοι ἐν Αἰδίδι, καὶ ἄρκτον ἀπὸ αὐτῆς, οὐκ ἔλαφον, φονευθῆναι. ὅθεν μυσηρίον ἄγουσιν αὐτῇ. ἄλλως. ἄρκτος τις ἐδόθη εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡμερώθη. καὶ οὖν μία τις παρθένος ἐπαίξατο πρὸς αὐτήν, καὶ ἐξέσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ἐκ τῆς ἄρκτου, καὶ λυπηθεῖς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνείλε τὴν ἄρκτον· ἡ δὲ Ἀρτεμις ὀργισθεῖσα ἐκέλευσε παρθένον μιμησασθαι τὴν ἄρκτον πρὸ τοῦ γάμου, καὶ περιέπειν τὸ ἱερὸν, κροκωτὸν φοροῦσα. καὶ τοῦτο ἐρευνέσθαι ἔλεγετο.

606. κακανηφ. (ἐν) ταῖς πομπαῖς ἐκατηφόρουσιν αἱ παρθέναι. (cf. 1118., Ach. 228.) ἐφόρουσιν δὲ καὶ λοιπάδας τινὰς ὀλοχρῶσους.

611. τοῦ ἔρανου, φησὶ, μετέχω. (est autem ἔρανος collecta, symbola, contributio, manus. Fl. Chr.) ἄνδρας γὰρ εἰσφέρω, καθὼς τίκτουσιν ἄνδρας αἱ γυναῖκες. ἐγένετο δὲ ἐκ τῶν Μηδικῶν (h. e. τῶν Περσικῶν, cum Persae primum invasissent Graeciam, ut Fl. Chr. annotavit.) ψήφισμα, ὥστε (sic Suidas. S. mendose ὅταν

ὥς.) θύακτον κατὰ δόναμιν συμβάλλεσθαι εἰς τὰ κοινὰ χρήματα. similiter Suidas v. Μηδικῶν, qui haec addit ταῦτα δὲ ἔταξεν Ἀριστέλης δοῦναι τοῖς συμμάχοις, εἰ τοῖς βαρβάροις πολεμοῖεν. „quibus verbis intelligitur, temporibus belli medici scitum fuisse, ut in aerarium conferret unusquisque pro facultate certam pecuniam, quae jussu Aristidae tribueretur socialibus et auxiliaribus copiis, quae barbaros bello infestarent.“ Fl. Chr.

613. ὡς αὐτῶν τὰ Μηδικὰ χρήματα δαπανησάντων. S.

615. διαλυθ. cf. 530., 533.

616. ἄρα γρυῖαι ὀφείλετε, ἢ παρθέλων ἄγειν; ἀψηκτώ δὲ ἀκαταμάκτω, ἢ σκληρῇ καὶ ἀμαλάντῳ. recte. κοθόρῳ δὲ τῷ ὑποδήματι. (cf. Ran. 47. etc.) S. Terent. Eun. 5, 7, 4. utinam tibi committigari videam sandalio caput. ubi vid. Lindenbrog. Persius 5; 169. nugariis solae, puer, objurgabere rudra.

619. κακί. ἀπὸ τοῦ προσθήκην σχήμα. S.

- ἀλλὰ τὴν ἔξωμίδ' ἐκδύωμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
 5 ἄνδρὸς ὄξειν εὐθὺς, ἀλλ' οὐκ ἐκτεθριῶσθαι πρέπει.
 ἀλλ' ἄγετε λευκόποδας, οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον pae. t.
 ἦλθομεν, δε' ἤμεν ἔτι, pae. d.
 625 νῦν δεῖ, νῦν, ἀνηβῆσαι πάλιν, κἀνυπιτερῶσαι as., dim.
 et i h.
 πᾶν τὸ σῶμα, κἀποσείωσθαι τὸ γῆρας τόδε. as., t. d.
 et cr. d.
 εἰ γὰρ ἐκδύσσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἄν σμικρὰν λαβὴν, t. t. c.
 οὐδὲν ἑλλείψουσιν αὐταὶ λιπαροῦς χειρουργίας,
 ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
 630 ναυμαχαῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμῶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία.
 ἦν δ' ἐφ' ἱππικὴν τρέπωνται, διαγράφω τοὺς ἱππέας·

621. τὴν ἐξ. εὐτόλles ἱμάσιον. S. erat tunicae et pallii vicem ἡ ἔξωμης, i. e. χιτῶνος et ἱματίου: nam et indui poterat, et superindui. — Fl. Chr.

622. ὄξειν. cf. 580. ἐν τε θρ. ἐν τετυλίχθαι, ἰσχυρόσθαι. (Be. ἐντετυλίχθαι.) μετετήνεται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου, ὃ ἐν σύκου φύλλοις εἰσέεται. (cf. Ach. 1031., Equ. 882. seqq.) S.

623. λευκόποδες pro ἀμέτερον λευκόποδες recte scripsit Herm. libro de Metris p. 358., ad stipulante D. jumentum senes albis pedibus, h. e. nudis, sive discalceatis, quo expeditiores sint, aggredi mulieres, et earum audaciam punire. Eurip. Cycl. 61. Ιακχον, Ιακχον ᾧδ' ἀν μέλπω πρὸς τὰν ἀφροδίταν, Ἄν θηρέων πετόμαν Βάκχαις ξὺν λευκόποσιν. et Bacch. 559. Βάκχας ποτιτιάδας εἰσίδων, αἶ τῆσδε γῆς Οἰστροῖσι λεῦκον κῶλον ἐξηκόντισαν, ubi vid. Musgrav. S. — ὁ Ἀριστ. ἐφη τοὺς [νῦν] λεγομένους Ἀλκμαίωνιδας. οὗτοι γὰρ, πόλεμον ἀράμενοι πρὸς Ἰππίαν τὸν τυράνον, καὶ τοὺς Πεισιστρατίδας, ἐτείχισαν τὸ Λειψύδριον, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, τὸ ὑπερὰν Πάρονθος, εἰς δ' συνήλθον ἐκ τοῦ ἄστεος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

624. δε' ἤμεν ἔτι. „similiter, Ach. 655. δε' ἤμεν, cum essemus,

omni vigetomus, quemadmodum Virg. dixit fuimus Troes.“ Be.

625. κἀναπτ. ἐλαφρόσθαι, καὶ ἀνθῆσαι. S. hanc metaphoram explicat ipse Comicus in Avibus 1334. et seqq. Be.

628. seqq. λιπαροῦς (sic etiam ipsius Aristophanis libri, vel λιπαροῦς, ut Rav. λιπαροῦς Be., Benth., aliique. similia ou et α in MSS.) χεῖρ. ἀντι τοῦ τόλμης. λιπαροῦς ἔλεγον τὸ προσεχὲς, ἐκ τοῦ λίαν παρεῖναι. (?) φησὶν οὖν, ὅτι οὐκ ἀπέξονται προσεχῶς ἔργον αἱ γυναῖκες. Ἀρτεμισία. αὕτη συνεμάχησε Πέρση, καὶ ἱκανῶς ἠνδραγάθησεν. ἦν δὲ τὸ γένος Ἑφεσία. S. hoc falsum. Herodot. 7, 99. οὐνομα μὲν δὴ ἦν αὐτῇ Ἀρτεμισίη, θυγάτηρ δὲ ἦν Ἀνυδάμιος, γένος δὲ ἐξ Ἀλικαρνησσοῦ τὰ πρὸς πατρός, τὰ μητρὸς δὲ Κρησσοῦ. (uxor Mausoli, Carum regis.) ἠγεμόνευε δὲ Ἀλικαρνησσοῦν τε, καὶ Κῶων, καὶ Νισυρίων τε, καὶ Καλυδονίων, πάντες νείας παρεχομένη· καὶ συναπάσης τῆς στρατιῆς μετὰ γε τὰς Σιδωνίων νείας ἐνδοξοτάτας παρείχετο, πάντων δὲ τῶν συμμάχων γνώμας ἀρόστας βασιλεῖ ἀπεδέξατο.

631. 2. διαγράφωμαι (sic S. libri Arist. fere διαγράφω vel διαγράφω, sed Rav. διαγράφω.) τοῦς ἱππ. περιφρῶ, ἀπὸ μεταφορῆς τῶν δικαζόντων. (διαγράφειν δίκην est annihilare dicem alicui scriptam. Be

- ἐπικιώτατον γὰρ ἐστὶ χρῆμι κῆποχον γυνή,
 κοῦκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει,
 ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν.
 635 ἀλλὰ τούτων χρῆν ἵππων ἐς τετρημένον ἔυλον
 ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας ταυτογὶ τὸν αὐχένα.

X. ΓΥ. εἰ νῆ τῷ θεῷ με ζωνυρήσεις, ἀντ. β'.

λύσω τὴν ἐμειτῆς ὅν ἐγὼ δὴ, καὶ ποιήσω
 τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.

640 ἀλλὰ χῆμεῖς, ὦ γυναῖκες, θῦττον ἐκδυνάμεθα,

ὥς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδᾶξ ὠρησιμένων.

νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα μὴ ποτε φάγη σκόροδα,
 μηδὲ κυάμους μέλανας·

ὥς εἴ καὶ μόνον κακῶς ἐραῖς (ὑπερχολῷ γὰρ),

645 ἀετὸν τίκτοντα κύνθαρός σε μαιεύσασμαι.

οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἂν, ἣν ἐμοὶ ζῆ Λαμπιτῷ,

t. t. c.

Be.) — ἐκ δὲ τούτου εὐτελεῖς ἡγή-
 σομαι αὐτούς· νικηθήσονται γὰρ
 ὑπὸ τῶν γυναικῶν. κῆποχον. θυ-
 νάμενον ἐποχεῖσθαι. S. „pro καὶ
 ἐποχον, quo nomine eum intelligunt,
 qui firmiter invehitur equo. sed su-
 spicor alludere Comicum ad ὄχειαν
 vel συνοσάαν“ etc. B Fl. Chr.

634. ποιμίη (ἐστὶ) στοὰ Ἀθη-
 νησιν, οὕτω λεγόμενη διὰ τὴν ἐνοσ-
 σαν γραφήν, ἐνθα πεποιήκειν ὁ Μή-
 κων (sic, permixtis i et η litteris,
 ut fieri solet in MSS.) τῶν Ἀμαζό-
 των τὴν μάχην. (cum Theseo et
 Atheniensibus: vid. Paus. 1, 15.) ἣν
 δὲ Φανίχου νίδος, Ἀθηναῖος. (porti-
 cum illam describit Meursius Ath.
 att. p. 20. cf. C. A. Böttigeri An-
 deutungen zu 24 Vorträgen über d.
 Archäol. p. 65.) ἐστὶ δὲ καὶ ἑτερος
 Μήκων (Μίκων), εἰς πενίαν καμψ-
 δονμενος. S.

635. ἔυλον. genus poenae, de quo
 ad Equ. 368., 651., 965.

636. ταυτογί, εἰς, δεικτικῶς, ut
 τοῦτο Ran. 659., ταῦτα Equ. 111.
 vel propter hoc, quod in se admise-
 rant, ut inferius 1028. vitiose ll.
 τοῦτον. cf. 728.

637. sequi. ζῶν. ἀντι τοῦ ἀνγει-
 ρη. τὴν ἔμ. ὅν. τὴν φύσιν λέγει,
 τὴν ὀργήν. S. quasi dicas naturam

aprinam meam, h. e. feram. Fl. Chr.
 putat hoc pertinere ad proverbium
 ὅν ὀρίνει.

639. βωστρεῖν, βοᾶν, ut Ach.
 900. S. πεκτ. τιλλόμενον, ξαινόμε-
 νον. similiter Latini.

640. seq. μιμούνται τοὺς τῶν ἀν-
 δρῶν λόγους. (621. sequi. ὄζωμεν.
 cf. 580.) αὐτοδᾶξ ὠργ. πάνν
 ὠργ. S. confertur ὁ αὐτοδᾶξ τρόπος
 Pac. 574., ubi vid. annot. „Vesp.
 747., δάκνων σεαυτὸν, quod est ira-
 torum.“ — Be.

642. ἵνα μ. φάγη. ἵνα μὴ δικά-
 σῃ. ἢ ἵνα μὴ εἰς ὄραν ἔλθῃ, μηδὲ
 πολεμήσῃ. παῖζει δὲ ἀπὸ τῶν εὐτε-
 λῶν, οἳ εἰς τὸν πόλεμον φέρονται
 σκόροδα. οἳ δὲ δικασταὶ τρώουσι
 κυάμους, ἵνα μὴ κοιμηθῶσιν· ὅθεν
 κυάμοι τρῶξ, ἀκράχολος (Equ.
 41.). S. potest, ut haec significaverit
 poeta; sed non amplius venci allio et
 fabis etiam is recte dicitur, qui vi-
 vere desiderit: itaque ridicule mortem
 senibus feminae minitabuntur. cf. su-
 perius 504. et mox 654. sequi, item
 740.

643. κυάμους μέλανας, ut
 κύαμοι μελανόχροες ap. Homerum.

644. Bentl. κακῶς μ' ἐραῖς..

645. παροιμία, ἥς μέμνηται καὶ
 ἐν Εὐρήνῃ. (129, seqq., ubi vid. an-

- ἢ τε Θηβαία φιλη καὶς εὐγενὴς Ἰσμηνία·
 οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἦν ἐπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
 ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν,
 650 ὥστε καχθὲς τῆκάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγὼ
 τοῖσι παισὶ τὴν ἑταίραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
 παῖδα χρηστὴν καγαπητὴν, ἐκ Βοιωτῶν ἐγγέλυν·
 οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφρασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα·
 655 οὐχὶ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν
 τοῦ σκέλους λαβῶν τις ἑμᾶς ἐκτραχηλίσῃ φόρων.

not.) τὰ γὰρ δὴ τῶν αἰετῶν οἱ φίματα καλύοντα. S. propter bel-
 λάνθαρσι καλύοντες διαφθείρουσι. S. vide Ach. 903. seqq.

650. παιγνίαν. ἐορτήν. S. festum ludicrum, h. e. parvum nec magni sumtus, qualia erant Hecatae. de Hecate et frequentibus ejus simulacris et sacellis, ὡς ἐφόρον πάντων, καὶ νεο-ροτρόφου, ut ait S. ad Vesp. 774., vide et istum locum et Plut. 590.

651. sequ. καγαπητὴν primus Biset. libri καμπτήν vel καμπετήν. S. τὴν ἐτ. τὸ χ' ἐνταῦθα, ὅτι τὴν (μὴ) γυναῖκα ἑταίραν εἶπεν, ὡς ἐταίρον τὸν συνήθη, καὶ φίλον. ἐκ Βοιωτ. ἐγγέλυν. παρὰ προσδοκίαν πέπαιχεν· ἐν γὰρ τῇ Κοπαιδί. λίμνῃ μέγισται ἐγγέλαις γίνονται. cf. Pac. 981.

653. διὰ τὰ σὰ ψηφ. τὰ ψηφ.

655. φόρων. ll. φέρων, quod aeque miror propagantes, quippe ταυτολό-γον, quam mutantes in θένων propterea quia ἐντρ. θένων legitur apud Suidam v. ψηφοφορία. at non θένων latet, opinor, in isto θένων, sed τέ-λων, quae est interpretatio vocis φό-ρων. id quidem ironice dixit Chorus mulierum, quia jactare solebat popu- lus Atheniensis redditus suos et tri- buta sociorum, quibus tributis fere fruebantur callidi demagogi, ut prae- clare ostenditur in Vespis. (v. Vesp. 634. seqq.) „non desinetis,” inquit, „plebiscita facere,” et bellare, „do- nec aliquis vos pedibus prehensos excutiat tributis vestris, praecipitet- que fractis cervicibus.”

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΤΙΝΕΣ. ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ. ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

X. ΓΥ. Ἀνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλευµατος,
i. tr.

τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελέλυθας δόμων;

ΑΥ. κακῶν γυναικῶν ἔργα καὶ θήλεια φρενὴν
ποιεῖ µ' ἄθυμον περιπατεῖν γ' ἄνω κάτω.

660 X. ΓΥ. τί φής; τί φής;

ΑΥ. ἀληθῆ, ἀληθῆ. as., i. et bacch. d.

X. ΓΥ. τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σπαντῆς φιλαις. i. tr.

ΑΥ. ἀλλ' αἰσχυρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύν.

X. ΓΥ. μή νυν με κρύψης ὃ τι πεπόνθαµεν κακόν.

ΑΥ. βινητιῶµεν, ἧ βράχιστον τοῦ λόγου.

665 X. ΓΥ. ὦ Ζεῦ!

bacch.

ΑΥ. τί Ζῆν' αὐτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι

656. Alloquitur Chorus Lysistratam ex arce venientem tristi vultu. causa autem tristitiae est incontinentia et libido mulierum, quae in arce non possunt coerceri, ne ad viros elabantur. Be. S. δὲν. πράγους. ἐκ Τηλέφου Ἐδριπίδου. (Eurip. fragm. p. 249. nostrae ed.) apud quem procul dubio intelligenda est Clytaemnestra, cujus monitu Telephus Oresten infantem de cunabulis rapuit, minitans se eum occisurum, nisi Achivi sibi mederentur, ut refert Hyginus fab. 101. etiam sequentem versum Euripidis eadem tragœdia esse existimavit Musgravius.

659. perperam libri περιπ. ἄνω κάτω, nec placet Brunckii ratio post ἄθυμον interpungentis secundum B Paris., scribentisque περιπατεῖν τ' ἄνω κ. saepe confusae γὰρ et τὰ particulae.

660. metrum rarius, nisi delendum sit alterum ἀληθῆ, quo facto habebimus versum anacreonticum.

662. ἐξ Ἐδριπίδου. S.

664. ἧ — λόγου. ἀντὶ τοῦ ἵνα συντόμως εἴπω.

666. habent haec quoque tragicum colorem.

- οἷα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
 *τὴν μὲν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
 670 κατέλαβον, ἣ τοῦ Πανός ἐστι ταύλιον·
 τὴν δ' ἐκ τροχιλάς αὖ κατελυσπωμένην·
 τὴν δ' αὐτομολοῦσαν· τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν
 ἤδη πέττειν διανοομένην κάτω
 ἐς Ὀρσιλόχου χθρὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα·
 675 πάσας τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδ' ἐλκουσιν.
 ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
 αὐτὴ σὺ, ποῖ θεῖς;
 ΓΥ. Α. οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι·
 οἴκοι γάρ ἐστιν ἑριὰ μοι Μιλήσιαι,
 ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.
 ΑΥ. πόλιν σέων;
 680 οὐκ εἰ πάλιν;
 ΓΥ. Α. ἄλλ' ἤξω ταχέως, νῆ τῷ θεῷ,
 ὅσον διῷπετάσας' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.
 ΑΥ. μὴ διῷπετάννῃ, μηδ' ἀπὲλθῃς μηδυμῇ.
 ΓΥ. Α. ἐγὼ δ' ἀπολέσθαι τᾶρι·
 ΑΥ. ἦν τούτου δέη.
 ΓΥ. Β. τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα, τῆς ἀμόργιδος,

669. διαλέγουσαν, διορύνουσιν.
 — S. voluitne dialéousan, permolentem, fodientem? Br.: „longe melius Hesych. διαλέγειν: ἀνακαθαίρειν, verti debuit foramen repurgantem.“ verbum suspectum, confidenter Fl. Chr. „— (διαλέγειν) h. l. est διορύνειν et οἰκοδομεῖν, velut usus est ipse Thucydides, (?) ut διαλέγειν ὅπῃ sit foramen fodere et fenestram facere.“ de antro Panos cf. annot. ad 2.

671. κατελ. (sic.) λυσαπᾶσθαι νορῶς ἐπὶ γῆς ἔρπειν, ὥσπερ οἱ ὄφεις, καὶ οἱ σκύληκες, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι, καὶ σπᾶσθαι. (vid. Schneideri lex. v. εἰλυνάσθαι, τροχιλάων (τροχιλά) δὲ ἐστὶν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φερέτερος, δι' οὗ ἵμῃσι. — S.

672. ἐπὶ στρουθοῦ, κατ' ὅσον τὸ ὄρνιθον θιγμένον εἰς συνουσίαν. S. proptereaque sacrum Veneri, ridicule ἐπὶ στρουθοῦ, quemadmodum Gany-medes ἐπ' ἀέτος.

674. Ὀρσιλ. οὗτος πορνοβοσκός, καὶ μοιχός, καὶ ἐπὶ θηλώτητι καμφοδεύεται. S.

675. πάσας προφ. ἔλκουσιν, omnem causam studiosè conquirunt, germ. sie ziehen jeden Vorwand bei den Parteien herbei.

678. sequi. Μιλ. ὡς τῆς Μιλήτου καλὰ ἐχούσης ἑρία. (Ran. 506.) τῶν σεῶν, τῶν σπητῶν, πρὸς τὴν κλίαν δὲ τῶν σεῶν, ὅτι ἀπὸ τῆς θεῶς ἐνθάδε. S. conferri jussit K. Lucianum ἐν τῷ Πρὸς ἀπαίδευτον, ipso initio, ubi legitur accous, plur. hujus vocabuli σεάς, item Etymol. M. v. σεῶς, et Thom. Mag. v. σεῖς, σεῖς innuitatem esse ait Schneider in lex. h. v.

681. διαπετάσασα τὰ ἑρία. εἰς τὸ κακέρφατον δὲ αἰνίσσασα. S.

683. ἐγὼ — τᾶρι; agere ut porire alicui lances? sic A Paris, liber haud contemnendus, dure vulgati ἀλλ' ἐγὼ καλῖσθαι ε.;

684. τῆς ἀμ. τῆς λυσσαλάμης.

- 685 ἦν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ'.
- ΛΥ. αὐτὴ τέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ'.
- ΓΥ. Β. ἀλλὰ νῆ τὴν Φωσφόρον,
ἔγωγ' ἀποδείξας αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.
- ΛΥ. μὴ, μὴ ποδείξης· ἦν γὰρ ἄρξῃ τοῦτο σὺ,
690 ἐτέρῳ γυνὴ ταυτὸν ποιεῖν βουλήσεται.
- ΓΥ. Γ. ὦ πότνι· Εἰλεῖθι, ἐπίσχεις τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς δοσιον μόλω γ' ὡ χωρίον.
- ΛΥ. τί ταῦτα ληρεῖς;
- ΓΥ. Γ. αὐτίκα μάλα τρέφομαι.
- ΛΥ. ἀλλ' οὐκ ἐκύνεις σὺ γ' ἐχθές.
- ΓΥ. Γ. ἀλλὰ τήμερον.
- 695 ἀλλ' οἴκαδέ μ' ὥς τὴν μυῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
ἀπόπειμψον ὥς τάχιστα.
- ΛΥ. τίνα λόγον λέγεις;
- τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν;
- ΓΥ. Γ. ἄρ' ἔρεν παιδίον.
- ΛΥ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σὺ γ', ἀλλ' ἡ χαλκίον
ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ' ἐγώ. —
- 700 ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνὴν
κυεῖν ἔμασκες;
- ΓΥ. Γ. καὶ κυῶ γε νῆ Δίῃ.

ἔστι δὲ ἡ ἄμοργις ὅμοιον ἀλεπίστῳ
ἰώφῳ. περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸς, καὶ
ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν,
ὅπερ τὴν βέσσον ἢ τὴν κάρκασον.
S. cf. 150.

685. — 87. ἄλοπον. ἀλέπιστον,
καὶ ἀπάρκτον. πρὸς τὴν ὀκνοσίαν.
χώρει. — δεῦρο. εἰς τὴν ἀκρόπο-
λιν. S. νῆ τὴν Φωσφόρον. S.
cf. 416.

688. ἀποδ. ἀποκλύνακα (imo ἀ-
πολεπύνακα). —

689. ita MSS. vett. edd. τοῦτον
σύ. Bentl., D., reuteri. vid. Matth.
gr. §. 351. annot.

691. ὦ πότνι· Eil. acule per-
spicit Reiske. Conject. in Ar. p.
102., haec verba esse alicujus Tra-
gici, itaque prodectam primam in
πότνια nihil offensionis habere, quod

Bruncchio visum, et Porsono. cf. 766.
sequ.

692. ὡς δειον. ἀντὶ τοῦ εἰς βέ-
βηλον καὶ μὴ ἱερὸν, ἀλλ' ὥσιον εἰς
τοιαῦτόν· ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀκροπόλει
ἦσαν, παρθένος δὲ ἡ θεός. S. ἀκρό-
πόλις, quam mulieres occupasse poeta
finxit, erat locus sacer, praecipue ob
templum Minervae, quod illic erat,
in quo proinde parere per religionem
non licebat. — K. — hinc Eurip. re-
prehenditur in Raniis 1019., quod in
tragoediis suis fecisset τιμωρούσας ἐν
τοῖς ἱεροῖς. Be.

695. ὥς. ἀντὶ τοῦ πρὸς. S.

697. τί — σκληρόν; ἀποκρίνη
τῆς γαστρός αὐτῆς ποῦτό φησι. S.

700. τὴν ἱ. κυνὴν. galeam, co-
locasse Minervae simulacro, quod in
aure stabat, ablatam a muliere; quam

- ΑΥ. τί δῆτα ταύτην εἶχες;
 ΓΥ. Γ. ἵνα, μ' εἰ καταλάβοι
 ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνὴν
 ἰσθῦσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περισσεύει.
 705 ΑΥ. τί λέγεις; προφασίζει περιφανῆ τὰ πράγματα.
 οὐ τὰ μφιιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μινεῖς;
 ΓΥ. Α. ἀλλ' οὐ δύναμαι ἔγωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
 ἔξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρὸν ποτε.
 ΓΥ. Ε. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
 710 ταῖς ἀγρυπνίαισι κυκαβίζουσῶν ἀεὶ.
 ΑΥ. ὦ δαιμόνιοι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
 ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἶτε
 ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέως εὖ οἶδ' ὅτι
 ἄγουσι νύκτας· ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ γὰθαί,
 715 καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον,
 ὥς χρησμός ἡμῖν ἔστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
 μὴ στασιάζωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμός οὗτος.
 Χ. ΓΥ. λέγ' αὐτὸν ἡμῖν, ὅ τι λέγει.
 ΑΥ. σιγᾶτε δῆ.
 Ἄλλ' ὁπότῃν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἓνα χῶρον, hex. her.

galeam ingentem fuisse, ex versu 703. intelligas.

703. ἐν πόλει, in arce. similiter in Augusti Bodei parodiis dramaticis (*Burlesken*) calceorum purgator metu nescio cuius anthropophagi doctissimi confugit in ipsam monstri crepidam ingentem (*Siebenmeilenstiefel*), in eo-que conditus theatro se evolvit.

704. ὥσπερ αἱ περ. ὅτι ἐν κοι- λάμασι τίκουσιν. S.

706. δῖον παιδίον, εἶπε κυνῆς· κυνὴν γὰρ εἶπε προσκοινομένην κύνειν. — S. τὰ μφ. dies haec erat quinta post partum (non decima, ut ait S.), qua infantem gestantes cursitabant circa focum, muneraque natalitia ferebantur a propinquis polypodes et sepias. vide Hesych. h. v., et interp.

707. κοιμᾶσθ'. κοιμᾶσθαι. ellisum αἰ, ut Ran. 648. et alias.

708. τὸν ὄφιν. τὸν ἰσθῦν δράκοντα τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ. S. Herod. in Urania c. 41.

λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι μίαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως ἐνδιατεῖσθαι ἐν τῇ ἰσθῷ. Be.

709. plurimae Athenis nocturnae. vide Av. 297.

710. κακκ. proprie perdicum vox est, sed aliis quoque avibus tribuitur. Be.

711. τῶν τερατ. τῶν προφάσεων, τῶν πλασματῶν. S.

712. οἶτε. cf. 437.

716. quantum oraculis tribuerint Atheni, notum ex Equitibus.

717. ita primus Fl. Christ. codd. vacillante versu στασιάζωμεν, quod adscriptum esse videtur verbo στασιάζωμεν, ex quo contractum est, exorto illi forte, ni fallor, ex στασιάζωμεν.

719. χελιδ. αἱ γυναῖκες δῆλον. S. annotavit Fl. Christ., a Lycophrone Cassandram vocari Φοιβόληκτον χελιδόνα, etiam venusta quaedam femina χελιδονίς appellatur in Anthologia.

720 τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνται τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται, τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης.

X. ΓΥ. ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

ΛΥ. ἦν δὲ διαστῶσιν καὶ ἀναπτῶνται πτερόγεσσιν
ἔξ ἱεροῦ νοοῖο χελιδόνες, οὐδέ τι δόξει

725 ὄρεον οὐδ' ὅτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

X. ΓΥ. σαφές γ' ὁ χρησμὸς νῆ Δί'. ὦ πάντες θεοί, i. tr.
μὴ νῦν ἀπέλωμεν ταλαπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσώμεν· καὶ γὰρ αἰσχροὺς τουτογί,
ὡ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

730 X. ΓΕ. μῦθον βούλομαι λῆξαι τιν' ὕμιν, as., dm. et i. h. st.
ὄν ποτ' ἤκουσ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὦν, as., t. et pae. d. cat.
in dissyll.

οὕτως. ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, as., dm. h. et sim.
pae.

ὃς φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν, κὰν ὄρεσιν ὦκει,
pae. pent. cat. cum basi.

5 κἄτ' ἐλαγοθήρα πλεξάμενος ἄρκυς, καὶ κῶνα τιν' εἶχεν,
as. tris., 3 pae. d. cat. in dissyll.

735 κοῦκέτι κατηλθετ' πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους· pae. t. cat. in
dissyll.

οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη sim. versui 730.

κεῖνος, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἤττον t. d.

τοῦ Μελανίωνος οἱ σὺφρονες. as., i. h. et i.

10 ΓΕ. βούλομαι σε, γραῦ, κύσαι . . . t. d. c.

720. seqq. τοὺς ἔποπας. h. e. viros, quemadmodum Procne fugisse dicitur Tereum; quod annotavit H. Voss. S. φάλ. τῶν μορίων. — διαστῶσι. διχῶς ἀποστῶσι. καταπυγ. μαλακώτερον, καὶ πορνικώτερον, τῆς χελιδόνος, τουτέστι τῆς γυναικός.

730. carmen odii atque irrisionis plenum, ut convenit senibus iratis, quibus deinde par pro pari referunt mulieres.

732. Μελαν. vir ignotus. est proverbium Μελανίωνος σωφρονέστεροι, ceteros meminit Suidas, quodque significari videtur 737. sequi.

733, 34. ἀμέτρως libri τοῖς ὄρεσιν, 741. κἀνατρίνας τὸ σῆλος λακτίσαι, 744. μελαμπ. τε τοῖς ἐχθροῖς ἀπασι, 748. Τίμων τις ἦν αἰῶρ. (sed Voss. et Schol. ἦν τις), 749. τὸ πρόσωπον εἰς Ἐρινύων, denique 750. οὕτως οὖν. delenda esse verba τὸ σῆλος et scribendum Ἐρινύος etiam alii viderunt. Schol. ἐλαγοθήρα. ἐκονηγέται, λαγὸς ἐθήρα. ἄρκυς. εἶδος δικτύου. λίνα κυνηγετικά.

737. ἡμεῖς δ'. (sic fere MSS. praeter Rav., non ἡμεῖς τ', ut vulgo.) ἀπὸ κοινοῦ τοῦ (τοῦ) μισοῦμεν (βδελυτόμεθα) τὰς γυναῖκας. S.

740 ΓΥ. κρόμμυόν τᾶρ' οὐκ ἔδει.

ΓΕ. κἀνατείνας — λακτίσαι.

ΓΥ. τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.

ΓΕ. καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν

15 τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυγός τε τοῖσι

t. tr.

745 πᾶσιν ἐχθροῖς· ὥς δὲ καὶ Φορμίων.

as., t. et cr. d.

Χ. ΓΥ. κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ἔμιν

ἀντ.

ἀντιλέξαι τῷ Μελανίωνι.

Τίμων ἦν ἀδρυτός τις, ἀβάτοισιν

ἐν σκυίοις τὰ πρόσωπα περιειργμένος, Ἐριννός ἀπορρώξ·

750 (5) οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων ὥχεθ' ὑπὸ μίσους, κῶ ἐκέτι κατ-

ῆλθεν,

πολλὰ καταρυσάμενος ἀνδράσι ποτηροῖς.

οὔτω κείνος ὑμῶν ἀντεμίσει

τοὺς ποτηροὺς ἄνδρας αἰεί·

ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

740. *cepa* igitur non edes: nam oocidam te. S. κλώσῃ καὶ χωρὶς κρομμύων. (quasi legisset κρομμύων τὰρ' οὐχὶ δεῖ.) ἢ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄνω (642.) Ἰνα — μελάνας. — S.

741. *glossemata immisso ἀμέτρῳ* ll. κἀν. τὸ σκῆλος λακτ. viderunt hoc plures.

742. τὴν λόχμην. *saltum*, h. e. *barbam*, quam nimis densam tibi vellam, ut interpretatur Fl. Ch.

743, 4. δύο (?) Μυρωνίδαι ἦσαν, ὥς ἐν ταῖς Ἑκκλησιαζούσαις (304. dicit, sed ibi S. nihil de altero cognomin.) δεδιόχεται. ἐνθάδε τάλουν μέμνηται τοῦ ἐν Οἰνοφύτοις νικησαντος. (Boeotios: vid. Thuc. 1, 108.) μελάμ. τ. ε. τοὺς λευκοπόγους ὥς γυναικαῖς ἐκαμφδουν. S. cf. *Hesych.* et *Suid.* *Be.* ridiculum est, quod de Hercule μελαμπύγῃ narrat *Tzetzes* ad *Lycophr.* 91.

745. Φορμίων στρατηγὸς σφόδρα ἐυδόκιμος, Ἀσώπον υἱός. (*Equ.* 519.) ὥς τριχῶδης δὲ καὶ αὐτός, καὶ μελαίνας πύγας ἔχων, ἐκαμφδεῖτο. S.

748. Τίμων. οὗτος ἦν ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος, ὃν φησι *Nes-* ἀνδρὴς ἀπὸ χαράδρας πεσόντα χω-

λὸν γενέσθαι, μὴ προσείμενον δὲ λατρὸς ἀποθανεῖν σκεπτόντα, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τὸν τάφον γενέσθαι ἄβατον, ὑπὸ θαλάσσης περιφύγγετον, ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραι- οῦς εἰς Ζωστήρα, καὶ Σούνιον. φε- ρούσῃ. αἰδρυτός ἄβ. οἷον ἀκάν- θαις τετραγυμμένος (imo τεθριγκωμέ- νος), σκληρός. ἢ σκόλοψι καὶ πατ- τάλαις ἡσφαλισμένος (mendose ἡφα- σισμένος). S. annotavit Bentl., ap. *Suidam* in Τίμων legi αἰδρυτός. vide *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 730. et *Schneider.* lex. h. v. „Eurip. *Iphig.* T. 900. δρόμοις δ' ἀνιδρύτοιςιν ἡλάττερον μ' αἰεί.“ K. *Suidas* l. c. — ἄβατον, οἷον ἀκάνθαις τεθριγ- κωμένον etc. inde nos τεθριγκωμέ- νος in scholio.

749. σκυίοις. *Apollon.* *Soph.* σκυῖος: σκόλοψ. Ἐρ. ἀπ. διὰ τῆς μισανθρωπίας. S. *Furiarum propa-* gae. *Be.*

750. sequ. ita H. *El. doct.* metr. p. 512. verba κῶ ἐκετι κατῆλθεν non leguntur in codd. *Arist.*, sed proba- biliter addita sunt a quibusdam, quos commemoravit *Blasius.* vid. H. libro de *Metris* p. 868.

754. φίλτ. *amantissimus.*

755(10) ΓΥ. τὴν γνάθον βούλει θένω;

ΓΕ. μηδαμῶς· ἔδεισά γε.

ΓΥ. ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει;

ΓΕ. τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.

ΓΥ. ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,

760(15) καίπερ οὔσης γραδς, ὄντ' αὐτὸν κομήτην,

ἀλλ' ἀπειριωμένον τῷ λύχνῳ.

755. distinguendum esse post *μηδ.*, *κείον*. derivatur a *σάκος*, *barba*. vide
secus ac vulgo fit, intellexit Fl. Chr. Conc. 502. Br.
ειρωνικῶς dictum *ἔδεισά γε*. 761. cf. Eccles. 12, 18. Be. item

758. Suid. *σάκανδρος*: τὸ *γοναι-* supra 89.

**ΑΤΣΙΣΤΡΑΤΗ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ ΜΥΡΡΙΝΗ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ. ΠΑΙΣ. ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.**

ΑΥ. Ἰού, ἰού, γυναῖκες, ἴτε διῦρ' ὥς ἐμὶ
ταχέως!

i. tr.

ΓΥ.Α. τί δ' ἐστίν; εἰπέ μοι, τίς ἦ βοή;

ΑΥ. ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ προσόντα παρακεκλημένον,
765 τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.

ὦ πότνια, Κύπρου, καὶ Κυθήρων, καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴθ' ὁρθῇν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν!

ΓΥ.Α. ποῦ δ' ἐστίν, ὅστις ἐστί;

ΑΥ. παρὰ τὸ τῆς Χλόης.

ΓΥ.Α.* ὦ νῆ Δί' ἐστὶ δῆτα. τίς κάσιν ποτε;

770 **ΑΥ.** ὁρᾶτε. γινώσκει τις ἑμῶν;

ΜΥ. νῆ Δία

762. accurrit Cinesias, uxorem suam quaerens; sed spe faciendae sibi ejus copulae frustratur. ἰού exultantis est, ut Pac. 317.

764. παρὰ π. μαινόμενον, ἄφρονα. μεταφορὰ ἀπὸ τῶν προσημάτων διακεκτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. καὶ παρακλήξ, ὁ μαινόμενος· παρακληξία, μανία. εἰλημμένον δὲ, λειημμένον, συλληφθέντα. ὁργίοις δὲ, μυστηρίοις, ἱεροῖς. *Biset.*

766. sequi. versus ex aliqua tragodia, ut videtur: quo minus mireris, produci priorem syllabam in Κύπρου. (v. annot. ad 691.) numeri tamen quintis pedibus non sunt tragici. παθητικῶς autem haec mulier, optans, ut Venus recta, quam modo ingressa

sit accurrente Cinesia, via pergat, h. e. ut excitet viros omnes ad amorem, quo facilius ad conditionem feminarum veniant. perperam haec alii cuidam mulieri (ΓΤ. Β.) tribuantur, cum nullius personae tam apta sint quam ipsius capitis harum conjurarum.

768. Cereris Χλόης dictae templum erat in urbe prope arcem. vide Meurs. Gr. fer. in Χλόεια. Br.

769. ὦ (vulgo ὦ) — δῆτα. corrupta, nisi quis probet Brunckii metaphrasin hanc „Ecce nunc est aliquis.“ arbitrari ponendum esse ὥς, νῆ, Δί', ἐς τί δῆτα; per Jovem, qua tandem de causa (scil. πρόσθεν, advenit)?

ἔγωγε, καθστὶν σὺμδὸς ἀνὴρ Κινησίως.

ΛΥ. σὸν ἔργον εἶη τοῦτον ὁπτιῶν, καὶ στρέφειν,
καῖξηπεροπεύειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ' ὑπέχειν πλὴν ὧν ἕννοιδεν ἡ κύλιξ.

775 ΜΥ. ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.

ΛΥ. καὶ μὴν ἐγὼ
ἕννηπεροπεύσω σοι παραμένοντος' ἐνθαδὶ,
καὶ ἕννησιθεύσω τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθιτε.

ΚΙ. οἴμοι κυκοδυλίων, οἶος ὁ σπασμός μ' ἔχει,
χῶ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον!

780 ΛΥ. τίς οὗτος οἰντὸς τῶν φυλάκων ἐστώς;

ΚΙ. ἐγώ.

ΛΥ. ἀνὴρ;

ΚΙ. ἀνὴρ δῆτ'.

ΛΥ. ὥκα ἄπει δῆτ' ἐκποδῶν;

ΚΙ. σὺ δ' εἰ τίς ἡ' κβαλλοῦσά μ' ;

ΛΥ. ἡμεροσκόπος.

ΚΙ. πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκάλισόν μοι Μυρρήνην.

ΛΥ. ἰδοῦ, καλέσω τὴν Μυρρήνην σοι! σὺ δὲ τίς εἶ;

785 ΚΙ. ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίως.

ΛΥ. ὦ χαῖρε, φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀλλεῖς τοῦνομα

771. de Cinesia, poëta dithyrambico, dictum ad Ran. 153.

772. ὁπτιῶν. cf. annot. ad 777.

773. ἐξηπεροπεύειν, omnibus modis fallere. ἀνθητική praepositio est, ut passim.

774. ὑπέχειν. κατέχειν, morigaram esse. — Fl. Chr. πλὴν — κύλιξ, praeter ea, quorum comescimus est culicis, quae solent fieri in potu, et post potum, dithyrambia.

776. ita Personus: nam in hbris non habetur. cf. Benal., Br., alii, ἕννη. παραμένοντα γ' ἐνθ.

777. ἕννησιθεύω, ut ὁπτιῶν καὶ στρέφω 774., h. e. torrens ignibus amore, metaphora ab assando; quae item non Palaestra illa ap. Lucianum Aetna c. 6. ἀκρεβῆ βλίπτει, inquit, ἐνθρονομαίμενον. ἀπὸ γὰρ μόσση ταῦτα τὰ φασίδια ἐδάδιμα κατακτείνω, ἀλλ' ἦδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ κελόν, τὰς ἀνθρώπων, οἷα ἐγώ καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατα-

κόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγγων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπτομαι. Bisot. „ἐνυστ. (συν)ὀπτιῶν, κατέσω, πυρῶσω.“

779. τέτανος. cf. 517. ὥσπερ ἐ. τορ. στορ. „Plut. 871. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ εἰσεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν, ὃ πεπαντοῦργησας.“ Be. vid. ibi annot. Plautus Cist. 2, 1, 4. jactor, crucior, agitor, stimulator, toror in amoris rota miser.

782. ἡμεροσκόπος. ἡμεροσκόπος, vigil primus diurnus. cf. Av. 1084.

784. ἰδοῦ mirantis atque irridentis est, ut Equ. 328. ἰδοῦ λέγειν, et ibidem 649. ἰδοῦ προσδιδόν.

785. Παιονίδης, nomen fictum a παιῶν eo sensu, quo Pac. 809. et alibi legitur, censebat Be. Benth. auctore Bisoto scribendam esse suspi- cabatur Παιονίδης a πῖος, eodem ipso Κινησίω nomen pertinere vi- sum est interpreti Thanasilvano.

τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἔστιν, οὐδ' ἀνώνυμον·

ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα·

κἂν ὦδν ἡ μῆλον λάβῃ, „Κινησίᾳ

790 τουτὶ γένοιτο,“ φησὶν . . .

ΚΙ. ὦ, πρὸς τῶν θεῶν! . . .

ΑΥ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ

λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἡ σὴ γυνή,

ὅτι λῆρός ἐστι τᾶλλα πρὸς Κινησίαν.

ΚΙ. ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν.

ΑΥ. τί οὖν; δώσεις τί μοι;

795 ΚΙ. * ἔγωγε νῆ τὸν Δί', ἣν βούλῃ γε σύ.

ἔχω δὲ τοῦθ'· ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.

ΑΥ. φέρε νυν καλέσω καὶ βῶσά σοι.

ΚΙ. ταχύ νυν πάνυ,

ὥς σὺδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,

ἔξ ὅπερ αὐτὴ ἔξηλθεν ἐκ τῆς οἰκίας.

800 ἄλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν, ἔρημα δὲ

εἶναι δοκεῖ μοι πάντα, τοῖς δὲ σιτίοις

χάριν σὺδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· ἔστυκα γάρ.

ΜΥ. φιλῶ, φιλῶ γὰρ τοῦτον· ἄλλ' οὐ βούλεται

ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι· σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.

805 ΚΙ. ὦ γλυκύτατον Μυρρίνιδιον, τί ταῦτα δρᾷς;

κατάβηθι δεῦρο.

ΜΥ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὐκ.

ΚΙ. ἐμοῦ καλοῦντος οὐ καταβήσῃ, Μυρρίνη;

ΜΥ. οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.

790. ὃ πρὸς τῶν θεῶν. additurus ἐκκάλεσόν μοι αὐτήν, ut 783., interpellatur a Lysistrata, quae pergit orationem suam.

792. εἴρηκα, solet dicere.

796. hiat versus. Benti. ἔγωγί σοι νῆ τ. Δ. malim ἔγωγε; καί, νῆ τὸν Δ.

796. τοῦτο, τὸ πῶς.

797. φέρε — σοι. his dictis in arcem introit Lysistrata, quasi evocatum Myrrhinam. ll. φ. ν. καλ. κα- ταβάσά σοι, cum ascensura in arcem Lysistrata dici recte non possit κα- ταβαίνειν, quasi in inferiorem locum,

et mox id facere jubeatur cum ea collo- quens, quae juxta adstitit, Myrrhina. sed bene habet hoc φέρε νυν καλέσω καὶ βῶσά σοι, age igitur, etiam evocabo tibi illam, cum introiero. Eurip. Med. 170. ἀλλὰ βᾶσαι νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων ἔξω etc. similia verba καὶ et κατὰ non raro commutata inter se sunt in libris.

798. τῷ βίῳ, ut τοῖς σιτίοις 803, ubi expectes genitivum; qua de re consulendi sunt grammatici. „simili- ter Lysias adversus Andocidem καί- τοι τίς χάρις τῷ βίῳ κακοπαθεῖν μὲν πολλάν, ἀναπαύσασθαι δὲ μη- δέποτε;“ Be.

ΚΙ. ἐγὼ οὐ δειόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.
810MY. ἄπειμι.

ΚΙ. μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γούν παιδίῳ
ὑπάκουσον. οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;

ΠΑ. μαμμία, μαμμία, μαμμία.

cr. tr.

ΚΙ. αὐτῇ, τί πάσχεις; οὐδ' ἔλειψ τὸ παιδίον,
ἄλουτον ὃν κᾶθηλον ἔκτεν ἡμέραν;

i. tr.

815MY. ἔγωγ' ἔλειψ δῆτ', ἀλλ' ἀμελῆς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν.

ΚΙ. κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.

MY. οἶον τὸ τεκεῖν! καταβατέον. τί γὰρ πάθω; —

ΚΙ. ἐμοὶ γὰρ αὐτῇ καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι, κἀγανώτερον βλέπειν·

820 χᾶ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ, καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δὴ 'σθ', ἃ κᾶμ' ἐπιτρῖβει τῷ πόθῳ.

MY. ὦ γλυκύτατον σὸ τεκνίδιον κυκοῦ πατρὸς,
* φέρε σὲ φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.

ΚΙ. τί, ὦ πονηρὰ, ταῦτα ποιεῖς, χᾶτέρου;

825 πείθει γυναιξί, κᾶμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς,
αὐτῇ τε λυπεῖ . . .

MY. μὴ πρόσωγε τὴν χεῖρά μοι·

ΚΙ. τὰ δ' ἔνδον ὄντα τὰμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατίθης;

MY. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

811. Moeris μάμην καὶ μαμ-
ρίαν τὴν μητέρα Ἀττικοί. "Ἕλληνες
τὴν μάμην. — Br.

814. κᾶθηλον. καὶ ἄθηλον, ἄ-
νθρωπος θηλῆς γεγονότα, οὐ τεθηλασμέ-
νον etc. Biset.

817. descendit Myrrhina. „Eurip.
Iphig. A. 826. δεινὸν τὸ τίκτειν,
καὶ φέροι φέλτρον μέγα.“ Be. τί γ.
π.; quid enim faciam?

819. κᾶγαν. ποθεινότερον, προ-
θέτερον. Σουίδα: ἄγαντοι λόγοι: οἱ
προσηγεῖς etc. Biset.

820. δυσκ. δυσφορεῖ. δύσκολος
κυρίως λέγεται ὁ περὶ τὸ κόπον εἶ-
τε τροφὴν διασφραττῶν. καὶ γενικώ-
τερον πᾶς τις δυσχερὴς ἀνὴρ οὕτω
καλεῖται. — βρενθ. μεγαλοφρονεῖ,
ὕπερ φανεύεται, ἐπαίρεται. Ἡσύχιος.
— Idem.

822. Haud inepte Florens Chr.
„alludit,“ inquit, „puto, ad verbum
Aeschylī ex Prometheo soluto. (v.
Aeschylī fragm. p. 91. nostrae ed.)
quum enim Prom. liberatorem suum
Herculem cum arcu et sagittis auxi-
liaturum sibi vidisset, dixit ἐχθροῦ
πατρός μοι τοῦτο φέλτρον τέκνον.
Plut. vitam Pompeji ab hoc Aeschy-
leo versu ordiri voluit.“

823. γλυκύτατον. adeone infan-
tem esse Aristophanem, ut parvo in-
tervallo bis idem vocabulum usurpet?
non arbitror, sed γλιχόμενον, exopta-
tum, vel simile quiddam eum dixisse.

828. μῆ — μοι. ὡς αὐτοῦ ἀπο-
μύθου αὐτῆς αἰσχροῦς. S. Eurip.
Med. 1302. Iason haec dicit καὶ τῇ
γὰρ λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἰ.
Br.

ΚΙ. ὀλίγον μέλει σοι τῆς κερθεῖς φορουμένης
830 ὑπὸ τῶν ἀλεκτρονίων;

ΜΥ. ἔμοιγε νῆ Δία.

ΚΙ. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀγοργίωσά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;

ΜΥ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἦν μὴ διαλλαχθῇτέ γε,
καὶ τοῦ πολέμου παύσῃσθε.

ΚΙ. τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
835 ποιήσομεν καὶ ταῦτα.

ΜΥ. τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκείσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.

ΚΙ. σὺ δ' ἄλλὰ κατακλίθῃ μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

ΜΥ. οὐ δῆτα, καίτοι σ' οὐκ ἔρω γ' ὥς σὺ φιλεῖ.

ΚΙ. φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνῃς, ὦ Μύρρον;

840 ΜΥ. ὦ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου;

ΚΙ. μὰ Δί' ἄλλὰ τοῦτό γ' οἴκαδ', ὦ Μανῆ, φέρε. —
ἰδοῦ, τὸ μὲν σοι παιδίον καὶ δὴ ἔκποδόν·
σὺ δ' οὐ κατακλίνει;

ΜΥ. ποῦ γὰρ ἂν τις καὶ, τάλυν,
δράσῃ τοῦθ';

ΚΙ. ὅπου τὸ τοῦ Πανός, καλόν.

845 ΜΥ. καὶ πῶς ἔθ' ἀγνὴ δῆτ' ἂν ἀνέλθοιμ' ἐς πόλιν;

ΚΙ. κάλλιστα δῆπου, λανσαμένη τῇ Κλεψύδρῃ.

ΜΥ. ἔπειτ' ὁμόσασθαι δῆτ' ἐπιорκήσω, τάλυν;

ΚΙ. εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὄρκου φροντίσης.

831. ἀγοργ. ἀτέλεστα. ἀντὶ τοῦ
οὐκ ἀργίαςας τῇ Ἀφροδίτῃ. S.

841. Manes servi nomen, saepe oc-
currens ap. Comicum. Be.

844. τὸ τοῦ Πανός. cf. 2. S.
ἐπεὶ ἐρωτικὸς ἦν ὁ Πάν. (imo quia
talibus rebus aptae speluncae.) πλη-
σίον δὲ τοῦ Πανίου ἢ Κλεψύδρα
ἦν κρήνη. (ex arce fluens. vid. He-
sych. in κλεψύδροντος ὅδωρ. Br.) cf.

846. S. καλὸν ἐστὶ, commodum
est, convenit, decet. „eodem sensu
dicit ἐν καλῷ Thesm. 292., Conc.
321.“ Br.

845. ἂν particulam inseruimus,
quam nemo non videat raptam esse
a sequente verbo. negligitur autem non

raro a libraribus, ut Porsonus observavit
ad Hecub. 1175., saepiusque in an-
notatis ad Euripidem. minus bene
Br. δῆτ' ἂν ἔλθοιμ'. — πόλιν,
acropolis.

846. ἐν ἀγορίῳ ἦν κρήνη ἢ
Κλεψύδρα, πρότερον Ἐκασθῶ λεγο-
μένη, ὠνομάσθη δὲ Κλεψύδρα διὰ
τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ
ἐνδεῖν. ἔχει δὲ τὰς ὁμοίας ὑπὸ γῆς,
φέρουσα εἰς τὴν Φλεγραιᾶν λεωφό-
νον. S.

847. ἔπειτα indignantis est, ut
passim, quo sensu etiam εἰτα usur-
pari solet.

848. εἰς ἐμὲ τρ. in me conver-
tatur hoc omen. Be.

- MY. φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῦν.
 ΚΙ. μηδαμῶς.
 850 ἄρκεϊ χυμαὶ νῦν.
 MY. μὲ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγώ,
 καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χυμαί.
 ΚΙ. ἦ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δῆλη 'στὶν καλῶς.
 MY. ἰδοῦ. κατάνκεισ' ἀνύσας τι· κὺγὼ 'κδύομαι.
 καίτοι τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἔξοιστέα.
 855 ΚΙ. ποία ψίαθος; μὴ 'μοιγε.
 MY. νῆ τὴν Ἀρτεμιν.
 αἰσχροὺν γὰρ ἐπὶ τόνου γε.
 ΚΙ. δός μοί νυν κύσαι.
 MY. ἰδοῦ.
 ΚΙ. παπαιᾶξ! ἤκέ νυν ταχέως πάνυ.
 MY. ἰδοῦ ψίαθος! κατάνκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.
 καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.
 860 ΚΙ. ἀλλ' οὐδὲ δέομαι 'γωγε.
 MY. νῆ Δ' ἀλλ' ἐγώ.
 ΚΙ. ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.
 MY. ἀνίστασ', ἀναπήδησον.
 ΚΙ. ἤδη πάντ' ἔχω.
 MY. ἅπαντα δῖτα;
 ΚΙ. δεῦρο νῦν, ὦ χρυσόν.
 MY. τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησθ' νυν.
 865 μὴ μ' ἐξαπατήσης τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.

851. τοιοῦτος, talem, tam im-
 probum.

853. ἀνύσας. cf. Plut. 345.

854. τὸ δεῖνα. exclamatio. inter-
 pres perii! cf. 859., Pac. 814., Av.
 613.

856. τόσον. vox tónos auctore
 Suida etiam significat τὸν κραββα-
 τίον τὰ σχοινία. — Fl. Chr. „cf.,
 Egm. 494., Herod. 9, 118. (τοὺς τό-
 νους ἔχοντες τῶν κλινίδων, unde
 explicetur ὁ τόνος τῶν ὀπλων 7, 36.),
 Athen. 14. p. 637, F.“ Dobr.

857. ἰδοῦ. vox obedientis; verum
 oculari se velle simulans femina re-
 silit, eumque destituit. παπαιᾶξ
 dolentis est, atque indignantis. —
 ἦ καὶ, redi.

860. ita Benti. et D. secundum
 Voss., in quo legitur ἀλλ' οὐδὲ δέο-
 μαι οὐδὲν ἔγωγε. vulgo δ. οὐ δέομ'
 οὐδὲν ἔγωγε. cf. 867.

861. Ἡ ε. ξεν. παροιμία ἐπὶ τῶν
 βραδυνόντων. οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι
 τὸν Ἡρακλῆ, βραδύνουσιν. ἀδελφά-
 γος γὰρ ὁ ἦρας. S. de voracitate
 Herculis vide Ran. 62.

862. ἀν., ἀναπ. ἵνα προσκεφά-
 λαιον θῶ. S.

863. ἄπ. δῖτα; εἰρωνικῶς. ο-
 μαίανε, quare? me tamen nondum.
 E Br. ὦ χρυσόν blandientis esse,
 ut Ach. 1121., notavit Jacobs. ad
 Anthol. Palat. p. 696.

864. στρόφιον, τὸ γυναικεῖον
 ζωνάριον στρογγύλον. Σουίδα. Biset.

KI. νή ΔΙ' ἀπολόμην ἄρου.

MY. σισύραν οὐκ ἔχεις.

KI. μὰ ΔΙ' οὐ δέομαι ἄνωγ', ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.

MY. ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.

KI. ἄνθρωπος ἐπιτρέψει με διὰ τὰ στρώματα.

870 MY. ἔπαιρε σαντόν.

KI. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.

MY. βούλει μυρίσω σε;

KI. μὰ τὸν Ἀπόλλω μή μέ γε.

MY. νή τὴν Ἀφροδίτην, ἣν τε βούλη γ', ἣν τε μή.

KI. εἴθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὃ Ζεὺ δέσποτα!

MY. πρότενε δὴ τὴν χεῖρα, κάλειφον λαβών.

875 KI. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί,

εἰ μὲν διατριπτικόν γε, κοδὲ ὄζον γάμων.

MY. *τάλαια! ἐγὼ τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον!

KI. ἀγαθόν· ἔα τ', ὃ δαιμονία.

MY. ληρεῖς ἔχων.

KI. κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἐψήσας μύρον.

880 MY. λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστον.

KI. ἀλλ' ἔτερον ἔχω.

866. σισύραν. διαφθαγμένον (διφθέραν) ἱμάτιον. (ἄλλως.) ἀνακτον ἱμάτιον, καὶ παρὸν, ἢ σισύρα. S. Fl. Chr. mastrucam. Voss. Schlafpels, cf. Vesp. 708.

869. ἄνθρωπος genere feminino, ut ap. Euripidem Hipp. 450. et alias.

870. τοῦτό γε. τὸ αἰδοῖον δεικνύσι. παρ' ὀνόνοισιν δὲ ἀκήντησε. S.

871. βούλει μυρ. σε; vid. Viger. 5, 2, 11.

872. ἦν — μή. nolentem, volentem, cf. 969.

874. δὴ. regii Pariss., quos secutus est Br., πρότενέ νυν.

876. perperam libri εἰ μή, ut ap. Eurip. Androm. 250., ubi tamen A. Paris. recte εἰ μὲν. contra Med. 472. in plerisque codd. legitur μέν τι pro μή τι. S. διατρ. παρὰ τὸ διατρίβειν, καὶ ἀναβάλλεσθαι. ὅσον διατριβῆς γάμον καὶ βραδυτέτος. —

877. τὸ Ῥόδιον. οὐ τὸ Σύριον. τοῦτό φησιν, ἵνα καλὴν ἀπέλθῃ. — S. apparet Rhodium unguentum vi-

lius fuisse. vid. Eustath. in Odys. p. 82. lin. 25. ed. Basil., ubi loci huius est mentio. Be. at si vel maxime unguentum illud ex insula Rhodo advexerint, vix tamen fieri potuit ut vile esset, quale hoc esse ait mulier. quare suspicor scribendum esse ῥόδιον sive ῥόδον, ut intelligatur rosaceum, minime illud pretiosum, cuius saepe mentio fit ap. scriptores.

878. ἔα τ'. i. e. ἔα τοι, ita nos jam olim in Lect. Aristoph., idque placuit etiam Porsono ap. Kidd. ad Dawes. p. 625. ll. vitiose ἔα αὐτ', dure Br. et inusitate ἔα ὅτ'. — ληρεῖς ἔχων. vide Ran. 202. etc.

880. ita B. Paris. et D. vulgo ἀλάβαστρον, quod non est atticum: vid. annot. ad Ach. 983. S. τὸν ἀλάβαστρον. τὴν μυροθήκην. ἔτερον. τὸ αἰδοῖον. similiter Demetrius Poliorcetes cum Lamia meretrice jocatus est, ut narrant: vide Jacobii Beiträge zur Geschichte des weiblichen Geschlechts etc. in Wielandii Museo att., vol. 3.

ἀλλ', ὧςυρά, κατάκεισο, καὶ μή μοι φέρε
μηδέν.

MY. ποιήσω ταῦτα νῆ τὴν Ἀρτεμιν.
ὑπολύομαι γούν· ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε,
σπονδάς ποιέσθαι ψηφιεῖ.

KI. βουλευέσομαι. —

885 ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή
τά τ' ἄλλα πάντα, κἀποδείμας' οἴγεται.
οἱ μοι τί πάθω; τίνα βινήσω, a. d.
τῆς καλλίστης πιασῶν ψευσιτεῖς;
πῶς ταυτηνὴ παιδοτροφήσω;

890 ποῦ Κυναλώπηξ; a.
μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην. a. par.

X. ΓΕ. ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ a. d.
τείρει ψυχὴν ἔξυπατηθεῖς.
κᾶγωγ' οἰκτεῖρω σ', αἰαῖ· a. par.

895 ποῖος γὰρ ἂν ᾖ νέφρος ἀντίσχοι, a. d.
ποίου ψυχῇ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποίου δ' ὁσφὺς, ποῖος ἂν ὀβόρος
κατατενέμενος, a.

καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους; a. par.

900 KI. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν! a. d.

881. ὧςυρά, ὦ οἴσυρά, ut ὧςυρά
Nub. 634.

883. ὑπολύομαι. — supra his
dixit ἐνδύομαι. supererat, ut cal-
ceos exueret. Br.

884. βουλ. consulam. at tarda
res est consultatio: quare irata mu-
lier exsilit, aufugitque.

886. κἀποδ. εἰς τὸ αἰαχρόν. S.

889. ταυτηνὴ. τὴν ψυχὴν. ita
Reisig. pro ταύτην, quod habent ll.,
ut prius quam solet in hoc versuum
genere inferatur paroemiacus.

890. Κυν. (sic etiam MS. Trinit.
ap. Dobracam. vulgo ll., κυναλώπηξ,
everso anapaesto.) ὁ Φιλόστρατος.
καὶ ἀλλαγοῦ (Eqn. 985.) Φιλό-
στρατος ὁ (ἡ) κυναλώπηξ. ὡς
πορροβόσκον ὄντος τοῦ Φιλοστράτου.
βούλονται δὲ τίτθην μισθώσασθαι,
ἵνα θρέψῃ τὸ παιδίον. (?) S.

891. τῇ τίτθην. certam illam

nutricem, qua opus est tali puellae,
meretricem.

895. ἡ, quomodo. interrogatio du-
plex conjuncta, ut ap. Euripidem
Alc. 207., Heraclid. 642. vulgo ἡ νε-
φρός, cui nihil est quod respondeat.
Fl. Chr. „sunt νέφροι ῥενες, vel ne-
frundines, εἰς οὗς νείφεται (?) τὸ σῶ-
ρον.“ — S. πῶς θυνήσῃ σαρτὸν
ἐπισχεῖν, οὕτως ἡρεθισμένος;

897. ὁ ὄρος. ἀντὶ τοῦ πρώτου.
899. τοὺς ὄρθρους. ἀντὶ τοῦ
ἐν τοῖς ὄρθροις. quod tempus ἀφρο-
δίσιον esse putant. cf. inferius 1019.

905. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ, ut ὦ πάτερ,
πάτερ Pac. 131., ὦ κύον, κύον Vesp.
1352., Ζεῦ, Ζεῦ, Eurip. Hipp. 1302.,
Ἄρες, Ἄρες Iliad. ε', 455., et similia,
quae sunt vehementer commotorum.
libri ὦ Ζεῦ, ὦ Ζεῦ, ut ὦ πάτερ,
ὦ πάτερ Pac. 114.; quanquam ibi
quoque scribendum arbitror, quod

Χ.ΓΕ. ταυτὶ μέντοι νυνὶ σ' ἐποίησ'

ἢ παμβδελυρὰ, καὶ παμμυσαυρά.

ΚΙ. μὲν ΔΙ', ἀλλὰ φίλη, καὶ παγγλυκερά.

Χ.ΓΕ. πόλα γλυκερά;

905 μισρὰ, μισρὰ δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,

a.

a. d.

εἴθ' αἰτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς,

μεγάλῳ τυφῷ, καὶ πρηστῆραι,

ξυστρέψας, καὶ ξυγγογγυλίσας,

οἶχοιο φέρων, εἴτα μεθείης,

910 ἢ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν ἐς τὴν γῆν,

καὶτ' ἐξαίφνης

a. d.

περὶ τὴν ψωλὴν περιβυλίη.

a. par.

usitatus in hoc genere, ὃ πάτερ, φῆ, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν αἴρα. (ἄλλος.) μεγάλῳ τυφῷ. μεγάλῳ

πάτερ. 906, 7. θωμοὺς. σωροὺς, ξύλα. καύσωνι.

(ἄλλως.) θωμοὶ [δὲ] λέγονται οἱ 908. ξυγγογγ. Hesych. γογγυλεῖν:

τῶν πυρσῶν σωροί. τυφῶς δὲ ἡ συστρέφειν. cf. Theam. 61.

ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς συστρο- 912. περιβ. equitet.

**ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. ΠΡΟΒΟΤ-
ΔΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ. ΧΟΡΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΩΝ.**

- ΚΗ.** Πᾶ τῶν Ἀσανῶν ἐστὶν ἡ γερωσία, i. tr.
ἥ τοι πρυντάνις; λῶ τι μυσίζαι νέον.
915 ΠΡ. σὺ δὲ τίς; πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσταλος;
ΚΗ. κάρυξ ἐγὼν, ὧ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιῶ
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τῶν διαλλαγῶν.
ΠΡ. κάπνιτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἦκεις ἔχων;
ΚΗ. μὰ τὸν Δί', οὐκ ἐγώ γα.
ΠΡ. ποῖ μεταστρέφει;
920 *τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βοσβωνιῶς

913. advenit praeco Lacedaemoniorum, pacem conciliaturus. S. ἀνελ τοῦ ποῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐστὶν ἡ γερωσία, τοστιέστιν ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ σύνοδος. διατεταμένους δὲ ἦλθεν. („φαλῆτι seu pene coriaceo grandiore praecinctus erat homo, omnesque viri in hac comoedia deinceps introducuntur cum ejusmodi phalete. hac faciunt, quae S. de Comico nostro dicit ad Nub. 526. τοὺς μὲν γὰρ φαίητας εἰσάγαγεν ἐν τῇ Ἀντιστρέφῃ. vide hic in Lys. 922., 999.“ Be.) ἀπὸ κοινῶς δὲ (?), ποῦ εἶσι καὶ οἱ πρυντάνις, οἷς θίλω τι νέον εἰπεῖν.
915. libri fere σὺ δ' εἰ τίς; regii Pariss. non habent τίς, idque, opinor, a manu emendatoris metrici. recte Bisetius, iudice etiam Maltbyo

ad Morell. lex. prosod. p. 547., σὺ δὲ τίς; inusitate Br. σὺ δ' εἰ πότερον etc. S. Κορ. δαίμων πριακώδης ὁ Κονίσταλος, ἐκ τοῦ μὴ δυνεῖν (?), καὶ ἐπὶ κόνεως μίγασθαι.

916. Suid. κυρσάνιε: νεανία, ἔφηβε. ἡ εὐτελέστατα. κυρσός γὰρ εὐτελὲς λάχανον. (S. κυρσίως δὲ εὐτελὲς λάχανον, ubi item scripserim κυρσός. sed quaeritur, quodnam hoc sit genus leguminum.) κυρσανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους. Br.

918. μάλης. μασχάλης. S. διὰ τὸ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ μάλα εἶναι, συνεχεῖ τὰ ἱμάτια τῇ χειρὶ. ὁ δὲ εἶπε δόρυ ἔχεις.

920. malim τί δὲ δῆ.

ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

ΚΗ. παλαιὸρ γὰρ ναὶ τὸν Καστορα
ὦνθρωπος.

ΠΡ. ἀλλ' ἔστιν κας, ὦ μιαιώτατε.

ΚΗ. οὐ τὸν Δ', οὐκ ἐγώ γε· μηδ' αὐτὸν πλαδδίη.

ΠΡ. τί δ' ἐστί σοι τοδί;

ΚΗ. σκυτάλα λακωνικά.

925 **ΠΡ.** ἔπειρ γε χαῦτη 'στὶ σκυτάλη λακωνική.

ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότη' ἐμὲ σὺ τάληθ' ἔλεγε·

τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστὶ τῶν Λακεδαιμόνι;

ΚΗ. ὁρᾷ Λακεδαιμόνων πᾶσα, καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.

930 **ΠΡ.** ἀπὸ τοῦ δὲ τοῦτι τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεισεν;
ἀπὸ Πυνός;

ΚΗ. οὐκ, ἀλλ' ἄρχε μὲν, δῶ, Λαμπιτῶ·
ἔπειτα δ' ἄλλαι τὰ κατὰ Σπάρταν ἡμῶν
γυναῖκες ἔπειρ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος
ἀπήλαον τῶς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.

935 **ΠΡ.** πῶς οὖν ἔχετε;

ΚΗ. μοιόμεν· ἂν γὰρ τὰν πόλιν
ἔπειρ λυχνοφορόντες ἀποκεχύφαμεν·

921. significat hic παλαιός, uti et interdum vulgare παλαιός, stultus, vanus, quo sensu vox ei gemina ἀρχαῖος interdum ap. Graecos accipi notum est. Hesych. παλαιός (lege παλαιός): μωρός. ubi eum ad hunc ipsum locum Comicus nostri respexisse non dubito. idem αἰαῖος: παλαιός, ἄφρων. E. K. D. παλαιός.

923. οὐ τὸ Δ'. cf. 1097. πλαδδί. cf. 171. et ann. ad 1213. Voss. suevice la dien Albera.

924. τοδί. τὸ αἰδοῖον δείκνυσιν. σκυτ. Λακ. ἔθλον ἐστὶν εἰς δύο τεμνόμενον, καὶ τὸ μὲν ἐν δίδοται τῷ στρατηγῷ ἐξερχομένῳ, τὸ δὲ ἄλλο κεῖται ἐν τῇ πόλει. S. cf. Av. 1184.

925. καὶ ὁ Ἀθηναῖος δείκνυσιν αὐτοῦ τὸ αἰδοῖον.

926. Porson. ap. Dobr. vulgo εἰδότα με.

928. idiotismus laconicus mere doricus pro ὁρᾷ Λακ. πᾶσα. quum vero ait Πελλ. δὲ δεῖ, facit fortassis, quia tunicae pellenicae laudabiles (vide Pind., Strab., Hesych), quaeque festis lunoniis ferebantur. nam postea (1021.) ait εἰ σωφρονεῖτε, θαύματα λήψεσθε. Fl. Chr. cf. 920.

931. ita H. libro de em. rat. gr. gr. p. 46. codd. ἀρχά. S. ἤρξατο τὸ κακὸν τοῦτο δίδοναι ἡμῖν ἢ Λαμπιτῶ. οἷῳ (v. 81.) δὲ κατ' αὐτοῦς (Lacedaemonios et Dorieneses) ἀντι τοῦ οἰομαι.

933. sequ. ὑσπλαγ. ἀφίσταως, βαλβίδος, ἀπὸ μιᾶς ἀφιστηρίας. ὥσπερ ἀπὸ ἐνὸς κανόνος, καὶ καμπηρός. ἀπήλαον. ἀπήλασαν. ὑσσάκων. τῶν γυναικείων μορίων. S.

935. sequ. ἂν. τὸ τέλειον ἀνά. (ἂν ἀ πόλιν pro ἐν πόλει.) ᾗ περ. ὥσπερ. οἱ γὰρ λυχνοφοροῦντες πεκύφασι διὰ τὸν ἀνεμὸν. S. μογιό-

ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῷ μύρτῳ σίγειν
 ἔωντι, πρὶν γ' ἄπαντες ἔξ ἐνὸς λόγῳ
 σπονδὰς ποιησώμεσθα ποτιᾶν Ἑλλάδα.

940 ΠΡ. τοῦτ' ἐπὶ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομῶμοιται
 ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
 ἀλλ' ὥς τύχιστα φράζε περὶ διαλλαγῶν
 αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδὶ·
 ἐγὼ δ' ἐτέρους ἐνθένδε τῇ Βουλῇ φράσω

945 πρέσβεις ἐλίσσθαι, τὸ πῶς ἐπιδείξας τοδὶ.

ΚΗ. ποτιόμαι· κράτιστα γὰρ παντὶ λέγεις.

Χ. ΓΕ. οὐδὲν ἐστὶ θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον, as., t. d. et pae.
 d. c. σύστ.

οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὥδ' ἀναιδῆς οὐδεμία πόρδουλis.

Χ. ΓΥ. ταῦτα μέντοι σὺ ξυνοίεις εἴτα πολεμῆς ἐμοί,

950 ἔξδν, ὧ πόνηρέ, σοὶ βέβαιον ἔμ' ἔχειν φλῆην;

Χ. ΓΕ. ὥς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε κεύσομαι.

Χ. ΓΥ. ἀλλ', ὅταν βούλῃ σὺ, νυνὶ δ' οὐ σε περιόψομαι
 γυμνὸν ὄνθ' οὕτως (ὁρῶ γὰρ, ὥς καταγέλαστος εἶ),
 ἀλλὰ τὴν ἔξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιούσ' ἐγώ.

955 Χ. ΓΕ. τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δι' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·

ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρῶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ.

Χ. ΓΥ. πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνῆρ, εἴτ' οὐ καταγέλαστος εἶ·

κἄν με μὴ λυπῆς, ἐγὼ σου κἄν τόδε τὸ θηρίον

με, λυγροφροῦντες pro μογοῦμεν, 668. quem circa tigres, simulacra
 λυγροφροῦντες doricæ. vid. Elmsl. immania lyncum, Pictarumque jacet
 ad Ach. 685. temete Br. μογιῶμεν, fera corpora pantherarum.
 λυγροφροῦντες. — Reisk., D. ἐπιπύ.

937. οὐθε (sic) τῷ μ. σίγειν. 952, 3. Br. et D. secundum Pariss.
 οὐδὲ θίγειν τοῦ γυναικείου μορίου. S. et Voss. νῦν δ' οὐν οὐ σε π. sed

938. ἔξ ἐνὸς λόγῳ. pro ἔξ ἐνὸς Aug. Rav. et vulgo libri νῦν δ' οὐ
 λόγου (unanimit), ut est in Plato 755. Be. se; K., Be., Bentl. νυνὶ δ' οὐ σε.

946. ποτιόμαι. δραμοῦμαι, πε- Brunckiana lectio κακῶφρωνος est, dis-
 τήσομαι. S. plicetque etiam propter monosyllaba
 947. ἐν ὅσῳ ὁ κήρυξ τοῦς Λακε- frequenteriora. at, quando voles,
 δαιμονίους πρέσβεις ἀποκέρψων ἐξέρ- nunc tamen nihilominus cura mihi
 γεται, οἱ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυ- erit tui, quæ te ita nudatum videam,
 ναικῶν χοροὶ λοιδορίαις καὶ σκώμ- h. e. sine ἔξωμίδι. vide 621. de δὲ
 μασι ἀλλήλων καθάπτονται· τέλος ἐμφατικῶς vide Viger. 8, 8, 25., ibi-
 μέντοι διαλλαγὰς ποιοῦνται. — d. que ab Hermanno annotata. in libris
 μαχ. δυσκαταμαχητότερον. — Biset. vulgaris hæc ita interponuntur ἀλλ'

948. ἀναιδῆς. impudens, fera, de panthera Aristot. H. A. 1. §. 5.

annotavit, eam non magis man- 958. τὸ δὲ τὸ θηρίον. τὴν ἐμπύδα.

noscere quam lupum. Ovid. Met. 3,

668. quem circa tigres, simulacra immania lyncum, Pictarumque jacet fera corpora pantherarum.

952, 3. Br. et D. secundum Pariss. et Voss. νῦν δ' οὐν οὐ σε π. sed Aug. Rav. et vulgo libri νῦν δ' οὐ σε; K., Be., Bentl. νυνὶ δ' οὐ σε. Brunckiana lectio κακῶφρωνος est, displicetque etiam propter monosyllaba frequentiora. at, quando voles, nunc tamen nihilominus cura mihi erit tui, quæ te ita nudatum videam, h. e. sine ἔξωμίδι. vide 621. de δὲ ἐμφατικῶς vide Viger. 8, 8, 25., ibique ab Hermanno annotata. in libris vulgaris hæc ita interponuntur ἀλλ' ὅταν βούλῃ σὺ· νῦν δ' etc., quæ aegre expliceat. simili sensu alias dicitur εἰ βούλῃ, et 1031. doricæ ἀν λῆτε, si vultis, si vobis placet.

958. τὸ δὲ τὸ θηρίον. τὴν ἐμπύδα.

- τοῦτι τὸ φθαλμῷ λαβοῦσ' ἔξελλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.
 960 X. ΓΕ. τοῦτ' ἄρ' ἦν με τὸν περὶ βον, δακτύλιος οὐτοσί.
 ἑκατάλειυσον αὐτὸ, καὶ τι δεῖξον ἀφελούσά μοι,
 ὡς τὸν φθαλμόν γέ μου νῆ τὸν Δία πάλαι δάκνει.
 X. ΓΥ. ἀλλὰ δράσω ταῦτι, καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνὴρ.
 ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ; χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπόδος ἐνεσί σοι!
 965 οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἦδε Τριχορυσία;
 X. ΓΕ. νῆ Δ' ὠνησάς γέ μ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρῶχει.
 ὥστ' ἐπειδὴ ἔξηρεθῇ, εἴτ' μου τὸ δάκρυον πολὺ.
 X. ΓΥ. ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγὼ, καίτοι πάνυ πόνητος εἶ,
 καὶ φιλήσω. . .
 X. ΓΕ. μὴ φιλήσης.
 X. ΓΥ. ἦν τε βούλη γ', ἦν τε μὴ.
 t. t. c.
 970 X. ΓΕ. ἀλλὰ μὴ γ' ὦρασ' ἵκοισθ', ὡς ἐστὶ θωπικαὶ φύσει,
 καὶ σ' ἐκεῖνο τοῦπος ὁρθῶς καὶ κυκῶς εἰρημένον,
 οὔτε σὸν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.
 X. ΓΥ. ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαι σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι
 οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδέν, οὐδ' ὅφ' ἔμειν πείσομαι.
 975 ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.
 Οὐ παρσκευζόμεσθα φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἔν, t. t.
 c. στ.

960. „δακτύλιον appellat culicem a δάκνειν.“ Be. cf. 962.

961. ἑκατάλειυσον. (sic, ut vulgo libri; sed 2 Paris., Rav., Voss. ἑκατάλ. vido Schneideri lex. gr. v. ἑκαταλέω.) ἐξένεγκε. S.

965. ἐμπίς ζωὸν κάστωπι παρακλήσιον. (Τριχορ.) ὡς ἐν Τριχορῶσιν πολλῶν ἐμπίδων γινουμένων· ἐστὶ γὰρ ἀλυσθῆς, καὶ κάθηντος. ἢ ἐπὶ πονηροὶ εἰσιν οἱ Τριχορῶσι. S.

966. ἐφρεωρ. ἀντὶ τοῦ τὸν φθαλμόν ὡς φρεῖα ὥρσσει. — Biset.

969. ἦν τε — μὴ. ut superius 872.

970. μὴ γ' ὦρασ' ἴκ. cf. 964.

971. ἐν κοινοῖα τοῦτο λέγουσι, καὶ ὅν γυναικίαις, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐστὶν (οἰκεῖν Stob. Sermon. 67.) αἰκίαν ἀνδρῶν κακοῦ. καὶ Ἡσίοδος (Op. et. D. 58.) εἶον κα-

κὸν ἀμφαγαπάντας. S. cf. Bentleyi Opusc. philol. p. 260. ed. Lips.

972. παν., γυναικί.

974. φλαῦρον ἀτυκῶς, φαῦλον δὲ κεινῶς. καὶ φρον, κακόν. — Biset.

975. ξυστ. coetu facta. Be.

976. — 997. ὁ τῶν γυναικῶν χορὸς ἥδη πρὸς τοὺς ἀνδρας διαλλαγῆς ταῦτα λέγει, πολλὰς θεραπείας καὶ φιλελευθροῦς αὐτοῖς ὁπιοχρῶμενος. Biset. haec antistrophica esse, Bentl. affique animadvertent; sed illam numeris etiam satis longo intervallo versus a 1115. ad 1136. conscriptos esse, primus intellexisse videtur Blmsl., cujus de h. l. disputatio legitur in Museo crit. Cantabrig. 2. pp. 177. seqq. „Inter strophas et antistrophas“, inquit, „interpositi leguntur senarii 111, anapaestici tetrametri 6. quod autem

- ὠνδρες, πολιτῶν οὐδένα, i. d.
 ἀλλὰ πολὺ τοῦμπαλιν πάντ' ἄγαθὰ καὶ λέγειν, as., 2 pae. d.
 καὶ δρᾶν· ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ καὶ τὰ παρακείμενα. gall.
 980(5) ἀλλ' ἐπαγγελλέτω πᾶς ἀνὴρ, καὶ γυνή, cr. t.
 εἴ τις ἀργυροῖδιον t. d. c.
 δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύο; ἢ τρεῖς· πόλλ' ἔσω' στί, i. tr. h.
 κᾶχομεν βαλάντια. t. d. c.
 πάν ποτ' εἰρήνῃ φανῇ,
 985(10) ὅστις ἂν κινὶ θανάσῃται, παρ' ἡμῶν ἂ' ν' λάβῃ, t. t. c.
 μηκέτ' ἀποδῶ. i.
 ἐστὶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρτσιούς, ἀντ.
 ἄνδρας καλοῦς τε, κάγαθοὺς·
 κᾶστιν ἔντος τι καὶ δελφάκιον ἔν τί μοι,
 990 καὶ τοῦτο τέθυγ', ὥς τὰ κρέ' ἔξειθ' ἀπαλὰ, καὶ καλά.
 5 ἤκειτ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. πρὶ δὲ χρῆ
 τοῦτο δρᾶν λειονμένους
 αὐτούς τε, καὶ τὰ παιδ'· εἴτ' ἔσω βυδίζειν,
 μηδ' ἔρεσθαι μηδένα,
 995 ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
 10 ὥσπερ οἰκαδ' εἰς ἐνυτῶν, γεννικῶς, ὥς ἡ θύρα —

magis observatione dignum videtur, utraque integri carminis pars, vel, si mavis, utrumque carmen, in strophæ et antistrophæ divisum est. idem igitur versuum ordo non bis, ut plerumque fit, sed quater occurrit.

976. vulgo, trajectis verbis, et voce in duo versus distracta, Οὐ παρὰ σκ. τῶν πολ. οὐδέν', ὦνδρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἔν —.

979. τὰ κακὰ. τὸν πόλεμον λέγουσιν. ἱκανῶς γὰρ ἐκακοπράγουν ἦδη μετὰ τὰ ἐν Σικελίᾳ. S. præsentia (παρακείμενα) ista mala Palmer. inprimis cladem Siculam intelligit, aliamque ad Eretriam acceptam, cum Athenæ. a Lacedæmoniiis victi sunt navali proelio æstate anni 21. belli Pelop.; de qua clade vidd. Thuc. 8, 95. et Xenoph. initio Hellesicorum.

982. ἔνδον, intus, in arce. v. 173, 4.

983. facete dictum βαλάντια pro ἀργύριον: nam nemo facile crumenam habuerit, nisi qui idem habet argentum.

987. Καρ. Κάρυστος πόλις Εὐβοίας. διαβάλλονται δὲ ὡς μοιχοὶ οἱ Καρυστιοί. — S. hinc mulieres vellent eos convivio excipere, utpote μοιχοτρόποι, ut legitur in Theam. 399. Be. cf. 1007.

989. ll. — δειφ. ἦν τί μοι, putide compositis verbis ἐστίν et ἦν. ἔντος priore longa dixit, velut παρωδῶν Tragicos.

990. libri mendose ἔξειθ'. penultima in verbis τέθυγα et λέλυγα corripitur auctore Dracone Stratonicensi p. 46. l. 26., p. 87. l. 25. cf. Reisig. Syntagm. crit. p. 32.

996. ita Reisig. Conject. in Arist. p. 41., et Elmsl., recte adstipulante D. libri — γεννικῶς. ἔσως δ' ἡ θύρα κ. — γεννικῶς. γενναίως, strenue.

κεκλείσται.

Χ. ΓΕ. καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἶδι πρέσβεις ἔλκοντες ὑπήνας

a. Arist.

χωροῦσ', ὥσπερ χοιροκομίον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

997. joco inexpectato κεκλείσται dixit pro ἀνοιχθήσεαι. cf. 1134. seqq.

998. ὑπήνας, *barbas prolixas*, more Spartanorum.

999. χοίρ. Pollux 10, 159. καὶ χοιροκοφεῖον δὲ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς Εὐκόλις, καὶ Φρόνιχος ἐν Ποαστρίαις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ χοιροκομίον ἐν Ἀριστοφάνους Ἀντιφράτῃ. Hesych. χοιροκομίον: λεπτόν τι

κεκτόν, ὡς ὀρνιθοκοφεῖον. istiusmodi vas textile (germ. *Saukerb*, secundum Vossium) circa coxas habere videbantur Spartani legati, quia, ut ait Suidas, veniebant *ἐγχεκολλημένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες*, scil. prominente ex adversa parte vestis sinu, idque propter τὴν τοῦ αἰδοίου τάσιν. verti itaque debuit *adveniunt tanquam suile vimineum circa femora alligatum habentes*. E Br.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙ-
ΜΟΝΙΩΝ. ΑΓΣΙΣΤΡΑΤΗ. ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΑΙΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ. ΘΕΡΑΠΩΝ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΤΙΣ. ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

1000 Χ.ΓΕ. Ἄνδρες Λάκωνες, πρῶτα μὲν μοι χαίρετε. i. tr.

εἰτ' εἴπαθ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἦκατε.

ΠΡ. τί δέῃ ποτ' ὕμμι πολλὰ μυσιόδειν ἔπη;

ὄρθην γὰρ ἔξιπθ', ὥς ἔχοντες ἦκαμες.

Χ.ΓΕ. βαβαί, νενέρωται μὲν ἦδε συμφορὰ

1005 θεινῶς, τεθερμῶσθαι τε χεῖρον φαίνεται.

ΙΠΡ. ἄφατα. τί κἄν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει

παντὶ τις ἔλσων ἅμιν εἰράναι σέτω.

Χ.ΓΕ. καὶ μὴν ὄρῳ γε τοῦσδε τοὺς αὐτόχθονας,

ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας, ἀπὸ τῶν γαστέρων

1010 θαλμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται

ἀσκητικὸν τὸ χρέμα τοῦ νοσήματος.

ΑΘ. τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;

1005. sequ. minus concinne ll. τῶ. γε. Biset. νενεύει. τὴν ἐπίστα-
σιν τοῦ αἰδοίου λέγει. νύθρον γὰρ
τὸ αἰδοῖον. S. ἐνιστάσθαι. Fl. Chr.
— τῆθερον. δὲ παρῆται παρὰ τὸ
θιγρόν. ἔθρον τὸ θιγρόν καὶ τὸ
θιγρῶν ἐσδοταμοῦντα.

1006, 7. εἰλ' ὁ. θίλει. (sic, ut
fere codd., sed MS. Vat. σέλει do-
rice, quod nunc legitur in libris.)
ὅπου θίλει. (θίλει.) ἀντὶ τοῦ πάν-
τα πράττων τις θέτω ἡμῖν εἰρήνην.
ἐλσών. ἀντὶ τοῦ ἐλθών. S.

1008. τοῦσδε τ. αὐτ. quosdam

ARISTOPHANES III.

Athemenses, qui superveniunt. cf.
Vesp. 1036.

1009. ita Rav., ed. anni 1547., D.
vulgo καλ. παιδας. S. οἱ γὰρ ἀ-
σκούντες παῖδες συστέλλονται τὰ ἱμά-
τια, ὅπως μὴ προστερβάνται τὰ αἰ-
δοῖα, καὶ μινανθῇ τὰ ἱμάτια. τοῦς
δὲ Ἀθηναίους λέγει τεταμένους. —

1011. ἀσκ. τὸ χρ. τοῦ νοσ.
ἀσκητικὴ ἡ νόσος, περιφραστικῶς.
cf. 964. etc. „ἀσκ., ἀθλητικόν:
nam ἀθλητὴς et ἀσκητὴς olim idem
erant, et sic usus est Hippocrates,
ut notat Erotianus.“ Fl. Chr.

F

ὥς ἄνδρες ἡμεῖς οὐτοῖ' τοιοῦτοί.

X. ΓΕ. χαῦτη ξυνάδει χάτερου ταύτη νόσος.

1015 ἦπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμῶς λαμβάνει;

ΑΘ. μὰ Δ' ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα,
ὥστ', εἴ τις ἡμῶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν.

X. ΓΕ. εἰ σωφρονεῖτε, θαυμάτια λήψεσθ', ὅπως

1020 τῶν ἐρμokoπιδῶν μή τις ὑμῶς ὀφεται.

ΑΘ. νῆ τὸν Δ' εὖ μέντοι λέγεις.

ΠΡ.

ναὶ τῷ σιῶ

παντῶ γε· φέρε τό γ' ἔσθ'ος ἐμβαλόμεθα.

ΑΘ. ὦ χαίρεθ', οἱ Λάκωνες! αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.

ΠΡ. ὦ πολυχαρίδα, δεινὰ τῶν ἐπεπόνθεμες,

1025 αἷ κ' εἶδον ἄμμε τῶνδρες ἀναπεφλασμένως.

1014. νόσος D. auctore Reisigio pro νόσῳ, quod minus elegans.

1015. πρὸς ὄρθρον. cf. 899.

1016. μὰ Δ' ἀλλὰ. imo. vidd. interpp. Vigeri ad 7. 11. 7., annot. 22. ταυτὶ δρ., ὅττω διακείμενοι, τοιάδε πάσχοντες, ut interpretatur Reiskeus.

1018. Κλεισθ. οὗτος Σιβυρίων ἐπὶ Θηλυτήντι κωμωδοῦμενος. S. cf. Ach. 118.

1019. sequ. τοῦτό φησιν „εἰ μὴ περιβαλεῖσθε, ἀλλὰ φανερά ἔξετε τὰ αἰδοῖα, ἀκρωτηριάσει τις ὑμᾶς τῶν ἐρμokoπιδῶν.“ — ἐρμokoπ. παρόσον οἱ ἐρμokoπιδαὶ ἠκρωτηρίασαν τοὺς ἐρμᾶς, οἷ ἐπὶ Σικελίας ἐμείλλον κλεῖν πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος. τὴν δὲ αἰτίαν ταύτην οἱ μὲν τοῖς περὶ Ἀλκιβιάδην προσεγοράφον, ὡς Θουκυδίδης· (h. e. ut Thuc. narrat: neque enim haec ipsius est sententia. vid. Thuc. 6, 28.) οἱ δὲ Κορινθίοις, ὡς Φιλόχορος. (vid. Plut. Alcib. 18., ed. Bähr. pagg. 22., 165. sequ.) μόνον δὲ φησι περικοπῆναι (imo μόνον δι' φησιν, vel φασιν, οὐ περικ.: vid. Alcib. l. l. 21. p. 25.) τὸν Ἀνδοκίδον ἐρμῶν. S. „de hermis Herod. 2, 51. τοῦ δὲ Ἑρμῆος τὰ ἀγάλματα ὁρῶν ἔχειν τὰ αἰδοῖα κτεινόντες οὐκ ἀπ' Ἀλκυπιδῶν μεμαθήκασιν, ἀλλ' ἀπὸ Πελασγῶν

πρῶτοι μὲν Ἑλλήνων ἀπάντων Ἀθηναῖοι παραλαβόντες, ἀπὸ δὲ τούτων ἄλλοι.“ Be.

1022. ll. τὸ ἔσθ'ος hiatus intolerabili. ἀμβαλόμεθα D. auctore Brunckio, quod proprium est amiciendi verbum.

1028. οἱ Λάκωνες. minus eleganter ll. ὦ (vel ὦ) χαίρετ', ὦ Λ. notus hic usus nominativi, quem usum a Graecis Latini acceperunt. v. Iliad. ε', 357., ε', 142., Odys. γ', 313. Plant. Pseud. 837. (1, 4, 1.) et Truc. 901. (5, 53.), Matth. gr. §. 312., Vechner. Hellenolex. 1, 2, 13.

1024. πολυ. Benth. et hic et infra 1163. ad explendos numeros; reliqua emendavit Elmsl. ad Ach. 323. (296.) libri ὦ πολυχ., δεινὰ γ' αὐτὸς πεπόνθαμες, αἷκ' etc. Biset. ὦ Πολ. ὦ Πολυχαρίδη. ὄνομα κύριον ἀνδρὸς εἶναι φαίνεται. τινὲς δὲ, ὅ καὶ πιθανώτερον, νομίζουσιν εἶναι τῆς λακωνικῆς διαλέκτου φωνὴν θωπευτικὴν, καὶ κολακευτικὴν, ἥπερ τοὺς φίλους προσφωνοῦντες ἔχοντο· δηλοῖ δὲ ταῦτόν τῳ λέγοντι πρὸς ἄλλον ὦ πολλήν χάριν ἔχων, ὦ χαρίεστατε. — δεινὰ τ. ἐπεκ. male actum esset nobiscum.

1025. ita Elmsl., D. ll. ἀμὲς, vel ἀμὲς, ἄνδρες. τῶνδρες, τοῖς ἄνδρες. cf. 1087., 1174. Theocr. 29, 2. καῖμμες χορή μεθύοντας ἀλαθῆας ἐμμεναι. Biset. εἶπεν ἰδὼν ἡμᾶς ἄνδρες (viri illi,

ΑΘ. ἄγε δὴ, Λάκωνες, αὐθέκαστα χρή λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

ΠΡ. περὶ διαλλαγῶν
πρίσβεις.

ΑΘ. καλῶς δὴ λέγετε· χῆμεις τουτογί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,

1030 ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;

ΠΡ. καὶ τῷ σιῶ, κἂν λῆτε, τὸν Λυσίστρατον.

Χ. ΓΕ. ἀλλ' οὐδὲν ἡμᾶς, ὥς ἔοικε, δεῖ καλεῖν.
αὐτὴ γὰρ, ὥς ἤκουσεν, ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ πασιῶν ἀνδρειοτάτη! δι' ἣ δὴ νυνὶ σε γενέσθαι

a. Arist.

1035 δεινὴν, δειλὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν,
πολύπειρον,

ὥς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἔγγι
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τάγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

ΑΥ. ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοῦργον, εἰ λάβοι γέ τις i. tr.
δργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ κπειρωμένους.

1040 τῶα δ' εἶσομαι γῶ. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή;

hermocopidae. Be.) ἀναπεφλα-
σμένους, ἤγουν τὰ αἰδοῖα ἀναπα-
ταμένα ἔχοντες etc.

1028. τουτογί. cf. 686.

1035. mensura defectus versus in
libris: nam vocabulum δειλὴν Bent-
lejo et Tyrwhitto auctoribus inserui.
sane apparet, adjectivum quoddam
excidiisse, quod τῷ δεινῇ ita op-
poneretur, ut φαύλην τῷ ἀγαθῇ,
et ἀγανὴν τῷ σεμνῇ: quales quae
femina conjungit in se dotes, ea non
inaepte dicitur πολύπειρος. δεινὴν,
ἀμύσησαν; δειλὴν, timidam, vere-
cundam. officere sibi solent haec
verba in codd., velut ap. Eurip. Or.
767.; Phoen. 606., Soph. El. 204.;
qui fons erroris: nam δεινὴν pro δει-
λὴν forte scriptum invenientes librarii
videntur alterum horum vocabulorum,
tanquam supervacaneum, omisisse.

1036. τῇ σῇ ἔγγι. τῷ σῷ πό-
θῳ, τῇ σῇ φιλίᾳ. (similiter Be.
copii desiderio tui. sed recte Voss.
durch deine Besau'ung.) ἔγγι τὸ
ἐρεον τὸ λεγόμενον σεῖσπονγίς, καὶ
κιναιδίον. καὶ τὴν Ἰογγά φησι Καλ-

μάχος Ἡροῦς θυματίρα, φαρμα-
κεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ
(imo Ioni, cujus famula erat.) μεχθῇ.
δθεν ὁπό τῆς Ἡρας εἰς ὀρνιθᾶριον
(motacillam) μεταβαλεῖν, καὶ συν-
εργεῖν ταῖς φαρμακείαις. δθεν καὶ
ἔγγι λέγεται τὸ ἐφέλικον τὴν διδ-
νοσαν εἰς ἐκιδυρίαν, καὶ ἔρωτα,
ὅτι ὀρνέον ἐστιν ἐκιδυρίδιον πρὸς
ταῖς τῶν φίλων κακίαις. — Σουδάς.
(v. ἔγγι. cf. S. Theocriti ad 2, 17.,
Tzet. ad Lycophr. 309.) — Biset.

1037. τὰ γκλήματα. querelas
suas. Be. ἐπ., permiscerunt.

1039. ita Rav., D. vulgo κπειρωμέ-
νους. Biset. ὁργ. ἐπιτεταμένως ἐπι-
θυμοῦντας, ὀρεκτικῶς ἔχοντας. πει-
ρωμ. δὲ πείραν λαμβάνοντας. —
metaphora ab amantibus succi plenis
vigentibusque, et iis, qui nondum
concubuerint; quod satietatem amo-
ris afferre solet.

1040. ἡ Διαλλαγή. Compositio:
puella, quales sunt Σπονδαί in
Equitibus, Ὀπάρα, Θεωρία, atque
ipsa Εἰρήνη, in fabula cognomini.
Ach. 927. ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ

- πρόσαγε λαβοῦσα πρώτα τοὺς Ἀσπινικοῦς,
καὶ μὴ χυλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ' αὐθαδικῇ,
μὴθ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων,
ἀλλ', ὥς γυναικας εἰκός, οἰκείως πάνν.
- 1045 ἦν μὴ διδῶ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε·
οὐ δ' ἂν διδῶσι, πρόσσαγε τούτους λαβομένη.
ἄνδρες Ἀσπινικοί, στήτε πυρ' ἐμὲ πλησίον,
ἐνθ' ἐνδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
- 1050 ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι, νοῦς δ' ἔτι μοι,
αὐτὴ τ' ἐμμαντῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω,
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε, καὶ γεραιτέρων, λόγους
πολλοὺς ἀκούσας οὐ μεινύσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς λοιδορῆσαι βούλομαι
- 1055 κοινῇ δικαίως, οἳ μῖα γὰρ χέρνιθος
βωμοὺς περιζέχοντες, ὥσπερ ξογγινεῖς,
Ὀλυμπίαν, ἐν Ἰόλαις, Πυθοῖ, (πόσους
εἶποιμι' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν θέοι;)
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατιώμυσιν
- 1060 Ἑλληνας ἀνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.

Χάρις ταῖς φίλαις ἔντροφε Διαλ-
λαγῇ, ὧς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσ-
σπον ἄρ' ἐλάνθανες!

1041. *alloquitur inductam personam*
Comprohensionis, seu Pacis.

1042. *seqq. αὐθ.* παρὰ τὸ αὐ-
θάδης, ὃ ἐστὶν αὐτάρκειος, ὑπερό-
πτης, ὑπερήφανος. Σουίδα. ἀμα-
θῶς δὲ ἀπαιδούτως, ἀνοσιγῶς.
οἰκείως, γυναικῶς, ἐννοηθῆς, φι-
λοφρόνως. *Bisot.*

1045. τῆς σάθης. τοῦ μορίου.

1050. ταῦτα οὕτω ληπτέον „ἐγὼ
μὲν, εἰ καὶ γυνὴ οὖσα, θυμὸς καὶ
ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως ἡγάρματος, καὶ
παρὰ τοῖς μόνις προγόνοις τὸ καὶ
καλῶς πεκαυδευμένη, συνετὴ καὶ
ἐκαστήμων αἰρή“ *Bisot.* haec ad Atho-
nienecam.

1051. *minimè commode* ἢ. αὐτὴ δ'
ἐμ. ἐμμαντῆς γνώμης, quod at-
timet ad meam intelligentiam. *vid.*
Matth. gr. §. 316.

1053, 4. *μ. μ.* μουσοῦσθαι, πα-
ρὰ Μουσῶν διδάσκεισθαι, καὶ ἀπλῶς
τὸ παιδεύεσθαι, καὶ διδάσκεσθαι,

καὶ ἐκτελεσθαι. (*Eufr. Med. 1027.*
[1080.] „ἀλλὰ γὰρ ἐστὶν Μοῦσα καὶ
ἡμῖν [mulieribus], ἣ προσομιλεῖ Σο-
φίας ἔκκεν“ *Bisot.*) τὸ δὲ λοιδο-
ρῆσαι νῦν οὐ τὸ παρολογῆσαι, ἢ
ὀφλοῦναι, ἀλλὰ τὸ μίμνησθαι, τὸ
ἐνθυμίζεσθαι τινά, καὶ αὐτὸς ἐκτελεῖν,
σημαίνει. *Bisot.* φράς. Athenienses.

1055. *sic etiam* D. libri mendose
μῖα γὰρ χέρν. nec bene Br., μῖα
ἐν γ. posita praepositione, quae in-
telligitur. *Bisot.* Ἀθηναίους ἐν τῇ
αὐτῇ χέρνιθος ταῦτα λέγει. „ἔστι δὲ
ἄρα, εἰς δ' ἀνέβαπτον θαλὸν ἐπ'
τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τῆς
θεοῦ ἐκτελεῖον, καὶ ταῦτα πε-
ριζέχοντες τοὺς παρόντας ἡγι-
ζον.“ — *cf. Pac. 881. seqq.*

1057. *de Olympiis, Pythiisque, non*
est quod dicam. de Ioliis autem
Suidas Ἰόλαι· αἱ Θεροπόλαι. ἐκλή-
θησαν δὲ οὕτω διὰ τὸ στενὴν εἶναι
ταύτην τῆς εἰσοδῶν ἀπὸ Θετταλίας
εἰς τὴν Θουρίδα ποταμῶν. —
cf. Suidae interpp., Pausan. 10, 8.

εἰς μὲν λόγος μοι δεῦρ' αἶε περαινέται.

ΑΘ. ἐγὼ δ' ἀπάλλυμαι γ' ἀπειψωλημένος.

ΑΥ. εἴτ', ὦ Λάκωνες (πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέφομαι),
οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποιεῖ

1065 ὁ Λάκων Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὡχρὸς ἐν φοινικίδι,
στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χῶ Θεὸς σείων ἄμα·
ἐλθὼν δὲ σὺν ὀπλίταισι τετρακισχίλοις

1070 Κίμων ὄλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὑπο
δηοῦτε χώραν, ἥς ὑπ' εὖ πεπόνθατε;

ΑΘ. ἀδικοῦσιν οὗτοι νῆ Αἰ', ὦ Λυσιστράτη.

ΠΡ. ἀδικοῦμεν, ἀλλ' ὁ πρῶτος ἀφ' αὐτοῦ ὡς καλός.

1075 ΑΥ. ἡμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους οἶτε;
οὐκ ἴσθ', ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὐθις αὖ

1061. δεῦρ' αἶε, hucusque, hactenus, attice. Suid. δεῦρο αἶε ἀντὶ τοῦ μέγρι τοῦ παρόντος. cf. Eurip. Or. 1621. (1679.), ubi vid. Personius.

1064. Plut. Cimone, p. 129. edit. Bryani, πέμπουσιν οὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι Περικλείδαν εἰς Ἀθήνας, δεόμενοι βοηθεῖν, ὃν φησι κωμῶδων ἀριστοφάνης καθ' ἐξέδμενον ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ὡχρὸν ἐν φοινικίδι στρατιὰν ἀπαιτεῖν. Br.

1066. φοινικὶς ἐσθ' ἡτος εἶδος. Ἀριστοτέλης δὲ φησι χρῆσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους φοινικίδι πρὸς τοὺς πολέμους· τοῦτο μὲν, ὅτι τὸ τῆς χροῆς ἀνδρῶν· τοῦτο δὲ, ὅτι τὸ τοῦ χρώματος αἱματώδες τῆς τοῦ αἵματος χρίσεως καταφρονεῖν ἐδίξι. παῖζει δὲ Κωμικός ἐν τῇ τῶν λίξεων ἀντιθέσει, ὡς χρὸς ἐν φοινικίδι. Bieci.

1067. ἡ Μεσσήνη. quum Ithacae (Ithotes) et Messenii insurrexerunt propter Ithomam (Ithomen) arcem, iam Lacedaemonii opem petierunt ab Atheniensibus (Olymp. 77, 4., ante Chr. nat. 469.), qui Cimodem, Miltiadis filium, cum imperio miserunt; ut praeter Thuc. libro 1. (102.)

Plut. narrat in vita ipsius Cimonis. Fl. Chr.

1068. χῶ Θεὸς σείων ἄμα. eodem tempore ingenti terrae motu Sparta est concussa, ejus aliquoties meminit Thuc. intelligitur autem Θεὸς Neptunus, quem causam putabant terrae motuum. cf. Ach. 474. sequi. Be.

1074. ita Benti. libri ἀπατος καὶ καλός. de καὶ et ὡς particulis confusis vide Dobr. ad Ach. 1091., Jacobs. ad Tat. p. 643., nos ad Eurip. Troad. 1040., Hero. fur. 719. injurii sumus; sed juvat injurias inferre; suave est superbire et peccare. ita loqueretur persona tragica, velut Eteocles Euripideus Phoen. 490. τορῶντιδος πέρι, inquit, κάλλιστον ἀδικεῖν. Comicus joco inexpectato, quo simul perstringit Lacedaemoniorum παιδεραστῶν, „ἀδικοῦμεν, ἀλλ' ὁ πρ. ἀφ. ὡς καλός“, peccamus; at suavisima res est culus; quam foeditatem cum dicit, omne genus injuriarum intelligit, a quibus inferendis abstinere non possint Spartani.

1075. mendose ll. ὑμᾶς respondet haec Atheniensi, negans, Athenienses justiores esse Lacedaemoniis.

κατωνάκας φοροῦντας, (ἐλθόντες δορί
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἐταίρους Ἰππίου, καὶ ξυμμάχους)
1080 ξυνεμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
κάλειθέρωσαν; κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἡμπισχον πάλιν;

ΠΡ. οὐπα γυναῖκα' ὅπωπα χαϊώτεραν.

ΑΘ. ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.

1085 ΑΥ. τί δὲθ' ὑπεργμῆνων γε πολλῶν κἀγαθῶν
μάχεσθε, κοῦ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;

ΠΡ. ἅμμες γε λῶμες, αἳ τις ἅμμιν τοῦγκυκλον
λῆ τοῦτ' ἀποδόμην...

ΑΥ. ποῖον, ὦ τῶν;

ΠΡ. τὰν Πύλον,

1090 ὥσπερ πάλαι δέόμεσθα, καὶ βλιμάδδομες.

ΑΘ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μὲν γ' οὐ δράζετε.

1077. κατὼν. vestis erat servilis et minus decora, cui in inferiore parte assuta erat pellis. Athen. sub Pisiastridis tales vestes gestare coacti sunt, ne facile in publicum prodirent tam turpi habitu, et contra tyrannos conspirarent. vide Hesych. et Suid. ap. Athen. p. 271. servi commemorantur κατῶνακοφόροι. Be.

1078. Θεττ. quos in societatem adsciverant Pisiastridae. vid. Herod. 5, 63. seqq.

1080. ξυν. educto exercitu vobiscum pugnantes.

1083. ὅπωπα γυναῖκα χαϊώτεραν, εἴτε εὐγενεστέραν (cf. 90.), ὅπωπα, ἡγουν εἶδον. — Biset.

1084. κύσθος, καὶ κύσος, το γυναικεῖον αἰδοῖον. — Idem.

1085. ὑπεργμ. τὰ ὑπεργμῆνα λέγεται τὰ προκαταρξάμενα, τὰ πρότερον ἀρξάμενα, εἴτε εὐεργετήματα, εἴτε καὶ κακουργήματα, ὧν τὴν ἀμοιβὴν ἀμείβεσθαι φιλοῦμεν. ὁ δὲ νοῦς „διὰ τὸ δὲ ὅμεις πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ὑπ' ἀλλήλων ἤδη παθόντες, ὧν χάριν εἶδει ὑμᾶς ἀνταποδοῦναι, ἀλλήλοις ὅμως μάχεσθε; Biset.

1087. τί τοῦμπι; τί τὸ ἐμπόδιον, καὶ κύλμα; τί ὑμᾶς ποιεῖσθαι διαλλαγὰς καλοῦσι; Idem.

1088. τοῦγκυκλον. vide 113. — νῦν δὲ μεταφορικῶς τὴν Πύλον οὕτω καλεῖ, ὥσπερ ἑαυτὸν τι κυκλωτέρης, ὡς τις τὸ σῶμα περιβάλλει. — Biset. cum ἐγκυκλον sit vestis muliebris, videtur hoc verbo significari femina ἀπὸ μέρους, quemadmodum Germani familiariter mulierem vocare solent eine Schürze. eo pertinet, ni fallor, verbum βλιμάδδομες 1090., et, quod ait Atheniensis 1092., κἄτα τίνα κινήσομεν;

1089. λῆ. βούλεται, ut λῶμες βουλόμεθα. Br. „ἀποδόμην. sic scribendum e notissimo dialecti idiomate, pro ἀποδοῦναι. male vulgo ἀποδάμην, quae non est forma infinitivi, sed 1. pers. plur. aoristi subiectivi. „τοῦτ'“, hoc, quod dicturus est. de Pylo cf. 104.

1090. ὥσπερ Be. et Elmsl. ad Ach. 448. libri ὥσπερ. Br. „βλιμ. hoc respicit Suid. in βλιμάζειν. βλιμάττομεν (βλιμάδδομες dor.): ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν. — communis forma occurrit Av. 505. οἱ δ' ἀνοῦνται βλιμάζοντες.

1091. τοῦτο μὲν γ' οὐ δρ. (a verbo δράσσειν), hoc quidem non prehendetis, non auferetis. Posidippus (Anthol. Palat. t. 2. p. 709., Planud. lib. 4. no, 275.) de Καίρῳ

ΛΥ. ἄφει', ὦ γὰρ', αὐτοῖς.

ΑΘ. καὶ τίνα κινήσομεν;

ΛΥ. Ξερόν γ' ἀπαιτεῖ' ἀπὸ τούτου χωρίον.

ΑΘ. τὸ δεῖνα τοῖνυν παράδοθ' ἡμῖν, τουτονὶ

1095 πρῶτιστα τὸν Ἐχινούεια, καὶ τὸν Μηλιά
κόλπον, τὸν ὀπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικὰ σκέλη.

ΠΡ. οὐ τῷ σιῶ, οὐχὶ πύντα γ', ὧ λισσάνιε.

τὸν γὰρ ἀπὸς πηνηοῖς παραθρέ-
ξαντά με ποσὲν Οὐτὶς ἔδ' ἱμερῶν
δοῖται ἐξάκιδεν. Soph. Ant. 221.
τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμέ-
νος — venio enim spe concepta, seu
praesumpta. ll. inepto τ. μέν γ' οὐ δό-
εως, confusus quidem ἔ ε σ litteris,
ut Ach. 555., Eurip. Meleagri fragm.
24., aliasque. cf. Lycophron. Bach-
mann. iudice, p. 612.

1092. κ. τ. παραξομεν. τοῦτο δὲ
λέγεται κατὰ τὴν Ἀθηναίων, ὡς
περιπροποιῶν ὄντων, καὶ τῇ τῶν
ἄλλων πόλεων ἐλευθερίᾳ καὶ ἡν-
χῇ αἰεὶ ἐπιβουλευόντων etc. Biset.,
qui conferri jussit versum 1153.

1094. τὸ δεῖνα. cf. 854.

1095. Ea loca repetunt Athenien-
ses, quae in possessionem Laconum
vel sociorum venerant antea, sed
diversis temporibus. nam Megarica
crura, quae repetunt, destructa fu-
erant a Megarensibus iam a belli
pelop. anno 1., ut Thucyd. lib. 4.
urbes vero ad sinum Meliensem in
Lacedaemoniorum redactae sunt po-
testatem ab Agide, Decelia profecto
hieme anni 19., quae subsecuta est
cadem in Sicilia acceptam, ut idem
Thucyd. lib. 8. Et de Echinunte
quidem nihil Thucyd. nominatim; ta-
men ad idem tempus referri debet
Echinuntis occupatio, et intelligi
fuisse fructum eius expeditionis, quam
in Octaeos et Meliensis sinus habi-
tatores fecerat Agis; et ex hoc loco
complementum fieri potest historiae
Thucydidis, qui de Echinunte tacuit.
anum me toruit hoc loco, quod nul-
lam mentionem faciat de Decelia, quae
illos ita male vexabat. sed eum scrup-
ulum posterior exemit cogitatio:
nam ea potissimum loca repetunt
Athenienses, quae erant ad maris
imperium opportuna, quippe id affe-

ctantes; Decelia vero pace facta pror-
sus inutilis fuisset Lacedaemoniis:
erat enim munimentum tantum, non
civitas, idque mediterraneum. cete-
rum doctissimus Bisetius in h. l., pu-
to, lapsus est, dum hanc Echinun-
tem, de qua Comicus h. l., putat
fuisse in Acarnania. fuit quidem eius
nominis locus in Acarnania, de quo
Plinius et Stephanus; sed de illo lo-
co parum celebri non agitur hic, sed
de urbe sita ad Meliensem sinum,
opportuna ad totum illud littus reti-
nendum. pejus tamen errat in ex-
plicatione vocis Μηλιά, ubi sic com-
mentatur „Μήλος, νῆσος μία τῶν
Κυκλάδων. ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν:
nam Μηλιά contractum est a Μηλία,
a recto Μηλιεύς, non a Μῆλος, quae
insula antea a Nicia vastata fuerat,
et erat in Atheniensium potestate.
ideo de ea h. l. non fit mentio, sed
de Meliensi sinu, qui et a quibus-
dam Μαλιακός, ab aliis etiam Λα-
μιακός vocatus ab urbe Lamia vi-
cina, sed Atheniensibus et Thucydidis
semper Μηλιεύς κόλπος dictus est,
quem sequitur ubique Polybius. Pal-
mer. Ἐχιν. Ἐχινον dixit Strabo
9, 5., ed. Tauchnitz. 2. p. 301., item
Mela 2, 3, 79., et alii.

1096. ὀπισθεν. post Echinun-
tem. Biset. — τὰ σκέλη Μεγαρ.
μεταφορικῶς καλεῖ τὸν τειχισμὸν τῶν
Μεγάρων, τοῖς σκέλεσιν ἐοικότα,
τουτέστι τὰ μακρὰ τεῖχη. παῖλαι οἱ
Ἀθην. μέλζονος ἀσφαλείας ἕνεκα τὰ
μακρὰ τεῖχη ἐς θάλασσαν φθοδόμη-
σαν. Biset.

1097. λισσάνιε. (ita libri, quod
est interprete Suida μαινώμενε.) scri-
bendum (cum Bentl.) λισσάνιε, dul-
cissime. vide Hesych. (et, quem
Bentl. addit, Photium) h. v. Βρ.
οὐ τῷ σιῶ, pro οὐ μὰ τῷ σιῶ, ut

- ΑΥ. ἔατε, μηδὲν διαφέρου περὶ οὐρανοῦ.
 ΑΘ. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.
 1100 ΠΡ. ἐγὼ δὲ κοπραγωγὴν γὰρ πρῶτα ναὶ σιῶ.
 ΑΥ. ἐπὴν διαλλαγήητε, ταῦτα δράσεται.
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλευσάσθε, καὶ
 τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
 ΑΘ. ποιοῖσιν, ὦ τᾶν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
 1105 οὐδ' ταῦτά δόξει τοῖσι συμμαχοῖσι νῦν,
 βινεῖν, ἅπασι;
 ΠΡ. τοῖσι γοῦν ναὶ τῷ σιῶ
 ἁμοῖσι.
 ΑΘ. καὶ γὰρ ναὶ μὴ Δία Κερυστίοις.
 ΑΥ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε,
 ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμῶς ἐν πόλει
 1110 ξεν ὦμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἶχομεν.
 ὄρκους δ' ἐκεῖ, καὶ πίστιν, ἀλλήλοισι δότε·
 κἄπειτα τὴν αὐτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν
 ἅπεισ' ἕκαστος.
 ΑΘ. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.
 ΠΡ. ἄγ' ὕπα τυ λῆς.
 ΑΘ. νῆ τὸν Δί' ὡς τάχιστα γε.
 1115 Χ. ΓΥ. στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυ-
 στίδων, στ.

οὐ τὸν Δία 923., Soph. Ant. 714. οὐ
 τὸν Δία 923., Soph. Ant. 714. οὐ

1099. γεωργ. γυμνός. h. e.
 sola tunica indutus. Hesiod. Op. et
 D. 891. γυμνὸν στείρειν, γυμνὸν
 δὲ βοσείειν, Γυμνὸν δ' ἁμάειν.
 Virg., annotante Be., Nudus ara,
 sere nudus.

1100. facete prius stercorare se
 velle agrum dicit quam arare. ναὶ
 σιῶ sine articulo, qui alias additur,
 ut νῆ τὸν Δία et νῆ τὸν Δία. hic quo-
 que libri, sed ἀμέτρως, ναὶ τῷ σιῶ,
 nec probanda esse videtur recentio-
 rum edd. scriptura haec πρὸς ναὶ
 τῷ σιῶ. cf. ann. ad 81.

1107. ἀμοῖσι. ἡμετέροις, dorice.
 Καρ., utpote moechis. vide supra
 997.

1108. ὅπως ἀγν. δηλονότι σπο-
 κίταις, ὁράτε. τὸ δὲ ἀγνεύειν ἐνταῦ-

θα δηλοῖ τὸ ἐαυτὸν ἀγνόν παρέχειν,
 καὶ ἀγνὸς πάντα πράττειν. Biset.
 lustrari jubet eos, tanquam pollutos
 caede mutua. vide 1055 seqq.

1110. κίσταις. κίστη καὶ κίστις
 ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βράματα κεῖται.
 — Biset. cf. Ach. 1016., 1068. εἶ-
 χομεν, habere solemus, vid. Matth.
 Gr. S. 503, 1.

1115. sequ. haec strophae respon-
 dent superioribus inde a 976. ποικί-
 λων, πεποικιλμένων, κεκαλλωπισμένων,
 καὶ ζωγραφητῶν, ut Biset. expo-
 nit. idem χλανίδιον δὲ λεπτόν
 ἱμάτιον. ἐνυστὶς δὲ γυναικεῖος πο-
 δήρης χιτὼν. χρυσίον ἐνικῶς δ'
 χρυσὸς χρυσία δὲ πληθυντικῶς ὅτε
 μὲν νομίσματα, ὅτε δὲ σκευὴ χρυ-
 σία δηλοῖ, καὶ πάντα τὸν ἄλλον
 κόσμον ἐν χρυσοῦ.

- καὶ χερσίων, δὲ ἔστι μοι,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι πᾶσι παρέχειν φέρειν
τοῖς παισὶν, ὅπῃ τε θυγάτηρ τινὶ κατηφορῇ.
5 πᾶσιν ὑμῖν λέγω λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
1120 χρημάτων νῦν ἔνδοθεν,
καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σιτημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ
τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χᾶττ' ἂν ἔνδον ἢ φορεῖν.
10 ὕμνεται δ' οὐδὲν σκοπῶν, εἰ μὴ τις ὑμῶν
1125 δξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τι μὴ σίτος ὑμῶν ἔστι, βόσκει δ' οἰκέτας, ἀντ.
καὶ σμικρὰ πολλὰ παῖδιά,
ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν πυρίδια λεπτὰ μὲν
ὃ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος ἰδεῖν μάλα νεανίας.
1130 (5) ὅστις οὖν βούλεται τῶν πενήτων, ἴτω
εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων
καὶ κωρύκους, ὡς λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ'
οὐμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ.
πρὸς γε μέντοι τὴν θύραν
1135 (10) προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν, ἀλλ'
εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

ΑΓ. ἄνοιγε τὴν θύραν σύ!

1118. κατ. cf. 606.

1120. πῶς, πᾶσι, παρὰ facta.

1121. σέσημ. ἐσφραγίσθαι. — Biset. τὸ μὴ οὐχὶ — pro ὥστε μὴ οὐ attise. vide H. ad Viger. annot. 265. p. 800., Matth. ad Eurip. Hipp. 49.

1122. τοὺς ῥύπους. Hesych., ἀποτάντε Br., ῥύπος. ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγίδας κηρὸν λίγνους. cf. Pollux 10, 59.

1123. ita D. libri defecto numero γὰρ ἔνδοθεν.

1128. πυρ. ἀπὸ τοῦ πυροῦ τὸ ὑποκαριστικὸν πυρίδιον, ἥγοντο σιτίον, ἢ τοῦ σιτίου φωμίδιον, τουτέστι μικρότατον μέρος τοῦ σίτου, εἰτε ἄρτον. ἄρτος δὲ νεανίας νῦν μεταφορικῶς ὁ νεότερος, ἥγον δὲ μέγας. οὕτω καὶ ἐν Πλούτῳ (1133.) νεανίας νεανικὸν εἶπε τὸ μέγα, καὶ παρὸ. χοίνιξ δὲ, ὡς Εὐστάθ.

θιὸς φησι, συνετός τι μεταρητιμὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ μεταρῶμενον. ὅθεν καὶ ἐπὶ τροφῆς τίθεται, καὶ χοίνιξ καλεῖται πᾶν περιφερές. (? cf. Pac. 1062., Vesp. 687.) νῦν δὲ λέγει ἀπὸ χοίνικος, ἐπει, ὡς ἂν ὦν τοῦ εἰς Σφήκας σχολοῖς δεδήλωται, εἰς τὴν χοίνικα τέσσαρες μεγάλοι ἄρτοι γίνονται, μικροὶ δὲ οὕτω. Biset.

1131. sequi. — σάκος ἀρσενικῶς δι' ἐνὸς καὶ ὁ θύλακος. Σουίδας. καὶ ῥυκος δὲ πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων. — Ἡσύχιος δὲ „κώρυκος: θυλάκιον. ἔστι δὲ, φησί, δερμάτινον ἀγγεῖον, ὁμοῖον ἀσπίδι. ὁ Μανῆς. ὁ ἐπὶ τοῦ δοῦλος, ἢ θεραπόντων. Idem. Benti. σάκκους.

1134. similiter Chorus mulieram jocatur supra 997.

1137. ita Benti., D. libri nullo numero: — θύραν, ΘΕ. οὐ παρ. θ.; contra ap. Eurip. Heracl. οὐ scri-

ΘΕ. παραχωρεῖν θέλεις;

i. tr.

ἔμεις τί χάθηθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι

ἑμῶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον. —

1140 οὐκ ἂν ποιήσαιμ'. εἰ δὲ πάνν δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ἔμειν χαρῖσθαι, ταλαιπωρήσομεν.

ΑΓ. χήμεις γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.

ΘΕ. οὐκ ἄπιτε; κωκύσετε τὰς τρίχας μακρά.

οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν

1145 καθ' ἡσυχίαν ἀπλώσιν ἐὼχημένοι;

ΑΘ. οὐπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὅπωπ' ἐγώ.

ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί.

ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι.

Χ.ΓΕ. ὁρθῶς γ', ὅτι νήφοντες οὐχ ὕγαινομεν.

1150 ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες αἰεὶ πυνταχοῖ προσβεύσομεν.

νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαιμόνιαν

νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν,

ὥσθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν,

1155 ἃ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονοούμεν,

ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταῦτ' αὐτῶν πέρι.

ptam pro oō, propter similes ductus litterarum. Biset. θεράπων ἡμμένην λαμπάδα περιφέρων τοῦς αὐτῷ ἐντυγχάνοντας παραχωρεῖν καλέσει, ὅπως ἡ ἔξοδος τοῖς Λάκωνσιν ἐκ τοῦ συμποσίου ἐκπερχομένοις ὁφείων εἴη. Br. „Prodeunt in scenam homines aliquot otiosi et circumforanei, qui convivio interesse cupientes a servo janitore ostium sibi aperiri flagitant“ etc. μαστιγῆαι vocantur 1161.

1138. καθ. moramini.

1139. φορε. τὸ χωρ. impudens hic locus, sive haec urbs, est; molesti cives et rustici, qui se aliis obtrudant.

1140. οὐκ ἂν ποιήσ. perperam haec tribuuntur circumforaneo illi, qui ostium aperiri iussit. janitoris esse, vel δὲ sequens monstrat. negat homo se reclusurum ostium.

1141. τὰλ. male nobiscum (h. e. mecum) agetur, vapulabo.

1143. κωκ. τὰς τρ. κενανμένοι διλαδί, κωκύειν δὲ βοᾶν, θρη-

νεῖν, κλαίειν. — ταῦτα δὲ λέγων ἅμα τὴν δᾶδα πρὸς τὰς αὐτῶν κεφαλὰς προσπελάζει. Biset. scil. per foramen seu fenestram in janua: vide Vesp. 312.

1146. Atheniensis e convivio egrediens narrat, quales se ibi gesserint Lacedaemonii et Athenienses. Be.

1147. hyperbaton, ordo: ἡ καὶ οἱ Λάκ. ἦσαν χαρ., profecto etiam Lacedaemonii erant venusti praeter eorum consuetudinem. scilicet plerumque erant severi, ac tristes.

1149. sic Bendl., alique. libri versu pessumdato ὅτι νήφ. οὐχ ὕγ. dubiae sanitatis sumus, ut ait Plinius Epist. 6, 15., h. e. deliramus. cf. Plut. 360.

1151. ita Br.: nam libri πανταχοῦ. haec curiose distinxit Phot. in lexico v. πανταχῇ, saepe quidem a librariis confusa. — αἰεὶ, Epicorum et Tragicorum, usurpavit emphasi ridicula.

1155. ὕπον. suspicamur eos dixisse.

- τυνὶ δ' ἄπαντ' ἤρεσκιν, ὥστ' εἰ μὲν γέ τις
ἄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ἄδειν δέον,
ἐπηγέσμεν ἄν, καὶ πρὸς ἐπιωρκήσαμεν.
1160 ΘΕ. ἀλλ' οὐτοῖτ' γὰρ αὐθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταῦτόν, οὐκ ἐρῶσεται, ὦ μαστιγίαι;
ΑΓ. νῆ τὸν Δί', ὥς ἤδη γε χωροῦσ' ἐνδοθεν.
ΠΡ. ὦ πούλυχαρίδα, λαβὲ τὰ φρυσατήρια,
ἴν' ἐγὼ διποδιάξω γὰ, καίλω καλὸν
1165 ἐς τὼς Ἀσαναίως τε, κῆς ἄμμες γ' ἄμα.
ΑΘ. λαβὲ δῆτα τὰς φρυσαλλίδας πρὸς τῶν θεῶν,
ὥς ἥδομαι γ' ὑμῶς ὄρων δεχουμένους.
X ΑΑ. δορμαον τὼς κυρσανίως, gl. pol. ἐτερόστ. ἀ.
ὦ Μναμόνα, τάν τ' ἐμὰν μῶαν, ἄτις as., i. h. et dm. h.
1170 οἶδεν ἄμμες, τὼς τ' Ἀσαναίως, t. d. h. clod.

1158. ἄδειν. Τελ. παροιμιακῶς
ἔγεται ἀπὸ σκολίου μέλους, οὐ ἀρ-
γῇ Παῖ Τελαμῶνος. Αἴαν αἰ-
ρητὰ, λέγουσι δ' ἐς Τροίαν
ἐριστον ἔλθειν Ἀχαιῶν μετ'
Ἀχιλλεῖα. Εὐστάθ. (in Boeotia,
et recensuit Erasmus. Fl. Chr.)
Κλειταγόρα δὲ ποιήτρια λακω-
νική, ὥς φησι Σουδάς. καὶ Κλει-
ταγόρα φθῆς τι εἶδος κατὰ τὸν
Ἡσύχιον. ἐν τούτοις δὲ ἐστὶν ἑλ-
λαψίς· τὸ πλήρες ἄδοι Τελ. φθῆν,
ἢ μέλος. οὕτω καὶ δέον ἄδειν
Κλειταγόρας φθῆν, ἢ μέλος. ταῦ-
τα δὲ ἐπὶ τῶν μὴ τὰ προσήκοντα
τοῖς ὁποιασμένοις φλυαροῦντων, ὥς
καὶ τοῦτο Οὐδὲν πρὸς ἔπος, καὶ Οὐ-
δὲν πρὸς τὸν Ἀλκυον. Biset. belli-
cosum fuisse ait Be. carmen illud de
Ajace, itaque abhorrens a tali con-
vivio, cui melius convenerit dulce
aliquid scolion Clitagorae, de qua
cf. Vesp. 1201. Pac. 1181. παῦσαι
Ὀλοτέροντες ἄδον, καὶ ταῦτ', ὃ τρι-
καῖοδαίμων, Εἰρήνης ὁσησ' ἄμα-
θίς γ' εἰ, καὶ κατάρατον.

1159. πρὸς, praeterea, insuper.
imo pejerabamur, recte factum esse
perperam libri conjunctim προσεπι-
ορξ., quod est perjurio aliud per-
jurium addere.

1160. οὐτοῖτ'. ieti circumforanei et
scurras. ἀθθις ἔρχ. πάλιν.
τουτέστι συνήχθησαν πάλιν. ἦν γὰρ

ὁ θεράπων διασκορπίσας αὐτοὺς τῇ
λαμπαδί. — genus hyperbati, de
quo ad 140.

1161. μαστ. convicium.

1163. πουλ. vulgo πολ. vid. an-
not. ad 1024. Br. „haec Legatus di-
cit puero tibicini, qui eum e con-
vivio exeuntem comitatus fuerat.“ —

1164. διποδ. τοῖς δύο ποσίν
(h. e. junctis pedibus) χορεύσω. εἰ-
δος ὀρχήσεως ἢ διποδία, ἣς μέμνη-
ται καὶ Κρατίνος ἐν Πλούτοις. S. —
erat saltatio (laconica, secundum
Meursium in Orchestra, etiam διπο-
διαμός dicta, ut Br. annotavit), in
qua saltatione junctis pedibus labore
et conatu magno picas imitabantur.
Fl. Chr.

1165. κῆς Br. dorice. Pariss. καὶ
ἐς. vulgo καὶ ἡμᾶς. fuit item opus
dorico ἄμμες, fulciendo illo γὰρ par-
ticula, quae non minus sententiae
apta est quam metro. cf. 1025. He-
sych. φρυσαλλίδες: φρυσητήρια, ἀβλοῖ.

1168. ὄρμ. — ὄρμησον, ὦ Μνη-
μοσύνη —. — κυρσανίως δὲ
καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια,
καὶ τοὺς εὐτελεῖς (imo εὐγενεῖς) ἀν-
θρώπους παρ' αὐτοῖς. — S. ὄρ-
μαον, Μῶα, et supra 928. πᾶα,
pro ὄρμασον, Μοῦσα, πᾶσα, idio-
mata sunt laconicae dialecti, de qui-
bus vid. Valck. in Theocr. p. 274.
Br. cf. 1207.

- ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
 πρὸχροον θείκελοι ποττὰ κᾶλα,
 τὼς Μήδως τ' ἐνίκων·
 ἄμμε δ' αὖ Λεωνίδας ἄγεν ἔπερ τὼς κύπρωσ
 as., a. et. i.
 as., dm. cet. t.
 dm. h.
 as., 2 t.
 d. c.
- 1175 θάγοντας, δῶ, τὸν δδόντα.
 πολλὸς δ' ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρὸς ἦνσι,
 πολλὸς δ' ἄμα κατιῶν σκελῶν ἴετο.
 ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσωσ τὰς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι.
 a. paroem.
 do. h.
 as., amph. d. et dm.
 as. trék., dm. h., sp., dm. h. ἐτερόστ. β'.
- 1180 ἀγρότερ' Ἀρταμι, σηροκτόνε,
 μόλε δεῦρο, παρσένε σιά,
 ποττὰς σπονδὰς, ὥς συνέχεις
 πολλὸν ἄμμε χρόνον· νῦν δ' αὖ φίλι
 αἰὲς εὐπόρος εἴη ταῖς συνθήκαις· καὶ τᾶν
 an.
 gl. pol.
 a. d.
 as., pher. et
 dm. h.
- 1185 αἰμυλᾶν ἄλωπεκιᾶν πανσαίμεθ'· ὦ,
 δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ κυναγέ παρσένε!
 as., gl. pol. et i.
 as., ch. h. et i.
 d. br.
 i. tr.
- ΑΥ. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τᾶλλα πεποιήται καλῶς,
 ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λύκωνες, τάσδε τε
 ὑμεῖς· ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνή

1171. ἄκρα Εὐβοίας τὸ Ἀρτεμίδον
 δεῦν, ἐνθα ἐπολέμησαν τῷ Ξέρξῃ
 οἱ Ἀθηναῖοι. S.

1172. πρὸ κρ. προῦκρουον, e
 dialecto. ποττὰ (i. e. πρὸς τὰ)
 κᾶλα, in naves (proprie ligna) Per-
 saum. E Br. θείκελοι. θεοείκε-
 λαι. Fl. Chr.

1174. συνεβόηθον τοῖς Ἀθηναί-
 οῖς κατὰ Περσῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι.
 πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ „πο-
 λὸς δὲ ἀφρὸς ἦν περὶ τὸ στόμα.“ S.
 ἄμμε, ἡμᾶς, dorice. cf. 1025.

1176. ἦνσι. ἦνθι ab ἀνθῶ,
 Idem.

1177. ita Br. codd. x. τ. σκ.
 ἀφρὸς ἴετο, quae est interpretatio.
 videtur autem hic ἀφρὸς intelligen-
 dus esse pudor ἀπὸ κοινοῦ.

1178. ἦν. ἦσαν. vid. Matth. gr.
 S. 211. annot. 4.

1179. Ἀρταμι pro Ἀρτεμι, laco-
 nice. ita Br., landato Koenlo ad

Corinthium p. 305. consentaneum est
 moribus Lacedaemoniorum, venatio-
 nis studiosorum (v. Xenoph. de Rep.
 Laced. 4, 7.), ut Dianam colant
 prae ceteris diis, eamque invocent,
 tanquam eam, ex qua et prosperae
 et adversae res suae suspensione sint.
 igitur iratam illam adhuc bellis vexas-
 se dicunt Lacedaemonem; contra-
 que nunc optant ut amicitia perpe-
 tua jungat duos populos. est enim
 procul dubio legendum ὥς συνέχεις
 (a verbo συγγεῖν, confundere, tur-
 bare, non συνέχης, quod obtrudunt
 libri) πολλὸν ἄμμε χρόνον, quo haec
 recte opponantur sequentibus νῦν δ'
 αὖ — συνθήκαις. — Be. „σηφ.,
 σηροκτόνε. παρσένε σιά, παρ-
 σένε θιᾶ. ποττὰς, πρὸς τὰς.“

1183. αἰὲς, αἰὲν, αἰεί. — εὐ-
 πορος δὲ ἀφθονος. Biset.

1184. inepte ll. διωπέκων.

1187. ναύτας. mulleres.

- στήτω παρ' ἄνδρα· κἄτ' ἐν' ἀγυθαῖς ξυμφοραῖς
 1190 ὀρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβώμεθα
 τοιοῦτον αὖθις μὴ ἔξαμαρτάνειν ἔτι.
 X. ΑΘ. πρόσσχε χορόν· ἔπαγε Χάρτας· glyc. ἐτερόστ. d.
 ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν, t. d. c.
 ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον Τῆϊον do.
 1195 εὐφρον', ἐπὶ δὲ Νύσιον, t. d. c.
 ὃς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι δαλεῖται, as., da. d. h.
 et gl.
 Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπὶ τε πότιον do.
 ἄλοχον ὀλβίαν, εἴτω δὲ δαίμονας,
 οἷς ἐπιμάρτυσι χρησόμεθ' οἷα ἐπιλήσμοσιν da. pent.
 1200 ἥσυχίᾳ πέρι τῆς μεγαλόφρονος, da. t.
 ἦν ποίησε θεὰ Κύπρις! gl.
 ἀλαλαῖ ἰὴ παιήων! αἴρεσθ' ἄνω, λαῖ, gall.
 ὡς ἐπὶ νίκη, ad.
 λαῖ, εἰοῖ! εὐαῖ, εὐαῖ! i. d.
 1205 Λάκων, πρόφαινε δὴ σὺ μῦθσαν ἐπὶ νῆα νῆαν! gall.

1190. θεοῖσιν. in honorem deorum, de hac formula loquendi vid. Valck. ad Eurip. Phoen. p. 582. eodem modo Anacreon 31. dixit τοῖς θεοῖς κτείν. E Br.

1194. δίδυμον. geminum fratrem Dianae, Apollinem; quem significanter appellat ἀγέχορον proleuca, quod ejus provincia est choros ducere deorum; qua de re vide Av. 216. seqq. et Musgrav. ad Eurip. Tread. 819. Ἰήσον. Hesych., ἴητος: ὁ Ἀπόλλων· δασέως μὲν ἀπὸ τῆς ἀρίστεως καὶ τῆς τεξείας, φιλάς δὲ ἀπὸ τῆς ἰάσεως· ἰατρός γάρ ὁ θεός, cf. annot. ad Soph. Oed. R. 154.

1195. Νύσιον. Bacchum, a Nysa, ubi Indico, ubi natus esse dicebatur deus. vide Melan 3, 7, 50., et annot. ad Eurip. Bacch. 469.

1196. sequi. δαίεται. λάμπει πυρὸς δίκην τοῖς ὄμμασιν. — πυρὶ φλεγ. ἀντὶ τοῦ φλέγοντα, δηλονότι τοῖς κεραινοῖς, καὶ σκηπετοῖς. E Biseto.

1198. δαίμ. ἄλλους. (sic; quod si legit S. in suis libris, videtur faisse interpretatio.) καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς κάλεσον. S. intelligit inprimis, ut fallor, Pluto, qui et ipse fuit θεός ὄρκιος, ut Jupiter frater: vide Vossii Etymol. v. Orcinus, p. 415. cujus Plutonis nomen reticetur, quia male ominata sunt infera.

1200. Av. 1220. τῆς ἀγανόφρονος ἥσυχίας. Ec. magnanimitatem dicit quietem, seu pacem, quia sponte facta est, nulla urgente necessitate.

1201. libri pejore numero et minus poetice ἐποίησε.

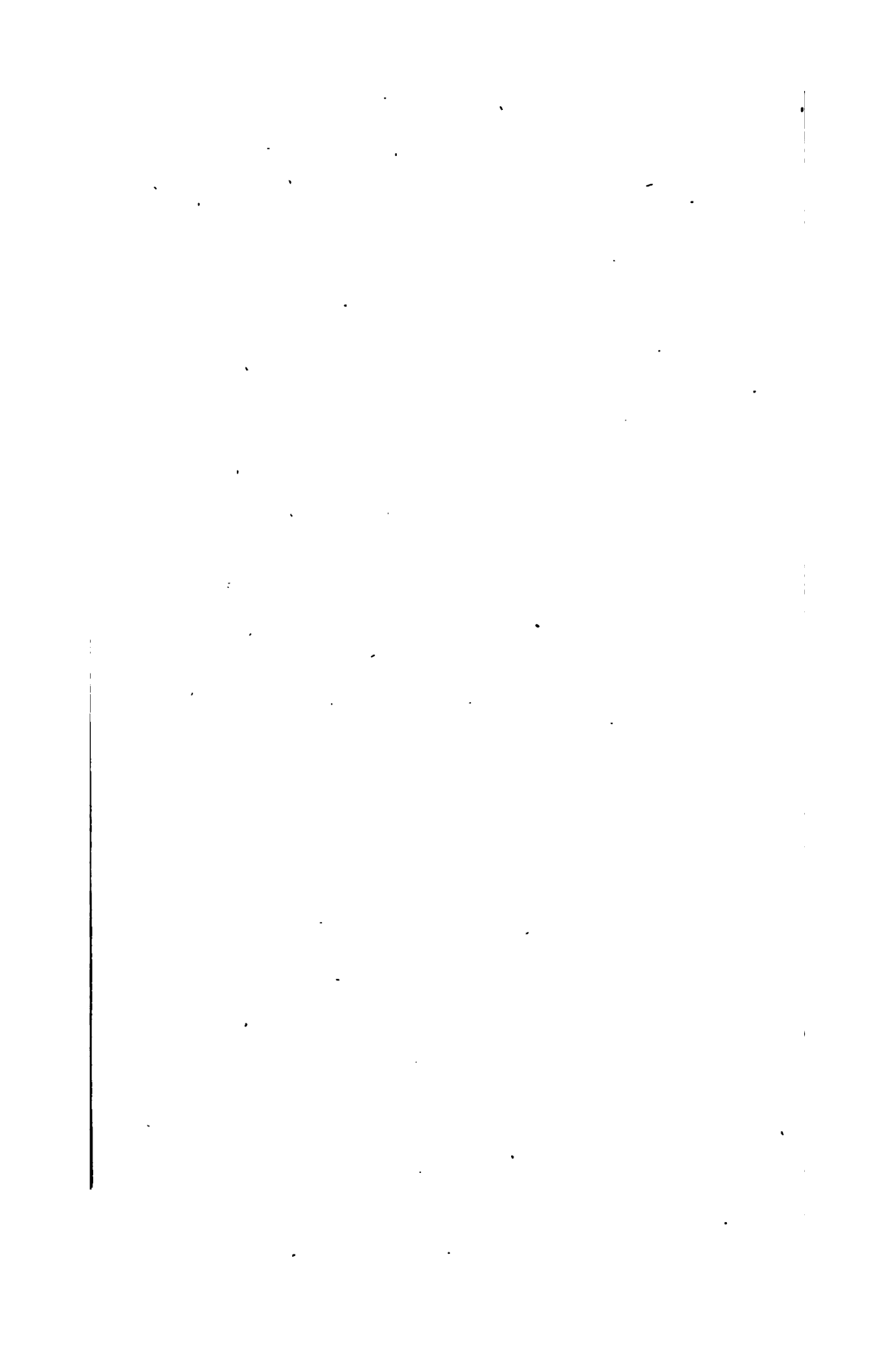
1202. ἄλ. ἰὴ παιήων. similiter Av. 1621. Biset. ἀλαλαῖ ἐπιπύημα χοροῦ, καὶ ἀλαλαγμός, ἐπιπύημα θυμῶς, ἢ φωνὴ ἐπὶ τῶν θαλάσσιων ὁμιλίων κατὰ τῶν δαίμωνων. — (παιήων. παιών.) λαῖ δὲ, καὶ εὐαῖ, καὶ εὐαῖ, ἐπιπρόσηματα τῶν ὀρχουμένων, καὶ ἀλαλαζόντων etc.

1204. II. metro insolentiore λαῖ, εἰοῖ, εἰοῖ, εὐαῖ, εὐαῖ.

1205. ita Be. aliique. libri νῆα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Εὐριπίδης ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἐπὶ γυναικῶν κατηγορηθεὶς τὴν Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ βοήθειαν ἐπικαλεῖσθαι ἠναγκάσθη.
(G. H. Bode „Gesch. der dramat. Dichtkunst der Hellenen,“ 2. Th., S. 350. „Eurip. hat nach der fingirten Handlung des vorliegenden

Fabula haec acta fuit secundum Palmerium (in Exercitatt.) anno 21. belli Pelop., Dionysii urbis, Calia post Cleocritum archonte, Olymp. 92. (1., ante Chr. nat. 412.) Tribus vero annis serius eandem in theatrum prodiasse contendit Sam. Petitus Miscell. libr. 1. c. 13. (et contra duobus annis prius, Ol. 91, 3., Musgravius in Chronologia scenica, quam Euripidis editioni praefixit, propter 1001. sequ. hujus comoediae, quo loco Euripidis Andromeda acta esse dicitur superiore anno; est autem acta Ol. 91, 2. cui sententiae subscribo cum Droysenio, qui sic (Des Aristoph. Werke, 3. Theil, S. 228.) „Einige Zeit nach den grossen Dionysien des Jahrs 411, etwa in der ersten Hälfte des Monats April, war Peisandros nach Athen zurückgekehrt, um mit Hilfe der dortigen Mitverschwornen den Umsturz der Verfassung durchzusetzen. (cf. Lys. 460.). Man begann mit der Ernennung der 10 Syngrapheis mit unumschränkter Vollmacht. Diese beriefen eine Volksversammlung nach Kolonos, und liessen hier beschliessen, dass es er-

laubt sein solle, ungestraft jeden Gesetzesvorschlag zu machen; wer aber den Antragsteller wegen gesetzwidrigen Vorschlags belangen oder kränken werde, solle in harte Strafe fallen. Da ward für das die Erhaltung der Verfassung wichtigste Gesetz der Paranomie aufgehoben, und sofort zeigte es sich, dass mit demselben auch die Demokratie stürzen musste. 5 Vorsteher wurden ernannt; diese sollten 100 Männer wählen, von denen jeder sich noch 3 nach eigner Wahl zugesellen sollte. Dieser Rath der 400 sollte die Stelle des bisherigen Rathes einnehmen, nach bestem Gutdünken mit unumschränkter Vollmacht regieren, und die 5000, welche man nach Massgabe der Wohlhabenheit aus der Masse des Volkes auserlesen und, um einigen Schein zu retten, als Volksgemeinde constituiren wollte, nach Belieben versammeln. Man hatte vom bisherigen Rath Widerstand gefürchtet, und sich daher ernstlich und auf alle Fälle gerüstet; aber als die 400, begleitet von 120 Bewaffneten, in den Rath traten und den Rathsmännern die

Stücks, in welchem lauter historische Personen auftreten, in Erfahrung gebracht, dass die Weiber im Thesmophorientempel über seinen Tod abstimmen wollen, weil er in seinen Tragödien das ganze Geschlecht zu verläumdern pflege. Dieser Todesgefahr glaubt er entrinnen zu können, wenn er zu seiner Vertheidigung einen Mann in

Löhnung für die noch übrige Zeit des Jahres zahlten, so gingen diese ohne weitem Widerstand von dannen, und die neue Verfassung war constituirt.

„Auf dieses Verhältniss bezieht sich Thesmoph. 766. bestimmt und er beweiset zugleich, dass die Thesmophoriazusen, wenn nicht genau um ein Jahr später, doch in dem nächstfolgenden bürgerlichen Jahre aufgeführt sind. Nach etwa 2 Monaten schon war die Oligarchie der 400 durch innern Zwiespalt und die allgemeine Unzufriedenheit des Volkes gestürzt, und an ihre Stelle trat, da für eine rein demokratische Verwaltung nicht hinreichende Geldmittel zur Besoldung der Beamten u. s. w. vorhanden waren, eine, wie Thukydides (8, 97) sagt, sehr glückliche Mischung von Oligarchie und Demokratie, durch welche der Staat zuerst wieder aus seinem Elend emporgehoben wurde. Dass die Thesmophoriazusen nach dem Sturz der Oligarchie aufgeführt worden, sieht man aus dem Anruf an Pallas Athene V. 1077. ff., „die du unsere Stadt inne hast, und sichtbar allein Gewalt hast, — die du die Tyrannen verabscheuest, wie recht ist.“ Noch entschiedener ist der Chorsatz 636., der in der That ganz den Charakter politischer Bezüglichkeit an sich trägt, welchen man sonst vorherrschend in den Tragödien findet; es werden ausdrücklich die Paronomien und ähnliche Gottlosigkeiten, wie sie den Umsturz der Verfassung begleitet hatten, bezeichnet.

„Finden wir so mit vollkommener (?) Bestimmtheit, dass unser Stück in dem Jahre nach dem der 400 aufgeführt worden, so bleibt zu fragen, ob es den Lenäen oder den grossen Dionysien angehört. Man wird darüber wohl aus V. 704. ent-

scheiden können. Auf die Frage „Wie viele Jahre hat dieser Wein, 3 Choen, oder 4?“ wird geantwortet „Ziemlich so viel, und die Zeit von den Dionysien her noch dazu.“ Also der Wein datirt nach den Choen (im Februar). — Er hat 3 oder 4 Jahre und dann so viele Monate, als seit den letzten Dionysien verflossen sind. Wäre das Stück in den Dionysien aufgeführt, so würde diese Bezeichnung gar keinen Sinn geben: daraus folgt, dass die Aufführung in die Lenäen, d. h. in den Januar 410. fällt, also grade ein Jahr nach dem unglücklichen Seagefecht des Charminus (v. Thesm. 762.). Auch die Bezeichnung des Winters V. 67. passt zu dieser Ansicht.“ — (similiter Bode l. c., pag. 349.)

„Die Tendenz der Komödie spricht sich entschieden und klar aus. Man darf wohl gestehen, dass sie eine der abgerundeten und geistreichsten Compositionen des Aristophanes ist; bei aller Bosheit des Spottes verliert sie nie jene heitere Anmuth, die auch den perfiden (?) Persönlichkeiten eine minder verletzend Form zu leihen vermag; und die Situationen sind von schlagendem, factischen Witz und von ungesuchter und gleichsam überredender Bedeutsamkeit. Ich weiss nicht, ob Aristophanes durch Verhältnisse veranlasst war, von den gleichzeitigen politischen Dingen, namentlich von Alkibiades, der wieder an der Spitze der athenischen Macht stand, gar nichts zu erwähnen (Bode l. c. pag. 350. „Der Dichter mochte seine Gründe haben, des neuen Machthabers, dem er in der That nicht abgeneigt gewesen zu sein scheint, zu schonen.“) Jedenfalls ist es entschieden zum Vortheil seiner Composition, dass sie sich in dem festbegrenzten Kreise einer, man möchte sagen, litterarischen Persiflage hält.

Frauenkleidern in die Versammlung smuggling“ u. s. w.) πρὸς τοῦτον οὖν μετὰ Μνησιλόχου κηδεστοῦ προσῆλθε, δεησόμενος τῆς ἰδίας δυστυχίας προστασίαν λαβεῖν· ἀλλ', Ἀγάδωνος αὐτῷ παρῆναι καὶ συνδραμεῖν οὐκ ἐθέλοντος, Μνησίλοχος ἄσμενος καὶ ἐθέλοντῆς τὴν αὐτοῦ προστασίαν αὐτῷ ὑπέσχετο, καὶ γυναικίαν ἐοθῆτα ἐνδυσά-

„Es verdient übrigens beachtet zu werden, dass Euripides, obschon fast ein Siebziger, grade in dieser Zeit ausserordentlich thätig für die Bühne war, und dass keineswegs seine poetische Kraft abgenommen hatte; ja einige seiner ausgezeichnetsten Stücke gehören in diese späteste Zeit. Wie gross seine Popularität und sein Einfluss war, sieht man aus unserer Komödie selbst am deutlichsten; er entsprach in seiner tiefen philosophischen Bildung, in seinem ernsten und oft bitterm Urtheil über die Gegenwart, in seiner mit der ganzen ätzenden Kraft der Sophistik und Aufklärung, und dem ganzen Reiz der modernen Rhetorik, ausgerüsteten Freigeistigkeit zu sehr dem vorherrschenden Charakter der Zeit, als dass er nicht der entschiedene Lieblingsdichter der Athener hätte sein sollen. Freilich kann man ihn weder der Partei der Oligarchen noch der Demokraten zuzählen; man darf behaupten, dass er mit ebenso unabhängigem, wie strengem Urtheil über den Parteien steht, wie dies namentlich in der Tetralogie der Troaden nachzuweisen ist; aber trotz so schöner Einsicht in die unselige Entwicklung des athenäischen Lebens hat er ebenso wenig zu helfen vermocht als irgend ein Einzelner sonst, und es gehört mit zu dem geistigen Bilde des ernsten Dichtergreises, dass er die innere Zerrüttung seines Vaterlandes erkennt und den gerechten Untergang herannahend sieht, dem er nicht wehren kann. Seine eigenste Weise ist auf demselben Boden mit dem Unglück des Vaterlands erwachsen, und dieselbe Auflösung aller positiven Sittlichkeit, aller Frömmigkeit und aller Scheu, die in dem Volksleben Athens in so furchtbarer Ausdehnung verwirklicht worden ist, und die seine spätern

Dramen in ihrer ganzen grausigen Consequenz und mit den grellsten Zügen darstellen, ist die Grundlage seines seltsam skeptischen Wesens und jener dunkeln Melancholie, die seiner Poesie einen so eigenthümlichen Reiz verleiht.

„Jene Bedeutenheit des Euripides macht es erklärlich, warum Aristophanes gerade ihn unter den Tragikern, deren so viele aus der neuen Bildung hervorgingen, mit consequentem und immer neuem Spott verfolgt. Mehr als der vornehme und frostige Theognis, als der zierlich geistreiche Agathon, als der stolze Kritias, als der verrufene Melétos, fand das Neue in Euripides einen einflussreichen und bedeutenden Repräsentanten. Euripides seinerseits verschmähte es nicht, der Komödie von der Bühne herab seine Entgegnung zu machen; so heisst es in einem Fragment der Melanippe (Athen. p. 614., d, Eurip. fragment. p. 175. nostrae ed.):

Der Menschen mancher übt die stachel-scharfe Kunst
Des Spottgelächters wegen; doch ich hasse sehr
Spassmacher, welche gegen Weise zügellos
Die Zunge lassen, und zur Zahl der Männer nicht
Mit einzurechnen, doch im Spass preiswürdig sind.—

„Aristophanes benutzt als Motiv der vorliegenden Komödie das Fest der Thesmophoriae, ein Fest, das ausschliesslich von Weibern, zu Ehren der beiden „Göttinnen Thesmophoren,“ Demeter und Persephone, gefeiert wurde, in deren Tempel auch die heiligen Gesetze, die Thesmoi (θεσμοί), deponirt waren. Das Fest bestand in einer viertägigen

μενος πρὸς τὴν τῶν Θεσμοφορίων ἑορτὴν ἦλθε, καὶ ἐκεῖ ἐν μεγίστῳ γυναικῶν πλήθει τὴν δίκην ὑπὲρ Εὐριπίδου γενναίως ὑπέσχευ. ἀλλ' ἀναγνωρισθεὶς ἀνὴρ ὢν ἐν σχήματι γυναικὸς τὴν τῆς φυλακῆς ἐψηφισμένην ζημίαν φεύγειν οὐκ ἐδυνήσατο· μετ' ὀλίγον δὲ τέχνας καὶ μηχανήμασι τοῦ Εὐριπίδου ἐκείθεν ἀβλαβῆς ἀπέφυγεν.

Feier im Monat Oktober. Am ersten Tage, der die Thesmophorien (Θεσμοφóρια) hieß und eine Art von Vorfeier war, feierte man in dem Strandorte Halimus gewisse Mysterien, und zog vielleicht mit den heiligen Satzungen der Demeter nach Eleusis. Am 2. Tage, der Anodos, dem ersten des eigentlichen Festes, kehrte man nach Athen zurück und brachte die Satzungen in das Thesmophorion von Athen zurück. Der 3. Tag, Nesteia, d. h. Fasten, genannt, — war zu heiligen, durchaus geheimen, Versammlungen der Weiber bestimmt. (cf. ann. ad 347.) Voss sagt: „Die Weiber waren vom finstern Morgen an den Tag über im Thesmophorionstempel versammelt; mit einem Fackeltanze für die beiden Göttinnen begann das Fest, mit andern Tänzen für andere Gottheiten wechselte man, in den Zwischenpausen sassen die Weiber auf Kneoron, Agnos, Knyza und andern Gewächsen der Keuschheit, und neckten sich oder schmähten, und hielten Rath. nicht immer über Anständiges.“ Endlich der letzte Tag, Kalligeneia, war zu frehem Opfermahle nach dem Fasttage, zu Putz und Lustbarkeit bestimmt. — Aristophanes hat für das vorliegende Stück den Mitteltag, den der Versammlung, ausersehen“ u. s. w. horum quaedam aliter ab aliis traduntur, et omnino satius fuisset non dies, sed partes festi dicere. vide Aristophanis fragm. p. 93. nostrae ed., et annotata ad versum 80. fabulae. quam quidem minime contemnendam esse, facile largimur

viris doctis. generatim de Aristophane juvenis humanissimus Io. Chrysostomus Dabas in dissertatione academica, quam edidit Parisiis a. 1832., inscriptam *Thèse de Littérature, Aristophane*, p. 32.: „Nous ne dirons pas comme Voltaire, qu' Aristophane n'était ni comique, ni poète; c'était un grand comique, un grand poète. Sa poésie a toute la variété de son génie. Tantôt fière et sublime, elle monte jusqu'au ton le plus lyrique du chant patriotique et guerrier; tantôt humble et douce, elle descend à la simple chanson. Plus majestueuse ou plus brillante, elle s'exhale en hymnes religieux: plus légère ou plus idéale, elle voltige sur l'aile des nuages et desoiseaux.“

Ceterum duplices extitisse Thesmophoriazusas, priores et posteriores, veterum testimoniis confirmatur. priorem meminit A. Gellius 15, 20., et Clem. Alex. Strom. l. 6. p. 628.; posteriorum Harpocrat. v. Πόλαι, et Athen. 1, 29. (etiam Photius, Suidas, scholiastes Platonis: v. Aristoph. fragm. p. 101. nostrae ed.) quem locum Gellius ex prioribus Thesmophoriazusis adducit, is in hac fab. adhuc reperitur; non item ille, quem Athen. ex Thesm. posterioribus citat. Unde probabile est, Thesm., quas hodie habemus, esse priores; quod etiam magno Casaubono ad Athen. 1, 29. visum est. K.

Rarissima sunt scripta exemplaria hujus dramatis, quod Bruckius e solo codice Augustano, Bekkerus e solo Ravennate, emendavit.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΓΛΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΑΓΛΩΝΟΣ.

ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ΣΚΥΘΗΣ ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΓΑΘΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ.

MN. ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἀρά ποτε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἄλλωῶν ἄνθρωπος ἔξ ἑωθινοῦ.
οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πνθέσθαι, ποῦ μ' ἄγεις, ὠδριπίδῃ;
Θ ΕΥ. ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅς' αὐτίκα
ᾄψει παρεστώς.
MN. πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.

Annotations. Vers. 1. χελ. —
φάν.; Non pertinent haec ad nota-
tionem temporis, quo Thesmophoria
celebrabantur; multo minus illius,
facta fuit haec fabula; sed pro-
prie locum ap. vett. obtinuisse il-
lud videtur hoc sensu quando tan-
tum optatum veniet tempus, quo a
molestiis hisce liberabor? ducta lo-
cutio ab iis, qui hiemis pertaesi hi-
rundinis adventum, ut veris indicium,
cupide expectant. E K. et Br.

2. ἄλλωῶν. ἑωθεν ἐν κύλῳ πε-
ρισσῶν, ὥς οἱ ἐν ταῖς ἄλλοις. Suid.
Hesych. ἄλλωῶν: πλεονῶν, καὶ τῶ-
ντων, quae ex eis sunt, grammatica
significationes sunt. Prior huc
conferat.

3. cursando fatigatus, dum Euripi-
dem sequitur, Mnesilochus leni suo
timet. servus Plautinus Merc. 1, 2, 13.
Genus hunc curatorem deserunt. Pe-
rii, seditionem facit lien, occupat
praecordia! Peri, animam nequeo
vertere! nimis nihili tibi cen sicm.
Celsus de Medic. 4, 9., quo capite
agit de lienosis: In intenta ambula-
tione, inquit, vel cursu dolor et quae-
dam difficultas est. — S. οἷόν τε. θυ-
νατόν, ἐρωτηματικῶς. — Biset. τὸ δὲ
κομιδῇ ἐπιλόγημα, δ σημαίνει λίαν,
ἄγαν, πᾶν, σφόδρα, παντὸς λῶς.
(prorsus.) Εὐστάθιος, καὶ Σοῦδας.

4. ὠδρίδῃ. i. e. ὡ Εὐριπίδῃ. codd. ὡ
ὑριπίδῃ. Porson, dupliciaccenta ὠ-
ριπίδῃ. D. Εὐριπίδῃ: sed ferri pot-
est crasis, ut aliae consimiles.

- οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;
- EY. οὐχ, ἅ γ' ἂν μέλλης ὀρᾶν.
- MN. οὐδ' ἄρ' ὀρᾶν δεῖ μ'...;
- EY. οὐχ, ἅ γ' ἂν ἀκούειν δέη.
- MN. πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.
- 10 οὐ φῆς σὺ χρῆναί μ' οὐτ' ἀκούειν, οὐθ' ὀρᾶν.
- EY. χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στιν ἡ φύσις,
τοῦ μήτ' ἀκούειν, μὴθ' ὀρᾶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
- MN. πῶς χωρὶς;
- EY. οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
- 15 καὶ ζῶ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτ' ἐμμηχανήσατο
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ.
ἀκοῆς δὲ χοάνην ὥτα διετετρήνατο.
- MN. διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω, μὴθ' ὀρᾶω;
- 20 νῆ τὸν Δ' ἡδομαί γε τουτὶ προσμυθῶν,
οἶδον γέ πού 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι!
- EY. πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.
- MN. πῶς ἂν οὖν
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξέύροις, ὅπως
εἶτι προσμάθοιμι χολὸς εἶναι τῷ σκέλει;

9. μέντοι, scilicet, ironice dictum est. vid. H. ad Viger. annot. 339.

10. asyndeton ἐπεξηγητικόν.

13. τό τε, tunc, olim.

14. Ridet Euripidem, tanquam philosophum, dum eum haec facit loqui. erat enim revera φιλόσοφος ἐπὶ σκη-
νῆς: quod quum aliunde apparet, tum ex loco huic Comici loco simili in Melanippe sapiente inter fragmenta (pag. 171. nostrae ed.) [ὅτι ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα,] ὡς σόφρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία. Ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίστα, Τίττονται πάντα ἀννέδωκαν εἰς φάος τὰ δένδρα, πτηνὰ, (recte Muagr. secundum Diod. Sic. t. 1. p. 11. Δένδρη, πετεινὰ), θῆρας. — Aethereum dicit genuisse animalia, quia Eurip. tanquam Socraticus philosophus aethereum pro summo deo habebat. hinc etiam in Raniis 843.

facit eum praecari αἰθῆς, ἐμὸν βό-
σκημα etc. Be.

16. ita K., aliique. II. πρῶτα μμη-
χανήσατο, augmento insolenter negle-
cto in hoc genere.

18. sic A. Wellauer. in dissert. de
Thesmophoriis, Vratislaviae edita a.
1820. codices, v et s litteris confu-
sis, ut saepe alias, ἀκοῆν δὲ χοά-
νης, quod Bisetus interpretans per
hypallagen inauditam ἀκοῆς δὲ χοά-
νης risum debuit doctis. rectius K.
„Dicere potius debebat Arist. ἀκοῆς
δὲ χοάνας, i. e., ut vertimus, au-
ditus infundibula.“ sed χοάνας non
scripsisse Comicum, ex Mnesilochi
responso colligas. temere Reisk. et
alii δίκην δὲ χοάνης.

21. putide II. οἶόν τε, minusque
verisimiliter Br. et alii o. τι. illud
etiam Dobr. videtur maluisse.

23, 24. sic H. in crisi editionis

25 ΕΥ. βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

MN.

ἰδοῦ.

ΕΥ. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;

MN.

νῆ τὸν Ἑρακλέα

οἴμαι γε.

ΕΥ.

σίγα νυν.

MN.

σιωπῶ. τὸ θύριον!

ΕΥ. ἄκου'.

MN.

ἀκούσω καὶ σιωπῶ. τὸ θύριον!

ΕΥ. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει,

30 ὁ τραγωδοποιός.

MN.

ποῖος οὗτος ἀγάθων;

ΕΥ. ἔστιν τις Ἀγάθων...

MN.

μῶν ὁ μέλας, ὁ καρτερός;

ΕΥ. οὐκ, ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ ἑόρακας πώποτε;

MN. μῶν ὁ δασυνπύγων;

ΕΥ.

οὐχ ἑόρακας πώποτε;

MN. μὰ τὸν Δι' οὐ τοί γ', ὥστε κάμει γ' εἰδέναι.

35 ΕΥ. καὶ μὴν βεβίληκας σύ γ', ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.

ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὥς ἐξέρχεται

θεράπων τις αὐτοῦ πῦρ ἔχων, καὶ μυρρίνας.

Thesmophoriasusarum a Fritzscheo curatae a. 1838., quae crisis legitur in *Zeitschr. f. die Alterthumsw.*, 1838., 7. 11. — ἐξέρχομαι, ὁ. ἐπὶ προσμάθοι μὴ γ. α. τῷ σκ. jampridem a Reiskeo propositum ἐξέρχοις Br. in metaphrasi latina expreaserat; Hermannō autem debetur προσμάθοιμι, lumen sententiae, optat enim Mnes. ut claudicat, ne sibi circumcursandum sit per totam urbem, dum anxium Euripidem sequitur. non fugit virum clarissimum, scholiastae explicationem ἵνα μὴ περιπατήσῃ μετ' αὐτοῦ spectare ad προσμάθοιμι.

27, 8. absurde et solece 11. sine distinctione σιωπῶ τὸ θύριον; absurdus etiam 8. λέγει ἢ διὰ, οἶον σιωπῶ διὰ τὸ θύριον. Imo Euripide non respondente ad id, quod scire cupit, Mnesilochus compellat fores aedium, ante quas constiterunt, quasi dicturus, τὸ θύριον, εἰπά μοι, τίνοσ εἰ, ostiolum, dic mihi, ou-

juram sis. nescit enim homo rusticus, raroque Athenas veniens, Agathonis esse domum. sic apud Plautum Curculione adolescens alloquitur fores lenonis, et apud Catullum 67. non modo compellatur janua, verum etiam respondet. —

29. de Agathone Tragico dictum ad Ran. 83.

31. ἔστιν τις Ἀγ. amare dictum, velut de homine obscuro.

33. ἑόρακας. ita Rav. et pridem Bentl.; neque aliud quaerendum. versu pessumdato libri ἑόρακας utroque loco.

35. βεβ. scil. τὸν Ἀγάθωνα. — ἀλλ' — ἴσως. sed nescivisti fortasse, et meliorem putasti. H. L. c. ann. ad 23.

36. ἐκπ. πτήξωμεν. ἐκπ. φεύγωμεν. ἐκπ. γενέσθαι: φεύγειν. Σοῦιδας — πτήσσειν κατὰ τὸν Εὐστάθιον τὸ μετὰ φόβον συστήλλεσθαι. — Biset.

37. μυρρίνας. ad coronandam

προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.

- ΘΕ. εὐφημος πᾶς ἔστω λαός, a. d.
 40 στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ
 θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
 τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν. a. par.
 ἐχέτω δὲ πρὸς νῆνιμος αἰθήρ, a. d.
 κῆμα δὲ πόντου μὴ κελαδεῖτω
 45 γλαυκόν . . .

MN. βομβάξ!

EY. σίγα.

MN. τί λέγεις;

ΘΕ. πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
 θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
 μὴ λυέσθων.

MN. βομβαλοβομβάξ!

- ΘΕ. μέλλει γὰρ ὁ καλλιπῆς Ἀγάθων,
 50 πρόμος ἡμέτερος . . .

MN. μῶν βινεῖσθαι;

ΘΕ. τίς ὁ φωνήσας;

MN. νῆνιμος αἰθήρ.

ΘΕ. δρυόχους τιθέναι, δρώματος ἀρχάς.
 κάμπτεται δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν,

aram Apollinis προσστατηρίου. (Soph. Trach. 190.) vidd. Donat. et interpp. Terentii ad Andr. 4, 3, 11. ibi citatus a Lindenbrogio Serv. ad Aen. 12, 120. *Abusive*, inquit, *verbenas vocamus omnes frondes sacratas*, ut est *laurus*, *oliva*, vel *pyritus* etc.

38. προθυσ. h. e. θυσόμενος ἐπὶ τῆς ποιήσεως, ut Ran. 825. *ὡς ἂν εὐξομαι πρὸ τῶν σοφισμάτων*. annotavit K.

39. formula sacrorum satis nota. — λαός Suidas MS., notante Porsono. ἀμέτερος libri Aristophanei λέως. Br. frustra εἶφ. πᾶς ὁ λαός ἔστω.

40. ἐπιδ. ἐννοεῖ. θίασος δὲ κατὰ τὸν Σουίδαν ὁ ἱερὸς χορός, καὶ θιασώτης ὁ χορευτής. — Bist. Plut. 504. *ἐνθιασάτω τοῦ ληρεῖν καὶ παρκαλίειν*, ubi vid. annot.

45. vulgo sub eadem persona σίγα· (vel σίγα.) τί λέγεις? Imo Mnasillo-

chus impatiens, ut ante, ad servulum τί λέγεις; quid dicis, quid vis tibi cum tanto strepitu verborum? (Av. 1278. *ἄλλ', ὁ τι λέγεις, σίγέ μοι*.) quem, ipsumque Euripidem, servus ridicule inspiratus nec videre, nec audire videtur usque ad versum 51.

48. λυέσθων. pro λυέσθωσαν, ut χρησθῶν in Nabibus v. 438. Be.

50. πρόμος ad. Francof. a. 1544. et Scal., probante Brunckio in Ad-dendis. V. πρόμος, forma insolita.

52. Eustath. p. 1878. extrema δρυόχοι δὲ κυρίως πάσσαλοι, ἐφ' ἧν στοιχηθὲν διατεθειμένων ἡ τρέξις ἵσταται τῶν καινουρονομένων πλοίων διὰ τὴν τάξιν. — Suidas δρυόχοι: *πάσσαλοι οἱ ἐντεθήμενοι ναυπηγουμένης νεώς· κατεχρηστικῶς δὲ τὰ προόμια*. cujus rei in exemplum hunc locum profert. E Br.

53. seqq. ἀφ. ἐπ' ὧν. ἀψίδες κατὰ τὸν Ἡρόδιον τὰ κύκλα τῶν τροχῶν,

τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
55 καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγύλλει,
καὶ χροανεύει . . .

MN. καὶ λαικάζει.

ΘΕ. τίς ἀγροιώτης πελάθει θριγκοῖς;

MN. δὲς ξιτοιμος σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ

60 τοῦ καλλιποῦς, κατὰ τοῦ θριγκοῦ
ξυγγογγυλίσας καὶ ξυστρέψας
τοῦτ' ἐν τῷ πέος χροανεύσαι.

ΘΕ. ἤπου νέος γ' ὦν ἦσθ' ὕβριστής, ὦ γέρον.

EY. ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαλεῖν· σὸ δὲ
65 Ἀγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκάλεισον πάσῃ τέχνῃ.

ΘΕ. μηδὲν ἐκίτευ· αὐτὸς γὰρ ἔξισιν τάχα.
καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
δντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾶδιον,
ἦν μὴ προῆλθ' ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἥλιον.

70 EY. τί οὖν ἐγὼ δρω;

ΘΕ. περιμέν', ὡς ἐξέρχεται.

αἱ περιφέρουσαι, ἢ καμάραι. κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον ἀφίδες λέγονται αἱ δικτύου καμπαί, καὶ ἀγκάλαι. — τὸν δὲ μεταφορικῶς ἀφίδας ἐκῶν λέγει τὰς τῶν λόγων σχολιάς, καὶ στρογγυλῶδεις, συμπλουῖς. (τορνεύει, ut Horat. Art. poet. 441. et male tornatos incudi reddere versus.) — κολλομελεῖ, μέλη καὶ φέδας κολλᾷ, συνδράπτει, συνάπτει. γνωμοτυπεῖ, γνώμας τυποῖ, σχηματίζει, χαρακτηρίζει. ἀντονομάζει, ὀνόματα ἀντὶ ὀνομάτων λέγει. (interpres nomina commutat rebus. K. intelligebat antitheta, quibus frequenter usum esse Agathonem testantur Aristot. Eudem. 5, 5., Aelian. V. H. 14, 13., Athen. 5, 1, 2, 13., 13, 6.) κηροχυτεῖ, κηρὸν διατῆκει πυρίως· τὸν δὲ μεταφορικῶς ληκτόν ἀντὶ τοῦ μαλακοῦ ὡσπερ τὰ τοῦ κηροπλάστου ἔργα ποιεῖ. γογγυλλίζει δὲ (sic libri mendo simili τῷ διαμυνρίζεται 100. Porsonus γογγύλλει, quod metro convenit; quemadmodum reperiantur formae στρογγύλλειν et συστρογγύλλειν. vide

Porson. et Dobr., item Battmann. apud Schneiderum lex. t. 1. p. 297. 3. ed.) μεταστρέφει, ἢ ὡς μάζας γογγύλλας, ἤγουν στρογγύλλας, ποιεῖ, καὶ καινοτυπεῖ. λαικάζει, πορνεύει. — Biset.

59. ordo κατὰ τοῦ θριγκοῦ (hoc nomine nates significat) σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ etc. plenae sunt ejusmodi minarum vet. comoediae. Catullus 16. Paedicabo ego vos et iurumabo, Aureli pathice, et cinaeds Furi etc. cf. inferius 157.

64. ὦ δαιμ. cf. annot. ad Ran. 44., Av. 886. Be. „τοῦτον μὲν ἔα χ. jube hunc (Mnesilochum) velle, fac eum missum. Plat. 1188. χαλεῖν ἰάσας τὸν Δία.“

68. κατὰ κ. quasi scil. materia stropharum sit congelata. — Be.

69. sic edd. Venetae et Batavae minores, item Bergleri et Dindorfii. minus recte alii libri θύρασι, inepte autem Br. θύραισι, quod esset πρὸς θύρας. similiter, annotante Be., Nub. 611. θύραζε πρὸς τὸ φῶς.

a. par.

i. tr.

EY. ἂ Ζεῦ, τί δρᾷσαι διανοεῖ με τήμερον;

MN. νῆ τοὺς θεοὺς ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
τί τὸ πρῶγμου τουτί. τί στένεις; τί δυσφορεῖς;
οὐ χρεὴν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστήν ἐμόν.

75 EY. ἔστιν κακὸν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.

MN. ποῖόν τι;

EY. τῇδε θῆμέριμ κριθήσεται,
εἴτ' ἔστι' ἔτι ζῶν, εἴτ' ἀπόλωλ' Ἐδριπίδης.

MN. καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν, οὔτε Βουλῆς ἔσθ' ἔδρα,

80 ἐπεὶ τρίτῃ στί Θεσμοφορίων, ἡ μέση.

EY. τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι ἀπολεῖν με προσδοκῶ.
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασι μοι,
κὰν Θεσμοφόροι μελλοῦσι περὶ μου τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὁλέθρου.

MN. τίη; τί δῆ;

85 EY. ὅτι νῆ τραγυδῶ, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.

MN. νῆ τὸν Ποσειδῶ καὶ Δίκαιά γ' ἄν πάθοις.

74. κη δ. *afflicto, socerum.*

75. *προπεφυρ.* Av. 437. *προπε-*
φύρεται λόγος εἰς μοι. ibi S. *ἀπὸ*
τῶν ἀλφειῶν etc. Biset. *φυράν:* ζυ-
μῶν. — τὸ δὲ σύνθετον *προφυράν*,
δ μεταφορικῶς δηλοῖ τὸ *προκατα-*
σπεύδειν καὶ *προμηχανᾶσθαι* τι κατὰ
τινος.

80. *τρίτῃ* pro ἡ *τρίτῃ*, quemad-
modum articulus interdum omittitur.
v. *Lys.* 576., et indicem. „Ex h. l.
colligitur, Thesmophoriolorum solenni-
tatem olim Athenis 5 dies durasse:
nam tertius medium in numero qui-
nario locum tenet, dubium tamen mo-
vet Hesych. v. *τρίτῃ Θεσμοφορίων*,
qui ad locum hunc respiciens quae-
rendum ait, cur Aristoph. 3. diem
Thesmophoriolorum vocaverit medium,
quam festum illud 4 tantum dierum
fuerit. sed puto falli Hesychium.
(etiam Br. de numero dierum magis
credendum esse censet Aristophani,
qui Athenis vixit, quam Hesychio,
qui diu post extinctam Atheniensium
romp. glossas suas e variis lexicis et
grammaticorum scriptis congegit.)
— medius autem festi illius dies vo-

cabatur *Νηστεία*, teste Athen. 7, 16.,
quod mulieres tum reliqua castimonia,
tum etiam cibi abstinencia eum co-
lere solerent. (cf. 933., Br. ad 347.,
Av. 1404.)“ K. Utramque opinio-
nem conciliare studuit doctissimus
Du Theil in dissert. francogall. de
Thesmophoriis, quae legitur in Scrip-
tis Academiae Inscriptionum t. 39.
p. 203. — 236., unde in Beekianam
Aristophanis editionem propagata est.
vide ejus ed. vol. 8. p. 513. — 553.
(item Wellauer. l. c. ad 18. cf. pro-
legomena.) Ceterum in festis omni-
bus Graecorum neque jus dicebatur,
neque senatus erat; sed prae ceteris
religiose celebrabantur mysteria Eleu-
sinia, Thesmophoria, et Dionysia,
praesertim magna, sive urbana. vide
Köpkei librum germ. de Legg. et ju-
diciis Graecorum p. 406. seqq.

83. *ἐν Θεσμ.* intellige *ναφ*, i. e.
in aede Cereris et Proserpinae. K.
cf. 89.

84. v.: *τιῇ τί δῆ;*

86. ita Scal., ed. Francf. a. 1544.,
K., Be., D. ed. Didot. Rav. καὶ δὲ
καὶ ἄν. priscæ edd. κ. *δίκαι* ἄν.

- ἀτὰρ τίν' ἐκ ταύτης σὺ μηχανὴν ἔχεις;
 EY. Ἀγάθωνα πῦσαι τὸν τραγεοδιδάσκαλον
 ἐς Θεσμιοφόρον ἐλθεῖν.
 MN. τί δράσοντ'; εἰπέ μοι.
 90 EY. ἐκκλησιάζουσιν ἐν ταῖς γυναῖξι, ᾗν δέη,
 λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.
 MN. πότερα φανερόν, ἢ λάθρα;
 EY. λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἡμφιεσμένον.
 MN. τὸ πρῶγμα κομπῶν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου·
 τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς!
 95 EY. σίγα.
 MN. τί δ' ἔστιν;
 EY. ἀγάθων ἐξέρχεται.
 MN. καὶ ποῖός ἐστιν;
 EY. οὗτος οὐκ κνηκλούμενος.
 MN. ἀλλ' ἢ τυφλὸς μὲν εἰμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὄρω
 ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα, Κυρήνην δ' ὄρω.
 EY. σίγα· μελωδεῖν αὐτὸν παρασκευάζεται.
 100 MN. μύρμηκος ἀτραποὺς ἢ τί διαμινύρεται;

membranae Paris. v. t. Ποσ. καὶ
 Δία δίκαι' ἄν π., quam scripturam
 scabram et a correctore procul dubio
 excogitatam Br. expressit.

87. ἐκ ταύτης. h. e. οὕτως, ut
 alibi ἐκ ταχέως, ἐξ ἐκουσίως, pro
 ταχέως, ἐκουσίως. vide annot. ad
 Soph. Trach. 372. frustra itaque Br.
 et alii secundum Be. ἐκ ταύτων.

90. ᾗν δέη Markl. ad Eurip.
 Suppl. 364., Br. et ab eo editores;
 h. e. καὶ ὃ ἄν δέη. vulgo ᾗν δέη
 pro καὶ ἄν δ., quod dubitantis esse
 ait Br. et alienum.

94. πυραμοῦς hic dicitur pro
 palma, seu victoria, quoniam πυρ.,
 quod erat genus placentaе, praemii
 loco dabatur his, qui in pervigiliis
 vigilantia alios vicissent. vide Suidam
 vv. πυρ. et τεχνάζειν. E-K. cf.
 Equ. 277.

96. minus recte libri MN. καὶ π.
 ἰ. οὗτος; ET. οὐκ κνηκ. ἐκ κνηκεί-
 σθαι dicuntur, qui in machina thea-
 trali ostenduntur spectatoribus. Acharn.
 375. ἀλλ' ἐκ κνηκίσσθαι· καταβαί-

νειν δ' οὐ σχολή, ad quem locum
 vide annotata. contrario sensu Aga-
 thon infra 264. εἰσω τις ὡς τάχιστα
 μ' εἰσ κνηκίσσάτω.

98. Κυρήνην, nobile scortum,
 cujus mentio fit etiam Ran. 1253.
 effeminatum et comitulum videns A-
 gathonem habet pro muliere. anno-
 tavit Be., collatis similibus, quae le-
 guntur Escles. 167. seqq.

100. μύρμ. ἄρτ. περὶ Ἀγάθωνος
 φησι τοῦ ποιητοῦ, ὡς λεπτὰ καὶ
 ἀγκύλα ἀνακρονομένου μέλη. τοιαῦ-
 ται γὰρ αἱ τῶν μυρμηκῶν ὁδοί. —
 Bisset. proverbii speciem habere vi-
 sum est Berglero de rebz exhibz,
 quemadmodum Nub. 832. dicatur ὅς
 οἶδε τὰ πολλῶν ἔχρη. D. adhiberi
 jussit Jacobium in Wolfii Anal. 2.
 p. 348. διαμινύρεται Dawes., Br.,
 alii. codd. depravato metro διαμιν-
 οῦται. Bisset. μινυρίζειν· θρηνηῖν,
 ἢ τὸ ἡρεῖα ᾄδειν, παρὰ τὸ μεῖον.
 Εὐστάθιος δὲ μινυρίζειν· τὸ θρη-
 μέως κλαίειν, παρὰ τὸ μινυόν. (b. e.
 μικρόν). τοῦτο πιθανώτερον.

- ΑΓ. *ἱερὸν χθονίαις δεξιόμεναι* ion. a ma. d. hyp. ἀνομοιοδότηρ.
λαμπάδα, κοῦραι, ξὺν ἔλευθέρῃ ch. tr. br.
πατρὶδι χορεύσασθαι βοᾶν! i. d.
- ΧΟ. *τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος;* an.
- 105 *λέγε νυν! εὐπίστως δὲ τοῦμὸν* t. d.
δαίμονας ἔχει σεβίσαι. i. d. br.
- ΑΓ. *ἄγε νυν ὀπλιζε, Μοῦσα,* an.
χρυσέων ῥυτόρα τόξων pher.
Φοῖβον, ὃς ἰδρύσατο χώρας a. par.
- 110 *γύαλα Σιμωννίδι γᾶ!* i. d. br.
 ΧΟ. *χαῖρε καλλίσταις ᾠοῖδαις,* t. d.
Φοῖβ', ἐν ἐκμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱερὸν προφέρων! i. d. br.
- ΑΓ. *τᾶν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι* t. d.
- 115 *κόραν αἰέλουτ', Ἀρτεμιν ἀγροτέρων!* iamb.
- ΧΟ. *ἔπομμι κλήζουσα σιμνὸν* as., sp. et i. c. στ.
** γόνον δλβίζουσα Λατοῦς,*
Ἀρτεμιν ἀπειρολεχῇ. i. d. br.
- ΑΓ. *Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος,* as., i. et a. μεσφδ.
- 120 *ποδὶ παρὰρῥυμ', εἴρῃθυμα,* i. d. c. clod.

101. *χθονίαις*, deabus infernis, Cereri et Proserpinae, quibus affectate Agathon sacram dicit *λαμπάδα* propterea, quod facibus incensis Ceres quaesivit Proserpinam. alloquitur autem ille, quisquis est, virgines Trojanas; id quod intelligere mihi videtur ex versibus 109. et 10., item ex 120. sequi.; nec inepte haec decantata fuissent, opinor, in Agathonis aliqua tragoedia de excidio Trojae tum, cum Graeci solverant, et solo Sinone relicto in litore liberata esse ab hostibus visa est urbs infelix; quo pertinere dicas verba *ξὺν ἔλευθέρῃ πατρὶδι* 102.

109. *χορ. βοᾶν*, saltando clamorem tollere. dithyrambica locutio, quales aliae nonnullae in hoc cantico, data opera a Comico conquisitae in Agathonis *μελοποιίῃς* irrisio-nem. — Br.

105, 6. *τοῦμὸν*. meum; h. e. ego. *σεβίσαι*, ὥστε σεβ. se fidum sive religiosum cultorem deorum esse ait.

109. *χώρας*, urbis; quo sensu etiam vocabb. *γῆ* et *χθών* usurpant solent a poetis. E K.

110. *γύαλα*, *περίβολον*. vide Küsterum et, quos testes adhibet, Hesychium, aliosque. Σίμ. γῆ, Troadi, vel Phrygiae. Apollinem et Neptunum Trojae conditores habitos fuisse, nemo ignorat.

111. seqq. salvare jubet Chorus Apollinem, munus obeuntem poetae ac musici divini. *προφέρων*, *πρᾶτε φέρων*, *εστένιαν* id munus, eoque gaudens.

117. malim, usurpato puro anacreontico, qui est in antistrophe, *δλβίωσα*, quo recepto vitatur etiam compositio parum elegans, cum elegantiae inprimis studeret Agathon, duorum similium participiorum.

120. *Ἀσιάδος*. h. e. *κισθάρης Ἀσιάδος*. Eurip. Cyclop, 426. *λέγ', ὡς Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἦδιον πόρον* *κισθάρης κλύομεν ἢ Κύνλακ'* *ὀλο-lότα*. Hesych. *Ἀσία*: ἡ κισθάρη, *διὰ τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὐρεῖσθαι*. S. Apol-

φρυγῶν δινεύματα Χυρίτων.

ΧΟ. σέβομαι Λατὼ τ' ἄνασσαν,

κίθυρὴν τε ματέρ' ὕμνων,

ἄρσενι βοῇ δοκίμῳ,

125 τῇ φῶς ἔσονται δαιμονίοις ὄμμουσιν,

ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου γ' ὄπός.

ὦν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον

τιμῇ! χαῖρ', ὄλβιε παῖ Λατοῦς!

ΜΝ. ὥς ἤδὴ τὸ μέλος, ὦ πότνια Γενετυλλίδες,

130 καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,

καὶ μανδαλωτὸν, ὥστ' ἔμοῦ γ' ἀκρωμένον

ὑπὸ τὴν ἔδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργυλος.

as., a. et i.

ἀντ.

do. ἐπωδ.

da. t.

i. d. h.

a. d.

i. tr.

Ionii Rhod. ad 2, 777. καὶ ἡ κιδάρα Ἀσίας ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν τῇ Λυδία πρῶτον εὐρεθῆναι. Etymol. M. p. 153. l. 31. Ἀσιάδος κρούματα: τῆς κιδάρας. οὕτως Ἀριστοφ. εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἑρεχθέως Εὐριπίδου. (Eurip. fragm. p. 130. nostrae ed.) ἡ τρίζορος κιδάρα οὕτω καλεῖται etc. cf. K. et interpp. — ποδὶ παράρυσμα, εὐρύσμα, pedi, h. e. saltationi, non congruentia, vel congruentia. argute dictum ad significandos motus liberiores harmoniae phrygiae.

121. ita Benth., Br., D. Br., Emen-dationem hanc adstruunt doctorum virorum observata ad Hesychii glossam διανέσι: στρέψι, κυλίζει. scilicet legendum ibi est διανέσι. — Gratias phrygias appellat ab ipso fictas deas quasdam velut auctores atque praesides modorum phrygiorum.

124. δοκίμῳ, probata, dulci.

125. τῇ, τῇ κιδάρα, ob quem cantum citharae. φῶς, lux, h. e. fulgor oculorum, delectationis signum et plausus. δαίμ. ὄμμουσιν, oculis numinum illorum, quae Chorus celebrans ipsa se conspexisse fingit, Latonae et ejus liberorum.

126. codd. cum hiata αἶφν. ὄπός.

127. ὦν χάριν, quos ob cantus nostros suavissimos.

128. libri — Λατοῦς. ὀλολύξεις γέρον, sicut infra post 275. ὀλολύξουσι γυναῖκας: quae sunt παρ-πύργα, ut K. annotavit, recte

ille scribens ὀλολύξαι. sed omittenda haec putavi exemplo Bruckii.

129. Γενετ. Γενετυλλίδες, δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην, γενέσεως αἰτίας, ἀπὸ τῆς γενέσεως (γεννήσεως) τῶν παιδῶν ὀνομασμένος. πεπολεῖται δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὴν γέννησιν (γέννησιν). οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀφροδίτην φασὶ τὰς τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ καλὴν παρὰ τὴν γέννησιν (γέννησιν). Σουίδας. Bisset. cf. Nub. 52.

130. κατεγλωττωτ. καταγε-γλωττισμένον κοινῶς γραπτέον· ἀλλ' εὐφρανίας χάριν κατεγλωττισμένον λέγεται. Ἀτικοὶ δὲ πολ-λαῖς, ὥς φησιν Εὐστάθιος, γλωττίας ἀπηχέσεως ἔνεκεν ἀποσπεν-δύονται τὸ τῆς αὐξήσεως κατάσχεον σύμφωνον. ὥς ἐν τῷ ἔβουλενα ἀντὶ τοῦ βεβούλενα. οὕτω καὶ ἐν ἄλλοις μυθίοις. (v. Matth. gr. §. 164.) — ὁ ποιητὴς οὕτω τὸν Ἀγα-θῶνα καὶ αὐτοῦ τὰ μέλη ὥς μαλ-θακὰ, καὶ οὐδὲν ἀνδρικὸν ἔχοντα, ἀποδείξαι βούλεται, καὶ χαριέντως — σκώπτων καί τι πρὸς τὰ φιλή-ματα τὰ καλοῦμενα κατεγλωττι-σματα καὶ μανδαλωτὰ, περὶ ὧν Σουί-δας ταῦτα παραδίδωσι. κατεγλωτ-τισμα περιεργότερον εἶδος φιλήμα-τος. (Nub. 51.) μανδαλωτὸν δὲ εἶδος φιλήματος κοινῶς, καὶ ἡδύ. (Ach. 1119.) — Bisset.

132. γάργυλος, titillatio. Bi-set. ὁ δὲ νοῦς οὕτος — ἐν τῶν μελῶν, ἀπερ' ἦσας, τοσαύτην ἔλαβον ἡδονὴν, ἀκούων αὐτὰ, ὥστε μεγί-

- καὶ σ', ὦ νεανίσκ', εἴ τις εἶ, καὶ' Αἰσχίλον,
 ἐκ τῆς Λυκουργείας ἔρεσθαι βούλομαι
 135 ποδαπὸς δ' γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
 τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
 λαλεῖ κροκωτῶ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλη;
 τί λήκυσθος, καὶ στρόφιον; ὥς ἀξύμφορον.
 τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
 140 τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὥς ἀνὴρ τρέφει;
 καὶ ποῦ τὸ πῆος, ποῦ χλαῖνα, ποῦ λακωνικά;
 ἀλλ' ὥς γυνὴ δῆτ'; εἴτα ποῦ τὰ τιτθία;
 τί φῆς; τί σιγῆς; ἀλλὰ δῖτ' ἐκ τοῦ μέλους
 ζητῶ σ', ἐπειδὴ γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι.
 145 ΑΓ. ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόγου μὲν τὸν ψόγῳ

στην ἐπιθυμίαν τοῦ χεῖρειν τὸν ἑμὸν
 κροκωτὸν ἐκείθεν. —

133. εἴ τις αἶ. temere Zanettus,
 Br., aliique — νεάνισκ', ὅστις εἶ.

134. ita D., ut Ran. 1059. Ὀρε-
 στίας, ubi itidem C Paris. et vul-
 gati libri Ὀρεστίας. significatur te-
 tralogia vel trilogia Aeschylī de Ly-
 curgo, Edonorum rege, qui Bac-
 chum magnifice reversum in Thra-
 ciam ludibrio habuit, et ab eo pu-
 nius est. vide Diod. Sic. 3, 65.,
 Apollod. 3, 5., Hygin. fab. 132.,
 242., Aeschylī fragm. p. 27. no-
 tae ed.

135. — 139. verba ipsius Aeschylī
 ex Lycurgia, quae hic noster παρφ-
 οῦ in sequentibus.

135. γύννις. ἀνδρόγυνος, μαλα-
 κός etc. Biset. vid. Böttiger, in Wie-
 landii Museo att. 1, 2, p. 358.

136. βάρβιτος. κατὰ Σοῦιδαν
 εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ· κατὰ δὲ
 τὸν Ἡρόδοτον εἶδος κιδάρας, ἢ λύ-
 ρα. — Biset. Schol. Euripidis ad
 Alc. 336.: εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ
 ὁ βάρβιτος, βαρυντέρας ἔχων (ἔχον)
 τὰς χορδάς. καὶ ἔστιν οἷον βάρυ-
 μῆτος τις ὤν. — τί βάρβ. λαλεῖ
 κροκ.; quid barbitus dicit, quid
 dicendum habet, crotas? quid
 illi cum hac est negotii? perperam
 Br., auctore Valck. ad Eurip. Hip-
 pol. p. 187., τί β. μέλει κρ.; si-
 mili προσωποποιεῖται Plantus Truc. 2,
 2, 48.: Quid maceria illa ait etc.

ARISTOPHANES III.

137. κροκωτὸς vestimenti genus
 muliebri et bacchicum. vide Lys.
 44., Ran. 46. Biset. κροκωτῶς,
 ὡς φησιν Εὐστάθ., κόσμος γυναι-
 κείος δετός περὶ τὴν κεφαλὴν, κρο-
 κωφαντος λεγόμενος etc.

138. λήκυσθος ἀρσενικῶς καὶ θη-
 λικῶς, τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον. τὴν
 δὲ τοῦ μύρου οἱ Ἀττικοὶ ἀλάβα-
 στρον (ἀλόβαστρον) καλοῦσι. Σοῦ-
 δας. Biset. cf. Plat. 806. usum olei
 ad ungendum in gymnasiis signifi-
 cari ait H. Voss. de στεροφίῳ K.
 infra ad 603. „i. e. fascia vel zona,
 qua virgines et mulieres papillas vin-
 cire solebant. Nonio strophium est
 fascia brevis, quae virginealem tu-
 morem cohibet papillarum. hinc Ca-
 tullus in Epithal. Thetidis v. 65.
 strophio lactantes (luctantes) vinctas
 papillas“ etc. ἀξύμφορον Suid. v.
 βάρβιτος. vulgo οὐ ξύμφορον, sicut
 α et ου permutari inter se solent.

141. ita Suid. vv. λακωνικά et
 πῆος. vulgo καὶ ποῦ πῆος. τὸ πῆος,
 ut τὰ τιτθία. — de χλαῖνα vide
 Av. 678., de λακωνικαῖς Eccles. 74.

145, 146. horum verborum is sen-
 sus est, Mnesilochum quidem invidere
 Agathonem, sed non item Agathonem
 Mnesilochum. Suidas v. ἄλγησις: τὴν
 δ' ἄλγησιν οὐ παροξόμην, ἀντὶ τοῦ
 ἐλυπήθην. cumque secutus Be. de-
 lorem nullum ostendi et praeme tui.
 dictum oportuit, quinam esset iste

H

ὁ δὲ Ξενοκλῆς ὦν κακὸς κακῶς ποιεῖ,
ὁ δ' αὖ Θεόγνης ψυχρὸς ὦν ψυχρῶς ποιεῖ.

170 ΑΓ. ἅπασ' ἀνάγκη. ταῦτα γάρ τοι γινὸς ἐγὼ
ἔμαντ' ἐθεράπευσα.

MN. πῶς πρὸς τῶν θεῶν;

EY. παῦσαι βαῦζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,
ὦν τηλικούτος, ἥνικ' ἤρχόμην ποιεῖν.

MN. μὴ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.

175 EY. ἀλλ' ὥνπερ οὖνεκ' ἦλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.

MN. λέγε.

EY. Ἀγάθων. σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἶός τε συντέμνειν λόγους.
ἐγὼ δὲ καινῇ ἑυμοφοῖ πεπληγμένος
ἰκότης ἀφῆμαι πρὸς σε.

ΑΓ. τοῦ χρεῖαν ἔχων;

180 EY. μέλλουσ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον
τοῖς Θεισμοφοροῖς, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΑΓ. τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστὶν ὠφέλειά σοι;

EY. ἡ πᾶσ'. ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα
ἐν ταῖς γυναιξίν, ὥς δοκεῖν εἶναι γυνή,

185 ὑπεραποκρίνη μου, σαφῶς σώσεις ἐμέ·
μόνος γὰρ ἂν λέξιαις ἀξίως ἐμοῦ.

ΑΓ. ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρῶν;

EY. ἐγὼ φράσω σοι. πρῶτα μὲν γινώσκομαι·
ἔπειτα πολὺς εἰμι, καὶ πάγων' ἔχω·

190 σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἔξυρμημένος,
γυναικόφωνος, ἀπαλὸς, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.

ΑΓ. Εὐριπίδῃ...

EY. τί ἐστίν;

ΑΓ. ἐποίησάς ποτε

172. π. βαῦζων. infra 853. βαῦζε, τοῦμὸν σῶμα βάλλουσα φόγω. est proprie canum: unde ab Hesychio exponitur ὀλακτεῖν. simile est latinum daudare etc. Be.

176. Euripides Aeolo παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ πολλοὺς λόγους οἶός τε συντέμνειν καλῶς. annotaverunt interpp. cf. Eurip. fragm. p. 13. nostrae ed.

178. ἑυμφ. πεπλ. phrasis tragica, praesertim Euripidea: vide Alcest. 894., 830.

192. τί ἐστίν; sic etiam multis aliis in locis scribendum esse arbitror ap. Comicum, ubi legitur τί δ' ἐστίν; neque enim huc pertinet lex illa de hiatu non admittendo post εἰ, quam Tragicis statuit Porsonus ad Eurip. Phoen. 892. (824.) cf. 207. etc.

χαίρεις ὁρῶν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν
δοκεῖς;

EY. ἔγωγε.

ΑΓ. μή νυν ἐλπίσης τὸ σὸν κακὸν
195 ἡμᾶς ὑφῆξιν· καὶ γὰρ ἂν μαγνοίμεθ' ἂν·
ἀλλ' αὐτὸς δ' γε σὸν ἔστιν οἰκείως φέρε·
τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι
φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς πυθήμασι.

MN. καὶ μὴν σύ γ', ὦ κατάπυγον, εὐρύπρωκτος εἶ
200 οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι.

EY. τί δ' ἔστιν, ὃ τι δέδοικας ἔλθεῖν αὐτόσσε;

ΑΓ. κάκιον ἀπολόμην ἂν ἢ σύ.

EY. πῶς;

ΑΓ. δπως;

δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερήσια
κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν κύβριν.
205 MN. ἰδοὺ γε „κλέπτειν“! νῆ Δία βινεῖσθαι μὲν οὖν.
ἀτὰρ ἢ πρόφασίς γε νῆ Δ' εἰκότως ἔχει.

EY. τί οὖν; ποιήσεις ταῦτα;

ΑΓ. μὴ δόκει γε σύ.

EY. ὦ τρισκακοδαίμων! ὥς ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.

MN. ὦ φιλιταί, ὦ κηδεστὰ, μὴ στυτὸν προδῶς!

210 EY. πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;

MN. τοῦτον μὲν μακρὰ
κλέπειν κέλευ', ἐμοὶ δ' ὃ τι βοῦλει χρῶ λαβίων.

EY. ἄγε νυν, ἐπειδὴ στυτὸν ἐπιδίδως ἐμοὶ,

ἀπόδυσθαι τουτὶ θοιμάτιον.

MN. καὶ δὴ χαμαί.

193. versus Eurip. Alc. 665. K.
197. τεχνάσμασι. non mutavi-
mus scripturam, quam libri Rav.
esse affirmavit Invern., cum prae-
sertim eandem habeat Suidas h. v.,
codex autem Augypt., quem solum
adhibuit Br., ostendat τεχνάμασιν.
quia tamen in priscis edd. legitur
στενάμασι, vel στενάγμασι, viden-
dum est, an latent exquisitior aliqua
vox, cujus illud τεχνάμασι videat-
ur esse interpretatio. eaque vox
veroor ne fuerit στενάμασι, muni-

mentis, qualia Euripides quaerens
adiit Agathonem.

203. sic etiam D. in ed. Didot.
insolenter II. νυκτερήσια.

205. ἰδοὺ γε κλέπτειν, spe-
ctate furtum, ut ἰδοὺ προσδρίαν
Equ. 703. etc. εἰρωνικῶς dictum hac
sententia „spectate hunc, qui metuit,
ne talis furti insimuletur, quod ipsi
solet fieri“; quemadmodum Plautus
dixit Rud. 4, 7, 35. dum praedam
habere se censeret, interim Praeda
ipsum esset, praeda praedam duceret.

διὰρ τί μέλλεις ὀρῆν μ' ;

EY. ἀποξυρεῖν ταδί,

215 τὰ κάτω θ' ἀγεύειν.

MN. ἀλλὰ πρῶτ', εἴ σοι δοκεῖ,

ἢ μὴδὲ διδόναι γ' αὐτὸν ὠφελόν ποτε.

EY. Ἀγάθων, σὺ μέντοι ξυρογορεῖς ἐκάστοτε,
χρησόν τι νῦν ξυρὸν ἤμιν.

ΑΓ. αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.

EY. γυνναῖος εἶ. —

220 κάθιζε· φέου τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.

MN. ὦ μοι !

EY. τί κέκρυγας ; ἔμβολῳ σοι πάττιαλόν,
ἦν μὴ σιωπῆς.

MN. ἀττιταῖ, ἰαττιταῖ !

EY. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς ;

MN. εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν·
οὐ γὰρ μὰ τὴν Ἀήμητρον ἐντυυδοῖ μενῶ

225 τεμνόμενος.

EY. οὐκουν κατωγέλαστος δῆτ' ἔσει,
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἐτέραν ψιλὴν ἔχων ;

214. τὰ δὲ. monstrat barbam ejus. Br. „Mos erat veteribus barbam novacula radere, pudendorum autem pilos admota flamma amburere. cf. Eccles. 12, 13.

216. vel forte excidit — δὲ syllaba propter similem δει —, quae sequitur; vel ex industria nescio quis corrector scripsit μὴ, cum non meminisset, eodem prope sensu nonnunquam dici μὴδὲ, sicut alibi οὐδὲ, ubi expectaveris οὐ, ap. Sophoclem, Euripidem, aliosque. Scal., K., Br., ἢ μὴ διδ. γ' ἐμαυτὸν ὦ. π. D. secundum Toup. Emendd. ad Hesych. p. 3. p. 50. ἢ μὴ ἰπιδιδόναι γ' α. ὦ. π.

218. Η. horridulo versu χρησόν | τι νῦν | ἡμῖν | ξυρὸν. —. maluimus itaque χρ. τι νῦν ξυρὸν ἡμιν. id mutaverit male feriatius aliquis corrector, qui nesciret, encliticum ἡμιν posteriorem corripere.

220. κάθ. pro καθίζου.

221. ἐμβ. σοι πάττιαλον. in os, ut coqui solent porcis. cf. Equ. 355.

223. εἰς τὸ τῶν σ. θ. Atheniensibus σεμναὶ θεαὶ dicebantur Erinyes, quibus eo nomine templum erat juxta Areopagum, quo supplices, quemadmodum ad alia quoque templa, confugiebant. vide Equ. 1200, et Mears. Ath. att. 4, 1. Br.

224. hiulce libri Ἀήμητρα. K. et Bekker. Ἀήμητρά γ'. Porson, advers. p. 37. Ἀήμητρά ἔτ. D. Ἀήμητρά ἔτ. ἐνταυθὶ μ. vide Matth. gr. §. 77.

226. — τὸ τῆς κεφαλῆς ἡμισσὶ οἱ Ἀττικοὶ ἡμίκραιραν καλοῦσιν, ὡς Εὐστάθιος λέγει. Biset. Hesych. ἡμίκρανα: ἡμικεφάλαιον. σιαγόνος τὸ ἡμισσ. ibi vel ἡμίκρανον (ἡμικράνιον) legendum esse ait Br., vel ἡμίκραιρα secundum Pollacis codd. MSS. 6, 160.: nam edii item habent ἡμίκρανα.

MN. ὀλίγον μέλει μοι.

EY. μηδαμῶς πρὸς τῶν θειῶν
προδῶς με! χῶρει δεῦρο.

MN. κυκοδαίμων ἐγώ!

EY. ἔχ' ἀτρέμια σαυτὸν, κἀνάκνυπτε. ποῖ στρέφει;

230 MN. μυμῶ!

EY. τί μύξεις; πάντα πεποιῆται καλῶς.

MN. οἴμοι κυκοδαίμων, ψιλὸς ἄν στρατεύσομαι!

EY. μὴ φροντίσης, ὥς εὐπρεπὴς φανεῖ πάνν.
βούλει θεῶσθαι σαυτόν;

MN. εἰ δοκεῖ, φέρε.

EY. ὄρῃς σεαυτόν;

MN. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.

235 EY. ἀνίστασ', ἴν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.

MN. οἴμοι κυκοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι!

EY. ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν δῶδ', ἢ λύχρον. —
ἐπύκνυπτε. τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.

MN. ἐμοὶ μελήσει νῆ Δία, πλήν γ' ὅτι κέρομαι.

240 οἴμοι τάλας! εὐδωρ, εὐδωρ, ὦ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τὸν γε πρωκτὸν τῆς φλογός!

EY. θάρῃσι.

MN. τί θαρῶν κατυπευροπολημένος;

EY. ἀλλ' οὐκέτ' οὐδὲν προῦγά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.

MN. φεῦ! ἰοῦ τῆς ἀσβόλου!

230. μ.σ.μ. V.: μῦ μῦ. vide Equ. 10.

231. ἄν. codd. mendo proclivi ἄν. ἄν dictum quo sensu Ach. 820. et passim. φιλόσ nunc sonat velitem, ridicule. despecti autem velites, et ex sociis lecti, ap. Atheni.: vide Kōpkei librum germ. de re milit. Graecorum p. 264.

233. sic Porson. D. codd. turbato metro θεάσασθαι.

234. de Clisthene glabro cf. Ach. 118.

236. δ.ε.λ.φ. οὕτω καλεῖται ὁ μικρὸς χοῖρος. τοῦτο δ' εἰρηκεν ἀφενθίς ἡδὴ τὸν πρωκτόν. μετὰ γὰρ τὸ τοῦθ' αἱ δελφάνια φλογίζονται, ἵνα φιλωθῶσι. Σοῦιδας. Bisc.

238. Idem κέρκος — νῦν το ἀνδρείον αἰδοῖον, ὃ καὶ σφραγὴν καλοῦσι. —

241. ἀντὶ τοῦ πρὶν τὴν φλόγα ἀντιλαβέσθαι τοῦ πρωκτοῦ — καθ' ὁπαλλαγὴν. Ex Bisceto. similiter Bourdinus et K., neque audiendus Be., qui haec ita reddidit, probante Br., antequam podex opem ferat ad flammam extinguendam.

244. δ. ἀσβόλη καὶ ἀσβόλος ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός. Σοῦιδας. λέγεται δὲ (?) παρὰ τὸ τὴν ἀσπὴν βάλλειν. ἀσπὴ δὲ διὰ τοῦ η, καὶ ἀσπὴς διὰ τοῦ ι, ὁ ὅτιος. Εἴσοι. αἰθρὸς δὲ κατὰ τὸν αὐτόν ὁ ἀπηνδρακαμένος καλεῖται. τὴν τράμιν. τὸν πρωκτόν. Σ. ἀλλὰ παρὰ τοῦτοφ ἀρρε-

- 245 αἰθὺς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.
 EY. μὴ φροντίσῃς· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σφουγγεῖ.
 MN. οἰμῶξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν γ' ἐμὸν πρωκτὸν πλενεῖ.
 EY. Ἀγάθων, ἐπειδὴ σκευτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
 ἀλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτωῖ,
 250 καὶ στρόφιον· οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὥς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.
 ΑΓ. λαμβάνατε, καὶ χρῆσθ'· οὐ φθονῶ.
 MN. τί οὖν λάβω;
 ΑΓ. ὃ τι; τὸν πρωκτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.
 MN. νῆ τὴν Ἀφροδίτην ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.
 ΑΓ. σύζωσον ἀνέπας. — αἴρει νῦν στρόφιον.
 EY. ἰδοῦ.
 255 MN. ἴθι νυν κατέστειλόν με τὰ περὶ τὴν σκέλη.
 EY. κεκρυφάλου δεῖ, καὶ μίτρας.
 ΑΓ. ἥδὲ μὲν οὖν
 κεφαλὴν περίθεις, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.
 EY. νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ καπιτηδεία πάνν.
 MN. ἄρ' ἄρμόσει μοι;
 ΑΓ. νῆ Δί' ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.
 260 EY. γέρ' ἔγκυκλον.
 ΑΛ. τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
 EY. ὑποδημάτων δεῖ.

νικῶς λέγεται ὁ τράμης. — Biset. non male D. in ed. Didot. φῦ. cf. Lys. 282., 289., ubi tamen legitur φουφῦ, vel φῦ φῦ. neque ineptum est φῦ.

247. omissam in codd., non sine detrimento versus, γὰρ particulam inseri jusserunt Reisk. et Benti.

249. V. χρῆσον ἡμῖν. sed ἐγκλιτικός est pronomen, et familiariter dictum, nec quidquam praeterea mutandum est. τουτωῖ, Mnesiocho.

256. de κεκρυφάλῳ et μίτρῃ cf. 138., 163.

257. notavit K., meminisse hujus loci Pollucem 2, 35., Eustathium ad Hom. p. 1280. ed Rom., et Suidam v. περίθεις. Eustathii verba perscripsit Bisetius. quae quidem sic habent φέρεται παρὰ τοῖς καλαιοῖς κόσμος γυναικεῖος, ὃν περίθεις τον

κεφαλὴν ἐκέλευν. Ἀριστοφ. φησὶ Θεσμοφορίοις (scrib. Θεσμοφορίοις vel potius Θεσμοφοριαζούσαις) κεφαλὴ — φορῶ. ἄθλιον δὲ, εἴτε κρηθέμενον αὐτῇ, εἴτε ἄμπεξ, εἴτε κεκρυφάλον, εἴτε ὅμοσ' πάντα ταῦτα μετὰ τῆς ἀναδέσμευς.

259. νῆ Δί' α. α. ξ. haec quoque Karipidi potius tribuerim, cuius similis est oratio superiore versus. nam Agathon satis habet haec praebere, nec magnopere curat apta esse. cf. 263.

260. ἔγκυκλον, pallam. cf. 467., Lys. 113. κλινίδος. Bisetius κλινὶς κυρίως τὸ ἐπὶ τῆς ἀμέτης καταστρωμνῆμενον, ὅταν μετῴσῃ τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κάθεται ἡ νύμφη μετὰ τοῦ παρόχου καὶ τοῦ συμφοῦ. Πολυδευκῆς, καὶ κλινὶς βῆθριον τι, καὶ ὑποκοριστικῶς κλινίδιον, Σ.

- ΑΙ. τὰ μὲν ταυτὶ λάμβανε.
 ΜΝ. ἄρ' ἁρμόσει μοι;
 ΕΥ. χαλαρὰ γούν χαίρεις φορεῖν.
 ΑΙ. σὺ τοῦτο γίγνωσκ'. ἀλλ' (ἔχεις γὰρ ὦν δέει)
 εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' ἐσκυκλησάτω.
 265 ΕΥ. ἄνθρωπ' ἐμὴν οὐτοσὶ καὶ δὴ γυνή
 τό γ' εἶδος· ἦν λαλῆς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
 γυναικεῖς εὖ, καὶ πιθανῶς.
 ΜΝ. πειράσομαι.
 ΕΥ. βάδιζε τοίνυν.
 ΜΝ. μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐκ, ἦν γε μὴ
 ὁμόσῃς ἐμοί...
 ΕΥ. τί χρῆμα;
 ΜΝ. συσώσῃς ἐμὲ
 270 πάσαις τέχναις, ἦν μοί τι περιπέτη κακόν.
 ΕΥ. ὁμνυμι τοίνυν αἰθέρι', οἴκησιν Διός.
 ΜΝ. τί μᾶλλον ἢ τὴν Ἰπποκράτους ξυνοικίαν;
 ΕΥ. ὁμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεοὺς.

262. male Rav. a manu 1. χαλαρὰ γ' οὐ γ. φ. rusticus est Mnes., et rusticatatis signum erant laxi calcei. vide Eqs. 303., Theophrasti Char. 4., Horat. Sat. 1, 8, 31. seqs.

263. γίγνωσκε, decerne, didica.

264. ἐσκυκλ. cf. 96.

265. καὶ δὴ, jam nunc. vide H. ad Viger. ann. 301, b.

268. notanda crasis in verbis Ἀπόλλω οὐκ. cf. 287., Ran. 651., Ach. 807.

270. πάσαις τέχναις. idem sibi dicitur πάση τέχνῃ.

271. hic rursus suismet ipsius verbis loqui facit Euripidem, cujus in Melanippe hic erat versus ὁμνυμι δ' ἑρὸν αἰθέρι', οἴκησιν Διός. vide Valck. Diatr. Eurip. p. 49. Br. cf. Eurip. fr. p. 174 nostrae ed.

272. audacter dictum et ridicule, quasi non pluris faciendus sit Jupiter quam centubernium istud Hippocratis, h. e. interprete Be. Hippocratis nescio cujus filii immundi: Nub. 969. τοῖς Ἰπποκράτους νόστον εἶπες, καὶ σε καλοῦσιν βλιτομάμαν.

ibi S. οὐτοί εἰσι Τηλέειππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὕαδιαν. καὶ Ἐσπολὶς φησιν ἐν Δήμοις Ἰπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, Βληχῆτ' ἀτέκνα, κοῦδα μὲν τοῦ μοῦ τρέπου. Galenus libello de eo, ὅτι τὰ τῆς ψυχῆς ἡθὴ ταῖς τοῦ σώματος κράσεσιν ἔπεται, οἱ δὲ Ἰπποκράτους υἱεῖς, οὓς ἐπὶ μαρτίᾳ σκώπτουσιν οἱ Κωμικοὶ etc., quem locum protulit K. Photius lex. p. 411. Σὺς τοὺς Ἰπποκράτους νόστους ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου, καὶ Μέμνονος, εἰς ὁρίαν κομφοῦντες. cf. H. ad Nub. l. I., et ab eo citatum Ruhnkenium ad Tim. p. 262. edit. 2. de Aristophanis audacia, deos contemnentes, vide imprimis Böttigeri librum sic inscriptum „Aristophanes impunitus deorum gentilium irrisor“, Lips. 1790., p. 8. seqq., et Jacobii annot. ad Epistolarum att. germanice ab ipso versarum vol. I. p. 156. seqq. 489., 549., II, 506., 524. — εἰ μ. ἦ. qui potius quam. vide Plaut. Merc. 2, 4, 18., 19.

MN. μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
 275 ἡ γλῶττα δ' οὐκ ὁμώμοκ', οὐδ' ὥρκασ' ἐγώ.
 (ὁλόλύζουσι γυναῖκες. τὸ ἱερὸν ὠθεῖται.)

EY. ἔκσπευδε ταχέως, ὥς τὸ τῆς ἐκκλησίας
 σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται·
 ἐγὼ δ' ἄπειμι.

MN. δεῦρο νῦν, ὦ Θραῦτ', ἔπον.
 ὦ Θραῦττα, θέασαι, καομένων τῶν λαμπάδων
 280 ὕσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπο τῆς λιγνός!
 ἀλλ', ὦ περικυλλῇ Θεσμοφόρῳ, δέξουσθ' με
 ἀγαθῇ τύχῃ καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε!
 ὦ Θραῦττα, τὴν κίστην κάθειλε, κατ' ἐξέλε
 πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θειῶν.
 285 δέσποινα πολυτίμητε, Δῆμητερ φίλη,
 καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
 θύειν ἔχουσαν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
 καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν

274. contra atque Euripides dixit Hippolyto 576. ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, mentem Mne-silochus se jurejurando adstrinxisse ait, non linguam. Br. „In parepi-graphie post hunc versum verba τὸ ἱερὸν ὠθεῖται significant, scenae conspectum mutari, et machinarum ope, ut ap. nos fieri solet, templum propelli, seu novum scenae apparatus templi speciem exhibere.“

277. σημεῖον cf. Vesp. 659. 8. ὅτε ἐμελλε γίνεσθαι ἐκκλησία, σημεῖον ἐτίθετο etc.

278. Εὐρύκ. τὸν Μνησίλοχον κα-ταλιπὼν ἀπῆλθεν. ὁ δὲ Μνησίλοχος πρὸς τὰ Θεσμοφορία χωρήσων εὐ-χὰς ποιεῖται· εἴτα θεράπειαν οὐ-καδε ἀποπέμπει. (imo fingit, famu-lam se sequi, tanquam matronam, cf. 284.) Θραῦττα δὲ Θρακικὴ δούλη, ἡ ἐκ Θρακίης. λέγεται καὶ κοι-νῶς δούλη. Σ'. (cf. Ach. 256.) λιγνὸς δὲ ἡ τοῦ κἀκρου ἀνάδοσις. Biset.

280. graphice dictum ἄν. ὦ πο., h. e. ὑπανέχεται per anastrophe. V. — ἀνέρχεθ' ὅπ' οὗ τῆς λ., quod male interpretatur Br., quasi hic sit or-do δσον τὸ χρ. τῆς λ. ἀνέρχεται

ὅπ' οὗ τῶν λαμπ. κ. frustra Reisk, et D. — ἀνέχεται τῆς λ. Du Theil ll. ad 50. p. 548. „En général, toutes les cérémonies des Thesmo-phories étaient, aussi-bien que celles des mystères, des cérémonies nocturnes qui se faisoient à la lueur des lampes et des flambeaux.“ cf. 1087.

282. ita Reisk., Benti., Br., et alii. codd. — δεῦρο πάλιν ο. δεῦ-ρο, huc, in templum.

284. ita D. auctore H. Elem. doctr. metr. p. 131. libri deteriore numero τὸ πόπανον. λαβοῦσα, loquitur de se tanquam femina, ne agnoscatur in pompa Thesmophoriorum, quae jam deducitur ad templum.

286. πολλὰ πολλ'. τὸ πλῆρες „ὅς ἐμὲ ἔχουσιν πολλὰ πολλάκις σοι θύειν. Biset.“ cf. Ran. 838.

287. ἀλλὰ, saltem. — Biset. λα-θεῖν δὲ λέγει, ἵνα μὴ ἀναγνω-σθεῖν· ἀναγνωσθεῖς γὰρ ἂν ἀπα-λετο. cf. 895., Du Theil p. 527., et, quem laudavit, Lysiam orat. 1. p. 11.

288. ita primus Scal. libri καὶ τὴν θυγατέρα. etiam alibi confusa sunt α et ος.

290 πλουτοῦντος, ἄλλως δ' ἡλιθίου, κάβελτέρου,
καὶ πρὸς τὸ ληκᾶν νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ, ποῦ κυθίζωμ' ἐν κυλῶ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἔξ ακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θοῤ᾽, ἐκποδών.
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

289. ita Dind. vulgo ἄλλως τ'.

290. II. θ' ἀλ' ἡ κ ο ν. vox nihili, nec verisimile est, quod suasit K., θύλακον, ut intelligatur saccus, in quem condere solebant farinam. „Proverbii ergo,” inquit, „speciem habere videtur πρὸς θύλακον τὸν νοῦν ἔχειν, ad saccum farinae (i. e. rem familiarem) attentum esse.” male autem Br. alique secundum Bisetum vel Scal. καὶ πρὸς πάλητα ν.

ἔχ. μ. κ. φρ. τὸ ληκᾶν jam pridem nos in Lectionibus Aristoph. cf. 463. ridicule haec ex sua persona Mnes., tot feminis interfuturus.

291. ἐν καλῶ. καλῶς.

293. cavebat lex, ne servae interessent concioni mulierum in Thesmophorio; ceterum illae non abibant domum, sed ad portas templi opperiebantur dominas, earumque jussa capessabant, vide inferius 684. seqq.

**ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ. ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥ-
ΣΩΝ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ. ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.**

ΚΗ. Εὐφημία ἔστω, εὐφημία ἔστω. εὐχισθε ταῖν Θεσμοφό-
ροιν, τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρη, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ
τῇ Καλλιγενείᾳ, καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ
Χάρισιν, ἐκκλησίαν τήνδε καὶ ζῦνοδον τὴν νῦν κάλλιστα

Εὐφημία ἔστω. ὁ κήρυξ (imo
ἡ κηρύκαινα) εἰς μέσον προελθὼν
(προελθούσα) πάντας εὐφημεῖν κε-
λεύει. εἶτα μετὰ τοῦ Χοροῦ συνά-
δοντας ἀμοιβαίως εὐχεται. μετὰ δὲ
ταῦτα τὸ τῶν γυναικῶν ψήφισμα,
καὶ τίνος χάριν ἡ ἐκκλησία ἐποιεῖτο,
δηλοῖ, καὶ τίς τοῦτων πρώτη ἐκκλη-
σιάζειν βούλεται, φανερώς ἔρωτᾷ. τέ-
λος δὲ γυνὴ τις παρελθούσα ἑαυτὴν
λέγειν ἐτόλμην εἶναι ἀποκρίνεται.
ταύτην οὖν ὁ κήρυξ (ἡ κηρύκαινα)
κατ' ἔθος στεφάνῳ στεφανώσας (στε-
φανώσασα) εὐφημίαν καὶ σιωπὴν πᾶ-
σι κηρύττει. *Biset.* Persona est κήρυξ.
feminino nomine melius indigetata
fuiſſet κηρύκαινα: nam praeconis
officio fungitur hic mulier. quippe
sacris illis vir nullus intererat, quae
sequuntur autem preces et imprecations,
facete ritus adumbrant, qui
in populi conficionibus observabantur,
de quibus vid. Sam. Petit. Leg. att.
p. 288. Br. Cf. Schömann. de Comitiis
Athen. p. 93., plagula G. Dind.
adhibendus etiam Köpkeus libro germ.
de legg. et judiciis Graecorum p.

433. seqq. — τῇ Καλλιγενείᾳ.
οἱ μὲν τροφὸν τῆς Δήμητρος, οἱ
δὲ ἀνδλουθον εἶναι λέγουσιν. *Ἡρό-
διος.* Ex *Biseto.* imo cognomen hoc
est ipsius Cereris, quae copiam fru-
gum subministrando efficit, ut con-
nubia hominum sint καλλίγονα. cf.
du Theil l. l. ad 50., p. 232., et,
quem testem citavit, Alciphronem
Epist. 1, 2. et 3. — perperam libri
καὶ τῇ Κουροτρόφῳ τῇ γῇ, quae
est mera interpretatio: nam ipsa Ce-
res similis de causa appellatur κουρο-
τρόφος. vide Küstero laudatum Span-
hem, ad Callim. p. 301. frustra Reisk.
καὶ κουροτρόφῳ γῇ, quamvis alibi
commemoretur Ἡ κουροτρόφος, vel
ut ap. Pausan. Att. 22, 3.; quod
quominus hic quoque factum esse
existimemus, obstat ratio hujus loci,
in quo primum nomine suo invocata
Ceres jam praecipuis aliquot cele-
bratur cognominibus. est autem Δη-
μήτηρ nihil aliud quam γῆ μήτηρ,
φιλάτρη τροφός, ut loquitur Aeschylus
Sept. ad Th. 16. *Bisetus* τῇ
Κουροτρόφῳ. κουροτρόφος, παι-

καὶ ἄριστοι ποιῆσαι, πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
 τυχερῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς. καὶ τὴν δρῶσαν τὰ βέλτεστα
 περὶ τὸν δῆμον τῶν γυναικῶν, ταύτην νικᾷν. ταῦτ' εὖχε-
 σθε, καὶ ἡμῖν αὐταῖς τὰγαθὰ. ἰὴ παίων, ἰὴ παιῶν, ἰὴ
 παιῶν! χαίρωμεν!

ΧΟ. δεχόμεσθα, καὶ θεῶν γένος λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
 i. t. c. ἀλλοιόστ.

296 φανέντας ἐπιχαρῆναι. an.
 Ζεῦ μεγαλύννυμε, Χρυσολύρα τε, da. t.
 Ἀῖλιν ὅς ἔχεις ἱερὰν, i. tr. br.
 καὶ σὺ, παγκρατὲς κόρα t. d. c.
 γλαυκῶπι, χρυσόλογγε, πόλιν οἰκοῦσα περιμάχτην
 i. t. c.

300 ἐλθέτε·δεῦρο· adon.
 καὶ πολυώνυμε θηροφόνῃ παιῖ, da. t.

δοτρόφος. ταύτῃ δὲ φασὶ πρώτον
 Ἐριχθόσιον ἐν Ἀκροπόλει θῆσαι, καὶ
 βαρὺν ἰδρῶσασθαι, χάριν ἀποδι-
 δόντα τῇ γῇ τῶν τροφείων· κατα-
 εἶησαι δὲ νόμον, τοὺς θύοντάς τινα
 θεῷ ταύτῃ προθῆναι. Σ. — τῷ
 Ἑρμῇ, deo eloquentiae. vide annot.
 ad Plat. 1106. — Χάρισιν. sine
 quibus nihil procedit mortalibus. quas
 Gratias compellans Pindarus Olymp.
 14, 5. σὺν γὰρ ὁμῖν, inquit, τά τε
 τερπνὰ καὶ τὰ γλυκῆα γίνεται
 πάντα βοροτοῖς, εἰ σοφός, εἰ καλός,
 εἰ τις ἀγλαὸς ἀνὴρ. — codd. καὶ
 τὴν δρῶσαν, τὴν ἀγορεύουσαν (ma-
 le Reisk. et Br. τὴν τ' ἀγ.) τὰ βέλ-
 τεστα etc., in quibus verba τὴν
 ἀγορ. itidem sunt explicatoris, cui
 non succurreret, δρᾶν interdum dici
 illos, qui nihil aliud quam loquun-
 tar. vide Vesp. 1187., 1217., quo
 sensu etiam verbum faire saepe le-
 gitur in priscis carminibus historis-
 que Francogallorum. — eodem mo-
 do metleris subsequencia, quae sic
 habent in libris περὶ τὸν δῆμον τῶν
 Ἀθηναίων καὶ τὸν τῶν γυναικῶν.
 de Atheniensium civitate in superio-
 ribus dixit ἡ κηρύκωνται: hic autem
 ὁ δῆμος non est intelligendus omnis
 populus, sed mulierum concio advo-
 cata. sic 316. εἰ τις ἐπιβουλευσέ τι
 τῷ δήμῳ παῖδ' ὅν τῶν γυναικῶν.

et 1081. δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναι-
 κῶν, et 331. δῆμῳ eodem sensu. se
 potissimum cogitant curantque mu-
 lieres, non populum Atheniensem. —
 mox dedi καὶ ἡμῖν αὐταῖς τὰγαθὰ,
 quemadmodum supra legitur τυχερῶς
 δ' ἡμῖν αὐταῖς. vulgo καὶ ὁμῖν α. τ.
 294. δεχόμεσθα. sic Rav. et
 vulgo edd. MS. August., Zanett.,
 Be., Br. εὐχόμεσθα, corrupto versu
 manifesto iambico. „δεχόμεσθα, ac-
 cipimus; probamus, quae a te dicta
 sunt.“ K.

297. δεῖ Ἀῖλιν βασιλεύεις. ὡς ἐν
 Ἀῖλῳ τιμᾶται· ὅθεν καὶ Ἀῖλιος
 ἐκαυνομένη. Biset.

298. παγκρατὲς K. Br., aliique;
 libri mendose παγκρατὴς vel παγ-
 κρατε.

299. πόλιν περιμ. περιφραστι-
 κῶς τὰς Ἀθήνας οὕτω καλεῖ. πε-
 ριμάχτην δὲ λέγεται τὸ πολυμά-
 χιον, περὶ οὗ τινες ἐν ἀλλήλοις δια-
 μάχονται, ἵνα τούτου κρατῶσι, καὶ
 τούτο κτάνται. Biset.

300. minus recte ll. ἐλθὲ, cum
 plures compellentur.

301, 2. θηροφόνῃ D. auctore Her-
 manno. vulgo θηροφόνῃ. vid. Bekker.
 ad Theognid. p. 60. χρυσ. oculos
 aureos habentis, h. e. splendidos in-
 star auri.

- Αυτοῦς χρυσώπιδος ἔρνος· a. par.
 σὺ τε, πόντιε, σεμνὲ Πόσειδον·
 ἀλιμέδον, προλιπὼν μυχὸν gl.
 305 ἰχθυόεντι, οἰστροδόνητον· a. par.
 Νηρέος ἐινυαίου τε κόρυι, Νύμφαι τ' ὀρίπλαγκτοι! hexam. her.
 χρυσέα τε φόρμιγξ ithyph.
 ἡγήσειεν ἐπ' εὐχαῖς ἡμετέραις· da. t. hyp.
 τελέως δ' ἐκκλησιάζοιμεν a. par.
 310 Ἀθηναίων εὐγενεῖς γυναῖκες. as., 2 i. h.
 ΚΗ. εὐχσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς ὀλυμπίοις, i. tr.
 καὶ ταῖς ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς πύθιοις,
 καὶ ταῖσι πύθιασι, καὶ τοῖς δηλοῖς,
 καὶ ταῖσι δηλίοις, τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς!
 315 εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
 τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ πικηρκεύεται
 Εὐριπίδῃ, Μῆδοις τ', ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
 τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
 ἢ τὸν τύραννον ξυγκατάγειν, ἢ παῖδ' ὅν
 320 ὑποβαλλομένης κατεῖπ' τις, ἢ δούλῃ τινὸς

304. οἷστρον τὸν ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐλανθόμενον. οἷστρου γὰρ ἐρεθισμός, ἐκκασίς, πύρωσις ἐμμανής. καὶ οἷστρου καλοῦσι πᾶσαν κίνησιν etc. Biset. secundum Hesychium.

306. ll. corrupto metro manifesto N. ἐνάλιον (sic Rav. et ed. Gryph.; vulgo ἐνάλιοι.) τε κ., N. τε ὀρίπλαγκτοι. quod ad hoc attinet, Etymologus 630, 20. Τὰ ἀπὸ δουικῆς τῶν εἰς ὅς οὐδετέρων (?) συντιθέμενα γίνεται τοῦτον τὸν τρόπον. εἰ μὲν φωνὴν ἐπιφέρεται, ἢ ἐν ἀπλοῦν σύμφωνον, φυλάττεται ἢ εἰ διφθογγος, ὅσον ὀρεῖαυλος, ὀρειγενῆς (τὸ δὲ κύριον Ὀρειγένης) [epicorum scil. in usum], ἐγγεῖμορος. εἰ δὲ δυο σύμφωνα ἐπιφέρεται, ἀποβάλλει τὸ ε, ἐγγίκευκος, ὀρίτροπος etc. similiter Eustath. ad Il. δ', 460. cf. Phrynich. Lobeck. p. 683. et seqq.

309. τελέως. παντελῶς, καὶ καλῶς. Bourdin.

310. Ἀθην. correpta diphthongo, ut alibi in verbis Ἀχαιοὺς, γεραιδοῦς,

similibusque. vide Jacobs. Anthol. Palat. pagg. 263., 361., 550., 957., nos ad Eurip. El. 113.

316. ἐπικηρ. pacem offert. Biset. ad 1096. ἐπικηρκεύεσθαι κενόως λέγονται αἱ πόλεις, ὅταν κήρυκας ἐπὶ συμβάσει καὶ σπονδαῖς πέμπωσι. καὶ ἐπικηρυεῖα, ὅταν κήρυκας πέμπωνται, ἀνοχὰς ἢ εἰρήνην αἰτησόμενοι.

317. Μῆδοις τ' K., Be., Br. in ilbris ommissa est copula. Μῆδοις dictum pro Πέρσας, ut Pac. 108., Vesp. 12. Be. „Admiscet illa, quorum mentionem in seriis precibus facere solebant. vid. Isocrates Pannegyrice.“

319. παιδῶν ὑποβαλλ. ut fit ap. Plantum Cistellaria et Truculento. cf. 378. sequi.

320. κατεῖπεν, ἢ — Benti. et alij. codd. immissa interpretatione, quam versus respuit, κατεῖπεν τις. Rav. et Br. κατεῖπ' τις. Biset. „Σ. κα-

- προαγωγὸς οὗτ' ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ,
 ἢ πεμπομένη τις ἀγγέλιας ψευδεὶς φέροι,
 ἢ μοιχὸς εἴ τις ἑξαπατᾷ ψεύδη λέγων,
 καὶ μὴ δίδωσιν, ἂν ὑπόσχηται ποτε,
 325 ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή,
 ἢ καὶ δέχεται προδιδούσ' ἑταῖρα τὸν φίλον,
 καὶ τις κήπηλος, ἢ καπηλὶς, τοῦ χοδῆ,
 ἢ τῶν κοτυλῶν, τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
 κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κῆκλαν
 330 ἀρᾶσθε· ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
 εὖχσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά!
 ΧΟ. ξυνευχόμεσθα τέλει μὲν πόλει, τέλει δὲ δήμῳ, i. t. c.
 τὰδ' εὖγματα γενέσθαι· ba. d.
 τὰ δ' ἄρισθ', ὅσαις προσήκει, an.
 335 νικᾶν λεγούσαις· i. h.
 ὁπόσαι δ' ἑξαπατῶσιν, πυραβαίνουσ' τε τοὺς ion. a
 min. t. c.
 ὄρκους τοὺς νενομισμένους κερδῶν οὐνεκ' ἐπὶ βλάβῃ,
 as., 2 gl.
 ἢ ψηφίσματι καὶ νόμον ζητοῖσ' ἀντιμεθιστάνται,
 τὰπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσιν,
 as., gl. et gl. h.
 340 ἢ Μήδους ἐπάγουσι χώρας, ἀσεβοῦσί τε τὴν πόλιν —
 ἀλλ', as., gl. h. et a. d. br.

τεῖκεν· κατηγόρησεν. προαγωγὸς δὲ διδάσκαλος κακῶν, μαστροπὸς, μαυλιστής, πορνεβοσκός. Ἡούχ. ἀρετικῶς δὲ καὶ θηλυκῶς λέγεται.

321. ἐνεθρύλλ. ἐνθρύλλειν καὶ ἐνθρύλλειν ταῦτόν, διασημίζειν. Bisset. proprie insusurravit. at sensus est. „clam calumniata est, vel delulit, sic ψιθυρίζειν cum διαβάλλειν jungitur ap. Themist. orat. 21. p. 262. ed. Hard., et susurrat pro clandestina calumnia accipitur ap. Juvenal. Sat. 4, 110. K. Frob. ἐνεθρύλλισεν. ita Sauid. (et grammat. MS. in catalogo codd. Nanian., notante D. Zonar. 1. p. 745. ἐνεθρύλλισεν.) Bentl. 323. vulgo ψεύδῃ.

327. τοῦ χοδῆ. Καὶ τῶν κοτυλῶν. cf. S. ad Equ. 95.

328. τὸ νόμισμα. τὸ δίκαιον, καὶ τὸ κατὰ πατέρας νόμους μέτρον ταχθῆν, ὃ παραβαίνειν καὶ διαφθεῖρειν οὐ θέμις. — Bisset.

332. codd. depravato metro, id quod cujusvis erat videre, ξυνευχόμεθα — ἑξαπατῶσι — ἀσεβοῦσιν. δὴ μ. cf. annott. ad orationem praeconis post 293.

334. h. e. νικᾶν δὲ (ξυνευχόμεθα) λεγούσαις τὰ ἄριστα, ὅσαις προσήκει (τὸ νικᾶν).

340 ll. — τῆς χώρας οὐνεκ' ἐπὶ βλάβῃ, ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσιν τε τὴν πόλιν. delevi τῆς, quo versus corrumpitur, nec tuli male repetita ex superioribus, et glossam ἀδικοῦσαι. Aeschylus Eum. 256. ἢ θεόν, ἢ ξένον τιν', ἀρεβῶν. Plato Leg. 12. ini-

ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, ταῦτα κυρώσῃς, ὥσθ' i. tr.
 ἡμῖν θεοὺς παρυστυτεῖν, καίπερ γυναιξὶν οὖσαις! i. t. c.

ΚΗ. ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ Βουλῇ τάδε

τῇ τῶν γυναικῶν (Τιμόκλει' ἐπιστάται,
 345 Ἀύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, εἶπε Σωστράτη),
 ἐκκλησίαν ποιεῖν ἔωθεν τῇ μέσῃ
 τῶν Θεσμοφορίων, ἣ μάλιστα ἡμῖν σχολή,
 καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
 ὃ τι χρὴ παθεῖν ἐκείνων· ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ

350 ἡμῖν ἀπάσαις. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΑΥ. ἐγώ.

ΚΗ. περὶ θου νυν τότε πρῶτον, πρὶν λέγειν.

σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπεται γὰρ ἤδη, i. t. c.

ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες. μακρὰν ἔοικε λέξεν.

Γ. Α. φιλοτιμία μὲν οὐδεμιᾷ μὰ τῷ θεῷ i. tr.

355 λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες, ἀλλὰ γὰρ
 βυρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον,

τίο ὡς Ἑρμοῦ καὶ Διὸς ἀγγελίας —
 ἀσεβησάντων, quem locum laudavit
 Matth. gr. §. 419., 6., p. 578. 1. ed. —
 notanda aposiopesis pathetica in ver-
 bis τὴν πόλιν, scil. ταύτας ὀλλυ-
 σθαι, quod palam imprecari ve-
 rentur feminae feminais.

344. Τιμόκλει' ἐπ. formula ple-
 blicitis vel decretis publicis ap.
 Athen. praemitti solita, ut K. an-
 notavit. Lucian. Deorum concilio, ed.
 Tauchnitz. vol. 4. p. 323. ψήφισμα.
 Ἀγαθὴ τήχη. Ἐκκλησίας ἐνέσμενον
 ἀγομένης, ἐβδόμη ἱσταμένην, ὃ Ζεὺς
 ἐκρυπτόντες, καὶ προήδρευε Ποσει-
 δῶν, ἐπιστάται Ἀπόλλων, ἐγραμμά-
 τευσ Μᾶμος νυντὸς, καὶ ὃ Τανος
 τὴν γνώμην εἶπεν. cf. Thuc. 4, 118.,
 et quos praeterea significavit K.,
 Demosthenem aliosque scriptores;
 item Kōpkei librum de legg. et judi-
 ciis Gr. p. 493. seqq. Biset. ἐπιστά-
 της βραβεύτης, ἑφορος. καὶ ἐπίστα-
 σις ἡ ἐπιστάσις, ἡ κηδεμονία. καὶ
 τὸ ῥῆμα ἐπιστατεῖν, ἐφορεῖν, βρα-
 βεύειν. ὃ δὲ ἐπιστάτης ἐστὶν εἰς τῶν
 πρυτανέων, ὃ κλήρον λαχὼν. δις δὲ οὐκ
 ἔβρεσι γενέσθαι τὸν αὐτὸν ἐπιστάτην.
 εἶπε δὲ οὗτος τὰς κλείς τῶν ἱερῶν, ἐν

οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα.
 καὶ ὅταν οἱ πρυτάνεις τὸν δῆμον,
 ἢ τὴν βουλὴν, συνάγῃσιν, οὗτος ἐξ
 ἐκείνης φυλῆς προέδρον ἓνα κληροῖ,
 μόνον τὴν πρυτανεύουσιν ἀφιεῖς.
 Πολυδεύκης. ὃ δὲ κήρυξ (ἢ δὲ κη-
 ρύκαινα) ἐνταῦθα, ὡς εἰρηται, περὶ
 τῆς τῶν γυναικῶν ἐκκλησίας καὶ βου-
 λῆς ὡς περὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν ταῦτα
 πάντα λέγει etc.

347. ἢ μάλιστα. ἡμῖν σχολή. ter-
 tius festi dies appellabatur νηστεία.
 hunc totum in templo jejunie transige-
 bant mulieres, ob eamque causam
 eum diem concioni praestituerant, quo
 otium sibi non futurum sciebant,
 nec futurum quidquam in mora, quia
 de Euripidis ultione deliberarent.
 Ex Br.

348. χρηματίζειν ἐστὶ καὶ λό-
 γους διδόναι ἀλλήλοις, καὶ τὸ πρῶ-
 γμα διοικεῖν. — Σ. Ex Biset.

351. περὶ θου νυν. ἡγοῦν τὸν
 στέφανον λαβὲ, καὶ σοὶ κεραιῇ πε-
 ρίδες. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἡγουσιν
 στεφανοῦσθαι πρῶτον. — Biset. cf.
 Eccles. 130. πρῶτον. πρότερον.
 Suid. v. περὶ θου.

- προπηλακιζομένης ὁρώσ' ἑμᾶς ὑπὸ
 Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
 καὶ πολλὰ καὶ παντοί' ἀκουούσας κακὰ.
 360 τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;
 ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπου περ ἔμβραχυν
 εἶσιν θεαταὶ καὶ τραγωδικοὶ χοροὶ,
 τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίδας καλῶν,
 τὰς οἰνοπίκας, τὰς προδοτίδας, τὰς λάλους,
 365 τὰς οὐδὲν ὕγιες, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακόν·
 ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἱερῶν

358. τῆς λαχ. cf. 427., et annot. ad Ran. 793.

360. ἐπισμῇ. ἐπιχρίει, ἐπιξύνει. ἐμῆται δέ ἐστι τὸ τὸν φόνον ἀποξύνει. οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἐμῆται, οἷον ἐπιτρίβει. — Biset.

361. Idem ἔμβραχυν. — ἀττικῇ συνήθειᾳ, ἣ οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ ἢ τὸ βραχύ. ὁ δὲ νοῦς οὗτος „ἵνα δὲ διὰ βραχέων καὶ συντόμως τὸ πᾶν εἰπῶ, ποῦ ποῖ εἰσι θεαταὶ, καὶ τραγωδοὶ, καὶ χοροὶ (sic), ὅπου ἡμᾶς δ' ἔβριχ. οὐ διαβέβλημεν;“ — cf. Vesp. 1079.

362. V. καὶ τραγωδοὶ καὶ χοροὶ. et choros tum habuit etiam comœdia, quæcum nihil rei erat Euripidi. recte igitur scholia Platonis p. 88. ed. Rubnken. et alia MSS. ad ejusdem Gorgiam ap. Heins. ad Hesych. t. 1. p. 1191. καὶ τραγωδικοὶ χοροὶ, quod præfert etiam Blomf. præfat. ad Aeschyli Persas p. XVII.

363. ita Suid. v. οἰνοπίκας et Zanett., Berglero, Brunckio, aliisque probantibus. V. μυχοτρόπους, sicut inferias 471. edd. usque ad Frobenii τὸν μυχόν pro τὸν μοιχόν. bene monuit Br., eam vocem nusquam extare, merumque esse errorem librarii, similis soni litteras oi et v inter se permutantis. magis probarem μοιχοτρίκας, quod legitur ap. Hesychium; sed nihil temere mutandum est.

364. οἰνοπίκας. V. οἰνοπότιδας, quam interpretationem esse verbi rarioris intellexere K. et Br. Suidas οἰνοπίκας: τὰς τοὺς οἶνους περισκοπούσας, ὡς Ὀμηρος (Il. λ', 385.) παρθενοπίκας. Ἀριστοφ. φησὶ

ποθ' δ' οὐχὶ — Τὰς μοιχοτρόπους, — Τὰς οἰνοπίκας, τὰς προδοτίδας — ὁ μὲν οὖν Σύμμαχος φησὶ παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον· ἐγὼ δ' οὐχ ὁρῶ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ κατὰ μίμηςιν φωνῆς λεγόμενον. ἄμεινον οὖν, ὥσπερ καὶ οἰνοπίκας λέγεται, οὐδὲν καὶ οἰνοπίκας οὖν ἀντὶ τοῦ μέθυσος (μεθύσας), παρὰ τὸ πιπίζειν (πίζειν), ὃ ἐστὶ μυρίζειν ἢ μυρίζειν. Br. „Vides,“ inquit, „de lectione consensisse vett. Criticos, de illius interpretatione in diversa abiisse. licet πιπίζειν Atticis fore nihil aliud significaverit quam pipiari, verbo ad imitationem avium quarundam vocis efficto, potuit tamen Aristoph. nomine οἰνοπίκης uti, derivato ab eodem verbo, et significante ποτίζειν, seu μυρίζειν. glossarium vetus ἐπιπίζει, exsugit. vide Hesych. in πιπίζειν“ etc. πυροπίκης dixit Eq. 479.

365. τὰς οὐδὲν ὕγιες. „Plat. 37. εἶναι πανούργον, ἀδικον, θγίδες μηδὲ ἐν.“ Be. cf. 603.

366. ἀπὸ τῶν ἱερῶν. ἱερὰ προπαροξυτόνως (imo ἱερὰ) τὰ τῶν νεῶν καταστρώματα, καὶ τὰ ἐγκολία τῆς νεῆς. καὶ τὸ μέρος τοῦ καταστρώματος, ἐνθα ὁ τοῦ κυβερνήτου τόπος, καὶ ὁ ἱεὺς τῆς νεῆς. καὶ ἱερὰ (ἱερὰ) τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τὸ παλαιὸν τοὺς διοργανικοὺς ἀγῶνας, πρὶν ἢ σκευασθῆναι τὸ Διονύσιον θεατρον. Ἐδοσάθιος. — Biset. similiter Suid. v. ἱερὰ. K. „Sensus est quam primum e theatro (id Germani quoque dicunt

- ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνται τ' εὐθέως,
 μὴ μοιχὸς ἔνδον ἢ τις ἀποκειρυσμμένος.
 370 δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδέν ὥσπερ καὶ προτοῦ
 ἔξεστι· τοιαῦθ' οὗτος ἰδίδαξιν κακὰ
 τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥστ', εἴν γε τις πλέκῃ
 γυνὴ στέφανον, ἐρῶν δοκεῖ· κἄν ἐκβάλλῃ
 σκευὸς τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
 375 ἀνὴρ ἔρωτι „τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
 οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ κόρινθίῳ ξένῳ.“
 κάμνει κόρη τις, ἐδθὺς ἀδελφὸς λέγει
 „τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.“
 εἶεν· γυνὴ τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
 380 ἀποροῦσα παίδων, οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λυθεῖν·
 ἄνδρες γὰρ ἥδη παρακάθηνται πλησίον.
 πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἳ προτοῦ τὰς μείρακας
 ἤγοντο, διαβέβληκεν, ὥστ' οὐδαίς γέρον
 γαμῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοῦπος τοδὶ
 385 δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.
 εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν

son den Brettern.) domum redierint. Iniqua enim hic sunt tabulata, in quibus tumultuario opere in foro compactis et erectis Athenienses ante constructum theatrum ludos spectabant. Liban. argumento Olynth. 1. Demosth., anhotante Be., οὐκ ὅστος τὸ παλαιὸν θεάτρον λιθίνου παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίων συμπεγνυμένων ἱκρίων. cf. Böttigeri Prolus. de 4 aetatt. rei scenicas p. 7.

369. ὥσπερ καὶ προτοῦ. ita loquuntur, neque καὶ particula omitti solet in hac phrasi. cf. Ecoles. 221. sqq.

372. ἐρῶν δοκεῖ. amantes enim corollas, poma et similia sibi invicem mittere solebant. testimonia passim obvia sunt. K.

374. Br. ἀνὴρ et 80. ἄνδρες, non male; nec tamen opus est ut ita scribatur: vide annot. ad 465., Ran. 27., Av. 118., Lys. 152.

375. τῷ κορ. ξένῳ. tangit Euripidem Sthenoboea, ut notaverunt Be. et Br., laudato Athen. p. 427, E., ubi haec leguntur τοῖς δὲ τελευτη-

κῶσι τῶν φίλων ἀπέμνησεν τὰ μέγιστα τῆς εὐφροσύνης ἀπὸ τῶν τραγῶν. διὸ καὶ Εὐριπ. περὶ τῆς Σθενεβοίας φησιν, ἐπειδὴ ἐνόμιζε τὸν Βελλεροφόντην ἐπιδύναται πειθεῖν δέ εἰν λείληθεν οὐδὲν ἐκ χειρὸς, ἄλλ' ἐδθὺς αὐτῷ „τῷ κορινθίῳ ξένῳ.“ (v. Eurip. fragm. p. 231. nostrae ed.)

376. κάμνει. κάμνειν ἐπὶ τοῦ ποιεῖν καὶ ἐργάζεσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ νοσεῖν, ὡς ἐνταῦθα, λέγεται. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων εἰδωλῶν καμόντων. Hecet. secundum Suidam.

378. ὁ κοβαλ. cf. 318. et inferiorum 472. seqq., item 532.

384. Euripides Phoenice ap. Stob. Serm. 69., Florileg. Grot. p. 298. v. Eurip. fragm. 291. nostrae ed.

385. γυναικωνίτις, ἱεὶδος, οἰκία τῶν γυναικῶν. Σ. Bisc. annotavit K., interiorem aedium partem eam, quae gynaeconitis appellabatur, non solum observari, sed etiam obviari solitam fuisse ap. Athenienses; quemadmodum omnino ibi, quae diligenter

- σφραγίδας ἐμβάλλουσιν ἤδη, καὶ μοχλοὺς,
 τηροῦντες ἡμᾶς· καὶ προσέτι μολοττικὸν
 τρέφουσι μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς κῆνας.
 καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωστον· ἃ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ
 390 αὐταῖς ταμιεύεσθαι, προαιρούσαις λαθεῖν,
 ἄλφειτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
 ἔξεστιν· οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδίᾳ
 αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ κακοηδέστατα
 λακωνικά· ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
 395 προτοῦ μὲν οὖν ἦν ἄλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν,
 ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου·

asservari volebant, sigilla appendebant vett., ut docuit Menag. ad Diog. Laert. 4. 59.

386. Eurip. de asservandis diligenter mulieribus Androm. 915. πρὸς τὰδ' ἐν φυλάσσετε Κλειδοφοίαι καὶ μολοττοὶ δωμάτων πόλεις. — Be.

387. μολοττικὸς κῆων ὁ ποιμενικός, καὶ μέγας. (cf. Plant. Capt. 19., Horat. Epod. 6. 5., Sat. 2. 6. 114., ubi vid. Heindorf. vetus S. μολοττ. ἡπειρωτικός. Molossia regio Epiri orientalis.) μορμολύκεια δὲ τὰ τῶν τραγηδῶν πρόσκαιρα, καὶ τὰ τῶν ἐπειρωτικῶν, ἃ Δωριεῖς γόγῃ καλοῦσιν· ἐνθεν καὶ τὸ μορμολύττεισθαι, τὸ ἐκφοβῆσαι. S. Biset.

390. ita Scal. libri λαβεῖν, quod frustra tuitus K. scribi jussit ταμιεύειν. idem notat, προαιρεῖν significare e per se aliquid promovere, quemadmodum Theophrastus Char. 4. dixit de rusticitate προαιρεῖν δέ τι ἐκ τοῦ ταμιεύειν. asyndeton et familiare est, et affectum exprimit mulieris. alii aliter.

393. κακοηδ. κρυπτὰ, δυσπεπύλωτα. τοῦτο δὲ μεταφορικῶς. ἔσται δ. λακωνικά δὲ λέγει, ὅτι εἰ λακωνικὰ κλειδεῖς κατὰ τὸν Σουλῶν περιβέητοι ἦσαν. γομφίους δὲ καλεῖ τοὺς δόοντας, τὰς κλειδάνας. — ὁ ποιῆσαι δὲ λαθεῖν καὶ κλεπτικῶς ἀνοῖξαι. Biset. cf. Ibid. vv. λακωνικὰ κλειδεῖς et κακοηδέστατα, itaque Salmas. ad Solin. p. 649. seqq., quos lauderunt Be. et Br.

395. δὲ λέγει, scilicet. K.

396. δακτ. annulum signatorium. viris, etiamsi clave laconica cellae

fores occlusissent, metuumdum erat, ne qualicunque artificio mulieres claustra reserarent; quod difficile non erat pro rudi serarum illo aevo fabrica. idcirco, ne sibi imprudentibus fraudem illae facerent, cellae ostium obsignabant imposita cera, ὅπως, impressoque ceræ annuli sui signo. vide Lys. 1124. sed hanc etiam cantelam irritam reddebat mulierum calliditas. quippe 3 obolis, i. e. vilissimo pretio, unaquaeque sibi comparabat annulum eodem insculptum signo, ejusque ope, postquam in penum ingressa, quaecunque libuisset, suffurata esset, idem reponebat signaculum, ita ut a marito fraudis argui non posset. at vero queritur mulier nostra, sibi nullam amplius esse rationem latenter et impune in penum se penetrandi, postquam viros decuit Eurip. (aliquo dramate, quod non extat) ceram obsignare non, ut antea, annulo, sed ligno a teredinebus pertuso, cujusquemodi singuli appensa gestabant: nam signacula illa mulier imitari non poterat, — nisi eodem ligni frusto potiretur, quo maritus ceram signarat etc. Br. Kästero ad Suid. v. θριπῆδέστατον laudatus Eustath. p. 1403. ed. Rom. Πανσανίας λέγει, ὅτι θριπῆδέστατα ξυλήφια τὰ ἐκ θριπῶν βεβρωμένα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδω. οἱ ἐκράδοντο, φησιν, οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντιγλυπτῶν σφραγίδων. Bisetus „διαφέρει τὸ σφραγίδιον τοῦ δακτύλιου, δει κατὰ τὸν Ἡρόδιον δακτύλιον μὲν τὸ ἀπλοῦς δακτυλίδιον ἐκάλουν,

- νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ὠκότεριψ Ἐδριπίδης
 ἐδίδουξε θριπὴδεστ' ἔχειν σφραγίδια
 ἐξαυαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ
 400 ὄλεθρόν τιν' ἡμῶς κυρκανῶν ἀμωσγένως,
 ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μὲν γέ τῳ τέχνῃ,
 ὅπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερώς λέγω
 τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ξυγγράφονται.

XO. οὐπώποτε ταύτης ἤκουσα

as., a. ant.

- 405 πολυπλοκωτέρας γυναικὸς,
 οὐδὲ δεινότερον λεγούσης.
 πάντα γὰρ λέγει δίκαια,
 πάσας δ' εἰδὼς ἐξήτασεν,
 πάντα δ' ἐβύστασεν φρενί,

t. d.

gl. h.

t. d.

as., dm. et i.

chor. d.

τὸ δὲ γλυφὴν ἔχον σφραγίδιον. cf. ann. ad 398.

397. ὠκότεριψ. pro ὠκότεριφ. h. l. active perniciēs domum, ὁ ἐπι-
 τρέφων τοὺς οἰκούς. sic οἰκοτρέφης
 δαπάνη, sumptus rem domesticam
 protegens, sive perdens, in carmine
 Critiae ap. Athen. p. 432. alias, ut
 notum, οἰκότεριφ est vernula, famu-
 lus, qui quasi teritur in opere do-
 mestico faciendo, ut aliquod instru-
 mentum. Be.

398. θριπὴδεστα σφραγίδια.
 ξύλα ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς
 σφραγίζον. θρίπες δὲ εἶδος σκαλή-
 κων. S. Be. „Lycophron v. 508. τὰ
 δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄφανστος δό-
 μων Σφραγὶς δοκεῖται, ad quem lo-
 cum Ioh. Tzetzes notat, veteres ad-
 hibuisse ligna vermibus corrosa pro
 sigillis; quod testatur etiam Pausanias
 ap. Eustath. p. 1403. ed. Rom. (v.
 ann. ad. 396.) haec ex notis Kusteri
 ad Suid. v. θριπὴδέστατον. (sic.)
 est autem θριπὴδεστος a θριψ̄ iere-
 do et ἔδω edo, unde ἐθριπόμενος.
 sic τόξα θριπὴδεστα, arcus a ver-
 mibus corrosos, dixit Synesius epist.
 104.“ — Hesych. in θριπόβρωτος,
 notante Schneidero, οἱ Λακωνες
 σφραγίδιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σιγῶν
 βεβρωμένοις, κατὰσημαινόμενοι, ὁ-
 πότῃ βούλονται. Φίλοστέφανος δὲ
 φησι, πρῶτον Ἡρακλῆα χρῆσασθαι.
 400. κυρκ. notant, idem signifi-
 care verba κυρκανῶν, κυκανῶν (810.),

et usitatus κυκῶν. Biset. δηλοῖ δὲ
 τὸ ταράττειν, καὶ κινεῖν, ἀπὸ τοῦ
 κυκῶν, ω. sed hic latiore significatu
 dici ait Be. pro struendo seu mo-
 liendo; usum autem esse Aristopha-
 nem illo verbo, quia illaturus erat
 φαρμάκοις, venenis, quae dicuntur
 κυκῶσθαι, misceri, velut Plut. 307.
 — ἀμωσγένως, quoquo modo.
 vide annot. ad Ach. 573.

403. ita Junt., K., Be. vulgo τοῦ
 γραμμ. Be. „Alias in εὐς desinentia
 masculina sunt; sed hic jocatur. Pol-
 lux de h. l. 4, 19. Ἀριστοφ. δὲ παί-
 ζει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, λέγων ἢ
 γραμματεὺς. quem locum citavit K.,
 et Eusthatium p. 1484. ed. Rom. —
 reliqua vero cum scriba in syngra-
 pham conferam. germanica dicas
 das Übrige will ich der Schreiberin
 zu Protokoll geben. secreta quae-
 dam dictatura esse videtur scribae de
 modo, quo interficiendus sit Euripides.

404. metri genus, quo usus est
 Soph. plus semel, et ipse Aristopha-
 nes, ni fallor, etiam Av. 432.

405. πολυπλοκ. πολύπλοκος, πο-
 λύτροπος, ὁ ἐπὶ πολλὰ τροπόμενος,
 ἢ τρέπων τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν, ὅς
 ἐνα καιρόν. Hσύχ. — Biset. cf. 432.

408. πάσας εἰδέας, omnes mo-
 dos rerum, de quibus dixit.

409. ἐβάστασεν, exploravit, exa-
 minavit. vid. Suid. vv. βαστάζειν et
 ἐβάστασε. Aeschyl. Prom. 886. ἢ

- 410 πυκνῶς τε τοὺς λόγους ἀνεῦρεν εὖ διεξηγημένους, i. t.
ὥστ' ἄν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξινοκλέης ὁ Καρκίνου, t. t. c.
δοκεῖν ἄν αὐτὸν, ὡς ἐγώ μιν, i. d. h.
πάσουςιν ὑμῖν ἀντικρυς μηδὲν λέγειν. i. tr.

Γ. Β. ὁλίγων ἔνεκεν αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.

- 415 τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·
ἂ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἔμοι γὰρ ἀνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
παιδάρια πέντε καταλιπὼν, ἄγῳ μάλιστα
στεφανηπλοκοῦσ' ἔβασκον ἐν ταῖς μυρδίναις.
420 τέως μὲν οὖν ἄλλ' ἡμικάκως ἐβασκόμην·
νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν,
τοὺς ἀνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεοὺς,
ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἡμῖν.
* νῦν οὖν ἀπάσουςιν παραινῶ καὶ λέγω

σοφός, ἢ σοφός ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γαίᾳ τὸδ' ἐβάστασε. proprie Eurip. Cyclope 362. ἀπικιβαστάσας χειροῖν, pondus eorum manibus exploratis. E. et Be.

410. vulgo — φρενί, πυκνῶς τε ποικίλους λόγους etc., quae facile sentias infusata esse glossa. atqui Suidas in ἐβάστασεν πυκνῶς τε καὶ ποικίλως τοὺς λόγους.

411. de Xenocle cf. supra 168., Ran. 86., Nub. 1213., et Vespas extremas.

413. soloece libri ὡς ἐγώ μιν, πᾶσιν ὑμῖν εὐτ. μ. λ. μηδὲν λέγειν, πυγῶν, delirare. Vesp. 75. ἀλλ' οὐδὲν λέγει, etc.

414. libri fere ἔνεκ' αὐτῇ vel αὐτῇ. scripserunt ἔνεκ' γ', ἔνεκ' γ', ἔνεκα καὶ αὐτῇ.

417. ἐν Κύπρῳ. de hac insula Strabo 14., 16. κατ' ἀρετὴν οὐδεμίας τῶν νήσων λείπεται. καὶ γὰρ εὐοισνός ἐστι καὶ εὐέλαιος, σίτω τε σπάρῃσι χρῆται etc. cf. Meursii librum, qui inscriptus est Creta, Rhodus et Cyprus, Euripidis interpp. ad Bacch. 346., et de festo Veneris celeberrimo, quod in Cypro agebatur quotannis, Epist. Athen. 68. rex fuerit maritus huius feminae haud summator Dorione isto ap. Lucia- num Dial. meretr. 14.

419. ἐν ταῖς μυρδίναις, in loco, ubi myrti venduntur. cf. Equ. 1263., Plut. 390. myrti ramorum usus cum aliis, tum praecipuus in conviviis, de quo vide Pac. 1072., Nub. 1309.; de coronis autem myrteis initiatorum Ran. 156.; quas ferrebant etiam Archontes, ut Bisetius annotavit.

420. ἀλλ' ὅ, saltē. ἡμικάκως videtur ferendum esse, cum adiectivum ἡμικακόν, quod temere damnat Phrynichus, ex Euthycle et Sophocle afferatur a Polluce 6. 161. praeterea ἡμικακόν τὸ κακὸν ἦν nescio quis ap. Suidam v. σκάδων. Alexidis autem locus, in quo legitur ἡμικακόν, extat ap. Antiaticistam Bekk. p. 98. nec tamen ita Suidas MS. in τέως, sed ἀλλ' εἰ κακῶς-ἔβ., teste Porsono. Lobeck. ann. ad Phrynichum suspicatur, legendum esse τ. μ. ο. ἀλλ' ἢ κ. ἔβ.

422. Eurip. Bellerophonte fragm. 25. in ed. Musgrav.: φησὶν τις εἶναι δῆτ' ἐν σφραγῇ θεοῦ; Οὐκ εἶσιν, οὐκ εἶσιν. conferri jussit Br. Musgravii annot. ad Eurip. Sisyphi fragm. 1. v. etiam Eurip. fragm. p. 98. nostrae ed.

424. versus immodulatus, cui sub-venias ponendo, quod et ipsam me-

- 425 τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὐνεκα·
 ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ,
 ἅτ' ἐν ἀγροίοις τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς.
 ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
 πλέξαι στεφάνους συνθηματιαίους εἰκοσιν.
- 430 ΧΟ. ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο κομπότερον ἔτ' ἀναπέφηνεν, t. t.
 οἷα κατεστωμύλατ' οὐκ ἄκαιρα, as., dm. et i. h.
 φρένας ἔχουσα καὶ πολύπλοκον νόημ', do.
 οὐδ' ἄσυνετ', ἀλλὰ πιθὰνὰ πάντι. i. d. h.
 δεῖ δὲ ταύτης τῆς ὕβρεως gl. pol.
- 435 ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην. i. tr.
 MN. τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, δξυθυμείσθαι σφόδρα i. tr.
 Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ,
 οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χαλῆν.
 καυτῇ γὰρ ἔγωγ', οὕτως δναίμην τῶν τέκνων,
- 440 μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκείνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
 ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαιοις χρὴ δοῦναι λόγον·
 αὐταὶ γὰρ ἔσμεν, κοῦδεμι' ἐκφορὰ λόγου.
 τί ταῦτ' ἔχουσαι κείνον αἰτιώμεθα,
 βαρέως τε φέρομεν, εἰ δὲ ἡμῶν ἡ τρία
- 445 κακὰ ξυνειδῶς εἶπε δρώσας μυρία;

destae mulieris orationem juvat, ἀ-
 πᾶσαις ἂν π. κ. λ.

427. ita Br. secundum Plat. Opp.
 mor. p. 852., et Gell. 15, 20. V.
 ἀγροίοις λαχάνοις, vacillante metro.
 ceterum cf. superius 858.

429. σ τ ε φ. σ υ ν θ. coronas loca-
 titias, sive quas quis faciendas loca-
 vit mercede promissa, bestellte Kränze.
 Athen. 15, 7. συνθηματιαῖοι στεφά-
 νοι, ἡργολαβημένοι, καὶ ἐκδόσιμοι etc.
 E K., qui praeterea laudavit Pollu-
 cem 7, 200. et Suidam v. συνθημα-
 τιαίους.

430. ll. illata interpretatione fri-
 gida — κ. ἔτ' ἢ τὸ πρότερον ἀναπ.
 quae etiam metri gratia delenda est:
 nam finiendus esset versus trochaeo
 soluto (πρότερον) contra usum in
 hoc genere. — Biset. secundum Sui-
 dam λ ἡ μ α, ἀξία (?), ἀνδρεία, φο-
 ρημα etc. λῆμα θυρίον dicit Equ.
 703. cf. Nub. 451., Ran. 851. pro-

prie est voluntas, a λῶ volo, ut an-
 notavit Ernest. ad Nub. l. l.

431. κατ ε τ. garrit. Biset. στω-
 μύλος, λάλος πολέκομπος, πιθάνο-
 λόγος, εὐτραπέλος etc. cf. Ran. 92.

432. πολύπλοκον. cf. 405.

436. Mnesilochus personatus defen-
 dit Euripidem.

437. κακὰ, comicia, cf. Eurip.
 Med. 439.

438. ἐπιζεῖν neutraliter, active
 Aeschylus Prom. 730. ἐξαναξέσει χό-
 λον. E Be.

439. δναίμην Suid., notante Toup.
 Emendd. t. 1. p. 437. mendasse codd.
 ὀνοίμην. mox Br. dedit ἀλλήλαιοι.
 Rav. ἀλλήλοισι. ceteri libri fere ἀλ-
 λήλαιοι.

442. ἀόταλ, solas. cf. Ach. 468.
 ἐκφορὰ Valck. ad Eurip. Hipp. 294.,
 Br. etc. libri ἐκφορος.

443. h. e. τί ἔξ. αἰε. ταῦτα κείνον;
 notus atticismus: vide Matth. gr.
 §. 567. cf. inferius 808.

- ἐγὼ γὰρ αὐτὴν πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
 ἕννοιδ' ἐμαντῇ πολλὰ πᾶλλ'. ἐκαῖνο δ' οὖν
 δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦ τρεῖς ἡμέρας,
 ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ κάθευθεν· ἦν δέ μοι φίλος,
 450 ὅσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἐπιτέτιν·
 οὗτος πόθῳ μουκνυν ἐλθὼν τὴν θύραν·
 κἄτ' εὐθὺς ἔγνων, εἴτα καταβαίνω λάθρα.
 ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ „Ποῖ σὺ καταβαίνεις;“ — „ἽΟποι;
 455 στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὤνερ, κῶδύνη·
 ἐς τὸν κορυῶν' οὖν ἔρχομαι.“ — „Βάδιζε νυν.“
 κἄθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον·
 ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ
 ἔξῃλθον ὡς τὸν μοιχὸν, εἴτ' ἡρειδόμην
 παρὰ τὸν Ἀγνυῖά, κύβδ' ἔχομένη τῆς δάφνης.
 460 ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἴφ', ὄρατ', Εὐριπίδης,
 οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κῶρεακόμων
 * σποδοῦμεθ', ἦν μὴ ἤχωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
 οὐδ', ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπὸ του ληκώμεθα

447. codd. ξ. ἱρ. πόλλ'. ἐκαῖνο —. Br. auctore Dawesio Misse. crit. p. 317. ξ. ἱρ. πολλὰ δειν'. ἐν. etc. quod parum probabile. Imo simile simili officit, ut solet fieri. elegantiae autem atticae est πολλὰ πολλὰ, saepe multis, ut alibi πολλὰ κολλώνισ. πολλὰ, saepe, ut Plat. 253., Equ. 383.

448. ἡ D. vulgo ἦν.

451. α κνύειν est κνῆμα, qua voce noxter usus est Eccles. 36. significat juncum ungulibus leniter sculpare, quod amantes facere solebant, noctu aedes amicorum clam ingressuri. E K.

456. κ ε δ ρ. τὰς κεδρίδας τοὺς καρυούς. Ἡούξ. (fructus juniperi oxycedri Linn., Wachholderbeeren. vide Schneider. lex. v. κεδρός, 2., et Billerbeck. Flor. class. pagg. 234., 242. ἄνηθον v. foeniculum anethum Linn., Dill.) σφάκον δὲ, ἐλαλίσφακον. (salvia officinalis Linn. vid. Billerbeck. l. l. p. 8. ταῦτα δὲ ὁ εὐήθης ἀνὴρ, καὶ ὁκὸ τῆς κόρης ἀπατώμενος, ἐτριβεν, ὡς ἐπιτήθειαι παύσαι τὸν στροφόν (Bauchgrimmien). Biset. 457. oleo deficiente aqua cardinem

sparsit, ne versa crepitet. „similiter Plautus Cure. 1, 3, 1. Placide egredere, et sonitum prohibe forium et crepitum cardinum. — Mene: subfundam aquulam.“ Br.

459. τὸν Ἀγνυῖά. Hesych. Ἀγνυῖός: ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστώς βαρὺς ἐν σχήματι ὤλου. ubi vide interpp. Br. cf. Vesp. 842. — τῆς δάφνης, laureae, qua coronata erat Apollinis statua. cf. Plat. 1110.

461. κ ω ρ. ita Lobbeck. ann. ad Phryn. p. 697., quemadmodum ἀμφορεαφόρος ap. Synesium de Regn. p. 23., γενεσιαλόγος ap. Artemidorum 2, 69., aliaque similia, quamvis pauca, leguntur. Il. contra analogiam κῶρεακόμων. Biset. „κ ε δ ρ. ὄρεακόμος (?) καὶ ὄρεακόμος ταύτων, ὁ τῶν ὄρεων εἴτε τῶν ἡμίωνων ἐπιμελητής.“ —

462. οὐ λέγει. malim αὐτὸ 2.

463. λ η κ. Suid. h. v. Br. etc. codd. Aristoph. et vulgo edd. κινώμεθα. Hesych. ληκώ: τὸ μόριον. ληκᾶσθαι: περᾶνσθαι. plura dant Br. et interpp.

- τὴν νύχθ', ἔωθεν σκόροδα διαμασούμεθα,
 465 ἦν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείλους εἰσιῶν
 μηδὲν κακὸν δρῶν ὑποτοπῆται. ταῦθ', ὀρᾷς,
 οὐπώποτ' ἔλπειν. εἰ δὲ Φαίδραν λιοδορεῖ,
 ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστι; οὐδ' ἐκεῖν' εἰρηκέ πω,
 ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τάνδρῳ τοῦγκυκλον
 470 ἑπανγές, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
 τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν· οὐκ εἰρηκέ πω.
 ἐτέραν δ' ἐγώδ', ἡ "φασκεν ὠδῖεν γυνὴ
 δέχ' ἡμέρας; ἔως ἐπρίατο παῖδλον·
 ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκι' ὠνούμενος·
 475 τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρῃ τὸ παῖδλον,
 ἵνα μὴ βοῶν, κηρίῳ βεβυσμένον·
 εἶθ', ὡς ἐνευσεν ἡ φέρουσ', εὐθὺς βοᾷ
 „Ἄπελθ', ἄπελθ'· ἤδη γὰρ, ὦνερ, μοι δοκῶ
 τῆξιν· τὸ γὰρ ἤτρον τῆς χύτρας ἐλάττισε.

464. ita Br. allique secundum Dawes. Misc. crit. p. 320. libri mendose τ. ν. ἔωθεν σιορόδια μασάμεθα. annotavit Br., mulierem mane, postquam moechus abiit, allium manducasse, quo nocturni furti suspicionem amoveret: neque enim, quae allium olent, expetuntur ab amatoribus. vide interpp. Horatii ad Epod. 3.

465, 6. ita Reisk. et Benth., nec aliter Dawes., Elmsl. ad Acharn. p. 73., nisi quod scribi jubent praeter necessitatem ἀνὴρ. cf. 374. ἀμέφως codd. ἦν' ὀσφρομένης ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείλ. s. Biset. ἀπὸ τείλους. ἐκεῖ γὰρ νυκτερινὴν φυλακὴν ποιησάμενοι ἀρχομένης ἥσως οἰκάδε ἐπαναστρέφειν εἰσάθαι. (Von der Nachtwache an der Stadtmauer: Thukyd. 8, 69. H. Voss.) — ὑποτοπεῖν καὶ ὑποτοπεῖσθαι, ὑποτοπεῖν (δολομαρβάνειν), ὑποπτεῖν.

468. Be. „ἡμῖν — ἔστι; quid hoc ad nos?”

469. ἡ γυνή. certa mulier, vulgo nota, vid. de hoc usu articuli Matth. gr. §. 266. de ἐγκύκλι cf. 260.

470. Benth. libri metro vitiato ὑπ' αἰῶς. — οἷόν ἐστιν. was das prächtig sei. Voss.

472. cf. 378. et Berglero laudatum Eurip. Phoen. 30.

474. ita Schäfer. ad Bosii Ellips. p. 512., collato Polluce 2, 7. V. ὠκυτόκει' ὦν. vir litteratissimus „Sic scribitur,” inquit, „quod idem significat, ὀκυτόκειον: item ἀτόκειον.” D. quoque ὠκυτόκει'. Biset. ὠκυτ. φάρμακα τὸν τόκον ταχύνοντα etc.

475. ἐν χύτρῃ βεβ. uti infantes olim in ollis exponi solebant, quod ἐγγυτερίζειν vocabant, teste Schol. Aristoph. ad Ran. 1125. et Suida v. ἐγγυτερίστριαι, sic in iisdem clam ferri solebant, quos mulieres sibi subjicere volebant, ut ex h. l. patet. K.

476. κηρίῳ βεβ. huc pertinet Hesychii glossa κηρίῳ βύσασα. εἰς τὸ στόμα τῶν παίδων εἰσάθαι κηρίον ὑπὲρ τοῦ μὴ βοᾶν, ὅπως ἐποβάλλοιεν. Br. praeterea conferri jubent Schol. ad Ach. 429. et Callim. 1, 49.

479. ἤτρον τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, καὶ τὸ αἰλουμα τῆς μήτρας, ὃ καλοῦσιν ἔλτρον. γελοῖως δὲ εἰπὲν ἤτρον τῆς χύτρας· ἐν χύτραις γὰρ τὰ παῖδια ἐξείδεσαν. Σ. ἄλλως. τὸ μέντοι ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἀχρίων ὑπὲρ (τὰ) αἰδοῖα τριχῶσεων ἤτρον τε καὶ ὑπογάστριον καλοῦσι. Πολυδεύκης. Biset. submissa voce mulier dixit τῆς χύτρας, ne vir exaudiret.

- 480 *χὼ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν, ἡ δ' ἐξέσπασεν*
ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου, τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἰθ' ἡ μίαιρὰ γραῦς, ἡ ἔφερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει
„Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σόν·
 485 *τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσθιον*
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νῆ τὴν Ἀρτεμιν
ἡμεῖς γε· κατ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μείζον ἢ δεδράκαμεν;
 490 *ΧΟ. τουτὶ μέντοι θυμαστὸν* a. par.
ὁπόθεν εὐρέθη τὸ χρῆμα, χῆτις ἐξέθρεψε χώρα t. t.
τῇδε τὴν θρασείαν οὕτω. t. d.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανούργον κατὰ τὸ φανερόν ὧδ' ἀναι-
δῶς, t. t.
οὐκ ἂν ῥόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμῆσαι ποτ' ἂν, t. t. c.
 495 *ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἥδη, τὴν παροιμίαν δ' ἐπανῶ* t. t.
τὴν παλαιάν. t.
ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντὶ που χρὴ μὴ δάκη ῥήτωρ ἀθρεῖν. t. t. c.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τῶν ἀνασχύντων φύσει γυναικῶν i. t. c.
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἄρ' ἡ — γυναῖκες.
 500 *Γ. Β. οὐ τοι μὰ τὴν Ἀγλαυρον, ὧ γυναῖκες, εὖ φρονεῖτε,*

480. ἐξέσπ. δηλονότι τὸ κηρίον, ὃ τὸ τοῦ παιδίου στόμα πρότερον ἔβρετο. — Biset.

484. ita Reisk. et Reisig. Conject. in Aristoph. p. 147. libri αὐτ' ἐκ-
 ραγμα. dictum αὐτέκμαγμα, ut αὐ-
 τανεικὸς, αὐτογραφμῆ, et similia.
 Biset. „τὸ ἐκμαγμα ταῦτόν τῷ ἐκτυ-
 πώματι, ὅπερ καὶ ἐκμαγεῖον, καὶ
 ἔγμα, καὶ εἰκὼν, συνωνύμως καλεῖται,
 καὶ ἐκμαγεῖσθαι τὸ ἐκτυπῶσαι. —
 στρεβλὸν δὲ καμπύλον. κύττα-
 ρον δὲ τὸ πῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου
 ἐκμάθεται ἡ βάλανος. Θεόφραστος
 εἰρησι κυρίως λέγεσθαι τὴν προάν-
 θησιν τῆς πίττος“ etc. cf. Schnei-
 deri lex. h. v. Voss. krumm gedreht,
 wie die Zirbelnuss.

495. citat Suid. v. ἀλλ' ἅπαν, ubi
 recte docet, respicere hic Comicum
 proverbium illud ἐπὶ παντὶ λίθῳ

σκορπίος, de quo proverbio vide
 eundem v. ἐπὶ παντὶ, lepide autem
 et παρ' ἐπὶ νόμιαν dixit ῥήτωρ pro
 σκορπίος, ut nimirum oratores et
 δημαγωγούς Athen. aceto attico per-
 funderet. K. recensetur hoc proverb.
 ab Athenaeo p. 695. inter scolia.
 Illud ἅπαν γένοιτ' ἂν ἥδη Be. pro-
 verbiale esse ait, si eveniant inex-
 pectata; quemadmodum Naso dixerit
 Omnia jam fient, fieri quas posse
 negabam. Machon ap. Athen. p. 246.
 de vetula et parasito νῦν πάντα,
 φησὶ, γίνεθ'. ἡ μὲν οὐ κύει, ἔν-
 γαστροὶ δ' οὕτως λαμβάνει καθ' ἡ-
 μέραν. cf. Xenoph. Exped. Cyri 7, 6, 11.

497. δάκν, ut σκοφάπτου δη-
 γματος Plut. 881. annot. Be.

500. jurabant atticae mulieres per
 Aglauron et ejus sororem Pandrosion,
 Cecropis filias. cf. Lys. 412.

- ἀλλ' ἡ πεφάρμαχθ', ἡ κακὸν τι μέγα πεπόνθαι' ἄλλο,
ταύτην ἑῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβόλῃ
ἡμᾶς ἀπάσους. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δέ γ', ἡμεῖς
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
505 ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναικας οὔσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.
MN. μὴ δῆτα τὸν γε χοῖρον, ὦ γυναικες; εἰ γὰρ, οὔσης
παρρησίας, κἄξδν λέγειν, ὅσαι πάρεσμεν ἅσαι,
εἴτ' εἰπον· ἀγέγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
510 διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὁμῶν;
Γ. Γ. οὐ γὰρ σε δεῖ δοῦναι δίκην, ἥτις μόνῃ τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὅς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν,
ἐπίτηδες εὐρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας πομῶν, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δέ
516 οὐκ ἔστιν ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σῶφρων ἔδοξεν εἶναι.
MN. ἐγὼ γὰρ οἶδα τῆτιον· μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἀπαξάπασας.
Γ. Γ. ἀκούετ', ὦ γυναικες, οἷ' εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἀπάσας αὐθις αὐθις.
MN. καὶ νῆ Δ' οὐδέπω γε
520 εἴρηχ', ὅσα ξύνοιδ'. ἐπεὶ βούλεσθε πλείον εἶπαι;
Γ. Γ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾔδεις, ἐξέχεις ἅπαντα.

501. πεφάρμ. φαρμάσειν εἰτε
φαρμάττειν νῦν δηλοῖ τὸ φαρμάκοις
τιεὶ καὶ γοηταίαις τὸν νοσὸν τινοσ
δηλήσασθαι, βλάψαι, γοητεῦσαι, καὶ
ἐκφθαίς διαφθεῖρουν. Biset.

502. ταύτην εἰ. acil. ὥστε ταύ-
την — ἀπ.

503. post verba εἰ — ἔστιν al-
quid suppleri debet. schema est d-
σανταπόδοτον, de quo praeter K.
ad Plut. 466. vid. Koen. ad Corin-
thium p. 19. Br. supplendum quid-
dam hujusmodi (εἰ — ἔστιν,) ὅστις
ποιεῖν βούλεται, καλῶς ἔχει. v. in-
dex v. ellipsis. — deinde libri εἰ δὲ
μὴ, ἡμεῖς, crasi intolerabili propter
interpunctionem. a glossatore est μὴ:
elegantior enim Graeci dicunt εἰ δὲ
pro εἰ δὲ μὴ, qua de re v. Schäfer.
ad Lamb. Bos. de Ellips. gr. pag.
625., nos cum alibi, tum ann. ad
Iliad. i, 46.

504. τέφραν. ad vulsuram utun-

tur cinere, quo pili firmitus prehen-
dantur. annot. Be., collato Nab. 1046.

508. ἅσαι. quia servis festo
Thesmophoriorum interesse non licuit.
cf. 293.

513. Ita K., aliiq. codd. metro
laeso ἐξεκίτηδες.

514. non ipsa Melanippa finge-
batur improba in Euripidis fabula co-
gnominī, sed Theano, uxor Meta-
ponti, regis Icariae, quae Melanippae
filios, quos a pastoribus inventos pro
suis supposuerat, post, cum ipsa
peperisset, occidi iussit. vide Hygin.
fab. 86. — de metro hujus versus
Schol. τοῦτο μόνον τὸ τετραμέτρον
λαμβεῖον ἀνάγκαστον ἔχει τὸν κατα-
λήγοντα (-νελόπη). ἀξίον οὖν
αὐτὸν τηρεῖται.

516. D. auctore Battismeno gr. gr.
1. p. 119. V. ταῖσιον.

520. maluit Bentl. πλείον'.

521. ἀλλ' — ἔχοις. supple εἰπεῖν,

MN. μὰ ΔΙ', οὐδὲ δὴ τὴν μυριοστὴν μοῖραν, ὣν ποιοῦμεν·
ἐπεὶ τόδ' οὐκ εἶρηχ', ὀρθῶς, ὡς στελεγγίδας λαβοῦσαι
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.

Γ. Γ. ἐπιτριβείης!

525MN. ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦ-
σαι

ἔπειτα τὴν γαλῆν φαρμέν . . .

Γ. Γ. τάλαιν' ἐγὼ, φλυαρεῖς!

MN. οὐδ', ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδῃσεν,
οὐκ εἶπον· οὐδ', ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν·
οὐδ', ὡς ὑπὸ τῇ πνέλῳ κατέρυξεν ποτ' . . .

Γ. Γ. ἐξόλοιο!

530MN. Ἀχαρική τὸν πατέρα.

Γ. Γ. ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;

MN. οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄρβεν', εἴτα σαντῇ
τοῦθ' ὑπεβάλου, τὸ θυγάτριον δὲ τὸ σὸν παρήκας αὐτῇ.

Γ. Γ. οὐ τοι μὰ τῷ θεῷ σὺ καταπροῖξει λέγουσα ταυτὶ,
ἀλλ' ἐκποκίῳ σου τὰς ποκάδας.

MN. οὐ δὴ μὰ Δία σύ γ' ἄ-
ψει.

et igitur accipe pro dñcio. nibi Ino-
tias hac potestate verbi igitur. Lucian.
l. 1. p. 746. πόθεν ἔχεις εἰδέναι;
unde potes scire? etc. E Br.

522. ll. versu hiantes μὰ ΔΙ' οὐδὲ
τὴν etc. Benti. μὰ ΔΙ' ο. τήν γε
μυρ. alii aliter; sed nihil videtur
verisimilius quam simile simili offe-
cisse. cf. ann. ad 534., 599., 660., 847.

523. στελεγγίς ea quidem parte, qua
stringit, catemque abradit, instru-
mentum est huic fraudi haud appime
utile; sed pars illa stringens aptata
erat manubrio satis longo et cavo,
quo facile, tanquam siphone, mulie-
res uti poterant. Schol. ad Equ. 536.
ἡ δὲ στελεγγίς (atrigil) τῶν (ἀλλως)
πρὸς ἄλλο τι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περι-
έχεσθαι αὐτὴν τις αὐτῇ χρῆσταιτο μέ-
νον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὅσως ἀρ-
εσθῆαι. E Br.

525. de Apaturiis vide Ach. 146.

526. φαρμείν. notavit Bo., subandiri
ἐπιτριβεῖν, vel κλέψαι. cf. Pac. 1069,
Vesp. 356.

527. κατὰ σπ. ἔσπυν, ἐπληξεν.
Bisect. Porsonus praefat. Hecubae.
p. XLl., secundum Suid. v. κατεσπό-
δῃσεν, οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα
τῷ πελ. κατ.; quo pacto vitatur qui-
dem anapaestus sede 4. iambici t. c.;
sed audiendus est H. Elem. doctr.
metr. p. 148., quo loco vir doctissi-
mus veretur, ut anapaesti illi sint
plane dammandi, cum locus ille non
sit talis, qui prorsus excludat ana-
paestum, sicut senarii pes ultimus.
quare nihil mutavi.

532. ll. deteriore numero τ. ὑπεβ.,
τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρ. α.

534. οὐ δὴ. mendose libri οὐδέ.
haec mixta saepius: vide Anthol.
Palat. 3. p. 66. sequ., nos indice Eu-
ripidis v. δι. male Br. οὐποτε μὰ
ΔΙ. σύ γ' ἄ. — ἐκποκίῳ. τὰς τοί-
χας ἐκπύσσει. ποκάδες, αἱ δια-
κτενισμέναι τοίχες. ἐπὶ γυναικείων
τοίχων ὡς τὸ πολὺ. — Bisect. secun-
dam Suid.

535 Γ.Γ. καὶ μὴν ἰδοῦ.

MN.

καὶ μὴν ἰδοῦ.

Γ.Γ.

λαβὲ θοιμάτιον, Φιλίστη!

MN. πρόσθες μόνον, καὶ γὰρ σε, νῆ τὴν Ἄρτεμιν . . .

Γ.Γ.

τί δράσεις;

MN. τὸν σησαμουῖνθ', ὃν κατέφαγες, τοῦτον χεσιῖν ποιήσω.

XO. παύσασθε λοιδορούμεναι· καὶ γὰρ γυνή τις ἡμῖν
ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,

540 σιγαῖθ', ἵν' αὐτῆς κοσμίως πνθώμεθ' ὅττα λῆξει.

ΚΑ. φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦμοῦ τρόπον,

i. tr.

ὅτι μὲν φίλος εἰμ' ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις·

γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί.

καὶ νῦν ἀκούσας πρῶγμα περὶ ὑμῶν μέγα

545 ὀλλύω τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον,

ἤκω φράσων τοῦτ', ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα

σκοπῆτε, καὶ τηρῆτε, μὴ καὶ προσπέσῃ

ὑμῖν ἀφράκτοις πρῶγμα δεινὸν, καὶ μέγα.

XO. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ σ' εἰκὸς καλεῖν,

550 ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.

ΚΑ. Εὐριπίδην φάσ' ἄνδρα κηδεστήν τινα

αὐτοῦ γέροντι δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.

XO. πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνας γνώμης χάριν;

ΚΑ. ἵν', ὅττα βουλευόισθε καὶ μέλλοιτε δρᾶν,

555 ἐκείνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.

XO. καὶ πῶς λήληθεν ἐν γυναιξίν ὧν ἀνὴρ;

ΚΑ. ἄφειυσεν αὐτὸν κἀπέτιλλ' Εὐριπίδης,

535. λαβὲ θ. exuit vestem, ut manus conserat.

536. πρόσθες χεῖρα.

537. τὸν σημ. placentam ex sesamo et melle. cf. Pac. 804. τοῦτον — ποιήσω. scil. pugnis et calcibus. Lys. 413., notante Be., ἐπιχεσεῖ πατούμενος. Plautus Curc. 2, 3, 15. eos ego si offendero, Ex unoquoque eorum excutiam crepitum polentarium.

538. γυνή amaro joco appellatur Clisthenes effeminatus, qui nunc quidem agit proditorem Mnesilochi. Nub. 849., annotante Be., καὶ νῦν ὅτι

Κλεισθένη εἶδον, ὄφθες, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. cf. Ach. 118.

543. προξενῶ, προστάμαι. dictum μεταφορικῶς, ut πρόξενος 569. cf. Biset.

547. μὴ καὶ Porson. ap. Dobr., D. libri καὶ μὴ. Ach. 876. ap. Moer. ὅπως μὴ καὶ φέων κατάξῃ, vel κατάξει. Thuc., notante Dobr., 5, 45. initio τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβον, μὴ καὶ ἐπαγάσεται τὸ πλήθος.

548. ἀφράκτοις. ἀφυλάκτοις, μὴ πεφραγμένοις. ἐνταῦθα δὲ μεταφορικῶς. οἰκήσεις ἀφρακτοί, αἱ περιβολὰς μὴ ἔχουσαι. Hesych. Biset.

553. γνῶμη, consilium.

καὶ τᾶλλ' ἄπεινθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασε.

MN. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
560 ἡλίθιος, ὅστις τιλλόμενος ἡνείχεται ἄν;
οὐκ οἶμαι ἔγωγ', ὃ πολυτιμήτῳ θεῷ.

KA. ληρεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ ἑπεύσμεν ταῦτα τῶν σόφ' εἰδότεων.

XO. τὸ πρῶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
565 ἄλλ', ὃ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν, ὅπου
λέληθεν ἡμῶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.
καὶ σὺ ξυνέξερ' αὐτὸν, ὥς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε, κακείνην ἔχης, ὃ πρόξενε.

570 KA. φέρε' ἴδω. τίς ἦ πρώτη σύ;

MN. ποῖ τις τρέπεται;

KA. ζητητέα γάρ ἐστε.

MN. κακοδαίμων ἐγώ!

Γ. Δ. ἔμ', ἦτις, ἦρον;

KA. ναί.

Γ. Δ. Κλειωνύμου γυνή.

KA. γινώσκειθ' ὑμεῖς, ἦτις ἔσθ' ἡδὲ γυνή;

XO. γινώσκουμεν δῆτ'· ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄφρει.

575 KA. ἡδὲ δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἣ τὸ παιδίον
ἔχουσα;

Γ. Δ. τίτθῃ νῇ Δί' ἐμή.

MN. διοίχομαι!

KA. αὐτὴ σὺ, ποῖ στρέφει; μέν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;

MN. ἔυσον οὐρῆσαι μ'.

KA. ἀνυλοχυντός τις εἶ.

σὺ δ' οὖν ποιεῖ τοῦτ'· ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε.

580 XO. ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα·
μόνην γὰρ αὐτὴν, ὦνερ, οὐ γινώσκομεν.

KA. πολὺν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.

565. ἐλινύειν. σχολάζειν, λήγειν, ὀνειρεῖν etc. Σ., Hesych. Bisc. cf. Bloomfield. ad Aeschyl. Prom. 53. glossario.

570. ποῖ τις τρε; haec et sequentia 569. et 574. secum Mnesticus, timens rebus suis.

573. ἡδὲ Brubach., Bentl., D. libri

corrupto metro ἦδε. vide Reisigl Conject. in Aristoph. p. 179.

576. διοίχομαι. διαφθείρομαι. διέφθορα, ἀπόλωλα. οὕτω καὶ ἐν τῇ Λυσιστράτῃ (81) ἐπ' ὀλίγου γὰρ ὀλεσται. Bisc.

577. τί τὸ κακόν; quid hoc mali est? quid metuis?

MN.

νῆ ΔΙ', ὦ μέλει·

στραγγουριῷ γάρ· ἐχθρὸς ἔφαγον κάρδαμα.

ΚΑ. τί καρδαμύλλεις; σὸ βυδιεῖ δ'εὐρ' ὥς ἐμέ;

585 MN. τί δ'ἤτι μ' ἔλκεις ἀσθενούσαν;

ΚΑ.

εἰπέ μοι,

τίς ἔστ' ἀνὴρ σοι;

MN.

τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;

τὸν δαῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;

ΚΑ.

τὸν δαῖνα; ποῖον;

MN.

ἔσθ' ὃ δαῖν', ὃς καὶ ποτε

τὸν δαῖνα, τὸν τοῦ δαῖνα. . .

ΚΑ.

ληρεῖν μοι δοκεῖς.

590 ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;

MN.

νῆ Δία

δοέτη γε.

ΚΑ.

καὶ τίς σοῦσι συσκητήτρια;

MN. ἡ δαῖν' ἔμοιγ'. — οἴμοι τάλας!

ΚΑ.

οὐδὲν λέγεις.

Γ. Ε. ἄπειθ'· ἐγὼ γὰρ βυσανιῷ ταύτην καλῶς

ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσσι· σὺ δ' ἀπόστηθι μοι,

595 ἵνα μὴ πακούσης ὦν ἀνὴρ. σὺ δ' εἰπέ μοι,

583. στραγγουριῷ. στραγγου-
ρία, ἡ δυσουρία· ὅθεν τὸ στραγ-
γουριῷ, ὦ. ἐπισχετικὰ δ' ἐστὶν
ὅθρου τὰ κάρδαμα, καὶ πτόσματος.
καὶ διὰ τοῦτο φασὶ τοὺς Πέρσας
αὐτοῖς χρῆσθαι. ὅτι μὲν γὰρ χαῶν-
ται, καὶ ἄνοφῶν φησι (Cyprip. 1, 2,
16. cf. 8, 8, 8.) „φυλάττονται πολλὰ
οὐρεῖν, ὥσπερ καὶ πτόνιν, καὶ ἀπο-
μύττεσθαι.“ Σ. Biset. κάρδαμα.
nasturtium, seu lepidium sativum
Linn., germ. Gartenkresse. cf. Vesp.
441., Nub. 234.

584. τί κερδ.; — κωμικῶς καὶ
γέλωτος χάριν Ἀριστοφάνους τὸ ῥῆμα
καρδαμύλλω ἐσχημάτισεν. ὃ δὲ νοῦς
ἐστὶν „τί νῦν κάρδαμα προφασι-
ζεις;“ Biset. — similiter in Vespis
621. postquam alter dixit ὦ πάτερ,
alter inquit παῦσαι, καὶ μὴ κατέρριψε,
ut Be. annotavit. cf. inferius 879. his
dictis Mnesilocho, qui in eo est ut se
clam subducatur, manum injicit Clis-
thenes, eumque protrahit in concionem.

587. ἐκ Κοθ. Κοθωκίδαί, δη-
μος τῆς Οὐληίδος φυλῆς. τούτου
Ἀριστοφάνους μνημονεύει ἐν τῇ περὶ
στεφάνου, οὕτω λέγων πρέσβεις
ἡρέθησαν Εὐβουλος Ἀναφλύ-
στιος, Αἰσχίνης Κοθωκίδης,
Κτησιφῶν Παρνοῦσιος, Κλέ-
ων Κοθωκίδης. Biset.

588. recte D. Mnesilochi personam
immisit suam Joh. Seageri in *Clas-
sical Journal* 3. p. 501. V. — ποῖον;
ἔσθ' ὃ δ., ὃς καὶ ποτε; (Br.: — πο-
τε —) MN. Τὸν δαῖνα, τὸν τοῦ δαῖνα.

591. δοέτη D. secundum Schäfer.
ad Gregor. Corinth. p. 65., ut δημέ-
ται. V. ὅς' ἐτη γε. cf. 704. —
συσκηνήτρια. σύσκηνος, σύντοι-
κος. — Biset. contubernalis sensu
proprio: nam tentorii utebantur fe-
minae in Thesmophoriis, quae sub
dio agebant praeterquam illo tempore,
quod Eleusine in templo Cereris et,
post reditum Athenis in Thesmo-
phorio, transigebant. cf. 625.

ὁ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.

φέρ' ἴδω, τί ἦν;

MN. ὁ τι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν.

Γ. Ε. τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;

MN. προὑπίνομεν.

Γ. Ε. ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος. τί δὲ δὴ τρίτον;

600 MN. σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμῖς.

Γ. Ε. οὐδὲν λέγεις. — δεῦρ' ἐλθέ, δεῦρ', ὦ Κλείσθενες·

ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ, ὃν λέγεις.

ΚΑ. τί οὖν ποιῶ;

Γ. Ε. ἀπόδυσσον αὐτόν· οὐδὲν ὕμεις γὰρ λέγει.

MN. κάπειτ' ἀποδύσσει' ἐννέα παίδων μητέρα;

605 ΚΑ. χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦ ἀναίσχυντε σύ!

Γ. Ε. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται, καὶ καρτερά·
καὶ νῆ Δία τιθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.

MN. στεριφῇ γάρ εἰμι, κοῦκ ἐκύνῃσα πώποτε.

Γ. Ε. νῦν; τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.

610 ΚΑ. ἀνίστασ' ὁρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;

Γ. Ε. τοδὶ δ' ἔκνυε, καὶ μάλ' εὐχρων, ὦ τάλαν.

ΚΑ. καὶ ποῦ ὅστιν;

Γ. Ε. αὐθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.

ΚΑ. οὐκ ἔν γε ταυθί.

596. Vesp. 800. ὁ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο. annot. Be.

597. libri φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν; MN. ἐπίνομεν. deficiente pede. quo animadverso Br. scripsit φ. ἴ., τί πρ. ἦν; MN. τί πρῶτον; ἐπίνομεν. idque, tanquam repertum in libro suo, edidit Invernizsius. mitto alios. illud veritati consentaneum est, librariorum, cum haec legissent, praesertim male distincta, τί ἦν ὁ τι πρῶτον ἦν, verba τί ἦν vel forte neglexisse propter similitudinem vicinorum vel ex industria omisisse, tanquam ταυτολόγια temere repetita. quod superest, scripsimus sub persona Mnasilochi ὁ τι πρῶτον ἦν; ut Ran. 198. οὗτος, τί ποιεῖς; ΑΙ. ὁ τι ποιῶ; et Nub. 1197. τοῦτι τί ἐστὶ; ΠΑ. τοῦθ' ὁ τι ἐστὶ; quae loca suppeditavit Br. cf. Matth. gr. f. 488.

599. Br. τί δὲ τὸ τρίτον; alii

aliter. sed verisimillimum mihi videtur, δη̄ omissum esse propter δὲ vicinum, ut saepe factum est. cf. 522.

600. σκάφιον. σκαφίς (illud est deminutivum), ξύλινον ἀγγεῖον στρογγύλον, γάλακτος ἢ ὁροῦ δεκτικόν. E Bischo.

603. οὐδὲν ὕμεις, nihil sani, h. e. nugae, vel mendacia. cf. 365.

605. στρόφιον. cf. 138.

608. στεριφῇ: στιβαρά, ἢ μὴ ταυόσα. Σ. Biset.

611. ita Bentl. et eum secutus D. libri τοδὶ δη̄. Γ. ἔκνυε etc. personae recte distinctae sunt in Ran. libro et ap. Br. atque recentiores. — ὦ τάλαν, o male, o versute. sic etiam ὦ μῆλε dici solet. cf. Eccl. 246., 1000.

613. D., incertum quo auctore, μῆ, ἀλλὰ etc., ut Ran. 572. — ἐν γε ταυθί. tmesis.

Γ. Ε. ἄλλα δεῦρ' ἦκει πάλιν.

Κ. Α. ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ἄνθρωπ'· ἄνω τε καὶ κάτω

615 τὸ πῶς διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.

Γ. Ε. ὁ μισρὸς οἷτος ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.

ΜΝ. κακοδαίμων ἐγὼ,
εἰς οἷ' ἐμυντὸν εἰσεκύλισα πράγματα!

Γ. Ε. ἄγε δὴ, τί δρώμεν;

Κ. Α. τουτονὶ φυλάττετε

620 καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγῶν οἰχέσεται·

ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς πρυτάνεσιν ἀγγελάω.

ΧΟ. ἡμᾶς τόλυν μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἀψαμένους χορῇ,
a. Aristoph.

συζωσάμεναι τ' εὖ κἀνδρείως, τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας,
ζητεῖν, εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐστέλλῃνθε, καὶ περιθρεῖται

625 τὴν Πινύκα πῦσαν, καὶ τὰς σκηνάς καὶ τὰς διόδους δια-
θρῆσαι.

ΗΜ. εἴα δὴ πρῶτιστα μὲν χορῇ κοῦφον ἐξορμῶν πόδα, t. t. c.
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χορῇ
μὴ βραδύνειν, ὥς ὁ καιρὸς ἐστί μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρῶτην τρέχειν χορὴν ὥς τάχιστ' ἤδη κύκλῳ.

630 εἴα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτενε, ταχὺ πάντ', t. tr. ἀλλοιόστ.
εἴ τις ἐν τόποις ἐδραῖος ἄλλος αὖ ἐλέλθῃεν ὦν. t. t. c.

πανταχῇ διάρριπον ὄμμα, gl. h.

καὶ τὰ τῆδε, καὶ τὰ δεῦρο, πάντ' ἀνυσκόπει καλῶς. t. t. c.

ἦν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια, do.

614. Suidas, notante Biseto, ἰσθμὸς θαλάσσης μεταξὺ δύο γαιῶν· πορ-
θμὸς δὲ γῆ μεταξὺ δύο θαλάσσεων.
Ἀριστοφ. ἰσθμόν τιν' — Κοριν-
θίων, ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ ἰσθμοῦ
εἴλκον οἱ Κορινθιοί, ὥστε μὴ περι-
έρχεσθαι. τοῦτο δὲ δι' ἰσθμονίαν ἡ-
πάλλον. vel dicebatur, idque usita-
tius, δι' ἰσθμὸν, ὑπερισθμὸν, ὅπερ
εὐολκεῖν, velut ap. Polybium, ut Br.
annotavit. — ἄνω τε etc. asynde-
ton ἐπεξηγητικόν.

618. εἰς ε. x. involvi, implicni. cf.
inferius 725.

621. de prytanibus vide, 'si tanti
est, Ach. 23.

623. V. ἐξορσάμεναι, quod κακό-
φωνον. — τῶν — ἀπ., et pallis
esutis. v. Viger. p. 52.

625. In Pnyce, de qua vid. Meurs.
Athen. att. 2, 9. (et annot. ad Pac.
644., item Schömann. de Comitibus
Athen. p. 54. seqq., quem D. lauda-
vit), habebantur (saepe) populi con-
ciones: ideo templum, in quo tum
concloni habendae congregatae erant
mulieres, facete Comicus Pnycem ap-
pellat. E Br. τὰς σκηνάς. cf. 591.

629. τῆν προέτην, primum. vide
lexica. χορὴν pro χορῇ Bentl. et D.
sic et infra 735. et saepe alias er-
ratum est.

631. ἐδραῖος, sedens, latens.

- 635 δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τοῦτω a. d.
τοῖς ἄλλοις ὕπασιν ἔσται παρὰδεγμ' ὕβριως, as., gl.
et da. d. h.
ἀδίκων τ' ἔργων, ἀθέων τε τρόπων a. d.
φήσει δ' εἶναι τε θεοὺς φανερώς, διέξει τ' ἦδη a. tr.
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίλῃν δαίμονας, t. tr. c.
640 δικαίως τ' ἐφέποντας ὅσια, καὶ νόμιμα, as., pher. et dm.
μηδομένους ποιεῖν δ' τι καλῶς ἔχει. do.
κᾶν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται i. tr. c.
αὐτῶν δταν ληφθῇ τις ἀνόσια δρῶν, alc.
μανίας φλέγων, λύσση παράκοποις, as., i. et dm.
645 πᾶσιν ἐμφανῆς δρᾶν ἔσται, γυναιξί, καὶ βροτοῖς, t. t. c.
ὅτι τὰ παράνομα θεὸς ἀποτίνεται. do.
(παρὰχώρημά τι γίνεται.)
- XO. ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ὕπαντά πως δισυκέρθαι καλῶς. t. t. c.
οὐχ ὀρώμεν γούν' ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.

G. Z. ἀᾶ!

ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, σὺ μενεῖς; i. tr.

635. πρὸς τοῦτω. praeter hunc, Mnasilochum.

636. metrum Sophocleum Antig. 739.

638. φήσει, putabit. Hesych. σημ.: — ὑπολαμβάνω. cf. Schäfer. Melet. crit. p. 136.

640. ἐφέποντας, διέποντας, διοικοῦντας, ἐνεργοῦντας. ἀλλαχού δὲ ἐφέπειν δηλοῖ τὸ καθίστασθαι, διακοσμεῖν. Σ. τὸ δὲ μηδομένους ἀντὶ τοῦ βουλευομένων. Σ. Ex Biseto.

642. τοιάδ' ἔσται, talia erunt (sunt), talis ipsis poena parata est. Be. ita futurum esse dicit, ut, si quis defectum in se admittat (ἀνόσια δρῶν), pro vesano et furioso habeatur ab omnibus hominibus, quoniam deus puniat injusta.

644. post παράκοπος haec leguntur in libris εἰ τι δρῶν, quae est explicatio verbi δρᾶν, non a metro illa magis abhorrens quam ab ipsa sententia.

645. ἔσται. perperam libri ἔστιν. sic τοιάδ' ἔσται 642.

646. V. τὰ παράνομα τὰ τ' ἀνόσια. haec quoque interpretatio, pe-

tita ex versa 643.; cuius rei vel metrum indicio est. insulse autem libri — ἀποτίνεται, παρὰχώρημά τι γίνεται, vel τίνεται, quorum hoc est alicujus correctoris. restitui παρεπιγραφην, quam verbis poetae male admiscuerunt, depravato etiam vocabulo rariore παρὰχώρημα. significatur enim discessus Chori ex δρχήστρος ad quaerendos viros. vide Schneideri lex. gr. vv. παρὰχώρημα et παρὰχώρημα, et cf. superius 622. seqq.

647. jam rediit Chorus.

648. ᾶ, ᾶ (ᾶᾶ). σχετλιαστικὸν ἐπίκρημα. — ἡ δὲ τῶν τοῦτω τῷ ἐπιφωνήματι χωρμένη γυνή, καὶ τὰ ἐξῆς λέγουσα, μία ἐστὶ τῶν φυλακτούσων τὸν Μνησίλοχον, τὸν εἰς φυλακὴν παραδεδωμένον. ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ αἱ τοῦ Χοροῦ γυναῖκες μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ σπουδῆς ζητοῦσιν, εἰκου τις ἄλλος ἀνὴρ παρὰ τοῦτον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λαθὼν εἴη, Μνησίλοχος ἐν τοῦτω καλὸν φωνῆς καιρὸν φυλάξας ἀκούων οἴνου πλέων, ὃν τις τῶν γυναικῶν παιδίον δέκην ἐπαργαυομένην εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἤνεγκε, καὶ ἐν κλίπῃ ἐβάσταζεν,

650 τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἔξαρχάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.

MN. κέκραχθι; τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψώμεις,
ἦν μὴ μ' ἀφήτ', ἀλλ' ἐνθάδ' ἐπὶ τῶν μηρίων
πληγὲν μαχαίρα τῇδε φοινίκας φλέβας
655 καθαιματώσει βωμόν.

Γ. Ζ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ!

γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοήν
στήσειςθε, καὶ τροπαῖον, ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψισθ' ἀποστερουμένην;

XO. ἔα, ἔα!

660 ὦ πότνια Μοῖραι, τί δὴ δέρομαι do.
νεοχμὸν αὖ τέρας; dm.
ὥς ἄπαντ' ἄρ' ἐστὶ τόλμης ἔργα ἀναισχυντίας, t. t. c.
οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τότε!

MN. οἷον ὑμῶν ἔξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν!

665 XO. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ, καὶ περιαιτέρω;

Γ. Ζ. δεινὰ δῆθ', ὅτι γ' ἔχει μου ἔξαρχάσας τὸ παιδίον.

XO. τί ἂν οὖν πρὸς ταῦτ' εἴποι τις, ὅδι a. d.
τοιαῦτα ποιῶν δι' ἀναισχυντεῖ;

MN. κοῦπω μέντοι γε πέπνυμαι.

a. par.

670 Γ. Ζ. ἀλλ' οὐθ' ἤξεις δθεν ἡκεις,

ἀρχάσας φεύγει· διὰ δὲ ταύτην τοῦ
ἀσκού ἀρπαγὴν θόρυβος εὐτραχείας
καὶ γέλωτος πολλοῦ μεστὸς ἐγείρεται,
τοῦ Μνησιλόχου αὐτὸν οὐκ ἀφήσειν
λέγοντος, εἰ μὴ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν
γυναικῶν ἐλευθερός καὶ ἀβλαβὴς ἀ-
φαιδέη. γαλοῖα δὲ καὶ πᾶ περι τοῦ
ἀσκού ὡς περὶ κόρης λεγόμενα. —
Biset. similes eventus tragoediarum,
velut Oedipi Colonei et Andromachae
Euripideae commemoravit Bo.; qui-
bus addas licet Orestem Euripidis.

652. κέκραχθι. vid. Matth. gr.
§. 219, IV, 3, a. Biset. ψώμεις,
φωμίσεις, φρέψεις.

654. locus est procul dubio Tragici
alicujus, ut ex stilo, qui cothurno
potius quam socco convenit, colligi
potest. K.

657. non agitur tropaeum, sed βοή
τροπαίος dicitur clamor, quo deter-
reantur atque in fugam convertatur

Maesilochus. τροπαῖον pro τροπαίαν,
attice. vide Matth. gr. §. 436, 2.,
nos ad Eurip. Androm. 691., Soph.
Philoct. 97.

660. ll. inconcinne πόν. M., τί δὲ
δ.; cf. 522.

662. ita primus Bo. nota. MSS.
ὡς ἄπαν γὰρ ἐστὶ, confusis γ et τ
litteris propter similitudinem, ut sae-
pius factum scimus. odd. ὡς ἄπαντ'
ἐστὶν τόλμης etc.

664. Reisk. et alii. perperam libri
ἐξάραξω.

665. περαίτ. ἀντὶ τοῦ πλέον ἢ
δεινὸν. τουτέστιν „οὐ μόνον δεινὸν,
ἀλλὰ καὶ δεινότερα.“ Biset.

667. ἀμέτρω§ ll. τί ἂν οὖν εἴποι
πρὸς ταῦτά τις, ὅτε Τοιαῦτα π. ὅδ'
ἀν.;

670. proverbialis locutio, ut vide-
tur. Germani aptius du wirst übel
heimkommen.

φάυλως τ' ἀποδράς οὐ λῆξεις,
οἷον δράσας διέδυσ ἔργον,
λήψει δὲ κακόν.

a. d.

MN. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.
675 XO. τίς σὺν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;

t. t. c.

do.

MN. μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.

i. tr. c.

XO. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν θεὸν τάχ', οὐ χυῖρων ἴσως ἐνυβριεῖς,

i. t.

λίγους τε λῆξεις ἀνοσίλους·

i. d.

680 ἀθέτοις γὰρ ἔργοις ἀνταμεινόμεσθά σοι,
ὥσπερ εἰκός, ἀντὶ τῶνδε,
τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ' ἐφ' ἑτερότροπὸν
ἐπέχει τις τύχη.

i. tr.

t. d.

do.

dm.

ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,

t. t. c.

685 καὶ καταλθεῖν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ', ὅσον τάχος.

Γ. Ζ. ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία,

i. tr.

κἀγὼ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.

MN. ὕφαπτε, καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ κρητικόν

671. φάυλως, facile.

678. D. V. ἐνυβρίσεις. vide Matth.
gr. §. 178, 2.

680. ll. ἀθ. ἔργοις γὰρ ἀντάμει-
νόμεσθ' σ'. — Be. „Impium et ne-
farium est violare eum, qui ad aram
confugerit; hunc autem mulieres vo-
lunt comburere. confugisse eum ad
aram patet ex v. 655. Be.

682. codd. immissa glossa, qua
votus opprimatur, μεταβ. ἐπὶ κα-
κὸν ἑτερότροπον ἔ. τις τ. inest in
ipso verbo ἑτερότροπον, i. e. ἑτε-
ρον, significatio mali, qua de re cum
alii exposuerunt, tum Valck. Diatr.
in Eurip. fragm. p. 112. cf. ann. ad
Aeschyl. Ag. 142., Eurip. Herc. fur.
1129. ferenda est debilis positio
ἐτερότροπον, ut similia in anapaes-
tis et melicis horum poetarum. quid,
quod in iambicis quoque senariis Eu-
ripides Phoen. 331. εἰκὶ μέλαθρα
et ibidem 1587. θυγάτηρ? cf., si
tanti est, ann. ad Medeam 135.,
Sophoclem Philoctete 80.

683. ἐπέχει, adducit, appellat.

684. exhortatur Chorus mulierem,
ut adsumtis servis ligna aggerat, et
Mnesilochum comburat; quae jussa
statim illa capessens abit cum famu-
la conquistum atque apportatum sar-
menta. E Br. quod servae adsunt,
de eo vide annot. ad 293. — τῶνδε,
servas, quae in conspectu erant,
adhuc apertis, ut conijcere licet, fo-
ribus Thesmophorii a conquistione
virorum.

686. κλημ. καὶ ἐκ τῶν κλημά-
των δέσμας. Ἡσυχ. καὶ κληματὶς πα-
ρὰ τῷ Σουίδα ἢ ἀμπέλως. Biset.
Μανία. nomen usitatum servarum.
cf. Ran. 916.

687. θυμάλωψ, ἡ λιγυσίδης
τοῦ πυρός ἀναφορά. τινὲς δὲ ξύ-
λον κεκαυμένον, δαλόν. Ἡσυχ. κα-
τὰ δὲ τὸν Σουίδα θυμάλωψ ἡ
καίεντα ξύλα, ἢ σκινθήρες, ἢ δια-
κεκαυμένοι ἄνθρωποι. E Bisetio.
Be. nam ego te reddam titionem
hodie.

688. σὺ δὲ etc. Biset. ὁ Μνησ.
πρὸς τὸν ἀσπὸν ἀπαστραφαῖς, ὡς

- ἀπόδουθι ταχέως! τοῦ θανάτου δ', ὦ παιδίον,
 690 μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα. —
 τουτὶ τι ἐστίν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
 οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα περσικὰς ἔχων.
 ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταιται,
 καὶ παντὸς ὅμιν μηχανώμεναι πιεῖν!
 695 ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακὸν,
 κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαροῖς, καὶ τῇ κρόκῃ!
 Γ. Ζ. παρὰβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία!
 ΜΝ. παρὰβαλλε δῆτα! σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδὶ
 τουτὶ τεκεῖν φῆς;
 Γ. Ζ. καὶ δέκα μῆνας αὐτ' ἐγὼ
 700 ἤνεγκον.
 ΜΝ. ἤνεγκας σύ;
 Γ. Ζ. νῆ τὴν Ἀρτεμιν.
 ΜΝ. τρικῶτυλον, ἢ πῶς; εἰπέ μοι.
 Γ. Ζ. τί μ' εἰργάσω;
 ἀπέδυσας, ὦ νάλσχυντέ, μου τὸ παιδίον,
 τυννοῦτον ὄν.
 ΜΝ. τυννοῦτο;
 Γ. Ζ. μικρὸν νῆ Δία.
 ΜΝ. ποσέτη δὲ γέγονε; τρεῖς Χοᾶς, ἢ τέτταρας;

πρὸς κοράσιον, ταῦτα λέγει. τὸ
 κρητικὸν δὲ εἶδος χιτῶνος, ἀπὸ
 τῆς Κρήτης. ἄλλως κρητικὸν, ἱμά-
 τιον λεπτὸν, καὶ βραχύ· τὰ γὰρ
 τοιαῦτα κρητικὰ ἔλεγον. καὶ ἀλλὰ-
 χού κρητικὸν, γένος δερχέσεως.
 Ησ. Σ.

691. ὁ Μνησ. τὸν ἀσκὸν οἴνου
 πλέων καὶ παιδίον δίκην ἐσπειρω-
 μένον (ἐσκαργανωμένον) εὖν ἀπο-
 δέει, καὶ ἀποκαλύπτει (ὡς κτενῶν
 τὴν κόρη), καὶ ἐκ τούτου πολὺν
 γέλωτα τοῖς θεωμένοις κινεῖ. —
 περσικαὶ δὲ εἶδος γυναικείου ὀπα-
 δήματος. (cf. Eccles. 318.) Biset.

693. Θεσμ. αὐδακισίμας. cf. Soph.
 Antig. 88., Trach. 982. Be. „ποτ.
 α πότης ποτίσταιτος, ut a κλέπτῃς
 κλεπτίσταιτος Plut. 27.“ praeterea
 Br. commemoravit verbum *kallisteia*
 Ran. 91. et *πεωχιστέρον* Acharn.
 891., laudavitque de hac formatione

superlativi, atticis scriptoribus fa-
 miliari, Eustathium ad Odys. 441.,
 quo loco exempla plurima inveniun-
 tur.

696. τοῖς σκευαροῖς, vasis,
 quas situ corrumpi patiuntur, dum
 bibant. — Biset.: τὸ δὲ κρόκη πέμ-
 ματος εἶδος ἡ δοδάνη (subtemen,
 telam) δηλοῖ. K.: sensus est, ebrio-
 sas mulieres et vino deditas parum
 et male texere. —

704. ποσέτη, ut ὁσέτη 591. vulgo
 πόσ' ἐτη. scripsi etiam Χοᾶς a Χοῇ,
 metri potissimum causa: nam Χοᾶς
 posteriorem corripit; intelligasque ex
 h. l., festam illud utroque nomine
 appellatum esse. „quot annos vere
 nata est? 3 Chōas, an quatuor?“
 ita Br. in annotatione ad h. l. et
 Χοᾶς poni jussit pro χοᾶς, quae
 est vulgata scriptura: nam de mensura
 utris jam dictum est in superioribus;

705 Γ. Ζ. σχεδὸν τοσοῦτον, χῦσον ἐκ Διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.

MN. μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.

Γ. Ζ. ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.

MN. πάνν γ' ἐμπίμπρατε·

αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.

Γ. Ζ. μὴ δῆθ' , ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἔμ' ὃ τι χεῖρ' αἶψα ποίει

710 ὑπὲρ γε τούτου.

MN φιλότεκνός τις εἴ φύσει·

ἀλλ' οὐδὲν ἤτιον ἤδ' ἀποσφαγήσεται.

Γ. Ζ. οἴμοι, τέκνον! δός μοι σφαγεῖον, Μανία,

ἵν' οὖν τό γ' αἶμα τοῦ τέκνου τοῦμοῦ λάβω.

MN. ὑπεχ' αὐτό· χαριεῦμαι γὰρ ἔν γε τοῦτό σοι.

715 Γ. Ζ. κακῶς ἀπόλοι', ὥς φθονερός εἰ καὶ δυσμενής!

MN. τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.

Γ. Ζ. τί τῆς ἱερείας γίγνεται;

MN. τουτὶ λαβέ.

Γ. Η. ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;

hic autem agitur aetas vini, quod continet. „Per Χόας,” inquit. „intelligendum τὴν τῶν Χοῶν ἐορτήν, cujus frequens in Acharnensibus mentio. (vide annot. ad Acharn. 1006.) — quotannis celebrabatur: quapropter assimilati infantis annos sciscitans Mnes. facete quaerit, quod sit Choas natus.” ad haec mulier σχεδὸν— Διονυσίων, fere tantum, et quantum imperio efflavit a Dionysiis. intelligit magna Dionysia tertii seu quarti anni praeteriti, sicut eorundem annorum Choes dixit Mnesilochus; quorum festorum quia utrumque verbum erat, idem his nominibus tempus significatur, quo scilicet post Πιθούγια, quae erat prima dies τῶν Χοῶν, vinum diffundebatur.

705. Χῦσον, καὶ ὕσον.

706. μὰ per se negat, ut 855. et alibi. τοῦτον. τὸν ἀσκόν.

712. ita Tyrwhittus est alii. codd. depravato metro τὸ σφαγ. „σφαγεῖον, τὸ αἷματος δεκτικὸν ἄγγειον” etc. ridicule poculum vocat σφαγεῖον. „Biset.

716. Creticam vestem, qua bibacula mulier utrem vini plenum involverat, ut speciem infantis praeberet, proficit ei Mnes., tanquam victimae pellem. alludit autem ad sacrorum morem, quo sacerdotibus cedebant reliqua e victimis, scil. pelles et κωλαί. vide Petit. de Legg. att. p. 75. Br. cf., notante K., Schol. ad Plut. 1181. et Vesp. 665. ceterum intelligam potius ipsum utrem, quem eduxit Mnes.

718. Μίκα. κύριον ὄνομα, ὡς καὶ τὸ Μανία. ἐξεκόρησε δὲ, τῆς κόρης ἀπεστέρησεν. (placuit id commentum etiam aliis interpp., qui ambiguum verbo inesse putant, quasi ἐκκορεῖν significare possit διακορεῖν, cum nihil aliud sonet quam everrere seu scopis purgare; qua itidem usus metaphora servus Plantinus Truc. 2, 7, 6. puras esse sibi vult aedes: domi quidquid habet, verritur ἔξω. allocuta mulier utrem, velut personam, miserrima Mica, inquit, quis te everrit? h. e. ebibit. wer hat dich so rein ausgefegt? — Biset.

τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου ἔξηρῆσατο;
 720Γ.Ζ. δὲ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ', ἐπειδὴ περ πάρει,
 φύλαξον αὐτὸν, ἵνα λαβοῦσα Κλεισθένη
 τοῖσιν πρυτάνεσιν, ἃ πεποίηχ' οὗτος, φράσω.

ΜΝ. ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;
 τίς πείρα, τίς ἐπίνοι; δὲ μὲν γὰρ αἴτιος,

725 καὶ ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὴν πράγματα,
 οὐ φαίνεται οὐπω. φέρε, τίς ἂν, τίς ἄγγελον
 πέμψαιμ' ἐκ' αὐτόν; οἷδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
 ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας
 ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεσιν αἱ πλάται.

730 πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν μοι πλάται; πόθεν ποτέ;
 τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ τὰγάλαματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
 γράφων διαβρίπτοιμι; βέλτιον πολὺ.
 ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κάκειν' ἦν ξύλον.
 ὦ χεῖρες ἔμαι,

735 ἐγχειρεῖν χρὴν ἔργῳ πορίμῳ!

a.

a. d.

719. ἐξηρῆσατο. verbum non-nihil suspectum: vide Lobeck. ann. ad Phryn. p. 718.

723. ταῦτα Μνησ. ὑπεμμένη φωνῇ μεθ' ἑαυτοῦ μόνου, ὡς περὶ τοῦ τρόπου τῆς σωτηρίας βουλευόμενος, λέγει. πόρον δὲ (727.), τὸν τῆς φυγῆς καὶ σωτηρίας τρόπον. Idem.

724. πείρα. Schol. Soph. ad Ajac. 2. πείρα ἀπεικασθῆναι, καὶ τέχνη· ὅθεν καὶ παρὰ τὰς, οἱ κατὰ θαλάτταν κακοῦργοι. cf. Valck. ad Ammon. 3, 8. p. 194.

725. ἐσκυλ. cf. 618.

726. οὐδ' ὅπως. „promiserat Euripides, se opem laturum esse Mnesillocho, 271. seqq.“ Be. τίς ἄγγ. ita Br. nota, et similiter nos, id nescientes, Eurip. fragm. p. 202. item D. secundum Porsonum et Meinekeum Cur. crit. in Comicorum fragm. p. 29., aliosque. ll. versu deficiente τίς οὖν ἄγγ. Porsono ἂν excidisse visum est propter similem proximae syllabae sonum.

728. ἐκ τοῦ Παλ. locum hunc citat et explicat Suidas v. Παλαμήδης. tangit autem Aristoph. tragoediam Euripidis, Palamedis nomine inscri-

ptam, in qua Tragicus ille Palamedem fecerat palmulas remorum, quibus casus suos inscripserat, in mare projicientem, ut si forte tempestate et fluctibus ad patrem Nauplium deferrentur, ipsi essent epistolae loco. hanc inventionem Aristoph. hic ridet. K.

729. αἱ πλάται, palmae illae, quas habuit Palamedes. frustra Br. πάρεσι μοι κλ.

730. V. κ. ο. γ. ἂν μοι πλάται; πόθεν; item deficiente versu. aliorum commenta minus verisimilia omitto.

731. τὰγάλαματ. imagines deorum in Thesmophorio. vide 293. seqq.

732. βέλτιον dictum pro positivo vel superlativo. vid. Matth. gr. §. 457.

735. χοῖν Benth. et alii. V. χοῖν. cf. 629. Biset. „ἐργῷ πορ. τουτῆστιν ἄνυσιν καὶ ἐπίνοιαν ἔχοντι, κατὰ Σουίδα. ἀλλ' ἴσως πόριμον ἐργον νῦν καλεῖται τὸ πορρίζεσθαι καὶ ποιεῖσθαι δυνατόν.“ Hούχ. δὲ πόριμον: ἐκπόριστον, πορευτόν.

- ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
 δέξασθε σμίλης δλκούς, a. par.
 κήρυκας ἱμῶν μόχθων; — οἴμοι, a. d.
 τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρόν. a. par.
 740 χωρεῖ, χωρεῖ ποῖον αὔλακα! — a. d.
 βάσκειτ', ἐπέγετε πάσους κατ' ὁδοῦς,
 κένη, ταύτη! ταχέως χρή. a. par.
 ΧΟ. ἡμεῖς τοῖνον γ' ἡμῶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι.
 a. Aristoph. παράβ.
 καίτοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φύλον κακὰ πόλλ' ἀγο-
 ρεύει.
 745 ὥς πᾶν ἔσμεν κακὸν ἀνθρώποις, καὶ ἡμῶν ἔστιν ἅπαντα,
 ἔριδες, νίκη, στάσις, ἀργαλῆα λύπη, πόλεμος. φέρε δὴ
 νῦν,
 εἰ κακὸν ἔσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμῶς, εἴπερ ἀληθῶς κακὸν
 ἔσμεν,
 κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐκκύνουσιν ἀλῶναι,
 ἀλλ' οὕτωσι πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν,
 750 κἂν ἐξελθῇ τὸ γύναιόν ποι, κἄθ' εὗρητ' αὐτὸ θύρασιν,
 μανίας μάλισθ' ὅς χρήν σπένδειν, καὶ χαίρειν, εἴπερ
 ἀληθῶς
 ἔνδοθεν εὔρετε φροῦδον τὸ κακὸν καὶ μὴ κυτελαμβάνει
 ἔνδον.

737. σμίλης, scalpri, stili. scalprum Hibrarium (Federmesser) vox significat ap. Julianum hyparchum aegypt., Anthol. Palat. I. p. 208. cf. annot. ad 740.

739. τὸ ῥῶ. ῥ litteram statuæ insculpsit Mnesilochus, verbo εὔσαι vel simili quodam exorsus suam descriptionem, sed res ei male successit. — μοχθηρόν, miserum, malum.

740. αὔλακα tropice, ut δλκός 735. ad quem locum Biset. sic σμίλης δλκούς. ἀντὶ τοῦ, τοῦ γραφείου τὰ σημεῖα τῶν γραμμάτων. Σοῦιδας ἀμείλη: ἐργαλεῖον, γραφεῖον, ἢ τὰ γραμματα γραφόντες ἔλκομεν, καὶ χαίραμεν εἰς αὐτόν. ἀνθ' ὧν καὶ σμίλης δλκούς, οἷον δλκός ἢ ἑλκός εἰς αὐτόν, εἰπεν. ceterum similiter statua Herculis abusus esse

dicitur Diagoras Melius ap. Schol. ad Nub. 803., ut Be. annotavit.

741. inter haec per templum circumiens Mnesilochus imagines deorum, quibus inscripsit nummum suum, disjicit; Chorus autem conversus ad spectatores in parabasi jocosa causam agit mulierum, vulgo despectarum, cum non sint pejores viris.

743. V. τοῖνον ἡμᾶς, verum titubante. vide annot. ad Ran. 313., Plut. 563., Pac. 442.

748. ita Reisk., ut mox κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωσιν, ejus idem sensus; nec ferenda est vulgata scriptura ἐγκύπτωσαν, sed ἐκκύπτειν significat id, quod narrat K. secundum Bisetum, ex fenestra capite leviter exserto prospicere.

750. Θύρασαν Francof. a. 1544.,

κἄν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι, καὶ κο-
πιῶσαι,

πῶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινο-
στῶν·

755 κἄν ἐκ θυρίδος παρακύνπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τε θεῶ-
σθαι,

κἄν αἰσχυρθεῖς ἀναχωρήσῃ, πολλὸν μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὐθις πυρακύνψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδή-
λως

ὑμῶν ἐσμεν πολλὸν βελτίους· βάσανός τε πάρεστιν ἰδέ-
σθαι.

βάσανον δῶμεν, πότεροι χεῖρους. ἡμεῖς μὲν γὰρ φάμεν
ὑμᾶς,

760 ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ, κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἑκα-
στον,

παρυβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τᾶνδρὸς τοῦνομ' ἑκα-
στον.

Ναυσιμάχης μὴν ἦτιων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τᾶργα.
καὶ μὲν δὴ καὶ Κλειοφῶν χεῖρων πάντως δῆπου Σαλα-
βαχυῦς.

Bentl., D. V. θύραισιν. haec sae-
pissime confusa. cf. Lys. 328.

755. ζητ. τὸ κακὸν τε θ. hy-
perbaton pro ζητ. τε τὸ κ. θ. II. κα-
κὸν τεθεῖσθαι, quod frustra tnea-
ris. τὲ respondet τῷ καί, quod se-
quitur.

762. Palmer. in Exercitatt. crit.
„In his verbis et iis, quae sequun-
tur, est quaedam griphī species, quae
per hominum nomina res significat
et negotia nuper transacta: de quo
Iudi genere Athen. 3, 20. et 10, 22.
sub specie igitur ludentis in his vo-
cibus tangit res civitatis, et hoc qui-
dem loco innuit, Charminum (postea
unum Quadringentorum) victum fuis-
se *naumachia* ab Astyocho Lacone
ad Symen insulam, 6 triremibus
amissis, anno 20. belli pelop., hieme;
paucis igitur mensibus ante hujus
dramatis didascaliam. — vide Thuc.
libr. 8. (41, 42.) unde sequitur, in-
ter eam pugnam navalem hieme an-

ni 20. factam et mortem Charmini,
quae sequente aestate evenit, hoc
drama prodidisse, vivente adhuc Char-
mino. non enim licebat τοὺς τεθνη-
κότας κομψδεῖν, et joci in mortuos
crudeles et minime laeti, et inutiles,
quippe qui non emendant eos, in quos
jaciuntur; et lege prohibiti, ut notat
Schol. ad Pacem, ad v. βυρσοπω-
λῆς v. 626. (649.)“ etc. ibi Schol.
ἐπεὶ μάλιστα ὁ Κλέων ἐνίστατο τῇ
εἰρήνῃ. σσημειώται δὲ, ὅτι νεκροὺς
κομψδεῖ. διὸ, ἐπειδὴ ἐμνήσθη αὐ-
τοῦ ὁ Ἐρμῆς, παῦε, παῦε, φη-
σιν ὁ Τρυγαῖος. ἀποθανῶν γὰρ ἦν,
καὶ οὐκ ἔξην τεθνηκότας κομψδεῖν.
8. Ναυσιμάχη δὲ πόρνη, καὶ
Σαλαβαχυῶ.

763. de Cleoponte, Atheniensium
duce et demagogo, dictum ad Ran.
637., de Salabaocha meretricae ad
Equ. 710. bene observavit Be., ai
deterior sit Cleophon vili scorta, sa-
ne esse deterrimum.

- * πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν
Μαραθῶνι,
765 καὶ Στρατονίκην ὑμῶν οὐδείς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολέμῳ.
ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσι τὴν βουλευτὴς ἐστὶν ἀμεί-
νων,
πυραδοὺς ἐτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτο γε
φῆσει.
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι.
* οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
770 ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων, ἀλλ' ἦν τὰ μέγισθ' ὑφέ-
λῃται,
φορμὸν πυρῶν τὰνδρὸς κλέψας ἀδότημερον αὐτ' ἀπέ-
δωκεν.
ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων a. d. μακρόν.
ἀποδείξαμεν ταῦτα ποιοῦντας,
καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν

764. Ἀριστ. nomen fictum, rem significans, ut *Ναυσιμάχη, Στρατονίκη, Εὐβούλη*. — πρὸς ἐκείνην τ. M. frustra et inusitate repetita praepositio, malimque — πολλοῦ πρὸς κείνην etc. non raro confusa πρὸς et πρὸς.

765. πολ., pugnare, certare, h. e. aequiparare alias pugnas cum clarissima illa Marathonica.

766. in his versibus Palmer. l. l. manifesto exagitari dicit τοὺς βουλευτάς, senatores anterioris anni, qui ignave sibi passi sunt eripi dignitatem a Quadringentis viris, et ob consilii et vigoris inopiam magistratu cesserunt, παραδόντες ἐτέροις τὴν βουλείαν, h. e. τὴν τοῦ βουλευτῆ ἀρχήν. quod factum est anno belli 20.

767. ita K. et Br. in annot. D. in ordine., Be. quoque at ne ipse quidem hoc dixerit. libri φήσας.

769. h. e. ζεύγει εἰς πόλιν ἔλθοι. darius hyperbaton, quo non intellecto Zanettus edidisse videtur φεύγει. malim certe ο. ἵαν ζεύγει κλ. γ. κατὰ —. ceterum recto K. τὸ ζεύγος

interpretatur bigas. „Sensus igitur est,“ inquit, „quosdam viros publico furto tantas sibi comparasse divitias, ut opulentiorum more bigis per urbem inveharentur.“ κατὰ, circiter.

771. φορμὸς κυρίως ἀγγεῖον τι πλεονέκον ἐκ φιάδων, ὡς κόφινος. καὶ κατὰ Σουίδαν φορμὸς ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰσάδασιν ἰσχυράς κομίζεσθαι. — Biset. hic autem intelligenda est quaedam mensura frumenti, ita appellata a vase illo. vide Schneideri lex. gr. h. v. — ἀπέδωκεν, reddere ac restituere solet, idque αὐτὸ ἡμέρον, eodem die; scil., ni fallor, nocte sua. — αὐτὸ familiariter dictum pro αὐτόν, τὸν φορμὸν πυρῶν, h. e. pretium illius mensurae frumentariae.

773. mire Rav., Junt., Scal., ποθοῦντας.

774. γάστρις, ὁ γαστήριος, ὁ πολυφάγος καὶ περὶ τὴν γαστέρα ἀκατάστατος. οὕτω δὲ καὶ τὸν ἐλμινθας ἔχοντα καλεῖν φιλοῦσι. Σ. τῇδε τῇ λέξει. καὶ ἐν Ὁργισμῶν (1484)· τί, ὡς κακοδαίμων; ἡλίθιος καὶ γαστρίστις εἰ. Biset.

- 775 ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
καὶ βωμολόχους, κἀνδροποδιστάς.
καὶ μὲν δῆπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσὶν σῶζειν·
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
- 780 τάντιον, ὃ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι,
τὸ σκιάδειον· a.
τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις a. d.
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἰκῶν αὐτῇ λόγχῃ,
- 785 πολλοῖς δ' ἐτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς a.
ῥῥίπται το σκιάδειον. a. par.
πολλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δόλῃ μεμψαίμεθ' ἂν
t. t. c. ἐπὶ ῥῥ.

* τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως, ἐν δ' ὑπερφύεστατον.

775. λωπ. λωποδύτης, ἱματίων κλέπτῃς. λῶπος γὰρ ἡ λῶπη τὸ ἱμάτιον· καὶ λῶπιον τὸ εὐτελὲς ἱμάτιον· καὶ λωπῆς ἐκδύει· καὶ λωποδύειν τὸ ἱμάτιον κλέπτειν, καὶ τὸ τοῦς νεκροὺς ἐκδύειν. — Σ. Biset.

776. βωμολ. κἀνδρ. cf. Pac. 712., Plut. 715.

777. τὰ πατρ., bona paterna. Biset. secundum Suidam πατρῶα λέγουσιν οἱ δῆτορες, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ἢ περὶ χρημάτων, ἢ τόπων. Ἰσαῖος ἀποφαίνω γὰρ ὅτι, ὡς οὐκ ἔστι τῆς ἐπικλήρου τὸ χωρίον τοῦτο, οὐδ' ἐγίνετο ποτε, ἀλλ' ὡς ἦν πατρῷον Λυσιμένης, τῷ πατρὶ Μενεκράτους. ὁ δὲ Λυσιμένης ἔσχε τὰ πατρῷα πάντα. πατρία δὲ λέγουσι τὰ ἔθνη, καὶ τὰ νόμιμα, καὶ τὰ μυστήρια, καὶ τὰς ἐορτάς. Ἀντιφῶν τοῦτο δὲ τοῦς νόμους εἰδὼς πατρίους καὶ παλαιούς ὄντας ὅμνῃ. —

780. ἀντίον. ἐνθα ὁφαίνουσι αἱ γυναῖκες. καὶ ἀντίον, φιλῆς εἰδος. — τινὲς δὲ ἀντίον εἶναι λέγουσι τὸ στρογγύλον ξόλον, ὅπερ οἱ ἱστωργοὶ περιάγοντες καὶ περιστρέ-

φοντες τῶν ἱστῶν τοὺς μίτους ἐπιτίνουσιν, ἵνα ῥῥον ὁφαίνωσι δύνωνται. Es Biset. ἀντίον hic notat instrumentum quoddam textorium, sive liciatorium, ut vertimus. vide Pollucem. K. rursus Biset. secundum Hesychium ὁ κανὼν. ὁ κτεῖς, ἢ τὸ ξύλον, περὶ δὲ ὁ μίτος. καὶ αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι, ἀφ' ὧν ὁ τελεμὼν ἐξήπτο. — cf. Schneideri lex. gr. h. v.

781. τὸ σκιάδ. cf. Av. 1393.

783. ὁ κανὼν, clipeus a parte. cf. annot. ad 780. quod sit, multis scuta et hastas e domo periisse, ignaviam eorum significat, et neglectum rei militaris, quo factum est, ut arma situ corrumpantur.

787. τὸ σκιάδειον. intelligit τὴν ἀσπίδα, ut dicat multos esse διαφάσιδας. Es.

788. ἐν δόλῃ, aegre explicetur per pleonasmum; quemadmodum Sophocles Aut. 23. dixit δόλῃ δικαίω. quare fuit cum malletm δικαίων, πολλά δικαίων, multa justorum, i. e. de multis, quae ad justa nostra (v. Terent. Phorm. 2, 1, 50.) pertinent.

789. ὁ περρ. — δ τὸ τῆς φάσεως μέτρον καὶ μέγεθος ὑπερέβαλλε. ἀπλῶς τὸ μέγιστον. Biset.

- 790 χρῆν γὰρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
ταξίαρχον ἢ στρατηγὸν, λαμβάνειν τιμὴν τινα,
προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
ἐν τε ταῖς ἄλλαις ἐορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἡγομεν·
εἰ δὲ δεῖλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνή,
795 ἢ τριττάρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακὸν,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι σκάφιον ἀποκεκαρμένην
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἡμικισμένην
λευκὰ, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάρχου,
800 καὶ δανείζειν χρήμαθ', ἢ χρῆν, εἰ δανείσειέν τι
καὶ τόκον πράττειτο, διδόναι μὴδὲν ἀνθρώπων τόκον,

792. de jure προεδρίας expositum ad Equ. 531. cf. ejusdem fabulae 650 sequ. — Στηνίοισι. Suidas Στήνια καὶ Σκίρα, ἐορταὶ γυναικῶν. „quae cum scripsit, haud dubie hunc ipsum locum Comici ob oculos habuit grammaticus.“ K. Hesych. Στήνια: ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ διασπικτοῦσι, καὶ λοιδοροῦσι. Photius p. 397. Στήνια ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἰδοῦσι ἢ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος. ἐλοιδοροῦντο δὲ ἐν αὐτῇ νυκτὶ αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις. de Σκίροις cf. Eccles. 18.

796. Hesych., annotante Br. σκάφιον: εἶδος κουράς τῆς κεφαλῆς, ὃ κίρεσθαι φασὶ τὰς ἐταιρενοῦσας· εἶναι δὲ περιτερόγαλον. s. ad Av. 759. δύο δὲ εἶδη κουράς, σκάφιον, καὶ ἀῆπος. τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν τῷ· ὃ δὲ ἀῆπος τὸ πρὸ μετώπου κειομένησθαι.

797. τῷ γ. εἰκὸς, nam quomodo hoc decet, aut fas est, ut Ach. 658., ubi vide annot.

798. de Hyperbolo dictum ad Ran. 532. ejus matrem saepe traductam esse a Comicis, ipse Aristophanes testatur Nub. 537., ut Be. annotavit. — ἡμαρ. λευκὰ. candida veste deos adibant, et festa celebrabant, veteres. Persius Sat. 2, 39. negato, Jupiter, haec illi, quamvis te albata rogarit., ad quem locum vide Cassaub. et interpretem germanum J. J. C. Don-

nerum, virum omni doctrina politissimum, p. 84. cf. Eurip. Phoen. 295., Alcest. 896., Plaut. Rud. 1, 5, 12. — κόμας καὶ K. — „feminae et virgines olim in pompis sacris capillos solvere et submittere solebant.“ — ap. Heliodorum 3. p. 121. Thessalae virgines, quae pompae delphicae intererant, τὴν κόμην ἀνέτοι, i. e. passos vel solutos habentes crines, dicuntur. Athen. 4, 7. p. 198., in descriptione pompae bacchicae, a Ptolemaeo Philadelpho institutae, Μιμαλλόνες, καὶ Βασσάραι, καὶ Ἀνδαί, κατακεχυμέναι τὰς τράχας“ etc. — Hyperbolo Lamachus opponit, tanquam ignavo virum fortem, qualem hic se praebuit, sed φιλοπόλεμον, quo nomine irridetur Pace et Acharnensibus. cf. Ran. 978., et de honesta Lamachi paupertate, cum magnas opes male acquisivisset Hyperbolus, annot. ad Ach. 582.

800 inhonestum ducis matri foenus exercere; qua de re Palmerius Spicil., Thea. crit. Gruter. 4. p. 817., „Omnium aliarum rerum,“ inquit, „ingluvies nugae prae quam ut foenus comesset omnia, quaquam attigit, solet: nam etiam sortem ipsam tandem aequat, h. e., ut ita dicam, devorat.“ cf. Plaut. Curc. 4, 2, 20. seqq.

801. καὶ τόκον πρ. Homerus Batrach. 184. καὶ πράσσει με τόκους. Be.

ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοῖ
 ἀξία γοῦν εἰ τόκον, τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον!

802. τὰ χρήματα, pecuniam, quae sententia est *εἰρωνική*: et vero etiam illud, *dignas te prole tua*, Hyperbolo; quem aculeum emittere in istam feminam procul dubio in mente fuit Aristophani, cum haec scribebat.

803. ἀξία γοῦν εἰ τόκον ambiguous dictum est: nam et hoc significare potest, *dignas scilicet te foenore*, bat.

**ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. ΓΥΝΗ Η. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ. ΧΟΡΟΣ.**

MN. Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.

i. tr.

805 τί δῆτ' ἂν εἴη τοῦμποδῶν; οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμῆδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσυγαλομένην δράματι; —
ἐγὼ δα· τὴν καινὴν, Ἑλένην, μιμήσομαι.
πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεῖα στολή.

810 Γ. Η. τί αὖ οὐ κυκανῆς, ἣ τί κοικύλλεις ἔχων;

804. Impatienter Euripidis adventum expectans Mnesilochus in haec verba erumpit. — Ἰλλός. Mnesilochus deflexis oculis indesinenter spectanti versus eam partem, qua se visurum sperabat accedentem Euripidem, contigit id, quod natura fert, quodque nemo non expertus est, si dia ocalorum aciem aliquo intendere, ut dolerent ei oculi, eosque movere non posset, ita ut, vel invito eo, semper versus eandem partem conversi manerent, licet eo non amplius spectaret; quod eorum est, qui ἄλλοι, strabi, dicantur. Ex Br. ὁ δ' οὐδ' τουτέστιν ὁ Εὐριπ. οὐδέπω με ἰλεοθεράσων ἤλθα. κατ' ἑλλειψιν τοῦ ὀφθαλμοῦ. τοῦ ποδῶν δὲ τὸ ἔμποδον. τί ποτ' ἂν εἴη τὸ κώλυμα; τί κωλύει τὴν αὐτοῦ παρουσίαν; Bisc.

806. τὸν Παλ. τουτέστιν ἐμὲ τὸν Μνησιλόχον, δὲ τὸν Παλαμ. ἐν τῇ γραφῇ μου καὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῇ πρὸς αὐτὸν κληρονομία ψυχρὸς ἔγαν ἐμμησάμεν. (727. seqq. imo

ridet his verbis Comicus Euripidis Palamedem, tanquam drama frigidum, et cujus ipsum poetam pudeat. quae quidem tragoedia acta est Olymp. 91, 1., Helena vero, nisi fallor, anno sequente, et ipsa haec comoedia Θεσμοφοριαζουσῶν anno 3. ejusdem Olympiadis, vide annot. ad argum. fabulae. quare Helenam vocat τὴν καινὴν, novam, seu nuper actam, Euripidis tragoediam.) διὸ τὴν καινὴν Ἑλένην (τὴν καινὴν, Ἑλένην), εἰπὼς τὸ πρᾶγμα βέλτιον ἐμοὶ χωροῖ. — Idem. „dicit se imitaturum Helenam, de qua nuper Eurip. scripserat tragoediam, in qua Menelaus Helenam ex Aegypto repetit. nam ibi eam fuisse detentam ait Eurip. in illa fabula, uti et Herodotus. itaque Mnes. utitur etiam verbis Euripideis, si forte Eurip. tanquam Menelaus veniat, et abducatur Helenam, ut ip sequentibus ostenditur.„ Be.

810. κyx. cf. 400. Be. „κοικύλλεις. Suidas κοικύλλεις: περιβλή-

πικρὰν Ἑλλήνην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
ἔξεις, ἕως ἂν τῶν πρυτανέων τις φανῇ.

MN. (ὡς Ἑλένη.) „Νέλου μὲν ἀγῶδε καλλιπάρθε-
νοι ῥοαί,

„ὅς ἀντὶ δόλας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον

815 „λευκῆς νοτίζει μελανοσურμαῖον λεών.

Γ. Η. πανρῦργος εἰ νῆ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.

MN. „ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος,

„Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρειος.

Γ. Η. σοὶ γ', ὦλεθρε,

πατὴρ ἐκείνός ἐστι; Θρυνώνδας μὲν οὖν.

820 MN. „Ἑλένη δ' ἐκλήθη.

Γ. Η. αὐθις αὖ γίγναι γυνή,

πρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικίσις δίκην;

MN. „ψυχὰι δὲ πολλὰι δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις

„ῥοαῖσιν ἔθανον.

Γ. Η. ὦφελις δὲ καὶ σύ γε.

MN. „καὶ γὰρ μὲν ἐνθάδ' εἴμ'· ὁ δ' ἄλλιος πόσις

825 οὐμὸς Μενέλειος οὐδέπω προσέρχεται.

„τί οὖν ἔτι ζῶ;

Γ. Η. τῶν κοράκων πονηρία.

MN. „ἀλλ', ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμὴν,

„μὴ ψεύσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος!

παις, ἢ κακοτεχνεῖς. deinde citat h. l. — τὸ δ' ἔχων ἀπεικῶς περι-
τόν.“ Biset. cf. 443.

813. initium Helenae Euripideae, ex qua tragoedia plures hic versus proferantur, quos diverso genere litterarum distingui curavimus.

814. Eurip. ψακάδος, quod idem.

815. Euripides λευκῆς τανείσης χιόνος ὀργαίνει γῶας. ridicule hic noster Αἰγύπτου λευκῆς, quae terra nigro erat solo; quamobrem dicebatur μελάμβλος γῆ, testibus Stephano Byz. v. Αἰγυπτος, Suida γ. μελάμβλος, aliisque, ut notat K. — μελανός. de syrmaea, potione quadam medicata, qua frequenter utebantur Aegyptii, dictum ad Pac. 1165.

816. νῆ τὴν Ἑκ. τὴν φωσφόρον. cf. Lys. 416.

823. ὄφ. θανεῖν δηλονότι. — Biset.

826. ita Benti. perperam libri uno tenore τί οὖν ἐτι ζῶ τῶν κ. πονηρία; Be. „τῶν κορ. πονηρία, corvorum ignavia.“ Bourdin. διὰ τὴν τῶν κοράκων πονηρίαν, οἴπερ ὠφελὺν με (imo σε) κατέδεσθαι.

827. αἰκ. cf. Equ. 211.

828. μὴ ψεύσον. monuit Br., enotasse hoc vet. grammaticos, tanquam novum atque inusitatum, quia vetandi particula μὴ cum aoristis subjunctivi construi solet. vide Koen. ad Corinthium p. 15., Person. et Schäfer. ad Eurip. Hecub. 1166., Schäfer. ad Soph. t. 2. p. 345., Matth. gr. §. 511, 3.

EY. (ὡς Μενέλαος.) „τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων
ἔχει κράτος,

830 „ὅστις ξένους δέξαιτο, ποτίῳ σάλῳ
„κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;

MN. „Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.

Γ. Η. ποῖον Πρωτέως;

ὦ τρισκακῶδαιμον! ψεύδεται νῆ τῷ θεῷ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.

835 EY. „ποῖαν δὲ χώραν εἰσεκέλισαμεν σκάφει;

MN. „Αἴγυπτον.

EY. „ὦ δύστηνος, οἷ πεπλώκαμεν!

Γ. Η. πείθει τι τούτῳ τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ,
ληροῦντι λῆρον; Θισμοφόριον τουτογί.

EY. „αὐτὸς δὲ Πρωτέος ἔνδον ἔστ', ἡ ἑώπιος;

840 Γ. Η. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾶς ἔτ', ὦ ξέने,
δοῖς γ' ἀκούσας, ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
ἐπειτ' ἐρωτᾷς „ἔνδον ἔστ', ἡ ἑώπιος.“

EY. „αἰαῖ, τέθνηκε! ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ;

MN. „τάδ' ἔστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.

845 Γ. Η. κακῶς τ' ἄρ' ἐξόλοιο, κάξολι γέ τοι,
δοῖς γε τολμᾶς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.

EY. „τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἔδρας,

832. ποῖον Πρ.; male hoc sub Euripidis persona legitur in libris: nam Proteum ignorare Menelaum non decet, aniculum atticam decet. similiter Benti. Γ. Τ. ποῖον Πρ., ὁ τρισκακῶδαιμον; ceterum cf. Euripidis Helenam 419. seqq. H. Voss. „Proteus, nach neuerer Fabel König in Aegypten.“

834. mutat nomen Protei Aegyptii in Proteam Atheniensem, qui fuit dux bellicus. mentio ejus ap. Thuc. lib. 1. (45.) et 2. (23.) — Be.

836. πεπλώκαμεν. forma rarior ap. Atticos. sic tamen Eurip. Hel. 438. πεπλωκότα.

837. ita D. secundum editionem Brubach. a. 1544. excusam, vulgati libri b, l. versum toto pede mutilum ostendant, καίθητι τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ; quem defectum alii aliter supplerunt.

839. ἐξώπιος, ὁ ἔξω τοῦ ἀπὸς, ὁ ἔξω τῆς ὀφθαλμοῦ, ὁ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ὀφθαλμοῦ. τούτῳ δὲ ἐναντίον τὸ ἐνώπιος, ὁ παρὼν καὶ ἐν ὄψει ὢν. E. Benti.

840. ναυτιᾶς. ἀπὸ τοῦ παρναυτοῦ, καὶ παρναυτοῦς· ναυτιᾶς δὲ κυρίως λέγεται τὸ ἐν νηὶ ἔρεσι. Bourdin. quia scil. nave advenisse videtur personatus ille Menelaus, nauseaque id commune habet cum melancholia, ut bile nimia laboret, propterea nauseare anus dicit Euripidem. Celsus 1, 3. Is vero, qui navigavit et nausea pressus est, si multam bilem evomit, vel abstinere cibum debet, vel paulum aliquid assumere.

847. hoc Reiskeo placuit et Bruckio, nec raro δὴ excidit post δὲ, quemadmodum etiam h. l. libri titubante versu τί δὲ σὺ θάσσεις. Benti. et alii τί δαί σὺ θ. v. ann. ad 522.

„φάρει καλυπτὺς, ὦ ξένη;

MN.

„βιάζομαι

„γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμίζαι λέχος.

850 Γ.Η. τί, ὦ κακόδαιμον, ἔξαπατῆς αὐτὸν ξένον; —
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν, ὦ ξένη,
ὥς τὰς γυναῖκας ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσοῦν.

MN. „βιάζε, τοῦ μὲν σώμα βάλλουσα ψόγω.

EY. „ξένη, τίς ἡ γραῦς ἡ κακοῖροδοῦσά σε;

855 MN. „αὕτη Θεονόη Πρωτέως.

Γ.Η.

μὰ τῷ θεῷ·

εἰμὶ δὲ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργητιόθεν·
σὺ δ' εἰ πανούργος·

MN.

„ὅποσα τοι βούλει, λέγε·

„οὐ γὰρ γαμοῦμαι σὺ κασιγνήτῃ ποτέ,
„προδοῦσα Μενέλειον τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.

860 EY. „γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀντανγκεῖς κόρας.

MN. „αἰσχύνομαι σε, τὰς γνάθους ὑβρισιμένη,

EY. „τοντι τί ἐστιν; ἀφασία τίς τοι μ' ἔχει.

848. φάρει καλ. φᾶρος, ἡμῶν, περιβόλαιον ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι, ἢ τῇ ὀφῇ ἀρηγεῖναι. (?) λέγεται δὲ ἐπὶ γυναῖκος. Σουίδας. — Biset.

853. βιάζε. vide annot. ad 172. τοῦ μὲν σώμα, ἐμὲ, nota periphrasis personae. vide Valck. ad Eurip. Phoen. 415.

854. κακοῖρος. vox tragica, ut sunt aliae omnes, quibus utitur Comicus in hac parodia, Tragicorum, Euripidisque maxime, stilum saepe perstringens. — Br. Hesych. κακοῖροδοί: κακολογοῖ etc. cf. Ach. 641. Biset. ῥόθος κερῶος ἡχος ὁ ἐκ τῶν κακῶν ἀκουόμενος· μεταφορικῶς θόρυβος etc.

856. videtur neglectum esse δὲ, quod abesse sane potest sine detrimento sententiae, ut ap. Soph. Oeip. Col. 13, ubi vid. Elmsl. saepe δὲ pro ἀλλὰ poni post enuntiationes negativas, monuit eruditissimus Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 402. minus verisimiliter metroque deteriore D. secundum Reisig. Conject. in Aristoph. p. 106. ἀλλ' εἰμὶ Κριτ. — Γαργ. unde et Epicurus Gargettius,

ut Be. annotavit. Steph. Byz. Γαργητιός: πόλις καὶ δῆμος τῆς Αἰγίδος φυλῆς. ὁ δημότης Γαργητιός, καὶ τὸ ἐπὶ ῥήμα ἐκ τόπου Γαργητιόθεν.

859. ita Bendl. aliiq. libri versu perduto Μενέλειον. malim autem scribi leniore numero προδ. τὸν ἐμὸν Μενέλειον Τροίᾳ πόσιν. praepositionem adscripsisse videtur aliquis interpres; quae eleganter intelligitur. vide Ach. 654. et sequi.

860. ἀνεκ. κόρας. τὰς σου κόρας ἀντιπροσώπους μοι στρέψον. Σ. Biset.

861. ὕβρις καὶ γὰρ ἀπὸ εἶπε (848.) βιάζομαι — λέχος. πῶς οὖν ἐπιφέρει τὸ ὑβρισιμένη, ὥς διὰ τὸ μὴ θέλειν τὸ ἐπιτακτόμενον ποιεῖν, ταύτην τὴν ὕβριν καὶ βίαν περὶ τὰς γνάθους ὀρυφθεῖσας καὶ ἀνυχεῖσας παθεῖν. Biset.

862. ἀφασία: ἀναγνῖα, σιωπή. Ἡσυχ. ὁ δὲ νοῦς οὗτος „ταῦτα ἀκούων καὶ ὁρῶν, ὑπὸ θανάτου τῶν παρὰ προσδοκίαν ἐμοὶ συμβαίντων φάναι, τοντῆσι φανεῖν, οὐ δύναμαι. Idem. „Eurip. Herc. 479.

„ὦ θεοί, τίν' ὕψιν εἰσορῶ; τίς εἴ, γύναι;

MN. „σὺ δ' εἴ τίς; αὐτὸς γὰρ σέ κ' αἶψ' ἔχει λόγος.

865 EY. „Ἑλληνίς εἴ τις ἦ πικρῶρα γυνή;

MN. „Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν,

EY. „Ἐλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.

MN. „ἐγὼ δὲ Μενελάω σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἱφύων.

EY. „ἔγνων ἄρ' ὁρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.

870 MN. „ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,

„λαβέ με, λαβέ με, πόσι, περιβαλε δὲ χέρας! do.

„φέρε, σε κύσω. ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγέ με

„λαβὼν ταχὺ πάνυ!

Γ. Η. κλαύσειτ' ἄρα νῆ τὼ θεῶ, as., gl. et dm.

δοσις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῇ λαμπάδι! i. tr.

875 EY. „σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμὲ,

„τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;

Γ. Η. οἶμ' ὥς πανούργος καὐτὸς εἶναι μοι δοκεῖς,

καὶ τοῦδ' εἰς ξύμβουλος! οὐκ ἐτὸς πάλα

ἀραῖα δὲ κ' ἔχον. Be. cf. Helen. 505., Iphig. Aul. 746.

864. — 870. Eurip. Helen. 514., 517.—522. versum 865. ex h. l. Euripidi restituit Markl. ad Eurip. Suppl. 189., ut Porsonus annotavit.

868. ἱφύων Pierson. ad Moer. p. 7. secundum Suidam v. ἱφύη. codd. Aristoph. ἀφών. δσα γ' ἐκ τῶν ἱφύων, quantum conjecturam capere licet ex ἱφύοις. ἱφύον et flos quidam vocatur ap. Theophrastum, quem florem Bodaeus habet pro narcisso persico Clusii; et genus oleris agrestis, quod iterum memorat hic noster Phoenissae ap. Athen. 3. p. 90.; eas quidem plantae folia in manu tenuisse videtur Euripides Aristophanēs, vel illi caput pectusve cinctum habuisse, ad significandam natalium obscuritatem, quam saepe irridet Comicus. vide Bf. et in-terpp., Billerbeck, Flor. class. p. 87., Schneider. lex. gr. v. ἱφύον.

870. ἐς χέρας. cf. Pac. 317. Be.

871. codd. metro durissimo περιβαλλε. — λαβέ με, λαβέ με — ἀπαγέ μ', ἀπαγ', ἀπαγέ με. repetitions ad modum Euripidis.

872. sic vett. odd., manifesto

dochmiaco. membr. Paris. et Rav., quos libros Br. et alii secuti sunt, ἀπαγέ μ', ἀπαγ', ἀπαγ', ἀπαγέ με, quod esse videtur ejus, qui senarium effingeret, qualem revera Br. putabat hunc versum, non ille admonitus de lyrico metro cum praegresso dochmiaco, tum frequentioribus, quibus hic ipse versus constat, syllabis brevibus, quae ab senario abhorrent.

873. V. ἄρα, et habent hunc quoque versum pro senario. verum nec capere id metrum videtur tantum affectum, et ai elisum apud hos quidem poetas vel post se habere solet longam syllabam, vel coalescere cum brevi in longam. quamobrem scripsi ἄρα, et hoc pacto simul metrum restitui, quo usus est Aristoph. Av. 598., Soph. Philoct. 1134.

878. οὐκ ἐτός. οὐ μάτην. ἀλγυπτιάζειν δὲ τὸ πανουργεῖν, καὶ κακοτροπεύεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. Σ. ἀλλ' ὥς οὕτω ταῦτα βέλτιον (ἂν) ληφθῇ, οὐ μάτην οὐκ πανούργως ἐν ὁμῶν τοσαῦτα ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου πρότερον εἶπατε Νεῖλου μὲν αἰῶς (818.), καὶ Αἰγύπτιον (836.), καὶ τὰ ἐξῆς. Biset. „Aeschylus ap. S. ad Nub.

ῥηγυπτιάζει· ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην·
880 προσέρχεται γὰρ ὁ πρύτανις χῶ τοξότης.

EY. τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.

MN. ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων τί ὀρῶ;

EY. μὲν ἥσυχος·

οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέ ποτ', ἦν περ ἐμπνέω,
ἦν μὴ προλίπωσ' αἱ μινῖαι με μηχαναί.

885 MN. αὐτὴ μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.

ΠΡ. δδ' ἔσθ' ὁ πανούργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης; —

οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν εἰσάγων,
ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κάπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα

890 ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μάλιστα ἔχων
παῖ', ἦν προσή τις.

Γ. Η. νῆ Δί', ὡς νῦν δῆτ' ἀνῆρ

δλίγου μ' ἀφελει' αὐτὸν ἰστιορῥάφος.

MN. ὦ πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥν περ φιλεῖς

κολλην προτείνειν, ἀργύριον ἦν τις διδῶ,

895 χάρισαι βραχὺ τί μοι, καὶ περ ἀποθανομένη.

ΠΡ. τί σοι χαρίζομαι;

1085. θεῖοι κλέειν τοὶ μηχανὰς
ἀλγύπτιοι. Br. — πάλαι, modo,
ut ap. Soph. Trach. 1056., Eurip.
Phoen. 1251., Hipp. 1039. (1085.),
ubi vid. Valck.

881. ὑπαποκ. Av. 936. κάμοι
πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. Be.

888. ἦν περ ἐμπνέω, si vivo,
ut saepe Plautus.

885. τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπι-
χειρούντων, καὶ ἀπο μηχανόντων,
αὐτὶ τοῦ „αὐτὴ ἡ μηχανὴ οὐδὲν
ἥσυσεν.“ ἐκ μεταφορᾶς τῶν σχολι-
οῖς θρηνηνόντων, ἢ ἀλευνόντων.
μήρινθος δὲ σπάρτος, ἥτοι σχολι-
εῖον, δεσμός, βρόχος. Σ., Ἐστίαθ.
Biset. proverbium, de quo cf. Vesp.
175. hic versus sub persona mulie-
ris legitur in libris; quem recte Mne-
silocho tribuit Br., dubitanti, para-
tum sibi fore praesidium in dolis
Euripidis, quoniam hac non succes-
sit. „Sermonem hunc,“ inquit, mul-
lier non exaudit, quae postquam
precedentem in scenam Prytanin con-
spexit, ad eum se convertorat.“

887. εἰσάγων, reducere eum in
scenam, qua clam exibat.

888. ὦ τοξότα. cf. Ach. 54. etc.
σανίς, οἶονεϊ τανίς. παρὰ τὸ τε-
τάσθαι. (?) ἐκίμηκες ξύλον. νῦν δὲ
κυρίως σανίς λέγεται, ἐν ἣ τοὺς κα-
νούργους δεθέντας ἐφύλαττον etc.
Biset. cf. 897., 949. sequ., et Schnei-
deri lex. gr. h. v. alia est poena
ligni, τοῦ ξύλου, Equ. 868., Lys.
635.

891. ἀνῆρ. Εὐριπ. δηλονότι, ὁ
προσποιούμενος εἶναι Μενέλαος, τῆς
Ἑλένης πόσις. — ὁ λίγος δὲ, σχι-
δὸν, μονοτον. ἰατιορῥάφος δὲ,
πανούργος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ
ἄρμενα (vela) φαρπύοντων. καὶ Ἀλ-
γύπτιοι δὲ λιποποιοὶ εἶσι. Σ. Biset.
respondere hoc dicas verbo ῥηγυπτιά-
ζεσθαι 879.

895. κάπειτ' ἄπ. quamois mori-
turo, qui tibi reddere gratiam non
possit. cf. 287., 993.

896. ita D. aliiq. secundum H.
ad Nub. 88. et Porson. ad Eurip.

MN. γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,
ἵνα μὴ ᾖ κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρον ἀνὴρ
γέλωτα πυρέχω τοῖς κόραξιν ἐστιῶν.

900 **ΠΡ.** ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βούλῃ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παροῦσι δῆλος ᾗς πανοῦργος ὢν.

MN. λαττυταιιάξ! ὦ κροκάθ', οἳ' εἴργασαι!
κοτκ ἔστιν ἔτ' ἑλλίς οὐδεμία σωτηρίας.

ΧΟ. ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυ-
ναιξίν, a. Aristoph.

905 ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ἅπερ
καὶ

Παύσων σέβεται, καὶ νηστείει, πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν
ὥρων a. t.

ἐς τὰς ὥρας ξυνεπενχόμενος τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἐαντῶ.

a. Aristoph.

δρμα κοῦφα ποσὶν, ἄγ', ἐς κύκλον, as., dm. et i. προφδ.

χειρὶ σὺναπτε χεῖρα, chor. d. c.

910 ὀνθμὸν χορείας ὕπαγε πῦσα, i. d. h.

βαῖνε καρφυλλίσσιν ποδοῖν! gl.

ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ κυκλοῦσιν ὕμνια i. tr. h.

χρη Χοροῦ κατὰστασιν· i. d. c.

ῥμα δὲ καὶ γένος Ὀλυμπίων θεῶν as., dm. et i. d. br.

Phoen. 740. (p. 302.) V. χαρίζομαι.
Bentl. et Br. χαριόμαι.

899. „ἐστιῶν αὐτοῖς.“ Reisk.

902. ita Bentl., D., ut Equ. 1.
codd. λακκαπαιιάξ, quod inusitatum.
saepe ττ vel τ et π confusa. vid.
Schaeferi Melett. crit. p. 128. —
Biset. ὦ κροκί το πλῆρες; ὦ κρο-
καί.

904. στεροφή τοῦ Χοροῦ ἄδοντος,
καὶ ὄρχουμένου, κατ' ἔθος τὸ τῶν
καρφιδίων. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Μνησί-
λοχος ἐδεσπεύετο. Biset. παίσωμεν,
α καίω, ατίζω. „καίειν autem
praeter vulgarem significationem in-
terdum etiam notat saltare, vel
choroῖς se oblectare; ut hic et passim
sibi ap. Aristophanem.“ — K.

905. ἐν ἐχ. ἐπαίωμεν ὅμοις, ut
explicat Stasidas v. ἀνέχομαι, hono-

remus, celebramus. cf. 929., Eurip.
Hecub. 118., quem locum præstatit
Schneiderus lex. gr. v. ἀνέχω, item
Soph. Ajac. 208., Oed. Col. 681.

906. — καμικῶς τὸν Παύσανα
σκόπτων ταῦτα λέγει. οὗτος γὰρ
καὶ ἐν Πλούτῳ (598.) ἐπὶ πενία κα-
μωδεῖται. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία
Παύσανος πτωχότερος. — Biset.

907. ut talia saepe sibi curae sint,
ut talia festa saepe celebranda ha-
beat, h. e. jejunia: nam eo die The-
smophoriorum jejunabant mulieres.
vid. annot. ad 80.

908. ll. ὄρμα, χάρει κ. π. delevi
glossam.

912. ἐπισκ. circumspicere. Be.

913. Χοροῦ κατὰστασιν. χθ-
ροστασίαν, Χορόν.

- 915 * μέλπε καὶ γέριραι γωνῇ πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ! t. t. c.
 εἰ δέ τις προσδοκῇ κακιῶς ἐρεῖν as., cr. d. et i.
 ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὔσαν ἄνδρας, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ. t. t. c.
 ἀλλὰ χρῆν, ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινῶν, as., cr. d. et i. h.
 πρῶτον εὐκύνκλου χορείας εὐφυνῷ στήσαι βάσιν. t. t. c.
 920 πρόβαινε ποσὶ, τὸν Εὐλήραν μέλπουσα καὶ τὴν τοξοφόρον i. t. στ.
 Ἄρτεμιν, ἄνυσσαν ἄγνῆν! an.
 χαῖρ', ὦ Ἐκάργ', ὅπαζε δὲ νίκην! as., a. et amph. d.
 Ἦσαν τε τὴν τελείαν μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκός, as., 2 an.
 5 ἢ πῶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαλῆει τε, καὶ i. tr.
 925 κληῖδας γάμου φυλάττει! an.

915. μέλπε interpretationis suspexitum est, malimque sane — θεῶν γέρον. — τρόπῳ. i. tr. γέρον. τίμα, σέβε, δόξαζε. χορομανεῖ δὲ τρέπον καλεῖ, καθ' ὃν ἐν ταῖς χορείαις διὰ τὰς συντόνους ὁρχήσεις ὁ χορεύων μαινεσθαι πῶς φαίνεται. — Biset. est hic divinus ille furor vatium, poetarum atque artificum.

916, 7. ridicule: nam id ipsum fecit Chorus in superioribus, 743. seqq., quo loco defendere tantum visus feminas acriter insectatur viros.

918. codd. χρῆ, hiati intolerabili; quae menda frequens. deinde καινῶν scripsi pro καινόν, quae vox quem sensum habeat, nemo exputavit. ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινῶν, quemadmodum opus est rursus novis, h. e. quoniam rursus novo quodam invento alliciendi sunt spectatores. quod inventum sive artificium quale fuerit, non ita facile est declarare, nisi quod peculiare quoddam genus saltationis intelligi videtur, chorea antiastrophica sive dithyrambica, ad modum ἐμμελείας tragicæ potius quam cordaciæ. vide S. ad Nub. 540., Genelli über das Theater zu Athen pag. 246., nos inferius ad 931.

919. εὐφυνῷ primus Br. attice, sicut ὑπερφυνῷ Nub. 76. V. εὐφυνῷ. Biset. εὐκύνκλου. τῆς εὐφρόνου

καὶ ἐγκυκλίου χορείας, ἣν αἱ γυναῖκες εἰς κύκλον περιαγόμεναι ἐκαλοῦν. εὐφυνῷ στ. βάσειν, ἀντὶ τοῦ εὐφυνῶς, καὶ καλῶς, καὶ εὐφρόδμως βαίνειν, ὁρχεῖσθαι, χορείαν ἵστασθαι. εὐφυνῆς, ὁ καλὴν φῶσιν ἔχων, ὁ ἀρκίος, ὁ ἐκικμῆς καὶ σπουδαῖος. Σ.

920. „τὸν Εὐλήραν. similiter Euphr. Alcest. 549. ὁ Πύθιος εὐλόφας Ἀπόλλων.“ K. — τοξοφόρον soluta longa in fine versus, quod ferendum propter perpetuitatem numeri nullamque interpunctionem: vid. H. Elem. doct. metr. p. 251.

922. Ἐκάεργος λέγεται Ἀπόλλων, ὡς ἔκαθεν εἰργάν, ὡς τοξότης. ἢ ὁ ἔκαθεν ἐργαζόμενος, ὡς τὰ περὶ τὴν γῆν, ὡς ἥλιος, καθαρμύληται τοῖς παλαιοῖς. Εὐστάθ. δπαζε δὲ, πάρεχε. — Biset.

923. Idem Ἦρα τελεία, καὶ Ζεὺς τελίος, ἐτιμῶντο ἐν τοῖς γάμοις, ὡς προτάμεις ὄντες τῶν γάμων. Σ. καὶ τέλος, ὁ γάμος. ὅθεν τελείους τοὺς γεγαμημένους ἔλεγον. Εὐστάθ. Be. „Jul. Pollux 3, 38. Ἦρα τελεία, ἡ ἑσπία. ubi vide commentatores.

924. τοῖς χορ. ἐμπ. i. e. choræ interest. cf. annot. ad 904. K.

925. κληῖδας γάμου, claves nuptiarum, h. e. potestatem connubio jungendi homines. dictam μεταφορικῶς, quemadmodum βουλᾶν, πο-

Ἑρμῆν τε νόμιον ἄντομαι, καὶ Πᾶνα, καὶ Νέμφας φί-
λας, ἄντ.

ἐπιγέλασαι προθύμως

ταῖς ἡμετέραις χαρέντι χορείαις.

ἔξαιρε δὴ προθύμως διπλὴν χάριν χορείας!

930 παύσωμεν, ὦ γυναικες, ὅλαπερ νόμος·

νηστεύομεν δὲ πάντως.

ἀλλ' εἰ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστριφ' ἐρῶθ' ἡμῶν ποδὶ, i. tr. ἐπ' ὠδ.

τόρρενε πᾶσαν ὥδην· an.

ἡγοῦ δέ γ' ὥδ' αὐτὸς σὺν, i. d. c. clod.

935 κισσοφόρε Βάκχει δέσποτ'!

t. d.

ἐγὼ δὲ κώμοις σὲ φιλοχόροισι μέλπω, as., i. h. et an.

Εὖϊον, ὦ Διόνυσε, Βρόμιε, καὶ Σμέλως παῖ, as., da. tr.

et pher.

χοροῖς τερόμενος κατ' ὄρεα Νυμφῶν

phalaec.

ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις, Εὖϊον, Εὖϊον,

alc.

940 εὐοῖ ἀναχορεύων· ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται as., 2 dm. h.

λέων, πεϊθοῦς, φιλοτάτων κλαῖδες
ap. Pindarum.

926. νόμιον. Ἑρμοῦ ἐκίθετον
παρὰ τὸ νέμειν, τὸ βόσκειν καὶ
τρέφειν, ὅτι τῶν νομίων ἐφορῶς,
καὶ φύλαξ. ἄντομαι δὲ ἱεστῶν.

— Biset. Pana quoque νόμιον esse
ut Be., utpote Mercurii filium. vide
Homer. hymn. 18.

928. χαρέντια Ἑρμῆν, καὶ Πᾶνα.
frustra Zanett., Biset., K. χαρέντας.

929. libri δ. χαίρειν χορ., quae
nihil est scriptura. Biset. δ. χάριν
χορ. γραπτῶν. ὁ νοῦς, ὅτι οὐκ
ἔστι προθύμως τὰς χορείας (τοῦ-
τεστι χόρευσον) [ἐξαίρειν χάριν χο-
ρείας dictum fere ut ἀνέχειν ὄργια
905., quod vidit K.] οὐκ ἀπαξ μόνον,
ἀλλὰ καὶ δις, ὥστε καὶ διπλὴν χά-
ριν, καὶ χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην ἐκ
τῆς χορείας ἡμᾶς λαβεῖν. (recte.)
Ἡστῶ. δὲ διπλὴν ἀρχήσεως ἢ κρού-
ματος εἶδος εἶναι λέγει. quae signi-
ficatio aliena est ab h. l., quidquid
dicant K. et Br. perperam quoque
Zanett., Br., Bekk. διπλ. χοροῖν
χορ.

931. ita Bentl., nec obscurum est,
cur hoc maluerit quam vulgatam

scripturam νηστεύομεν, quae non
solum ἀμετρος est, sed ab ipsa sen-
tentia abhorret, mulieribus inepte je-
junare jussis, quod jam per totum
diem hunc fecerunt. at recte cory-
phaeus saltemus, inquit, mulieres,
quae mos est saltari: sumus autem
prorsus jejunes ac sobriae, ut non
deceat nos lascivia cordacis. vid.
annott. ad 918.

933. τόρρενε, τορῶς, τρανώς,
καὶ σαφῶς, λέγει. Σ. — κισσὸς δὲ
εἶδος φνιτοῦ, — ὁ Βάκχω ἱερὸν ἦν,
ὅθεν καὶ κισσοφόρος εἰρητο.
Biset.

937. Εὖϊος Βάκχον ἐκίθετον,
παρὰ τὸ μεθίσθαι τοὺς καλαιὸς
εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν ἐν τῇ
τιμῇ τῷ θεῷ. — Biset. cf. Schnei-
deri lex. gr. v. ἱω. malim equidem
derivari hoc vocab. ab εὐ et ἱη, ut
sit canorus, quemadmodum dicitur
εὐγηρὺς, εὐφωρὺς. — Βρόμιε.
παρὰ τὸν βρόμον, ὃν δηλονότι οἱ
μαθόντες (imo Bacchantes) ποιοῦν-
ται. βρόμος δὲ κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς
ἤχος. καὶ βρομεῖν, τοιοῦτον ἤχον
ποιεῖν. E Biseto.

940. ἀναχ. choreis celebrans.

Κιθαριώνιος ἤχῳ, pher.
 μελύμνελλά τ' ὄρη δάσκια καὶ νάπαι asclep.
 πετρώδεις βρέμονται, ba. d.
 κύκλω δὲ περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἔλικι θάλλει. as., 2 an.

941. Κιθ. echo montis Cithaeronis prope Thebas, in quo Bacchi orgia celebrabantur. vide Eurip. Bacch. 62., 63. male libri veti. Κιθαριώνιος.

942. νάπη οὐδετέρως, καὶ νά-

και θηλυκῶς, ὁρεινὸς ἐλώδης τόπος. — *Risch.*

944. ἔλικι. ἔλιξιν. ἔλικες δὲ τὰ περὶ τοὺς καρποὺς φύλλα, ἢ ἐνώτια. Σ. λίσσονται δὲ παρὰ τὸ ἑλίσσειν, τὸ ἐνείρειν, ἐντελεῖν, ἐμπλῆκειν. *Idem.*

ΤΟΞΟΤΗΣ. ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. ΕΥΡΙΠΙ-
ΔΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

945 ΤΟ. Ἐνταῦτα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.

i. tr.

ΜΝ. ὦ τοξότῃ, ἰκέτεύω σε . . .

ΤΟ.

μή μ' ἰκέτευε σύ.

ΜΝ. χάλασον τὸν ἥλον.

ΤΟ.

ἀλλὰ ταῦτα δρᾷς ἐγώ.

ΜΝ. οἴμοι κακοθαίμων, μάλλον ἐπικροῦσεις σύ γε!

ΤΟ. ἔει μάλλο βούλεις;

ΜΝ.

αἰτταταῖ, λατταταῖ!

950 κακῶς ἀπόλοιό!

ΤΟ.

σίγα, κακόδαιμον γέρον!

πέφ' ἐγὼ ἔξενίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξῃ σοι.

945. ὁ τοξότης (888.) τὸν Μνη-
σιλον δεσμεῖαν, καὶ τῇ σκηνίδι
ἐκσιφύγγων, ταῦτα λέγει. οὗτος δὲ
Σκύθης ὢν τὸ γένος ὡς βάρβαρος
βαρβαρίζει etc. *Biset.* comparatur
Aeschyl. Prom. 82. ἐνταῦθα νῦν
ὄβριζε. ipse Aristoph. Plat. 1125.
ἀσκαλλᾶζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰ-
τρίαν. — ἐνταῦτα, οἰμῶξι,
αἰτρίαν, barbare pro ἐνταῦθα,
οἰμῶξι, αἰτρίαν. „solet Scythia mu-
ture aspiratas litteras in tenues.“ Br.

947. sequ. cf. annot. ad 888.
δρᾷς, δρᾷσω.

949. libri μάλλον βούλεις vel βου-

λῆς, invecro spondeo in secundam
sedem senarii. emendavit Benth. λα-
τταταί Porsonus pro τατταταί, voce
nihil. βούλεις, quasi βούλεις, pro
βούλει dictum est, ni fallor, barbare.
quare hiace adseripsi signum inter-
rogandi.

951. barbare pro σίγα ἐγὼ ἐξε-
νίγκω πορμὸν, ἵνα πυλάξω σε, age
efferaam stoream, ut custodiam te, in
ea cubans. — Be. his dictis intro
abit Scythia; sed statim redit cum
storea, sibi que sternit cubaturus, et,
si fieri possit, paulum obdormi-
turus.

MN. ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλανκ' Εὐριπίδου! —

ἔα, θεοί! Ζεῦ σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες!

ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν, ἀλλ' ἔμοι

955 σημείον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμῶν,
ὅτι δεῖ με γίγνισθ' Ἀνδρομέδαν. πάντως δέ μοι

* τὰ δέσιμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἑστίν γ', ὅτι

ἤκει με σώσω· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο.

EY. (ὡς Περσεύς.) φίλαι, παρθένοι! φίλαι, πῶς ἂν
do. c. ἀλλοιούστ.

960 ὑπέλθοιμι, καὶ τὸν Σκῦθην λάθοιμι; — as., dm. et
ith.

κλίεις, ὦ; προσανδῶ σέ, τὰν ἐν ἄντροις. as.,
ba. d. et i. h.

κατάνευσον ὡς τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν! as., 2 i. h.

952. εἰρωνεία, ἀντὶ τοῦ ταῦτα τὰ
δεινότεστα κακὰ διὰ τὸν Εὐριπίδην
ἀπείλυσαι, τοιούστιν ἔπαθον. (de
verbo ἀπολαύειν sensu malo vid.
Fischer. ad Plut. 236.) ταῦτα δὲ λέ-
γει Μνησ., τὸν πρόδῃλον κίνδυνον
δρῶν — ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ οὕτως ἀ-
θυμῇ, — ἰδοὺ ὁ Εὐριπ. καὶ τῆς
σωτηρίας τέχνην ἐξευρὼν προσέρχ-
ται etc. Biset.

955. Περσεὺς ἐκδρ. τὸν Εὐρι-
πίδην οὕτω καλεῖ, ὃς πανούργως
τὸ τοῦ Περσέως προσωπεῖον ἐνε-
δύσατο, καὶ πρὸς τὸν Μνησίλοχον
ὡς πρὸς Ἀνδρομέδην, αὐτὴν σώσων,
ἐχώρει. — Idem. v. Eurip. fragm.
p. 45. seqq. nostrae ed.

957. ita quidem Invern., nihil an-
notans, quasi hanc Küsteri conjectu-
ram in codice suo invenerit; sed
hic quoque, ut alias nonnunquam,
Brunckii persocutus esse videtur ve-
stigia. certe reliqui libri, et ipse
Bekkeri, versu manco — δῆλον οὖν
ἔσθ', ὅτι. D. auctore Porsono ap.
Kidd. ad Dawes. p. 494. δ. οὖν ἔτ'
ἔσθ', dure tractato verbo ἔτι, sic
igitur potius scribamus δ. οὖν ἂν
ἔσθ' etc. vide Matth. gr. §. 598, c.

958. ll. mendose ἤξει. frustra vero
Br. alique παρέπτετο

959. Εὐριπ., ὡς Περσεὺς, ταῦτα
προσφέρει, καὶ ζητεῖ, πῶς ἂν τὸν
Ἰνσιλόχον σώξιν δυνήθει· ὁ δὲ

Μνησ. παραπλησίως τὰς ἐαυτοῦ συμ-
φορὰς βαρέως φέρει, καὶ σχετλιάζει,
ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε τὸ πρόσσωπον με-
ταβαλλόμενος, τοτὲ μὲν ὡς Ἀνδρο-
μέδην, τοτὲ δὲ ὡς αὐτὸς ὁ Μνησ.
— πρῶτον οὖν (ὁ Εὐριπ.) ὡς Περ-
σεὺς τὰς Νύμφας προσφωνῶν λέγει
φίλαι παρθένοι, καὶ ἔξηξ. —
Biset.

962. ita Bentl. libri ἀπείλδοιμι,
ὑπὸ et ἀπὸ praepositionibus confu-
sis, ut solet fieri. vide Schäferi Me-
let. cr. p. 22. etc. minus probabiliter
Br. ἐπείδοιμι, quod, tanquam in Rav.
inventum, excudi jussit Invern. vide
annot. ad 959.

960. τὸν Σκῦθην, lictorem. ri-
dicule hoc dicit, personae oblitus
Persei.

961. κλύεις Biset. et alii praeter
necessitatem. Eurip. Phoen. 1447.
κλύεις, ὦ, κατ' αὐτὰν ἀλαίνων —;
sequentia sic se habent in libris vet.
προσαυδοῦσαι (ita Rav., alii προσ-
αυδοῦσα, προαιδοῦσα) τὰς ἐν ἄν-
τροις. Br. προσανδῶσα. Eschonem
alloquitur, ejusque opem implorat
illud -σαι in Rav. nihil aliud est
quam σέ, quod posuimus. saepissime
ε et αι permiscuerunt librarii, item
ν et σ litteras finales.

962. V. κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν etc., immissa interpretatione,

- MN. ἄνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, an.
τὸν πολυπονώτατον βροτῶν. i. d.
- 965 μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγῶν σαρὰν ἀπωλόμην ὁμως· i. t.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ t. d. c.
πάλιν ἐφέστηκ', ὁλοὸν, ἄφειλον δ' ἐκρέμασεν κό-
ραξι δαῖπνον. t. t.
- ὄρῳ; οὐ χοροῖσιν, dm. h.
οὐδ' ὅφ' ἡλίκων νεανίδων, t. d. h.
- 970 ψήφων κημὸν ἔστηκ' ἔχουσ', ant. d.
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη i. tr.
κῆτει βορὰ Γλαυκίτη πρόκειμαι. as., 2 i. h.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν παιῶνι, δεσμῷ δέ, as.,
2 an.
- 975 γοᾷσθ' ἔμ', ὦ γυναῖκες, an.
ὥς μέλαι μὲν πέπονθα μέλειος, ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας, i. t.
ἀπὸ δὲ συγγόνων ἄλλ' ἄνομα πάθει, do.
φῶτ' ἀλιτρήμενα, dm.

qua expuncta metrum apparuit usitatisimum. — τὴν γυν. Andromedam, h. e. Mnesilochum personatum.

967. πάλιν, rursus, ll. πάλαι. — inseruimus δὲ, ne oratio hiaret. ὁλοὸν passive, h. e. Biseti verbis ἐμὲ τὸν ὁλοὸν, ἤγουν ἀπολωλότα, καὶ φύλων ἀπάντων ἔρημον. — ἀμέτερος codd. ἐπρέμωσι, pejus etiam Br. κρεμάσας.

968. ὄρῳ; compellat hic quoque Echonem. χοροῖσιν, ἐν χορ. „ὅφ' ἡλίκων δὲ ἀντι τοῦ μεθ' ἡλ. νεαν., σὺν ἡλιξι νεάνισιν.“ Biset.

970. κημὸς λέξις πολύσημος· γυνὴ δὲ ἀπλῶς τὸν καλαθίσκον σημαίνειν δοκεῖ, ἐν ᾧ τὰς τῆς παιδιᾶς ψήφους τιθένται εἰσάγεισαν. ἦν γὰρ παρὰ τοῖς καλαοῖς, ὡς καὶ παρὰ τοῖς πιστέροις, ψήφων παιδιὰ τις. Biset.

971. ἐν π. δεσμοῖς, arctis vinculis. Be.

972. praeter expectationem intulit nomen Glaucetae helluonis, qui instar ceti vorabat pisces, de quo ad Pac. 934. proprio sensu Eurip. Andromeda ap. Schol. ad Av. 339.: ἐκθεῖναι κῆτα φορβάς.

973. δεσμῷ. Furiarum θμνον δέσμιον dixit Aeschylus Eum. 299.

976. libri mendose δ. δὲ συγγ., ἀλλ' ἄν' ἄνομα πάθει φῶτα λιτομένα. Scal. vel ἄλλα vel ἄλλαν ponendum esse suspicabatur. rectum ἄλλα, intellecto πέπονθα ex superioribus. συγγόνων, συγγενούς, Euripidis.

977. sequi. πάθει φῶτ. ἀλ., mala quibus delinquitur in virum, quae ignominiae sunt viris, ut quibus feminis assimulentur. dicit ista, quae passus est Euripide volente 214. et seqq. cf. 980, 81. ridicule homo perturbatus utroque de se genere loquitur.

- πολυδάκρυτον Ἄϊδα γόον φλέγουσα, as.,
dm. et ith.
αἰαῖ, αἰαῖ, ἔῃ,
i. d. br.
980 ὃς ἔμ' ἀπ' ἐξύρησε πρῶτον, t. d.
* ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν, a. par.
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν t. d.
ἱερὸν, ἔνθα γυναικες. pther.
ὦ μοι μοίρας ἄτεγκτε δυλμων! as., dm. et
i. h.
985 ὦ κατάρματος ἐγώ! da. d. h.
τίς ἐμὸν οὖν ἐπόψεται t. d. c.
πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ; i. tr.
εἴθε με πυρφόρος αἰθέρος ἀστήρ da. t.
καὶ τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν.
990 οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἔστιν ἐμοὶ φίλον, ὥς ἐκρεμάσθην
λαϊόμνητ' ἄχῃ δαιμονῶν αἰόλα as., ith. et dm.

978. Ἄϊδα γόον. Ἄϊδον, seu νεκρῶν, dicuntur, quaecunque sunt tristissima atque abominanda. sic ap. Aeschylum Agam. 1001. δίκτυον Ἄϊδου (germ. *Höllen-netz*) vocatur indusium, quo irretitus miserrime perfit Agamemnon; Clytaemnestra ibidem 1121. audit ἄδου μήτηρ: ap. Sophoclem Antigona, 1107., νυμφεῖον ἄδου dicitur nefandus ille specus, quo viva detruditur virgo generosa; ap. Euripidem autem Cyclop. 380. Polyphemus Graecos trucidans convicio ἄδου μεγαλῶρου verberatur. et haec quidem dira atque infesta significant; quae vero ap. Eurip. Suppl. 65. et 757. dicuntur, χορὸς et μελῆαι ἄδου, nihil aliud sunt quam chorus atque cantus flebiles, Orco digni; neque aliam vim habent verba βάνχα νεκρῶν ap. eundem Tragicum Phoen. 1404., ubi S. βακχικήν μανίαν μαινομένην, ἣν δὲ οἱ νεκροὶ παρέχουσιν, οὐχ ὁ Διόνυσος. — γόον φλέγουσα. elegans locutio et multiplici usus, quam illustravit Musgrav. ad Eurip. 1402. (1858.) cf. Br. ad Aeschyl. Pers. 401.

979. scripsimus una voce ἔῃ, ut αἰᾶ, αἰαῖ et similia. V. ῥ, ῥ.

980. ὃς refertur ad συγγόνων 976., figura πρὸς τὸ νοούμενον.

981. mira phrasis. suadeo scribamus ὃς ἐμοὶ κρ. ἐν. per contemptum dixit κροκόεντα, crocea, h. e. croceam vestem, κροκατὸν, qualem gestant mulieres, non viri.

984. ἄτεγκτε, ἀδάκρυτε, σκληρῇ. cf. Biset.

986. οὖν. inepto libri σὺν. notavit Jacobsius Anthol. Pal. 3. p. 741., crebro confundi has particulas in libris.

987. ἀμέγ. τὸ μέγα, τὸ ἀξήλωτον, καὶ ἀφθόνητον. Ex Biseto. conferant ἀμέγαρα κακῶν Eurip. Hecub. 182. etc. ἐπὶ, propter. vid. Matth. gr. §. 585.

988. πυρφ. αἰθ. ἀστήρ. singularis periphrasis fulminis, quam notavit K.

989. καί. supplementum Biseti.

990. αἰθ. φλόγα, aeternam lucem solis, seu diei.

992. δαίμ. Hesych., notante Br., δαίμονες: ὅτι δαίμονος κατέχεται.

νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.

dm. h.

EY. (ὥς Ἑχῶ.) χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα

Κηφέα,

i. tr.

996 ὃς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

MN. (ὥς Ἀνδρομέδα.) σὺ δ' εἰ τίς, ἥτις τοῦ μὲν
ᾧ κτείρας πάθος;

EY. Ἑχῶ, λόγων ἀντιφθόος ἐπικοκκύστρια,

ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταντῷ χωρίῳ

Εὐριπίδῃ καυτῇ ξυνηγωνίζομην.

1000 ἄλλ', ὦ τέκνον, σέ μὲν τοσαῦτα χρή ποιεῖν,
κλῆειν ἐλεινῶς.

MN. σέ δ' ἐπικλῆειν ὕστερον.

EY. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἄλλ' ἄρχου λόγων.

MN. ὦ Νῦξ ἱερὰ,

a.

ὥς μακρὸν ἵπνευμα διώκεις,

a. par.

1005 ἄσπεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'

da. t.

αἰθέρος ἱερῆς,

a.

τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου...

a. par.

EY. δι' Ὀλύμπου.

ion. a mi.

MN. τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν

a. d.

1010 μέρος ἐξέλαχον...

EY. μέρος ἐξέλαχον;

MN. θανάτου τλήμων;

EY. θανάτου τλήμων;

MN. ἀπολεῖς μ', ὦ γράυ, στωμυλλομένη.

Suid. δαιμονῶν· ὑπὸ δαίμονος κατ-
ίχασθαι, καὶ μαίνεσθαι. vox usitata
Aeschylō atque Euripidi. δαιμονῶν
ἐστὶ dictum poetice pro δαίμ. ἄχρει,
ut iidem annotavit Br.

993. νέκυσιν Br. interpretatur
νεκῶν, figura Colaphonia; nobis
dictum videtur pro ἐπὶ νέκυσας, de
quo usu dativi Matth. exposuit gr.
§. 393. cf. indiesm Euripidis v. da-
tivas. ἐπὶ πορείᾳ ven. h. e. ἐπὶ
θανάτῳ, ut explicavit Br. cf. annot.
ad 895. similiter Catullus 3. Qui
nunc it per iter tenebricosum Illuc,
unde negant redire quicquam.

997. ἐπικύειν., παρὰ τὸ ἐπι-
κυβεῖν. κυβεῖν δὲ κυρίως λέ-
γεται ὁ κάμναι δρᾶν etc. Biscot.

998. sequ. de h. l. vide annot. ad
argum. fabulae. — ξυνηγών. vox
bellica ad scenam translata, ut sim-
plex ἀγωνίζεσθαι, πρωταγωνιστής,
τριταγωνιστής et similia.

1004. proferunt haec, tanquam
Euripidis verba, Suidas v. ἵπνευμα,
et Theocriti 3. ad idyll. 2., ut K.
annotavit.

1009. περίαλλα. ἀντὶ τοῦ πε-
ριάλλως, τουτίστιν ἐξόχως, διαφε-
ρόντως, παρὰ πάσας τὰς ἄλλας γη-
ναίνας. K. Biscot.

1011. θαν. τλήμων. miseri
propter mortem, quā mihi periculum
est. cf. Matth. gr. §. 348.

EY. στωμυλλομένη.

MN. νή ΔΙ' ὀχληρά γ'

εἰσὶ ῥήγκας λίαν.

EY. λίαν.

1015 MN. ὦ γὰρ, ἔασόν με μονωδῆσαι,
καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι!

EY. παῦσαι!

MN. βάλλ' ἐς Κόρακας.

EY. βάλλ' ἐς Κόρακας.

MN. τί κακόν;

EY. τί κακόν;

MN. ληρεῖς.

EY. ληρεῖς.

MN. οἴμωζ'!

EY. οἴμωζ'!

MN. δότονζ'!

EY. δότονζ'!

1020 TO. οὗτος, σί λαλεῖς;

EY. οὗτος, σί λαλεῖς;

TO. πρυτάνεις καλέσω.

EY. πρυτάνεις καλέσω.

TO. σί κακόν;

EY. σί κακόν;

TO. πώτε τὸ πωτή;

1013. στωμ. φλυαροῦσα. — Bi-
sset. cf. Ran. 92., 1010.

1014. εἰσὶ ῥή. δεῦρο εἰσπεκίδη-
σας, ἀπὸ τοῦ εἰσέρχων. E Bisset.
cf. Equ. 4.

1015. μ ο ν ω δ. θρηνηῖν. μον-
ωδία, θρηνησ φῶδης. μονωδεῖν δὲ
κυρίως λέγεται, ὅταν εἰς μόνος τὴν
φῶδην φῶδι, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς
ὅλος. Σ. νῦν δὲ μεταφορικῶς ἀντὶ
τοῦ μόνον θρηνηῖν λαμβάνεται. χα-
ριεῖ δὲ χαρὶς, χάριν δάσεις, παρτί-
ξις. Biset.

1017. βάλλ' ἐς Κόρ. vid. an-
not. ad Plut. 390.

1018. ἀμείνων libri τί τὸ κακόν;
ET. τί τὸ κακόν. animadvertunt
hoc Bentl. et alii. sic Scytha: σί
κακόν;

1019. ὁ τοτ. ὁτοτόξιν: ὁτοτοῖ
λέγειν, θρηνηῖν. Hesych. μεταφο-
ρικῶς idem significat atque οἰμαῖς, in-
plicare, vapulare, abire in malam
rem.

1020. ita lictor, vocibus Euripi-
dis et Mnesilochi expurgatus ex
somno. — σί pro τί dictum bar-
bare.

1022. ὁ Σκυθης κἀνταῦθα, καὶ
ἐν τοῖς ἐξῆς, ὡς βάρβαρος, βαρβα-
ρίζει. ὅθεν σί κακόν; τί κακόν;
ἔστι, πωτατοπωτή; (sic libri con-
juncte, et eodem modo 1032. λα-
λοκακαταφατογόναικο, quod ineptum
esse intellexit Tyrwhittus. similia
quaedam in seqq. tacite emendavi.)
πόθεν [αὐτῇ] ἡ φωνή; σί λαλεῖς,
(mihius recte Br. ex membranis Pa-

- EY. πῶτε τὸ πωνή;
 TO. σὶ λαλεῖς;
 EY. σὶ λαλεῖς;
 TO. κλαύσει!
 EY. κλαύσει!
 TO. κακκάσκη μοι;
 1025 EY. κακκάσκη μοι;
 MN. μὰ Δί' ἀλλὰ γυνή
 πλησίον αὐτῇ.
 EY. πλησίον αὐτῇ.
 TO. ποῦ 'στ' ἡ μιαιρά; καὶ δὴ φεύγει.
 ποῖ, ποῖ φεύγεις;
 EY. ποῖ, ποῖ. φεύγεις;
 TO. οὐκ αἰρήσεις;
 EY. οὐκ αἰρήσεις;
 1030 TO. ἔτι γὰρ γρούζεις;
 EY. ἔτι γὰρ γρούζεις;
 TO. λαβὲ τῇ μιαιρά. . .
 EY. λαβὲ τῇ μιαιρά. . .
 TO. λάλο καὶ κατάρατο γύναικο! a. par.
 EY. (ὡς Περσεύς.) ὦ θεοί, τί' ἐς γῆν βαρβάρων
 ἀφίγμεθα i. tr.
 ταχεῖ πιδίλῃ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος

ria. σὸ λαλεῖς; tunc loqueris? cum praeter Euripidem nemo nunc colloquatur cum lictore: nam proximo demum versu hic Mneciloichum compellat verbis κακκάσκη μοι; putans scilicet, ab illo repetendis suis ipsius verbis se irrideri, ut qui non conspiciat Euripidem.) τί φωνεῖς; τί λέγεις; κλαύσαιμι (imo κλαύσει, ut Br. et Rav.), κλαύσῃ, κλαύσεις, κλαύσεις. κακκάσκη μοι (vetus scriptura); καγγάζεις (ps); Biset.

1029. οὐκ αἰρ.; pro οὐκ αἰρήσεις; cf. annot. ad 945. ridicule somniculosus lictor Mneciloichum cruciatum corripere jubet aufugientem Euripidem.

1030. γρούζεις. Fischerus ad Plut. 450. „γρούζειν est verbum factitium,

formatum e voce et sono suum γρό (vide ad 17.), ut lat. grunnire, germ. grunzen, dicitur etiam γρούλ-λίζειν: v. Zenodot. περί φωνῶν ζάων ap. Valck. Anim. ad Ammon. 4, 18. p. 229., et Anon. ib. p. 231. (add. Sturz. Prol. 2. de vocc. anim. p. 11. B.) deinde usurpatur de iis, qui summissee loquuntur, et os ad loquendum aperiant, ita ut respondeat latino hiscere et muttire, germanico mucken, muchsen. Cic. Phil. 2, 43. aut omnino hiscere audebis? etc. cf. Plut. 595., Vesp. 710.

1031. τῇ μιαιρά. h. e. τὴν μιαιράν, ut supra 951. μάλλο pro μάλλον et sequ. versu λάλο, κατάρατο, pro λάλον, κατάρατον. perperam scribunt τῇ μιαιρά, et similiter 1038. τῇ κακαλῇ τῇ Γοργ.

1035 τέμνων κέλευθον πόδα τίθῃμ' ὑπόπτερον,
Περσεύς, πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
κάρυ κομίζων.

ΤΟ. τί λέγει Γοργόνος περὶ
τὸ γραμμιατέ σὺ τῇ κεφαλῇ;

ΕΥ. τῆς Γοργόνος
ἔγωγέ φημι.

ΤΟ. Γοργό τοι κάγώ λέγει.

1040 ΕΥ. ξυ, τίν' ὄχθον τόνδ' ὄρω, καὶ παρθένον
Θεαῖς ὁμοίαν ναῶν δπως ὠρμισμένην;

ΜΝ. ὦ ξένε, κατοίκτηιρόν με τὴν παναθλίαν!
λῦσόν με δεσμῶν!

ΤΟ. οὐκὶ μὴ λαλήσει σύ!
κατάρατο τολμᾷς, ἀποτανουμένη λαλῆς.

1045 ΕΥ. ὦ παρθέν', οἴκτειρώ σε κρεμασμένην ὄρω.

ΤΟ. οὐ παρτέν' ἐστιν, ἀλλ' ἀμυρτωλὴ γέρων,
καὶ κλέπτο, καὶ πανοῦργο.

ΕΥ. ληρεῖς, ὦ Σκίθα·
αὕτη γάρ ἐστιν Ἀθρομέδα, παῖς Κηφέως.

1035. τέμνων κέλ. sic Eurip. Phoen. 1. de sole οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν. et in epigrammate p. 61. B. (Anthol. Palat. 2. p. 763.) ὁ τὸν ἀγῆρατον πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων. etiam Latini secare viam dicunt: unde ap. Lucretium libro 5. via secta. — πόδα τίθ. ὑπ. i. e. alatis volo pedibus, πόδα τιθέναι Graecis (praesertim poetis) proprie est ire, ambulare. Eurip. Rhes. 538 ἐν σκότῳ τιθεῖς πόδα, in tenebris ambulans, etc. K.

1036. ναυστ. ναυστολεῖν: κλισί. — τὸν δὲ μεταφορικῶς ληπτέον ἀντὶ τοῦ ἔκτασθαι. Ex Biseto.

1037, 8. ll. fere — περὶ | τὸ γ. σὺ τῇ κ. τῇ Γ.; ET. δ. φ. Bisset. Ἀριστοφ. δὲ διὰ τούτων αἰνιγματικῶς τινα τῶν δημοσίων γραμματέων τῶν τότε θεωμένων σκωπτειν φαίνεται, καὶ ἀποφαίνειν ἄξιον ταῦτά τῇ Γοργόνι παθεῖν. πῶς τοίνυν σὺ λέγεις τούτην τοῦ γραμματέως κεφαλὴν Γοργόνος εἶναι κεφαλὴν; —

1039. Γοργό τοι κ. λ. h. e. Γοργώ τοι κάγώ λέγω αὐτὸν εἶναι.

Bisset. ἴσως τὴν τούτου τοῦ γραμματέως δυσμορφίαν, καὶ αἰσχροτήτα, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν γοργότητά δηλοῦν οὕτως ἐθέλει, δεικνύων αὐτὸν τῇ Γοργόνι ὅμοιον.

1041. ναῶν ὅπ. ὄρω. Eurip. Herc. fur. 991. τί δεσμοῖς, ναῦς δπως, ὠρμισμένος —; hac comparatione utuntur Tragici ad vinculorum firmitatem significandam. Attii Prometheus ap. Cic. Tusc. 2, 9. Adspicite religatum asperis Vinculumque saxi! navem ut horrissono freto Noctem paventes timidi adnectunt navitae, Saturnius me sic infixit Jupiter. Bo.

1043. οὐκὶ — σύ. i. e. οὐκὶ μὴ λαλήσεις σύ. Br. h. e. ne loquere. vid. Matth. gr. §. 601, b.

1044. κατ. τολμᾷς, κατάρατον τολμᾷς, infandum quid audes, cum ad mortem destinatus garras. sic vett. edd.; nec melius Br. et alii κατ. τόλμας· ἀποτ. λαλῆς; — ἀποτ. λαλῆς. asyndeton ἐπεξηγητικόν.

ΤΟ. σκέψαι τὸ πόστι! μή τι μικρὸν παίνεται;
 1050 ΕΥ. φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἵν' ἄνθρωποι κόρης,
 φέρε, Σκύθ'· ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
 ἄπασιν ἔστιν, ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
 ταύτης ἔρωσ' εἴληφεν.

ΤΟ. οὐ ζῆλῳ σί σε·

* αὐτὰρ εἰ τὸ πρῶτὸ δεῦρο περιστραμμένον,
 1055 * οὐκ ἐπιτόνησά σ' αὐτὸ, πηγίσεις ἄγων.
 ΕΥ. τί δ' οὐκ ἔῃς λύσαντά μ' αὐτήν, ὦ Σκύθα,
 πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος;

ΤΟ. εἰ σπόδρ' ἐπιτυμείς τῇ γέροντι πάγισο,
 τῇ σάνιδῳ τρήσας ἐξόπιστο πρῶκτισον.

1060 ΕΥ. μὰ Δί' ἀλλὰ λύσω δεσμά.

ΤΟ. μαστιγῷ σ' ἄρα.

ΕΥ. καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.

ΤΟ. τὸ κεφαλὴ σ' ἄρα

τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοῖ.

ΕΥ. αἰαῖ, τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λό-
 γους;

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξιμο βάρβυρος φύσις·

1065 σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ
 μάτην ἀγκυλίφκοις ἄν· ἀλλ' ἄλλην τινὰ
 τοῦτω πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

ΤΟ. μαρδὸς ἀλῶπηξ ὅλον ἐπιτήκιζέ μοι!

1049. μικρὸν *dorice* Bentl. pro
 μικρὸν, quod alienum. τὸ πόστι, τὴν
 πόστιν. παίνεται, φαίνεται.

1050. Eurip. sub personā Persei
 manum sibi tendere jubet lictorem,
 ut ex Pegaso descendat, et fictam
 Andromedam amplectatur.

1051. πῶς. morbi, h. e. affectus,
 cupiditates, germ. *Schwachheiten*.

1054, 55. corrupta. sensum certe
 haberent haec — εὖ, ἀτὰρ εἰς τὸ
 πρ. δ. περ. οὐκ ἐπιτόνησας, αὐτὸ
 πνίγει, σ' ἄγω. *priscas* edd. οὐκ
 ἐπιτόνησας. οὐκ ἐπιτόνησας, οὐκ
 φθορήσας. αὐτὸ πνίγει, ὥστε αὐτὸν
 πνίγειν. πνίγειν *barbare* dixit pro
 πνίγειν, ut μάλλο, λάλο etc.

1058. h. e. εἰ σπόδρα ἐπιτυμείς
 τὸν γέροντα πνίγειν etc. *Be*.

1061. τὸ κεπ. — τουτοῖ. h. e.
 τὴν κεφαλὴν σοι ἄρα αὐτὴ ἢ ξιπο-
 μάκαιρα ἀποκόψει. τουτοῖ *soloece*
 dicere videtur pro τουτογί vel τουτί:
 nisi scribendum sit τουτογί.

1064. ἐνδ. τοῦς λόγους τοῦς
 ἐμοῦς, non *caperet sermones meos*.

1065. comparantur cum alia, tum
 illa Euripidis Medea, 283. σκαιοῖσι
 μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ λό-
 γους ἀχρεῖος, καὶ σοφὸς πεφνηνέναι.

1067. his dictis Eurip. abijt ad-
 ductum saltatricem aliquam, et tibi-
 cinam, quarum ope os sublimat Hecori;
 mox redit cum puellis, et pace im-
 petrata a mulieribus *θεσμοφοριαζού-
 σαις*, deluso autem *Μεγέθη*, socerum
Mnosilochum clam exsolvit vinculis,
 et acena eduxit.

1068. ἐπιτ. ἐπιτῆμιζε, h. e. ἀπα-

- MN.* μέμνησὸν, Περσεῦ, μὲν ὥς καταλείπεις ἀθλίαν!
- 1070 *TO.* ἔτι γὰρ σὺ τὴν μαστίγαν ἐπιτυμεῖς λαβεῖν;
- XO.* Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ gl. στ. α'.
 δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν
 παρθένον, ἄλγυα κότρην, pher.
 ἢ πόλιν ἡμετέραν ἔχει gl. ἀντ. α'.
- 1075 καὶ κράτος φανερόν μόνη,
 κληροῦχος τε καλεῖται.
 φάνηθ', ὦ τυράννους στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός! as., 2 dm.
h. μετωδ.
- δῆμός* τοι σὲ καλεῖ γυναικῶν ἔχουσα δέ μοι μύλοις as.,
2 gl.
- εἰρήνην φιλόχορον.* pher.
- 1080 ἦκετ' εὐφρονες, ἴλιοι,
 Πότιναι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον,
 οὐδ' ὅτ' ἀνδράσιν οὐχί pher.
 εἰσορᾷν θεμίτ' ὄργια ἀντ. β'.
- σιμνὰ θεαῖν, ἵνα λαμπάσι
- 1085 φαίνετον ἄμβροτον ὄψιν.
 μόλιετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ gl. pol. ἐπωδ.

τῶν ἐκείνου, ut Biset. exposuit. *πιδθαίνουσιν*, inquit, τὸ τὸν *πιδθαίνουσιν* δόλοισι, ἀπάταις, καὶ κολακείαις *μυρίσθαι*.

1070. cod. August. *μαστιγᾶν*. Rav. *μαστιγᾶν*. V. *μάστιγα*.

1071. solus relictus apud barbarum Chorus Minervam, Cererem, et Proserpinam cantu celebrat, easque deas ut propitiæ adsint precatur.

1073, 74. sic D. II. corrupto metro *κότρην*. Biset. *ἄλγυα*. τὴν γὰρ μὴ *ἐνυχθίσαν*. *ἄλγυα* ἱπποὶ, οἱ μὴ *ἐνυχθίσαντες*. ἢ — *ἐχει*. ὅθεν *πολιοῦχος* *Ἀθήνη*. Equ. 587. ὦ *πολιοῦχος* *Παλλάς*, quem locum monstrat Be. — notandi dactyli loco mobili horum glyconeorum et primi pherecratei, item versuum 1084. et sequentis. vide H. Elem. doct. metr. p. 540. seqq.

1076. *κληροῦχος* non modo sacerdotēs vocari, sed etiam ipsas deas, ex pluribus vet. scriptorum locis intelligitur. vide annot. ad Iphig.

Taur. 127., et Schwarzii dissert. de diis clavigeris. B. Biset. *κλγδ*. — *ἐκλίνετον* *Ἀθήνης*, δ' *τὴν* *δίοικον*, καὶ τὰς τῆς πόλεως *κλειδας* *ἐχούσαν*, καὶ *τηροῦσαν*, δηλοῖ. scil. domino- rum proprie est claves gerere, quas ab illis servi accipiunt.

1078. *δῆμος* γυν. vid. annot. ad orationem praeconis superius post 293.

1081. *ἄλσος*. *τέμενος*, a parte.

1082. *δῆτ'*. ita Br., hiatus offensus. libri, errore non insolito, οὐδ' *ἀνδράσιν* οὐδ' *θεμίτων*, *εἰσορᾷν* *ὄργια* *σιμνὰ* etc. cf. 1161. *θεμιά* dictum attice pro *θεμίτων*, quod illius explicatio est. vide grammaticos, nosque ad Iphig. Taur. 599., Soph. Trachin. 472.

1084. *λαμπάσι*. vid. annot. ad 280.

1086. *μέλιετον*, *ἔλθετον*. synonyma, quae usurpare solent /graviter com- moti.

Θεσμοφόρῳ πολυποτνία!

gl.

εἰ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω ἦλθετον,

do.

νῦν ἀφίξιόν θ' ἔκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν!

do. h.

1087. ita D. auctore H. l. l. ad Biset. „ἐπηκόω, ἀπὸ τοῦ ἐπήκοος, ὅπως ἐνταῦθα ληπτέον ἀντὶ τοῦ

1088. librorum vett. alii εἰ καὶ Ἰλαος, εὐμενής. ἀλλαχοῦ δὲ ἐπηκοοὶ κατὰ τὸν Ἡσύχιον οἱ κριταί, καὶ οἱ μάρτυρες, καὶ οἱ διαζέοντες λέγονται.“
 πρότ., ut Rav., alii εἰ γὰρ πρότ., ut edd. Froben., Porti, Kuster., Brunck. utramque particulam a glossatore in-
 vectam esse, ex metro intelligas. —

**ΕΤΡΙΠΙΔΗΣ. ΧΟΡΟΣ. ΤΟΞΟΤΗΣ.
ΜΝΗΣΙΔΟΧΟΣ.**

1090 ΕΥ. *Γ*υναῖκες, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμὲ, νυνὶ πάρα,
ἐφ' ᾧ τ' ἀκούσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῇ
κακὸν τολοιπὸν. ταῦτ' ἐπικηρυκέομαι.

ΧΟ. *χ*ρεῖα δὲ ποῖα τόνδ' ἐπαισφύρεις λόγον;

1095 ΕΥ. *δ*δ' ἐστὶν οὖν τῇ σανίδι κηδεστῆς ἐμός.

ἦν οὔ γ' κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
κακῶς ἀκούσῃτ'. ἦν δὲ μὴ πείθῃσθέ μοι,

ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν

ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.

1100 ΧΟ. τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα,

τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πείθε σύ.

ΕΥ. (ὡς γράβῃς.) ἐμὸν ἔργον ἐστὶν· καὶ σὸν, ὦ 'λάφιον, ἃ σοι

1093. κακὸν, conuiciū, opprobrium. ταῦτ' ἐπ. hac conditione pacem offero, seu peto. cf. 315.

1094. qua inductus causa hanc post cetera (nobis) proponis rem? Be.

1097. ita D. alique secundum Elmsl. ad Ach. 271. (294.) libri ἀκούσαιτ'. Br. ἀκούσετ', quod vel barbarum est, vel certe Menandro (ap. Donat. ad Terent. Andr. 3, 4. 13.) et serioribus relinquendum. vidd. Dobr. et interpp. cum hic, tum ad Acharnensium l. l.

1098. ὑποικ. ἃ νῦν λαθραίως συμβουλευετε, καὶ πράττετε. διαβαλῶ δὲ μετὰ διαβολῆς καὶ κατηγορίας φανερώσω. Biset.

1101. πείθε Biset., K., Be., Br. et alii. eodd., in quibus ipse Rav., pessime πείσαι.

1102. Εὐρίπ. γράβῃς (μαστροπού)

πρόσωπον ἐνδυσάμενος ταῖς νεάνισιν (vid. annot. ad 1067.), ἃς μεθ' αὐτοῦ προσάγει, τὸν Σκύθην ἐξαπατήσων, ἀποφάινει, καὶ ἐπιτάττει, τί αὐτὰς ποιεῖν δεῖ. ὦ 'λάφιον, ὦ Ἐλάφιον. τοῦτο κύριον ὄνομα κόρης, ὡς καὶ τὸ Τερηθῶν. Τερηθῶν δὲ δεύτερον σκώληξ οἰκῶν ἐν ἔσλῳ. (similiter Τάνκων pro Ταναῶν scribendum esse conseo ap. Eurip. El. 882., secundum Siebelis. ad Pausan. p. 267. solent enim Graeci nomen proprium, quae ex appellativis facta sunt, mutare accentus: velut Λάμπρον appellant veterem illum musicum, cujus Aristoteles alii-que mentionem faciunt, non Λαμπρόν, et Ἀλκν, non Ἀλκν, urbem Messeniae. vide F. A. Wolf. annot. ad Reizii librum de Accentibus p. 117., et Coraem ad Adian. V. H. 4, 24. male itaque nuperae edd. Τερηθῶν.) Biset.

- καθ' ὃδον ἔφραζον, ταῦτα μεμνησθαι ποικῖν.
 πρῶτον μὲν οὖν δέλθῃ, κἀνακόλπασσον·
 1105 σὺ δ', ὦ Τερέδων, ἐπαναφύσου περσικόν.
 ΤΟ. τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρει μοι;
 ΕΥ. ἡ καὶς ἔμελλε προμελετῆν, ὦ τοξότα·
 ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.
 ΤΟ. ὀρχήσι, καὶ μελετήσι· οὐ κωλύσ' ἔγώ.
 1110 ὡς ἑλαπρὸς, ὥσπερ ψάλλο κατὰ τὸ κώδιον!
 ΕΥ. φέρε θοιμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί.
 καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
 τῷ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω.
 ΤΟ. ναικί, ναι,
 κάτησο, κάτησο, ναικί, ναικί, τυγάτριον.
 1115 οἴμ', ὡς στέριπο τὸ τιτίλ', ὥσπερ γογγύλη.
 ΕΥ. αὔλει σὺ θῦττον! — ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;
 ΤΟ. καλὸ γὰρ τὸ πυχρή.

1103. μεμνησθαι. infin. pro imperativo.

1104. δέλθῃ. recede. — κἀνακόλπασσον. (ita Biset., cui formae analogiam favere ait Br., cum usitata sint κολποῦν et κολπίζειν, κολπάζειν autem hoc unico in loco legatur.) τουτέστι τὰς ἐσθῆτας ὅσων· εἰς τινὰ κόλπον σύλλεγε, ἵνα πρὸς τὴν ὀρχησιν εἰς ἐπιτηθείοταρος. ἐν τισι (imo in omnibus libris, qui extant,) γράφεται κἀνακόλπασσον, ἀλλὰ διορθαμένως. Biset.

1105. citat Suid. v. τερεδῶν, ubi περσικόν interpretatur βάμβαρον ἄσμα. addit tamen περσικόν: ὀρχημα, significans, περσικόν etiam esse genus saltationis sic dictae, quod itidem testatur Pollux 4, 100. — K.

1106. τίς οὗτος ὁ βόμβος; κῶμον τίς ἀνεγείρει μοι; ὁ Σκύθης τὸν τῆς ἀγλήσεως ψόφον ἀκούων ταῦτα λέγει. Biset.

1107 seqq. προμ. μελετῆν, ἀσιεῖν, ἐπιμελεῖσθαι, γυμνάζεσθαι. μελέτη γὰρ ἀσκησις, ἐπιμέλεια. ὅθεν καὶ συνθετοσ ῥῆμα προμελετῆν. ὀρχήσι. ὀρχοῖτο, καὶ μελετῆν· οὐκ ἔγω κωλύσω. Idem.

1110. pro ὡς ἑλαφρὰ, ὥσπερ ψάλλο κατὰ τὸ κώδιον. Be.

1111. φέρε θ. ἄν. vestem subduo.

1113. ἔν' ὅπ. ut solvam tibi calceos. Be. ναικί, ναικί.

1114. libri ναι, τυγάτριον, producta altera vocis τυγ., quod durum ap. Comicum poetam.

1115. οἴμοι, perii, in re laeta, ut Strepsiadēs Nub. 776. οἴμ', ὡς ἡδομαι etc. alibi indignantis est velut Ach. 556., quemadmodum etiam φεῖ interjectio usurpata legitur ap. Platonem Phaedro ed. Heindorf. 1. p. 337. similiter autem nostrates aevo medio, cum laetabantur, dicere solebant owe, velut scriptor Iwani 5, 542. ed. Michaeleri owe, was ich eren pfug! neque is usus vocabuli prorsus obsolevit in Germania meridiana. — γογγύλη, rapum, brassica rapa Linn., die runde Rübe (vide Billerbeck, Flor. class. p. 171.), vel turunda (Pac. 28.).

1116. ἔτι — Σκύθην; his verbis saltatricem increpat, nolentem considerare in genibus Scythae. mox timentem illam confirmat verbis κλάσει', ἄν — μέν.

1117. ita Br., i. e. κλαύσεται ἡ σὴ πόσθη, ἄν μὴ ἔδωσιν (τοῦ ἑματίου) μέν. libri sine numeris κλαύσει γ', ἄν etc., quae interpretatus

EY. κλαύσει', ἂν μὴ ᾖδον μένη.

TO. εἶεν, καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόσιον!

EY. καλῶς ἔχει. λαβέ θολμάτιον· ὦρα ὅτι νῦν
1120 ἤδη βαδίζειν.

TO. οὐκὶ πιλήσει πρώτᾳ με;

EY. πᾶν γε. — φίλησον αὐτόν.

TO. ὦ, ὦ, ὦ, παπαπακαί,
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ ἀττικὸς μέλις!
τί οὐ κατεῖδει παρ' ἐμέ;

EY. χαῖρε, τοξότα·

οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.

TO. ναι, ναι, γράδιο,

1125 ἐμοὶ κάριστο σὺ τοῦτο!

EY. δώσεις οὖν δραχμὴν;

TO. ναι, ναικὶ δῶ σοι.

EY. τὰργύριον τοῖσιν φέρε.

TO. ἀλλ' οὐκ ἔκ' ὠδέν· ἀλλὰ τὸ συμβῆναι λαβέ.

Bisetus τοῦτο, inquit, παροιμιακῶς εἰρησθαι φαίνεται ἀντὶ τοῦ κλαύσει, (imo κλαύσει, et similiter in seqq. οἰμᾶξει, ξαντὸν κατέχη, σωφρονή.) οἰμᾶξεις, εἰ μὴ ξαντὸν κατέχης ἐντὸς τῶν τῆς σωφροσύνης ὅρων. τουτέστιν εἰ μὴ σωφρονῆς, ἀπὸ τοιαύτης ἀσελγείας ἀπεχόμενος. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ὁ Σκυθὴς οὐ μόνον ἀσχοροῖς λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἀπρεπέσιν ἀφαις ἐχορῆτο, σπουδαίων συνεῖναι τῇ Τισυδῶνι, ἥς τῷ κἀλ-
λα ἄλους ἐφαίνετο. ἀλλ' Εὐριπ. ὡς γράφει αὐτῷ ἀπειλητικῶς ἐπιτιμᾷ. τοῦτο δὲ ἐκ τῶν ἐξῆς δῆλον. scil. post haec ista leguntur in libris ἀνα-
κύπτει, καὶ παρακύπτει ἀπεφωλη-
μένος, quam inutilem parepigraphen deleri iussit Bentl., Br. ante hunc
versum inculcavit.) καὶ γὰρ ὁ τοξό-
της τῆς συνοσιᾶς ἐπιθυμία ἀνακύ-
πτων καὶ παρακύπτων ἀπεφωλημέ-
νος πολλὰ παρὰ τὸ πρόπον ἡσχη-
μένοι. — ceterum non serio hoc di-
cit lena personata.

quodam saltationis, sicut Automedon in Anthol. Palat., l. p. 119.

1119. καλῶς ἔχει. formula ne-
gandi cum εὐφημισμόν, de qua ad
Ran. 839.: nam ἐλλειπτικῶς idem di-
citur καλῶς. calceos exuturus Eurip.
mulieri, quo expeditius saltet in so-
leis, postquam incontinentiam vidit
Scythae, velut subito mutato consi-
lio palliam sumere et secum abire ju-
bet saltatricem, ut magis irascet ho-
minis libidinem.

1127. Br. τὸ συμβῆναι. male vulgo
συβήην. (Rav. αὐμβήην.) barbaro
Scytha συμβῆην dixit pro σιβήην.
nisi hoc modo legatur, actum est de
joco in paronomasia infra 1146. Bi-
set. ἀλλ' οὐκ ἔχω εὐδέν. ἀλλὰ λαβέ
τὴν συμβῆην. συμβῆην δὲ ἡ δεσφα-
μένη ἀνλοθήκη, ἡ φαρτέρω. Σ. ἄλ-
λων. συμβῆην: ἀνλοθήκη, ἡ τοξοθή-
κη, ἣ ὁ ναυτικὸς χιτών. (?) Voss.
Nix hebber ig., heet nix. Awerden
Suspect [Sauspiess] hier, dem nim.
cf. Schneideri lex. v. σιβήην.) κα-
μείεις δὲ (hoc igitur Bisetus invenit
in suis exemplaribus, quod quidem
legitur in ed. Leid. a. 1624., sed alibi
κομίσσεις.), κομίσσεις. ἀττικὸν σκῆμα

1118. τὸ σκῆμα. h. e. τὸ σκῆμα,
sicut ubique x pro x littera usurpat
homo barbarus. ridicule autem de re
turpi loquitur tanquam de genere

EY. ἔπειτα κομιεῖς αὐθις.

TO. — ἀκολουτεῖ, τέκνον.

σὺ δὲ τοῦτο τήρει τῇ γέροντο, γράδιον.

1130 ὄνυμα δέ σοι τί ἐστιν;

EY. Ἀρτεμισία.

TO. μεμνήσι τοῖνον τοῦνομ', Ἀρτομιούξια.

EY. Ἐρμῇ δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς! —

σὺ μὲν οὖν ἀπώτρεχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·

ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,

1135 ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς
ὥς τὴν γυναιῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκωδε.

MN. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'; ἦν ἅπαξ λυθῶ.

EY. λέλυσσο. σὺν ἔργον, φεύγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἤκοντα καταλαβεῖν.

MN. ἐγὼ δὲ τοῦτο θρῶ. —

1140 TO. ὦ γράδι', ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοῦ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο! ποῦ τὸ γράδιον;
οἴμ', ὡς ἀπόλωλον! ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ὦ γράδι', ὦ γραῦ! οὐκ ἐπαινω, γράδιον.
Ἀρταμιούξια!

1145 διέβαλέ μ' ἡ γραῦς. ἀπώτρεκ' ὡς τάχιστα σὺ! —

κορίσεις σὺν, τὸ ἀργύριον δηλονότι,
ὃ σὺν ἔχειν λέγεις. — imo puellam
ad se reduci jubet anus, ut Br. an-
notavit. Bentlejo placuit κομιεῖς αὐ-
τόσ' vel αὐτός. Porsonus quoque
κομιεῖς αὐτός. sed nihil offensionis
habet vox αὐθις.

1131. μεμνήσι. pro μεμνήσο-
μαι, memior ero, observabo. Be. in-
troducitur jam lictor saltatricem.

1132. δόλιε, ut Plut. 1153., Soph.
Phil. 133., Pausan. 7, 27., h. e.
fraudum et dolorum artifex et au-
dior, ut interpretatur Fischer. ad
Plat. l. l. — ἔτι, adhuc, hactenus.
germ. Das machst du gut. haec Eu-
rip. submissa voce, ut mox verba
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε: nam adhuc in
conspectu est Scytha, cui dicuntur
illa σὺ μὲν — λαβών.

1133. παιδ., puellam. Biset. παι-
δάριον κατὰ Σουίδα οὐ μόνον ἐπὶ
τῶν ἀφ' ἑνὸς, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑνὸς
λέγεται.

1135. τενεῖς, cursu contendes.
τείνειν γὰρ δηλοῖ τὸ συντόμως ποι-
ῶν. E Biseto. Eurip. Suppl.
704. οἱ δ' ἔτεινον εἰς πύλας, ubi
vidd. Markland. et Interpp.

1145. vulgo, ut Rav., διέβαλλέ μ' ὁ
γραῦς. Suidas διέβαλεν: ἐξηπάτησεν.
— Ἀριστοφ. Θεσμοφοριαζούσαις διέ-
βαλέ μ' ἡ γραῦς, ἀντὶ τοῦ ἐξη-
πάτησεν. notavit Br., eodem sensu
nonnunquam dici etiam medium δια-
βάλλεσθαι, velut Av. 1528., ubi vid.
S. — verbis ἀπότρεκ. — σὺ Scytha
abigit saltatricem, quam reduxit, ut
jussus erat 1128.

1146. inserui σὺ, ut versus pro-
cederet, quia corripitur prima syl-
laba in σὺβλινῃ. quo facto ponen-
dum esse videbatur ἐσσι, more pri-
scorum, pro ἐσσι, quae est vulgata
scriptura, mutata illa, ni fallor, post-
quam obliteratum fuit pronomen
propter initium simile sequentis ver-

δρῶς δὲ σὺ συνβῆναι ὅσι· κατὰ βινῆσι γάρ.
οἴμοι, τί δράσει; ποῖ τὸ γράδιον; γράδιο!
Ἄρταμουξία!

XO. τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἥ ᾗ φέρειν τὰς πηκτίδας;

1150 TO. ναί, ναικί. εἰδες αὐτό;

XO. ταύτη γ' οἴχεται
αὐτὴ τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἶπετο.

TO. κροκάτ' ἐκυντο τῇ γέροντο;

XO. φήμ' ἐγώ.
εἰ' ἂν κυταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηῆ.

TO. ὦ μισρὸ γράφω! πότερά τρεῖς τὴν ὁδόν;

1155 Ἄρταμουξία!

XO. ὁρῶν ἄνω δῶκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τηδὲ διώξεις; τοῦμπαλιν τρέχεις σὺ γε.

TO. κακόδαιμον! ἀλλὰ τρεῖς. — Ἄρταμουξία!

XO. τρέχε νυν, τρέχε νυν, κατὰ τοὺς Κόρακας ἐπουρίσας.

1160 ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν, a. d.

ὥσθ' ὦρα δῆτ' ἐστὶ βαδίζειν

οἴκαδ' ἐκάστη· τὼ Θεσμοφόρῳ δ'

ἡμῖν ἀγαθὴν a.

τούτων χάριν ἀντιποδοίτην. a. par.

bi. — κατὰ βινῆσι γάρ. h. e. κατὰ βίνησιν γάρ ἐστι: nam ad concubitum pertinet, nam data est pro concubitu. haec homo conspecta pharetra sua, quam humi projecit Euripides, dum se abripit.

1147. δράσει, δράσω. πηκτίδας. — πηκτίς, πανδοῦριον, ψαλτήριον, σύριγξ, ὄργανον. καὶ πηκτίδες, καὶ σύριγγες, ὄργανα μουσικά. Ἡσύχ. — Biset.

1154. ita Br. et alii. codd. labante versu γραῦ. — πότ. — ὁδόν; pro πότ. θρέξω τὴν ὁδόν; nam curram φία illa, quam significavit Chorus? sic etiam mox ἀλλὰ τρεῖς, sed curram. πότερά pro πότερον, ut ap. Eurip. Orest. 386.

1156. ἄνω, superius, in superiorem partem urbis, ad arcem versus.

1157. τοῦμπαλιν, contraria via.

1159. supplevit Br. Biset: ἐπὶ οὐρ. οὐρίῳ ἀνέμῳ ὁρμηθεῖς, ἥ φερόμενος. τουτέστιν ὡς τάχιστα νυν ἐς Κόρακας (haec formula usitatio.) ἐξέρ. ἥ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλεόντων etc.

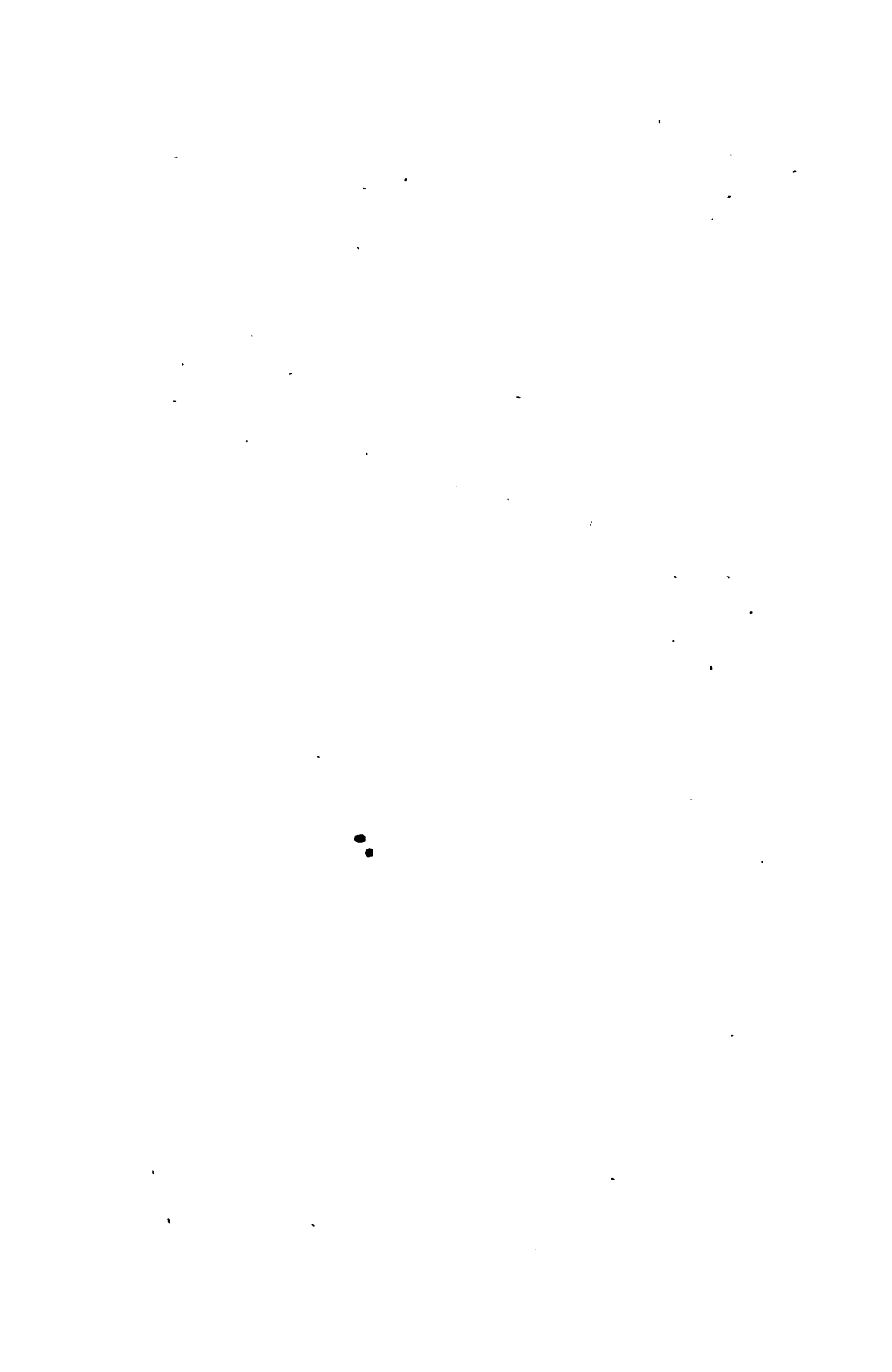
1161. δῆτ'. ita nos jampridem in Lectt. Aristoph. p. 130., probante D. valde importunus in vulgatis paroemiacus

ὥσθ' ὦρα δῆτ' ἐστὶ βαδίζειν. nec aequè bene sequentia digeri solent ab editoribus, qui sic οἴκαδ' ἐκάστη. τὼ — ἀγαθὴν τούτων γ. d.

cf. 1082.

1164. ita Francof. a. 1544., assentientibus viris doctis. libri vett. mendose ἀνταδοίτον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Διώνυσος¹⁾, μετὰ θεράποντος Ξανθίου δι' Εὐριπίδου πόθον εἰς ἄδον κατιῶν, ἔχει δὴ λεοντήν, καὶ ῥόπαλον πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐκπληξιν παρασχεῖν²⁾. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἑρακλέα πρῶτον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, ἥ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Κέρβερον ὤχετο, καὶ ὀλίγα ἅττα περὶ τῶν Τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς, ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσῇ λίμνῃ γίνεταί, ὃ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται³⁾. ὃ δὲ Διώνυσος δύο ὁβολῶν περαιούται⁴⁾, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ἄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν ἄδῳ τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἷ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεί, καὶ τὸν Ἰαχχὸν ἄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται. ὃ τε Διώνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προσηδικημένων ὑπὸ Ἑρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μίχρη μὲν τινος οὐκ ἀγeloίως χεῖμαζονται. εἴτα μέντοι γε πρὸς

Annotatio ad argumentum fabulae.

1) sic Rav. liber et Venetus. vulgo Διώνυσός ἐστι μετὰ etc. dein omnes ἔχει δὲ λεοντήν —.

2) παρασχεῖν membrana Brunck., et Ven. Rav., D., παρίσχειν, ut vulgo, quod habet speciem glossae. ejusmodi quaedam insunt etiam in iis, quae sequuntur; quorum nos potiora delibabimus.

3) Parisinus quoque liber, qui in

usum nostrum collatus est, τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται, facto initio interpolandi. nam persuasum habeo, quod vulgo legitur, τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται, quamvis simile verbis ipsius Aristophanis versu 193., tamen esse interpretationem elegantioris scripturae, quam integram servavit cod. Rav. in τὴν intelligendum ὁδόν, ut passim.

4) vulgo ὃ δὲ Δ. θεὸς διώβολον περῶν. malim ὃ δὲ Δ. διωβόλου περαιούται.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ. ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΞΑ. Εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ὧ δέσποτα, i. tr.
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;

ΔΙ. νῆ τὸν Δί', ὃ τι βούλει γε, πλὴν „πιέζομαι“,
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάντῃ γάρ ἐστ' ἥδη χολή.

5 ΞΑ. μὴδ' ἔτερον ἀστείον τι;

ΔΙ. κλήν γ' „ὥς θλίβομαι.“

ΞΑ. τί δαί; τὸ πάντῃ γέλοισιν εἶπω;

ΔΙ. νῆ Δία,

Annotationes.

V. 1. εἶπω τι τῶν εἰωθ. ἀν-
τι τοῦ τῶν εἰθισμένων, μετοχή ἀν-
τι ὀνόματος. (gloss. Br. εἰωθό-
των, τῶν συνήθων.) καὶ Ὅμηρος
(Odys. α', 338.) τὸν δ' αὖ Τη-
λέμαχος πεπνυμένος, ἀντι τοῦ
πινυτός. (participium pro substan-
tivo, sive adjectivo.) ὁ Ξανθίας δὲ
ἐπὶ ὄνου παραγεται καθεζόμενος,
ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνάγκρον, ὅπου
ἦν τὰ στρώματα, γελοῖον χάριν. διό
καὶ ἀστείον τι λέγει βουλούμενος ὑπὸ
Διονύσου κωλύεται. εὐθὺς δὲ ἐν τῇ
εἰσβολῇ διαβάλλει τοὺς τε (imo τοὺς
γε) κωμῶδους, ὡς γελοίοις χρωμέ-
νους καὶ παρατρέποντας τοὺς θεατάς
ἀπὸ τῆς ἀκριβείας. (i. e. „tanquam
eos, qui ridiculis avertant spectato-
res ab accurata inquisitione fabulae.“)
S. Actus 1. scena est in via ad Or-
cum, reliquorum actuum in ipso Or-
co. Bacchus prodit crocota, cui
nellis leonina injecta est, et cothur-
indutus, manu clavam tenens.

Xanthias servus asino vehitur, et
sarcinas [de ligno, quod humeros
premit, suspensas, B.] in dorso por-
tat etc. Hoepfner. Xanthiam Baccho
dat famulum, ut in comoedia. S. ad
Acharn. 242. εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῶδιᾳ
οἰκίζεται Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας,
Δῖος, Γέντας. alias Baechi servus
est Silemus. Bc.

3. πιέζομαι et ὡς θλίβομαι voces
esse ait B., qualibus servi in alio-
rum Comicorum fabulis utebantur ri-
dicali causa. cf. 12. seqq., 30.

4. χολή, bilis, dicta pro eo quod
bilem Baccho commovere solebat au-
dienti. S. — ὅσαί τις γὰρ εἰσήγον τοὺς
τὸ πολλὴν γίνεσθαι τὴν παιδιὰν
ταύτην. συνεχῶς γὰρ εἰσήγον τοὺς
τὰ τοιαῦτα λέγοντας. „Phrynichus
χολή ἐστιν οἶον ἀηδὲς καὶ πρῶσκο-
ρεῖς. Ἀριστοφάνης“ D. cf. 11.

6. γέλοισιν ἀτεκνῶς, γελῶσιν
δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή.
S. cf. Atticistas.

θαρήων γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ ῥεῖς.

ΞΑ.

τὸ τί;

ΑΙ. μεταβαλλόμενος τ' ἀνάφορον ὅτι χεῖρητις.

ΞΑ. μήθ', ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμὰντ' φέρων,

10 εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;

ΑΙ. μὴ δῆθ', ἵκετέω, πλήν γ' ὅταν μέλλω ἔμειν.

ΞΑ. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μῆδεν, ὥνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις, κάμενπλάς;

7. ἐκεῖνο, quod dicturus est. — τὸ τί; quid illud? cf. 1163. H. annot. ad Viger. 25. „Articulus ubi pronominiibus interrogativis additur, semper refertur ad aliquid, quod praecessit in verbis ejus, quem interrogamus“ etc. cf. Matth. gr. §. 264, 4., §. 488, 2. nusquam sic Tragicus, quod sciam.

8. μεταβ. μεταφέρων, ἀποτιθεῖς ἀπὸ ἑμὸν εἰς ὅμον. τ' ἀνάφορον δι' ἑὸν ἀμφέκοilon, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαργύσαντες οἱ ἐργάται βασιάζονται. S. similiter Hesych. et Suid. v. ἀνάφορον, Pollux 10, 17. — „τ' ἀνάφορον latine haud male furcam vel furcillam appellaveris. Plautus Cas. 2, 8. (1. sequ.) Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum. Cum furca in urbem, tanquam carbonarium.“ E Br. — χεῖρητι. μέλλεις ἀποκατεῖν. gloss. Victor. nempe propter iniquum pondus. sic ille in Eqq. ut ostendat, se onus vix portabile terre, dicit v. 914. οἴμ', ὡς χεῖρτι. Be.

9. μήθ' 3 regii. vulgo μῆθ'. Br. subintell. ἐρῶ; B.

10. καθ. καταβιβάζει ἀπὸ τοῦ ὁμον. gl. Victor.

11. πλήν γ' ὅτι: μ. ἔμειν. οἶον, εἰ ὅλος λέγεις, τότε, φησι, λέγε, ἂν θίλῃς, ἐπιτηρήσας, ὅτε μέλλω ἔμειν· ὁἷστα γὰρ ἐξεμίσαιμι, ἂν εἰπῃς. S.

13. Φρύνιχος. Αἰδύμος φησιν, ὅτι τὸν Φρύνιχον τοῦ Κωμικοῦ μέμνηται, ὡς παρ' ἡμάς (ἐκείστοτε, identidem.) ἐν ταῖς κωμωδαῖς φορτικιστομένον. ἵστι δὲ πατρὸς Εὐνορίδου. κωμωδεῖται δὲ ὡς ξένος, καὶ ἐπὶ φανυλότῃ ποιημάτων, καὶ

ὡς ἀλλότρια λέγων, καὶ ὡς κακόμετρος. εἰσι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. Φρύνιχος δὲ ὁ Κωμικός οὐδὲν τούτων ἐποίησεν ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ· εἰκὸς δὲ ἐν τοῖς ἀπολωλόσιν εἶναι αὐτοῦ τοιοῦτό τι. S. Phrynichus fuit inter eos, qui comoediis certabant, quum Aristophanis Ranae agerentur, ut testantur didascaliae; itaque invidiam ei conciliare videtur voluisse Arist. Be. fragmentum ejus Musarum legitur in Thierschiano arg. Oedipi Colonei, alius fuit ejusdem nominis poeta tragicus antiquior. (de utroque cf. Fabric. Bibl. gr. 2. p. 316. sequ., et 484 sequ., ed. Harl. B.) vid. Bentleji diss. Phalar. de orig. trag. p. 144. lat. versionis. Amipsias poetam nostrum in comoediarum commissione bis superavit. ejus Comastis cesserunt Aristophanis Aves; Conno Amipsias priores Nubes. fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus traductus est in scenam; cujus § versus servavit Diog. Laërt. 2, 28. etc. Br. 9 ejus dramata memorari, e Fabric. Bibl. gr. 2. p. 409. sequ. intelligitur. B.

14, 15. Λύκις, κωμωδίας ποιητής, ὡς ψυχρὸς κωμωδεῖται, λέγει δὲ αὐτὸν καὶ Λύκον. (?) οὐ οὐδὲν φέρεται, ὁ δὲ νοῦς „εἴπερ ποιήσω μῆδεν ἂν οὗτοι εἰσάδαι ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν,“ ἵνα τὸ φέρονσι σημαίῃ πᾶσιν δοτικῇν. (male.) ἢ δὲ γραφῇ τριχῶς· ἢ γράφεται σκευηφοροῦσιν (id accipi propter numeros alacriores, magisque comicos. de forma v. ann. ad Av. 312.), ἢ σκεύη φέρονσιν, ἢ σκευοφοροῦσιν. (ἀλλως.) ἀντι

ἢ τῶν σε κωκύνειν ἂν ἐκέλευον μακρά.

35 ΔΙ. κατάβα, πανοῦργε· καὶ γὰρ ἑγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμι τῆσδ', οἱ πρῶτά με
ἶδει τραπέσθαι. παῖδ' ἰδόν! παῖ, ἡμὶ, παῖ!

HP. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς πενταυρικῶς
ἐνῆλαθ', ὅστις. εἰπέ μοι, τουτί τί ἦν;

40 ΔΙ. ὁ παῖς. . .

ΕΑ. τί ἔστιν;

ΔΙ. οὐκ ἐνεθυμήθης. . .

ΕΑ. τὸ τί;

ΔΙ. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε;

ΕΑ. νῆ Δία, μὴ μαινοῖό γε.

haec comoedia ageretur. cf. annot. ad 191.

34. Plut. 877. οἷμας' ἄρα σὺ. ibi Fischerus „Est vox male precantis. nam ut is, qui alicui omnia bona contingere vult, eum jubet χαίρειν, ita is, qui alicui omnia mala accidere cupit, eum jubet οἰμαίσειν (sic ut h. l. κωκύνειν), h. e. plorare; unde Horat. Sat. 1, 10, 91. jubeo plorare est male opto, male precor. cf. Cruqu. ad Horat. Epod. 5, 74.“ etc.

35. κατὰ βα. τὸ χ, ὅτι κατὰ βα φησί. πρὸς τοὺς ἀγνοήσαντας, ὅτι κατὰ βῆθι λέγεται μόνως. (vid. Matth. gr. §. 225. not.) τὸ δὲ πανοῦργε ἡμῖς μὲν μετριώτερον φημὲν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾷ ἀτιμῶσι. S. hoc non ad vivum resocandum est, sed per jocum Bacchus vafrum servulum appellat πανοῦργον, verberonem, Spitzbube, Schelm. cf. 466. — τῆς θύρας. Henr. Vossius Meliten intelligit pagum Atticae, ubi initiatum esse dicitur Hercules Ἐλευσινίοις τοῖς μικροῖς, ejus gratia primum institutis, cum ad majora non posset admitti peregrinus. templum ibi erat Herculis ἀλεξικάνου, et statua herois, opus Eleadis, cujus Phidias fuit discipulus. eo devertere hos viatores, priusquam pergant iter suum ad Orco aditum in occidentali margine orbis terrarum. sic ille. cf. 466., et argum. fabulae, neminem istam Herculis S. comitiam ad Plut. 846. et 1014.

ceterum in pago dicto Melite, quae pars est Athenarum, a qua porta quaedam urbis appellata est septemtrionem versans, Themistoclis quoque domus fuit, et ab eo exstructum templum Ἀρτέμιδος ἀριστοβοσίου: vide librum Nitschianum de rebus graecis p. 149.

36. εἰ μὴ. παρεύσομαι, ut recte exponit glossa. Hr. οἱ — τραπέσθαι, quo primum devertere jussus sum.

37. ἡμὶ pro ὧμῳ atticum est, sed familiare: neque enim sic Tragicis. vide, quos landant, Ktym. M. p. 416, 26., Zonar. 1. p. 994.; item Matth. gr. §. 209. not. 4.

38. πανταυρ. ἀντὶ τοῦ ἀνόμας, καὶ ὕβριστικῶς, ὅτι καὶ οἱ Κίρταυροι ὕβρισται. καὶ τοῦτο οἶδεν Ἡρακλῆς ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης. E S.

39. ὅστις ἐνῆλατο, ut saepe intelligenda sunt verba praegressa, vel sequentia. vid. index Eurip. v. elipsis. minus recte suppletur ἐστὶ, sive ἦν. — τουτί τί ἦν; quid hoc est? quid hoc sibi vult? cf. Plat. Symp. 30, 7.

40. ὁ παῖς, ὁ καὶ. vid. Matth. gr. §. 312, 1. etc. S. ὁ Διόνυσος νεύει πρὸς τὸν Ξανθίαν, καὶ λέγει μισραχνόμενος, ὡς δεισαντος αὐτὸν τοῦ Ἡρακλείους. καθόλου γὰρ τοιοῦτον εἰσάγουσι τὸν Διόνυσον, πανχηματίαν. — οὐκ ἐνεθυμῶ, non animadvertisti —?

41. μὴ μαιν. γε. ἀντὶ τοῦ ἐπί-

HP. οὐ τοι, μὰ τὴν Δῆμητρα, δυνάμει μὴ γελῶν.
καίτοι δάκνω γ' ἑμιατόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.

ΔΙ. ὦ δαιμόνιε, πρῶσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

45 HP. ἀλλ' οὐχ οἶός τ' εἶμι' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντὴν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙ. ἐπεβάτευον Κλεισθέει.

HP. κἀναυμάχησας;

ΔΙ. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς

50 τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.

λαβέ σε μαίνεσθαι ὁ Ἡρακλῆς. (imo mehercule metuebat, ne insanires, qui tam ferociter pulsares fores.) E S.

42. μὰ τὴν Δῆμητρα. ridicule: nam mulieres per Cererem sive solam, ut h. l., sive cum Proserpina conjunctam, ut Thesmoph. 882., 904., τῇ τῷ (Θεῷ), jurare solebant, item per Dianam, Hecaten, Venerem. vid. Sp. ad Plut. 764. sic etiam Aeacus 617.; Eurip. 1157., ubi vid. annot.

43. καί τοι δ. ἐμ. linguam aut labra mordet, ne rideat. — Be. risum retinere primum studet Hercules, deinde vero in vehementem cachinnum erumpit. B.

44. ὦ δαιμόνιε. notum ex Homero Atticisque compellationis genus, quod tam blandientis quam irascentis esse ait Ernestus in indice Memorabilium Socraticorum. Recte F. A. Wolfius ad Plat. Symp. 38. „ὦ δαίμονιε, nicht *vir felix*, wie Ficin und Andre übersetzen; eher noch *vir bone*, obgleich auch Das den griechischen Ausdruck nicht erschöpft. Diese und ähnliche Anreden, ὦ Θανράσις, ὦ μακάρις u. a., erhalten die Bestimmung ihrer Bedeutung durch den Ton des Redenden, dergleichen auch unsere Sprache hat.“ cf. 175. et ann. ad Av. 886.

46. Διονυσιακὸν (sed etiam muliebri) φόρημα ὁ κροκωτός. (nomen illa tunica a croceo habuit colore, quo fuit tineta. vid. Viscont. Mus. Pio-Clem. I. p. 82. B.) ἐφόρει Ἰσωντὴν, ἵνα ἢ ὡς Ἡρακλῆς etc. E S. Liber pater ap. Athen. 5. p. 198.,

notante Sp., χιτῶνα πορφυροῦν ἔχων διάπεζον, καὶ ἐπὶ αὐτῷ κροκωτὸν διαφανή. Be. „Jul. Pollux l. 4. c. 18.

(sect. 117.), ubi agit de vestibus comiciis et tragicis, ὁ δὲ κροκωτός ἱμάτιον. Διονύσιος δὲ αὐτῷ ἐχρήτο. proprie mulierum est: in Lys. 44. κροκωτὰ φοροῦσαι (κροκωτοφοροῦσαι). sed quia Bacchus erat formosus, mollis et effeminatus, similem vestitum gerit“ etc. cf. Thesm. 259. seqq.

47. κόθορνος. calceamentum muliebri, sed venatorum quoque (Virg. Ecl. 7, 32., Aen. 1, 361.) et tragoedorum, quod crura vinciebat. vid. Sp. S. ἐκπλήττεται ὁ Ἡρακλῆς ὁρῶν τὴν αἵτοπον ταύτην σκυνὴν, καὶ ὅτι τὰ ἀμικτα ἔμεινεν. ὁ μὲν γὰρ κροκωτός καὶ ὁ κόθορνος γυναικεῖα ἔστιν, ἢ δὲ λεοντῇ καὶ τῷ ῥόπαλον ἀνδρῶνα.

48. ποῖ γ. ἀπεδ.; quo terrarum profectus eras, unde sic ornatus advenis? — ἐπ. Κλεισθέει. παίζει. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεῶς τὸ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐπὶ συνονοίας κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀλόγων ζώων, ὃ ἐπιβαίνοντα συνονοιάζει. Κλεισθέτης δὲ ὁ Συμβουσίον ἐπ' ἀλαχρότητι καμωρδεῖται. ἦν δὲ λείος τὸ γένειον· διὸ καὶ ἐπὶ νεῶσι εἰκάζει αὐτόν. — ἱστορηγῆτος δὲ νεωστὶ, καὶ ἐνίκησεν, οὗτος. S. nescio quo auctore hoc tradat S.: nam ex hoc quidem loco non efficitur. ceterum cf. 896. Br.: *Clisthenem inscendi*, tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine“ etc.

HP. σφώ;

ΔΙ. νῆ τὸν Ἀπόλλω!

HP. καὶ ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

ΔΙ. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὺς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἑμαυτὸν, ἐξαίφνης πόθοις
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἷε σφόδρα.

55 HP. πόθοις; πόσοις τις;

ΔΙ. σμικρὸς, ἥλικος Μόλων.

HP. γυναικός;

ΔΙ. οὐ δῆτ'.

HP. ἀλλὰ παιδός;

ΔΙ. οὐδὲ μωῶς.

HP. ἀλλ' ἀνδρός;

ΔΙ. αἰταιαί!

HP. ξυνεγένου τῷ Κλεισθέλει;

51. σφώ; ὑμεῖς οἱ θηλυμανεῖς;
gl. Br. Victor. κατ' ἐγ. ἐξ. σκαί-
πτει τὸν Διόνυσον. καὶ ἐγώ, φησὶν,
ἀνέστην ἐξ οὐραίου· δηλῶν, ὅτι
δυνατὰ ταῦτα ἐπραξεν. οἱ δὲ φασιν,
ὡς ὁ Διόν. ταῦτα λέγει κ. ἐ. ἐξ.,
ὡς τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων ἐπι-
λεγόντων τοῦτο· καθ' ὃ δηλοῦται,
ὅτι ἐνσπνίφ' ἔοικε τὸ λεγόμενον. —
S. hoc quidem minus probabile. ce-
terum eodem proverbio (und damit
erwachte ich) etiam Germanos olim
usos esse, ex Agricolaе proverbio-
rum libro intelligitur, ut annotavit
Cousins, qui hanc fabulam germanice
vertit. vide Joh. Agricolaе Ander-
teyl gemeiner deutscher Sprichwör-
ter u. s. w. Kisleben, 1529, Blatt 124.

53. τῇ Ἀνδρ. fabulam Euripi-
deam, cuius non pauca extant fra-
gmenta. S. διὰ τί μὴ ἄλλο τι τῶν
πρὸ οὐλοῦν διδασκόντων καὶ καλῶν,
Τυφύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης;
ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα οὐδὲν ἔχει προ-
ήκεται. (olymp. 91, 3., ante Christ.
nat. 413.) etc. — πρὸς ἑμαυτὸν,
ut Eccles. 929. ᾄδω πρὸς ἑμαυτὸν
Ἐπιγνέει, τῷ μὲν φάσιν, et Plato
Com. ap. Athen. 1. p. 5. ἐγὼ δ'
ἐνθάδ' ἐν τῇ ῥημῇ Τοντι διαλθεῖν
βοῦλομαι τὸ βιβλίον Πρὸς ἑμαυτὸν.
Be. „Nostri similiter dicunt für
mich.“ B.

54. ἐπάταξε. ἐπὶ ληξε. gl. Vi-
ctor. — πῶς οἷε. Casaubon. ad
Theophrast. 8. „Illum πῶς οἷεσθε
interrogative διὰ μέσου legimus, ut
passim ap. Atticos.“ similiter dictum
πῶς δοκεῖς Nub. 854., Plut. 742.,
Eurip. Hipp. 445., ubi vid. Valek.
Iphig. Aulid. 1439. πῶς δοκεῖς; χαί-
ρων ἔφη, h. e. Marklando interprete
summo gaudio affectus dixit.

55. μικρὸς (sic; sed bavar., Br.,
Ven., σμικρὸς), ἥλικος Μόλων.
καλῶν. ἔστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ
Μόλων. Δίδυμος δὲ φησιν, ὅτι δύο
Μόλωνες εἰσιν, ὁ ὀκυρετῆς, καὶ ὁ
λωποδύτης· (καὶ μᾶλλον λωποδύτην
λέγει, ὅς ἐστι σμικρὸς τὸ σῶμα.)
Τιμαχίδας δὲ, τὸν ὀκυρετὴν λέγε-
σθαι Μόλωνα. ἄλλως. γράφεται
μακρὸς. — S. ita quidem Elbing.
et Mutin. (mendose pro eodem MS.
Bentleji μικρὸς); sed bene habet
σμικρὸς. Be. „ironice dicit tam
parvum, cum contrarium intelligen-
tur. nam si tam parvum est (ejus
desiderium), ut aequet insignem ma-
gnitudinem, non est jam parvum.“ —

57. αἰταιαί. vox indignantis,
alibi est αἰταιαί, vel αἰταιαί, quod
et h. l. habent vet. edd., vel αἰταιαί.
quam vero scripturam S. et
Suid. commemorant, ἀπαιαί, ea
similis est interjectionibus, quibus

ΔΙ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ δ' ἐλφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς·
τοιοῦτος ἡμερός με διαλυμαίνεται.

60 HP. ποῖός τις, ὦ δ' ἐλφιδιον;

ΔΙ. οὐκ ἔχω φράσαι·

ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.

ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίτης ἔττους;

HP. ἔττους; βαβαιῶξ, μυριάκις γ' ἐν τῷ βίῳ.

ΔΙ. ἄρ' ἐκ διδάσκω τὸ σαφές, ἢ τέρα φράσω;

65 HP. μὴ δῆτα περὶ ἔττους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.

ΔΙ. τοιοῦτοισι τοίνυν με δαρδύπτει πόθος

Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·

κοῦδεις γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκείνον.

HP. πότερον εἰς ἄδου κῆτω;

70 ΔΙ. καὶ, νῆ Δ', εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.

HP. τί βουλόμενος;

ΔΙ. δέομαι ποιητοῦ δεξιού·

utitur dolens Philoctetes ap. Sophoclem fabulae cognominis 709. et 717. sed idem 706. ἀτταταί; nec sane multum interesse videtur, utro modo scribamus. ἀπακαί, germ. Pahl, placebat censori ed. Beck. in Jen. A. L. Z. 1813. p. 450. negat igitur Bacchus, se rem habuisse cum viro, tum Hercules σαρκαστικῶς „Convenistisne Clisthenem eunuchum?“ vid. S. ad 48.

58. οὐ γὰρ ἀλλ'. ἀντὶ τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς. — E S.

59. versus tragici coloris.

62. ἔττους. ὁσπρίου πισσινού(?). ὡς ἀδηφάγον δὲ τὸν Ἡρακλῆα κομφοδοῦσι. τὸ δὲ ἔττος εἶδος ἀθάνατος οἱ δὲ ἀνδρεῖοι καὶ πρὸς τὰς μάχας θαναστοὶ (athletas inprimis dicit, quorum velut princeps Hercules: v. Böttigeri Andeutungen zur Archäologie, 1. Abtheil. S. 135., et de victu athletico interpp. Celsi 4. 6. extremo.) ἔττος ἐσθίωνσιν, ὡς οἱ περὶ ταῦτα διενοῦν λέγουσι. S. De voracitate Herculis vide infra 512. seqq., Eurip. Alc. 727. seqq., Theocrit. 24, 135., aliosque veteres, ea de re laudatos Athenaeo 10. p. 411, B.

63. ita Barocc. 34. et Paris. vulgo abest γ'.

64. ἐτέρα (ὁδῶ) Bentl., Reisig. Conject. in Aristoph. p. 108., Seidler. de Vers. dochm. p. 388. perperam Küster. et Br. ἔτερα. S. διδάσκω σοι, ὡς ἐρῶ, ὑποβαλὼν σοι τὸν ἔρωτα τοῦ ἔττους, ἢ ἄλλω τινὶ ὑποδείγματι φράσω: ἐστὶ δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐριπίδου. quod verba ἢ ἔτερα (vel ἔτερα) φράσω pro Euripideis habuerunt, fugit eos ratio, ut in quibus verbis nihil insit, quod cavillari potuerit Aristophanes; sed vocabulum σαφές satis frequenter usurpat ille Tragicus, pariter ac τὸ σαφές: similique joco Bacchus 1367, ἀμαθέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερόν.

66. δαρδ. figurate et ridicule dictum est. Athen. 8. p. 363., laudante Sp., ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθίωντων τὸ ἀσφαῖ καὶ τὸ δαρδάσαι.

68. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν. vide Matth. gr. §. 601.

71. Bonum poetam tragicum quaerit Bacchus, ut ejus in festis vernalibus (Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ δι-

οἱ μὲν γὰρ οὐδέ τι εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

HP. τί δ' ; οὐκ Ἰοφῶν ζῆ;

AI. τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον

ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα.

75 οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οἶδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.

HP. εἰτ' οὐ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκτιθέναι δέει σ' ἄγειν;

AI. οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνεν Σοφοκλέους ὃ τι πικρῇ, κωδωνίσω.

ctis) ludi publici ederentur, malis fabulis haud contaminandi.

72. Εὐριπίδου ἐξ Οἰλέως (Fragm. p. 198. nostrae ed.) σὺ δ' ὡδ' ἔρημος ξυμάχων ἀπόλλυσαι. Οἱ μὲν γὰρ κ. τ. λ. S. εἰσὶν, sunt, σίσυνται. sic εἶναι et οὐκ εἶναι dici solet apud Graecos; quem modum loquendi et Latini et aliae gentes imitantur. vide, quos laudat doctissimus Bährus, interpp. S. Matthaei 2, 18., Eurip. Hipp. 935., Muncker. ad Hygin. c. 139.

73. Ἰοφῶν νῆος ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρείχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήσατο ποιήμασιν, ὡς οἰκτίους. εἰσήγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ, ὡς ἐπὶ γῆρας παραφρονούντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν etc. S. de hac quidem narratione vid. vita Sophoclis, ed. nostrae vol. 1. p. 6., collatis iis, quae annotavimus ad Oedipi Colon. argumentum Victorianum, vol. 2. p. 125. sequi. — Rursum S. τοῦτο — ἀγαθόν. ἡγωνίσαστο γὰρ, καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς, ἔτι ζώντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. διὸ ἀμφιβάλλει, μήποτε Σοφοκλέους εἴη. cf. sequentia.

75, 6. ὅπως ἔχει. εἴτε αὐτοῦ δηλονότι τὰ ποιήματα, εἴτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σοφοκλέους τοιαύτη γὰρ περὶ αὐτοῦ τοὺς πολλοὺς δόξα κατέειχε. πρότερον δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἢ τιμιώτερον. ἦν γὰρ ὁ Σοφ. Ἀλ. σχολίου μὲν ἔστιν ἐπὶ τῷ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ πρεσβύτερος κδ'. S. falsa haec postrema; nec melius rem gessit βιογράφος Sophoclis: vide

edit. nostram vol. 1. p. 2. ceterum recte S. verbum πρότερον interpretatur τιμιώτερον, siquidem non veterem aliquem postum quaerit Bacchus, sed bonum, δεξιόν (71), qualis fuit Sophocles.

76. sic Bentl., D. ll. asperiore numero κ. σὺν Σοφ.

78, 9. καμφοδεῖται γὰρ Ἰοφῶν ὁ νῆος Σοφοκλέους, ὡς (αὐτοῦ) τὰ τοῦ πατρὸς λέγων. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῷ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγηδίαις ἐπιγραφασθαι καμφοδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ καὶ ψυχρὸς καὶ μακρὸς εἶναι. τὸ δὲ κωδωνίσω, ὅτι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κωδωνος φόφῳ. καὶ τοὺς ἔκπους οὕτω ἰδοῦμαζον, εἰ ψοφοδεῖς εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑποκρίναι θύναται (θύναίντο), μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν. καὶ τοὺς ὀρνέας. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν. ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακροῦντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων. Δημήτριος γὰρ φησιν, ὅτι κατὰ τὰς φυλάκας, εἰ ἐργηγῶρας, κωδῶσι διεσήμενον, ὅπως αὖ φθίγγωνται. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἔκπων καὶ τῶν ἀγγείων. τὰ δὲ ἄλλα δεχηδίασται. S. Gl. in C δοκιμάσω: ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. bene. infra 676. numorum mentio κωδωνισμένων. inepta in meo cod. glossa διακροῦν. hinc verbale κωδωνιστός. Lysistr. 485. πρᾶγμα ἀκωδωνιστον, res inexplorata. E Br. L. H. Vossius: Nein, bis ich Ioson, da er jetzt allein mir steht, Was ohne Sofokles Er vermag, ausforsch' am Klang.

- 80 κάλλως ὁ μὲν γ' Εὐριπίδης, παροῦργος ὢν,
καὶ ξυνυποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἄν·
ὁ δ' εὐκαλὸς μὲν ἐνθάδ', εὐκολὸς δ' ἐκεῖ.

HP. Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν;

ΔΙ.

ἀπολιπὼν μ' ἀποίχεται,

ἀγαθὸς ποιητῆς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.

85 HP. ποῖ γῆς ὁ τλήμων;

ΔΙ.

ἐς μακάρων εὐωχίαν.

HP. ὁ δὲ Ξινοκλῆς;

ΔΙ.

ἐξόλοιτο, νῆ Δίῃ!

80. „Praeterea quae,” inquit Bacchus, „Euripides quidem, quae est ejus audacia, vel non arcessitus huc mecum aufugere conaturus est; sed alter (Soph.) commodus hic fuit (apud Superos), commodusque illic est,” ut dubium sit, an intueri lucem velit. sane Sophocles dixit Oedip. Col. 1143. μὴ φῶναι τὸν ἄπαντα νικᾷ λόγον. τὸ δ', ἐπὶ ν φανῇ, Βῆ- ναι κείθεν, ὅθεν περ' ἤκει, πολὺ δεύτερον, ὥς τ' ἀχίστα. K.: „εὐκολος, i. e. simplex, facilis et commodus amicus. Thomas Mag. (p. 387. Bern.) εὐκολος: ὁ ἀφελής, καὶ ἱτοιμος εἰς ὅπερ ἄν τις αὐτῷ χρησασθαι βούλοιτο. subjicit deinde hunc ipsum locum Aristoph.” cf. 345.

83. Ἀγάθων. οὗτος, τραγικὸς ποιητῆς, ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο. S. fuit formosus, facilis, dives, et qui bene acciperet, ut testantur Plato Symposio et Protagora p. 220, E., Plat. Sympos. 3, 1. p. 645., D., Athen. 5. princ. cf. Thesmoph. 29. seqq. Aelian. V. H. 2, 21.; 13, 4., ubi Euripides eum amasse dicitur, S. et interpp. ad 84., et inprimis F. A. Wolfium introductione in Platonis Symposion pagg. XLIV. seqq.

84. ποῦ. τοῖς φίλοις. τοῖς σοφοῖς. (?) οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμωδοποιός (imo τραγωδοποιός: vide S. ad 83. et Wolf. l. l.) τοῦ Σωκράτους διδασκάλου ἀγαθὸς τὸν τρόπον, καὶ τὴν τρέφεζαν λαμπρὸς. καὶ φασιν, ὅτι Πλάτωνος Συμπόσιον ἐν ἰστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἄμα

φιλοσόφων σὺν αὐτῷ καταθιέντων. S. quod ad fabulas ejus attinet, laudantur eae quidem plus semel ab Aristotele libro περὶ Ποιητ. (cf. Fabric. Bibl. gr. 2, 19. vol. 1.), sed affectatus fuisse fertur, et inprimis antithetorum studiosissimus. Aelianus V. H. 14, 13. Πολλοῖς καὶ πολλὰς χρηταὶ τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δὲ τις, ὅλον ἐπανορθούμενος αὐτόν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν, Ἀλλὰ σύ γε, γενοῦναι, λίληθας σεαυτὸν τὸν Ἀγάθωνα δευ- τὸς Ἀγάθωνος ἀφανίζων. οὐ- τὼς ἐκόμα ἐπὶ τοῦτοις ἐκείνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγωδίαν ταῦτ' εἶ- ναι. cf. annot. ad Thesmoph. 60. hominem suo modo ornavit, et fabulae Milesiae, quam ejus nomine inscriptam edidit perelegantem, accommodavit Wielandius.

85. ἐς μακ. εὐωχίαν. quasi etiam apud deos convinaturus. S. ἢ ὡς περὶ τετελευτηκότος λέγει, ὡσανεῖ περὶ τὰς μακάρων νήσους (hsc recte, si quid video.) ἢ ὅτι Ἀρ- χελάφ τῷ βασιλεῖ μέγιστο τελευτῆς μετὰ ἄλλων πολλῶν συνῆν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ μακάρων εὐωχίαν ἔφη τὴν ἐν βασιλείᾳ· τοῦτο δὲ παρ' ὀνόνοισιν.

86. Ξινοκλῆς 4. Paris., Br. etc. S. Ξενοκλῆς. σὶδς Καρμένου Ξε- νοκλῆς κωμωδεῖται, ὡς ἄριστος ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ἀλληγορικὸς etc. cf. Vesp. extr., Thesmoph. 175, 447. sequ., et ibi S.

HP. Πυθαγόγγελος δέ;

ΞΑ. περὶ ἑμοῦ δ' οὐδείς λόγος,
ἐπιτριβομένου τον ὦμον οὕτως σφόδρα

HP. οὐκουν ἔτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρικύλλι

90 τραγωδίας ποιούντα πλεῖν ἢ μυρία,
Εδριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;

ΔΙ. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶπτον, ἣν μόνον χορὸν λάβη,

87. Πυθ. τραγωδίας ποιητῆς μο-
χθηρὸς, καὶ ἄσημος. δ Ξανθίας
δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου φησὶν,
οὐ φροντίζετέ μου, καὶ ταῦτα
Πυθαγγέλου μνημονεύοντες. καλῶς
δὲ καὶ πικρῶς ἐδειξεν, ὥς δοῦλος,
τὸ προκείμενον. S. dolet Xanthias,
sibi tam diu adstandum esse cum
tanto onere, nec ullam sui rationem
habere istos garrientes. secum autem
haec servulus, quae longiorum ser-
monum magis magisque pertaesus bis
repetit, tandemque injussu sarcinam
deponit 160.

90. πλεῖν. cf. 18.

91. ait Eustathius p. 1226., 13.,
ex iis, quae augendi vim habent,
alia esse communia, alia vero joci at-
que elegantiae causa a poetis usur-
pari, velut cum Aristoph. h. l. dicat
πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, et Alexis,
aliud κρείττονα esse altero ἡμέρας
δρόμῳ, quae a locis contra naturam
translata sunt. add. Casaub. ad Athen.
p. 63. et 800. — Ex Dukero. „Nub.
424. τῶν Ἑλλήνων εἶναι μὲ λέγειν
ἐκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.“ Be. et
Br. — S. λαλ. πολυλογώτερα. εἰς
τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκινέζετο.

92. ἐπιφ. τὰ ἐπικείμενα τοῖς με-
γαλοῖς βότρυναι βοτρυδία etc. S. He-
sych. quoque ap. Sp. ἐπιφυλλίδες:
βοτρυδία. cf. Schneideri lex. gr. h.
v. Welcker.: *Nachlesetrauben*. —
στωμύλματα, garritus, ut cum
Sidonio loquar, *Plauderei*, Schnack.
laudantur haec nonnunquam in amoribus
(vide Anthol. Palat. V, 149.,
171., Tat. Jacobs. p. 192, 13.); apud
poetas, praesertim tragicos, vitupe-
rantur. ceterum res dicta pro per-
sona, sicut passim.

93. χελ. μουσεῖα. παρὰ τὰ ἐν
Ἀλκυμένη Εὐριπίδου πολλὰς δ'
ἐνεῖργε κισσὸς, εὐφυνὴς κλά-
δος, Χελιδόνων μουσεῖα. ἀντὶ
τοῦ βάμβακα, καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ
ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων, καὶ
πολυλόγων, καὶ ἐπαχθῶν, ἐστὶ τατ-
τομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ χελιδόνων
γένος, πλεόν διὰ τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦς
ἀνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέ-
λος ἐνφραῖνον. — S. cf. 638.,
Blomfield. ad Aeschyl. Agam. 1017.

94. ἃ φροῦδα. ἄφανῃ ὑπὸ τῆς
χαρᾶς. S. K. „est elegantissima
phrasis attica bene notanda, cujus
sensus est qui incredibili gaudio ge-
stiunt. proprie qui subito in aërem
discedunt, prae levitate nimirum ani-
mi. sunt enim quidam homines adeo
ventosi et leves, ut eos quaelibet
gloriola et vana etiam honoris species
pene ultra nubes illico efferat.“ simi-
liter Dukerus, secundum S., „quasi
dicas, prae gaudio eos nesciro, ubi
sint, evanescere.“ Frischlinus *statim*
evanidi, incertum quo sensu. K. qui-
dem atque Dukerus vellem alia quae-
dam exempla ejus usus, quem dicunt,
posuissent: nam quod apud Euripi-
dem legitur Med. 685. et Androm. 72.
φροῦδον εἶναι εἰς τι sive ἐπὶ τι fi-
gurate significat πρόθυμον εἶναι.
quare rectius, ni fallor, Welckerus
die gleich vorbei sind, et I. H. Vos-
sius *die gleich dahin sind* etc. —
Br. „χορὸν λαμβάνειν dicebantur
scenici poetae, quibus locupletas ci-
ves choragi munere fungentes (vid.
Petit. de Leg. att. p. 351.) chorum
instruebant, sumtusque suppedita-
bant omnes agendo dramati. vide in-
terpp. ad Equ. 475. ὥς οὐχὶ καίαι

- 95 ἄπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγωδίᾳ·
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὖροις ἔτι,
ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

HP. πῶς γόνιμον;

ΔΙ. ὥδὲ γόνιμον, ὅστις φθέγγεται
τοιουτοῖ τι παρακεκινδυνευμένον

- 100 αἰθέρα Διδὸς δωμάτιον, ἣ χρόνου πόδα,
ἣ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὁμῶσαι καθ' ἱερῶν,
γλῶτταν δ' ἐπιорκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.

HP. σέ δὲ ταῦτ' ἄρῃσκει;

ΔΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἣ μαίνομαι.

HP. ἣ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὥς καὶ σοὶ δοκῇ.

- 105 ΔΙ. μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

HP. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

χορὸν αἰτοίῃ. exilibus racemulis, succo carentibus, comparatos adolescentulos illos, qui, nondum maturo ingenio, tragoediae componendae se pares esse rentur, Bacchus ait statim *arescere, evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragoediam minxerint: [Pers. Sat. 6, 73. *patriciae immejat vulvae*.] necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent οἱ γόνιμοι. — sic de comoedia Equ. 479. πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι.

99. παρὰ κεν. ὑψηλὸν, βλάσφημον, (διάφωνον? quemadmodum β et θ, η et ω, itemque ι et λ, μ et ν, plus semel confusa sunt in libris.) παραδόξον, ἀσύνηθες. S. tale quid insolentius et audacius dictum. Synesius Dione p. 40. ed. Petav. ὅταν τι παρακεκινδυνευμένον, καὶ νεανιὸν, προενέγκηται. Longin. 32, 3. εἰ δεῖ παρακεκινδυνευτικώτερόν τι λέγει. E K.

100. Ἐφριπιδόν (vet. S. Σοφοκλέους) ἐκ Μελανίππης ὄρνυμι δ' ἰερόν αἰθέρ', οἰκῆσιν Διδός. χρόνον πόδα. ἐξ Ἀλεξάνδρου (recte vet. S. Ἀλεξάνδρας) καὶ χρόνον πρόβαινε ποῦς (vet. S. πόδα). S. Haemann. cf. 304.

102. ταῦτα ἐξ Ἰκκολύτου Εὐριπίδου (576.) ἣ γλῶσσ' ὁμῶμοχ',

ἣ δὲ φρενὴν ἀνώματος. S. cf. Thesm. 278. — ἰδ. τῆς φρ., *seorsum a mente*.

103. καὶ — μαίνομαι. ἀλλὰ πλεον ἣ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ· τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει. E S. cf. 704.

104. δοκῇ, *placuerit*: ut tu ipse aliquando judicabis. *perperam* II. δοκεῖ, cum ista nunc quidem vehementer placeant Baccho. praedicat autem Hercules, quod revera futurum est. κόβαλλα (sic). κακούργα καὶ ἀνελεύθερα. Δίδυμος κατεστρωμμένα, ἀπατητικά, καὶ κακοβούλους κοβάλλους (954.) S. cf. Schneider. lex. v. κόβαλος. nostrates verbo sensuque simili dicunt *Koboldstreiche*.

105. Frischlin. *Ne tu habites meum. animus: nam propriam habes domum. h. e., Consio interprete, Nicht meine Meinung kümme dich! urtheil' für dich.* Herculem pro se sentire ac cogitare vetat Bacchus, praesertim in rebus, quas parum intelligat. comparari potest illud Persii Sat. 4. *extrema Tecum habita*. S. καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω. non leguntur haec hodie in ista tragoedia.

106. ἀτεχνῶς. ἀντὶ τοῦ ὁλως, καὶ συνόλως etc. S. — „ἀτεχνῶς, ἀπλῶς, καθόλου. vid. Ammon.“ Br.

ΔΙ. δειπνεῖν με δίδασκε.

ΞΑ. περὶ ἑμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΔΙ. ἀλλ' ὥνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
 ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
 110 τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
 ἔχρω τόθ', ἥνικ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
 τοὺτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
 πορνεί', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
 πόλεις, διαίτας, πανδοκευτεῖρας, ὅπου
 115 κόρεις ὀλίγιστοι.

ΞΑ. περὶ ἑμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

HP. ὦ σκέτλιε, τολμήσεις γὰρ λέγειν καὶ σὺ γε;

ΔΙ. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ', ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν
 ὅπως τάχιστ' ἀφιεξιόμεθ' εἰς ἕδου κάτω·
 καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσης.
 120 HP. φέρε δὴ, τίς αὐτῶν σοι φράσω πρώτην τινά;
 μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλῳ καὶ θρανίου
 κρεμάσσαντι σουντόν.

ΔΙ. παῦε· πνιγερὰν λέγεις.

HP. ἀλλ' ἔστιν ἀτρυπὸς σύντομος τετριμμένη,

107. δειπνεῖν με δ. τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἔκεινο δ' οὐ. ταῦτά με, φησὶ, δίδασκε, καὶ μὴ κοῖνε τραγωδίας. ὅτι ἀδελφάγος ὁ Ἡρακλῆς. S. — περὶ — λόγος. cf. 87.

111. ἐπὶ τὸν K. est ad abducendum Cerberum, de qua vi praepositionis ἐπὶ consilium indicantis vide praeter alios Fischer. Animadv. ad Weller. III, II. p. 243. B.

113. ἀναπ., mansiones. — κρήνας. γράφεται κρηνοσύς. ἐκτροπαὶ δὲ ἐννεύσεις τῶν ὁδῶν, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται· διὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ, καὶ κρῦπτεσθαι, ὅταν ταραχὴ τις γένηται τῶν νεκρῶν. ὅσα δὲ οἱ ὁδοιποροῦντες ἐκάνω τῆς γῆς ἐνδοσκοῦσι καθ' ὁδόν, ταῦτα καὶ αὐτοὺς οἰόμενος καὶ ὅπῃ γῆν εἶναι ἑρωτᾷ περὶ τούτων. S.

115. κόρεις. nusquam gentium cimices plures infestioresque esse dicuntur quam in Graecia. cf. Plut. 541., Nub. 618. Bartholdy (Reise nach

Griechenland S. 101.) „Der Gnebel übersteigt zuweilen alle Vorstellung. Es ist nicht möglich, heimtückischere Wanzen aufzufinden. In Athen hing G. sein Bett wie eine Hängmatte an der Decke auf“ u. s. w.

116. Seidler., D. — λέγειν; ΔΙ. καὶ σὺ γε μηδὲν etc.

120. II. inutiliter repetito τίνα sine emphasi — τίς α. σοι φ. π., τίνα;

121. θράνους καὶ θρανίδια („θρανία Suid. v. θρανίον.“ Duker.). τινὰ διαφορία καὶ ὑποκόδια ἔλεγον [καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ διὰ θρηῆνος], ἐφ' ὧν οἱ ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσιν ἐαυτοὺς, ἀπολατίζοντες αὐτά. S.

122. πνιγ. qui se suspendunt, illi πνίγονται, suffocantur, et aeternus dicitur πνίγος. dixerat autem, se nolle θερμὴν ὁδόν, calidam, aeternam viam. Be.

123. σύντομος. ὅτι οὐ μόνον ἐπίτομον λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ σύντομον. τετριμμένην δὲ ἄμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ καταμαρτυ-

ἡ διὰ θνήσκουσιν.

ΔΙ. ἄρου κώνειον λέγεις;
125 HP. μάλιστά γε.

ΔΙ. ψυχράν γε, καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τάντικνήμια.

HP. βούλεις ταχῆϊαν καὶ κατάντη σοι φράσω;

ΔΙ. νῆ τὸν ΔΙ', ὥς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

HP. καθέρπυσόν των ἐς Κεραμεικόν.

ΔΙ. καὶ τί;

130 HP. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν...

ΔΙ. τί δρω;

HP. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κῆπειτ', ἐπειδὴν φῶσιν οἱ θεῶμενοι

μῆνης· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τρέβεσθαι τὸ κώνειον. S. „scilicet semen cicutae terebatur, ut succus exprimeretur. vide Plin. H. N. 25, 13. et quos laudat Fischer, ad Plat. Phaed. cap. 65. p. 491.“ B.

125. ψυχράν γε κ. δ. καὶ ὡς ἐπὶ ὁδοῦ ψυχρᾶς, καὶ ὅτι κατὰ φύξιν φονεῖται τὸ κώνειον. πῆγνυσι δὲ, εἶπε, τάντικνήμια· ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἀρχεται, πρῶτους αὐτοὺς καταψύχων, ὡς τοῦ ζωτικοῦ αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστέλλομένου. S. cf. Plat. l. l. cap. 66. Plin. H. N. 25, 95., laudante Welckero, Quos enecat cicutae, incipiunt algere ab extremitatibus corporis. φάρμακον Athenis fuisse inter supplicia, vel ex Socratis et Phocionis historia novimus; cf. Xenoph. Hist. gr. 2, 3, 56.; quem in usum cicutae fere a tempore belli peloponnesiaci adhibebatur, ut annotavit Köpke in libro german. Über Gesetzgebung der Griechen p. 726.

127. κατάντη. οὕτως Ἀττικοὶ ἀνελ τοῦ κατωφερέη. — S.

128. ad ὄντος βαδ. (h. e. apti ad iter pedestre faciendum) supplendum mov. B.

129. sequ. ἐς Κεραμεικόν. ἐπὶ τὸν πύργον. vid. sequens annotat.

131. ἀφ. τῆς λαμπάδας. τοῦς λαμπαδιστάς ἀγῶνας. λαμπαδηδρομῖαι δὲ γίνονται τοῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. Κεραμεικὸς δὲ τόπος Ἀθηναίων, (Ceramicus urbanus sub Areopago, septentrionem versus: nam alius ejus nominis locus fuit extra urbem: vid. Meursii liber de duplici Ceramico.) ὅπου συνετίλουν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἐνιαυτὸν λαμπαδοδρογὴν ἀγῶνα. πρὸς δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασὶν etc. S. Pausan. 1, 30. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἔστι Προμηθέως βωμός· καὶ θέουσιν αὐτὸν πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιόμενας λαμπάδας (incensas in ara Cupidinis, quae erat pro foribus Academiae; cui deo et facem dedicabat victor, ut testatur grammaticus ap. Valck. Diatr. Eurip. p. 157.) τὸ δὲ ἀγῶνισμα ὁμοῦ ἐπὶ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δαδα ἔτι καιομένην ἔστιν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νύκτος ἐπὶ πρῶτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίετο, ὁ τρίτος ἔστιν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσι ἀποσβεσθείη, οὐδὲς ἔστιν, ὅτῳ καταλείπεται ἡ νύκx. cf. 1026. notavit Conz., hinc proverbii loco dici lampada tradere pro finiendo seu desistendo. Lucret. 2, 78. Inque brevi spatio mutantur secula animantium, Et quasi currentes vident lampada tradunt.

- εἴ που ξένον τις ἡδίκησε πώποτε,
 ἢ παῖδα κινῶν τὰργέριον ὄφελιτο,
 ἢ μητέρ' ἡλόησιν, ἢ πατρός γνάθον
 150 ἐπάταξιν, ἢ πλοῦρον ὄρχον ὤμοσεν,
 ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

ΔΙ. νῆ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι καὶ
 τὴν πυρόβλην τις ἔμαθε τὴν Κινησίον.

- HP. ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοή,
 155 *ὅψει τε φῶς κάλλιστον ὥσπερ ἐνθάδε,
 καὶ μυρῶνάς, καὶ θιάσους εὐδαίμονας

notavit. Dantius, annotante Welckero, Inferorum 18, 103. seqq., adulatorum in merdam detrusos finxit. — *ἀλίστων* attico. vide Bekkeri Anecd. 1. p. 22, 16. et p. 347., Elmsl. in *Edinburgh Rev.* fasc. 87. p. 73., Buttmann. uber. gr. gr. I. p. 250. libri *αἰσίων*.

149. *ἡλόησεν*, ad normam atticismi, Br. secundum Valck. ad Ammon. t. 2. p. 21., idque habent Suidae codd. Leidensis atque Oxon. vulgo libri *ἡλοῖσεν*, *ἡλλοῖσεν*. gloss. Br. Victor. *ἡλοῖσεν*. *ἐτυψεν*. Voss. *wer die Mutter abgedroschen*. cf. 267.

151. *Μορσίμου*. τραγῳδίας καὶ οὔτος ποιητής, καὶ ψυχρός. ἔστι δὲ Φίλονκλέους υἱός. ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰσχυρὸς ἀγαθός. ἦν δὲ καὶ σμικρός. *οὐδὲν δὲ ἔστιν Ἀμφιδάμαντα*. S. H. Vossius „Homer kennt noch kein Todtengericht. Nach Hesiod, als der Glaube an künftige Vergeltung herrschend ward, fabelte man eine doppelte Abtheilung im Hades, die eine von der Okeaninsel *Elysion* benannt, die andre vom Titanenkerker *Tartaros*. In den Tartaros kamen die Lasterhaften, die Aristofanes, mystischen Vorstellungen sich fugend, als *Ungeweihte* nimt; nach *Elysion* die Frommen, oder, wie Herakles sagt, die *Geweihten*. Jene staken im Schlamm; diese verkehrten mit den Göttern (vid. not. ad 153.), und genossen an ihren Gastmahlen einen ewigen Wonnerausch.“ cf. J. A. L. Wegscheideri disput. de Graecorum mysteriis etc. p. 69., quosque ibi laudat, Heyneum Ex-

curs. 10., 13. ad Virg. Aen. 6., pagg. 339. seqq., 349. seqq., et P. E. Müllerum libro de Hierarchia etc., qui liber prodit Havniae 1803., et inprimis Creuzeri *Symbolik und Mythologie*.

153. *Κινησίας*. διθυραμβοποιός, ὃς ἐποίησας πυρόβλην. — ἄλλως. ὁ Κιν. ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἀγογγήτοι. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρός, καὶ κατεσκελετωμένος. — ἦν δὲ Θηβαῖος, μελοποιός κάκιστος, ὃς ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρῆτο πολλὴ κινήσει (?). S. hoc postremum quidem ex nomine ejus fictum esse videatur. ceterum *πυρόβλην* antiquum genus est saltationis, quod Cinesias molli ac ridiculo quodam cantu instruxit. saepius hominem et hic noster et alii, praesertim Comici, sugillarunt. vide, monstrantibus viris doctis, infra vers. 1364., Av. 1269. seqq., Plat. Georg. 502, A., Athen. I. 12., p. 551., ubi inter macilentos, qui legati ἀφ' ἐκείνης τέχνης ad Inferos mittuntur, Cinesiam proficiisci facit Aristoph. *Γηνεάδην*.

154. descriptio vitae beatorum ap. Inferos, de qua vidd. Homerus *Odyss.* 8., 563. seqq., Pindar. *Thren.* 1. ed. Thiersch. vol. 2. p. 230., Virg. Aen. 6, 638. seqq., Tibull. 1, 8., Cic. de Fin. 5, 19. cf. 422. seqq.

155. sententia frigida, locusque haud dubie affectus, cum ἦ forte intercidisset ante ὥσπερ, superlativus intelligendus sensu comparativi, ut Av. 776. ἦ ὥς —: crasis, ut ἦ ὥς apud Aeschylum *Prom.* 608.

156. *μυρῶν*. quorum myrtetorum

ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.

ΔΙ. οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;

ΗΡ. οἱ μεμνημένοι...

ΞΑ. νῆ τὸν ΔΙ', ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια·

160 ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.

ΗΡ. οἱ σοὶ φράσουσ' ἀπαξάπανθ', ὣν ἂν δέῃ·

οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν

ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.

καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ δειφά.

ΔΙ. νῆ Δία καὶ σὺ γε

165 ὕψαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὐθις λάμβανε.

ΞΑ. πρὶν καὶ καταθέσθαι;

ΔΙ. καὶ ταχέως μέντοι πάνν.

ΞΑ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μισθωσαί τινα

τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.

ΔΙ. ἴδὼν δὲ μὴ ᾤχω;

ΞΑ. τότε μ' ἄγειν.

ΔΙ. καλῶς λέγεις·

170 καὶ γὰρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.

οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·

ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς ᾧδου φέρειν;

in his beatorum ap. Inferos campis inde fit hic quoque mentio, quod myrti coronis redimerentur initia etc. Sp. cf. 320. B. „voc. θίασοι a sodalitatibus Bacchi (vide quos laudat Böttiger. Archäol. Mus. 1. p. 92.) ad quaevis alia sodalitia transfertur.“

157. ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κακῶματα) et Lycophron. Alex. 683. (ἀνδρῶν, γυναικῶν, εἰδότα ξυνουσίας).

158. οἱ μεμ. λόγος γὰρ ἐκράται παρ' Ἀθηναίοις, ὡς δὲ τὰ μυστήρια διδάσθεις μετὰ τὴν ἐνθύνου τελευτὴν θείας ἡμιοῦτο τιμῆς. διδ καὶ πάντες πρὸς τὴν μύησιν ἔσπευδον. S.

159. ὄνος ἄ. μυστ. τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσίνα διὰ τῶν ὄνων φέρουσι τὰ εἰς τὴν χεῖραν ἔδωκεν ἢ παροιμία, διὰ τὸ κακοπαθεῖν

μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας. ὡς ἂν οὖν ὁμοίον τι πάσχων διὰ τὸ πιεῖσθαι τῷ ἐπιεικμένῳ ἄχθῃ, τὴν παροιμίαν μίμνησι. S. Xanthias haec secum, dein sarcinas abjicit. B.

164. χαῖρε etiam mortuis, et iis, qui ad Inferos descendunt, dici ait B. secundum Biagi Monum. gr. Mus. Nan. pagg. 282, 287. his dictis Hercules iatus domum suam se recipit.

166. πρὶν κ. κατ. ridicule, quia vixdum deposuit onus.

168. ὅστις — ἔρχεται, qui huc venit.

169. ἴδὼν δὲ μὴ ᾤχω (i. e. ἔχω), iam autem non habeam, sive invenire possim, quem conducam? hanc scripturam, a S. commemoratam, et nos olim probavimus in Lectt. Aristoph., et in ordinem recepit D. vulgo, crasi perdura, ἴδὼν δὲ μὴ ὕρω (pro εἶρω), vel similiter. — ἄγειν p. ἀγε.

NE. πόσ' ἄττα;

ΔΙ. ταυτί.

NE. δύο δραχμάς μισθὸν τελεῖς;

ΔΙ. μὴ ΔΙ', ἀλλ' ἔλατιον.

NE. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.

175 ΔΙ. ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἵνα ξυμβῶ τί σοι.

NE. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου.

ΔΙ. λάβ' ἐντέ' ὀβολούς.

NE. ἀναβιώην νυν πάλιν!

ΞΑ. ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος! οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.

ΔΙ. χρηστὸς εἰ, καὶ γεννάδας.

180 χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

ΧΑ. ὦδπ, παραβαλοῦ.

ΞΑ. τουτὶ τί ἔστι;

ΔΙ. τοῦτο ἴμνη, νῆ Δία,
αὐτίη' στίη, ἣν ἔγραψε, καὶ πλοῖόν γ' ὄρω.

ΞΑ. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καῖσι γ' ὁ Χάρων οὔτοσι.

ΔΙ. χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων!

173. ἄττα. vid. Pac. 868., Matth. gr. indices, h. v.

174. ὁ π. ὅμεις τ. ὁ. *pergitte vos hae viae*. S. — τὸ δὲ ὁ π. ὅμ. τῆς δ. ὁ νεκρὸς φησι πρὸς τοὺς νεκροφόρους. *ὑπάγετε valet προάγετε, ut Theogn. 901. (921.) ed. Bekker. cf. Stephan. Thesaur. gr. l. t. 1. p. 90., Jacobs. ad Anthol. t. 10. p. 15.*

175. ὦ δαιμ. cf. 44. *ἵνα etiam Paris., quod merito admisit D. solocum est, quod alii habent, ἑάν. Venet. En' ἄν.*

177. ἀναβ. νῦν. *ὀχλούμενος ἐπ' αὐτῶν τοῦτο λέγει. ἐν ᾗθι δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡμῖν, ὡς, ἀπολοιμην.* — S. recte D. νῦν p. νῦν.

178. σεμνὸς, *superbus, fastidiosus.* — οὐκ οἰμ.; *non plorabit? nonne me jubes cum devertere?*

180. ἔλατιόν ἐστιν ἐπιφθονία τὸ ὥδπ. τὸ δὲ παραβαλοῦ ἀντὶ τοῦ ὀρμισσον τῇ γῇ τὴν ναῦν. ἐν τῇ νηὶ δὲ ὁ Χάρων λέγει. (dicit remigi. cf. 197., 262.) S. Voss. *Ho, stop! anlege! Ho, stop! Anruf beim Anlegen und Abstoßen.* cf. 206.

184. — ἡ οὕτω πιθανὸν ὑπονοεῖν, *τρεῖς τοῦτο λέγοντας, ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διδύσκον, Ξανθίαν, καὶ τὸν νεκρὸν. δεῖ γὰρ ὁκνοῦσθαι αὐτὸν βούλεσθαι συνεμβαλεῖν αὐτοῖς.* E S. *placebat haec ratio Bentlejo, Br. certe mediam salutationem servo malebat tribui. sed non male Konz. „Die dreifache Begrüssung, die der Dichter dem Poltron von Gott in den Mund legt, ist ein vortrefflicher natürlicher Zug. Dieser will seine Angst und Verlegenheit hinter dieselbe verstecken, und den Charon durch dieses übertriebene Zuvorkommen sich gewinnen.“ fieri quoque potest, ut audacter fingatur senex, qui ne ter quidem salutantem resalutat: quem admodum servus vetulus in dramate musico Mozartii, inscripto Die Entführung aus dem Serail, ter appellatus ab adolescente Hispano, vix tandem respondet, non ille quidem surdus, sed, quae est ejus morositas, responso non dignatus Christianum; cum Charon recte non auribus*

185 ΧΑ. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ ᾗ δ' ὄνου πόκας,
ἢ ᾗ Κερβερούς, ἢ ᾗ κόρακας, ἢ πλὶ Τάλινρον;

ΔΙ. ἐγώ.

ΧΑ. ταχέως ἔμβαινε.

ΔΙ. ποῖ στήσιν δευκίς;

ἐς κόρακας ὄντως;

ΧΑ. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' εἵνεκα.

modo, sed etiam oculis omnibusque membris captus fingatur, ut apud Inferos, tum primum χαιρ', ὃ Χάρων leui voce pronunciamus est, altiore alterum, postremum altissima; quod ridiculum. — In verbis χαιρὲς Χάρων paronomasiam inesse animadvertit Welckerus.

185. seqq. τοῦτο κηρύσσει ὁ Χάρων. ὡς τόπους δὲ καταλέγει. οὕτω γὰρ κηρύσσειν εἰσάγειν οἱ τὰς ναυτὺς ἔχοντες, ὅτε πρὸς ἑτέραν ἐκπλεῖσιν μέλλουσι χωρῶν, ὡς ἂν ἀνοήσαντες οἱ ἐκεῖθεν ἀποδημήσαντες τοὺς τοὺς μισθώσαιντο. κατὰ τὸ ἔνωσιν ἔθος καὶ τὰ ἐν ἔθου σχηματίζει. Λήθης δὲ πεδίον χωρίον διατετόκων ἐν ἔθου, ὡς καὶ τὸν Ἀθαίανον λίθον ἀπὸ τοῦ ἀνάλυθαι τοὺς νεκροὺς, καὶ ἀλβαντας εἶναι. ἐν δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν κατ' ἔθου δηλοῖ, τοῦ ἢ ἐς ὄνου πόκας· ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀπομείνωσθαι τῶν ὄνων. φαίνεται δὲ καὶ παροιμιώδεις εἶναι ὄνου πόκας, τὸ ἄχρηστον· οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκας χρησιμεύουσιν. ἡ παροιμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηντώνων, καὶ ἀνυποστάτων, παρόσον τὸν ὄνον οὕτως πῆξαι τις δύναται, οὕτως κάρσαι. λέγεται δὲ καὶ Ὅνον κείρας ἐπὶ τῶν ἀνηντόντων ἐπιχειροῦντων. ἐν ᾧ τρέφω φάμεν καὶ τὸ Χύτρον ποιητὴς, καὶ Κόκρον ἀναθυμῆς. ἀνήντοτα δὲ καὶ τὰ ἐν ἔθου. διὰ τοῦτο σὺν ὄνου πόκας ἀνέπλασε ποιητικῶς. S. ἢ ᾗ δ' ὄνου πόκας. εἰς τὸ μηδὲν. gl. Victor. significanter etiam fluvios Inferorum Acheronta, Pyriphlegethonta, Cocytum, Stygum, dici ait Welckerus ap. Homerum Odys. κ', 513. seqq. aliosque.

187. Κερβ. τινὲς καὶ παρ' Ὁμή-

ρον (Odys. λ', 14.) γράφουσιν ἐνθάδε (sic) Κερβερίων ἀπὸ τοῦ Κιμμερίων· ἢ μᾶλλον τοὺς Κιμμερίους φασὶ (imo φησὶ)· καλεῖται δὲ παρὰ τὸν Κέρβερον. — ἐς κόρακας. καλεῖται ἐνταῦθα εἰκὼν ἐς κορ. Ἀθήνησι γὰρ τόπος ἦν οὕτω καλούμενος, οὐχὶ ἐν ἔθου. ἡ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐκεῖσε σιπτόμενοι εἰς ἀπώλειαν ἤρχοντο. S. Τάλινρον Laconicae promontorium, ubi putabatur esse descensus ad Inferos. Virg. 4. Georg. (467., ubi cf. interpp. B.) Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis. Be.

188. sic meliores libri, Berglerio aliisque probantibus. Solon fragm. 5, 65. πᾶσι δὲ τοῖς κινδυνος ἐπ' ἐργασίαι, οὐδὲ τις οἶδε, Ποῖ στήσιν μέλλει, χρήματος ἐχόμενον. annotavit Be. στήσεις vox nautica. Frischlin. quo cursum diriges?

189. εἵνεκα Paris., vet. edd., Suid. in σοῦ γ' εἵνεκα, alii σοῦ γ' οὕνεκα, quod κινώφωρον. nimis praeefracte Br. (ad Lysistr. 74.) et alii quidam viri docti, in his B. ad Equ. 548., quemque laudat, Bastius ad Gregor. Cor. p. 898. sequ., formam istam ionicam ab Atticis poetis abjudicant, cum alia quaedam apud illos ionica patienter ferant, Ammonisque auctore (p. 106. ed. Valck.) οὕνεκα sit ὅτι, εἵνεκα autem χάρις, quo hic opus est. cf. Fischer. ad Plut. versum 991., et inprimis censorum editionis Inverniz. in Ephemerid. univ. litt. anno 1794. editis. S. σοῦ γ' εἵνεκα, παρόσον οὕτως εἰσάγειν λέγειν οἱ ναῦται, ὡς χαρίζομενοι τῷ ἐπιβάτῃ. ridicule dixit σοῦ γ' εἵνεκα, in tuam quidem gratiam, qui Bacchum avecturus sit ἐς κόρακας.

190 ἔμβαινε δῆ.

ΔΙ. παῖ, δεῦρο.

ΧΑ.

δοῦλον οὐκ ἄγω,

εἰ μὴ νευαυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.

ΞΑ. μὰ τὸν Δι', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.

ΧΑ. οὐκ οὖν περιθρῆξει δῆτα τὴν λίμνην τρέφων;

ΞΑ. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;

ΧΑ.

παρὰ τὸν Αὔαινον λίθον,

195 ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.

ΔΙ.

μανθάνεις;

ΞΑ.

πάνυ μανθάνω.

οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἑξαιών;

ΧΑ. κῆτιζ' ἐπὶ κώπην. — εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπενδέτω. —

191. εἰ — κρεῶν. h. e. nisi liber est. S. τὴν περὶ Ἀργίνουσάν φησι ναυμαχίαν. ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχῆσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωμάτων. φησὶν οὖν, οἶον οὐ περὶ χρημάτων καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος· κρείας γὰρ τὸ σῶμα. — cf. annot. ad 33. κρείας dicitur Allantopola Equ. 393., 423. quod in aliquot libris legitur, περὶ τῶν νεκρῶν, vel π. τ. νεκρῶν σωμάτων, nihil nisi prava est interpretatio.

192. ὀφθαλμιῶν, *lippimus*, quo vitio cognosci solent voraces et multibibi, qui abstinencia maxime curantur. hellnonem igitur se esse Xanthias significat per jocum, ut Bacchi, τοῦ γάστρωνος (200.), servulum. cf. Welcker. p. 237.

193. sic pauci quidem MSS. (nam plurimi κῆτιζ' habent pro τρέφων), sed vet. edd. tantum non omnes; quae scriptura elegans est, et ea, cui minus intellectae alteram istam facillimam suffecisse librarii videantur. minime autem inusitatum est, simplici verbo compositum addi ejusdem originis, velut, annotante Be., hic noster Equ. 287. dixit κερᾶζομαι σε κρᾶζων. Eurip. Phoen. 1231. (1140.) ἦν μὴ με φεῦγον ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα, ubi vidd. Porson. et Schaefer., quorum hic verbo simplici initium actionis, composito finem significari putat. cete-

rum libri οἰκοῦν — τρέφων, vel οὐκ. — κῆτιζ', affirmativa sententia, quod primus correxerat B.

194. Αὔαινον. ἀπὸ τοῦ αἶονος τοῦ νεκροῦς εἶναι etc. cf. annot. ad 185.

196. τῷ ξυνέτυχον, ἐξαιών τῆς οἰκίας; S. alludit ad superstitionem Graecorum, qui omnia bona malave captabant ex iis, quae prima exeuntibus manibus occurrerant. Cons. abijt nunc Xanthias. B.

197. καθ. ἐπὶ κ. ὁ μὲν Χάρων καθιζεῖ ἐπὶ κώπῃν εἰς τὰς τοῖς (τῷ, remigi suo. cf. 180.) ἐν τῷ σκάφει, ὅπου μεταχειρίζεσθαι τὰς τὴν [καὶ κωπηλατῶν]. ὁ δὲ Διόνυσος παρανοήσας ἐνάθισεν ἐπάνω τῆς κώπης· διὸ καὶ ἐκπλήττεται παρὰ τοῦ Χάρωνος. S. Victor. Bacco dicit Charon. — εἴ τις ἐπιπλεῖ. i. e. εἴ τις ἐκπλεῖσσει. aptissime usurpatum praesens in re, quae statim futura est (cf. 579.); neque insolens ille usus: vide grammaticos, et quos laudavimus cum alibi in annotatis ad Tragicos, tum ad Eurip. Med. 360. quae multis placuit conjectura εἴ τις ἐπὶ πλεῖ, est ea quidem facilis et verosimilis, saepius; hisce voculis inter se permutatis sed minime tamen necessaria. K. Imitatur hic Charon morem nautarum, qui quum e porta solitari sunt, clamore sublato hac de re monere so-

οὗτος, τί ποιεῖς;

ΔΙ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ

ἵζω *πὶ κώπην, ὅππερ ἐκέλευσάς με σύ;

200 ΧΑ. οὐκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαυδὶ, γάστρων;

ΔΙ.

ἰδοῦ.

ΧΑ. οὐκουν προβαλεῖ τῷ χεῖρε, κάκτενεῖς;

ΔΙ.

ἰδοῦ.

ΧΑ. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς

ἐλῆς προθύμως;

ΔΙ.

κᾶτα πῶς δυνήσομαι,

ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλμίνιος

205 ὦν, εἴτ' ἐλαύνειν;

ΧΑ.

ῥᾶσι· ἀκούσει γὰρ μέλη

κάλλιστ', ἐπειδὴν ἐμβάλλης ἅπαξ.

ΔΙ.

τίνων;

ΧΑ. * βυτράχων, κώκων, θυνμιστά.

lent eos, quibus animus est ad eadem loca, quo navis illa tendit, proficisci.

198. οὗτος, τί π.; alloquitur Charon Bacchum, quem super remo sedere videt. B.

200. sequi ad remum sedere jubetur Bacchus atque remigare; sed ille ibi considet tantum et manus extendit, nihil operans. — S. γάστρων. γαστράμαργα. εἰσάγουσι γὰρ (intellige Comicos) εὖν Διδόνου προγάστρα καὶ οἰθαλίον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοφλυγίας. — ἰδοῦ. vox obedientis.

202. φλύαρος. ἔχων. notus pleonasmus: vide 477., Matth. gr. §. 567 etc.

203. ἐλῆς. fut. atticum.

204. ἀθαλ. „simile Menandri ἀθάλαστος ap. Athen. 4, 132.“ Be. cf. Person. ad Eurip. Or. 613. (ὥς ὅττι δᾶμ' ἀνηφαίστην πυρί.) — ἀσαλ. is, qui Salaminiae pugnae non interfuerit. Cons.

205. μέλη. ad numerum remigare, signum dante κελενστῇ, seu portisculo, simulque ad tibiam τριτηρένιον cantare solebant veteres nautae, sicut hodieque Siculi aut Veneti; quem cantum hic suo modo imi-

tantur ranae paludis Acherusiae. vide Potteri Archaeol. 2. p. 311. Böttigeri archaeol. Museum 1. pagg. 66., 73., Blomfield. ad Aeschyl. Pers. 403., Bähr. ad Plat. Alcibiad. p. 280. sequ.

206. ἐμβάλλης. τὴν κώπην.

207. βατράχων, κώκων. ridicule, quasi comparandis inter ranas et cygnis. aliquante verecundius hisce hirundines jungit Lucianus Ver. Hist. 2. §. 15. quanquam videndum est, ne hic aliquid lateat. nam si revera dixit Charon, auditurum esse Bacchum cantas cycnorum, quid est quod illorum cantum ne vestigium quidem deprehenditur in sequentibus, sed nihil auditur praeter pessimum istud ranarum βρενκενὲξ κοῶξ κοῶξ? Sane hinc intelligas, unas significatas esse ranas, idque nomine ridiculo βατράχοκύνων, i. e. cycnorum, qui speciem ranarum induerunt (Froschschnöcke); quo commento cum malos poetas generatim ridet noster, tum inprimis Phrynichum atque Platonem, et quicumque in certamen musicum descendere cum ipso audebant; id quod manifesto monstrant illa 255. τοῦτῳ γὰρ οὐ κήσσει et quae sequuntur. cf. 216.,

ΔΙ.

κατακέλευε δῆ.

X. A. ὦδπ ὅπ, ὦδπ ὅπ.

B A T P. βρεκεκεκέξ, κοῦξ, κοῦξ!

t. d. c. μονοστ.

210 [βρεκεκεκέξ, κοῦξ, κοῦξ!]

λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,

as., i. et t. c.

ξύναυλον ὕμνων βοᾶν

φθεγγώμεθ' εὔγηρον ἱμῶν ᾠοιδᾶν,

as., 2 i. h.

κοῦξ, κοῦξ,

i.

215 * ἦν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς

as., i. h. et i.

Διόνυσον ἐν Λίμναις ἱαχῆσαμεν,

alc.

ἦνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος

da. tr.

τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι χωρεῖ

alc. decasyll.

219. vox ficta, ut ἱπποκένταυρος, καμηλοπάρδαλις, στρουθιοκάμηλος, aliaque non pauca, praesertim ap. ipsum Aristophanem; quam aliunde ignotam consentaneum fuit cito mutari. — κατ. δῆ. ipse κελυστής esse fingitur Charon, alio deficiente.

208. ὦδ π ὅπ. cf. 180. Voss. Ho stop! hallo!

210. versus omissus in Veneto.

211. v. ann. ad indicem personarum.

212. ξύναυλον. σύμφωνον.

213. εὔγηρον, ranarum scilicet sententia.

215. Νυσήϊον. nonnihil suspecta est ionica forma, ubi dorismum potius expectes. Νύσιος audit Bacchus Lys. 1195., et hoc ipso loco in scholio, vereorque ne hic quoque poeta dixerit Νύσιον, et conflatum sit Νύσηϊον ex vitioso Νύση et ἰον, quod, animadverso statim errore, illi adscripserit librarius, η littera non expuncta. etiam Νύσαιον malis. quod si divinas, versus est iambicus dimeter, metrum usitatissimum. Διὸς Διόνυσον ἐν Λίμναις. (sic, non Λίμναισιν, ut vulgati libri, corrupto versu alcaico.) λέλειπα παιδα, ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν δὲ λιμνῶν μεταφύρουσιν ἐπὶ τὸν ἐν Λίμναις Διόνυσον λεγόμενον. Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, (prope Athenarum arcem.

Sp.) ἐν ᾧ Διονύσου ἱερὸν. Καλλιμαχος — Λίμναίφ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Νύσιος δὲ δ Διόνυσος [τοῖς Ἰνδοῖς] ὀνομάζεται ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσης. (v. Lys. l. c., et Moser. ad Nonni Dionys. p. 202.) οὐ μόνον δὲ Ἰνδοῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶσι πρὸς ἅπαντα (i. e. orientalibus) ἔθνεσιν, ὡς φησι Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τριανίου βίῳ. κραιπαλόκωμος δὲ, κατὰ μετωνυμίαν, ὁ κατὰ μέθην γινόμενος ὄνυχος. S. Hesych. Λίμναρχος. Λίμναι ἐν Ἀθήναις τόπος, ἀνακείμενος τῷ Διονύσῳ, ὅπου τὰ Ἀθήναια ἤγαντο. (add. Menraii Athenae atticae [1624.] p. 149. seqq. B.) „Erat Bacchi festum Ἀθήναια appellatum idem, quod alio nomine dicebatur Ἀνθεστήρια, cujus dies 3. Χύτροι seu Χύτροι appellabatur, quo certabant poetae, agebanturque fabulae. videat lector eruditam Ruhakenii disput. in auctario Emendat. ad Hesych. v. Διονύσια. — ἱαχῆσαμεν verti debuit canere soleamus (nos ranas, i. e. mali poetae scenici: vid. annot. ad 207.) quae frequens est istius aoristi significatio.“ Br. cf. argum. not. 9.

218. ταῖς ἱεραῖς Χύτροις membr. (et ita Br.) Cod. 4. reg. (E) magis etiam ionice τῆς ἱερῆς Χύτροις. Br. (cf. ann. ad 215.) nomen hic 3. Florallium (Ἀνθεστηρίων) dies ab oillis habuit, quia olla, coctis leguminibus plena, deo consecrabatur. B.

- κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. as., a. et i.
 220 βρεκεκεκίξ, κοᾶξ, κοᾶξ! t. d. c.
ΔΙ. ἐγὰ δὲ τάλγειν ἄρχομαι i. d.
 τὸν ὄρρον, ὦ κοᾶξ, κοᾶξ.
ΒΑ. βρεκεκεκίξ, κοᾶξ, κοᾶξ! t. d. c.
ΔΙ. ὕμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει. i. d.
 225 *ΒΑ.* βρεκεκεκίξ, κοᾶξ, κοᾶξ! t. d. c.
ΔΙ. ἀλλ' ἐξόλοιοθ' αὐτῷ κοᾶξ. i. d.
 οὐδὲν γὰρ ἔστι' ἄλλ' ἢ κοᾶξ.
ΒΑ. εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πρῶττων t. d. c.
 ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὐλυροί τε Μοῦσαι, as., cr. d. et i. h.
 230 καὶ κεροβάτης Πᾶν, ὃ καλαμόφθογγα παῖων, as., i. h.
 et cr. d. h.
 προσειπitéρπεται δ' ὃ φορμικτὰς Ἀπόλλων, t. tr.
 ἔνεκα θόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λῆμναις τρέφω. t. t. c.

219. ἐμὸν τέμενος. λέγουσι τὸ ἐν Ἀλφαις τοῦ Διοσκόρου ἱερὸν· πρὸς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ἐν λῆμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, Ἀλφαι δὲ καὶ τὸ ἱερὸν. S.

221, 2. τάλγειν. i. e. τὸ ἀλγεῖν, quod dictum pro ἀλγεῖν: vid. Matth. gr. §. 542. male Br. δέ γ' ἀλγεῖν. S. ὁ Διόν. λέγει δεινοπαθῶν ἐπὶ τῷ πωπηλατεῖν. — ὦ κοᾶξ, κοᾶξ. διὰ τὸ συνεχρᾶς αὐτῶν ἐπιφθσυγμα παίζων λέγει. (ridicule dicit ὦ κοᾶξ κοᾶξ. sive potius uno verbo κοᾶξ-κοᾶξ, pro ὦ βάτραχοι.) ὄρρον δὲ τὸν λεγόμενον ταῦρον, τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων. (?) Καλλίστρατος τὴν ὄσφυν, καὶ τὸ ἱερὸν ὁστοῦν. Ἀλφειος τὴν τραμήν, ὅχι, ὥς τινες, τὸ λαχῶν. ἔσθεν καὶ τὸ ὀρρωδεῖν, τὸν ὄρρον ἰδρῶν. (? cf. Schneider. lex. gr. v. ὄρος.) etc.

226. αὐτῷ κ. σὺν αὐτῷ κοᾶξ. Ὅμηρος αὐτοῖς ἴπποισι, καὶ ἀνδράσιν. S. vid. Matth. gr. §. 400, f.

228. ita Rav., Bekk., D. vulgo εἰκότως ἔγωγ', ὦ κ. πρ., metro incommode et vix usitato. quidam libri, in his Paris., sive. σὺ γ' ὦ κ. πρ. utrumque et ἐγὰ et σὺ interpretamenta esse putat B. S. ὦ κ.

πρ. ὦ πολυπραγμονῶν. ἢ ὅτι σὺ κατὰ ἡσυχίαν ἀλγεῖ, ἀλλὰ χλευάζει αὐτοῦς· ἢ ὅτι καὶ εἰς ἔδον ὑπέμεινον ἐλθεῖν. (hoc recte.) — ὦ κ. πρ. de intempestiva curiositate, quum illa quis curat, quae nihil ad ipsum attinent. Herod., 5, 33. τί πολλὰ πρήσσεις; (cur tam es curiosus?) Eurip. Hipp. 785. (741.) τὸ πολλὰ πρήσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ. E Be. cf. 702.

230. seqq. κεροβ. — ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράχυν· διὸ καὶ αἰγυβόταν καὶ τραγοβαμονα λέγουσι. — καλαμ. — ἐκεῖ σύριγγι ἡδεῖται ὁ Πᾶν, ἥτις ἔστιν ἐν καλαμῶν. θόνακος δὲ τοῦ λεπτοκαλάμου, μέλος ἀποτελούμενος τῇ τοῦ ἀνέμου συγκρούσει. E S. ita vocab. ὑπολύριον interpretatus, velut per nebulam verum vidisse videtur S.: nam sane θόναξ ὑπολύριος haud inepte intelligetur θόναξ ἡχῶν ὑπὸ λύρας, calamus lyrae adsonans: vid. Matth. gr. §. 592, β. vehementer friget, quod nonnullis placuit, θόνακα ὑπολύριον esse μαγάδα, ponticulum, le chesulet, der Steg, qui olim ex arundine fiebat.

232. τρέφω, ἔγω. frequens verbi significatio apud poetas.

βρεκεκεκὲς, κοῦξ, κοῦξ!

t. d. c.

ΔΙ. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω,

i. d.

235 χῶ πρωκτὸς ἰδὲι πάλαι,

καὶ αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ

t. d. c.

βρεκεκεκὲς κοῦξ, κοῦξ.

as., i. et t. c.

ἀλλ', ὦ φιλωδὸν γένος,

παύσασθε.

ΒΑ. μᾶλλον μὲν οὖν φθελγόμεθ', as., i. h. et dm.

240 εἰ δὴ ποτ' εὐηλίοις ἐν ἀμέραισιν

as., i. h. et an.

ἤλάμεσθα διὰ κυψίφου

t. d.

καὶ φλέω, χαίροντες ὠδῆς

πολυκολύμβοις μέλαιν,

ith.

ἦ, Διὸς φεύγοντες ὕμβρον, ἐνδρῶν ἐν βυθῷ χορείαν

t. t.

245 αἰόλαν ἐφθελγόμεσθα πομφολυγπαφλάμοισι.

t. t. c.

234. φλυκτ. γ' ἔχω. pustulas habet in lumbis, qui diu in duro transtro sederit.

236. per tropum quendam dicitur ὁ πρωκτὸς ἐγκύψας ἐρεῖ pro ἔμου ἐγκύψαντος [incurvati ad remigandum] ὁ πρ. ἐρεῖ. Ex Be.

240. εἰ δὴ π. εὐηλίοις. ὅτι ἐν τῷ χειμῶνι φοβοῦμενοι φεύγουσι, καὶ ἀποσιωπῶσιν· ἐν δὲ τῷ θερεί ἄφοβοί εἰσι. S.

241. ἡ λείμεσθα. ἐκηδήσαμεν etc. S. κύπειρος et φλέως sunt plantae aquaticae. κύπειρος, κύπειρον, κυψίφης, est *Cyperus longus* Linn., *souchet*, *longus Cypergras*, quo pariter ac *Cypero fusco*, qui et in nostris regionibus provenit, et *Cypero flavescens*, equi aluntur apud Homerum. φλέως videtur esse *phleum*, *Lieschgras*, quae herba item in pratis pascuisque germanicis florere solet. sed dubitat Schneiderus in lex. gr., an sit potius *sagittaria* Linnæi, *Pfeilkraut*, plantae genus scirpo simile, cujus plantae duas hic terrarum novimus species, *sagittariam sagittifoliam* et *heterophyllum*. vide J. Billerbeckii *Floram classicam* et F. G. L. Succowii *Floram Manhemensem*. S. quidem de *κυψίφῃ*, planta notissima, satis habet dicere, esse *εἶδος βοτάνης*. de φλέω

autem φλέως, inquit, *λοχμῶδες φυτὸν, σὺ μνημονεύει Θεόφραστος*. προδὴλον, ὅτι *κοιτάμιος* ἐστὶ *βοτάνη*, ὥς *βοῦτομον*. διὸ καὶ τὸν κύπειρον *προσεβήκεν*, ὡς καὶ *Θεόκριτος* ἐν *θῆν βοῦτομον* δέξθ', βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον. *μύμηται* αὐτοῦ καὶ ἐν *Ἀμφιαράῳ* πόθεν ἂν λάβοιμι βόσκα τῷ *πρωκτῇ* φλέων; etc. quae planta ab aliis vocatur *φλέως*, sive *ἱπποφλέως*, et latine *spina fullonia*, *der weidenblättrige Sanddorn*. plura in hanc rem vide ap. Billerbeckium l. l. p. 239.

245. αἰόλαν. *ποικίλην*. gloss. Victor. ; χορ. αἰόλαν, *celorem choream*, *κηδητικὴν*, ut exponit Suidas. — Br. audacius dictum est *χορείαν φθελγέσθαι* pro cantando inter subsiliendum. E B. — πομφ. ἐν φύσκεις *δηγνόμεναις*, καὶ ἡχόν τινα ἀποτελούσαις. ἢ ἐν ταῖς διναις τῶν ὕδατων· *πομφόλυγες* γὰρ αἱ *φλυκταίνωδεις* δῖναι. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπειδὴ τῶν ἐξ ὕδατος σταγόνων *πιπτουσῶν ἐν τῷ πηγῶν ἢ λιμνῶν ὕδατι* *πομφόλυγες* ἦτοι φύσκει *συνιστάμεναι αὐτίκα* (συνιστ. αὐτ. δὲ) *διαφθειρόμεναι* ἢ *χον ἀποτελοῦναι τινα*. S. possis etiam exponere σὺν *πομφ.* una cum strepitu cadentis bullientisque pluviae. Voss. unter *Schäum aufboppelung*.

- βρεκεκεκῆς, κοῦξ, κοῦξ! t. d. c.
 AI. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω; i. d.
 BA. δεινὰ γὰρ πεισόμεθα. ith.
 AI. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων εἰ διαβρύγῃσμαι. t. t. c.
 250 BA. βρεκεκεκῆς, κοῦξ, κοῦξ! t. d. c.
 AI. οἰμῶζ'· οὐ γάρ μοι μέλει. i. d.
 BA. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθ' ἄ γ', t. d.
 ὅποσον ἢ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ, δι' ἡμέρας t. t. c.
 βρεκεκεκῆς, κοῦξ, κοῦξ! t. d. c.
 255 AI. τοῦτω γὰρ οὐ νικήσεται. i. d.
 BA. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως. t. d.
 AI. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δὴ μ' οὐδέποτε· t. tr. brach.
 κεκραξόμεαι γὰρ, κἄν με δέῃ, δι' ἡμέρας, i. tr.

247. libri τουτὶ — λαμβάνω. in-
 sciete interpretatur S. τὸ λέγειν βρε-
 κεκεκῆς παρ' ὑμῶν ἔμαθον. Frisch-
 lin. ad verbum, sed obscure, Istus
 a vobis aufero. Br. hoc vobis estimam;
 Voss. Diese Lust vertreib' ich euch!
 quam veroor ut quiaquam exprimat
 ex graecis sententiam. quare adscri-
 psi signum interrogationis, ut λαμ-
 βάνω ait conjunctivus, hoc sensu
 „hoc a vobis accipiam? hocne pa-
 tiar, ut continuo accinendo τὸ βρε-
 κεκεκῆς me enicetis?“ ad quod ran-
 nae ridicule δεινὰ γὰρ πεισόμεθα,
 (εἰ μὴ λαμβάνω) alioqui male no-
 biscum agatur, (nisi patieris), vel
 secundum A Paris., quem Br. secu-
 tus est, δεινὰ γ. πεισ., εἰ σιγήσομεν,
 male habebimus scilicet, si tacendum
 nobis est, quasi durare non possint
 in palude sua, nisi infinite coaxent.
 haec mutatio interpunctionis facillima
 est: recte enim Porsonus ad Eurip.
 Med. 1106. „Nullam,“ inquit, MSS.
 auctoritatem in hac parte habent, et
 pessime plerumque distinctiones col-
 locant.“ ceterum verba εἰ σιγήσομεν
 procul dubio ex margine irrepserunt.
 248. ita Rav., recto: siquidem
 γὰρ index est intelligendae senten-
 tiae, quam significavi in praegressa
 annot.; quod genus ellipseos illustrat
 Markl. ad Eurip. Suppl. 298. (274.)
 vulgo libri δεινὰ γ' ἄρα, Br. e
 membr. δεινὰ γ' ἄρα etc.

249. ἐλαύνων. participium pro

gerundio, remigando, et ita fere ver-
 bum διαβρύγῃσμαι solet jungi partici-
 piis. Duker.

253. ἀμέτρητος quidam MSS. ὁ φάρ-
 ρυγξ. S. θηλυκῶς δὲ τὴν φάρυγγα
 λέγει. cf. Thom. Mag. v. λάρυγγα.
 utroque genere usurpatur vox. Eu-
 ripides Cycl. 201. πάρεστιν ὁ φάρ-
 ρυγξ εὐτροπῆς ἔστω μόνον. idem ead-
 em fabula 342. εὐφελος φάρρυγος
 etc. „χανδάνῃ. Hesych. χανδάν-
 νειν, χαρσῖν, δέχασθαι. hinc in vet.
 epigr. ap. Athen. 10. p. 436. (An-
 thol. Palat. 3. p. 959.) χανδῆς κύ-
 λικος, juxta Casaub., de magno po-
 culo, eoque ore hianti hausto“ etc.
 Sp. — δι' ἡμέρας. (toto die.)
 sic διὰ νυκτὸς, tota nocte, δι'
 ἑτους, toto anno, Vesp. 1020.
 Ba., qui laudat Athen. 7. p. 276.
 (εἰτα πῶς δεικνύσομεν τοσαῦτα θαύ-
 πνα; ἴσως διὰ νυκτὸς, ὥς ὁ χα-
 ρεῖος Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοαῖκῳ
 εἶπεν, οὕτως λέγων εἰσὶν δι' ὅλης
 τῆς νυκτὸς.)

257. sic major pars scriptorum et
 edd. vett. membr. Br. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς
 γ' ἐμ' οὐδέποτε, omisso δὴ, quod
 etiam in 4 aliis codd., hisque melio-
 ris notae, non habetur. sed vel forte
 neglectum esse potest, vel expun-
 ctum de industria, ut trochaicus tr.
 cat. effingeretur.

258. ita Br. secundum membr.,
 cum soloece legeretur κἄν με δεῖ.
 Bekk. ex Rav., et D., δῆ.

- ἡλαζονεύεθ' , ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
 εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
 275 οὐδὲν γὰρ οὐτῷ γαῦρον ἔσθ' ὥς Ἑρακλῆς.
 ἐγὼ δέ γ' ἐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
 λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς δόδοῦ.

ΞΑ. νῆ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι πρόφον τινός.

ΔΙ. ποῦ, ποῦ σιν;

ΞΑ. ὀπισθεν.

ΔΙ. ἐξόπισθε νῦν ἴθι.

280 ΞΑ. ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.

ΔΙ. πρόσθε νῦν ἔθι.

ΞΑ. καὶ μὴν ὄρω, νῆ τὸν Δία, θηρίον μέγα.

ΔΙ. ποῖόν τι;

ΞΑ. δεινόν. παντοδαπὸν γούν γίγνεται·
 ποτὲ μὲν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὄρεῦς, τοτὲ δ' αὖ γυνή
 ὠραισιώταται τις.

ΔΙ. ποῦ σιν; φέρε, ἐπ' αὐτὴν ἴω.

285 ΞΑ. ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή σιν, ἀλλ' ἤδη κύων.

ΔΙ. ἔμπουσα τοίνυν ἔστι.

ΞΑ. πυρὶ γούν λάμπεται

275. πρὸς τὰ ἐκ Φιλοκτήτου Εὐ-
 ριπίδου οὗ δὲ γὰρ οὐκ ἔστι γαῦ-
 ρον ὡς ἀνὴρ ἔφθ. S. B. „Ad
 hunc et Eurip. locum recte Tittman-
 nus monet respexisse Zonaram t. 1.
 p. 422. γαῦρον: τὸ ἐπηρμένον. Ἀρι-
 στοφάνης δὲ τὸ στεφάνον, καὶ μέγα,
 καὶ ἀκλινές, καὶ ἀνατάπληκτον,
 γαῦρον λέγει. eadem Bisetus ha-
 bet.”

277. ἀγώνισμα. ἄθλον κατόφ-
 θωσιν ἀξίαν. S.

279. ἔθι. νῦν ἴθι. ὡς φουβόμυ-
 νος ὁ Διόνυσος ταῦτα (et mox illa
 πρόσθε νῦν ἴθι) λέγει· ὁθεν δὲ
 αἰσθάνεται τοῦ φόφου, ἐκείθεν αὐ-
 τὸν ἄγει, καὶ προσβάλλει. S.

282. οὖν Br. tacite, et ita Suidae
 codex Oxon. D.

283. sic Paris. et vett. edd. MSS.
 3 ποτὲ δ' αὖ. minus bene totidem,
 quos Br. et alii sequuntur, ποτὲ δέ.
 Bekk. τοτὲ utroque loco.

284. φέρε — ἴω. ὡς καταφεροῦς

τοῦ Διονύσου ἐπιτεθείως. S. Bo.
 conferri jubet infra 693.

286. ἔμπουσα. φάντασμα δαι-
 μονιώδες, ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιτεμπό-
 μενον, καὶ φαινόμενον τοῖς θυστυ-
 χούσι, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς δι-
 λᾶσθαι. καὶ οἱ μὲν φασιν αὐτὴν
 μονόποδα εἶναι, καὶ ἐνυμολογοῦσιν
 οἰονεῖ ἐνίποδα διὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ πε-
 χοῖσθαι· οἱ δὲ οἱ ἐξηλλάττετο τὴν
 μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημ-
 βόλαις φανεῖσθαι, ὅταν τοῖς κατ-
 οιζουμένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ τὴν
 αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ etc. „dicebatur
 ita spectrum, quo Hecate iter fa-
 cientes terrere putabatur, quodque
 varias induebat formas.“ Conz. et
 Francog. interprez. „add. etiam Zo-
 narae lex. 1. p. 701.“ B. praeterea
 laudant Concionat. 1051. (ἔμπουσα
 τις Ἑξ αἰματος φλόκταιναν ἡμια-
 σμένη.) et Philostrat. vit. Apollonii
 Tyan. 2. c. 4. vidd. etiam Hesych.
 et Epicharmus ap. Natal. Com. l. 8.
 c. 8. p. 844. cf. Hederich. in lexico
 myth. h. v.

ἄπαν τὸ πρόσωπον.

ΔΙ. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;

ΞΑ. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·
σάφ' ἴσθι.

ΔΙ. ποῖ δ' ἔστ' ἂν τραποίμην;

ΞΑ. ποῖ δ' ἐγώ;

290 ΔΙ. ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.

ΞΑ. ἀπολούμεθ', ὦ ἄναξ Ἡράκλεις!

ΔΙ. οὐ μὴ καλεῖς μ',

ὦ ἄνδρ' ὦφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τούνομα.

ΞΑ. Διώνυσε τόνυν.

ΔΙ. τοῦτό γ' ἔσ' ἦτον θάτερον.

ΞΑ. ἴσ', ἥπερ ἔρχει! δεῦρο, δεῦρ', ὦ δέσποτα!

295 ΔΙ. τί δ' ἔστι;

ΞΑ. θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν·

ἔξεσι θ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγων

ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὐτὸ γαλήν' ὄρω.

Ἕμπονσα γρούδη.

ΔΙ. κατόπισσον.

287. καὶ — ἔχει; τῷ χαλκῷ προσέθηκε τὸ βολίτινον ἐκτετῆδες. ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι· διὸ παρὰ τισι καλεῖσθαι ὀνόμαλον etc. S. sic fere haec personis divisa sunt in melioribus MSS. edd. ante Br. ΞΑ. ποῖ — ΔΙ. νῆ τὸν — ΞΑ. σάφ' ἴσθι. Athen. 13, 2. p. 566., annotante Kūstero, ὅς ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατίνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος, quibus de Empusa praecl. dubio dictis hic noster usus esse videatur. hoc fortasse dederat Cratinus, qui Aristophanem paulo aetate antecessit:

— ὅς ῥοδοδάκτυλος,
ἀλλὰ βολίτινον ἔχουσα θάτερον
σκέλος.

290. ἱερεῦ. παρὰ ταῖς θεαῖς προσέδοξα ἐκτετῆρο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. πρὸς τὸν συνήθειαν (consuetudinis causa) καλεῖ ὁ Διώνυσος τὸν ἱερέα. — S. cf. 301. jocus similis atque ille 267.; quem fere non capientes librarii sequentia ἀπολ., ὦ ἄναξ Ἡράκλεις, et Διώνυσε τόνυν, nescio cui sacerdoti tribuerunt, ejus

nullae sunt partes in hac fabula. senserunt Zanettus, Br., aliiq. recentiores. — διαφ: με, senna me.

291. Ἡρ. εἶπε γὰρ εἰρήνη· Ἡρακλίους ὁ Διώνυσος. ἡ καὶ ὡς ἀλεξίκακον Ἡρακλῆν καλεῖ. S.

293. τοῦτο — θ' ἐπείρου. πιθανῶς τὸ τοῦ δαυλοῦ ἦθος, τὸ μηδαμῶς θέλειν φαγεῖον γενέσθαι. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τόδε (quod jam proprio suo nomine appellatus est) χεῖρον τοῦ πρώτου. S.

296, 7. S. Eurip. ad Or. 269. γαλήν' ὄρω. καταμείδεται ὁ σίγῃ δια' Ἡγέλοχον, τὸν ὀκουρετήν· ὃ γὰρ φθάσαντα διαλεῖν τὴν συναλοφήν, ἐκλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκουσμένοις τὴν γαλήν' δόξαι λέγειν τὸ ζῶον, ἀλλ' ὅστι τὰ γαλήνα. πολλοὶ μὲν σὺν αὐτῷ διεπαῖξαν τὸν Καμινῶν, Ἀριστοφάνη, καὶ Στράτις etc. „i. e., ut Vossius de arte gramm. l. 1. p. 154. videtur sentire, quum ultimam litteram vocabuli γαλήν' debuisset conjungere voci sequenti et pronunciare γαλή — ὄρω, (deficiente spiritu) conjunxisse

- ΞΑ. νῆ τὸν Δία.
 ΔΙ. καὶ οὖτις κατόμοσον.
 ΞΑ. * νῆ Δί'.
 ΔΙ. δημοσον.
 ΞΑ. νῆ Δία.
 300 ΔΙ. οἱμοὶ τάλας, ὥς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδῶν!
 ὁδὶ δὲ δεισας ὑπερεπυβρίσασέ μου.
 οἱμοὶ, πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεισιν;
 * τί' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
 αἰθέρα Διδὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;
 (αὐλεῖ τις ἔνδον.)
 305 ΞΑ. οὐτος...
 ΔΙ. τί ἐστιν;
 ΞΑ. οὐ κατήκουσας;
 ΔΙ. τίρος;
 ΞΑ. αὐλῶν προῆς.
 ΔΙ. ἔγωγε, καὶ δάδων γ' ἐμέ
 αὐρα τις εἰσέπνυσσε μυστικωτάτη.
 ἀλλ' ἡρέμα πτήξαντες ἀκρουσώμεθα.
 ΧΟ. Ἰαχ', ὦ Ἰαχχε! Ἰαχ', ὦ Ἰαχχε! as., 2 dm. h.
 310 ΞΑ. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ' οἱ μεμνημένοι i. tr.
 ἐνταῦθα που παύουσιν, οὐς ἔφραξε νῆν.
 ἄδουσι γοῶν τὸν Ἰαχχον, ὅνπερ Διαιγόρας.

γαλῆν' atque ita dedisse causam risus spectatoribus. "B Dukero. verba nostri S. h. l. nonnihil depravata sunt.

299. friget nudam δημοσον illatum post καὶ οὖτις κατόμοσον. quare malim, ridicule geminatis verbis νῆ Δία, ΞΑ. νῆ Δί' ὁμοῶς νῆ Δία. (velut germanice dicas „so will ich bei Gott schwören Bei Gott!")

301. ὁ δὲ, ὁ τοῦ Διονύσου λεγέμενος. (vide 290.) πρὸς δὲ γὰρ ἦν κατὰ φύσιν. παρ' ὁπρόντιον δὲ τὸ ἐπυβρίσας πρὸς τὸ ὠχρίασα. — S.

302. Venet. ο. π. μοι ταυτὶ τὰ κ. προσέπεισιν, γρ. προσέμπεσιν. ditographia, ut opinor, ο., πόθεν μοι τὰς (vel me ταῖς) τὰ κακὰ προσέπεισιν; si quid mutandum est, equidem malim ο. πόθεν me ταῖς τὰ κακὰ προσέπεισιν;

303. τί' αἰτ., quem accusam. vid. Matth. gr. §. 512, 2. scripserim autem probiore numero, nec deteriore sententia, τ. αἰτίασθαι ὡς θ. μ' α.;

304. cf. 100.

306. vide annot. ad 315.

307. αὐρα. μακροκαταληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς ῥα εἰ μὲν μονοφθόγγῳ παραλήγει, μακροκαταληκτεῖ, πῆρ α· εἰ δὲ διφθόγγῳ, βραχυκαταληκτεῖ etc. S. cf. Porson. ad Hecub. 444.

309. ἡ πάροδος τῆς φῶδης ταύτης τοῦ τῶν μυστῶν Χοροῦ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέτρων βραχυκαταληκτῶν. (imo ὑπερκαι.) ἐξῆς δὲ τούτων σόστημα ἀμμοιβῶν ἐκ στίχων ἰάμβων τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε. cf. 315.

312. praefer necessitatem Br. ὡς περ Διαιγ. sec. Suidam v. Ἰαχχος. Διαιγόρας μελῶν ποιητῆς ἄθεος, ὃς

ΔΙ. κάμιοι δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν γ' ἄγειν

βέλτιστόν ἐστιν, ὥς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

315 XO. Ἰαχ', ὃ πολυτίμητος ἔδραις ἐνθάδε ναίων, chor. tr. h.
c. l. m. στ.

καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσσηγεῖτο. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Διαγόρου νῦν μνημονεύειν φησὶν, ὅτι ὡς ἔδοντος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ κυμῆτον τοῦ λόγου, ἀντὶ τοῦ χλευάζοντος, ἔξορχομένου etc. S. recte Aristarchus, et hoc significare videatur verbum καίλονσιν in praegressis. quanquam cf. 322. olymp. 91, 2., ante Chr. nat. 414., quo anno Aristophanis Aves acta fuit, exilio affecti sunt Diagoras Melius et Protagoras, ut testantur, praeter hunc nostrum Av. 986., Lysias c. Andoc. p. 104., Diodorus Sic. 13, 6. et Suidas; cf. Ciceronis interpp. ad librum de Nat. D. 1. 1. et 23.; item ad 3, 37. Suidas Διαγόρας· ἐν τῷ φησὶ Θεασάμενος Δημόκριτος ἀνήγατο δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποίησατο· ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο. — οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἀλυσιν Μήλου φησι ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ἠγύεζεν, ὥς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν γαλκῇ στήλῃ ἐγραψαν, τὸν μὲν ἀποκτείναντα τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δόο. ἐκήρυχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβεῖς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγείτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυσθεῖσθαι ἀποτρέπων. Sextus Empir. adv. Math. p. 318. Διαγόρας ὁ Μήλιος διδυραμβοποιός, ὡς φασί, πρῶτον γενόμενος, ὡς, (scrib. καὶ,) εἰς τὴν καὶ ἄλλος, δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται· ἀδικηθεὶς δὲ ὑπὸ τινος ἐκιορκήσατο, καὶ μηδὲν ἔνεκα τούτου παθόντος, μεθρημόσατο εἰς τὸ λέγειν, μὴ εἶναι θεόν. patide nescio quis in scholiis didyραμβοποιός ὁ Διαγόρας ποιητής, συνεχῶς Ἰακχὲ Ἰακχεῖ ἔδων. — sed ne ille quidem poetam Diagoram a philoso-

pho diversum esse dicit; quod, nescio quo jure, faciunt quidam recentiores.

313. plerique omnes scripti τοίνυν, non τοίνυν γ', ut edd. (cf. 1442.) nec tamen eo res conficitur, nisi quis νῦν modo produci, modo corripi censet cum Br. in annotatis ad h. l., nec variare quantitatem particulae pro diversitate significationis: cum νῦν ante vocalem corripitur semper, νῦν natura sua nunquam non producatur. jam si νῦν per se positum corripitur, quaero, quid sit, cur τῷ τοι junctum producatur. Eustath. ad Iliad. κ', p. 792, 14., notante Blomfieldio ad Prometh. 516., ἐν δὲ τῷ θεῶι ποῦ νῦν ἐέλπεται (Iliad. κ', 106.) συστέλλεται τὸ νῦν κατὰ τὸν Ἀπίωνα διὰ τὸ μέτρον (?), ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλῳ ἐπιταφίῳ ἐπὶ τοῦ δευτέρου νῦν ἡ τριτοῦ περὶ δώμεθον. (ψ', 485.) ὅθεν καὶ ἐστὶ νοῆσαι, ὡς δέχα τόνου ὀφείλει κείσθαι ἢ λέγαι, καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐκίχθη λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ παρακληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ εἰσὶ καὶ τὸ τοίνυν γενέσθαι. et similiter Euripidis S. ad Hecub. 944. σώσόν νῦν αὐτόν, φύλαττε δὴ αὐτόν, τὸν πλοῦτον. — τὸ νῦν οὐκ ἐστὶ χρονικὸν ἐνταῦθα, ἀλλὰ συμπαρασχηματικόν, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανόμενον, ὥσπερ καὶ τὸ νῦν παρακληρωματικόν. χρῶνται δὲ τῷ νῦν μόνον οἱ ποιηταί, τῷ δὲ νῦν καὶ ποιηταί, καὶ λογοποιοί. ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὲν νῦν, τὸ χρονικόν, αἰ μακρόν ἐστι, καὶ περισπᾶται· διὸ καὶ τὸ νῦν ἐκ τούτου γινόμενον μακρόν ἐστι· τὸ δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ δὴ αἰ βαρύν, καὶ ὀξύνεται μόνον κείμενον, συντεθὲν δὲ ἐγγίνεται, ὡς κἀνταῦθα διὸ καὶ τὸ τοίνυν ἐκ τούτου γινόμενον βαρύν ἐστι. sic illi, minime quidem inepte.

315. Ἰαχ', ὃ — ναίων. ordo Ἰ., ὃ (sive ὦ) ναίων ἐνθ., πολυτίμητος,

- 325 ὅσοις μύσταις χορεύαν. an.
 ΕΑ. ὦ πότνια πολυτίμητε Δῆμητρος κόρη,
 ὡς ἡδέ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν. i. tr.
 ΔΙ. οὐκουν ἀτρέμ' ἔξεις, ἦν τι καὶ χορδῆς λάβης.
 ΧΟ. ἔγειφε φλογέας λαμπάδας (ἐν χειρὶ γὰρ ἦκεις ch. tr. h.
 c. l. m. ἀντ.
 330 τινάσων), Ἰακχε,
 νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ!
 φλογὶ φέγγεται δὲ λευμῶν.
 5 γόνυ πάλλεται γερόντων·
 ἀποσειόνται δὲ λύπας,
 335 χρόνιους τ' ἐτίων

325. ὅσ. μύσταις. i. e. σὺν ὁσ. μ.

327. χοῖρ. κρεῶν. παρόσον χοῖρον τῇ Δῆμητρὶ καὶ τῷ Διονύσῳ ἐθύνοντο, ὡς λευμαντικοὶ τῶν θεῶν δωρημάτων. (cf. Pac. 374. inde est, quod Cererem cum porco ostendunt nummi Eleusinii.) εἰκότως δ' ἐν ᾧδον ὡν ἐπιβοᾶται τὴν Πελοπόννησον. S. de genitivo vide Schaefer. ad Bos. de Ellips. p. 362., Matth. gr. gr. §. 262.

328. χορδῆς. ἡ εἰλησις ἡ τῶν ἐντέρων ἐστὶ χορδῆ· ἦν εἰλητὴν καλούμεν ἡμεῖς. S. i. e. fartum, farcimen. cf. Nub. 454.

329. ἔγειρε, excita, i. e. concute, ut laetius exardescant. ἦχεις, venis, venire soles ad haec festa.

330. sic vet. edd. praeter Juntianam l. et ex ea expressam Paria, a. 1528., in quibus legitur Ἰακχ', ὡ Ἰακχε, ut fere in scriptis. Barocco. ὦ Ἰακχε Ἰακχε. scilicet repetendum librarii nomen censuerunt, ut 309., 316., de metro securi.

331. τὸ μυστηριακὸν πῦρ φωσφόρον λέγουσι. — (νυχτ. τελετῆς.) οὗτις ἐν νυκτὶ ἄγεται τὰ μυστήρια. — ὡς τῆς τελετῆς οὐ μόνον χορευτῆς, ἀλλὰ καὶ ἑκαρχος ἦν ὁ Διονύσεως. καὶ μὲν δὴ Διονύσου ἐν Ἐλευσίνῃ ἱερὸν ἐστὶ, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια. (?) S.

333, 4. „senex Cadmus, bacehico furore correptus, apud Euripidem Bacch. 142. καὶ δεῖ χορεύειν, καὶ

καθιστάναι πόδα, Καὶ κρατὰ σείσαις πολίον;“ etc. Be. malim ἀποσειέταις (τις).

335. sequ. sic Rav., Bekk., D., nisi quod illi quoque habent ἐταῶν. alii codd. χρόνιων τ' ἐταῶν καλαιούς ἐνιαυτούς etc. „Eustath. ad Iliad. α'. p. 191. ed. Rom. ἐνιαυτός χρόνος ὁ διατριβὴν ἔχων, καὶ μὴ συντομος. διὸ καὶ ἐπίθετον τοῦ ἔτους εἰληται παρὰ τῷ Κωμικῷ, εἰπόντι ἐταῶν ἐνιαυτούς. idem repetit ad Odys. α'. p. 1384, 63.“ E Br. S. Victor. ζητεῖται ἐναυθὰ, πῶς εἶπεν ἐνιαυτούς ἐταῶν, ἐπεὶ ἔτος καὶ ἐνιαυτός ταυτὸν. λύεται δὲ παρὰ τῶν καλαιῶν οὕτως „τὸ λαύειν ποτὲ μὲν ἐπὶ ὕπνον καὶ ἀνακλίσεως τίθεται, ὡς παρ' Ὀμήρῳ τῇ παριάνων τε ρέσθω, ἡγουν παρακείμενος· ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ διατριβῆς καὶ ἀργίας λέγεται· ὅθεν καὶ ἐνιαυτός (verbale) ὁ μακρός καὶ πολλὴν ἔχων διατριβὴν (χρόνος). διὸ καὶ τὸ ἐταῶν (sic) ἐνιαυτούς ἀντὶ τοῦ διατριβῆς ἐξειληφασιν. Euripides Hel. 726. ἐνιαυσίον (diuturnum, non annum) πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα ἔτεσι· διήλθον δ' ἐπὶ τὰ περικρομάς ἐταῶν. — scripsi ἐταῶν secundum S. Victor., cum ἐταῶν vulgatum a metro abhorre intellexissem. — ἱερὰς θ' ἀπό τιμᾶς, propter sacrum (hujus saltationis) honorem, diis mysticis habendum. cf. 323.

παλαιῶν ἐνιαυτοῦς, ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.

σὺ δὲ λαμπάδι φλέξων

10 προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἔλειον δάπεδον,
χοροποιὸν, μάκαρ, ἦβαν.

340 εὐφημεῖν χορῇ, κάξιστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
a. Aristoph. ἐπιρρήμα.

δοτις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμην μὴ καθαρῶς,
ἢ γεννυῶν ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν, μήτ' ἐχόρευσεν,
μήτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ ἐτελλέσθην·
ἢ βωμολόχοις ἔπεισιν χαίρει μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν·

337. φλέξων, *lucere solitus*, quam notionem futuri non omisit Matth. gr. §. 503. 1. ed. de γ et ξ litteris nonnunquam confusus dictum ann. ad Av. 1586. olim et nobis (Lect. Aristoph. p. 31.), et Hermanno, placuit φέγγων, quod in ordinem recepit D.

338. ἔλειον, paludosum, irriguum, intelligit Vossius campum similem Rhario, in quo eproptae choreas suas ducebant. Pausan. 1, 38, 6. δεῖ δὲ Κηφισὸς πρὸς Ἐλευσίνι, βεβαιότερον παρεχόμενος τοῦ πρότερον δέῃμα. — Ἐλευσινίοις δὲ ἐστὶ μὲν Τριπτόλεμον ναὸς, ἐστὶ δὲ προσκυλαίας Ἀρετῆδος, καὶ Ποσειδῶνος πατρός· φρέαρ τε καλούμενον Καλλιχορον, ἐνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ἦσαν ἐς τὴν θεόν. τὸ δὲ πεδίον τὸ Ράριον σπαρῆναι πρῶτον λέγουσι, καὶ πρῶτον ἀνέξῃσαι καρπὸς etc.

340. στροφή καὶ εἰσθεῖς Χοροῦ ἐπιρρηματική. ἔθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιρρηματικῇ συμβουλευεῖν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρομένους. — S. recitat haec coryphaeus. Be. „Arcet profanos a suis sacris, ut solebant in mysteriis (sacrificiisque) sacerdotes, aut praecones.“ cf. Nub. 263., Ecu. 1216., Brodaeum ad Eurip. Ion. 98. Moeris p. 161. ed. Pier-son. εὐφημεῖ, ἀττικῶς· σίγα, ἑλλη-νικῶς, καὶ καινόν. sed bene monet Sp. ad Nub. l. l., verbis εὐφημεῖν, εὐφημία, εὐφημον στόμα, non reli- giosum modo silentium, indici sol- tum in sacris, sed faustas quoque cum his conjunctas acclamationes si- gnificari, velut ap. Platonem Alci-

blad. 2. c. 20. hinc Euripides Iphig. Aul. 1412. σῆς δ' ἐν μέσφ Ταιθό-βιος, φ' τόδ' ἦν μέλον, Εὐφη-μίας ἀντίπε καὶ σιγὴν στροφέ. — καὶ ξ. — χοροῖσι. notum illud Callimachi ἐκὰς, ἐκὰς ἐστὲ βέβηλοι, procul, o procul este, profani (Virg. Aen. 6, 258.). cf. Torrent. et in-terpp. Horat. ad Od. 3, 1, 1.

341. τοιῶνδε λόγων, rerum hic dicendarum, agendarumque. γνώ-μην μὴ Br. e 5. MSS. vulgo γνώ-μην μὴ, quod et minus elegans, et κακόφωνον. — gloss. codicis Br. κα-θαρόσει, καθαρός ἐστι.

342. sequi. Μουσῶν praeter ex-pectationem dixit pro μουσῶν, ut qui revera non mysticum, sed musicum hic festum celebret; quo pertinet etiam Cratini commemoratio pro Bacchi, qua comedia significatur; quem Cratinum ταυροφάγον appellat, ut Bacchum Sophocles Tyrone (Διονύ-σου τοῦ ταυροφάγου), δτι φλοιὸς ἦν, inquit S., καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ-θετον αὐτῷ τοῦ Διονύσου ἐπιτιθέα-σιν. cf. Be. et, quos de hoc Bacchi epitheto laudat, Hesychium atque Suidam. — βακχεῖα γλώττης. i. e. Διονύσια, Baccchanalia linguae, figurate dicuntur carmina bacchici plena spiritus, qualia effundere so- lebat Cratinus. βακχ. ἐπὶ. pro βακχεῖοις, quem usum accusativi passim in hac ed. illustravimus. cf. Matth. gr. §. 423, 5.

344. i. e. ἢ (δοτις) χαίρει ποιοῦσι τοῦτο μὴ ἐν καιρῷ (σὺν) ἔπεισιν βω-μολόχοις, aut si quis gaudet istis, qui hoc (quod nos) faciunt (i. e. qui

- 345 ἡ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὐκόλως ἔστι πο-
 λύταις,
 ἀλλ' ἀνεγείρει, καὶ ῥητίζει, κερδῶν ἰδίῳν ἐπιθυμῶν·
 ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ὄρχων καταδωροδοκεῖται·
 ἢ προδίδωσιν φρούριον, ἢ ναῦς, ἢ τὰ πόρροη· ἀποπέμπει
 ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὧν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
 350 ἀσκώματα, καὶ λίνυ, καὶ πίτταν διαπλέμων εἰς Ἐπί-
 δαυρον·

comoedias scribunt aguntque) impor-
 tune *verbiusque scurrilibus*, ut vulgus
 Comiorum, quorum peccata contra
 artem, a Cratino, Eupolide ipsoque
 Aristophane emendatam, ridicule com-
 ponuntur cum criminibus proditorum
 patriae, similibusque hominum scele-
 ratorum. S. βωμ., τοῖς πρὸς χάριν
 λόγοις καὶ πρὸς κολακίαν. ἀπὸ δὲ
 τῶν λογιῶν περὶ τοὺς βωμοὺς,
 καὶ βουλομένων τι λαβεῖν, μετήγει-
 νται ἢ λέγεις. —

345, 6. στάσιν ἐχθρὰν, *hosti-
 lem seditionem*, i. e. eam, quae con-
 spiratione cum hostibus facta exci-
 tatur. ῥητίζειν a voc. ῥητῖς, *stabel-
 lum*, cujus ope ignis suscitatur, de-
 rivatum, inflammare significat. vide
 Phot. lex. p. 362. etc. E. B. εὐκό-
 λος. vid. annot. ad 80.

347. χειμ. figurate dictum, ut
 passim ap. atticos scriptores. cf. Sp.

348. τὰ π. — ἀπόρροητα ἔλεγον τὰ
 ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γούν τοῦ-
 τοις ἀποφέρει ἀσκώματα, καὶ
 λίνυ, καὶ πίτταν. — ὅτε οὖν
 πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἦν ὁ πό-
 λεμος, ἀπόρροητα τὰ πρὸς ναυπη-
 γίαν ἐξάγειν. S. sic Thesm. 270.
 τὰ πόρροητα τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέ-
 ροις λέγουσιν. cf. Sp.

349. Αἰγίνας· καθὸ δὲ κοινὸν
 ἐμπόριον ἢ Αἰγίνα. S. Aegina, alio-
 qui commune Graecorum emporium,
 ab initio belli Pelop., cujus exci-
 tandi auctores fuerunt Aeginetae, iob-
 sessa et capta erat ab Atheniensibus,
 expulsi etiam civibus, eoque dedu-
 ctis Atticis colonis. vid. Thucyd. 2,
 27. E. Sp. — Θωρ. ὧν, cum sit
 Thorycio, i. e. ei consimilibus moribus;
 quemadmodum nomina propria loco
 appellativorum usurpari solent, ein

Thorycion. cf. 365. — εἰκοστ. τὰ
 εἰκοστὰ ἐν κρίσει συνάγων. S. cf.
 Moeris Pierson. p. 165. institu-
 tum fuit olymp. 91, 2., ut pro tri-
 butis, ante usitatis, Atheniensium
 socii penderent vicesimam mercium
 iam ad sese advectarum, quam ex-
 portatarum. vide Boeckhil *Staats-
 haushalt der Athenen* vol. 1. pagg.
 348 seqq. ejus vectigalis exactor
 fuit Thorycion (Voss. *der leidige
 Zwanzigstenheber*), non ταξίαρχος
 ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Α-
 θηναίων, ut nescio quis tradit
 in scholiis; quem Thorycionem sus-
 picio erat, opportunitate insulae
 abusus, instrumenta nautica Epidau-
 rum ad Lacedaemonios pervexisse.

350. ἀσκώματα δερμάτιόν τι, ὃ
 ἐν ταῖς τοιήγεσι γρῶνται, καθ' ὃ
 ἡ κόπη βάλλεται. S. idem ad Acharn.
 97. ἀσκώμα, ἡμᾶς δὲ συνέχων τὴν
 κόπην πρὸς τῷ σιγαλῷ. similiter
 Hesych. gloss. Br. δέρματα. cf.
 Scheffer. de Millit. navali p. 139.
 Frischlin. vertit *lora*, Droysen.
Riemzeug. Be. „πίτταν. ad naves
 illinendas. Acharn. 189. ὄξουσι πί-
 ττης καὶ παρασκευῆς νεῶν“ etc.
 Ἐπίδαυρον. πόλιν λακωνικὴν.
 S. Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρὰν intelli-
 git, de qua Thucyd. 6, 105., Paus.
 3, 21., Plin. H. N. 4, 5. sed longe
 celebrior fuit Epidaurus, urbs argo-
 lica, sita exadversum insulam Aegi-
 nam, ἐν μυθῷ τοῦ αἰσκαπιοῦ κόλ-
 πον, ut refert Strabo 8, 6., vol. 2.
 p. 205. ed. Tauchnitz., Aesculapil-
 lia quidem templo notissima, et quae,
 porta instructa, etiam commercio
 floret. vidd. Homer. *Iliad.* β, 561.,
 Strabo l. l., Pausan. 2, 26. seqq.,
 Meia 2, 3, 116.

- παλαιῶν ἐνιαυτοὺς, ἱερᾶς ἔποδ τιμᾶς.
 σὺ δὲ λαμπάδι φλέξων
 10 προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἔλιον δάπεδον,
 χοροποιὸν, μάκαρ, ἦβαν.
 340 εὐφημεῖν χρεή, καῖξισταςθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
 a. Aristoph. ἐπιρρήμα.
 ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμην μὴ καθαρεύει,
 ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν, μήτ' ἐχόρεισεν,
 μήτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βαρχεῖ' ἐτελεσθη·
 ἢ βωμολόχοις ἔπαισιν χυλεῖ μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν·

337. φλέξων, *lucere solitus*, quam notionem futuri non omisit Matth. gr. §. 503. 1. ed. de γ et ξ litteris nonnunquam confusus dictum ann. ad Av. 1536. olim et nobis (Lect. Aristoph. p. 31.), et Hermanno, placuit φέγγων, quod in ordinem recepit D.

338. ἔλειον, paludosum, irriguum, intelligit Vossius campum similem Rhario, in quo eoptae choreas suas ducebant. Pausan. 1, 38, 5. δεῖ δὲ Κηφισὸς πρὸς Ἐλευσίει, βεβαιότερον παρεχόμενος τοῦ πρότερον ὁῦμα. — Ἐλευσινίοις δὲ ἐστὶ μὲν Τριπτολέμου ναὸς, ἐστὶ δὲ προκυλαίας Ἀρτέμιδος, καὶ Ποσειδῶνος πατρός· φρέαρ τε καλούμενον Καλῆχορον, ἐνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ἦσαν ἐς τὴν θεὸν. τὸ δὲ πεδίον τὸ Ράριον σπαρῆναι πρῶτον λέγουσι, καὶ πρῶτον αὐξῆσαι καρπὸς etc.

340. στροφή καὶ εὐθεῖαι Χοροῦ ἐπιρρηματικῇ. ἔθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιρρηματικῇ χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πόνηρομένους. — S. recitat haec coryphaeus. Be. „Arcet profanos a suis sacris, ut solebant in mysteriis (sacrificisque) sacerdotes, aut praecones.“ cf. Nub. 263., Equ. 1216., Brodaenum ad Eurip. Ion. 98. Moeris p. 161. ed. Pearson. εὐφῆμει, αἰτικῶς· σίγα, ἑλληνικῶς, καὶ κοινῶς. sed bene monet Sp. ad Nub. l. 1., verbis εὐφῆμειν, εὐφημία, εὐφημον στόμα, non religiosum modo silentium, indici solitum in sacris, sed faustas quoque cum his conjunctas acclamationes significari, velut ap. Platonem Alci-

blad. 2. c. 20. hinc Euripides Iphig. Aul. 1412. στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταιθόβιος, φ' τόδ' ἦν μέλον, Εὐφῆμίας ἀνείκε καὶ σιγῇ στυγαῖ. — καὶ ξ. — χοροῖσι. notum illud Callimachi ἐκὰς, ἐκὰς ἐστὶ, βέβηλοι, procul, o procul este, profani (Virg. Aen. 6, 258.). cf. Torrent. et interpp. Horat. ad Od. 3, 1, 1.

341. τοιῶνδε λόγων, rerum hic dicendarum, agendarumque. γνώμην μὴ Br. e 5. MSS. vulgo γνώμην μὴ, quod et minus elegans, et κακόφωνον. — gloss. codicis Br. καθαρεύει, καθαρὸς ἐστὶ.

342. sequi. Μουσῶν praeter expectationem dixit pro μουσῶν, ut qui revera non mysticum, sed musicum hic fastum celebret; quo pertinet etiam Cratini commemoratio pro Bacchi, qua comoedia significatur; quem Cratinum ταυροφάγον appellat, ut Bacchum Sophocles Tyrone (Διονύσου τοῦ ταυροφάγου), δτι φλοῖνος ἦν, inquit S., καὶ διὰ τοῦτο ἐπέθετον αὐτῷ τοῦ Διονύσου ἐπιτιθέσιν. cf. Be. et, quos de hoc Bacchi epitheto laudat, Hesychium atque Suidam. — βαρχεῖα γλώττης. i. e. Διονύσια, Bacchanalia linguae, figurate dicuntur carmina bacchici plena spiritus, qualia effundere solebat Cratinus. βαρχ. ἐτελ. pro βαρχεῖοις, quem usum accusativi passim in hac ed. illustravimus. cf. Matth. gr. §. 423, 5.

344. i. e. ἢ (ὅστις) χυλεῖ ποιοῦσαι τοῦτο μὴ ἐν καιρῷ (σὺν) ἔπει βωμολόχοις, aut si quis gaudet istis, qui hoc (quod nos) faciunt (i. e. qui

- 345 ἡ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μὴδ' εὐκόλως ἔστι πο-
λίταις,
ἀλλ' ἀνυγέλρει, καὶ ῥητίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·
ἢ προδιδῶσιν φρούριον, ἢ ναῦς, ἢ τὰ πόρροη· ἀποπέμπει
ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὧν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
350 ἀσκόματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπλέμων εἰς Ἐπί-
δαυρον·

comœdias scribunt aguntque) impor-
tune verbisq; scurrilibus, ut vulgus
Comicorum, quorum peccata contra
artem, a Cratino, Eupolide ipsoque
Aristophane emendatam, ridicule com-
ponuntur cum criminibus proditorum
patriæ, similibusque hominum scele-
ratorum. S. βωμ., τοῖς πρὸς χάριν
λίγους καὶ πρὸς κολακίαν. ἀπὸ δὲ
τῶν λοχόντων περὶ τοὺς βωμοὺς,
καὶ βουλομένων τι λαβεῖν, μετήγει-
ται ἡ λέξις. —

345, 6. στάσιν ἐχθρὰν, hosti-
lem seditionem, i. e. eam, quæ con-
spiratione cum hostibus facta exci-
tatur. ῥητίζειν a voc. ῥηξίς, fabel-
lum, cujus ope ignis suscitatur, de-
rivatum, inflammare significat. vide
Phot. lex. p. 362. etc. E. B. εὐκό-
λος. vid. annot. ad 80.

347. χεῖμ. figurate dictum, ut
passim ap. atticos scriptores. cf. Sp.

348. τὰ π. — ἀπόρροητα ἔλεγον τὰ
ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γούν τοῦ-
τοις ἀποφέρει ἀσκόματα, καὶ
λίνα, καὶ πίτταν. — ὅτε οὖν
πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἦν ὁ πό-
λεμος, ἀπόρροητα τὰ πρὸς ναυπη-
γίαν ἐξάγειν. S. sic Thesm. 270.
τὰ πόρροητα τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέ-
ροις λίγους. cf. Sp.

349. Αἰγίνης· καθὼς δὲ κοινὸν
ἐμπόριον ἡ Αἶγινα. S. Aegina, alio-
qui commune Graecorum emporium,
ab initio belli Pelop., cujus exci-
tandi auctores fuerunt Aeginetae, iob-
sessa et capta erat ab Atheniensibus,
expulsi etiam civibus, eoque dedu-
ctis Atticis colonis. vid. Thucyd. 2,
27. E. Sp. — Θωρ. ὧν, cum sit
Thorycio, i. e. ei consimilibus moribus;
quemadmodum nomina propria loco
appellativorum usurpari solent, cfr.

Thorycion. cf. 365. — εἰκοστ. τὰ
εἰκοστὰ ἐν κρίσει συνάγων. S. cf.
Moeris Pierson. p. 165. instituta
fuit olymp. 91, 2., ut pro tri-
butis, ante usitatis, Atheniensium
socii penderent vicesimam mercium
tam ad sese advectarum, quam ex-
portatarum. vide Boeckhii Staats-
haushalt der Athener vol. 1. pagg.
348 seqq. ejus vectigalis exactor
fuit Thorycion (Voss. der leidige
Zwangsigenheber), non ταξίαρχος
ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Ἀ-
θηναίων, ut nescio quis tradit
in scholiis; quem Thorycionem sus-
picio erat, opportunitate insulae
abusum, instrumenta nautica Epidau-
rum ad Lacedaemonios pervexisse.

350. ἀσκόμα δερμάτιόν τι, ὃ
ἐν ταῖς τοιήμει χρόνται, καθ' ὃ
ἡ κόπη βάλλεται. S. idem ab Acharn.
97. ἀσκόμα, ἡμᾶς ὁ συνέχων τὴν
κόπην πρὸς τῷ σκαλμῷ. similiter
Hesych. gloss. Br. δέρματα. cf.
Scheffer. de Milit. navali p. 139.
Frischl. vertit lora, Droysen.
Riemzeug. Be. „πίτταν. ad naves
illinendas. Acharn. 189. ὄξουσι πί-
της καὶ παρασκευῆς νεῶν“ etc.
Ἐπίδαυρον. πόλιν λακωνικὴν.
S. Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρὴν intelli-
git, de qua Thucyd. 6, 105., Paus.
3, 21., Plin. H. N. 4, 5. sed longe
celebrior fuit Epidaurus, urbs argo-
lica, sita exadversum insulam Aegi-
nam, ἐν μυθῷ τοῦ σαρωνικοῦ κόλ-
που, ut refert Strabo 8, 6., vol. 2.
p. 205. ed. Tauchnitz., Aesculapii
illa quidem templo notissima, et quæ,
portu instructa, etiam commercio
floreret. vidd. Homer. Iliad. β', 561.,
Strabo l. l., Pausan. 2, 26. seqq.,
Mela 2, 3, 116.

ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·

† κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων κυκλίοις χοροῖσιν ὑπάρχων·

ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὧν εἶτ' ἀποτρῶγει, κωμωδηθεῖς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διοτύσου·

355 τοῦτοις αὐδῶ, καὶ οἱ ἀπανδῶ, καὶ οἱ τὸ τρίτον μάλ' ἀπανδῶ,

ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μοῦσῃ, καὶ πυρρυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἱ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

HM. α. χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως

a. par. στ. α'.

351. Κύρος γὰρ Λυσάνδρῳ ἔκπεψε χρήματα τότε εἰς πόλεμον δαμεῖον χάριν. S. vide Xenoph. Hist. gr. 2, 1, 11., Plut. Lysandr. 4., Alcibiad. 35., alique annotata Bährli p. 250. Conz. „Alcibiades existimabatur apud Cyrum effecisse, ut is Lysandro pecuniam crederet, non diu post proelium ad Arginusas commissum.“

352. S. ἡ κατατιλᾷ. ἡγουν ἀσεβῶς διάνειται περὶ τὰ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματα, ὅτε πανηγυρίζει. Κινησίας δὲ τοῦτο πεποίηκε. de impietate ejus erga deos etiam Harpocratonem v. Κινησίας evolvi jubet Bo.; cui videtur re vera Cinesias percassasse Ἑκαταῖα, i. e. simulacra seu potius sacella Hecates, quae ante aedes sita erant ap. Graecos; quam in rem laudat S. ad 153. et ipsum Comicum Concionat. 829. (τί τοῦτό σοι τὸ πυχρόν ἐστιν; οὔτι τι Κινησίας δοῦν κατατετίληκεν;) sed hoc quidem loco figurate dici arbitror τὸ κατατιλᾷν τῶν Ἑκαταίων: alioqui nescias, quid sibi velint verba κυκλ. χορ. ὑπάρχων. nam inter accinendum histrioni saltanti χορὸν κύκλιον tale quid ausum esse Cinesiam, quis credat? imo τροπικῶς, dum accinat choro cyclico, concacare dicitur Hecates simulacra, i. e. facere aliquid non minus turpe ac ridiculum, quam si Hecates simulacra conspurcaverit. Dann wer Hekate's Bildsäule bek—t mit Gesängen zu feillichem Rundtanz. — de choris cyclicis vide, quos laudat Duker., S. ad Nub. 306., 327., et imprimis Sp. ad Callim. h. in Dian.

267. cf. etiam Schneideri lex. gr. vv. κύκλιος et διθύραμβος. dicitur autem Cinesias κυκλιοδιδάσκαλος Av. 1299., et κυκλίων χορῶν διδάσκαλος ap. S. ad Nub. 327.

353. ἡ τ. μισθοὺς. οὗς ἔλαβε παρὰ τῆς Βουλῆς αὐτοῖς παρασχεῖν. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἀργίνων. (imo Ἀγρόδιον.) S. idem ad Concion. 102. ὁ Ἀγρόδιος στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἀρχὴς ἐν Ἀθήνῃ. (Ἀέθρα.) καὶ ἐόν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν (poetarum comicorum) συνέτεμε, καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν. cf. Xenophon Hist. gr. 4, 8, 31., annot. ad Plut. 176., et de ἐκκλησιαστικῷ supra 140. — εἶτα, postea, postquam irrisus fuerit in theatro.

354. κωμ., propterea quod exagittatus fuit a Comicis; velut Agyrrium nominatim carpit hic noster Concion. 184.

355. ita Gellius praefatione, merito adstipulante Br. libri corrupto metro τούτοις ἀπανδῶ etc.

358. seqq. haec antistrophica esse, nemo non intelligat; nec vel brevitatē stropharum, vel duas uni strophae oppositas antistrophas, saepiusque usurpatos epodos, reprehendat in comoedia, ad quam leges tragoediarum haud pertinent, quaeque velut illarum est παρῳδία. quod ad personas attinet, servavi distinctionem codicum, nisi quod alterius semichorii personam adscripsi versibus 362., 371., 382., 399., 423.; tum semichoriis tribui 397. seqq., qui Chori sunt in vulgatis libris; deinde toti Choro, seu potius coryphaeo, divisi

360 εἰς τοὺς ἐθανθεῖς κόλπους λειμώνων, sp. tr. br.
 ἑγκροῦτων, κἀπισκώπτων, καὶ παλίων, καὶ χλευάζων.

as., 2 a. par.

ἡρίσθηται δ' ἐξαρκούντως.

sp. d.

HM. β'. ἀλλ' ἔμβρα, χῶπως αἵρης ἀντ. α'.
 τὴν Σώτειραν γενναίως τῇ φωνῇ
 μολπάζων, ἥ τὴν χάραν σῶζειν γήσ' ἐς τὰς ὥρας,
 365 κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

XO. ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βασιλείαν,
 a. Aristoph.

Δήμητρα θεὰν, ἐπικοσμοῦντες ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

HM. α'. Δήμητερ, ἄγνων δργίων ἄνασσα, συμπαροσταίτε,
 i. t. st. β'.

388. seqq., quippe finitis antistrophiciis, cumque unum unam συμπαροσταίαν dicere conveniat, plures non conveniat. etiam 366., 7., 374. seqq., 395., 6., 401., 2., denique 407., 8. coryphaei verba esse arbitror; Chori autem illa 412. χωρεῖτε etc., quibus alios praeter χορευτάς ad festum secum celebrandum invitat. nihil frequentius est falsa personarum distributione in poetarum scenicozum codicibus.

359. male Junt. 1. et Br. κόλπ. τῶν καθ' ἑδον λειμ.

360. κἀπισκώπτων Rav., et Ven., eoque opus esse viderunt, vulgo καὶ σκώπτων, hians versu. de jocis diceris, in Eleusiniis inter viam jactari solitis a spectatoribus et iis, qui pompam ducebant, praesertim ad pontem Cephissium, qualibus jocis lambe ancilla lugentem Cererem exhilarasse dicebatur, vidd. Wesseling. ad Diod. Sic. 5, 4., Mitscherl. ad Homer. h. in Cer. 208., Lenz. ad Sainte-Croix de Myster. p. 196., et in primis Creuzerus Symb. 4. pag. 529. cf. ibid. pagg. 463. seqq.

361. ἡρίσθηται δ' ἀριστον γεγενηται τὸ τῆς τελετῆς. (sacras opulas intelligit B.) ἔμβρα δὲ ἀντὶ τοῦ χόρου. S. ἔμβρα, ingredere. Eurip. El. 113., 125. ὦ, ἔμβρα, ἔμβρα καταιαίονσα.

362. ἀρεῖς male Scal. in Excerptis, Valck. ad Theocrit. 1, 112., Br. alii-

que, cujus verbi prima corripitur. Soph. Ajace 75. οὐ σὺγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

363. τὴν Σώτειραν. recte Dukerus Minervam intelligit, non Cererem, quamvis etiam illa hoc cognomine appelletur, pariter atque Proserpina, praesertim Spartae, ubi templum Κόρης σωτέρας, teste Paus. 3. c. 13. quod ad Cererem attinet, Aristot., notante Sp., Rhet. 3, 11. οἱα Περικλῆς Λάμπωνα ἐπήγετο περὶ τῆς τελετῆς τῶν τῆς Σωτέρας ἱερῶν. sed hic quominus alterutra harum dearum dici existimetur, prohibent sequentia ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν etc. Hesych. Σώτειρα: ἡ Ἀθηναία παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. in primis Athenarum urbem e consecravat Amphictyon, teste Iustino 2, 6.: unde Παλαῖδος πόλις audit ap. Aeschylum Pers. 347.

364. ἐς τὰς ὥρας. in posterum tempus, ut Nub. 547. E K. Thesm. 907. ἐκ τῶν ὥρῶν ἐς τὰς ὥρας. Be.

366. ἑ. ὕ. ἰδέαν. i. e. ἑτέρῃ ὕ. ἰδέῃ, alio genere hymnorum. cf. Av. 725., 766. „ὕμνων. qui in Cererem hymni dicti sunt vulgo, ut ad Callim. ex Athenaeo monui p. 3. et 649. (v. p. 28., 157. et 732. sequ. t. 2. Ern.) ἰουλοῖ, quod οὖλος et ἰουλος dicerentur colligati hordei manipuli.“ Sp.

- καὶ σῶζε τὸν σαρτηὴς χορόν· i. d.
 370 καὶ μ' ἀσφαλῶς πανήμερον καῖσαι τε, καὶ χορεῖσαι· i. t. c.
 ΗΜ. β'. καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰπεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καί, ἀντ. β'.
 τῆς σῆς ἰορτῆς ἀξίως
 παύονται καὶ σκαψάντα, νικήσαντα ταινιοῦσθαι.
 ΧΟ. ἄγ' εἰα νῦν καὶ τὸν ὥραιον θεὸν as., i. et t. d. c. ἐπ.
 375 παρκαλεῖτε δεῦρ' ᾧδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον as., ith. et t. d. c.
 τῆσδε τῆς χορείας! ith.
 ΗΜ. α'. Ἰακχε πολυτμήτε, μέλος ἰορτῆς i. tr. c. στ. α'.
 ἥδιστον εὐρῶν, δεῦρο συνακολουθεῖ

370. καὶ μ' ἀσφ. v. annot. ad 838. Gl. Victor. καῖσαι ἀντὶ τοῦ παῖσαι, ἀντικῶς. cf. Matth. gr. §. 174, b.

371. καὶ πολλὰ — σπουδαῖα. quae jocosum graviumque sermonum mixtura quum in solemnibus conviviis, ut ap. Xenoph., Plat., Plut., Athen., Julianum Caesa., tum in festis gentiliū, et quidem juxta latas de iis leges, adhibita. — quam jocis seria admiscendi rationem tangit Plato de Leg. 7, 816. ἄνευ γὰρ γελοίων τὰ σπουδαῖα, καὶ πάντων τῶν ἱερῶν τὰ ἱερῶν, μαθεῖν μὲν οὐ δύνατόν, εἰ μὴ τις φρόνιμος ἐσθαι. Sp.

373. ταιν. στεφανοῦσθαι. ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου. S. decerabatur in festis gentiliū, quis potior in dicendis facetiis evaderet, qui, tanquam victor, corona seu vitta redimitus est. E. Sp.

374. sic meliores libri. senarium fabricantes scripserunt νῦν γε καί. S. τὸν ὥρ. θεόν. τὸν κατὰ καιρὸν φαινόμενον Διόνυσον. ἐπεὶ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος τὰς ἰορτὰς αὐτοῦ (magna Dionysia; non item parva: v. ann. ad Ach. 202.) ἦγον, καὶ τὰ κωμικὰ δράματα ἐν ταῦταις εἰσῆγετο. „ᾧρ. dictus h. l. Bacchus, — ut annis florens et pulcher, qualis vulgo in antiquis nummis et marmoribus conspicitur; (Catull. Epithal.

Thet. 251. At parte ex alia florens volitabat Iacchus. Ovid. Met. 4, 18. Tu puer aeternus, tu formosissimus etc.) non barbatus, ut in prius Thebanorum, Naxiorum, Olympiorum et Catinaensium nummis.“ E. Sp.

375. ξυνέμπορον. συνοδοίκορον, ut Photius interpretatur, i. e., τροπικῶς socium, sodalem. E. B.

377. μέλος — εὐρῶν, qui dulcissima Bacchanalium cantica reperisti.

378. συνακ. τοῦτο, ἐκείνη εἰς Ἑλεουσῖνα ὁδεύουσαν, ἀπὸ τοῦ Κερμεινοῦ προσιέποντες τὸν Διόνυσον. τὸ δὲ εἶναι — περιελαίνας ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡμῶν ὡς ἑαδίαν πάντων τὴν ὁδὸν ποιήσεις. S. alluditur pompae bacchicae, quae 6. Eleusiniarum die, via dicta sacra, a Ceramico Eleusinem ducebatur ad templum Cereris. praeferebatur Bacchi simulacrum cum myrtea corona in capite, facie in manu. post illud gestabatur vannus mystica, symbolum separationis initiatorum et profanorum; tum calathus et cetera insignia. — sensus verborum est „te duce, Iacche, facile longam viam conficiemus.“ Cons. Eurip. Bacch. 194. de Baccho ὁ θεὸς ἀμολγέει καὶ οὐκ ἡγῆσται. etiam chorus mulierum bacchantium non defatigatur cursu et saltationibus ibid. 64., Ἀσίας ἀπὸ γᾶς ἰορὴν Τρωῶν ἀμείψασα θεάζε

- πρὸς τὴν θεὸν, i.
 380 καὶ δεῖξον, ὥς ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαινείς. i. t. c.
 HM. β'. Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με! i. tr.
 σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλῳτι, ἀντ. 1.
 καὶ π' εὐτελεία; τὸν τε σανδαλίσκον,
 καὶ τὸ ῥάκος,
 385 καὶ ξενρεὶς ὥστ' ἄζημίους παῖζειν τε, καὶ χορεύειν.
 Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με!
 XO. καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρικίσκησεν ἀντ. 2.
 τὴν δὲ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
 συμπαιστράς
 390 χιτωνίου παραδράγέντος τιτθίου προκύναν.
 Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με!
 EA. ἐγὼ δ' αἶψά πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς
 i. t. c. ἐπ.

* παῖζων χορεύειν βούλομαι.

- AI. κῶγωγε πρὸς. i. tr.
 XO. βούλεισθε δῆτα κοινῇ σκώρωμεν Ἀρχέδημον, as., 2 an.
 στ. β'.

Βρομίῳ πόνον ἤδον, κάματόν τ' ἐσπασματον. — Bc.

382. videntur eorum, qui pompae intererant, sandalia et vestimenta lacerata esse per lusum jocumque. tribuitur autem Iaccho, quod per licentiam huius pompae cum Iaccho fiebat; [S. σὺ γὰρ κατ. ἴσον τῷ διατ. κατεσχίσθη.] unde etiam effeciasse (ἐξενρεῖν) dicitur, ut impune ludere et tripudiare possent. ῥάκος de villi et lacero pallio dicitur. ἐπὶ γέλῳτι καὶ εὐτελείᾳ; ἵνα ut risus existeret, et omnes videremur. E B.

383. τὸν τε nos in Lect. Aristoph., quod Bentejo placuisse post innouat; item D. codd. depravato τόνδε τὸν σάνδ.

387. παρὰ βλ. ττ, oblique intaius (sur Scite echelend). E B.

393. oratio ταυτολόγος. hoc ponamus maideo — καὶ μετ' α.

παῖζων βούλ. — πρὸς. as., dm. et i. χορεύειν ex versu 385. immigraverat.

394. ὁ Ἀρχέδημος ὡς ξένος παρ' αὐτοῦ κωμωδεῖται. νόμος γὰρ ἦν, τοὺς ἐξ ἄλλοδαπῆς Ἀθήνησι κατοικεῖν ἐθέλοντας εἰς πολίτας, ἐνταῦθα χρόνον ὀλίγον διατρέψαντας ἐγγράφεισθαι. ὅπερ Ἀρχέδημος οὐκ ἐποίησε. δέον οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἐπολιτογραφῆθη, ὥστε τοὺς πολίτας ὥσπερ συγγενεῖς ἔχειν, οὐκ ἔφυνε (φράτορας) εἰπεν. E S. idem ad sequ. verum οὐκ ἔφ. φρ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἔφυνε οὐδ' ὁδόντας (imo ὡς λέγεται οὐκ ἔφ. ὁδ.) ἵνα ὡς ξένον διαβάλῃ. ἡ δὲ παροιμία ἐκτίτης ὧν ὁδόντας οὐκ ἔφυνε. anno septimo nascuntur dentes anteriores, ad loquendum utiles; iste vero 7. anno nondum in φρατρίαν se recipi curaverat. cf. Palmer. Exerc. p. 772.; qui et de Archedemo profert illa Xenophontis Hist. gr. 1, 7, 1. Ἀρχέδημος, ὁ τοῦ δήμου τότε προσεσημῶς ἐν Ἀθήναις, καὶ τῆς Δικελείας ἐπιμελούμενος etc. vid. et ibi Schneiderus et ad Memorab. Socratis 2, 9.; item infra 550.

395 ὅς, ἐπείτεις ὦν, οὐκ ἔφρυσε φράτορας; i. tr.

HM. α'. νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, ἀντ. 1.

κᾶστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.

HM. β'. τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω ἐν ταῖς ταφαῖσι πρῶκτον ἀντ. 2.

τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·

400 XO. κᾶκόπτετ' ἐγκεκυφῶς, κᾶκλαε, κᾶκεκράγει as., 2 an. ἐπ.

Σεβίνον, ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος. as., i. h. et cr. d.

καὶ Καλλίαν γέ φασι τοῦτον, τὸν Ἴπποβίνου, as., 2 an. στ. γ'.

* κύσθου λειοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. i. tr.

AI. ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῦν Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ; ἀντ. 1.

396. figurate Athenienses appellat νεκροὺς, mortuos (nam sic etiam Latini: vid. Musgrav. ad Soph. Oedip. Tyr. 45), propterea quod tum male rem gerere videbantur, supplicio affectis 6 ducibus classis, qui Lacedaemonios vicerant ad Arginusas. vid. annot. ad 33. S. χάριεν δὲ τὸ ὕπὸ τῶν νεκρῶν τοὺς ζῶντας καλεῖσθαι νεκροῦς.

397. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δημαγωγίας, ἡ πολιτείας, μοχθηρίας εἶπεν, χαριέντως πρὸς τὰ κακὰ αὐτῶν. S. τὰ πρῶτα, princeps, caput. Eurip., annotante Be., Or. 1218. Μνηστίδες ὦ φίλοι, τὰ πρῶτα κατὰ Πηλεαγὸν ἔδος Ἀργείων. Lucret. 1, 86. ductores Danaum delecti, prima virorum. —

398. διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς φανιόβιον, καὶ πρὸς τοῦ Σεβίνου πορνεύόμενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντά φησιν ἐπὶ τῇ τοῦτον τελευτῇ. S. Ut mulieres solebant in funere sibi crines vellere, et genas lancinare et plangere, ita hic Cleisthenes dicitur facere mortuo Sebino Anaphlystio, quod est nomen fictum viri quasi qui solitus esset ipsum [imo δὲ, τὸν χορευτῆν, τὸν θεατῆν,] βινεῖν ἀναπεφλασμένους. Be. ἐν ταῖς ταφ., in funere Sebini. cf. 48., Concion. 1026., ubi recte Reisig. οὐ τὸν Σεβίνον.

400. — τὸ κόπτεσθαι κακωφάτως. — ἐστὶ δὲ καὶ Σεβίνος ἀνομασμένος παρὰ Πλάτωνι ποιητῇ. S.

401. πιθανῶς τὸ ὅστις (quicunque) ἐμφαίνει οὐ τὸν ὑπὸ ἐνὸς μόρου περαινόμενον. πέπλασται δὲ αὐτῷ ὡς περὶ ὁ Σεβίνος, οὕτως καὶ ὁ Ἀναφλύστιος. S. Pagus erat atticens, Ἀνάφλυστος dictus, de quo vid. Meursius. — Br.

402. τὸν Ἴππ. παρεγραμμάτισε διὰ τὴν ἀσέλγειαν παρὰ τὸ Ἴππο-νίκου εἰς πορνομανῆ. τὸ δὲ Ἴππος πολλαχοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν [ἱππόπορνε]. καμφδεῖται δὲ καὶ ὁ Καλλίας ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμνηάς. — S. τοῦτον. ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. gloss. codicis C ap. Br. De Hipponico Isocrates de Big. 13. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτῆς (Hipparetes, sororis Calliae, quam Alcibiades duxit.) Ἴππο-νίκος πλοῦτόν μὲν ἦν πρῶτος τῶν Ἑλλήνων, γένει δ' οὐδενὸς ὑστερος τῶν πολιτῶν etc. cf. 466. et Bähr. ad Plat. Alcib. cap. 8. p. 99. sequ.

403. inepte Br. quia et Calliam ajunt, istum Hippobini filium, cunni leonina indutum decertare proelio navali. dedit procul dubio poeta κύσθον, i. e. ἐπὶ sive πρὸς κύσθον, contra cunnum. λειοντῆν, quia tunc omnium in ore erat propter proelium apud Arginussas, ad rem obscaenam transtulit. gloss. Victor. ἐνημμ., ἐνδεδ-μένον.

404. sic quidam libri, eleganter.

405 ξένω γάρ εσμεν, ἀρετίως ἀφιγμένω.

ΧΟ. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθης, μηδ' αὐθις ἐπανέρη με, ἀντ. 2.

ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένως.

ΔΙ. αἶροι' ἂν αὐθις, ὦ παῖ, τὰ στρώματα. as., an. et i. ἐπ.

ΞΑ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; an.

410 ἀλλ' ἡ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; i. tr.

ΧΟ. *χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεῶς, στ. δ'.

ἀνθοφόρον ἂν' ἄλλος ith.

παιζοντες, οἷς μετουσία i. d.

θεοφιλοῦς ἐορτῆς. ith.

415 ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόροις ἀντ. δ'.

εἴμι καὶ γυνυξίν,

vulgati praeter Dindorfii — νῦν, Πλοῦτων δρον —.

408. sic probati codd., neque intelligo, cur delenda sint verba τὰ στρώματα. vett. edd. praeter Junt. 1. αἶροις ἂν αὐθις αὐ γὰρ καὶ τὰ στρ., quod est supplementum ejus, qui sennarium fabricaretur. Junt. 1. αἶροις ἂν αὐθις ὦ παῖ τὰ γὰρ στρ., versu politico. — gloss. B. αἶροι' ἂν, λάβοις ἂν.

409. quid hoc rei est? an forte Jovis filius Corinthus inest in hisce sarcinis? S. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων. (ut Bacchus facit, iterum sarcinulas tollere servum jubens invitum: cf. 165.) τῶν Μεγαρέων ἀποστάντων Κορινθίων, ἀπεστάλη κήρυξ πολλὰς λέγων, ὅτι οὐκ ἀνέξεται ὑμῶν ὁ τοῦ Διὸς Κόρινθος· ἐπέμενέ τε σὺν αὐτῷ λέγων. οἱ δὲ Μεγαρεῖς συγχανθέντες (fort. συγχυθέντες. Höpfner.), καὶ εἰς ὁργὴν τραπέντες, ἐλθόντων Παῖς, καὶ τὸν Διὸς Κόρινθον, τουτέστι τὸν κήρυκα. καὶ παροιμία ἐλήχθη ἐπὶ ταυτολογούντων αὐτῶν καὶ τὰ αὐτὰ πραττόντων. ὁ δὲ Διὸς Κόρινθος, καὶ Διὸς, βασιλεὺς Κορίνθου. Μεγαρεῖς δὲ ὑποτεταίς ἦσαν Κορινθίοις. S. Pausan. 2, 1. ἡ δὲ Κορινθία χώρα, μοῖρα οὐσῶς τῆς Ἀργίας, ἀπὸ Κορίνθου (a Corintho, Marathonis filio) τὸ ὄνομα ἔσχηκε· Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, οὐδὲνα οἶδα εἰπόν-

τα πω σπουδῇ, πλὴν Κορίνθων τῶν πολλῶν etc. Pindarus Nem. 7. in fine ταυτὰ δὲ τοῖς τετραῖσι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν αὖτε μαφολάκας, Διὸς Κόρινθος, vide ibi S. et cf. Concion. 859., item Erasmus 2, 1, 50. et paroemiographos. Be. „Opportune de stragulis dixit hoc proverbium Comicus, quia Corinthiaca stragula celebrantur. Aristophontes Comicus ap. Athen. 1. p. 27. ἐξ Ἡλιδος μάγειρος, ἐξ Ἀργους λέβης, Φλιασίου οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα.“ Fortasse etiam ridiculi causa simulat, dum stragula tollit, se pungi a clunice, in iis latitante: quo sugillet Corinthios, Atheniensium hostes in bello peloponnesiaco. Nub. 686. ἀπόλυνται δειλαῖος· ἐκ τοῦ σκίμποδος Δάκνουσι μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, i. e. οἱ κόροις.

411. metra non congruunt, nec quibusdam obtemperandum est, τὸ χωρεῖτε seorsum ponentibus. ab interprete esse videntur verba ἀνὰ, quod habetur sequente versu, et θεῶς. cf. 417. „ἱερὸν ἀνὰ κύκλον.“ hoc pertinet ad choros cyclicos saltantium in sacris. vid. Sp. ad Callim. h. in Dian. 267. „Duker. conferunt Av. 1275. τί θεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς; Thesm. 910. χώρει κοῦφα ποδῶν, ἄγ', ἐς κύκλον· χειρὶ στήναπτε χεῖρα, θυμὸν χορείας.

οὐ παννυχίζουσιν θεᾶ,
φέγγος ἱερὸν οἶσων.

HM. α'. χωρῶμεν ἐς πολυρρόδους λειμῶνας ἀνθεμάδεις

i. t. c. στ. ε'.

420 τὸν ἡμέτερον τρόπον, τὸν καλλιχοράτατον, as., 2 ion. a

ma. d. c.

παίζοντες, δν ἑλβιαί Μοῖραι ξυνάγουσι. as., ion. sim.

et sim. br.

HM. β'. * μόνους γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱαφρόν ἐστιν;

ἀντ. ε'.

ὅσοι μεμνήμεθ', εὐσεβῇ τε διήγομεν

τρόπον περὶ τε ξένους, καὶ τοὺς ἰδιώτας.

417. ita Rav. et interpp. germani;
item D. vulgo θεᾶ.

420. τὸν ἡμ. τρόπον. ἀντὶ τοῦ
κατὰ τὸν ἡμ. τρόπον, ὡς ἔθος ἔχο-
μεν παίζοντας. S. cf. 423, 4.

421. Μοῖραι, quae omnino dis-
pensatrices fatum celebrantur. sen-
sus est *quam* (chorem) *felici fato*
institutumus. de saltationibus, die 4.
Eleusinorum majorum in prato flo-
rido institutis, cf. Ste. Croix libri de
Mysteriis p. 190. Ex B.

422. cf. 154. seqq. et annot. ad
145. ἥλιος καὶ φέγγος. Ἐν διω-
δοῖν, quidquid dicit Cornes ad He-
liod. t. 2. p. 290. videndum tamen,
an scribendum sit ἥλιον καὶ φ. ἢ.,
etiam solis lux jucunda. cf. 155.

424. καὶ τ. ἰδ. ἀντὶ τοῦ τοῦς
ἰδίους, (?) τοῦς πολίτας. — σημα-
τέον δὲ, ὅτι καὶ ἰδιώτης λέγεται ὁ
πρὸς γένος ἰδιος, καὶ ὁ ἀμαθής. S.
[περὶ τ. ξένους.] hoc inde potest
illustrari, quod Athenienses, diverso

a Lacedaemoniis instituto, patriis
sedibus seditione aut bello pulsus, et
quidem auctore Solone, juxta Plat.
in ejus vita (c. 24.), stabilem in urbe
sua sedem et etiam jus civium con-
cessisse dicuntur a Thucydide 1, 2.
et Strabone 9. p. 393. (ed. Tauch-
nitz. vol. 2. p. 235.), atque ita se
erga illos beneficos et misericordes
praestiterunt. unde etiam Lacedae-
monii *ἐσθλασίαις*, i. e. peregrinorum
expulsionibus, locum dabant, Athe-
nienses non item, sed urbem omni-
bus communem exhibebant, auctore
Thucyd. 2, 39. *προξένους* quoque
constituerunt, i. e. patronos hospi-
tam, et qui advenarum curam susci-
perent etc. — [ἰδιώτας] Hesych.
ἰδιῶται: *πολίται*. infra vero *ἰδιώ-
ταις* *θεοῖς* de diis dicitur, quos velut
propriis sibi quoque peculiares colebat
Euripides. *ἰδιώτης* alioquin de pri-
vato ab Atticis vulgo dictam, et ap.
Demesth. adv. Aristocr. p. 412. ὅς
ἂν ἄρχων, ἢ *ἰδιώτης*. E Sp.

**ΔΙΟΝΤΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΑΙΑΚΟΣ. ΘΕΡΑΠΛΑΙΝΑ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ ΔΥΟ.
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.**

425 ΑΙ. Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω, τίνα; i. tr.
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οἱ πιχώριοι;

ΞΑ. οὐ μὴ διατρέψῃς, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.

ΑΙ. παῖ, παῖ!

ΑΙ. τίς οὗτος;

ΑΙ. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.

430 ΑΙ. ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ πυμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,
ὅς τὸν κύν' ἡμῖν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
ἀπῆξας ἄγγων, ἀποδορὰς ὦχον λαβὼν,
ὄν ἐγὼ γούλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·

435 τοῖα Στυγὸς σε μελανοκάρδιος πέτρα,

425. Scena jam est in Orco ante fores Platonis, cujus janitor esse fingitur Aiacus, ut ap. Lucianum Dial. mort. 20., ubi vid. Hemsterhus.

427. διατρέψῃς, enotaberis. γεῦσαι τῆς θύρας, κόπτει τὴν θύραν, ut exponit Thomas Mag. p. 547. figurate dici solet hoc vocabulum: vide, quos laudant, Pindarum Pyth. 9, 61., Nem. 3, 67., 6, 40., Soph. Antig. 923. Hesych. γεύεσθαι: πειράσθαι, ἀφασθαι. — γεῦσαι· ἀποπειράσθαι. haud male Welcker. Nicht aufgehalten, sondern versuche nur die Thür, Und hab' vom Herakles wie Gestalt, so auch Gehalt. similiter Voasius.

430 Non magis humaniter deorum famulus excipit Trygaenum, cui ostium pulsanti aperuerat, Pac. 182. seqq. Be.

432. ἡμῖν 2 MSS., quod elegantius vulgato ἡμῶν.

433. sic Paris. vulgo ἀπῆξας.

434. ἀλλὰ — μέσος. ἀντὶ τοῦ μέσος ἐλήφθη. τοῦτο δὲ ἐν μεταφορᾷ τῶν ἀδελφῶν. τὸ ἔχει δὲ οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἔχῃ, ἀπὸ τοῦ ἔχομαι δευτέρου προσώπου (δεύτερον πρόσωπον). S.

435. μελαίν. διὰ τῆς λέξεως τὸ φοβερόν εἶπεν· οὐ γὰρ ἔχει καρδίαν ἢ πέτρα. — καὶ τὰ μὲν δευτέρῃ πλάττων (ἀντεπλάττων) λέγει, τὰ

- Ἀχιρνόντιός τε σκύπελος αἱματοσταγῆς
 φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περιδρόμοι κύνες,
 Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἥ τὰ σπλάγχχνα σου
 διασπυράζει· πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
 440 Ταρτησία μύρινα· τῷ νεφρῷ δέ σου
 αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένα
 διασπένδονται Γοργόνες Τιθράσαι,
 ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὕρμήσω πόδα.
 Εἰ. οὗτος, τί δέδρακας;
 ΔΙ. ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.

δὲ ἐξ Εὐρυκίδου, πρὸς φόβον Διονύσου. E S.

437. περίδρ. οἷον πανταγοῦ δυνάμενοι περιστρέφασθαι. λέγει δὲ τὰς Ἐρινύδας. S. de fluviis Inferorum cf. Plat. Phaed. 61. cum interpp., et Heynii excurs. 9. ad Virg. Aen. 6. Ex B. κύνες, canes, passim audiunt Furiae (vid. Blomfield. ad Aeschyl. Cho. 911.), aves rapaces (1221.) et quidquid est animalium noxiorum, aut monstrorum (Antiphanes ap. Jacobs. Anthol. Palat. 2. p. 88. ἡ δὲ κύων δένδρων καρποφθόρος, ἡ πτερόνυκος Κάμηκ etc.); denique impudens. vide indices Eurip. et Soph. his vv.

438. Ἐχιδνα. Tartari et Terrae filia. v. Apollod. 2, 1, 2. et mythologi.

439. πλευμόνων. sedes doloris: vid. Eurip. Ion. 700. — πλευμόνων. ὅτι ἄττικῶς τὸν πνεύμονα πλεμόνα φασιν, ὡς καὶ τὸ νῆρον λίτρον. S. Cant. 2. sed tamen plerique omnes libri πνευμόνων, quod minus vulgare puto. Soph. Trach. 739. σπαραγμός αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήφατο. Eurip. Med. 1301. τῆς σῆς γὰρ, ὡς χοῆν, καρδίας ἀνθήφαινον, et similiter Helen. 910. habent haec omnia tragicum colorem.

440. Τ. μύρινα. — Ταρτησίαν εἶπε πρὸς τὸ ἐκπληκτικώτερον, διὰ τὸ ἐκτετοπισμένον. λέγουσι δὲ Ταρτησίαν γαλήν ἄντι τοῦ μεγάλῃν. (vide Aeliani interpp. V. Hist. 14, 4., Erasmi Adag. 1, 2, 70.) ἡ δὲ Ταρτησός Ἰβηρικὴ πόλις περὶ τὴν Ἀσποννὸν λίμνην. μύρινα δὲ ἰχθὺς

Θαλάσσιος. — ἔστι δὲ τὰ ἐν Θερσί πεποιημένα Εὐρυκίδῃ. ἐκεί γὰρ τοιοῦτός ἐστι σπονδάων ὁ Εὐρυκ., οἷος ἐνταῦθα καίρων. S., qui habet ista ex Thesco Eurip. (v. Eurip. fragm. p. 137. nostrae ed.) in annot. ad 438., quae sic videntur habuisse κάρα τε γὰρ σου (Minotauri, ut Musgrav. existimat) συγγεῶ κομαῖς ὁμοῦ, ῥανεῖ τε πεδός' ἐγκέφαλος· ὁμμάτων δ' ἀπο λίμνοσταγείας κρηστῆρες δεύονται κάτω. annotavit Sp., Aeschylum quoque Cho. 981. viperæ jungere muraenam, idque ob traditum a veteribus viperarum cum muraenis coitum, ex quo nasci genus muraenarum morsu letali auctor est Andreas περὶ Δανειῶν: vidd. Blomf. ad Aeschyl. l. l., et, quem B. laudat, Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 538. „Tartessias muraenas in pretio fuisse ait Pollux 6, 10, 63.“ E Be.

442. praeter expectationem dixit Γοργόνες Τιθράσαι pro λιβυστικαί: nam primum in insula Oceani, deinde in continente Libyae quæsitae sunt Gorgones, ut docet Heyn. ad Apollod. 2. p. 124. sequ. S. Γοργ. Τιθρ. ἀπὸ δῆμον τῆς Ἀττικῆς ποτηροῦ. (ἀλλως.) οὐκ εἰκὴ δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' εἰώασιν τὸν δῆμον διαβάλλειν ταῦτον, ὡς κακοπραγμονα. εἰσι δὲ οὗτοι ἀπὸ Τιθραντος, τοῦ Πανδίωνος παιδός, ἐκόνυμοι. εἰς δὲ τὴν Ἀργεῖδα φυλὴν κατανεμένηνται. „Τιθρας est pagus atticus, unde Τιθράσιος teste Steph. Byz.“ — Be. cf. Meursii librum de Populis att.

444. ἐγκέχοδα. Zonar. t. 1. p.

445 ΞΑ. ὦ καταγέλασι, οὐκ οὖν ἀναστήσει ταχὺ,
πρὶν τινὰ σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;

ΔΙ. ἄλλ' ὥρακιῷ.

ἄλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σφογγιάν.

ΞΑ. ἰδοὺ· λαβέ.

ΔΙ. πρόσθου.

ΞΑ. ποῦ 'στιν; ὦ χρυσοῖ θιτοί,

ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;

ΔΙ. δέισασα γὰρ

450 εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθέλκυσεν.

ΞΑ. ὦ δειλότητε θεῶν σὺ κἀνθρώπων!

ΔΙ. ἐγώ;

πῶς δειλὸς, ὅστις σφογγιὰν ἤτησά σε;

οὐκ οὖν ἑτερός γ' αὖτ' εἰργάσατ' ἀνὴρ.

ΞΑ. ἀλλὰ τί;

ΔΙ. κατέκειτ' ἂν δυσφραινόμενος, εἵπερ δειλὸς ἦν.

455 ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέειπεν ἡμεῖς.

608. ἐγκέδοα: διὰ φόβον τινὰ ἔχε-
σα [ἀπεικάτησα]. eadem praeteriti
(ab ἐγγέζω) forma est Vesp. 601. B.
— „καλεῖ θεόν. est aliqua nota-
tione dignum, quod hic tradit S., in
Lenaeis a daducho seu lampadifero
(proximo post Hierophanten sacro-
rum Eleusin. sacerdote: vid. Ste-
Croix p. 137. sequ. B.) facem prae-
ferri, dicente καλεῖ θεόν, et tum
ab audientibus clamari Σεμελήτ'
Ἰαχης, πλουτοδότα. quibus additur
in schol., aut vero id ad eum ritum
respicere, juxta quem in sacrificiis,
ubi libatum esset, acclamatum con-
tinuo illud καλεῖ θεόν. Sp. hoc pro-
bat Br. „Comice his verbis,“ inquit
„significat Bacchus, se ventris pro-
liviem effudisse.“

446. Moeris ὥρακιῶν ἀττικῶς·
λειποφυεῖν ἑλληνικῶς. confer duas
Hesychii glossas. In Pace 666. Cra-
tinus ἀπέθανεν ὥρακιῶσας. Br.

447. ἡ. σφογγιάν. Br. et D.
σφογγιάν attice, quemadmodum ille
Acharn. 429. ex 3 codd. edidit
σφογγίῳ pro σφογγίῳ. Be. „σπ.
nempe aquosam spongiam. In Vesp.
961., ubi item aliquis animae

deliquium patitur, οἱμοι, ποῦ 'σθ'
ᾤδωρ;“ Duker. Spongiis, certa qua-
dam ratione coactis, usos esse anti-
quos loco καρδιοφύλακος, notat ex
h.l. Lindenbrog. ad Terent. Eun. 4, 7.
(v. 9., ubi etiam cf. Westerhov. B.)
448. ἰδοὺ. vox obedientis. cf.
605. etc.

449. ἐν τ. — καρδίαν; ἐνθα
μου τὴν χεῖρα προσήγαγες· ἦγονν
περὶ τὸν πρῶτον etc. S. ad deter-
gendas nates.

453. ita Rav., Cantabr. 1., Bekk.,
D. vulgo ἑτερος ταῦτ', confusis, ut
saepe, γ et τ litteris. frustra Scal.
et Br. οὐκ ἂν ἑτερος: vide Matth.
gr. §. 509. not., infra 1130., Eurip.
Hel. 737. Rhoe. 847., Soph. El.
857. Xenophon Exped. Cyri 7, 7,
40. ἀσχερὸν γὰρ ἦν pro ἦν αὖ etc.
sic et nostrates Das that dir sonst
Niemand, cum hoc intelligunt Das
hätte dir sonst Niemand gethan.
αὐτό. τὸ αἰτεῖν τὸ λαλεῖν, τι.

454. S. ad 452. τοῦ γὰρ δειλοῦ
τὸ σιωπᾶν οἰκισίον, οὐ τὸ λαλεῖν.
et h. l. οἱ γὰρ ἐπὶ φόβον ἐκλυό-
μενοι δυσφρασεῖ τὸν πόνον καλύου-
σιν. —

ΞΑ. ἀνδριτά γ', ὦ Πρόσειδον!

ΔΙ. οἶμαι, νῆ Δία.

οὐ δ' οὐκ ἔδειςας τὸν ψόγον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλὰς;

ΞΑ. οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα.

ΔΙ. ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματιῶς, κἀνδρείος εἶ,

460 οὐ μὲν γενοῦ γῶ, τὸ ῥόπαλον τουτί λαβὼν,
καὶ τὴν λεοντήν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχρος εἶ·
ἐγὼ δ' ἔσομαι σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.

ΞΑ. φέρε δὴ ταχέως αὐτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέπον εἰς τὸν Ἡρακλειόξανθιον,

465 εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σέ τοι λῆμ' ἔχων.

ΔΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίως.

φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.

ΘΕ. ὦ φίλτωθ', ἦκεις, Ἡράκλεις; δεῦρ' εἰσίδι.

ἡ γὰρ θεός σ' ὡς ἐπύθεθ' ἤκοντ', εὐθέως

459. λημ. S. λημά ἐστι τὸ φορέ-
νημα· ληματιῶς οὖν μέγα φρονεῖς.
γράφεται οὖν καὶ ληματίας (placuit
hoc Bentlejo), χωρὶς τοῦ ε· οἷον με-
γαλόφρων καὶ ισχυρός.

461. ἀφοβ. ἀφοβος. — S. ridi-
cule ficta vox tragica.

466. οὐκ Μελ. μαστ. ἀντὶ τοῦ
(δ) ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς. ἡ γὰρ
Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ
ἐμνήσθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστή-
ρια. ἐστὶ δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλῆος
ιερόν. ἐμνήσθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νόμ-
φης, ἡ ἐμῆγη δ' Ἡρακλῆς. μαστι-
γίας δὲ ὡς πρὸς δοῦλον. (μαστ.
proprie est ὁ δι' ἀμάρτημα μαστι-
ζόμενος δοῦλος, hinc omnino servus
nequam. vid. Phot. lex. p. 183., Zo-
nar. 2. p. 1329. mastigia dicitur
Plauto et Terentio. B.) [ἄλλως.] παρὰ
δὲ τὴν ὑπόνοιαν (l. e. tecte) σκώ-
πτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἐστὶν ἐπι-
φανέστατον Ἡρακλῆος ἱερόν ἀλε-
ξάνου, ὃ δὲ Ξανθίας ἀντιμετεί-
ληψε τὴν Ἡρακλῆος σκευήν. τὸ δὲ
τοῦ Ἡρακλῆος ἀγαλμα ἔργον Ἐλά-
δον (fort. Ἀγελάδον. B.) τοῦ Ἀργεῖου,
τοῦ διδασκάλου Φειδέου. ἡ δὲ Ἰδρυ-
σις ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν λοιμὸν
(olymp. 87, 3., ante Christ. nat. 430.)·
δθον (?) καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος, πολ-
λῶν ἀνθρώπων ἀπολλομένων. Ἀπολ-

λόνιος δὲ (Apollonius Dyscolus, rhetor
Alexandrinus, qui floruit sub Hadriano,
circa annum a Chr. nato 130.) οὐ κακῶς
ἀπονενοήσθαι φησι τὸ κωμωδεῖσθαι
τινα. — Καλλίας γὰρ ὁ Ἰππονίκου
ἐν Μελίτῃ φησι. παρεικάξει δὲ αὐ-
τὸν [ἄμα] τῷ Ἡρακλεῖ, ἅμα χινοῦ-
ζων διὰ τὸ λεοντῇ ἐν ταῖς μά-
χαις χρῆσθαι· ὡς ἐν ταῖς ὁπίσω
(403.) κύσθου λεοντῇ ναν-
μαχεῖν ἐνημμένον. ἐπεὶ εἰ γὰρ
δύναται ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα ἀντίπερε, τί
μᾶλλον εἴπει τὸ ἐκ Μελίτης, καὶ
μὴ ἐξ ἄλλου δήμου; πανταχοῦ γὰρ
Ἡράκλεια (templa Herculis; male
libri Ἡρακλέα) ἐκίφαντ'. (majoris
momenti est, quod sequitur.) σύνη-
θές τε οὐχ οὕτω λέγειν ἐπὶ θεῶν
οὐκ Μελίτης, ἀλλ' ὃ ἐν Μελί-
τῃ, ὡς καὶ Ζεὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ·
ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων ἐκ Μελίτης,
ἐξ Ἰοῦς, ἐκ Κολωνῶν etc. dicit
igitur Bacchus, Xanthiam similem esse
Calliae, Hipponici filio, belluoni, qui
maximas patris opes dilapidavit, tan-
demque sibi manus attulit, ut Aellia-
nus auctor est Var. Hist. 4, 23. cf.
supra 403.

468. Prodit ancilla, quae Herce-
lem istum invitat ad omnis generis
lautitias, quas ei paraverit Ditis do-
minia, audite illius adventa. Be.

- 470 ἔπιτετιν ἄρτους· ἦψε κατερικτῶν χύτρας
ἔττους δὲ, ἣ τρεῖς· βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὄλον·
πλακοῦντις ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.

ΞΑ. κάλλιστ', ἐπαινῶ.

ΘΕ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μὴ σ' ἐγὼ
περιόψομαι ἀπειθόντ', ἐπεὶ τοι καὶ κρέα

- 475 ἀνέβραυτεν ὀρνίθια, καὶ τραγήματα
ἔφρουγε, κῆνον ἀνεκιδάσσου γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' αἶμ' ἐμοί.

ΞΑ.

πάνυ καλῶς.

ΘΕ.

ληρεῖς ἔχων.

οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ υἱλητρὲς γέ σοι
ἦδ' ἔνδον ἔσθ' ὠραισιότῃ, κωρχηστρίδῃ

470. κατερ. τῶν κατακεκομμένων ὀσφρίων. — S. Phot. lex. p. 109. κατερικτά: τὰ ἐρεινόμενα ὀσφρία καὶ σχιζόμενα.

471, 2. ἔττους. lente magnopere delectari fingitur Hercules. vide 62. sequ. B. „ἀπηνθράκιζειν est prunis subjectis assare (auf Kohlen braten); ὀπτῆν autem (πλακοῦντας) igni coquere aut torrere (am Feuer backen). κολλάβοι sunt οἱ μικροὶ ἄρτοι, παρὰ τὸ ἐκ τῶν μεγάλων κολοβοῦσθαι. v. Zonar. lex. 2. p. 1229, ibique Tittmann. nam alia notione ap. Timaeum gl. Plat. p. 161. legitur.“

473. κάλλιστ', ἐπαινῶ. πάνυ καλῶς, formulae sunt oblato beneficio non utentium, ut Latinorum gratias est, gratias facio, benigne. vide interpp. et, quos laudant, Plautum Most. 5, 2, 9., Menaechn. 2, 8, 86., Horat. Epist. 1, 7, 16., 62., Casaub. Lect. Theocrit. c. 16. init., et ad Diog. Laërt. 2, 76. cf. et Valck. ad Eurip. Phoen. 406., nos ad Iphig. Aul. 393. et Terent. Eun. 229. in ed. majore; item 477., 839., 905., gloss. Victor. ἐπαινῶ. οὐ βοῦλόμαι σλόσθαι. — Ἀπόλ. | λῶ οὐ | . crasis. vide Br. ad 477. in Addendis, Matth. gr. §. 56.

474. hiatus, de quo ad 747. — particularum ἐπεὶ τοι καὶ novum exemplis illustrat Porson. ad Eurip. Med. 675.

475. Acharn. 943. ἀναβράττει, ἐξοπτᾷτε, elixate, assate. cf. Pac. 1125. et infra 515. Pherecrates ap. Athen. 6. p. 269. κίχλεις τ' ἀναβράστοις, ferventibus turdis. ὀρνίθια de gallinarum pullis aut gallinis. E Sp.

476. κῆνον pro καὶ οἶνον. vide Suid. et Etym. v. κῆνον. K.

477. πάνυ καλῶς. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον κάλλιστ', ἐπαινῶ (473.), καὶ ἐπῆνον. — S. verba ληρεῖς — ἀφήσω recte ancillae tribuuntur a Scaligero et D. inepte sub Bacchi persona leguntur in codd. Sp. „ληρεῖς ἔχων, atice pro ληρεῖς, ut supra 202., mox 489.

479. ἦδ' ἔνδον. sic libri; nec quidquam mutandum est, cum pronomen significet locum vicinum; quem usum illustrat Schaefer. Melet. crit. p. 77. sequ. et ad Hecub. Porson. 712. (ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας Ἀγαμέμνονος etc.) cf. quae nos annotavimus ad Soph. Ajac. 1136., Eurip. Or. 35. est igitur ἦδ' ἔνδον nihil aliud quam hic intus. non personam quidem ancilla monstrat, sed locum, domum Proserpinae. similiter Plantus Pers. 2, 65. occillum domi, et Mil. 3, 1, 94. habeo ocellum meum elientem. adhibe, si tanti est, a nobis annotata ad Plant. Amphitr. prol. 120. et Terent. Andr. 825.

480 ἔτεται δὺ', ἢ τρεῖς...

ΞΑ. πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

ΘΕ. ἡβυλλιώσαι, κάρτι παρατετιλμέναι.

ἀλλ' εἴσιθ', ὥς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχῃ
ἡμελλ' ἀφαιρεῖν, χῆ τράπεζ' εἰσῆρετο.

ΞΑ. ἴθι νυν, φράσον πρῶτιστα ταῖς αὐλητρίσι

485 ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς δ' εἰσερχομαι.

ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο, τὰ σκευή φέρων.

ΔΙ. ἐπὶ σκῆπτρῳ οὔτος. οὔτι που σπουδὴν ποιεῖς,

ὅτι σὲ παῖζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;

οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,

490 ἀλλ' ἀράμενός γ' οἷσιν πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑ. τί δ' ἔστιν; οὐ δὴ που μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ,
ἂν δωκας αὐτός;

ΔΙ. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.

κατάθου τὸ δέριμα.

ΞΑ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι,

καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

ΔΙ. ποίοις θεοῖς;

495 τὸ δὲ προσδοκῆσαι σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενόν,

ὥς δοῦλος ὦν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσει;

ΞΑ. ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὐτ'. ἴσως γάρ τοι ποτε
ἐμοῦ δεηθείης ἂν, εἰ θεὸς θέλοι.

ΧΟ. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας,

t. t. c. στ.

481. ἡ βυλλ. ἡβῶσαι, καὶ αἰ-
σχροῦς τίλλουσαι τὸ αἰδοῖον. (cf.
Conc. 722.) — τίλλουσαι δὲ τὰς τρί-
χας αἱ νεόνυμφοι. ἡ ἐσπασμέναι
τὰς ἐπανθούσας τῷ προσώπῳ τρί-
χας, καὶ τὰς τῶν ὀφρύων. κρεῖττον
γὰρ ἐστὶ τοῦτο τοῦ ξυρεῖν. S. cf.
Schneider. lex. v. παρατίλλω.

482. τεμάχη. τὰ κομμάτια τῶν
λεγούων. S. Frischlin. Sed abi intro:
nam coctus tomacula nunc erat De-
tracturus foco, et mensa illata est.

483. εἰσῆρετο (sic) νῦν ἀντὶ τοῦ
εἰσεφέρετο. S.

485. ὅτι pro ὡς Elbing et Paris.
ὡς videtur esse correctoris, qui
nesciret, ὅτι non pati elisionem. οὔ-
σαις αὐτὸς ὡς εἰσερχομαι et si-

γματισμῷ frequentiore offendit, et
languidiore habet numeros. αὐτὸς,
ipse, dominus.

487. οὔτι που; num forte, ut
Lysistr. 329., Conc. 328. vid. Br.
B. „σπουδὴν ποιεῖν dicitur, qui ali-
quid pro serio habet, serio tra-
ctat.“ nostrates similiter dicunt Ernste
machen.

493. τὸ δέριμα. pellem leoninam.

499. — ταῦτα λέγει ὁ Χορὸς διὰ
τὸν Διόνυσον, ἐπειδὴ οὗτος, ὅτι
ἐφοβήθη τὰς τοῦ Αἰακοῦ ἀπειλὰς,
τὸν Ξανθίαν ἐποίησεν ὡς δεσπότην,
ἐαυτὸν δὲ δοῦλον· ὅτι δὲ ὁ θερά-
πων (ἡ θεράπαινα) ἀπήγγειλε τῷ
Ξανθίᾳ, ὅτι ἡ Κόρη δεῖπνον καὶ
ὄψα ἐποίησε, δεσπότην πάλιν ἐαν-

- 500 καὶ πολλὰ περίπεπλευκός, i. d.
μετακυλινδεῖν αὐτὸν αἰεὶ πρὸς τὸν εὖ πρῶτοντα μᾶλλον
t. t.
τοῖχον ἢ γεγραμμένην εἰκὸν' ἐστάναι, λυβόνθ' as., 2 t.
d. c.
5 ἔν σῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφεισθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
i. t.
δεξιῷ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους. t. t. c.
505 ΑΙ. οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν - ἀντ.
ἐν στρώμασιν μιλησίοις

τὸν ποιεῖ, τὸν δὲ Ξανθίαν δοῦλον. ἀποδέχεται δὲ τὸν Διόνυσον ὁ Χορὸς ὡς μὴ μένοντα (ἰμο ἐμμένοντα) τοῖς αὐτοῖς. S. inconstantiam ejus irritet Chorus.

500. πολλὰ περιπ. Suidas v. ταῦτα πρὸς ἀνδρός „ἀντὶ τοῦ εἰς πάντα τετριμμένου“ in omnibus exercitati, versati. ab eadem re Ulysses laudat Homerus principio Odysseae, ubi Eustath. πολύτροπον παραφράζει οὐκ ἐφ' ἐνὸς ἐστώτα, οἷα γεγραμμένην εἰκόνα, respiciens, opinor, ad verba Comici 502. Duker. aptius etiam dictum propterea, quia exemplum capit de Theramene, praefecto classis.

501. μετακ. ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκμήῃ Εὐριπίδου οὐ γὰρ ποτ' εἶπεν τὸν Σθένηλον, πρὸς (— εἶπεν Σθ., εἰς τὸν) εὐτυχῇ Χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ' ἀποστρεφεῖν. (v. Eurip. fragm. p. 35. nostrae ed.) παροιμία δὲ ἐστὶ πρὸς τὸν εὖ πρῶτοντα τοῖχον ὅτι ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιστελοῦν αὐτοῖς αἰεὶ στρεφομένων. εἰρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκτιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν, θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου, πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται. S. — μᾶλλον τοῖχον pro τοῖχον μᾶλλον Br. ex membr., elegantiore positu verborum.

502. γέγρ. εἰκόνα. i. e. ὡς γ. εἰκ., ut pictam tabulam, immobilem.

503. μετ. πρὸς τὸ μαλθ. Frischlin. semet vertere ad meliorem sortem. Voss.: Doch sich herumschrecken Dahin, wo's bequemer ist, etc.

504. Θηραμένους. οὗτος τῶν

τὰ πολιτικὰ πραττόντων. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀρμόζοντα. οὗτος δὲ γέγονεν [ὁ Θηραμένης] διδάσκαλος Ἰσοκράτους, στρατηγὸς δὲ καὶ ὑποκριτῆς (simulator. cf. S. ad 541.) εὐμετάβλητος, Ἄγνωνος παῖς, Στειριεύς τὸν δῆμον. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενομήται, δύο δὲ τὰ μέγιστα, καὶ σχετλιάτατα, ἣ τε τῶν ἐν Ἀργινοῦσῃ (Ἀργινοῦσσαις) στρατηγῶν ἀγωγή (accusatio), ἣν αὐτὸς (ita Hdsfner., ex Suidae l. l. ad 500., pro αὐτῷ) συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένου, καὶ ἡ τῶν λ' (XXX tyrannorum) ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου μετὰστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίας τῆς τελευταίας γεν' ὁπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν λ' ἀνηρέθη, Κριτείου κλέιντος αὐτόν. ἐνιοὶ δὲ φασὶ καὶ καταφρονῶντα αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποιικίαν τοῦ ἥθους Κόθορον ἐκάλον, ἐπειδὴ ἐκατέρῃ στάσει τῇ τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, καὶ τὸ συμφέρον αὐτοῦ (αὐτῷ) τοῦ πειστοῦ προτάσσων, ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδόσεις ἀρμόζει etc. de Theramene cf. 918., Thucydides 8, 68., Xenophon primis libris Historiae gr., Diodorus 13, 98. Thucydides l. l. καὶ Θηραμένης, ὁ τοῦ Ἄγνωνος, ἐν τοῖς ἐνγκυκλίονσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν, ἀνὴρ οὔτε εἰπεῖν οὔτε γινῶναι ἀδύνατος.

506. ἐν στρώμασιν μιλ., quibus strati erant lecti in convivis. S. ἐν γὰρ Μιλήτῳ καλῇ ἡ τῶν στρω-

ἀνατετραμμένος, κυνῶν δορυφειδ', εἴτ' ἤτησεν ἀμίδα,

* ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων τοῦ ῥεβινθου ὀδραττόμην,

5 οὗτος δ', αἶτ' ὦν αὐτὸς πανοῦργος, εἶδε, κατ' ἐκ τῆς
γνάθου

510 πῦξ πατάξας μου ἔξεκονε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

μάτων ἐργασία, καὶ τὰ μιλῆσια
σετάματα ποιῖλαι, καὶ ἀπαλὰ, γί-
νεται, καὶ διάφορα. εἰς τρωπὴν δὲ
οἱ Μιλῆσιοι διαβάλλονται, καὶ εἰς
τὸ στολῆς πολυτελές· ἐσθῆτες τ' ἐν-
ταῦθα κατεσκευάζοντο ποιῖλαι, καὶ
τάπητες, ὡς καὶ Θεόκριτος (15, 125.)
πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω,
παλακώτεροι ὅπως, Ἄ Μίλα-
τος ἐρεῖ, γὰρ τὰν Σαμίαν κα-
ταβόσκων. — ἀμίδα δὲ τὴν οὐ-
ρηφειδὰ, τὸ οὐρηρὸν ἀγγεῖον. de
lanis milesiis, ex iisque fabricatis
tapetibus stragulisque multus est h. l.
Sp. vide, quos laudat, hunc nostrum
Lys. 678., Cic. in Verr. 1, 34., Virg.
Georg. 3, 306. sequ. etc.; item Bähr.
ad Plut. Alcib. pp. 193 seqq. etiam
corinthia stragula in pretio erant:
vid. annot. ad 409.

507. sequ. κυνῶν Bentlejus, Br.
aliquae pro κυνῶν, quod ἄμετρον et
omnino ineptum est. conferas licet
Lysistr. 789. praeterem libri ἀμίδ'
ἐγὼ etc., itidem pessumdato versu.
neque enim ferendi sunt librarii, qui
haec ita dividerunt

οὐ γὰρ — εἰ
ἄναθίαις — ἐν
σετάμ. μιλ.
ἀνατετρ., κ. δο-
ρυφειδ' — ἀμίδ'. ε-
γὼ δὲ — βλέπων,
τοῦ — οὐ-
τος etc.,

sectati illi vulgarem ordinem verbe-
rum scripsisse videntur ἐγὼ δὲ πρὸς
τοῦτον βλέπων, cum hoc reliquisset
Aristophanes πρὸς δὲ τοῦτ' ἐγὼ βλέ-
πων: τοῦτο, τὸ ἀνατρέπεσθαι με
ἐν σετάμασι μιλῆσις, καὶ κυνῶν
τὴν δορυφειδὰ, non τοῦτο, quod
et minus significans est, et numeros
habet deteriores. confirmare quodam-
modo hanc scripturam videtur codex
Paris., denuo collatus in usum hujus

ed., in quo legitur ἀμίδα sine eli-
sione, velut sequente consona. ne-
que trochaëcis octonariis, neque iam-
bis tetrametris abstinuisse Pindarum
et poëtas scenicos Graecorum, quos
latini imitati sunt, dudum est cum
ostendi in annotatis ad Pindarum, a
me germanice versum, et in editioni-
bus istorum poëtarum; qua de re
mecum sentientes habeo cum aliis,
tam Boeckhium in dissert. de metris
Pindari p. 277. et Welckerum animed-
versione ad h. l. — gloss. E δ'να-
τες τρ.: ἀνατετραμμένος etc. — 8.
τοῦ ῥεβινθου. τοῦ αἰθόλου. —

510. τοὺς χοροὺς τ. περ. ἀντί
τοῦ τοὺς ὁδόντας εἰπεῖν, τοὺς χο-
ροὺς εἰπεῖν. Διώνυσος γὰρ ἔστιν ὁ
τῶν χορῶν προστάτης. τὸ δὲ ὄλον
παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. S. B. „Quod
S. affert, nullius est pretii. for-
tassis, quoniam χοροὶ etiam πλῆθος
ταγματῶν dicebatur (Zonar. 2. p.
1856.), ordinem anteriorem dentium
indicavit.“ cf. Schneideri lex. v. χο-
ρός. omnino haec vox serica sive
ordinem rerum ejusdem generis signi-
ficat. Tatius p. 8, 6. ed. Jacobs. ὁ
λοιπὸς τῶν καλῶν χορός, et p. 20.
sequ. ἐνάστη πλεονὰ τειχίον — κα-
τάστρεγος ὅπῳ χορῶν κίονων. quo
loco Jacobsius laudat illud Eustathii
Amor. Ism. 3. p. 96. χορὸς ὁδόντων
λεοντός, quod simillimum huic Ari-
stophanis dicto pariter atque Galeni
verba vol. 3, p. 871. ed. Kühn.,
quae D. attulit, ἀλλ' εἰ μὲν χορὸν τις
ἔστησεν ἐν κόσμῳ δοῦν καὶ τραύ-
κοντα χορευτῶν, ἐκηνεῖτο αὖν ὡς
τεχνικός· ἐπεὶ δ' ὁδόντων χορὸν
οὕτω καλῶς διενόησεν ἡ φύσις,
οὗν ἀρα καὶ ταύτην ἐκαινεσόμεθα;
etiam Marcell. Inscript. in Regill.
v. 501. χορὸν ἡμερῶν dixit, ubi
Salmasius „χορός κίονων in lege
quadam Constantini *acies columbarum*
vocat.“

Π. Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ'· ὁ πανοῦργος οὗτοσι,
i. tr.

δς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθὼν ποτε,
ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν...

ΠΑ. νῆ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα!

ΞΑ. κακὸν ἦκει τι.

515 Π. καὶ κρέα γε πρὸς τοῦτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιοβολιαῖα...

ΞΑ. δώσει τις δίκην.

Π. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλὰ.

ΔΙ. ληρεῖς, ὦ γύναι,
κοῦκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.

Π. οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας,
ὅτι καὶ κοθόρονους εἶχες, ἀναγνῶναι σ' ἔτι;

520 τί θαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω.

ΠΑ. μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρὸν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν,

511. *perperam* S. *πανδοκεύτρια* δὲ πρὸς Πλαθάνην *θεράπαιναν* etc.: neque enim ancilla haec est, sed etiam ipsa copra, alterius vicina et amica.

514. *κακὸν ἦκει τι* non est *alicui malum imminet*, sed *noctis*, aut *mihi*, ut et paulo post. (cf. 567.) ita enim articulus ille saepe ponitur: vide Fischer. ad Weller. 2. p. 230., Br. ad Soph. Ajac. 245. colligere autem id Xanthias e voce et vultu cauponarum potuit, et pro se haec dicit. B. cf. 516, 589, 625., Plut. 378.

515. i. e. *viginti frustra carnis elixae*. vide, quae de hac significatione voc. *κρέας* notavimus ad Plut. 1138. — K. cf. 474.

516. sic quidam libri Aristoph., et Pollux. 9, 64., quos recte secuti sunt Br. et ab eo editores. vulgus codicum conjunctim *ἡμιοβολιαῖα*, quae vox nihili. notum, quod K. annotavit, *ἀνὰ* interdum esse particulam distributivam, ut grammatici loquuntur, et sensu aequipollere latinae voci *singuli*.

518. *οὐ προσεδόκας με γνῶναι σε*, *ἐπειδὴ κοθόρονος τοῦ Διονύσου ἐστίν*, *οὐ τοῦ Ἡρακλείους*. S.

519. *κοθόρονους*. cf. 47. *ὅτι καὶ κοθ. εἶχες*, quod habebas cothurnos, quos induere posses, ubi commodum esset, ut nunc fecisti.

520. *τὸ τάρ. οὕτως* *ἔλεγον Ἀττικοί, οὐδέτερος*. — S.

521. *τυρὸν γε τὸν χλωρὸν*. sic Attici vocabant *caseum recentem*, ut constat ex Polluce, Athen., et aliis, quorum loca collegit Meursius Lect. att. l. 3. c. ult. K. — *τάλαν*. Frischlin. *recentem caseum, quem cum canistro devoravit improbus*, quasi legisset *τάλας*. et similiter Conz. auch von dem frischen Käse nicht, *Den mir der Lämmel aufgefressen mit sammt dem Korb*. item Droysen.; qui omnes secure acceperunt id, quod quidem hodie legitur in libris Comici, *κατήσθις*. sed audiendus potius est Andreas Divus, cujus interpretatio Aristophanis barbara quidem est atque inepta, sed tamen ejus, qui verbum verbo reddiderit, ut certo scire possis, quid legerit in suis codicibus: nam conjecturis indulsisse bonum virum, non est quod credamus. is igitur — *neque caseum recentem, miser, quem cum ipsis calathis devorasti, κατήσθις*, ut in

ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιες.
 κάπειτ', ἐπειδὴ τὰργύριον ἐπραττόμεν,
 ἔβλεψεν εἰς με δριμύ, κάμινκάτ' οὖ γε.

525 ΞΑ. τούτου πᾶν τοῦργον· οὗτος ὁ τρόπος πινταχοῦ.

ΠΑ. καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαινέσθαι δοκῶν.

Π. νῆ Δία, τάλαίνα.

ΠΑ. νῶ δὲ δεισάσα γέ πω
 ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
 ὁ δ' ὦχετ' ἐξέμξας γε, τοὺς ψιάθους λαβῶν.

530 ΞΑ. καὶ τοῦτο τούτου τοῦργον.

Π. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.

ἴθι δὴ κάλεισον τὸν προστάτην Κλέωνα μοι.

τάλαν Bacchus intelligatur, reliqua vero suae orationis ad alteram copiam conversa dicat Plathane.

522. sic fere Borg; neque aliter A Paris., nisi quod τοῖς ibi omissum est, raptum illud a praegresso αὐτοῖς. v. ann. ad 521. elegantem scripturam merito Br. alii plurimorum codd. ὃν οὗτος αὐτοῖς etc. praetulit. miscetur nonnunquam haec vocabula, velut ap. Sophoclem Philoct. 1248. antiqui libri habent αὐτός, sed Brunckianus emendate οὗτος. est autem αὐτός solus. S. αὐτοῖς τοῖς ταλ. ἐπὶ οὕτω, φησὶν, ἐν τοῖς μικροῖς καλαθίσκοις.

523. ἐπράττ. Xenoph. Mem. Socr. 1, 2, 7. ἐθανμάζετο δ', εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πρᾶττοιο. — E Be.

524. εἰς με Rav., Bekk., D. vulgo εἰς ἐμὲ. vide Herm. ad Eurip. Bacch. 1053. (930.), Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 314., nos ad Iph. Taur. 64.

525. οὗτος — παντ. τὸ τρώγειν, καὶ μὴ διδόναι, φησὶ, τὸν μισθόν. τοῦτο δὲ ὁ Ξανθίας, ἐπαίρων κατὰ τοῦ Διονύσου τὰς γυναῖκας. S.

526. μαί'ν. δοκῶν. καὶ παρ' Ἐδοκίδῃ μαινόμενος ὡς (scrib. ὁ) Ἡρακλῆς, καὶ σπῶν τὸ ξίφος. πρὸς τοῦτο οὖν καί τις. S.

528. κατήλιφα. „Scholiastae de hac voce notationem κατήλιφα, μεσόδομον (sic), ἢ τὴν κλίμακα, illustrat Hesych. κατήλιφ: μεσόδομη,

μεσότοιχον, δοκὸς ἢ ἐπὶ τινος (?) βα-
 σταζουσα τὸν ὄροπον. οἱ δὲ ἐκρί-
 μα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ, δ καὶ βέλτιον.
 — et similiter Pollux 7, 113. „Sp.
 Br. superiorum contignationem. Wel-
 cker. und sprangen hurtig unsere Bo-
 dentrepp' hinauf.

529. ἐξέμξας pro ἐξέμξας primus
 dedit Br. auctore K. S. τὰς (sic,
 ut libri Aristoph. praeter C, in quo
 legitur τὸς) ψιάθους. αἶον καὶ
 τὰ στρώματα τοῦ κανδουλείου. ἐν
 δὲ τῷ Καλλιστράτῳ (antiquo S., ut
 observat Duker.) γέγραπται τοῖς
 ψ., καὶ σεσημαίωται τοῦτο, ὅτι
 ἀρσενικῶς εἶπε. notavit hoc etiam
 Suidas v. ψιάθου. — ψιάθοι
 propriae sunt stercora. glossae ψιά-
 θος, teges, mattae. Theophrast.
 Hist. plant. 9, 4. ψιάθους δὲ ἐκ
 τῶν φοινίκων πεπλεγμέναι. idem
 nempe ψιάθος, quod φορμός: vid.
 Schol. Thucyd. ad v. φορμηθὸν 2, 75.
 proinde est vile genus straguli. E Sp.

530. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν. haec
 vulgo Xanthiae orationi continentur;
 sed recte S. τὸ δὲ ἀλλ' ἐ. τι δρ.
 δύναιται καὶ ἡ γυνὴ λέγειν (δρᾶν)
 ἀπὸ τοῦ τιμωρήσασθαι. ἴθι etc.
 alteri copiae haec tribuantur in re-
 centioribus libris. cf. ann. ad Plut. 246.

531. ancillae dicit, eam comitatae.
 S. τὸν πρ. Κλέωνα. ἦν γὰρ ἀπο-
 θανὼν τότε· τὰ δὲ δράματα καθ'
 ἥδον νῦν. Κλέωνα δὲ τὸν βυρσο-
 δέφην, εἰς δὲ γέγραφε τοὺς Ἰσπεάς.
 (cf. Thucyd. 3, 36. et vitam Ari-

ΠΛ. σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,
ἔν' αὐτὸν ἐπιτρέψωμεν.

Π. ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὥς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους

535 κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.

ΠΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βύραθρον ἐμβάλοίμι σε.

Π. ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἄν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ὥς τοὺς κόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἴμι' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὅς αὐτοῦ τήμερον

540 ἐκπηριεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.

ΔΙ. κάκιστ' ἀπολομένην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.

ΞΑ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν. παῦε, παῦε τοῦ λόγου.

stophanis.) Ὑπέρβολος δὲ, εἰς
ὃν καὶ Ἐδκόλις ἔγραψε τὸν Μαρκιαν.
ἀπώλετο δὲ περὶ τὴν Σάμον, πολε-
μούντων αὐτῷ τῶν Σαμίαν. Duker.
„proprie προστάται Athenis erant
patroni τῶν μετοίκων; ut Suid. et
Harpocr. Aelianus V. H. 12, 43.
turbulentos quosdam demagogos et
oratores, cujusmodi et Cleon erat,
vocat προστάτας τοῦ δήμου: quae
significatio hic quoque locum habere
potest“ etc.

532. Ὑπέρβολον. cf. Suid. h.
v. et Equ. 1360. (1251.) K. Hic
etiam vivus non melior fuerat Cleone,
et saepe notatur a Comico. Equ. 1192.
ἄνδρα μοχθηρὸν πολλήν, δέλην Ὑ-
πέρβολον. Be. add. Thucyd. 8, 73.
et Plut. in Alcib. (c. 13., ubi vid.
Bähr. p. 127. sequ.) Cons.

533. cod. paris. φάρυξ.

534. sequ. Phrynichus Com. ap.
Athen. 2. p. 52. τοὺς γομφίους ἀ-
παντας ἐξέκοψεν (dentes molares
excussit omnes), ὥστ' [ὥστε] σὺν
[hic incipere videtur novus versus,
i. t. c.] ἄν θναμένην ναξίαν ἀμυγδά-
λην κατάξει. (fugerunt haec Meinekei
diligentiam). Be. S. φορτία. φω-
μοῦς, κρέα, τυροῦς, καὶ τὰλλα. B.
φορτ. h. l. dicuntur edulia, ut
saepe omnino merces. Droysen. Wie
gerne würd' ich mit einem Stein dir
die Zäh'n im Maul (die Backenzäh'n)
Einschlagen, mit denen du meinen
Kram gefressen hast!

536. βύραθρον dictus Athenis

locus alte effossus, in quem facinoro-
sos morti damnatos praecipitabant,
qui et ὄρνυμα nuncupabatur. vid.
Meursii Att. Lect. 1, 25. Br.

537. Thomas Mag. λάρυγξ: ἡ
τῶν σιτίων εἰσόδος (gula, seu fauces).
φάρυγξ: ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος etc.
E B.

538. κόλικας. ἡ ἄρτους, ἡ ἐν-
τερά. (panes minores. vide, quos lau-
dat Tittmann. ad Zon. 2, 1229. Br.
panes succineritios. E B.) τὸ δὲ
ὡ οὐ πρὸς τὸ δρέπανον, ἀλλὰ
πρὸς τὸν λάρυγγα. — κατέσπ.
κατεβρόχθισας. S.

540. ἐκπην. ἃ ἔφαγεν ἡμῶν,
ἀφελκύσει. ἀπὸ τῶν τὴν κρένην
μηνομένων εἰς πηνία. — εἰ δὲ διὰ
τῆς οἱ διφθόγγου γράφεται (ἐκ-
ποινεῖται, ut Barocc. et alii 2 a
manu 1.), μετὰ τιμωρίας ἀπαιτή-
σει. S. Hesych. ἐκπηριεῖται: ἐκμη-
ρύνεται. idem πηνίον: πανούκλιον,
ἡ ἀτρακτος, εἰς ὃν εἰλεῖται ἡ κρένη.
panicula sive furus, cui filum im-
volvitur. cf. Eustath. ad Hom. p.
1347. E Sp. et Be. Vos. der heute
noch Vor Gericht ihm diesen gan-
zen Flausch abzupfen wird. —
πρὸς κ. λ. ἐγκάλων, εἰς δικαστήριον
ἐλκων, κατηγορῶν αὐτοῦ. S.

541. ἐνταῦθα φοβούμενος ὁ Διό-
νυσος ὑποκρίνεται (v. S. ad 504.)
φιλίαν πρὸς Ξανθίαν, ἵνα πάλιν
Ἡρακλῆς γένηται, καὶ αὐτοῦς Ξαν-
θίας κτενοσθεῖς ἐπὶ Διονύσου. S.

οὐκ ἂν γεινοίμην Ἡρακλῆς ἄν.

ΑΙ.

μηδαμῶς,

ὦ Ξανθίδιον.

ΞΑ.

καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ

545 υἷδες γεινοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὢν;

ΑΙ. οἶδ', οἶδ', ὃ τι θυμοῦ· καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς,

κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἂν ἀντίποιμι σοι.

ἀλλ' ἦν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνον,

πρόβριζος αὐτὸς, ἢ γυνή, τὰ παιδία,

550 κάκιστ' ἀπολοίμην, ἀρχέδημος ὁ γλάμων.

ΞΑ. δέχομαι τὸν ὄρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.

ΧΟ. νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ

t. d. στ.

τὴν στολὴν ἐλληφας, ἥνπερ εἶχες ἐξαρχῆς, πάλιν, t. t. c.

ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ,

t. d.

555 καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον,

t. t. c.

ὅ ὥπερ εὐκάζεις σεαυτὸν. εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει,

t. t.

543. μ. θ. *minime istuc dixeris*,
o *Xanthisco*. Frischlin.

544. καὶ πῶς ἂν Α. ἄπερ πρὸς
αὐτὸν ὁ Διόνυσος πρότερον ἔλεγε,
ταῦτα λέγει καὶ αὐτὸς ἐλθωνεύμενος
καὶ παύων. S. cf. 495 sequ.

546. ὃ τι, *quid*, *cur*. *minus bene*
codd. ὅτι.

548. *at si tibi unquam in poste-*
rum ornamenta haec ademerō.

549. *πρόβριζον* Atticis *radici-*
tus, *funditus*, ut Soph. El. 726.,
Eurip. Hipp. 648., Andocid. orat. 1.
p. 246. (Reisk. Orat. gr. t. 4. p. 72.),
respicit ad iurijurandi formulam in
judiciis. Demosth. adv. Aristocr.
p. 413. *πρῶτον μὲν διαξομεῖται κατ'*
ἐξωλέας αὐτοῦ, καὶ γένους, καὶ
οἰκίας, ὃ τινὰ αἰτιώμενος ἐργα-
σθαὶ τι τοιοῦτον. (is, qui aliquem
caedis accusat ap. Areopagitas.) mox
ἀλλ' ἂν ἐξελεγχθῇ μὴ λέγων ἀλη-

θῆ, τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος
τοῖς ἑαυτοῦ παῖσι, καὶ τῷ γένει.
Antiphon or. 14. p. 293. (ed. Reisk.
t. 4. p. 709.) *ἐξώλειαν αὐτῷ, καὶ γέ-*
νει, καὶ οἰκίᾳ τῇ σὴ ἐπαρώμενον etc.
K Sp. ita per jocos adolescentens Bac-
chus, tanquam paterfamilias.

550. S. ὁ γλάμων. ὁ ἔχων λή-

μας, ὁ ἀκάθαρτος, παρόσον ἐρώ-
μενος, φασὶν, ἦν Διονύσου. (imo
ridicule dirae imprecationi admiscet
Archedemum, nihil ad se pertinen-
tem, propterea quod ei male vult, ut
supra Chorus 394.) etc.

551. ἐπὶ τούτοις, *haec condi-*
tiōne, ut Archedemus pereat.

552. bonum animum habere Xan-
thiam jubet Chorus, et personam,
quam ceperit, Hercules fortiter sus-
tinere, ne rursus bajulandae sint
sarcinae. cui gratias agit servulus,
seque jam sponte id consilii cepisse
dicit. — haec cum versibus 499. seqq.
respondere putat Br., temere nova-
vit, ἀλῶς scribens 556. secundum
paucos codd., sicut illo in loco με-
ταστρέφειν pro μεταστρέφασθαι, de-
pravatis quidem metris.

555. τοῦ θεοῦ, Herculis.

556. sequ. *παράληρῶν.* (i. e.
proprie *nugax*, stulte rem gerens.)
ἀγενεῖς τι ποιῶν, καὶ οὐ τῆς Ἡρα-
κλέους σκευῆς ἄξιον. S. *βαλεῖς*,
ἐμβαλεῖς (si addes aliquid ignaviae.)
sic illo, et similiter *vulgus* librorum
καὶ *βαλῆς, καὶ βάλλης*, sed *Vene-*
tus *κακβαλῆς*, i. e. *κακβαλῆς*, quod
mutandum fuit in *κακβαλεῖς*, et pro-

κάββαλεῖς τι μαλθακὸν, t. d. c.
 αὐθις αἶρεσθαι σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑ. οὐ κακῶς, ὦνδρες, παραινέιτ', t. t. c.
ἀντ.

560 ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.
 ὅτι μὲν οὖν, ἣν χρηστὸν ἦ τι,
 ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειράσεται μ', εὖ οἶδ' ὅτι.

δ ἀλλ' ὁμῶς ἐγὼ παρῆξω 'μυαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
 καὶ βλέποντ' ὀργάνον.
 565 δεῖν δ' ἔοικεν, ὥς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.

ΑΙ. ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον, i. 4r.
 ἵνα δῶ δίκην. ἀνύετον!

ΑΙ. ἥκει τῷ κακόν.

ΞΑ. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσσιτον!

ΑΙ. εἶεν, καὶ μάχει;

ὁ Διτύλας, ᾧ Σκεβλίλας, ᾧ Παρδόκας,

570 χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτωῖ.

ΑΙ. εἴτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ

jicies, proferas, excidere tibi potioris. de amovendo conjunctivo v. Herm. ad Viger. ann. 304., Jacobs. praefat. Anthol. Palat. p. 49. sic etiam plures ll. ἀλώσει, sive ἀλώση, s et η confusis, sed Rav. et Dobraei duo ἀλώσει.

561. ἦν — τι, si quid commodi ad me inde redundet, quod rursus Herculis personam suscipio. B. imo „si res succedet, si nihil timendum erit,“ german. wenn es gut geht.

562. ταῦτ', ornatum Herculeum.

564. ὀρίγανον. δοιμύ· τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν. S. origanum, Dosten, secundum genus plantarum, ad quod dictamnus pertinet, et marum (μάρον, Bockskraut), et amaracus (origanum majorana, Majorandosten). Plinius H. N. 21, 7. amaraeos acres habet odores. Catall. 62, 7. suaveolentis amaraci flores. cf. Billerbeckii Flora class. pagg. 154. seqq. et, quos B. laudat, Dioscor. 2, 33., Plin. H. N. 20, 67., interpp. Aeliani H. An. 6, 12. Theophrastus, notante Sp., H. Pl. 1, 19., quo loco de varietate succorum agit, alios vinosos

esse ait, alios pingues, alios dulces; οἱ δὲ δοιμεῖς. inquit, οἷον ὀρίγανον, θύμβρον, καρδάμον, νάπνος. igitur eodem sensu Comicus dixit Equ. 628. καβλεψε νάπν, ubi S. καὶ ἀνέβλεψε δοιμύ. Vesp. 453. βλέπόντων κάρδαμα.“ E Be. cf. supra 524.

566. Redit jam Aeacus, cum infernalibus lorariis, qui se paulo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et muraenam. — Be. monstrat iis Xanthiam, tanquam Herculem, qui Cerberum canem fuerat furatus. B.

567. ἥκει τῷ κακόν. ὁ Διόν. τοῦτο λέγει, ὅπερ περὶ αὐτοῦ καὶ Ξανθίλας ἀνωτέρω (514.) ἀμίλει δώσει δίκην. ἡσυχῇ δὲ ταῦτα λέγει. S.

568. εἶεν, καὶ μάχει; quid? etiam pugnas? εἶεν: ἀγε δὴ. vide Viger. 5, 6, 9.

569. nomina thracia. „Nimirum mancipia Graecorum saepe erant thraciae stirpis. vide Reitemeier. Gesch. u. Zust. der Slav. in Griech. p. 78.“ B.

571. τύπτειν τ. κλέπτοντα. ironice, quasi non sit flagitium fu-

κλέπτονται, πρὸς τ' ἀλλότρια;

ΞΑ. μᾶλλον ὑπερφυῖ.

ΑΙ. σχέτλι μὲν οὖν, καὶ δεινά.

ΞΑ. καὶ μὴν, νῆ Δίῃ,

εἰ πῶποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνησκέναι,
575 ἢ κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καὶ σοι ποιήσω πρῶγμα γενναῖον πάνν·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν,
κἂν ποτέ μ' ἔλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.

ΑΙ. καὶ πῶς βασανίζω;

ΞΑ. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι

580 δῆσας, κρεμύσας, ὑστριγίδι μαστιγῶν, δέρων,

rari. ridiculum est, quod subji-
cit πρὸς τ' ἀλλότρια (nam ita scriben-
dum est secundum vet. edd., non
κλέπτοντα πρὸς τὰλλότρια cum Br.
aliisque), praesertim aliena, quo si-
gnificat, Xanthiam etiam sibi domino
saepe aliquid subducere. „πρὸς hic
valet προσέτι, καὶ ταῦτα.“ Br. Xe-
noph. 3, 2, 2. πρὸς δ' ἔτι καὶ of
ἀμφὶ Ἀρσίου etc. — Eurip. Or.
604. Μενέλας, σοὶ δὲ τὰδε λέγω,
δράσω τε πρὸς. Noster Equ. 582.
καὶ πρὸς οὐκ αἰτούμεν οὐδέν. cf.
infra 653.

572. μᾶλλον, imo. ll. μάλ', quod
ortum arbitror e compendio μᾶλλ
vel μᾶλλ'. pro eo S. invenisse vi-
detur in suis libris μᾶλλα, cum a
scriptum esset pro ον, de quo mendo
dixit Bast. Dissert. palaeogr. p. 771.
cf. nos ann. ad Eurip. Med. 622.,
Aeschyl. Prom. 12. etc. geminus lo-
cus est 698., ubi plane Paris. noster
μᾶλλον. Bekk. utrobique μὴ ἄλλ',
et similiter D. S. Τηαγίδας βρα-
χίως ἄξιός προφέρεσθαι ἀπιθανώς,
συναλοφῆς οὐσης ἐκ τοῦ μὴ καὶ
ἄλλᾳ. qui si μὴ intellexit, οὐ soloe-
cissavit.

573. σχέτλια — δεινά. haec
quoque εἰρωνικῶς.

576. γυναικῶν. generosum, quo
non opus erat in levi causa.

577. βασάνιζε etc. nempe juxta
receptum legibus Atheniensium mo-
rem, ut heri servos in quaestionem
darent; imo ut hi tradi ab heris de-

berant, ut testatum Demosth. adv.
Steph. 1. p. 629., adv. Euerget. p. 639.
(ed. Reisk. t. 2. p. 1120., 1143.) etc.
dicitur etiam de examine citra tor-
menta, ut Acharn. 612. — Sp.

579. βασανίζω. praesens pro fu-
turo, ut 197., 597. frustra C. βα-
σανίσω. — ἐν κλίμακι δῆσας etc.
enarrantur varia tormentorum genera;
quorum hoc quidem Theom. 897.
dici videtur δαῖν ἐν τῇ σανίδι: nam
aliud poenae genus est ξύλον Equit.
368. vide Köpkei Gesetzgebung der
Griechen p. 723. et ab eo laudatam
Reitemeirri comment. de origine et
ratione quaestionis per tormenta ap.
Gr. et Rom. servos castigandos ad
scalae columnam alligatos fuisse cen-
set Conzius; recte, ut opinor; nec
tamen huc pertinet, quod Horat. di-
cit Epist. 2, 2, 16., in scalis latuit
metuens pendens habenas, quae
verba, male accepta a plerisque in-
terpretibus, sic explicat S. Cruqu.
in media domo a gradibus ad timo-
rem servos incutiendum habenas pen-
debant; ex quo intelligitur, hunc
esse ordinem latuit metuens habenas
pendens in scalis. ceterum verba
ἐν κλίμακι — μαστιγῶν jungenda sunt
ita, ut Aescus jubeatur flagellare
ὑστριγίδι Bacchum vinetum et in
scala suspensum.

580. ὑστριγίδι. Hesych. ὑστριγίς:
μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ οἴων τριχῶν,
et similiter alii lexicographi. quo
sensu etiam ὑστριγίς dicitur ap. Ety-

στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθεῖς, πάντα τᾶλλα, πλὴν πρᾶσι
μὴ τύπτει τοῦτον, μηδὲ γητεῖω νέω.

ΑΙ. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι

585 τὸν παῖδα τύπτων, τὸ γούριόν σοι κίσεται.

ΞΑ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ'· οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.

ΑΙ. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.

κατάθου σὺ τὰ σκευὴ ταχέως, χῶπῳς ἱρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεύδος.

ΑΙ. ἀγορεύω τινὶ

590 ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνυτον ὄντ'.

ΞΑ. εἰ δὲ μὴ,

αὐτὸς σεαυτὸν αἰτιῶ.

ΑΙ. λέγεις δὲ τί;

ΑΙ. ἀθάνυτος εἶναι φημι Διόνυσος Διὸς,

mologum et Suidam. hic quidem ὁ-
στρεῖς: ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν
τριχῶν μᾶστιξ sed alteram quoque
formam habet. — δέρον, devec-
berans, nihil amplius: neque enim de
poena Marsyae, quam proprie vox
sonat, cogitandum est. anus illa, fi-
liam ab amatore verberatam conso-
lans, Anthol. Palat. 1. p. 96. ἔμαξαι,
μὴ κλαῖε, τέκνον· χεῖρῆσμεν ἄλλον,
Τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα, καὶ
τὸ δέρειν.

581. στρεβλῶν. Plut. 871. ἐπὶ
τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρε-
βλούμενον εἰπεῖν, ὃ πεπανούργη-
τας. ibi Fischer. „servi, qui aut
aufugissent, aut furtum fecissent, in
foro imponebantur rotis, earumque
radiis districti ita pendebant, ut fla-
gris caederentur, quoad verum con-
fessi essent. τροχός ea rota dicitur.
στρεβλοῦσθαι est torqueri, pravari,
in gloss. vett. cf. Hesych.“ vid.
etiam Plut. 871. — ἐς τὰς ῥ. ὁ.
ἐγχέων. genus poenae, cujus prae-
terea nullam habeo notitiam.

582. πλίνθους francog. interp.
reddidit briques brulantes, et similiter
Conz. heisse Ziegel. (et Voss. mit
dem Ziegel gebrannt.) quidni omnino
laterum magnam multitudinem hume-
ris impositam intelligamus? B. Ita
Divus lateres imponens, Frischlin.

lateres admoens, Welcker. Ziegel auf
ihn gelegt. ne haec quidem poena
aliunde cognita. — πάντα — νέω.
πλὴν μὴ τοῖς αὐτὸν τύπτει, ἄ-
περ ἐστὶν ἐλαφρότατα. — βασάνιζε
πανταχῶς αὐτόν, μὴ ἐν παιδιᾷ,
μηδὲ ὥς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας
τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πρᾶσου τύ-
πτουσιν, ἢ τῷ γητεῖω. E S. por-
ris et alliis (mit Knoblauch u. Zwie-
beln) pueri se lusus causa feriebant.
vult igitur hoc, severe Bacchum
caedendum et torquentum esse. cf.
Petit. de Legg. atticis p. 442. B.
γῆτειον appellatur etiam γῆθυσον, seu
γῆθυλλός. vide Billerbeckii Flora
class. p. 89.

584. κἄν τι — κίσεται. sole-
bant, qui servos aut servas alterius
ad torturam poscebant, damnum prae-
stare, si illi ex tortura mutilarentur.
vid. Demosth. c. Neaer. (ed. Reisk.
t. 2. p. 1387.) Be.

586. (οὕτω.) οἷον ἀνευ τιμῆς·
οὐδὲν θέλω ὑπὲρ αὐτοῦ. E S.

589. τὸ ἀγορεύω (edico) ἐν δό-
γῃ λέλεκται. Ex eodem.

590. inepte Baccho tribuuntur ver-
ba εἰ δὲ μὴ, — αἰτιῶ. εἰ δὲ μὴ,
scil. βασανίζει αὐτόν. pergit Xan-
thias, ut coepit.

591. non male priscae edd. αὐτὸς
σὺ σεαυτὸν α.

τοῦτον δὲ δοῦλον.

ΑΙ.

ταῦτ' ἀκούεις;

ΞΑ.

φῆμ' ἐγώ.

καὶ πολὺ γε μᾶλλον ἔστι μυστιγωτέος·

595 εἴπερ θεὸς γὰρ ἔστιν, οὐκ αἰσθήσεται.

ΑΙ. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῆς εἶναι θεός,

οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;

ΞΑ. δίκαιος ὁ λόγος· χυπότερόν γ' ἂν νῦν ἴδῃς

κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι

600 τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.

ΑΙ. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰ σὺ γεννάδας ἀνὴρ·

χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δῆ.

ΞΑ. πῶς οὖν βυσανιτῆς νῶ δικάως;

ΑΙ.

ῥαδίως·

πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐκότερον.

ΞΑ.

καλῶς λέγεις.

605 ἰδοῦ. σκόπει νυν, ἦν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδης.

ΑΙ. ἦδη πάταξέ σ'.

ΞΑ.

οὐ μὲν Α', οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.

ΑΙ. ἀλλ' εἰμ' ἐπὶ τονδί, καὶ πατάξω.

ΑΙ.

πηνίκα;

ΑΙ. καὶ δὴ πάταξα.

ΑΙ.

κᾶτα πῶς οὐκ ἔπτарον;

ΑΙ. οὐκ οἶδα· τουδί δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.

610 ΞΑ. οὐκ οὖν ἀνύσεις; — λαττατα!

ΑΙ.

τί δ' λαττατα!

598. ταῦτ' ἀκ.; ἀντὶ τοῦ δυνάως
εἰ δοῦλος; S.

597. τύπτει pro futuro dictum:
cf. 579.

598. sic MSS. 3. vulgo desideratur
γ', quod vi sua non carere ait B.

599. προτιμ. φροντισάντα τῶν
πληγῶν, κατὰ τοὺς Ἀττικούς. ἢ
ἐπιστραφέντα τοῦ θακρῦσαι ἢ ἀποι-
μᾶσαι ἔντακα. S. sic enim Attici utun-
tur verbo προτιμᾶ pro κηδομαι,
ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, etc. infra
616. quaerenti Aeaco ἔπειτα προτι-
μᾶς οὐδέν; respondet Bacchus οὐδέν
μοι μέλει etc. Br.

605. ἰδοῦ. hoc dicto vestem Xan-
thias exuit, ut iussus est. cf. 448.

606. perperam verba οὐδ' εἰ δοκεῖς
Aeaco tributa sunt in libris, neque
igitur est quod scribamus δοκῶ, vel
δοκεῖ, vel δοκεῖν, ut placuit viris
doctis.

607. πηνίκα; μὴ αἰσθανόμενος
καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος λέγει πόττε
με ἔτυψας; S.

608. κᾶτα π. ο. ἔπτарον; οὐκ
ἡσθόμεν· ὁ γὰρ παρμὸς κεφαλῆς
αἰσθησῆς. ἢ ἐπειδὴ οἱ θυγόντες τοῦ
μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάσσονται
[ἢ σφραλίνονται προσηνεγόντες].
οὕτω, φησὶν, ἡφαέστ' μου ἢ πληγῇ, δν
τρόπον ἀπτεται κάρφος μυκτῆρος. S.

610. οὐκ οὖν ἀν.; οὐ σπεύδεις;
αὐτὸς ὁ μαστιγούμενος ἐπικαλεσθων

μῶν ὠδυνήθης;

ΞΑ. οὐ μὰ Δῖ', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὀπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομέλοισ γίγνεται.

ΑΙ. ἄνθρωπος ἱερός. — δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙ. ἰοῦ, ἰοῦ!

ΑΙ. τί ἐστιν;

ΔΙ. ἱππέας ὄρω.

615 ΑΙ. τί δῆτα κλέεις;

ΔΙ. κρομμύων ὀσφραίνομαι.

ΑΙ. ἔπειτα προτιμῶς οὐδέν;

ΔΙ. οὐδέν μοι μέλει.

ΑΙ. βαδιστέον τᾶρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πύλιν.

ΞΑ. οἶμοι.

ΑΙ. τί ἐστι;

ΞΑ. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.

ΑΙ. τί τὸ πρῶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

620 ΔΙ. Ἀπολλων, ὅς σου Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις!

τῷ τύπτοντι. S. jamque verberatus exclamat *λατταται*: sed deinde id prae dolore se fecisse negat; quod ridiculi causa imitatur Bacchus. — *τί δ' ἵαται*; quid agit, quid significat, quid sibi vult, vox *λατταται*?

612. τὰν Διομ. δῆμος τῆς Ἀλγιδος φυλῆς, ἀπὸ Διομου ἐρωμέων τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ Ἡρακλῆιον ἀνέδοτον. — S. vid. Meurs. de Pop. att. in *Διόμεια*, et Athen. att. 2, 11. annotavit Sp., in Diomeorum pago ac templo Herculeum eximie cultum esse. simulat igitur Xanthias, in mentem subito sibi venisse ejus festi celeberrimi, in quo laute vivere soleat; quod festum quoniam nunc non agatur, propterea se ingemuisse dicit.

613. ἱερός. sacrum, sive pium, Aeneas vocat servum propterea, quia festi, rei sacrae, meminit, eamque expetit. — *δεῦρο κ. βαδ.* hoc Baccho dicit Aeneas, eumque accedentem denno pulsant.

614. ἱπκ. ὄρω. ὡς θανατῶν ἱπκῶν ἐποδοῖν. κροσσάσεις δὲ ἐξενόσκονσι γυλοῖως. S. fere (neque enim semper: Eurip. 447. *ἰοῦ, ἰοῦ, γέγηθα* etc.) dolentium vel metuentium est *ἰοῦ*. quare non inepte Con-

zius equitum atticorum vigilias (*πατρουίλλες*) dici putat, quibus noctu circumvagans Bacchus saepe pertorritus fuerit. Av. 1087. *οἴκουν δῆτα περίπολους ἐχρῆν Πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς*; ubi S. v. ann. *περίπολοι* custodes illi publici vocabantur, de quantitate verbi *ἱπκῆας* Moeris *ἱπκῆας* *μακρῶς* (---) *ἀττικῶς* *βραχέως* (---) *ἑλληνικῶς*, ubi vid. Pierson. annotavit hoc Br.

615. κρ. ὀσφραίνομαι. se olfacere cepas dicit, quoniam earum acer odor lacrimas elicit. B. *secundum* S. *κρομμύων* est allium cepa, *Gartenlauch*. *lacrimosam cepam* dixit Colum. 10, 123. cf. Billerbeck, Flora class. p. 90.

616. προτιμῶς. vid. 599.

618. τὴν ἄκ. ἔξελε. ἐπάρας τὸν πόδα τὴν πτέρναν δαίνυνσι. S.

619. τί — τουτί; ὡς δυσκοίτως ἔχων τοῦτο λέγει ὁ Αἰάνης. S. sic Aeneas, quasi non animadvertat, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus praetextere. nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. E Be. *δεῦρο*, ad Dionysum. B.

620. prae dolore Apollinem invo-

ΗΜ. τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει t. t. c.
ἐπὶ ῥῷ.

ἔμπαρμινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἔξιωσαι τοὺς πολίτας, καὶ φελεῖν τὰ δέματα.

- 645 καὶ τις ἡμαρτε σφαλὲς τι Φρυγίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἰτ' αἰτιμὸν φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχῆσαντας μίαν
650 καὶ Πλαταιῆς εὐθὺς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας·

ὡς ἀπόλοιτο, utinam pereat (Cleophon), ut Odys. α', 47. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος etc. S. καὶ ἴσαι γέ-
νοιενται. αἱ ψῆφοι δηλονότι, αἱ
λευκαὶ καὶ αἱ μέλαιναί. ὁ παρβολι-
κῶς δὲ εἰπὼν· ὅταν γὰρ ἴσαι γένων-
ται αἱ ψῆφοι, ἀπολύεται ὁ κατη-
γορούμενος. πρὸς τὸ ἔθος δὲ, ὅτι
φεύγων ἀπολύεται ἴσων τῶν ψήφων
ἐνεχθεῖσων, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ὀ-
ρέστην γενομένου. Εἰδικ. ἐν Ἰφι-
γονείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (1361.) ἐξέ-
σωσά σε καὶ κρίν' γ', Ἀρεῖοις
ἐν πάγοις ψήφους ἴσας Κρί-
νας, Ὀρέστα.

642. vid. de hoc loco βιογράφος
Comici, et de tota parabasi argum.
fabulae in fine.

644. ἐξ. τοὺς πολ. τουτέστιν,
ἐντίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας·
τοιανύτη γὰρ κατάστασις ἐνειστήκει,
καθ' ἣν ἐφονευσθεῖσθαι τινες τῶν
πολιτῶν, καὶ αἵτιμοι ἐγένοντο. —
δέματα δὲ τὰς ἀτιμίας λέγει·
τοὺς φόβους ἀφελεῖν ἀπὸ τῶν φο-
βουμένων. (scrib. 3d. δὲ τῆς ἀτιμίας
τοὺς φόβους λέγει. ἀφελεῖν, ἀπὸ
τῶν φοβ.) S. cf. seqq.

645. Φρυγίχου. στρατηγὸς τοῦ
αὐτοῦ ἡγετήθησαν Ἀθηναῖοι, καὶ
πολλοὶ αὐτῷ προσεκοινεύθησαν, ὡς
προδόντι τὸν πόλεμον. — S. Phry-
nichus dux (classis Atheniensium,
una cum Scironida, a. 21. belli pe-
lop., sive olymp. 92, 1., ante Christ.
nat. 411., quo anno mari victi sunt
a Peloponnesiis Athenienses), Alci-
biadis adversarius, ejus restitutioni
maxime se opposuerat, cum Astyocho
Spartanorum clam egerat, (id-
) et quum ejus proditio Al-

cibiadi et ab hoc Atheniensibus es-
set denunciata, effugere variis arti-
bus (παλαίσμασι) conatus erat, (nec
quidquam passus, nisi quod imperio
esse abdicare jussus est); denique
inprimis effecerat, ut Quadringentis
resp. committeretur. (a. belli 19.)
quorum imperio abrogato fieri non
potuit, quin multos, qui partes ipsius
secuti erant, in perniciem secum
traheret. eo referenda sunt, quae se-
quuntur. Cons. vide Thucyd. 8,
48. seqq., 68., et de 4 Phrynicis,
praesertim acri Alcibiadis adversario,
Beckio laudatum Sluiterum Lect. An-
doc. pagg. 117. seqq. — παλ. me-
taphora a luctatoribus. cf. Aeschyl.
Eum. 592. E Be.

646. ἐγγεν. — λῦσαι τὰς πρ.
ἀμ., facultatem fieri antes peccata
diluendi. — ὀλισθ. manet in meta-
phora: est enim ὀλισθαίνειν proprie
ἐκπίπτειν. vid. Zonar. 2. p. 1445.
B. veniam excusationis dari jubet il-
lis, qui admiserint aliquid sub im-
perio Quadringentorum, vel propter
consociata cum Phrynicho consilia.

648. αἰτιμὸν. de variis ἀτιμίας
causis (ignavia, corruptione, perju-
rio etc.) gradibusque (capitis deminutione, distributione in inferiorem
classem civium etc.) vide Conzium et
B. ad h. l., Petit. Leg. att. p. 469.
sequ., Köpke über Gesetzgebung der
Griechen pagg. 416. seqq. εἰν' ἐν.
ita plerique libri; 3 e glossa εἶ-
ναι ἐν.

649. τοὺς — μίαν. Ad Arginus-
sas. cf. 83.

650. Πλατ. ἀντὶ τοῦ Πλαταιέως.
τοὺς συνναυμαχῆσαντας δούλους Ἐλ-

- (κοῦδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν, ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντι' ἰδράσατε·) πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμῶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ, χοῖ πατέρες, ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
- 655 τὴν μίαν ταύτην παρῆναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις. ἀλλὰ τῆς δογῆς ἀνέντες, ὧ σοφώτατοι φύσει, πάντας ἀνθρώπους ἐκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα, κἀπιτίμιους, καὶ πολλίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ. εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
- 660 τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις, ὑπέρω χρόνῳ ποτ' αὐθις εἰ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
- ΧΟ. εἰ δ' ἔγω δρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ἧ τρόπον, ὅστις ἄντ.
- ἔτ' οἰμώζεται,
οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος, ὁ νῦν ἐνοχλῶν,

λάνικὸς φησὶν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἔγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς. — S. — Plataeensis jus civitatis fuisse Athenis, constat. Be.

651. μὴ οὐ in unam syllabam coalescunt; quod non Atticis solum, sed quibusvis poëtis usitatum. vid. Clark. ad Homer. Il. ε', 349. Meleager epigr. 43. καὶ χαρίεις, ἔν' ἔγω μὴ σὺν φιλεῖν πρόφασιν. Br.

652. μόνα νοῦν ἔχοντα, in primis sapientia. ita dici solet ὁ μόνος, solus: vide Equ. 502., Sophoclis Oedip. Col. 227. sequ., Anthol. Palat. 3. p. 23.

653. πρὸς δὲ, praeterea vero. non hac trahendum τούτοις, sed referendum ad verba οἳ μεθ' ὑμῶν etc.

654. καὶ — γένει, et qui vos cognatione attingunt, qui cives nati sunt, non servi, ut illi, qui vicerunt in proelio apud Arginussas.

655. ξυμφορὰν, calamitatem, leniter dixit peccata, sive crimina.

656. egregie Athenienses σοφώτατος dicit φύσει: nam a demagogis inducebantur, ut saepe contra ingenium facerent insipide. (cf. 1051.) non minus praeclara est, quae sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. B.

658. κἀπιτ. liberos ab infamia, restitutos.

659. τοῦτ', hac in re, vel sic, ut 1292. ὀγκωσ., fastu tumebimus, superbiemus, ut Eurip. Hecub. 594. εἰτα δῆτ' ὀγκούμεθα etc. E Sp. κἀποσ. τὴν πόλιν, et si fastidiemus dare civitatem. cf. 786.

660. καὶ — ἀγκάλαις. Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Ἀλαχύλου ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. (Aeschylī dramatum incertorum fragm. p. 104. nostrae ed.) θέλει δὲ εἰπεῖν καὶ ταῦτα (et quidam) ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις. — S. frequens metaphora, de qua Be. conferri jubet Soph. Oed. Tyr. 23. et Rhés. 246. ceterum belli sunt intelligenda pericula nondum finiti, cum id commode fieri potuisset post proelium apud Arginussas.

662. τοῦτο ἱανός ἐστιν (Tragici) ἐκ Φοινίκης, ἧ καὶ Οἰνέως, εἰ δ' ἔγω δρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, πολιῆται. (recte Welckerus ὦ πολ.) θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι εἰ δύναμαι κλέιναι. — S. cf. 1346.

664. πίθηκος. convicium, quo deformes consecrari solent. cf. Acharn. 120., et, quem ibi laudant, Heindorfium ad Horat. Sat. 1, 10, 18. sic autem plurimi codd., in his Paris. male add. ante Br. οὗτός γ', ipse praeter

- 665 Κλειγένης ὁ μικρός,
 6 ὁ πονηρότατος βαλανεύς, ὅπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφροϊ
 ψευδολίτρου κονίας, καὶ κιμωλίας γῆς,
 χρόνον ἐνδιατρίβει· ἰδὼν δὲ τὰδ' οὐκ
 εἰρηκὸς ἔσθ', ἵνα μὴ ποτε ἀποδυθῇ, a. tr. br.
 670 μεθύων ἄνευ ξύλου βυδίζων.
 HM. πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι ἀντεπὶρὸ.
 ταῦτόν ἐς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλοὺς τε κάγαθούς,
 ἐς τε τὰρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
 οὔτε γὰρ τούτοιςιν, οὔσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,

necessitatem πίθηκός γ' οὗτος, cum locum habeat brevis syllaba in commissa versus asynarteti.

665. ὁ μικρός. τῷ σώματι δηλονότι. φαίνεται δὲ ὁ Κλειγένης περὶ τὰ πολιτικά. καὶ τῶν πλουσίων μέν ἐστι, ξένος δὲ καὶ βάρβαρος οὗτος. S.

666, 7. mendose ll. — κονίας, καὶ κιμ. γῆς: nam terra cimolia utuntur prohi balneatores, cum Chorus dicat improbos, cinere mixtam adhibentes, quibus comparat Cligenem et scelestos demagogos. forte excidit particula negandi, ut alias non semel: v. Aristoph. fragm. incert. p. 202, e, nostrae ed., Aeschyl. Ag. 1171., Thucyd., 1, 133., Polyb. 7, 3, 2. et ibidem 13, 5., Athen., 245, f., 589, d. S. δ π. κρατ. δέον εἶπεν ὅσοι κρατοῦσι γῆς, οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ἐκήνεγεν, ὅσα παρέχεται βαλανεύς τοῖς λοουμένοις σμήγματα. B. „ὅπόσοι pendet ab omissio πάντων, quod ad πονηρ. subintelligitur. κυκησιτέφρος est pulvis cinere permixtus, ideoque adulteratus. κρατεῖν κονίας (pulverem tenere, obtinere) dicuntur, qui eum tractant, qui eo utuntur.“ ridicule dictum κρατοῦσι: quod sensit S. nam κρατεῖν pro ἔχειν τι recentiorum magis est quam veterum, ut docet Jacobs. ann. ad Tat. p. 118. — ψευδολίτρου Rav., Bekk., D., quod etiam Br. probavit, laudato Eustathio p. 483, 8., et Polluce 7, 39. Moeris λίτρον, ἀττικῶς νίτρον, ἑλληνικῶς. Mutin. et vulgo libri ψευδονίτρον.

667. κιμ. γῆς. μία τῶν Κυκλάδων νήσων αὐτῇ ἡ Κιμωλία, νίτρο-

ποιὸς γῆ, ἐξ ἧς τὸ νίτρον. — S. Κίμωλος, Cimolus, ab aliis appellatur insula, hodie dicta Argentiaria propter montes argentarios, ubi quae in litore legitur terra fallonia, ea etiam nunc utuntur in Archipelago. Ovidius Met. 7, 463. cretiosaque rara Cimoli. cf. Plin. 35, 17., Tournefort. t. 1. p. 55.

668. libri εἰδώς. recte Benti. ἰδὼν, cuius interpretatio est εἰδώς. c. 662. gloss. Br. εἰδώς δὲ τὰδε, ἃ πέσσεται, οὐκ ἄσπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον δει φέρει, μὴ ποτε καὶ ἀποδυθῇ· πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι.

571. viris probis utendum esse ait reip., sicut veteri moneta; sed neutrum horum fieri.

672. ἐς, ad, quod attinet ad. B.

673. ἐς τε τὰργ. νόμισμα. (imo pertinet annot. ad verba τὸ καινὸν χρυσίον, quod mox vocat τὰ πονηρὰ χαλκία, utpote cupro valde adulteratum.) τῷ προτέφρῳ ἔτι (olymp. 93, 2.) ἐπὶ Ἀντιγένορος Ἑλλάνικος (ita Benti. et Tyrwhittus; corrupte libri ἀλλὰ νικᾷ) φησι χρυσὸν νόμισμα κοπῆναι, καὶ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν. S.

674. sequ. „τούτοιςιν priore loco pro ἐκείνοις dictum est.“ B. cf. 678. — οὔσιν — κακ., rara conjunctio participii substantivi cum alio participio, de qua B. laudat Porsonum ad Eurip. Hecab. 358. (οὐκ εἰσθός δν.) — Athenienses vulgo nummis argenteis usos esse, et paucissimos, eosque incertos, adhuc innotuisse aureos, observavit Eckhel. Doctr. num. vett. 2. p. 206. idem ibidem p. 211.,

- 675 ἄλλὰ καλλίστοις ἀπάντων, ὡς ᾑδοκίῃ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἐν τε τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς βαρβάροις ἀπανταχοῦ,
χρῶμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκοῖς
680 τῶν πολιτῶν θ' οὐδ' ἐμὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλοὺς τε κάγαθοὺς,
καὶ τραγέντας ἐν παλαιστροῖς, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προσεσίουμεν, τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις, καὶ Πυρρήλοις,
καὶ πονηροῖς, καὶ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρῶμεθα,
685 ἐστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις προτιοῦ
οὐδὲ γεμυκοῖσιν εἰκῇ ῥαδίως ἐχρήσται' ἄν.

de artis defectu in nummis atticis, sed sequioris procul dubio aetatis, agens, καλλίστους eos h. l. non venustatis causa, sed propter internam probitatem vocari arbitratur. ceterum notae sunt argentifodinae laurioticae, de quibus Strabo 9, 1. extrem. τὰ δ' ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν (usque ad bellum pelop.: vidd. interpp. ad Av. 1016.) ἦν ἀξιόλογα, πρὶν δ' ἐκλείπει. cf. Pausan. 1, 1. aurifodinae nullae unquam fuerunt in Attica. — οὐ κεκιβδηλ. ἀπὲρ τοῦ οὐ κακούργοις, οὐ κεκαπηλευμένοις, ἀλλὰ καθαροῖς. S.

676. κεκωδ. δεδοικασμένοις, ἐκλελεγμένοις ἀκριβῶς. S. cf. 79.

679. χθρὲς τε καὶ πρώην pro-
verbii loco, et fere contemtim, de
rebus nuperis ac recentibus dici ait
Be. Demosth. c. Leochar. de cive no-
vitio ed. Reisk. 2. p. 1093. τὸν πρώην
καὶ χθρὲς ἐγγραφεῖντα etc.

682. descriptio educationis inge-
nuorum, vide Plut 190. et a doctissi-
mo Bähr in litteris ad me datis lau-
datum Plat. Alcib. 1. c. 7., Reip. 3.
p. 403. Conzcius conferri jussit Nu-
bes non uno loco, imprimis 930 seqq.,
et Aeschinis orat. c. Hipparchum
initio.

683. ita Rav., Bekk., D., Blomfield.
ad Aeschyl. Prom. 447. perperam
Matin., Venet. et vulgo libri προσε-
λοῦμεν, Br. προσέλομεν. S. προσε-
λοῦμεν. (sic.) προσηλανίζομεν, ἐ-
λαύνομεν, ἐβαλλομεν. — joco inexpectato dixit χαλκός, velut si de num-

mis loqueretur, cum homines ferreos et
ἀναισθήτους intelligat.—Be., Πυρρῆς,
servis, ut dicit S. imponebant autem
servis nomina a colore quandoque,
ut Pyrrhias, Xanthias; aut a gente,
ut Cario, Syrus, Syra, Thratta; aut
ab officio, ut Dromo, Sosias; et
aliunde, ut patet ex Terentio, Plauto
et Aristophane, ap. quos omnia, quae
dixi, occurrunt. laudat etiam Lucianum
in Tim. c. 22., ubi vid. Hemsterhus.

684. πον., καὶ πον. hac forma
loquendi Graeci saepe notant homi-
nes improbos. de probis e contrario
οὐ κακός. οὐδ' ἐκ κακῶν. vid. Theocr.
id. 25, 38. Duker.

686. φαρμ. τοῖς λεγομένοις κα-
θάρμασι. S. φαρμ. καθάρμασι. τοὺς
γὰρ φάνλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως
ἐπιβουλενομένους, (?) εἰς ἀπαιγῆν
αὐτοῦ, ἢ λιμοῦ. ἡ τιμὸς τῶν τοι-
ούτων, ἔθνον, οὗς ἐκάλουν καθάρ-
ματα. Schol. C. cf. vet. S. ad Equ.
1034., et quos praeterea K. et Br.
laudent, Harpocrat. v. φαρμακός,
Meurs. Lect. att. 4, 22. et Graec.
fer. v. Θαγγήλια. dubitari autem vix
potest, utrum immania ista sacrificia
quotannis, et his quidem, facta sint
in solennibus urbis Athenarum lustra-
tionibus, (quarum altera fiebat tum,
cum θεῶσις mittebatur in Delum, al-
tera die 6. mensis Thargelionis,) an in
calamitatibus tantum publicis, quales
commemorant scholiastae.—εἰκῇ ῥα-
δίως. parallelismus atticus, ut ἄλλως

ἀλλὰ καὶ νῦν, ὧ ῥόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
 χρησθὲ τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
 εὐλογον· κἄν τι σφαλῇ, ἐξ ἄξιου γούν του ξύλου,

690 ἦν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκῆσεται.

μάτην, πάλιν αὖθις etc. vidd. S. ad Plut. 25., Musgrav. ad Eurip. Hecub. 489. — ceterum similiter, annotante Be., Eupolis duobus in locis, Athen. p. 425. et ap. Stob. Floril. Grot. p. 163., quorum locorum priore ita inquit οὗς δ' οὐκ ἂν εἴλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, Νυνὶ στρατηγούς λεύσομεν. ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἰ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς!

689. ἐξ ἄξ. γούν τοῦ ξύλου. παρὰ τὴν παροιμίαν ἐξ ἄξιου γούν τοῦ ξύλου κἄν ἀπάγξασθαι, (senarius hic est, ni fallor, ἐξ ἄξ. γούν κἄν ἀπάγξασθαι ξύλου. ap. Erasmus Adag. chil. 2. cent. 2, 8. legitur ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἄν ἀπάγξασθαι καλόν, in quo placet ἀπὸ, ut scriba-

tur, quod εὐφρονότερον, ἀπ' ἄξιου γ. κ. ἀξ. ξύλου. Syrus, vel quisquis ille est, *Vel strangulari pulcro de ligno juvat.*) ἐπὶ τῶν ἐπιλόγων σερμῶς δυστυχεῖν. θέλει οὖν λέγειν, ὅτι βέλτιόν ἐστι χρησθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς, καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις· κἄν γὰρ δεῖη παθεῖν τι, κρείττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. S. comparat Br. illa Niciae Equ. 80. κρείττον οὖν ὧν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει, Ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα. Euripides quoque Iphig. Taur. 296. Πυλάδην, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανοῖμεθα Κάλλιθ'. ἔπον μοι, φάσανον σπάσας χειρὶ! etc.

ΑΙΑΚΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ. ΜΥΣΤΩΝ.

- ΑΙ. Νῆ τὸν Αἶα τὸν σωτήρα, γεννάδας ἀνὴρ i. tr.
ὁ δεσπότης σου.
- ΞΑ. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
* ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;
- ΑΙ. τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἀντικρυς,
695 ὅτι δοῦλος ὦν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.
- ΞΑ. ὦμωξε μέντ' ἄν.
- ΑΙ. τοῦτο μέντοι δουλικὸν
ἐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.
- ΞΑ. χαίρεις, ἱκετεύω;
- ΑΙ. μᾶλλον ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.
- 700 ΞΑ. τί δὲ τονθορύζων, ἦνίκα' ἄν, πληγὰς λαβὼν

691. Aeacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in aedibus Platonis actum fuerit, et praeparatur nova dramatis constitutio. — Br. Αἶα τὸν σωτ. ejus templum Athenis fuit prope forum: vidd. interpp. ad 878., 1176. per eum jurare solebant Athenienses.

693. μόνον. non adeo contemnendus est Bacchus cum alias, tum propter artis musicae peritiam: v. 763, 4. malim sane μόνος, vereorque ne illud ab importuno correctore profectum sit. cf. 652, 826. „Attici post ὅς et ὅστις particulam γὰρ emphaseos gratia addere solent. Person. praef. Eurip. p. 47. sequ.“ B.

694. ἐξελεγχέντ' (sic edd. ante Br.) εἶντ. γράφεται ἐξελεγχθέντ' α. λέγειται δὲ τὸ θαυμάζω, ἢ τοιοῦτόντι. B.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ III.

696 φμ. μ. ἄν, plorasset quidem, si me verberasset. — S. τοῦτο. τὸ λοιδορεῖν τὸν δεσπότην ἀπόντα.

698. χαίρεις, ἔκ.; gaudesne, odesco? — μᾶλλον. codd. μάλ' ἐκ., μάλ' ἐκ. (Rav. S.), μάλα γ' ἐκ., μᾶλλον ἐκ. (Paris.), μάλιστα' ἐκ. cf. 572. S.: — οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται, οἱ δὲ παραλαβόντες αὐτὰ τῷ αὐτοῖς ἐκαστῷ ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπτεύουσι· καὶ ἐποπτεύοντες χαίρουσιν ἐπὶ τῷ πολλῷ πράττειν. ὁ δὲ νοῦς „ὅταν.“ φησὶ, „λάθρα καταράσασθαι τῷ δεσπότῃ, λίαν οὕτως ἥδομαι, ὥς θεοῖς μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ ἐφορᾶν.“ — notavit B., diversis temporibus diversa observata esse annorum spatia inter μύσταιν et ἐποπτεῖαν, de quo laudat Ste. Croix p. 183. sequ. et 211. sequ.

700. τονθορύζων, ψιθυρίζων,

R

πολλὰς, ἀπίης θύραζε;

ΑΙ. καὶ τόθ' ἤδομαι.

ΞΑ. τί δὲ πολλὰ πράττων;

ΑΙ. ὥς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.

ΞΑ. ὁμόγνι Ζεῦ! καὶ παρακούων δεσποτῶν,
ἄτ' ἂν λυλῶσι;

ΑΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.

705 ΞΑ. τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;

ΑΙ. ἐγώ;

μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κάκμαινομαι.

ΞΑ. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν,
καὶ δὸς κύσαι, καὶ τὸς κύσον, καὶ μοι φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,

710 τίς υἱὸς οὖνδον ἔστι θύρῳρος, χῆ βοή,
χῶ λοιδορησμός;

ΑΙ. Αἰσχύλου, κεδριπίδου.

ΞΑ. ἦ!

ΑΙ. πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κελίνηται, μέγα,

ἡρέμα γογγύζων, ἢ λάθρα φθεγγόμενος, ὑποτρέμων, τὰ χεῖλη κινῶν. (fort. ὑποτρέμως τὰ χ. κ.) S. confertur τονθορύσας, murmurans, Vesp. 592.

701. ἀπίης primus K. libri mendose ἀπης.

702. πολλὰ πράττων. cf. 228. id nostrates vulgo dicunt sich unpuß machen. ὡς — ἐγώ. interpretes adeo hercle, ut nihil sciam dulcius.

703. ὁ μ. Ζεῦ. τὴν ὁμοιότητα θανυμάζων λέγει, οἷον ὁ ὁμοιότητος. S. fratrum (et cognatorum) est invocare Jovem ὁμόγνιον. v. S. Eurip. Hecub. 846. Be. cf. Creuzeri Symbol. 2. p. 518. παρὰ παρόσον. λάθρα ἐπακροώμενος. E. S.

704. καὶ — μαίνομαι. hyperbole comica, ut 103. Cyclop. Eurip. 447. ἰού, ἰού, γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὐρημασιν. infra 729. ὑπερεμάνησαν. Be.

705. ἐγώ; etc. Be.: ego? imo profecto, cum hoc facio, etc. Br. „refertur μὰ Δία ad id, quod tacite negatur. elliptica est phrasis, ad hunc modum supplenda οὐ μὰ Δία χαίρω μόνον, ἀλλὰ καὶ, ὅταν δρῶ τοῦτο, ἐκμαινόμεναι.“

706. κάκμαινομαι. ὁτιως εἰργον τοῦ ἀποσκορματίζειν, ὡς οἱ ὀνειρώττοντες. — S.

707. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων. ridicule imitatur Homerum et Epicum. Iliad. α', 43. ὡς ἔφρατ' ἐνχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων etc.

709. ὁ μορμασεν. ὡς περ φάμεν ἑταιρείος Ζεὺς, καὶ ὁμόγνιος (703), καὶ ἱεσίος, καὶ ξένιος, καὶ ὅσα ταῦτα, οὕτως καὶ θεόλιος, ὁ τῶν θεῶν ἐκδοτός. ἐπεὶ δὲ οἱ θεοὶ παύσιν ὑπέκεινται καὶ κληγαῖς, διὰ τοῦτο ὁμομαστιγίας εἶπεν. — S. „verbere verberonem obsocrat per Jovem converberonem, ut frater fratrem oraret per Jovem ὁμόγνιον, sodalis sodalem per ἑταιρείον.“ Be.

712. ita Rav., Bekk., D. alii κε. γὰρ κε. μέγα, κε. μέγα κε. πάντ, κε. σφόδρα κε. μέγα, quae sunt eorum, qui vel alterum μέγα non ferrent, quod est ἐμπατισόν, vel eo jam non invento in libris suis. verum hanc varie sarcirent. MS. Vatic. ΞΑ. ὦ πρᾶγμα, πρᾶγμα. ΑΙ. μέγα κε. πάντ. Bruckii membr. αλ. — πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κε. πάντ. πάντ quidem illud subiectum sequente versu.

ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνν.

ΞΑ. ἐκ τοῦ;

- ΑΙ. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
715 ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὁπόσαι μεγάλαι καὶ δεξιαί,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἐξῆς. . .

ΞΑ. μανθάνω.

- ΑΙ. ὥς ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σωφώτερος
720 ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.

ΞΑ. τί δῆτα τουτὶ τεθορόβηκεν Αἰσχύλον;

ΑΙ. ἐκείνος εἶχε τὸν τραγωδικὸν θρόνον,
ὥς ὢν κρῆτιστος τὴν τέχνην.

ΞΑ. νυνὶ δὲ τίς;

- ΑΙ. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
725 τοῖς λωποδύταις; καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
καὶ τοῖσι πατραλοῖαισι, καὶ τοιχωρῦχοις,
ἔπερ' ἔστι ἐν ἔθρῳ πλῆθος· οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν,

714. νόμος τις εἶε. ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ ἐθῶν εἰς τὰ καθ' ἑθὺς. S. fuit lex Athenis, τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν, καὶ προσδράν, ut notavit Conz. secundum Petit. Comment. in leges att. p. 523.; cf. Köpke über Gesetzgebung der Griechen p. 470., S. inferius ad 897. nota res vel ex historia Socratis: vide Plat. Apol. Socrat. c. 26., Cic. de Orat. 1, 54.

715. ita Ven. et Br. ex membr. vulgo δσα.

718. τοῦ Πλ. ἐξῆς. ἀντὶ τοῦ ἑγὼς τοῦ θρόνον τοῦ Πλούτωνος. S.

722. τὸν τραγ. θρόνον. mera fictio, neque hac pertinere ait B. sophistarum thronos seu cathedras, de quibus copiose ad h. l. dixit Sp.

724. ἐπεδείκνυτο. artis suae specimen edidit. hinc δείξις et ἐπιδείξις dicuntur commissiones, sive specimen artis ejusdemque, quae in theatris vel ludis publicis eduntur etc. K.

725. more suo Euripidem proscindit, tanquam omnis generis scelerum

auctorem et patronum: quod ridiculi magis causa quam serio fieri, cum alii intellexere, tum humanissimus Welckerus; etsi negari non potest, descivisse Euripidem ab Aeschyli Sophoclesque gravitate ac amblimitate, saepeque socco potius quam cothurno videri incedere. S. βαλαντ. τοῖς τὰ βαλάντια τέμνουσιν, ὃ ἐν ταῖς ξάναις ἀπρωρημένα φέρουσιν ἀνδραποῖ.

728. τῶν ἀντιλογιῶν. παρῆσθαι αὐτοῦ τὸ περὶ τοῦ λόγου σαφὲς, καὶ ἐν ἄλλοις στρεψίμοις τῆς τέχνης Εὐριπίδης. (Imo ὁ στρεψίμαλλος τῆς τ. Εὐρ., et versipellis artifex Euripides, v. Aristoph. fragm. p. 194. nostrae ed.) — λυγισμῶν. καμπῶν. γράφεται (ut in Barocc.) λογισμῶν, τουτέστι παραλογισμῶν. τὸ δὲ κάμπειν ἄμα μὲν πρὸς τὰ μέλη, ἄμα δὲ πρὸς τὸ ἐξελίττειν καὶ ἀναδύεσθαι. Ὅμηρος (Il. λ', 105.) δίδη μόσχοισι λῦγοισι. Δίδωμος δὲ λυγισμῶν, ἀπὸ τῶν συνδύσεων τοῦ λόγου. S. „proprie λυγίλειν dicitur is, qui ictus adver-

- ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον·
 730 κἄπειτ' ἐπαρθεῖς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
 ἔν' Αἰσχύλος καθῆστο.
 ΞΑ. κοῦκ ἐβύλλετο;
 ΑΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνιβάει κρίσιν ποιεῖν,
 ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
 ΞΑ. ὁ τῶν πανούργων;
 ΑΙ. νῆ Δί', οὐράνιον γ' ὅσον.
 735 ΞΑ. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι σύμμαχοι;
 ΑΙ. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.
 ΧΑ. τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρῶν παρασκευάζεται;
 ΑΙ. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
 κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.
 ΞΑ. κἄπειτα πῶς
 740 οὐ καὶ Σοφοκλῆς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;
 ΑΙ. μὰ Δί' οὐκ ἐκείνος, ἀλλ' ἔκυσσε μὲν Αἰσχύλον,
 ὅτε δὴ κατήλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
 κἀκείνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.
 νυνὶ δ' ἔμειλλεν, ὥς ἔφη Κλειδημίδης,
 745 ἔφειδος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κριτῇ,

sarii celeri capitis, laterum, vel femoris inflexione eludit. Vesp. 1428. πλεῖστον λυγίσαντος ὅκ' ἔμης, ubi S. συστρέφαντος, περιεργόντος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καλαιόντων. Lucianus Gymnas. c. 24. de luctatoribus καὶ ὠθισμοῦς, καὶ περικλουάζ, καὶ λυγισμοῦς. dicitur etiam de molli flexione saltantium, et de iis, qui in rotis torquentur; item figurate de versutia reorum, poenas effugere studentium." E Sp. et B., qui laudat Photium p. 170. sequi. atque Zonaram 2. p. 1342. sequi. Sophocles Trach. 740. μάρψας ποδὸς εἰν ἄρστρον ἢ λυγίζεται, ubi plura dant interpp. — στροφῶν, astutiarum.

729. ὑπερεμ. de summe in eum studio et favore dicitur. σοφ. cf. 1339.

730. ἀντ. τοῦ θρ. sedem affectavit. E K. cf. 740.

731. οὐκ ἐβ. λίθοις δηλονότι. εἶτα οὐκ ἐλιθοβολεῖτο, φησὶ ποιήσας. S. solebant enim mali poëtae, cum dramata in theatris edarent, lapidibus

interdum a populo peti; qua de re vid. Casaub. ad Athen. 6, 11. K.

734. οὐ γ' ὅσον. ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μεγάλως ἐβόησαν. S. cf. 1070.

736. ἐνθάδε. δείκνυσιν ὡς πρὸς τὸ θέατρον. μὴνόν. δὲ τὰ ἐνθάδε τοῖς ἐκεί etc. S. cf. 269.

738. καὶ κρίσιν. more Atheniensium. appellabantur illi Tragicorum atque Comicorum iudices κριταὶ οἱ τῶν Διονυσίων (Aeschin. or. de f. Leg. p. 307.), sive κριταὶ ἐν τῷ θεατρῷ etc. Comicorum erant 5.: vide S. ad Av. 421. et Suid. v. ἐν πέντε κριτῶν γούνασι.

743. κἀκείνους. Aeschylus. sedem concessit Sophocli, sed is non accepit.

744. Κλεῖδ. Καλλίστρατος, ὅτι ἴσως Σοφοκλέους νίος οὗτος. Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι Σοφοκλέους ὑποκριτής. — S. hoc probabilius. — „uni id dixit modestus Soph., non pronuntiavit." E Welckero.

745. ἐφείδος, tertius, ut red-

ἔξιν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιῶσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην.

ΕΑ. τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται;

ΑΙ. νῆ ΔΙ', ὀλίγον ὕστερον,
κάνταῦθα δὴ, τὰ δεινὰ κινήσεται·

750 καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικῇ σταθμήσεται.

ΕΑ. τί δέ; μειαγωγῆσουσι τὴν τραγωδίαν;

ΑΙ. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πήχεις ἐπῶν,
καὶ πλαίσια ξύμπτυχθ', ἃ πλινθεύουσι γῆν,

ditur in glossis antiquis, qui duobus victis tertius subibat athleta, ut cum victore congredieretur, ἀθλητῆς ἑφάρδος. quod etiam figurate dicitur, ut h. l.; cf. Sp. et Soph. Ajac. 576.

746. de forma ἔξιν κατὰ χώραν, loco se non mouere, quietum esse, vide Plat. 367. B.

747. πρὸς γ' Εὐρ., adversus Euripidem quidem, non Aeschylum.

749. κἀντ. δὴ, et quidem hoc ipso in loco.

750. μουσικῇ, poësia. Terent. Phorm. prol. 18. qui artem tractant musicam. ibi Donatus „περιφραστικῆς ἐντὶ τοῦ qui comœdias scribunt.

751. — εἴν τις ἐισάγη εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας νῖδον ἐν ἡλικίᾳ γυνόμενον, παρὶστα αὐτοῖς ἐπὶ ὁρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς δὲ ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μείον παρᾶσαι. ὅτε δὲ ἐνταυτίῃ τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἱβόων μείον, μείον τοῦτο, δηλονότι πλατύν ἔστι.“ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστι καὶ μειαγωγεῖν τὴν τραγωδίαν, τοῦτέστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι, καὶ στήσουσιν. ἄλλως. ἐπεὶ εἰσάγειν προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γυνόμενοι κρόβατον, καὶ οἱ ἰστάμενοι. ἔλεγον μείον, μείον, καὶ τὸν ἐισάγοντα μειαγωγὸν ἐκάλουν. B. gloss. Br. μειαγ. ζυγοστατήσουσι. de usu vocabuli μειαγωγεῖν Br. conferri jubet Meurs. Graec. fer. in Ἀκατορία, quo festo id fiebat. v. Ach. 146. B. „Phot. lex. p. 186. μειαγωγῆσαι: θῶσαι. μείον γὰρ ἔστι τὸ ἱερὸν (ἱερεῖον) τὸ θνόμενον, ἔπειδ' εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας ἐισάγουσιν. idem p. 187. μειαγωγῆσαι: τὸ ἐκιδόναι τοῖς φράτορσι τὸ μείον.

scil. verbum hoc proprie significavit μείον (victimam leviores definito pondere, tum omnino victimam, ad sacrificium, ubi quis inter φράτορας recipiebatur,) adducere, offerre; inde, quoniam ejus pondus explorabatur, ponderare instar victimae talis (ovis aut caprae), ponderare omnino. vidd. Petit. Leg. att. p. 224. et Ignarra de Phratr. p. 45. sequ.

752. κανόνας. κυρίως τὸ ἐπάνω τῆς τραγῆς δὲν, καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγον. S. Av. 924. κανόνες ἀίρος. Eurip. Hecub. 573. οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθῶν. Be. cf. 909.

753. codex E apud Br. — πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύουσι γε. ξύμπτυκτα etiam alii MSS. bonae notae, in quibus Pollucis 10, 148. alii mendose ξύμπτυκτα, vel ξύμπτηκτα. merito Br. probavit ξύμπτυκτα, sed haec ita reddentem et quadrata compactilia formabant instar laterum nego ferendum esse. scilicet non ipsi judices inferi duorum Tragicorum dicuntur πλινθεύουσι, quod ineptum, sed allaturos ad judicium eos dicit Aeacus cum alia instrumenta architectorum, tum quadrata plicatilia ad dimetlendos lateres, quibus nunc illi judices pro mensura versuum usuri sint. sententia praeclara, quam restitui mus scribendo καὶ πλ. ξύμπτυχθ', ἃ πλινθεύουσι γῆν, et quadrata plicatilia, quibus (ἃ pro οἷς: v. ann. ad 366.) lateres ducunt. ne dicam de γῆν (γῆ, γῆ) in γῆ mutato, facile ξύμπτυχθ', ἃ abierit in ξύμπτυκτα, praesertim neglecto, ut saepius factum, apostropho; πλινθεύουσι autem legitur in Veneto et B libro Porsoni.

γήγενεϊ φροσῆματι·

ἐνθεν δ' ἡ στοματοργὸς ἐπὶ βυσανίστρια, λίσπη,
περίοδ. δ'.

- 780 γλῶσσ' ἀνελισσομένη, φθονεροῦς κινεῦσα χαλινούς,
ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολλὸν πόνον.

ρικ., σπινδαλμοῦς. πινυλίδες δὲ αἱ
μαγάλαι σανίδες τῶν κλοίων. δίκην
σανίδων τῶν ἐκ τοῦ ἀποσκαμίντων
ἐν τρικυρίῳ. S.

778. γηγ. giganteo.

779. seqq. ll. asyndeto inutili, et
obscurata oppositione membrorum ora-
tionis, ἐνθεν δὲ στομ. λίσπη τῆς
τόνφ, ὡς κίσπη. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ-
ξῶτα, ὡς ψιλῇ. λίσπη δὲ ἡ ἐκτετριμ-
μένη, καὶ λεία. οὕτω γὰρ λέγονται
οἱ τοιοῦτοι ἀστρογάλοι. Καλλίστρα-
τος δὲ θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα, ἀφ'
οὗ καὶ οἱ τὰ λεγία λεπτοὶ λίσποι λέ-
γονται. (vulgo — ἀστρο., ἀφ' οὗ καὶ
οἱ λίσποι τὰ λεγία. Καλλ. δὲ — σφό-
δρα, ἀφ' οὗ — λέγονται.) cf.
Schneider. lex. v. λίσπος. B. „στο-
ματοργὸς est, quae os format,
dicendi magistra. intelligitur autem
Euripidis lingua. λίσπη γλῶσσα
auctore Photio lex. p. 166. est ἡ
ἐκτετριμμένη. vocab. hoc varie ex-
plicatum est: vide Ruhnken. ad Tim.

p. 175., Pierson. ad Moer. p. 245.,
Scheid. ad Lennep. p. 378. certe non
est lubrica, ut vulgo redditur, sed
potius laevis.“ — S. λέγει δὲ τὴν
Εὐριπίδου (γλῶσσαν). πρὸς δὲ τὸ
ἐκποβάμονα κ. τ. λ. τὸ κινεῦ-
σα χαλινούς εἶπε. φθονεροῦς
δὲ, ὡς φθονομένην (imo φθονοῦν-
τος) Εὐριπίδου ἐπὶ σοφίᾳ. δαιο-
μένη δὲ διαμερζούσα, διαμερζῶσα,
κατατέμνουσα τὰ Ἀλεχόλου ῥήματα.
καταλεπτολογήσει δὲ, τὴν τοῦ
Ἀλεχόλου λεπτολογίαν (imo σπινδαλο-
γίαν, vel ejusmodi aliquid) λεπτῶς
βυσανίστην ὁ Εὐριπ. „i. e. subtiliter
examiniabit verba turgida et equi-
pedalia; quae paulo ante dixit ἐκ-
ποβάμονα ῥήματα, γομφοπαγῇ, ora-
tionem ampullatam et dihygrambicam,
quae pronuntiari sine pulmonis vexa-
tione et anhelitu non possit.“ Ca-
saub. ad Pers. Sat. 1, 14. Grande
aliquid, quod pulmo animae prae-
largo anhelet. Duker.

ΕΥΡΗΠΙΔΗΣ. ΔΙΟΝΤΣΟΣ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ
ΜΥΣΤΩΝ. ΠΛΟΥΤΩΝ.

- ΕΥ. Οὐκ ἂν μεθίμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει· i. tr.
κρίττων γὰρ εἶναι φημι τούτου τὴν τέχνην.
785 ΔΙ. Αἰσχύλε, τί σιγῆς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
ΕΥ. ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἐκάστοτε
ἐν ταῖς τραγωδίασιν ἑτεραπεύετο.
ΔΙ. ὦ δαίμόνι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλη λῖαν λέγε.
ΕΥ. ἐγὼ δα τοῦτον καὶ δέσκεμμαι πάλαι,
790 ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδέστατον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα
* ἀπεριλάλητον, κομποφακελοβήμονα.

783. Conspiciantur Aeschylus et Euripides, coram Baccho certantes de primatu, loqui pergit Euripides.

786. ἀποσεμν. ὑπερηφανεῖ (ὑπερηφανήσει) πρῶτον, ὅπερ ἐποίει ζῶν. Es S. cf. 659.

788. δαίμ. cf. 44.

790. putide ll. αὐθαδέστατον, cum sequente versu legatur ἀχάλινον — στόμα. confusae μ et τ litterae, sicut alias, velut Athen. 317, f, quo loco Casaub. recte τόποις pro μόποις, 471, 6, ubi legendum εὐρετά pro εὐρημάτα, etc. — ἀγρ. Conz. den Wüßmannscheit. S. ἀγρίους εἰσάγοντα, καὶ ὠμούς, τοὺς ἥρωας. hand male tamen veti. edd. Gellii 1, 15., ubi haec profert, ἀγριοποιόν. codex Bavar. ἀγριοποιόν. Eurip. Bacch. 460. ἀγριοποιόν τινας, et Herc. fur. 899. ὁ δ' ἀγριοποιόν ὄμμα Γοργόνος ἐστὶ φων. sed displicet producendum ἄγ—. 791. ἀπύλ. Rav., Bekk. et edd. praeter Dindorfii, qui scripsit ἀπό-

ρωτον auctore Suida v. ἀγριοποιον, qui tamen alteram scripturam memorat v. ἀπύλωτον. Φρόνιμος ἀπύρωτον. οἱ δὲ γραμματικοὶ ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἀνεφθιμένον, καὶ πύλην μὴ ἔχον, μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον. idem bis terve dicit, quo significatur hominis loquacitas.

792. ἀπερ. οἶον οὐκ εἰδῶτα λαλεῖν. (apparet, scholiasten legisse ἀπειρολάλητον, idque probe, sed ita, ut intelligatur infinite loquax, immodice garrulus. alienum et vix graecum est ἀπεριλάλητον, quod W. vertit den unbesprechsamem, Voss. den unüberschwatzen, Droys. unübersedam. latinus interpres sine ullo modo loquentem, bene is quidem, sed abhorrente ab ea notione vocabulo.) κομποφ. δὲ βαρυβήμονα, σκληρὰ, καὶ συνδεδεμένα ἐπη λέγοντα. φάκελοι γὰρ τὰ βαρὴ καὶ συνδεδεμένα φορετὰ τῶν ξύλων. S.

ΑΙ. ἄλῃθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
 σὺ δὴ με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλληλεκτάδῃ,
 795 καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ ῥακιοσυρράπτάδῃ;
 ἀλλ' οὐ τι χαίρων αὐτ' ἐρεῖς.

ΑΙ. παῦσ', Αἰσχύλε,
 καὶ μὴ πρὸς ὁργὴν σπλάγχνα θερμῆγῃς κότῃ.

ΑΙ. οὐ δῆτα, πρὶν γ' ἂν τοῦτον ἀποφῇνω σαφῶς,
 τὸν χωλοποῖδν, ὅλος ὢν θρασύνεται.

800 ΑΙ. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·

* τυφῶς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

ΑΙ. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονωδίας,

793. ἄλ., ὦ παῖ. ἐν ἐρωτήσῃ, ἀντὶ τοῦ ὄντως δὴ σὺ. (similiter Suid. v. ἄλῃθες. Thomas Mag. ἄλῃθεις παρὰ ποιηταί: τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον etc. Br. cf. Soph. Antig. 714., Eurip. Cyclop. 227., Nostrum Lys. 433. etc.) ὅτι δὲ λαζανοπαλίδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπ., Ἀλέξανδρος φησιν. εἰρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ (fragm. incert. p. 346. nostrae ed.) ἄλῃθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ; [βαρυντονητέον δὲ τὸ ἄλῃθες.] ἀρουραίας δὲ, διότι τὰ λαζανα ἐν τῇ γῇ φύεται. S. Theom. 358., monstrante Be., Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαζανοπαλιδίας. huius rei, toties repetitae, fere solius Aristophanis cum hic, tum in Thesmophoriazusiis dicta testimonio sunt, quod quam sit infirmum, non latuit viros paulo κριτικωτέρους; quorum Casaubonus in Notis ad Strabonem „Aristophanes,” inquit, „matrem Euripidis leguminum venditricem ait cavillans,” recte mea sententia. cf. vita Euripidis, a Barnesio conscripta.

794. σὺ δὴ με ταῦτ' οἶσθα.

795. πτωχοποιεῖ. ὁ τὸν Τήλεφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας. στωμυλιοσυλλ. δὲ ὁ πολυλογίας συνάκων. ῥακιοσυρράπ. δὲ ὁ τὰ ῥάκη συνράπτων, καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς. ἢ ὁ τὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν συλλέγων, καὶ οἰκτεῖα διανοεῖται λογιζόμενος. S.

797. περὶ ὁργ. iracunde, ut 809., 938., Soph. El. 369. & Br.

799. τὸν χωλ. διὰ τοὺς τραίς,

Βαλλεροφόνητην, Φιλοκτήτην, Τηλέφον. S. cf. B. et ab eo laudatum Aristophanem Acharn. 391. seqq.

800. ἄρν', ἄ. μελ. ὡς τοιαύτης γινόμενης θυσίας τῷ Τυφῶνι ἐν τῇ λῆξαι τὰς καταιγίδας. S. laudant Virg. Aen. 3, 120. (nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam), Leopardi Emendatt. 20, 23. etc.

801. ἐκβαίνειν. οἷον ἀθρόως ἐκβαίνειν μέλλει. — S. lenius verbum est ἐκβαίνειν, neque id ita interpretari potuit S. suspicor ponendam esse ἐκβάλλειν, proutumpere.

802. seqq. ὦ Κρητ. μὲν. ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν ἱκανὸν μενοδόοντα ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν ἱκανὸν μονωδίαν ἐν τοῖς Κρησὶ θεασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσκον· Ἀπολλώνιος δὲ, οἷον δόναται καὶ εἰς τὴν Ἀεροκὴν τὴν ἐν ταῖς Κρήσις (ita Benti. Opusc. phil. p. 472. ed Lips.; libri mendose Κρήτας.) εἰρησθαι, ἢν εἰσάγαγε πορευόμενος. (os hominis, macula adaspergentis famam Euripidis, eaque comminiscens, quae ne cogitari quidem in tragoedia possunt!) οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰδ-λῶ. (pertinet hoc ad γάμους ἑνοσίους. cf. 1020. S. ad Nub. 1313. γέγραπται δράμα Εὐριπίδου Ἀλολες λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μανραία, τὸν παῖδα Αἰδλῶν, φθειρόντα Κανέτην τὴν ἀδελφὴν. (v. Eurip. fragm. p. 11. ad 18. nostrae ed.) Τιμαγίδας δὲ, διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ μέλιν Πανιφάης πρὸς τὸν ταύρον. (facile intelligitur, ne id quidem oculis subiectum fuisse spectatorem.) ἄλλως.

γάμους δ' ἄνοσιους ἐσφέρων εἰς τὴν τέχνην...

ΔΙ. ἐπὶ σῆς οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλῃ.

- 805 ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ', ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
 ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν, εἰ σωφρονεῖς,
 ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
 θένων ἐπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
 οὐ δέ μ' ἔτι πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᾶνως
 810 ἔλεγχ', ἐλέγχων. λοιδόρεῖσθαι δ' οὐ πρέπει

ἐν τῶν ἐν τῷ Αἰόλῳ Κανάχης καὶ Μακαρέως, ἢ, ὡς τινες, Δανάης καὶ Μεγαρέως (σφάλματα haec librarium) ἀδελφῶν. ἰδοὺ γὰρ τοῖς παλαιαῖς πάντ' ἐναγὲς εἶναι ταῖς ἀδελφαῖς μίγνυσθαι. (indiscrete dictum, siquidem alius aliorum temporum atque populorum mos fuit: velut, Oceanum ne commemorare, ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὸν ὀκνεῖν, ut Orpheum dicere ait Plato Cratylō p. 402.) apud Homerum Odys. κ', 7. Aeolus θυγατέρας πόρην νύσσειν εἶναι ἀποίε, itemque diu post Ptolemaeus Philadelphus sororem duxit Arsinoῆς; quod etiam barbarum vocat Hermione Euripidea Androm. 172., tamen vulgo ap. Graecos fratribus sorores ὁμοπαῖδες: matrimonio jungebantur, et ap. Lacedaemonios, si Philoni fides, etiam ὁμομήτριά: vide Bosii compend. Antiqu. gr. 4, 1, 7., Köpke über Gesetzgebung der Griechen p. 188. etc non autem ὁμομητέρα Macarai soror fuit Canace, teste Apollodoro 1, 7, 2.; et fac fulasse, ut auctor est Aristophanes Nub. loco praedicto, quis neget, simile fabulae Euripideae argumentum esse petuissae atque Orbae Otwayiae, vel Sponsae siculae Schilleri? Pictoribus atque poetis Quilibet audendi semper fuit aequa potestas.) ἢ οἷοι ἡ Φαίδρα, ἢ τὸ πάθος ἰδοῦμαι τοῦ ὄργου, Κρήσα ἦν etc. S. placet hoc Berglero, cum praesertim etiam infra 982. seqq. commemorentur amores Phaedrae, at pulcherrima sunt ejus cantica in Hippolyto Euripidea. ceterum cf. 897., 983., 1020.

806. χαλαζῶν. eleganter verba saecupedaka Aeschylī grandinem vocat; quorum minas Euripidī vitandas esse εἰσεννηεὶς dicit. E. K. πό-

νηρ', infelix, unglücklicher Euripides, ut reddidit Conzins. Schol. ad Nub. 220. πονήρους δὲ ἐκπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους. ad quem locum etiam Girardus alique videndi sunt interpp. cf. Schneideri lex. gr. h. v.

807. κερ. ἀντὶ τοῦ ἀδρῶ. καὶ ἐν Νεφέλαις (949.) κεφαλαίον τῆς ῥαφανίδος. — S. gl. Br. καθολικῶς, καὶ μεγάλῳ. gl. Victor. κεφαλαίον ἐστὶ τὸ πρὸς τὰ φύλλα κανλωδὲς etc. Jo. Alberti Obs. phil. in N. T. p. 179., laudante Br., „κεφαλαίον, κεφαλὴς et κεφαλῇ ap. Dioscoridem et alios pro capitulo plantarum, ossium, imo quarumvis fere rerum capitatarum summitate occurrit, ut et lat. caput, et quia caput est pars crassior ac durior, inde Comicus κεφαλαῖον ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, duriore verbo caput ferire; ubi κεφαλαῖον adjective sumitur pro grandi et duro, ἀδρῶ, crasso, ut Schol.“

808. ἐκχέῃ τὸν Τ. ὡσανεὶ ἐρη τὸν ἐγκέφαλον. ἰδιαιτάτα δὲ τὸν Τήλεφον κωμῶδακ S. Be. „i. e. ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam praecipue ostendere voluisti in Telepho dramate: μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα, ut cum Sophocle dicam Phil. 13. introduxerat autem Telephum tanquam faciendum et disertum. in Acharn. 395. sic describitur χαλὸς, προσαιτῶν, σκαμπύλος, δεινὸς λέγειν. deinde alter dicit οἷδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. cf. de Telepho Apollod. 2, 7.; 3, 9.; Hygin. fab. 99. seqq.“

809. πρᾶνως, ab adjective πρᾶνους, leni animo. cf. Lobeck. ann. ad Phrynichum p. 408.

810. ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχον παρ' αὐτοῦ. gl. C, D.

ΑΙ. ἄληθεις, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας Θεοῦ;
 σὺ δὴ με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδῃ,
 795 καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ ῥακιοσυρβῆαπτάδῃ;
 ἀλλ' οὐ τι χαίρων αὐτ' ἱρεῖς.

ΑΙ. παῦσ', Αλοχύλε,
 καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχχνα θερμῆνης κότω.

ΑΙ. οὐ δῆτα, πρὶν γ' ἂν τοῦτον ἀποφῆνω σαφῶς,
 τὸν χωλοποῖδν, οἷος ὦν θρασύνεται.

800 ΑΙ. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·

* τυφῶς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

ΑΙ. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονωδίας,

793. ἄλ., ὦ παῖ. ἐν ἐρωτήσῃ, ἀντὶ τοῦ ὄντως δὴ σὺ. (similiter Suid. v. ἄληθεις. Thomas Mag. ἄληθεις παρὰ ποιηταῖς: τὸ κατ' ἐρωτεύειαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον etc. Br. cf. Soph. Antig. 714., Eurip. Cyclop. 227., Nostrum Lys. 433. etc.) ὅτι δὲ λαχανοκαλίδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπ., Ἀλέξανδρος φησιν. εἰρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ (fragm. incert. p. 346. nostrae ed.) ἄληθεις, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας Θεοῦ; [βαρυντονητίον δὲ τὸ ἄληθεις.] ἀρουραίας δὲ, διότι τὰ λαχανὰ ἐκ τῆς γῆς φέσται. S. Thesm. 358., monstrante Be., Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοκαληγρίας. hujus rei, toties repetitae, fere solius Aristophanis cum hic, tum in Thesmophoriastis dicta testimonio sunt, quod quam sit infirmum, non latuit viros paulo κριτικωτέρους; quorum Casaubonus in Notis ad Strabonem „Aristophanes,” inquit, „matrem Euripidis leguminum venditricem ait cavillens,” recte mea sententia. cf. vita Euripidis, a Barnesio conscripta.

794. σὺ δὴ με ταῦτ' οἶσθα.

795. πτωχοποιεῖ. ὁ τὸν Τήλεφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας. στωμυλιοσυλλ. δὲ ὁ πολυλογίας συνάγων. ῥακιοσυρβ. δὲ ὁ τὰ ῥάκη συρβᾶκτων, καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς. ἢ ὁ τὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν συλλέγων, καὶ οἰκεία ἐαντοῦ λογιζόμενος. S.

797. πρὸς ὄργ. iracunda, ut 809., 938., Soph. El. 369. K Br.

799. τὸν χωλ. διὰ τοὺς τοῖς,

Βαλλεροφόνητην, Φιλοκτήτην, Τηλέφον. S. cf. B. et ab eo laudatum Aristophanem Acharn. 391. seqq.

800. ἄρν', ἄ. μελ. ὡς τοιαύτης γινομένης θυσίας τῷ Τυφῶνι ἐν τῷ λῆξαι τὰς καταγίδας. S. laudant Virg. Aen. 3, 120. (nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam), Leopardi Emendatt. 20, 23. etc.

801. ἐκβαίνειν. οἷον ἀθρόως ἐκβαίνειν μέλλει. — S. lenius verbum est ἐκβαίνειν, neque id ita interpretari potuit S. suspicor ponendum esse ἐκβάλλειν, proutmperet.

802. sequi. ὦ Κρητ. μὲν. ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἰνακρον μονωδοῦντα ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἰνάκρου μονωδίαν ἐν τοῖς Κρησὶ θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον· Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι θνήσκει καὶ εἰς τὴν Ἀεροκῆν τὴν ἐν ταῖς Κρήσις (ita Bentl. Opusc. phil. p. 472. ed Lips.; libri mendose Κρήτας.) εἰρησθεῖ, ἦν εἰσέγαγε πορνεύουσιν. (os hominis, macula adspersgentis famam Euripidis, eaque comminiscens, quae ne cogitari quidem in tragoedia possunt!) οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Ἀλόλῳ. (pertinet hoc ad γήμονες ἄνθρωπους. cf. 1020. S. ad Nub. 1313. γέγραπται δράμα Εὐριπίδου Ἀλόλος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μαναρέα, τὸν παῖδα Ἀλόλου, φθειρόντα Κανάκη τὴν ἀδελφήν. (v. Eurip. fragm. p. 11. ad 18. nostrae ed.) Τιμαγίδας δὲ, διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ μέγιστον Πλασιφᾶς πρὸς τὸν ταύρον. (facile intelligitur, ne id quidem oculis subiectum fuisse spectatorum.) ἄλλως.

γάμους δ' ἄνοσίους ἐσφέρων εἰς τὴν τέχνην...

ΔΙ. ἐπιοχεῖς οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.

- 805 ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ', ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
 ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν, εἰ σωφρονεῖς,
 ἵνα μὴ κεφαλalaίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήμιαι
 θένων ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
 οὐ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᾶονως
 810 ἔλεγχ', ἐλέγχον. λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει

ἐν τῶν ἐν τῇ Αἰόλῳ Κανάχης καὶ Μακαρίως, ἢ, ὡς τινες, Δανάης καὶ Μεγαρίως (σφάλματα haec librarium) ἀδελφῶν. ἰδούκει γὰρ τοῖς καλαιοῖς πάντ' ἐναγὲς εἶναι ταῖς ἀδελφαῖς μίγνεσθαι. (indiscrete dictum, siquidem alius aliorum temporum atque populorum mos fuit: velut, (Oceanum ne commemorem, ὅς δα κασιγνήτην ὁμοῦστορα Τηθὲν ὀκνεῖν, ut Orpheum dicere ait Plato Cratylō p. 402.) apud Homerum Odys. x', 7. Aeolus θυγατρίδας πόρην νύκτιν εἶναι ἀνοίξει, itemque diu post Ptolemaeus Philadelphus sororem duxit Hermione Euripidea Androm. 172., tamen vulgo ap. Graecos fratribus sorores ὁμοπάτριαι: matrimonio iungebantur, et ap. Lacedaemonios, si Philoni fides, etiam ὁμομήτριάι: vide Bosii compend. Antiqu. gr. 4, 1, 7., Köpke über Gesellschaft der Griechen p. 188. etc non autem ὁμομητέρα Macarei soror fuit Canace, teste Apollodoro 1, 7, 2.; et fac fuisse, ut auctor est Aristophanes Nub. loco praedicto, quis neget, simile fabulae Euripideae argumentum esse potuisse atque Orbae Otwayiae, vel Sponsae sicalae Schilleri? Pictoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.) ἢ ὅτι ἡ Φαίδρα, ἣς τὸ πάθος ἰδραματούργηται, Κρήσα ἦν etc. S. placet hoc Berglero, cum praesertim etiam infra 982. seqq. commemorantur amores Phaedrae. at pulcherrima sunt ejus cantica in Hipolyto Euripidea. ceterum cf. 897., 983., 1020.

805. χαλαζῶν. eleganter verba sequepedalia Aeschylī grandinam vocat; quorum minas Euripidi vitandas esse εἰλεστικῶς dicit. E. K. πό-

νηρ', infelix, unglücklicher Euripides, ut reddidit Conzims. Schol. ad Nab. 220. πονήρους δὲ ἐκπόρους, ἀνυχεῖς, ἀθλίους. ad quem locum etiam Girardus aliisque videndi sunt interpp. cf. Schneideri lex. gr. h. v.

807. καφ. ἀντὶ τοῦ ἀδρῶ. καὶ ἐν Νεφέλαις (949.) κερφαῖοι οὗ τῆς ῥαφανίδος. — S. gl. Br. καθολικῶ, καὶ μεγάλῳ. gl. Victor. κερφαῖοι οὗ ἐστὶ τὸ πρὸς τὰ φύλλα κανλαῖδες etc. Jo. Alberti Obs. phil. in N. T. p. 179., laudante Br., „κερφαῖοι, κερφαῖς et κερφαλή ap. Dioscoridem et alios pro capitulo plantarum, ossium, imo quarumvis fere rerum capitatarum summitate occurrit, ut et lat. caput. et quia caput est pars crassior ac durior, inde Comicus κερφαλαῖα ῥῆματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, duriore verbo caput ferire; ubi κερφαλαῖα adjective sumitur pro grandi et duro, ἀδρῶ, crasso, ut Schol.“

808. ἐκχέῃ τὸν Τ. ὡσανεὶ ἔφη τὸν ἐκτέφalon. ἰδιαιτάτα δὲ τὸν Τήλεφον κομφεῖα. S. Be. „i. e. ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam praecipue ostendere voluisti in Telepho dramate: μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σοφισμα, ut cum Sophocle dicam Phil. 13. introduxerat autem Telephum tanquam faciendum et disertum. in Acharn. 395. sic describitur χαλὸς, προσαιτῶν, σκαμνίος, θεινός λέγειν. deinde alter dicit οἷδ' ἀνδρα Μωδὸν Τήλεφον. cf. de Telepho Apollod. 2, 7.; 3, 9.; Hygin. fab. 99. seqq.“

809. πρᾶονως, ab adjectivo πρᾶονος, leni animo. cf. Lobeck. ann. ad Phrynichum p. 408.

810. ἔλεγχ' αὐτὸν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. gl. C, D.

ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοποιίδης·
 σὺ δ' εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς, βοᾷς.

ΕΥ. ἔτοιμός εἰμι' ἔγωγε, κοῦκ ἀναδύομαι,
 δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τοῦτ' δοκεῖ,

815 τᾶπ'η, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγωδίας,
 καὶ, νῆ Δία, τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἰόλον,
 καὶ τὸν Μελέαχρον, καὶ μάλα τὸν Τήλεφον.

ΔΙ. σὺ δὲ δὴ τί βουλεύεαι ποιεῖν; λέγ', Αἰσχύλε.

ΔΙ. ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρῶν ἐνθάδε·

820 οὐκ ἔξ ἴσου γάρ ἐστι νῦν ἄγων.

ΔΙ. τί δαί;

ΔΙ. ὅτι ἡ ποιησις οὐχὶ συντέθνηκε μοι·

τοῦτ'ω δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἔξει λέγειν.

δμῶς δ', ἐπειδὴ σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρή.

ΔΙ. ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,

825 ὅπως ἂν εὐξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
 ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·

812. ὥσπερ πρῖνος etc. ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη φῶρον ποιεῖ. S. S. ad Arati Διοσημ. p. 135. ed. Oxon. (t. 1. p. 235. ed. Buhl.) ὁ πρῖνος τῶν πάντων καταξήρων ἐστὶ. καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων σὺ δ' ὥσπερ etc. K. „est illex, Stoecheiche. cf. Voss. ad Virg. Eclog. 7, 1. p. 352.“ B. Billerbeck. in Flora classica. p. 36., 3. Ordnung. Tetragynia. Illex, Hülsen, Houx. 1. Illex Aquifolium, (quasi acufolium, ab acumine), die gemeine Hülsen. πρῖνος (sonst auch Name der grünen und der Scharlachbeiche [Kermesbeiche]) ἀγρία Theophr. H. Pl. 3, 4. perpetuo viret, et in montibus nascitur“ etc.

813. ἀναδύομαι, recusare. Xenophon Sympos. 5, 2. ἀλλ' ὅμως, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, σὺκ ἀναδύομαι.

814. δάκνειν. In Eqq. 493. μέμνησόντων δάκνειν, διαβάλλειν. metaphorā a gallis pugnantibus. Be. τοῦτ'ω, Aeschilo.

815. ἔπ'η. κατὰ τὰ ἔπη etc. ἔπη sermones, iambos. μέλη, cantica.

816. nomina fabularum deperditarum Euripidis.

819, 20. „Br. πῶν ἄν, quae particula saepe intelligitur, ut Aeschyl. Ag. 361. vid. Herm. ad Nub. 1344.“ B. — inoleganter ll. ἐστὶν ἀγ. νῦν.

821. ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου ἐφημέριον το διδάσκουσιν. κομπῶδες δὲ τοῦτο ἔφη τῶν γὰρ δυνατῶν καὶ μετὰ θάνατον βδονταὶ τὰ ποιήματα. S. idem ad Acharn. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτοχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματα κοινῇ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκοντο scriptor vitae Aeschyli Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἡγάπησαν Αἰσχύλον, ὥς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκουσιν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνουσιν. cf. ibi Stasilejus. similis tamen honor habitus est Sophocli, atque Euripidi: vid. Köpck. über Gesetzaufhebung der Griechen p. 410. et, quem laudat, Plut. vita Lycurgi rhetoris p. 841, F. ait igitur Aeschylus, mansisse opera sua apud Superos, itaque memoriter sibi dicendum esse; Euripidis autem una cum illo ad Orcum devenisse, quibus uti possit in certamine.

822. τ. δὲ συνε. συναποθανόντα παρῆσθιν ἐνθάδε ἐν τῷ ἔθ'η, καὶ ἔξει αὐτῶν ἐύμαχον. S.

824. similiter Vesp. 830., Thesm. 37. annotavit K. alludit ad agonothetarum morem. B.

826. μευς. peritissime. B.

ὅμεις δὲ ταῖς Μοῦσαις τι μέλος ἐπάσατε.

ΧΟ. ὦ Διὸς ἑννέα παρθένοι ἄγναι da. t. μονοστ.

Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἰ' καθοράτε hex.
her.

830 ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν δξυμερίμοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθει' ἐποφόμεναι δύναιμι δεινотάτοιν στομάτοιν

πορίσασθαι as., da. t. et a. par.

ρήματα, καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν! da. tr. h.

νῦν γὰρ ἄγων σοφίας ὁδε μέγας χωρεῖ do.

835 πρὸς ἔργον ἤδη. i. h.

ΔΙ. εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τᾶπη λέγειν. i. tr.

ΔΙ. Δήμητρε, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,

εἶναι με τῶν σῶν ἄξιον μυστήριων.

ΔΙ. ἐπίθεις λαβῶν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.

ΕΥ. καλῶς·

840 ἔτεροι γὰρ εἰσω, οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.

827. ὑπάσατε, προφάσατε. saepe id in compositione significat ὑπό, ut notavit Br. secundum Valck. ad Ammon. v. ὑπάγειν. K. hac de re consuli jubet Etymologum v. ὑπογραμμός.

830. γνωμ. τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυποῦντων, (recte, quasi dicas Gedankenprägung.) — ἡ τῶν ταῖς γνώμαις ἀλλήλους τυποῦντων. (?) S. Equ. 1267. Phaeax rhetor dicitur γνωμοτυπικός. Thesm. 59. Agatho poeta dicitur γνωμοτυπεῖν. Br. Nub. 924. γνωμοτύποις μερίμναις, animarum sollicitantibus curis. Sp. — ὁ ξυμ. τοῖς μετὰ σκέψεως ἐθρυσκομένοις, καὶ ἀσαφεί. (i. e., ni fallor, καίπερ ἀσαφ.) S.

832. ita Rav., Venet., Bekk., D. alii mendose πορίσασθε. ordo ἔλθ. ἐπ. δύν. στομ. δειν. πορίσ. ῥήματα, καὶ παρ. ἐπ., adeo inperituae vim orum valentissimorum ad profectendum dicta etc.

833. τὰ μὲν ῥήματα πρὸς τὸν Αἰσχύλον, τὰ δὲ παραπρίσματα (ἐπῶν) πρὸς τὸν Εὐριπίδην λεπτολογοῦντα. S. B. comparat σμιλέματα ἔργων supra 772. et λόγων ἀκριβῶν σχηματάμους Nub. 130.

836. alloquitur Dionysus Aeschyl-

lum et Euripidem. interea, allatus est focus cum carbonibus ardentibus, atque thus, quod primus immisisset Dionysus videtur, tum et Aeschylus, simul preces faciens. B.

837. Δήμ. ἡ θρέψασα. παρῶν Ἑλενοῖος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν. — ἔτι δὲ τοῦτο ἔπος Αἰσχύλου. S.

838. εἰναι με. intelligendum δὸς, vel εὔχομαι. vidd. interpp. Euripidei ad Suppl. S. Eurip. El. 738. Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βοῦθυσταίν. ibi Victorius λέγει ἀπεικῶς τὸ δότα. cf. 370., 845, Thesm. 286. — μυστ. quibus initiatus fuit.

839. καλῶς. ὅτι καὶ τὸν τὸ καλῶς ἐπὶ παραιτήσει. ἀποστρεφόμενος δὲ (malim γὰρ. saepe haec permixta.) καὶ παραιτούμενος ὁ Εὐριπ. λέγει τὸ καλῶς. S. cf. 473. Br. „καλῶς. i. e. μηδαμῶς. adverbium est negandi cum εὐφημισμό, ut Latinis recte, quo saepissime utuntur Comici hac significatione“ etc.

840. Br. ex membr. θεοί. „Vulgatum recte tuitus est similium locutionum exemplis Lobeck. ad Soph. Ajac. 801. (748.) p. 343.“ B. S. ἄτε δὴ Σωκρατικός ὢν (cf. 1411.), καινὰ

ΔΙ. ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;

ΕΥ. καὶ μάλα.

ΔΙ. ἴθι νυν προσέχου τοῖσιν ἰδιόταις θεοῖς.

ΕΥ. αἰθῆρ, ἑμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφυγξ,
καὶ ξύνεσι, καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,

845 ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὣν ἂν ἄπτωμαι λόγων.

ΧΟ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν a. d. προφδός.

παρὰ σοφοῖν ἀνδρῶν ἀκοῦσαι τινα do.

λόγων ἐμμέλειαν ἐπιτηδεύαν.

γλώσσα μὲν γὰρ ἡγρώται,

t. d. στρ.

δαιμόνια ἐπλασεν. Thesm. 457., notante Sp., πῶν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγοδίαις ποιῶν τοὺς ἀνδρας ἀναπέμπειν οὐκ εἶναι θεούς. laudat praeterea Troad. 846. ὡ γῆς ὄχημα, καὶ γῆς ἔχων ἴδραν, Ὅστις ποῖ εἰ σὺ. Orest. 401. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποῖ εἰσὶν οἱ θεοί, etc. Be.: „— Socratem propterea maxime esse condemnatum, ὅτι καὶ αἰσθητὰ δαιμόνια, constat ex Apol. Plat. et Xenoph.“

842. ἰδιόταις. cf. 424. R. „ambiguitas quaedam huius voc. notanda est. nam et peculiaris et vulgaris, plebejos, indicat, ideoque in contemptum dicitur. ἴδι δὲ, quod initio versus e Rav. recepit Invern., videri potest glossema vulgati ἴδι νυν.“ legitur tamen etiam in libro paris.

843. veris ficta immiscet, more Comicorum: nam Anaximenes aëma deum statuit, et ipse Thales mentem, teste Cic. de N. D. 1, 10. Socrates Aristophanēs, annotante Be., Nub. 264. ὡ δέσποτ' ἀναξ, ἀμύρονη ἄηρ, — λαμπρός ε' Αἰθῆρ etc. Euripides fragm. incert. p. 311. nostrae ed. ὀρθῶς τὸν ὕψος τὸνδ' ἄπειρον αἶρα, — Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγούσθαι. S. καὶ Σωκράτης ἐν Νεφέλαις (606.) μὰ τὴν ἀναπνοήν, μὰ τὸ χάος, μὰ τὸν αἰθέρα, χαρκατηροῦν δὲ Ἑδρακίδην, ἐπεπύφορον ὅταν ἐπὶ τῷ (τῷ) αἰθέρα ἀνομάζην. στρόφυγξ δὲ ἀπὸ τοῦ στρέφωιν αὐτὸν καὶ πανουργεῖσθαι. (vertitur linguae volubilitas. B. Frisch-

lin. et haec lingua volubilis. interpp. Germani Zungenrad, Zungenwirbel, Zungenschwung. „Nub. 417. Socrates dicit: νομίζεσθαι οὐδένα πλὴν ἄπερ ἡμεῖς, τὸ Χάος τοῦτ', καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτ'.“ Be.) μνατῆρες δὲ ὀσφρ., ὡς συντελοῦνται τῶν μυκτῆρων εἰς τὴν φωνήν.

844. Ita Cantabrig. 1., Rav., Davies. Misc. p. 239., Reisk., Invern., alii. vulgo libri ξύνεσι, impingente versu. Bentl. et Br. audaciter ξύνεσις τε, καὶ μ. ὀσφρ.

845. cf. 838.

848. mendose libri ἐμμέλειαν ἐπὶ τοῖς δαῖσιν ὀδόν. jam olim in Lectionibus Aristoph. p. 38. reposui ἐπιτηδεύαν, et ὀδόν, glossam exquisiti verbi ἐμμέλειαν, petitam fortasse ex Pac. 697., eliminavi. S. λόγων ἐμμέλειαν. ὅτι καταχρηστικῶς πῶν τὴν ἐπιδουρσίαν πρὸς δὲ (?) ἡ μεταμέλους δεχθῆναι τραγική. (cf. schol. ad Vesp. 1444.) — δαῖσιν ὀδόν. ἀγωνιστικὴν, (ἢ) ἐμπειρον, ἀπὸ τοῦ δαῖσιν. ἐπὶ τοῖς τε „δαῖσιν ὀδόν“, ἐμπειρον. ἢ ἀπὸ τοῦ φιλόνομος. de notatione ista τοῦ δαῖος locupletiore testem desidero; nunc plurium glossas conluisse et magis magisque depravatas arbitror, quorum alter explicaret δαῖσιν, alter ἐπιτηδεύαν. — λόγων ἐμμ. ἐπιτ., sermonum compositionem peritam, vel saltationem scitam, „künstlichen Redetanz.“ cf. 1009.

- 850 λῆμα δ' οὐκ ἀτολμον ἀμφοῖν,
οὐδ' ἀκίνητοι φρένες. t. d. c.
προσδοκῶν οὖν εἰκός ἐστι,
τὸν μὲν ἀστεῖον τι λέξειν,
καὶ κατεβόνημένον· ἀντιστρ.
- 855 τὸν δ' ἀνασπῶντ', ἀποπρέμονις t. d. ἐπωδός.
τοῖς λόγοισιν ἐμπισόντα,
συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. t. tr. c.
- ΔΙ. ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον i. t. c.
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.
- 860 ΕΥ. καὶ μὴν ἐμαυτὸν μὲν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαῶν, καὶ φέναξ, οἷσις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν πυρὰ Φρυγίῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθύσεν ἐγκαλόμενος,

854. κατεβόνημένον. βόνη (lima) γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικόν, φένοσσι. ἢ εὐτελής, (?) δτι ἐξευτελίζομεν τῇ φινί (naso aduncos suspendimus). Hesych. quoque, quem laudavit Sp., κατεβόνημένοις, εὐτελέσι. non huc pertinet ejusdem illud κατεβόνημένον (α φίνος, corium), καταπεπνευμασμένον, καταδεδραματισμένον. — τὸν μὲν, Euripidem; τὸν δὲ, Aeschylum.

855. ἀτόπορ. δυσκόλοις, προφύλοις, ἢ μεγάλαις. S. Hesych. ἀτόπερμον: ἀτόφριον. cf. Aeschyl. Eum. 404., Soph. Antig. 725. E Sp. sensus est, alterum (Aeschylum), convellentem illum, radicibus evulsis verbis irruentem multas dissipationum esse verborum tricas. ἀποπρέμονις est grandis. vocabulum etiam ap. Lycophron. Caes. 316. legitur. E B.

857. εἰλιν. συναγωγὰς, στροφάς, περιστροφάς, πλοκάς τοῦ Εὐριπίδου. S. citant Suid. v. εἰλινδεῖσθαι, Eustath. ad Iliad. p. 289, 28. K. et Be. Zonaras l. p. 126. εἰλινδεῖσθαι (sic; sed in εἰλινδεῖσθαι p. 186. recte εἰλινδεῖσθαι): ὁ τόπος, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς εἰς ἔκποις κυλίσσονται. hic non volutationem in arena, sed rotationem seu globos significat, Wortströme, Wirbel von Worten. E B. Voss. Aber Der, mitsamt der Wur-

zel, Reisset Wort' aus, kommt gestürzt, Und zerstreut rings All das Verwirrwirbel dort.

859. εἰκόνας, imagines, adumbrationes, fragmenta, opponantur rebus ipsis etc. B.

863. Φρυγίῳ, Tragico, discipulo Thespidis, de quo vide, quos laudant interpp., Harles. ad Fabric. Bibl. gr. 2, 316. seqq., Bentl. Opusc. 296. sequ., Valck. ad Herod. 6, 21. etc. floruit circa olymp. 71, 2., sive 494. ante Christ. nat., et primus mulierum personas induxisse dicitur. S. παρὰ Φρ. τραφέντας. ἀπατεῶν γὰρ (φένας), ὡς ἀπελίσσετο δ Φρύγιος. τὸν δὲ Φρύγιον λέγουσι (λέγει) τὸν τραγωδίας ποιητήν. τοῦτον δὲ ἐπαινοῦσιν εἰς τὴν μελοποιίαν· ὅτι δὲ ὡς ἀφελούς ὅτος ἀπὸ μνημονεύει ὁ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ περὶ Αἰσχύλου. cf. 1228.

864. 4 codd. MSS. καθύσεν, ut Junt. 2. et subsequentes edd., quod correxit D. observans, saepe depravatam a librariis esse aoristi formam καθύσεν, qua de re conferri jubet Thucydidem Bekker. 6, 66. et 7, 82. Porsonus καθύσεν scripsit secundum Dawesium Misc. crit. p. 209. et Porsonus autem, et Dind., ἕνα γέ τινα, quod nusquam legitur. nam II. vett. fere πρῶτ. μὲν γὰρ δὴ γ' ἕνα τινά

865 Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δευτὸς,
πρόσχημα τῆς τραγωδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

ΔΙ. μὴ τὸν ΔΙ', οὐ δὲ δῆδ'.

EY. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὄρμαθους ἄν
μελῶν ἐφεξῆς τέταρτας ξυνεχῶς ἄν οἱ δ' ἔσθων.

ΔΙ. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτρεπεν

870 οὐδ' ἤττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

EY. ἡλίδιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἔσθαι.

ΔΙ. κάμαντιψ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;

EY. ὅπ' ἀλαζονείας, ἦν ὁ θεατῆς προσδοκῶν καθοῖτο,

καθίσαν, vel καθίσαν. rectius igitur Bekk., ut nos jam 1. ed., πρῶτ. μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἄν καθίσαν ἔγκ., quo significatur Aeschyleus ita faciendi mos, ut 867. sequ., 873., 877., 880., 903. saepe ἄν neglectum est a librariis (vid. Porson. passim ad Eurip.). quod hic eo facilius fiebat, quia simillima sunt τινά (i. e. τινῶν, τιν' ἄν) et τινά. — S. ἐγκαλόμενος, ὡς αὐτοῦ πισφύροντος ἐν δράμασι τινὰ κεκαλυμμένον. ὁ Ἀχιλλεύς δὲ καθήμενός ἐστι, καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος, καὶ Ἀλεξάνδρ. ἐν δράματι ἐπιγραφόμενος Φοῦξιν, ἢ Ἐκτορος λύτεροις· οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεύς φθίγγεται. ἄλλως, εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φοῦξιν Ἀχιλλέα, ἢ Ἐκτορος λύτεροις· ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθίγγεται. βιογραφίος Aeschylus ἐν μὲν γὰρ τῇ Νιόβῃ (Νιόβῃ), ὥς τῶν ἡμέρας (Victor. ex MS. bonae notae ἡμερῶν τριῶν, usque ad actum tertium), ἐπικαθημένη τῷ τάφῳ τῶν παιδῶν, οὐδὲν φθίγγεται ἐγκαλυμμένη· ἐν δὲ δὴ τοῖς Ἐκτορος λύτεροις Ἀχιλλεύς ὁμοίως ἐγκαλυμμένος οὐ φθίγγεται, πλὴν ἐν ἀρχαῖς ὀλίγα πρὸς Ἑρμῆν ἀμοιβαίᾳ. vide de his fabulis Welckeri Trilog. des Aeschylus pagg. 341. seqq., 415. seqq., et Aeschylus fragm., a nobis edita, p. 52., 58., 64.

866. πρόσχημα τῆς τραγωδίας dictum ut ἀγάλματ' ἀγοράς, statuæ fori, i. e. stulti oratores et alii, qui nonnisi externam quandam dignitatis speciem prae se ferunt, El. Eurip. 360. intelliguntur enim perso-

nae, quae ostentationis tantum causa prodeunt in scenam, κατὰ πρόσωπα, Figurantem, vel Vossii verbis Frankbilder bloss des Trauerspiels. cf. Sp. — S. οὐδὲ τουτί. εἰκὸς αὐτὸν ἀποκρινόμενον τῷ θαυμάζοντι δεκνόντα τὸ οὐδὲ τουτί. τὸ δὲ οἱ δ' ἔσθων ὁ Ἀχιλλεύς φησι καὶ ἢ Νιόβῃ.

867. ἤρειδεν, protrudebat, ut Equ. 622. ἐλατίζοντ' ἀναφύγγοντες ἐπὶ Ταραντούμενος ἤρειδεν etc. E Be. ὄρμαθός ἐστὶ proprie est sartum e cepis aliisque hujusmodi rebus nexum et contextum, sine Schaur, ut h. l. de panibus furnaceis; sed dicitur etiam de quavis serie et multitudine aliarum rerum magna et continente, ut Xenoph. Cyr. 6, 3, 1. ὄρμαθολ τῶν ἀμαξῶν, Anacr. Od. 32, 11. ὄρμαθός Ἐρᾶτων, Plat. Ion. p. 536. t. 1. Steph. ὄρμαθός χορευτῶν, Theophr. charact. 6, 4. ὄρμαθολ γραμματιδίων. — Fischer. ad Plut. 765.

870. Paris. ἡλακοῦντες, pro οἱ λακοῦντες, puto, quod efficacius vulgato ἐξηγητικῶς λαλοῦντες. vide interpp. ad Plut. 39.

871. ὁ δεῖνα. ὅτι ἐπιδείξεως δεκνόντι γὰρ τὸν Ἀλεξάνδρ. παρόντα. S. videtur legendum esse ὁ δεῖνα. τὸ γι' [signum γ grammaticorum, de quo ad Av. 1210.] ἐπὶ δείξεως δεκνόντι etc.

872. ὅπ' ἀλατ. ex arrogantia, quod spectatorum attentionem suspenderet, vel eluderet, silentes in scenam inductos ab Aeschilo Achillem ac Nioben dicit hic Eurip. — Sp.

ὀπόθ' ἡ Νιόβη φθέγγεται δὴ· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διήει.

ΔΙ. ὦ, παμπόνηρος! οἶ' ἄρ' ἐφίνακιζόμεν ὑπ' αὐτοῦ! —

875 τί σκορδινᾷ, καὶ δυσφορεῖς;

ΕΥ. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.

κάπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα

ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἴπεν,

ὄφρ' ἔχοντα καὶ λόφους, δειν' ἄττα μορμωρωπὰ,

ἀγνώτα τοῖς θειωμένοις...

ΔΙ. οἴμοι τάλας!

ΔΙ. σιώπα.

880 ΕΥ. σαφές δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἔν...

ΔΙ. μὴ πρῆε τοὺς δδόντας.

ΕΥ. ἀλλ' ἡ Σκαμάνδρους, ἡ τάφρους, ἡ π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημα,
ἃ ξυμβυλεῖν οὐ ῥέδι' ἦν.

ΔΙ. νῆ τοὺς θεοὺς, ἔγωγ' οὖν

ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύνησα,

885 τὸν ξουθὸν ἱππαλέκτορα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.

873. Rav. φθέγγεται: quidam scri-
pti, in his Paris., τι φθέγγαιτο (Mu-
tin. φθέγγαιτο), Vatican. φθέγγαι-
τό τι. Bekk. et D. ὅπ. ἡ Ν. τι
φθέγγεται. sed τι ab interprete vi-
detur profectum esse, nec displicet
ironicum δὴ. — S. διήει. ἀνύοιτο
(ἤνυετο) ἂν, εἰς τέλος ἂν ἦλθεν.

874. ὦ παμπ. ἡ ἐγὼ, ἡ αὐτὸς
νόει. καὶ πρὸς μὲν τὸν Διόνυσον
„ὦ παμπόνηρος ἐγὼ, ὃ εἰς πάν-
τα ποτηρευόμενος,“ καὶ πάντα ἐξε-
τάζων, οἷα ἐφίνακιζόμεν ὑπ' αὐ-
τοῦ ἐπὶ τούτῳ! — πρὸς δὲ τὸν
Ἀλκυόν, εἰδὼν εἰς τὸ παμπό-
νηρος, καὶ τὸ ὠδυνεῖ τοῦ φεῦ, „ὦ
παμπόνηρος ὑπάρχει αὐτὸς ταῦτα
ποτηρευόμενος εἰς ἀπάτην τῶν θεα-
τῶν.“ S. hoc rectius. Welcker.
Der arge Schelm!

875. τί σκορδ. οὕτως ἔλεγον τὸ
παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, σκορ-
δινᾶσθαι. (pandiculari.) τινὲς δὲ πε-
ρὶ τοῦς ἐγαιρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν
χασμῶδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰ μέλη
ὅπερ συμβαίνει καὶ περὶ τοὺς ἄλλως
πῶς βασανιζομένους καὶ διαστρεφο-
μένους τὰ μέλη. S. Aeschylō hoc
dicit Bacchus.

877. βόεια. μεγάλη, καὶ κτόπου
πλέα. ὄφρ' ἔχοντα, ὕψηλὰ καὶ
ὀπερήφανα. S. Schol. Soph. Ajac.
232., notante Sp., ἔπος γὰρ τὸ
μέγα παρ' Ἀττικοῖς (et Germanis),
ᾧσπερ καὶ τὸ βοῦς. cf. 880.

878. μορμ. κατακληκτικά, φοβε-
ρά. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμῶς, τῆς
τὰ βρέφη φοβούσης. S.

881. Σκαμ. χαρακτηριστικὸν καὶ
τοῦτο, (?) ὅτι πολὺς Ἀλκυὼς ἐν
τῷ ποταμῶς καὶ ὄρη λέγειν. S. no-
tauit etiam Sp., nomen Scamandri
plus semel legi ap. Aeschylum, velut
Ag. 450., 1042., Cho. 336., Eum.
356. γρυπῶν, non γρυπαιέτων, avis
fictitiae, extat Prom. 782.

882. γρυπ. ἐπίσημα ἀσπίδος ἀλ-
λόκοτα. εἰσάγει γὰρ ζωγραφεῖν εἰς
τὰς ἀσπίδας αἰετοῦς. — S. ἱππό-
κρ. ὑπέρρημα, qua voce usus est
Aeschylus in Glaucō, juxta Pind.
schol. ad Pyth. 1, 152. Sp. cf. ann.
ad 877.

883. ita Paris., Vatic., Porson.
praeef. Hecub. p. 41. vulgo, deprava-
to metro, ῥέδιον ἦν. v. sequens
annot.

885. vulgo ἱππαλεκτρῶνα, itidem

ΑΙ. σημειῖον ἐν ταῖς ναυσὶν, ὃ ῥ' μαθέσται, ἐνεγέγραπτο.

ΑΙ. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾠμὴν Ἔρυναι εἶναι.

ΕΥ. ἢτ' ἐν τραγωδίαις ἐχρῆν καλεκτρύνα ποιῆσαι;

ΑΙ. οὐδ' ὃ, ὃ θοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἅτ' ἐπολεῖς;

890 ΕΥ. * οὐχ ἱππαλεκτρύνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγέλαφους, ἀπερ σὺ, ἂν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς μηδικοῖς γράφουσιν ἄλλ', ὥς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τοπρωῖτον, εὐθὺς οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν, ἴσχυα μὲν πρῶτιστον αὐτὴν, καὶ τὸ βάρος ἀφείλον

invento anapaesto in eam sedem huius generis iambicorum, quod nefas, nisi in nomine proprio, velut 865. v. ann. ad 890. sic Nub. 1864. ἀλεκτρύνας sufficiens esse vidit B., et labens equidem similiter 890. posuerim ἱππαλεκτρύνας, anapaestos vitaturus duo continuos. annotaverunt interpp., hoc vocabulum in Myrmidonibus positum fuisse ab Aeschilo, teste S. ad Pac. 1089.

886. „de his insignibus (παρασημοῖς, sive ἐπισήμοις) navium vid. Enschedi diss. in Ruhnkenii Opusc. Lugd. 1807. p. 257., ubi p. 282. et hic locus et Photius in lex. p. 84. laudantur.“ B.

887. Ἐρυν. οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀηδὴς διαβέλλεται. S. etiam in Av. hominem quendam comparat cum hippalectryone v. 758., sed aliam ob causam. E Be. De Philoxeno, Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Graecis erat mos, cognominem, vid. Perizon. ad Aelian. V. H. 10, 9. Br.

890. μὰ Δί', οὐδ'. etiam in hoc anapaesto haeserunt viri docti, sed ferendus est in nomine proprio, ut 865. vide Porson. praefat. Hecub. p. 39., H. Doctr. metr. p. 147., Gaisford., ad Hephaest. p. 246. sequ., ubi, qui male habet virum doctissimum, versus Cratini ap. Eustath. I. 1, p. 768, 14. = 674, 47., Odys. μ., 1721, 28. = 487, 19., cum vocabula ὄσπερ et ὄσπερ miseri nonnunquam sciimus in codd. (vide Porson. I. I. p. 32. et Eurip. Med. 1210., ubi ὄσπερ pro ὄσπερ legitur in scholio.), sic procul dubio scribendus est ὁ δ' ἄλτιος ὄσπερ

πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζω. K. „Huc, ut credo, (imo potius ad 885.) respexit Hesych. ἱππαλεκτρύνας (ἱππαλεκτρύνα): τὸν μέγαν ἀλεκτρύνα, ἢ τὸν γαφόμενον ἐν τοῖς περὶ περιστροφῆσι. nimirum hinc discimus, aulaea persica vel babilonica variis animalium monstrorum figuris olim ornata et distincta fuisse: qua de re videri etiam potest Is. Vossius Not. ad Catull. p. 197. „praeterea laudantur Athen. libro 5., Plantus Pseud. 1, 2, 14., Martialis 8, 27, 17. (Non ego praetulerim babilonia pieta superbe Testa, Semiramia quae variantur acu.), Böttgeri Vasengemälde 1, 3, 105. seqq., Heerenii Ideen etc. 1. vol. part. 2., pagg. 131. seqq. nec aulaea tantummodo et tapetia ejusmodi figuris distincta erant, sed hodieque videre licet eas in murorum persopolitarum reliquiis et in persicis babilonicis monumentis, nec iis carebant pocula veterum locupletiorum, ut notavit Astius ad Plat. libr. de Rep. p. 536. — τραγέλαφους. Plin. H. N. 8, 38, 50. Eadem est species (cervi), barba tantum et armorum velle distans, quem τραγέλαφον vocant, non alibi quam iuxta Phasin amnem nascens. cf. Schrederi lex. gr. h. v. ei animali similis est hippelaphus, de quo Aristot. H. A. 2, 1, 28., interprete Th. Gaza, proprium equicervum villus, qui eius gutture modo barbas dependet. Philomon apud Athen. 11. p. 497. majus etiam monstrum excoxitavit, ἱπποτραγέλαφους, ut annotavit Be. cf. Sp. 894. τὸ βάρος, pondus, gravitatem, qua pollebat Aeschylus.

- 895 ἐπελλοίς, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλοῖσι λευκοῖς,
 χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
 εἴτ' ἀνέτρεφον μονοῦλαις Κηφισοφῶντα μὲν γνῶς·
 εἴτ' οὐκ ἐλήθρου δ' τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεισὼν ἔφυρον,
 ἀλλ' οὕτις πρῶτιστα μὲν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
 900 τοῦ δράματος...

ΔΙ.

κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νῆ ΔΙ', ἢ τὸ σαντοῦ.

895. ἐπυλλ. ἀπὸ τοῦ λογίσις μικροῖς. ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον, καὶ εἶδος εἰδυλλιον, οὕτω καὶ ἔπος ἐπύλλιον. 8. περιπάτοις, sermonibus, disputationibus. cf. 906. λευκοῖς Rav., Barocc., Vatican. etc., Suidas v. ἰαχνα, Bekk., D. priscas edd. μικροῖς, quod alienum. schol. Cant. 1. 2. εἰσθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων, καὶ τεύτλων λευκῶν, καὶ εἰσθασιν ποτῶν ποιεῖσθαι. Sotion, a Sp. laudatus, Geopon. 12, 15 (ed. Niclas. t. 3. p. 873.), μὲν γινόμενος δὲ ὁ χυλὸς τοῦ στυλίου (promiscue enim stylium, τεύτλον et τευτλὸν de beta dici a Graecis constat) ἄρα κηφῶ, καὶ λευκός, καὶ μετὰ παλιν ἐκτενέμενος, πάντα συληρὰ καὶ εἰδένοντα πάθη θέρει. sunt autem duo genera τοῦ τεύτλου sive στυλίου, auctore Dioscoride 2, 149., μέλαν (beta vulgaris, gemeiner Mangold, rote Rübe), et λευκόν (beta cicla [sicula], weisser Mangold): (tertium est τεύτλον ἄγριον beta maritima, Meermangold, wilder Mangold), quod λευκόνιον appellat Dioscor. 4, 16. Plinius H. N. 19, 8., betas a colore duo genera Graeci faciunt, nigrum et candidius, quod praefertunt, appellantque siculum. cf. Billerbeckii Flora classica p. 62.

896. εἰδοῦς. verbum medicorum. ἀπηθῶν, percolans. sic plerique scripti, Br. etc.; vett. edd. vitiose ἀπ' ἡθῶν.

897. μονοῦδ. vide 802. non autem hic dicantur μονοτροφικά, ὅσα ἐκ μίας τροφῆς κατεστρεφονται, καθάπερ τὰ ἄλκιον, καὶ τὰ Σαφροῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρίοντος, ut ait Hesychion cap. 8. p. 122. ed. Gaisford., sed ejusmodi, nisi fallor, car-

mina intelliguntur, qualia sunt Polymestoris Hecub. 993. seqq., Chori Orest. 954. et ibidem Phrygis 1334., 1343. seqq., Hippolytique in tragedia cognomini 1287. seqq., a quibus carminibus initium cepit ars, quaeque diaphanissime videntur Comico in Euripide propterea, quod illis justo frequentius usus fuerit: nam per se tantum abest ut reprehendenda sint, ut praecipua quaedam in iis sita sit fabularum vis ac venustas. — Κηφισ. ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν συμπονεῖν ἀντὶ τοῦ Κηφισοφῶν, καὶ μάστιγα τὰ μέλη (cf. 1334.) ὃν καὶ συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ κομφοδοῦσιν. ἕτερος δὲ ἐστὶ Κηφισοφῶν, ὁ καὶ ψήφισμα εἰσνεγκὼν ἐπὶ τοῦ εἰρηχθῆναι (?) τῆς ἐν προταναίῳ σιτήσεως. (v. annot. ad 714.) S. scurillis haec est scenica est dicacitas, qua mire gaudentes dimidiati quidam Aristophanes serio, sed frustra, Euripidem impugnant, sordidis etiam verbis usi, mortuumque, ut ajunt, interficiunt.

898. non temere se quidquam elocutum esse ait, sed ordine omnia, neque ullam apud se personam unquam tacuisse, ut apud Aeschylum.

899. ἀλλ' οὐδέ τι etc. prologos tangit, in quibus tamen nusquam de fabulae, sed personarum in scenam prodeuntium, genere dicitur. cur igitur ipsorum se dramatum suorum genus, i. e. naturam atque indelem, aperuisse dicit spectatorem? scilicet ut cavilletur Euripidem, tanquam ejusmodi fabulas docentem, quae quales sint, nisi ipse dicat, nemo possit intelligere: quo comoediis eas quam tragoediis similiores esse significat.

900. ἢ τὸ σαντοῦ. ὅτι θυγατὴς ὁ Εὐφριπ. 8. utpote cauponis (καπηλίου) filius, illiberalis generis contumeliae, cujus dolorem facile, credo, solaba-

EY. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρήκ' ἂν ἀργόν,
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι, χῶ δοῦλος οὐδὲν ἦτιον,
χῶ δεσπότης, χῆ παρθένος, χῆ γραυς ἄν.

AI. εἴτα δ' ἦτ' ἂν
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα ;

EY. μὰ τὸν Ἀπόλλω
905 δημοκρατικὸν γὰρ αὐτ' ἔδρων.

AI. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ τῶν ·
οὐ σοι γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου.

EY. ἔπειτα τουτουοὶ λαλεῖν ἐδίδαξα . . .

AI. φημί καγώ.

ὥς, πρὶν διδάξαι γ', ὥφελες μέσος διαβόραγ' ἦναι !

EY. λεπτῶν τε κανόνων ἱσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς,

tur Euripides exemplo Pindari, aliorumque inferiore loco natorum. quid quod ne ipse quidem Aristophanes, quod sciam, fuit εὐπατριδῶν ? sed conveniunt talia veteri Graecorum comoediae. — familiariter additam sol h. l. et 906., sicut μοι praegresso versu.

901. ἀργόν. ὥσπερ σὸ τὴν Νιδόβην καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐποίησας μηδὲν λέγοντας. S.

903. II. εἴτα δ' ἦτα Οὐκ, in quibus et homoeoteleuton displicet, et hiatus. v. ann. ad 864.

904. ταῦτα. τὸ τοὺς δοῦλους τοῖς δεσπότης ἰσοτίμους ποιεῖν. S. imo garrulitatem ejus carpit ὅπερ βολικῶς, de servis speciatim dicitur, notante Sp. Aoharn. 367. ὡ τρισυμμάρι Εὐριπίδῃ, "Οὐδ' ὁ δοῦλος οὐτὼς σαφῶς ἀπεκρίνατο ! nec sane decori satis ubique rationem habet Euripides.

905. αὐτὸ, τὸ παρόρσιάζεσθαι, signum illud liberae civitatis. Euripides Temenid. fragm. 2. καλόν γ' ἀληθὲς κατένης παρόρσιάζει, saepiusque hanc commendat. — non male vett. edd. τουτέ. intelligit autem garrulitatem, et cum ea conjunctam πολυπραγμοσύνην, non veram παρόρσιάζειν δημοκρατικῇ. — ὦ τῶν. ὦ ἑστῶν, ὦ ἰσῶστα. vid. Herm. ad Philoct. 1378. (1805.)

906. περίπατος. cf. 895. καλίστα· κάλλιστον, καλόν, decorum,

aptum. nihil esse ait quod praedicet istud suum δημοκρατικόν.

907. τουτουοὶ, spectatores. cf. 290., 301. eos se artem dicendi, sive eloquentiam, docuisse dicit; et recte. Quintilianus Instit. orat. 10, 1. Longe clarius (quam priores Tragici) illustraverunt hoc opus Sophocles atque Eurip., quorum in dispari dicendi via uter sit poëta melior, inter plurimos quaeritur. — illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparent, utiliore longe Euripidem fore. namque is et in sermone (quod ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior) magis accedit oratoris generi, et sententiis densus, et in iis, quas a sapientibus tradita sunt, paene ipsis par, et in dicendo et respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro disertis, comparandus. sed Aeschilo, qui fuit ex optimatibus, perniciose videtur ars dicendi propter abusum, ut Be. observavit; ipseque Euripides Hippolyto 464. sub persona Phaedrae τοῦτ' ἔσθ', inquit, ὁ θνητῶν εὐ πόλεις οἰκουμένης δάμους τ' ἀπόλλυ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι. cf. 1008. — φημί καγώ, fateor, credo, ut opinor, quibus formulis utitur Terentius, nihil aliud significat quam καλῶς et similia, quae explicuimus ad 473. cf. 839.

909. λεπτῶν καν. ἱσβολὰς,

- 910 νοεῖν, ὀρεῖν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρεῖν, τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα . . .

ΑΙ.

φημι καὶ γὰρ.

ΒΥ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, ὥς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην ξυνειδότες γὰρ οὐτοί
ἤλεγχον ἂν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,

- 915 ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς,
Κύνους ποιῶν, καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κάμου γ' ἐκατέρους μαθητάς.
τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαλινετός θ' ὁ Μάνης,

τὸ ἐσβάλλειν λεπτοὺς κανόνας. suo monitu atque exemplo Athenienses eloquentiae subtiles regulas adhibuisse dicit, tanquam architectos. cf. 752. Voss. *Anlegen seines Messgeräth, um Versuchen abzuwinkeln.*

910. ἐρεῖν. ridicule et praeter expectationem hoc immiscet, Hippolytum similisque argumenti dramata sua significans. v. 984. et quae ibi sequuntur; item Nub. 1313., 14.

911. καὶ γ' ὅπ., ἀντὶ τοῦ κακὰ ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσῃται. S. sic plerique MSS. vet. edd. una voce καχύντοπεῖσθαι. memorant, Pollucem 2, 57. ex Aristophane enotasse καχύντοπος et e Platone καχυντότης, Photium autem habere καχυντόπος lex. p. 113.

913. ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξ. quibus vulgo notis convictus et condemnatus fuisset, si deliquissem. — οὐτοί. spectatores.

914. οὐκ ἐκ. κενὸς οὐκ ἐποιοῦν φάρονος. οὐκ ἔλεγον κομπώδη, ὡς Δισχύλος. S.

915. idem ἀπὸ τοῦ φρ. ἀποσπ. οὐ τὴν σωφροσύνην αὐτῶν ἀφειλόμην, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν καὶ συνιέναι (intelligere) τὸ λεγόμενον ἀποσπάσας αὐτοὺς.

916. idem Κύνους. ὅτι δύο Κύνες ἐγένοντο· ὁ μὲν Ἄρεος υἱός, ὁ δ' ὅφ' Ἡρακλείους φονευθεὶς, ὡς ἐν τῇ Ἀσιδί 'Ἡσίοδος' ὁ δὲ Ποσειδάωνος, ὁ δ' ὅφ' Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. cf. Strabo 13., ed. Tauchnitz. 3. p. 93., Hygin. fab. 157., ibique Muncker, Ovid. Metam. 12, 72. — De Memnone, Tithoni ex

Aurora filio, vide Homer. Odys. 8, 187., Diodor. Sic. 2, 22., Paus. Phoc. c. 81., Hygin. fab. 112., Virg. Aen. 1, 493. eum quoque Achilles interfecit. Assyrium seu Persam fuisse ait Diodorus, ut equitem cogitare possimus; quo refertur epitheton κωδωνοφ., i. e., interprete K., *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent.* „veteres, enim,” inquit, „tintinnabula phaleris equorum (itemque scutis, ut notavit Be.: vide Blomf. ad Aeschyl. Sept. adv. Theb. 382.) addere solebant; praecipue quum pompa aliqua aut decursio equestris instituebatur: unde Longinus c. 23. fin. v. κώδων ponit pro phaleris et pompa orationis; ad quem locum vide Fabrum (imprimisque Ruhnck. et Toup. p. 357. sequi. ed. Weisk. B.).“

917. γνώσει, dignoscere, dignoscere poteris.

918. Αἰδυνός φησιν, ὅτι Φορμίσιος δραστήκος ἦν, καὶ τὴν κόμην τρέφων, καὶ φοβερός δοκῶν εἶναι· διὸ καὶ Δισχύλου μαθητὴν φησιν αὐτὸν εἶναι. βαθὺς (dives) δὲ ἦν, καὶ καθίει τὸν ποίωνα. κωμῶδίζεται δὲ εἰς θαροδοκίαν. S. ridicule igitur et trospiciat hic Aeschyli dicitur discipulus; uti et Meganeus, sed aliam ob causam. rursum S. ὁ Μεγαλινετός, ὅτι οὐ πάντως βάρβαρος, ἀλλ' ἀναίσθητος, καὶ οὐκ ἀστείος. ἀθθάδης δὲ οὐτός, καὶ τῶν στρατηγιώωντων ἐστὶ, καὶ θρασύς. τινὲς δὲ δούλων ὀνόματα. Be. „hunc stupidum fuisse tradit S. supra 863. dicit Eurip., Aeschyli spe-

σαυλιγγολογῶν πηγάδαι, σαρκουμοπιτυοκάμπται·

920 οὐμοὶ δὲ Κλείτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κορυφός.

ΔΙ. Θηραμένης; σοφός γ' ἄνῃρ, καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς, ἣν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παρυστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χίος, ἀλλὰ Κεῖος.

ΕΥ. τοιαῦτα μέντοι γὰρ φρονεῖν τούτοισιν ἐισηγησάμην, i. t.
περίοδ. α'.

ciatores fuisse μωροὺς, fatuos et stultos, ita ut se ab illo decipi fuerint passi. videtur ille dictus esse μάνης, quod esset servili et stolido ingenio. In Av. 497. οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἀγίους τ' ἐνόμιζον, Νῶν δ' ἀνδράποδ', ἡλιθίους, ματᾶς. erat autem Μάνης sive Μανῆς (Rav. et Ven. μανῆς) vulgo servorum nomen, ut Μανία servarum, et utrumque occurrit ap. Comioum non semel, cf. 1269. membranae scripturam Μάγνης commendat Br., in ordinem recepit D., quod Magnetes taxentur tanquam barbari. gloss. A. ἀμφοτέρω βαρβαροί.

919. σαλπ. σάλπιγγας, καὶ λόγους, καὶ ὑπῆνας ἔχοντες. τοῦτο δὲ εἰς τὸν Φορμίσιον ἀποτίθει. σαρκ. ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους (desiderantur exempla huius significationis.) τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιοῦτους, ισχύος δὲ ἐπιμαυνομένους. — S. imo σαρκουμοπιτυοκάμπται sunt ol σὺν σαρκουμοπιτυοκάμπταις πίντας, ut Sinis, sarkastische Eisenfresser, seu nomine Holbergiano Brambarasse. Voss. Drompetenlansenknebelbärt', Hohlhächel-sichtenbeuger. De Sinide vide Paus. Corinth. 111., Ovid. Met. 7, 440. Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus.

921. Θηραμένης. ὡς ἀστεῖος καὶ πιδανός, Κλείτοφῶν δὲ ὡς ἀργός ἐκωφδεῖτο· νῦν δὲ ὡς πανοργον καὶ καλῶς βούλται τοῦτον ἀποδεικνύναι, καὶ παραπλήσιον Θηραμένη. S. de hoc quidem cf. 504.; alter minus cognitus.

923. οὐ Χίος, ἀλλὰ Κεῖος. ita Paris., et D. secundum Eustathium p. 1397, 41.; p. 1462, 45. non huc

faciunt, quae de talorum jactibus annotavit Eustath. priore horum locorum, τῶν κατὰ τοὺς ἀστρογάλους βόλων ὁ μὲν τὰ ἐξ δυνάμενος Κῆος καὶ ἐξίτης ἐλέγετο, ὁ δὲ τὸ ἐν Χίος ὄθον καὶ τις παροιμία Χίος παρυστὰς Κῆον οὐκ ἴδω, ἥς μύνηται Στράτις ἐν τῷ Χίος παρυστὰς οὐκ ἐξ Κῆον λήγσειν. ἐνθα ἐνθυμητίον καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χίος, ἀλλὰ Κεῖος, καὶ νοητέον, ὡς ἡ ἐσφαλται ἢ γεαφῇ τοῦ Κεῖος, ἢ ἄλλα παρφθῇται ἀπὸ τοῦ Κωμικοῦ. etsi Aristarcho quoque placuit Κῆος, teste S., Ἀριστάρχος δὲ ὡς γεγαυμένον Κῆος ἐξηγεῖται. sed rectum Κεῖος, non Κίος, quod vulgo legitur. bene audiebant Cei, quorum cives fuere Simonides major, Bacchylides, Prodicus, aliique, quos commemorat Strabo 10, 4.; Chii vapulare solent, tanquam improbi malaeque fidei homines, velut Pac. 171. vide, quos laudant, Heindorf. ad Plat. Protag. p. 577., et Boeckh. ad Plat. Min. p. 109. recte igitur S. παρόσον ποιητὸς τις ὢν (Theramenes) καὶ ἀγχιεσφορος καθωμλίει τοὺς καιροὺς, πρὸς τὸ κρεῖτεον μέρος αἱ διδοὺς ἱαντόν. Cum se simulare solebat Theramenes, cum esset Chius, i. e. nequam. hic sensus loci, nec querendum de patria hominis, quae incerta est, hand male Palmerius Exercit. p. 774. sequi. hoc ideo dici putat, quod Theramenes, cum etiam ipse trierarchus esset in proelio ad Arginusas, nec magis quam alii servasset enatantes e submersis navibus, tamen calumniando ad populum decem duces salvos evasisset. cf. 504.

924. Hoepfner. ex Rav., probante B., μέντοι σωφρονεῖν. τοιαῦτα, his in rebus. εἰσηγ., praecipi.

- 925 λογισμὸν ἐνθεῖς τῇ τέχνῃ, καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι τὰ τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ, κάνασκοπεῖν „Πῶς τοῦτ' ἔχει; —
Ποῦ μοι τοδί; — Τίς τόδ' ἔλαβεν;“ i. d.
AI. νῆ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιὼν i. t.
περίοδ. β'.
- 930 κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, ζητεῖ τε „Ποῦ ὅστιν ἡ χύτρα; —
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπιδήδοκεν τῆς μαινίδος; — Τὸ τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι. — Ποῦ τὸ σφόδρον τὸ χθισινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;“ τέως δ' ἀβελτερώτατοι
κεκηνότες Μαρμαρυχοί, καὶ Μελιτιδαί, ἴκαθηντο. i. t. c.
935 XO. τάδε μὲν λείψσεις, παῖδι μ' Ἀχιλλεῦ ἔμφδ. a. d.
σὺ δὲ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; i. d. h.
μόνον ὅπως μὴ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας as., tr. et i. d. br.

926. indigna talia cothurno. vid., quem B. laudavit, Porson. ad Eurip. Or. 1106. (1080.) in mentem veniat haec legenti tragicocomoediarum illarum, quas domesticas vocantes homines Germani vehementer admirabantur.

928. vulgo libri deteriore numero Τίς τοῦτ' ἔλαβε; Paris. ἔλαβεν.

930. κέκραγε, clamare solet. — ποῦ ὅστιν ἡ χ.; ταῦτα πάντα μικροπρατίας δείγματα. S. ap. Suidam v. μικροπρατίας legitur μικροπ. ἐήματα. describit autem poeta mores Atheniensium, quos mire sollicitos, ne quid servorum sibi fraude periret, et in rebus minutis et parvi pretii attentos fuisse etiam ex h. l. notat Casaub. ad Theophr. Charact. p. 232. (c. 10.), ubi monet, μικροπρατίαν a S. et Suida accipi ἀντὶ μικρολογίας. E Dukero. cf. Theophraste Charakterechilderungen (von Hotttinger) in Novi Musel att. vol. 1. parte 2., pagg. 17. seqq.

931. μαῖων seu μαῖως est pisciculus (marinus), qui halecum instar sale condiebatur, francog. mendole. vid. Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 494. sequ. B.

932. τέθνηκέ μοι. ἀντὶ τοῦ κέλασται, ἀπώλετο. πρὸς τὰς λέξεις Ἑσπερίδου. S. quas λέξεις vellem homo commemorasset. recte D. au-

ctore Lobeck. ad Phrynichum p. 323., χθισινὸν edidit pro χθισινόν, quod habent libri. pejus etiam Br. ποῦ τὸ σφόδρόν μοι τὸ χθισινόν.

933. sic meliores MSS., etiam ille, quem conferri jussit humanissimus Hahnus Parisiis; item Suid. v. Βουταίων et Μαρμαρυχοί; quos recte secuti sunt Bekk. et D. vulgo ἀβελτερώτεροι, quae formae saepius miscentur.

934. nonnulli pro arbitrio Μαρμαρυχοί, Μελιτιδαί; nec certum est, secundam τοῦ Μελιτιδαί produci, certe Μελίτης altera brevi legitur 466., nec male S. nomen ducit a μέλι. — Μαρμ. ἀντὶ τοῦ μαρμέθροισι. Δίδυμος, ὅτι Μαρμαρυχοί (imo Μαρμαρυχοί) καὶ Μελιτιδαί ἐπὶ μαρμὰ διτράλλοντο, καθάπερ καὶ ὁ Βουταίων, καὶ ὁ Κόροιβος. — Μελιτιδὴν δὲ, τὸν εὐήθη, παρὰ τὸ μέλι. — τοῦ δὲ Μελιτιδοῦ, καὶ Κόροιβου, καὶ Λουσιανὸς ἐν Ἑρωσι μύμνηται. E S.

935. ex eodem — πρὸς τὸν Ἀλγύλον ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων Ἀλγύλον. Harpocrat. v. προπεπαισμένοι: ἀντὶ τοῦ προδιδασκόμενοι. — ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Ἀλγύλος τάδε — Ἀχιλλεῦ, Δοριλυμέντους Δαναῶν μόχθεος, οὗς εἶσω κλισίας. ** προπεπαισμένους ante εἶσω in-

ἐκτός οἷσι τῶν ἐλαῶν. t. d.
 δεινὰ γὰρ κατηγορήκειν· ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, t. t. c.
 940 μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις, ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι t. t.
 χρώμενος τοῖς ἰστίοισιν, εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις,
 καὶ φυλάξεις, t.
 ἦνίχ' ἂν τὸ πνεῦμα λείον καὶ καθιστηκὸς λάβῃς. t. t. c.
 ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ,
 a. Aristoph.

945 καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαρρόων τὸν κροῦνὸν ἀφίει.
 ΑΙ. Θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καὶ μου τὰ σπλάγχχ' ἀγανακτεῖ,
 εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ ἐμ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκη δ'
 ἀπορεῖν με,

ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θυμμάξιν ἄνδρα ποιητήν;

ΕΥ. δεξιότητος, καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν

950 τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΑΙ.

ταῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,

seruit Meursius, ruente versu. melius Butlerus οὗς προσηκτικῶς εἰσὼ κλισίας —, ut desit verbum finitum. nobis quidem fuit cum οὗς casu ortam videretur ex syllaba praegressa, scribendumque, usurpato paroemiasco, εἰσὼ κλισίας προσηκτικῶς; „hinc colligi potest, verba haec fuisse legatorum, qui a Graecis ad Achillem missi erant, ut non solum clades Graecorum et victorias Trojanorum nunciarent, sed etiam illi persuadere conarentur, ut ira posita Graecis laborantibus opem ferret. historia est ap. Homerum.“ E Sp. cf. Aeschylus fragm. p. 53. nostrae ed.

938. ἐκτός οἷσι τ. ἐ. ἀντὶ τοῦ ἐκτός τῶν ὠρισμένων λόγων. ἐμφανεῖ δέ τι ὠρισμένον λέγειν. καὶ μάλιστα ἐπ' ἄκρου ἱπποδρόμου ἐλαΐαι ἦσαν, καθ' ἃς ἐξεφέροντο οἱ ὑποπίπτοντες κατὰ τὸν δρόμον. θέλει δὲ εἰπεῖν ἐκτός τοῦ προκειμένου. — S.

940. πρὸς ὀργήν. cf. 797.

941. S. τοῦτο εἰρήκειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλισίων, οἷ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἰστία, ἵνα μὴ τῇ βίαιᾳ πόντου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος· χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρῶσω τοῦ πλοῦ.

ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον. Be. confert. 1156., Equ. 404., Eurip. Med. 494. seqq.

943. τὸ πνεῦμα. intelligit θυμοῦ πνοᾶς, ut loquitur Euripides Phoen. 420. Be.

944. πυργ. laudant Pac. 713. ἐποίησε τέχνην μεγάλην καπύργωσ' οἰκοδομήσας, ibique S., et illud Antipatri Thessalon. Anthol. Palat. 1. p. 318. Ὁ τραγικὸν φῶνημα καὶ ὀφρυόεσσας αἰοιδῆν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν ἐνέπῃ, Δισχόλος etc.

945. τραγ. λῆρον. παρ' ὀφρῶναιον, ἀντὶ τοῦ τέχνην. τραγικὸν δὲ (imo λῆρον, i. e. nugas, tra-goedias nugatorias antiquiorum poetarum, quas Aeschylus ornavit.) ὅτι ἀλλήλους διαβάλλουσι. Κωμικοὶ καὶ Τραγικοί. S. κροῦνδ' ὁ ἀφίειναι, emittere rivum (die Schlusson aufziehen. Conz.), dicitur, qui verborum flumen emissurus est. B.

946. ξυντ. Aeschylus Suppl. 93. μέλαινα ξυντυχία. Sp.

947. τοῦτον dictum per contemptum, ut apud Soph. El. 247., Oedip. Tyr. 414., Philoct. 434. — vulgo δεῖ μ', sed Paris. δεῖ ἐμὲ, quod gravius.

950. ταῦτ' Rav. vulgo τοῦτ'.

ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;

ΔΙ. τεθνάναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.

ΔΙ. σκέψαι τοῖνυν, οἷους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παριδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους, καὶ τετραπῆχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,

955 μὴτ' ἀγοραίους, μὴτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μὴδὲ πανούργους,
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πῆληκας, καὶ κνημίδας, καὶ θυμὸν ἐπταβοείους.

ΔΙ. καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακὸν κρανοποιῶν αὐτὸ μὲ ἐπιτρέπει.

951. ἐκ χρηστῶν κ. γενν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ καλῶν κακὸς ἐποίησας. μοχθηροὺς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀλοχοτέρους. S. ἀπὲ δειξας. esse docui-
sti, idque proprie monstrando, quod initium docendi ac discendi; sed trochicῶς dici solent verba δεικνύναι, ἀποδεικνύναι et similia. cf. 972., Thesm. 679., hymn. in Cer. 479., Creuzer. Mythol. 1. p. 11. sequ., et de verbo εἶναι pariter intelligendo in similibus διδάσκειν, ἐκδιδάσκειν 959. „ejusmodi quiddam in Euripide reprehendit Aristot. Poët. 25., ὁρθῇ δὲ ἐπιτίμῃσι καὶ ἀλογίας καὶ μοχθηρίας, ὅταν μὴ ἀνάγκη οὕσης χορήγησι τῷ ἀλόγῳ, — ὥσπερ ἐν Ὀρέστη τοῦ Μενελάου.“ E Sp. etiam in Andromacha Dan. Heinsius probiorem cupit Menelaum, haud magis ille quam Aristoteles reputans, id non ab istarum modo tragoediarum, sed a Sophocleae quoque Philoctetae argumento abhorrere, nec omnino fieri potuisse, ut progressu temporis, artisque, et eadem semper et iidem moribus praeditae inducerentur personae Homericæ aliaque, quibus utantur Tragici, sed fingenda his ac dicenda omnia fuisse ita, ut aequalibus placerent suis cum aliis dotibus, tum novitate. cf. annot. ad 983., et Aristotelis Poët. cap. 7. §. 38.

952. τεθνάναι. — γολοῖον χάριν εἶπεν. ἤδη γὰρ ἀπέθανε. — S.

954. τετραπ. i. e. proceros. statura enim procera ap. vett. habebatur ea, quae 4 cubitorum sive 6 pedum mensuram impleret. v. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 68. K. — ut vero τετραπῆχεις ratione staturae, sic τετράγωνοι a Graecis dicti sunt viri

in proposito constantes et adversus quosvis fortunae ictus parati, juxta illud Simonidis, a Platone bis in Protag. p. 339. et 344. laudatum, ἀνὴρ τετράγωνος, ἅντι νόγου τετυγμένος. E Sp., cujus vide etiam ad Juliani Caes. annotata p. 280. et 443. — διαδρασ. ἀντὶ τοῦ δειλοῦς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν. S. sic vocat cives, qui prae ignavia molestias et pericula pro rep. subeunda subterfugebant, et emolumenta tantum praemiaque viris fortibus debita captabant; quos poeta noster egregie describit et simul aceto comico perfundit in Acharn. 566. (διαδεδρακότες). K.

955. κοβ. ἐκ παρὰλλήλου κοβάλους καὶ πανούργους. S.

956. τρυφάλεια λευκόλοφος est galea insignis alba crista. πῆληκες sunt cassides. B.

957. ἐπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλους ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος Αἴαντος. S.

958. καὶ — κακόν. jamque hoc malum erumpit. Konz. Los ist sie, die Pest! Gott steh' uns bei! Er tödtet mich noch mit den Helmen. secum haec Bacchus. Be. „Nub. 907. αἰβόρ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.“ κρανοποιῶν. (S. κρᾶνη καὶ λόφους διηγούμενος ἀφανίζει μετὰ πατάγῳ τῶν ὀνομάτων.) similiter Virg. Eclog. 6, 62. Tum Phaethontiadæ musco circumdat amarae Corticis, atque solo procerae erigit alnos, i. e. canit, illa sic esse facta. cf. 990. — αὐτὸ commodè adhibetur in indignatione, quum aliquem idem taedioso dicimus inculcare. Enrip. Rhes. 874. (833.) ὁ δ' αὐτὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων.“

- EY. καὶ σὺ τί δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξειδίδαξας;
 960 AI. Αἰσχύλε, λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σέμνονόμενος χαλέπαινε.
 AI. δράμα ποιήσας Ἄρεος μεστών.
 AI. ποῖον;
 AI. τοὺς ἔπι ἐπὶ Θήβας
 ὁ θεασάμενος πᾶς ἂν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.
 AI. τοῦτ' ἐμὲν σοὶ κακὸν εἰργασταί· Θηβαίους γὰρ πεποιήκας
 ἀνδρειότερους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' εἵνεκα τύπτου.
 965 AI. ἀλλ' ὑμῖν αὐτ' ἐξῆν ἀσκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτραπέσθαι.
 * εἴτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμῖν οὐκ ἐδίδαξα
 νικῆν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.
 AI. * ἐχάρην γοῦν, ἥνικ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεώτος·
 ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὸ χεῖρ ὥδ' ἐνυγκρούσας εἶπεν Ἴανοι.
 970 AI. ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρεὶ ποιητὰς ἀσκεῖν, σκίψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,

959. sic plerique MSS. vett. edd. inconcinne καὶ σὺ τί δὴ δράσας. Rav., Bekk., D., καὶ τί σὺ, quod minus elegans. Br. male usurpato asyndeto σὺ τί δὴ. — αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξειδίδαξας, ut Eurip. El. 847. ἀλλ' ἔχει νόσον Πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρεῖα κακόν, i. e. διδάσκει ἄνδρα κακόν εἶναι. vide ibi Musgrav. et, quos laudat, Bentl. Epist. ad Mill. p. 18., et Toup. ad Suid. v. χρεῖα; item Elmsl. ad Eurip. Heracl. 575., Matth. gr. §. 403, b., et in annot. ad l. l. Electrae Eurip. praeterea cf. ann. ad 951.
 960. haec Bacchus ad Aeschylum ira obmutescentem.

963, 4. Θηβ. γὰρ πεπ. δῆλον, ὡς ἐκ ὧν ὄντων τοῖς Ἀθηναίοις τῶν Θηβαίων, ἀλλὰ διαφερομένων. (in bello pelop.) S. vulgo οὕτως. Rav. aliique libri ξυντα.

965. praeter expectationem ad spectatores se convertit, carpens eos ob neglectas artes bellicas. S. ὅμιν ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις μιμήσασθαι [καὶ ἀσκεῖν] τὰ πολεμικά.

966. διδάξας. Elbing. ποιήσας, neque illud placet sequente ἐδίδαξα. delin vulgo τοὺς Πέρσας. sed articulum recte omittunt Barocc. Cantabr. 1., Paris., Bekk. etc. ἐξειδίδαξα pro ἐδίδαξα Bentl. et Porson. praefat. Heub. p. 55., quod minus probabile. fraudi fuerit τῷ ὄν, verbo aptissime

halo orationi, — εἰν simile, quod antecedit.

968. ita Paris., Brunckii C., margo unius libri Florent., Br. in annot., D. perperam alii ἥνικ' ἤκουσα, quod ne metro quidem convenit, nec recte Br. in ordine ἤκουσ' ἄν. latet etiam num aliquid, siquidem in Persis non de Dario mortuo nuncius affertur, qui rex dudum e vita excesserat, sed futura populo suo Darius, a mortuis excitatus, annunciat, illudque inprimis, vinci non posse Graeciam, κτείνουσιν λιμὲν τοὺς ἀντιπάλους ἄγαν (Pers. 746.), quod idem est ac si dicas, Graecos νικῆσειν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους. quare scribendum est ἥνικ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρ. τεθν., sane gaudebam, quando id (τὸ νικῆν ἡμᾶς ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους) praedictum est ab umbra Darii. saepe confusae praepositiones παρὰ et περί: vide Welcker. ad h. l., Br. ad 1008., Schaefer. Melet. crit. p. 25., Eurip. Bacch. 1086., Ion. 564.

969. Ἴανοι. non legitur haec vox hodie apud Aeschylum; sed fieri potest, ut scripserit Pers. 795.

XO. ἱανοί!

ἢ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' εἶμι
 ἤλγηθ' ἀνοήτους βαρβάρους πέματα.

intelligendus autem chorus Persarum in illa tragoedia.

ὡς ὠφείλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηται.

Ὅρφευς μὲν γὰρ τελετὰς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχισθαι·

Μουσαῖος δ' ἐξακρίσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ

γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
975 ἀπὸ τοῦ τιμῆν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ', ὅτι χρηστὴν
ἐδίδαξε,

τύξεις, ἀρετὰς, ὀπλίσεις ἀνδρῶν;

ΑΙ. καὶ μὴν οὐ Παντακλείῳ γε
ἐδίδαξεν ὅμως, τὸν σκαιώτατον· πρῶτον γοῦν, ἥνικ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἡμεῖλ'
ἐπιδήσειν.

ΑΙ. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος
ἥρων·

972. Ὅρφεός. ὅτι πολλὴ δόξα κατεῖχε περὶ Ὅρφεως, ὡς τελετὰς συνετάχοι. S. i. e. ritus sacrorum. Duker. — „Hesych. τελεταί: θυσίαι, ἑορταί, μυστήρια. Serv. in 6 Aen. 645. Orpheus primus orgia instituit. orgia autem generali appellatione dicuntur omnium sacrorum cerimonias.“ Apollod. 1, 3, 2. εὖρε δὲ Ὅρφευς καὶ τὰ Διόνυσον μυστήρια. cf. Diodor. 3, 64. Pausan. 9, 30. ὁ δὲ Ὅρφεός, ἔμοι δοκεῖν, ὑπερεβάρτετο ἐπὶ τῶν νόσων τοὺς πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ μέγα ἦλθεν ἰσχύος (auctoritatis), ὅλα πιστευνόμενος εὐρηκέναι τελετὰς θεῶν, καὶ ἐργῶν ἀνοσιῶν καθαρμούς, νόσων τε λάματα, καὶ τροπὰς μηνιμάτων θείων etc. floruisse dicitur Orpheus, sicut Musaeus, tempore expeditionis Argonautarum.

973. Musaeum Strabo Thracem fuisse tradit; alii, Sulda teste, Eleusinium. vid. Musgrav. ad Rhod. 899. nostrae ed. B., fragmenta ex ejus Oraculis et medicis scriptis habet Passov. in Introd. ad Musaei carmen de Hero p. 60. seqq. add. Fabric. Bibl. gr. 1. p. 120. sequ. Harl. “S. τὸν Μουσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμόλιπον Φιλόχορος φησιν. οὗτος δὲ παραλύσεις, καὶ τελετὰς, καὶ καθαρμούς συνετίθεικεν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμούς αὐτὸν φησι. (sicut Aristopha-

nes h. l.) φέρεται δὲ καὶ ἐπιτάφιον οὕτως ἔχον Εὐμόλιπον φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὐδας, Μουσαῖον φθίμενον σώμ' ὑπὸ τοῦδε τάφῳ. ἐνταῦθα δὲ καὶ θεραπείας νοσημάτων καταδείξαι λέγεται. — Hesiodus vixisse creditur circa ann. ante Christ. nat. 800., Homerus circa 950. vide G. G. Bredowii Handb. der alten Gesch. p. 287.

975. διαβάλλει τὸν Παντακλεία ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὀπλίζεσθαι μέμνηται δὲ τοῦτον καὶ Εὐπολὶς ἐν Χρυσῷ γένει Παντακλείης σκαιόος. S.

977. ἡνίκ' ἔπεμπεν, cum pompam duxit, als er den Festzug führt, ut reddidit Conz.

979. ἀμέτρως Paris. et Rav. πολλὸς κάγαθος, quamvis usitata formula, quam illustrat Sluiterus lect. Andoc. p. 143. S. ὁ Λάμαχος οὗτος ἄριστος ἦν τὰ πολεμικά. ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀριστοφάνους στρατηγὸς Ἀθηναίων. μέμνηται δὲ τοῦτον καὶ ἐν Ἀχαρνέσιν (et in Pace). S. cf. Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 18. p. 168. sequ., quosque laudat, Thucydides interpp. 6, 101., Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 43. etc. Plut. in Nicia cap. 12. extremo ἐπράξε δ' (ὁ Νικίας) οὐδὲν

980 ὄθεν ἡ μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε
 Πατρόκλων, Τεύκρων, θυμολέοντων, ἦν' ἐπαίροιμι ἄνδρα
 πολίτην
 ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὁπότεαν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
 ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποιοῦν πόρνας, οὐδὲ Σθε-
 νεβοίας,

οὐδ' οἷδ' οὐδεὶς, ἦντιν' ἐρῶσαν νύποτ' ἐποίησα γυναῖκα.
 985 EY. μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

ΑΙ. μηδὲ γ' ἐπείη
 ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ πικαθῆτο,
 ὥστε γε καὶ τὸν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

ΑΙ. νῆ τὸν Δία, τοῦτό γέ τοι δῆ-
 ἂ γὰρ ἐς τὰς ἄλλοτριάς ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

μᾶλλον, ἀλλ' ὅπ' ἐμπειρίας δόξας
 ἐπιτηδυνότερος εἶναι, καὶ πολλὴν
 ἀσφάλειαν ἔξιν πρὸς τὴν Ἀλκιβιά-
 δον τόλμαν, καὶ τὴν Λαμάχου
 θρασύτητα, τῆς ἐκείνου συγκε-
 ραιτυμένης εὐλαβείας, βεβαιωτέραν
 ἐποίησε τὴν χειροτονίαν.

980. ὁθεν. ἦγουν ἐκ τοῦ Ὀμή-
 ρου. S. ipse Aeschylus ap. Athen.
 8. p. 348, E. opera sua vocat τεμά-
 χη μεγάλων δαίμωνων Ὀμήρου, ut
 notavit Bährus in notis MS. cf.
 Welckeri Trilogie des Aeschylus p.
 484. sequi. S. τὸ ἀπομαξ. ἀπὸ
 μεταφορᾶς εἰρηται τῶν σκόγγω ἢ
 τιμι τοιοῦτω σώματος τινος ἐμάδα
 ἀφαιρουμένων etc. Homeri exempla
 exprimendo (ἀπομαξ.) finxit similes
 heroas. E B. Eurip. Androm. 601.
 ἐκφέρουσι γὰρ Μητροῦ δειλὴν. ibi
 S. ἐκφέρει. μιμοῦνται. τὰ γὰρ ἐκ
 κακῶν μητέρων τέκνα ἀπομάττονται
 τι τῶν μητρικῶν ὄψεων, καὶ κομί-
 ζουσι τὰ μητρῶα βουλευμένα εἰς
 τοὺς γάμους. epigrammatarius An-
 thol. Palat. 1. p. 476. πάντ' ἀπομα-
 ξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης.

981. Patroclum Welckerus refert
 ad Nereïdes, amissam Aeschyli tra-
 goediam ejus trilogiae, ad quam prae-
 terea pertinebant Myrmidones et
 Phryges, sive Ἐκτορος λύτρα; Teu-
 ori autem persona fuit in Mulieribus
 salaminis, quae una cum Ὀκλῶν
 κρέσει et Thressis constituebant tri-
 logiam de Ajace Telamonio. vide

Trilogie des Aeschylus pp. 415. sequi.,
 423., 440.

982. ἀντεκεκ. ἀνταποδιδόναι,
 ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν. S.

983. Φαίδρας. δράμα Εὐρύπι-
 δου. Σθενέβεια δὲ, ἦν Ὀμηρος (Π.
 ζ', 160.) Ἀντιαν, ἧτις ἠγάσθη τοῦ
 Βελλεροφόντου. οὐ μὴ ὑπακούοντος
 κατεψεύσατο πρὸς τὸν Ἰδίων ἄνδρα
 Προΐτον, ὡς βιαζομένη· καὶ δὲ
 ἐπεμψε τοῦτον εἰς τὸν πενθε-
 ρὸν αὐτοῦ ἀναιρεθισόμενον. ἐλθόν-
 τος οὖν ἐκείας Βελλεροφόντου,
 καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρον-
 σα τὴν αἰσχύνην ἢ Σθενέβεια κω-
 νείψι ἐχρήσατο. S. cf. Apollodor.
 2, 2., Hygin. fab. 57. ceterum fru-
 stra gloriatur Aeschylus, qui mani-
 festos, nec punitos, adulterso pro-
 duxerit Agamemnone, ut Sp. obser-
 vavit.

985. οὐδὲ γὰρ ἦν Rav., Bekk., D. οὐ-
 δὲ γὰρ Barocc. et Paris. 135., 2820.
 hominem ἀναφορόδιον, sive inveni-
 entum, fuisse ait Aeschylum; quod in
 alium Bacchus sensum interpretatur.
 bene monet B., sequenti ἐπείη
 aptius esse ἐπὶν quam ἦν.

986. sequi. sed tibi tuique pluri-
 ma semper insedit Venus, ita ut
 etiam te ipsum perdidit. S. ὥστε
 γε καὶ τὸν σε. ἵνα διαβάλλῃ τὴν
 γυναῖκα τοῦ Εὐρύπιδου. — Thomas
 Mag. in vita Euripidis φωρᾶσας δὲ
 τὸν αὐτοῦ ὀποικιστὴν Κρητισσοφῶντα
 ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ τὴν ἐντεῦθεν

ΕΥ. καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτιλ' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ ῥμαὶ
Σθενέβοιαι;

990 ΑΙ. ὅτι γενναίαι καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κῶνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας

ΕΥ. πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας
ξυνέθηκα;

ΑΙ. μὰ Δι', ἀλλ' ὄντ'· ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν
γε ποιητὴν,

995 καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν· ταῖς μὲν γὰρ παιδαυρίοισιν
ἔστι διδάσκαλος δοτις φράζει, τοῖς δ' ἥβῳσιν γε ποιηταί.
πάνω δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμῶς.

ΕΥ. ἦν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς,
καὶ Παρνασσῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἔστι τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
δὴν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

ΑΙ. ἀλλ', ὦ κακὸ δαίμων, ἀνάγκη
μεγάλων γνῶμῶν, καὶ διανοιῶν, ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίττειν.
1000 κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μίλῃσι χρῆσθαι·
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολλὴ σεμινοτέροισιν.
ἀμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμῆναι σὺ.

ΕΥ. τί δρᾶσας;

ΑΙ. πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίσχων, ἔν' ἔλεινοι
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντ' εἶναι.

ΕΥ. τοῦτ' οὖν ἔβλαψα τί δρᾶσας;

1005 ΑΙ. οὐκ οὖν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα,

μὴ φέρων αἰσχύνῃν, σκωπτόμενος
ὑπὸ τῶν κομφοποιῶν, ἀφελὲς τὴν
Ἀθήνησι διακριβὴν εἰς Μανθεσσίαν
ἀπῆρε παρὰ τὸν βασιλεῖα Ἀρχέλαον.
cf. S. ad. 897. imo duas Euripidem
uxores duxisse, quarum utramque
moecham, auctor est Suidas, ut Wel-
ckerus annotavit. — τοῦτο, sic, ita
sane.

990. ἀνεκ. permotas flaxisti. cf.
957.

992. οὐκ ἔστα, falsum, temere
a me confictum.

995. φράζει, praecipit.

997. καὶ Παρν. ὄρος Φαίδρος.
οἶον ῥήματα παρακλήσια ὄρεσιν. —
ἔστι δὲ Λυκαβητὸς ὄρος Ἀθηναίων.
— „est mons Atticae, ut Suidas do-
cet v. Λυκαβητὸς (sic, ut S.), et
Plin. H. N. 4, 7. ait autem Suidas,

Λυκαβητοὺς et Παρνασσῶν μεγέθη
dici ἐπὶ τῶν εἰς τι μεγαλυνούντων.
Παρνασσῶν μεγέθη dicit, quod ejus
montis altitudo celebratur ab anti-
quis. vid. Bochart. Geogr. p. 469.“
Duker.

1003. ῥάκι' ἀμ. π. διὰ Οἰνεία,
καὶ Τήλεφον, καὶ τοὺς ἄλλους. S.

1005. τριηραρχία munus erat pu-
blicum, civibus pro facultatum censu
impositum. rationem ejus accuratius
explicuit Wolf. Prolegg. ad Demosth.
or. Leptin. p. C. seqq. hoc tempore
constitit in eo, ut trierarchus naves
publice aedificatas remigio et arma-
mentis instrueret et tueretur. B. cf.
Boeckhii Staatshaushalt d. Athenen
4. B. §. 11., p. 79. sequ., 119. sequ.,
Köpke über Gesetzgeb. d. Gr. pp.
464. seqq. „qui id declinare vole-

ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλέει, καὶ φησι πένεσθαι.

ΔΙ. νῆ τὴν Δήμετρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὐλῶν ἐρίων ὑπένεργθε·
κᾶν ταῦτα λέγων ἔξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθυὺς ἀνέκυψεν.

ΑΙ. εἴτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλλίαν, ἐδίδαξας,

1010 ἦ ἔξεκένωσεν τὰς τε παλαιόστρας, καὶ τὰς πηγὰς ἐνέτριψεν
τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέ-
πεισεν

ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἤνικ' ἐγὼ ᾤζων,
οὐκ ἤπισταντ' ἄλλ' ἢ μάζαν καλέσαι, καὶ Ῥυπηναπαῖ εἰπεῖν.

ΔΙ. νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ ὄτομα τῷ
Θαλάμακι,

bant, pauperes se esse causabantur. vid. in hanc rem Petit. de Legg. att. p. 855. sequ. Br. qua fraude detrimentum capiebat resp.

1006. περιειλ. συστραφεῖς, ἢ περιειληθεῖς. ἔλπειν γὰρ (et εἰλειν, sive εἰλεῖν) τὸ συνίειν. S.

1007. χιτῶνα οὐλ. ἢ. tunicam e molli lana tertium interpretatur B., quam subtus (ὑπένεργθε), i. e. sub pannis, habere dicantur divites. proprie tamen οὐλος est crispus, et per consequens lanosus (kraus, wollig: vid. Buttmann. Lexilog. p. 185. sequ.), opponiturque detritis pannis. οὐλας χιτῶνας Homerus habet Odys. δ', 50., ε', 200.

1008. π. τ. ἰχθ. ἀνέκυψεν. παρὰ τὰ ἰχθυοπαῖδια. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀπτικόν. Εὐπολις περιῆλθεν ἐς τὰ σκόροθα, καὶ τὰ πρόμνα. (apud Atticos enim saepe rerum nomina pro locorum, ubi venduntur, poni ait B.; qua de re laudat Pierson. ad Moer. p. 351. sequ. et Schweigh. Animadv. ad Athen. 2. p. 219.) φησὶν οὖν, δεῖ ἀναπαύσθαι καὶ τὰ ἰχθυοπαῖδια ἀγορασιῶν ἀντὶ τοῦ τροφῶν εὐρίσκειν. S. περὶ ap. ipsum Comicum Vatic. et Suidae cod. Oxon. cf. 968. ceterum Athenis non nisi lautiores opsonabantur, quia cara erant opsonia, praesertim pisces recentes, qui fore ex Boeotia apportabantur, velut anguillae καπαίδες. ea cupide emebant homines delicati, ipsique fora piscatoria circumibant. Lysist. 523., notante Welckero, καὶ μὴν τότε πρῶγμα γίλοιον, ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ ἰχθ.

γόνα τις κατ' ὠνεῖται κορακίνους. cf. ibidem 86, 662., Pac. 929. καὶ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν Ἀἰῆτας, νήτας, φάτας, τροχίλους. Καὶ καπαίδων ἰλθεῖν ἐκρυίδας, καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀφρόδους Ὀφωνοῦντας τυρβάζεσθαι Μορτζή, Τελέα, Γλαυκίτη, ἄλλοις Τένθαις.

1009. ἰαλίαν. cf. 907., 1239. ἐπιν. exercere.

1010. sequ. veteres disciplinas viriles bellicasque negligi disit prae inani studio eloquentiae; quam ut acquirant, discipulos se praestituere magistris. cf. similia, quae laudant, Nub. 1052., Concion. 112. paulo aliter S. ad sequ. versum τῶν μετρηστωμ. ἄπαιροι οὗτοι ἐκκλησίαις. φησὶν οὖν ὑπὸ Εὐριπίδου στραφεῖντας ἐπὶ τὸ λέγειν δεμῆσαι, καὶ διατρέφοντας ἐν τῇ ἀγορᾷ κολλοῦς κατὰσθαι τοὺς ἱραστάς. παρὰ ἰστορίους δὲ σημαίνει τοὺς καπηλίας. — adolescentulos πολυπραγμονοῦντας etiam 89. irridet.

1013. μάζαν καλ. remigum victus panis vino et oleo maceratus, secundum Thucyd. 8, 49. Hesych. μάζα: ἀλιφτα πεφρυγμένα ὕδατι (?) καὶ ἐλαίῳ. (cf. Zonar. lex. 2. p. 1330. B.) Ε Sp. S. ἐν παλαιῇ ἐκφράσει ναυτικὸν παρασκευαστικόν, ἢ παρακλυσηματικόν, καπηλίας. Voss. Da kommen sie nichts als Zwieback schrein, und laßt ausruhen ihr Hurrah.

1014. τῷ θαλάμῳ καὶ τῷ καπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλάμακις ὄλιγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κα-

- 1015 καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κάκβας τινὰ λωποδυτῆσαι·
 νῦν δ' ἀντιλέγει, κοῦκέτ' ἐλαύνει, a. d.
 καὶ πλεῖ δευρὶ, καὐθις ἐκεῖσ' ἄν.
 ΑΙ. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἷτιος ἔστ' ;
 οὐ προαγωγὸς κατέδειξ' οὗτος,
 1020 καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
 καὶ μιγνυμένας τῶσιν ἀδελφοῖς,
 καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν ;
 καὶτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
 ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεσιώθη,

καις παρὰ τὰς ἄλλας [τριεῖς] τάξεις τῶν ἱερεῶν, ὅτι μᾶλλον ἰγγὺς εἶσι τοῦ θύματος. ἦσαν δὲ τριεῖς τάξεις τῶν ἱερεῶν καὶ ἡ μὲν κατὰ θαλαμῖται· ἡ δὲ μέση ζυγίται· ἡ δὲ ἄνω θρανίται. θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρῶταν ζυγίτης ὁ μέσος· θαλαμῖτης δὲ πρὸς πρῶταν· καὶ θαλαμῖα ὀπή, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κόπη. οἷον οὖν παρὰ τῷ συγκαθέρειον παρθεῖν. S. idem inferius hoc genus remigum θαλαμῖους vocat ad Ach. 161., ut notat. Be. „Aeschylus Agam. 1494. οὐ ταῦτα φωνεῖς, νεριτέρη προσήμενος Κόπη, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. ubi S. v. r. c. πρὸς-ἡμ., ἐν τοποθεσίᾳ καθέρειον ὅς· οἱ γὰρ ζυγοὶ τῶν θαλαμῖων ἀνωθέν εἰσι.“ vid. Inprimis G. G. S. Köpke über das Kriegswesen der Griechen etc. p. 167. sequ.

1015. μινθῶσαι. διοσφοράται, διοσφορία ἀναπλήσαι, μινθάναι. μινθή δὲ τὸ κατ' ἡμῖν ἡδύοσμον· (mentha, seu mintha, Mänse, de qua vide Plin. H. N. 19, 8. et quos praeterea laudat Billerbeck. Florae class. p. 150. sequ.) οἱ δὲ τὸν θύμον. ἡ κέ-προν αἰών. S. simili contumelia illi ap. Demosthenem adv. Conon. ed. Reisk. 2. p. 1257. καὶ τὰς ἀμίδας κατασιδάνωνον, καὶ προσεούρουον. Athen. Epit. libri 1. c. 30. Αἰσχό-λος οὖν ἀπροκῶς πον παράγει με-θύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοισι περιναταγνύναι. annotavit haec Sp. Horat. Sat. 1, 2, 44. hunc permixcerunt oalones. — κατὰ βῆδος pro καὶ ἐκβάντες, figura πῆδος τὸ σπρματῆρενον. et agrestius in terram.

1016. frustra nonnulli codd. ἀντι-λέγειν, ἐλαύνειν, πλεῖν referuntur verba ἀντιλέγει, ἐλαύνει, πλεῖ, ad ἐκβάς. accepta tamen illa scriptura minus vivida Br. in Supplem. nunc autem nihil nisi obloqui, remosque non amplius agere, et huc illuc navigare temere.

1018. malim meliore numero οὐκ ἔστ' αἷτιος;

1019. προαγ. volut nutricem Phae-drae. Welcker.

1020. κ. τι κτ. Ἐγραψε γὰρ τὴν Ἀθῆναι ἀδίνουσαν ἐν ἱερῷ. S. Apol-iodor. 2, 9. παρὼν δὲ Τεγέαν Ἡρα-κλῆς τὴν Ἀθῆναι Ἀλίου θρυγατέρη οὖσαν ἀγνοῶν ἐφθαιρεν· ἡ δὲ τε-κούσα κρύφα τὸ βροῦφος κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς etc. cf. Pausan. 8, 4., Hygin. fab. 99. sequ.

1021. τοῖσιν ἄδ. ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θρυγατέρη. S. cf. annot. ad 802. sequ.

1022. ὅτι παρὰ τὰ ἐξ Φοῖβου Εὐ-ριπίδου τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατθανεῖν, τὸ κατ-θανεῖν δὲ ζῆν; ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φοῖβος· οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον. — S. cf. 1404. alii, in quibus S. Eurip. ad Hipp. 191., hoc ex Polydo Eurip. excerptum esse dicunt, et similia quaedam ap. Stob. Eclog. 119. referunt ad Phrixum. vide fragmenta harum fabularum p. 219. et 295. nostrae ed.

1024. sequ. ἀνεμεσι. ἀνεπιλη-ρώθη τῶν γραμματέων βουλουμένων, καὶ μὴ σφραττεσθαι. ἡ καὶ ἐπὶ κα-νοπραγμοσύνη τοὺς γραμματεῖς δια-βάλλει. διεθρὸς γραμματεῖς

- 1025 καὶ βωμολόχων δημοσιδύκων,
 ἔξαπατώντων τὸν δῆμον αἰέ'
 λαμπάδα δ' οὐδείς οἶδός τε φέρειν
 ἔπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
 ΑΙ. μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφανάνθη
 1030 Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
 βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας,
 λευκός, πλὼν, ὑπολειπόμενος,
 καὶ δεινὰ ποιῶν· κῆθ' οἱ Κεραμῆς
 ἐν ταῖσι πύλαις παῖονσ' αὐτοῦ
 1035 γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγὴν
 ὃ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατεταῖς,
 ὑποπερδόμενος
 φρυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφρευγεν.

a.

a. par.

συκοφαντῶν. (videntur haec esse verba e nescio qua comoedia.) ἀλλως. ἐπειδὴ ἀφέντες τὰ γενναῖα πράγματα φορολόγοι γεγένηνται· οἱ δὲ μεινόμενοι τὸν λόγον κέρδους ἐνακα τούτοις εἰπὼντο. (scribas publicos intelligit Konz., quibus demagogi et oratores ad recitandas leges utebantur, aliosque in negotiis forensibus occupatos. Voss. Und daher nun ward unsere Stadt Voll von des Gerichte schreibfertigen Schwarm.) δημοσιδύκους δὲ τοὺς πανούργους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον ὃ κίθνηκος. ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας, καὶ πείθοντας. (Welcker. Und schmeichelemlustigen Volksafflein.) S. cf. 344.

1027. ἔδει γὰρ λαμπάδουχεῖν [ἐν Ἑραιστείοις καὶ Παναθηναίοις]. ἐν Ἀθήναις δὲ ἐστὶ γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἑλαμπαδηφόρον οἱ γυμνάζοντες. ὃ τῆς λαμπάδος δὲ ἀγὼν εἶπεν Ἀθήνησιν ἦγετο, Προμήθεια, Ἑραιστεία, Παναθηναία. S. cf. 131. annotavit Sp., lampadum decoram gestationem praescriptam fuisse ab institutis eam in rem, quique festis illis praeebant, gymnasiarchis. vide Xenoph. de re dit. Athen. c. 4. §. 52., ibique Zeun., Isaei orat. 5., Or. gr. ed. Reisk. 7. p. 154., Welckeri Trilogie des Aeschylus p. 121.

1029. ἐπαφ. ἐξηράνθη. S. ἐπα-

φαναινεσθαι, compositum [ex ἐπὶ, ἀπὸ et αἰάω, proprie quidem significat exhercuescari, exsiccari, aridum fieri; sed metonymice enecari, exanimari, quia mortui sicci sunt et aridi, succoque vitali carent. — K. male ἀπαφ. Mutin. ἀπαφ. Venet. et ed. rom.

1033. δεινὰ ποιῶν, graviter ferens, iratus. usitatus fuisset δεινὰ ποιούμενος: sed vide Bredowii Anmerkungen zu Heilmanns Thucydid. 5, 42. et, quem ibi laudat, Andoc. orat. p. 9. vers. 12. ed. Steph., quo loco frustra Valck. posuit medium. — S. οἱ Κερ. οἱ τὸν Κεραμικὸν οἰκοῦντες (δῆμος δὲ Ἀθηναίων)· ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἦγετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρῶτον τῶν λαμπαδηφόρων τε κλειστόων αἰτία· τοῖς ὑστάτοις πλατεταῖων. (scrib. κλειστόων αἰτ. πλατ. Τοῖς ὑστ. v. Aristoph. fragm. p. 129. nostrae ed.) τοῦτο δὲ φησὶν Εὐφρόνιος ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Κεραμικῇ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος, καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας [ἀπὸ τῶν ἀγοραίων] τυπτοῦντο πλατεταῖς ἀπὸ τῶν νεανίσκων χερσὶ καὶ λέγονται αἰ τοιαῦται Κεραμικαὶ κληγαί. — πύλαις δὲ, ταῖς εἰσόδους τοῦ ἀγῶνος.

1036. ταῖσι πλατ. χερσὶ θηλονότι. — S. vid. Bos. Ellips. p. 529. ed. Schaefer.

ΧΟ. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νῆκος, ἄδρὸς δὲ πόλεμος ἔρχεται.

t. t. c. στ.

1040 χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τεῖνῃ βιαίως, t. t.
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κάπερ εἰδῆσθαι τορῶς. t. t. c.
ἀλλ' μὴ 'ν ταύτῳ κάθῃσθον. t. d.

5 ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χᾶτεραι σοφισμάτων. t. t. c.
ὁ τι περ οὖν ἔχετον ἐρῶν, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,
t. t.

1045 τὰ τε παλαιὰ, καὶ τὰ καινὰ, t. d.
κάποκινδυνεύετον λεπτὸν τι, καὶ σοφὸν λέγειν. t. t. c.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ ἀντ.
τοῖς θεωμένοισιν, ὥς τὰ λεπτὰ μὴ γινῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν δὴ ῥωδεῖτε τοῦθ', ὥς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.

1050 ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
(5) βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιὰ.
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρηκόνηται.
μηδὲν οὖν δέισητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέετον θεατῶν γ' οὐνεχ', ὥς ὄντων σοφῶν.

1039. hortatur Chorus par Tragico-
corum, ut bene certent coram peritis
jam istarum rerum Atheniensibus.

1040. *τεῖνῃ* βιαίως de conten-
tione valida, et impetu vehemente,
accipiendum, sed *ἐπαναστρέφειν* est
convertere se, atque repellere aggre-
dientem, et *ἐπερδεσθαι* torῶς scito
obniti. — B. verba omnia palaestrica.

1042. *μὴ 'ν τ. καθ.* *μὴ ἐν τῷ*
αὐτῷ τόπῳ, καὶ λόγῳ, καὶ τόπῳ,
τὰς ἀντιλογίας ποιεῖσθε. S. ne mo-
ramini in eodem gyro.

1043. *ἐσβολαί*. *ἀφορμαί*, ἀρχαί,
φιλονεικίαι, ἐισδοί. S.

1044. ita Br. scribi jussit, usur-
pata forma medii pro activi ἀνα-
δέρετον, quam metro contrariam
ostendunt MSS., edd. autem ἀναδα-
ετον, s et ai confusis, ut solet
fieri. gl. E., Cant. 1. ἀναδέρετον.
ἀνακαλύπτει, καὶ εἰς τὸ μέσον
προφέρεται. vid. Schneideri lex. gr.
v. ἀναδέρω.

1049. οὐκ ἔθ' οὕτω. ὥς τῶν
Ἀθηναίων πρότερον οὐδ' ὁμοίως γε-
γυμνασμένων ἐν τοῖς κοινητοῖς σο-
φισμοῖς. S. sicut ipsos Tragicos cum
athletis comparavit, ita nunc simili

metaphora *ἐστρατευμένους* dicit lit-
teraria laude claros; idque eo aptius,
quod revera Athenienses per tot an-
norum spatium militaverant in bello
pelop., nuperque praeclearam victo-
riam reportaverant apud Arginussas;
quemadmodum et Germani alique
populi veteranos appellare solent
cujusvis rei peritos exercitatosque.
bene itaque Welckerus *denn sie*
sind wohl eingedient nun. parum
est, quod placet Lessingio Obsa.
crit. p. 63. seqq., intelligi servos
jure civitatis donatos post proelium
illud ad Arginussas, in quo fortiter
pugnauerant, ut notavimus ad 33.

1052. *αἱ φ. τ' ἄλλως κ.ρ.* ca-
piat benevolentiam spectatorum, ut
635., 656. habebantur autem Athe-
nienses pro sapientissimis Graeco-
rum. Herodot. 1, 60. *ἐν Ἀθηναίοις*
τοῖσι πρῶτοις λεγομένοις εἶναι.
Demosth. epist. 3. (t. 2. p. 1477. ed.
Reisk.) *τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων*
συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προ-
έχειν δοκούντα. E Be. *τὸν δὲ*
progressu temporis. S. *παρρη-*
κωλυμένοι εἰσὶν οἱ θεαταὶ δη-
λονότι. *ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἔφρων*. etc.

- 1025 καὶ βωμολόγων δημοσιόφων,
 ἑξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεὶ
 λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἶός τε φέρειν
 ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
 ΑΙ. μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφανάνθη
 1030 Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
 βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας,
 λευκός, πλὼν, ὑπολειπόμενος,
 καὶ δεινὰ ποιῶν· κἄθ' οἱ Κεραμῆς
 ἐν ταῖσι πύλαις παύονσ' αὐτοῦ
 1035 γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγὴν·
 ὃ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
 ὑποπερδόμενος
 φρυῶν τὴν λαμπάδ', ἔφρευγεν.

a.

a. par.

εὐκοφαντῶν. (videntur haec esse
 verba e nescio qua comoedia.) ἄλ-
 λως. ἐπειδὴ ἀφίντες τὰ γενναῖα
 πράγματα φορολόγοι γέγονται· οἱ
 δὲ μειώοντες τὸν λόγον κέρθους ἐνα-
 κα τοῖς τοῖς σίκοις. (scribas publi-
 cos intelligit Conz., quibus dema-
 gogi et oratores ad recitandas leges
 utebantur, aliosque in negotiis foren-
 sibus occupatos. Voss. Und daher
 nun ward unsere Stadt Voll von den
 Gerichte schreibfertigen Schwarm.)
 δημοσιόφονες δὲ τοὺς πανούρ-
 γους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον
 ὁ πῖθμος. ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολα-
 κεύοντας, καὶ πείθοντας. (Welcker.
 Und schmeichelmässigen Volksafflein.)
 S. cf. 344.

1027. ἔδει γὰρ λαμπάδονχεῖν [ἐν
 Ἡρατείοις καὶ Παναθηναίοις]. ἐν
 Ἀθήναις δὲ ἔστι γυμνάσιον, ἐν ᾧ
 ἑλαμπαδηφόρον οἱ γυμνάζοντες. ὁ
 τῆς λαμπάδος δὲ ἄγων τρίτον Ἀθή-
 νησιν ἤγετο, Προμήθεια, Ἡρατεία,
 Παναθηναία. S. cf. 131. annotavit
 Sp., lampadum decoram gestationem
 praescriptam fuisse ab institutis eam
 in rem, quique scotis illis praeerant,
 gymnasiarchis. vide Xenoph. de re-
 dit. Athen. c. 4. §. 52., ibique Zenn.,
 Isaei orat. 5., Or. gr. ed. Reisk. 7.
 p. 154., Welckeri Trilogie des Ae-
 schylus p. 121.

1029. ἐπαφ. ἐξηράνθη. S. ἐπα-

φαναινεσθαι, compositum [ex ἐπ],
 ἀπό et ἀναινώ, proprie quidem si-
 gnificat ἐξηραίνεσθαι, exsiccari, are-
 fieri; sed metonymice enecari, ex-
 nimari, quia mortui sicci sunt et
 aridi, succoque vitali carent. — K.
 male ἀπαφ. Mutin. ἀπαφ. Venet.
 et ed. rom.

1033. δεινὰ ποιῶν, graviter
 ferens, iratus. usitatus fuisset δεινὰ
 ποιούμενος; sed vide Bredowii An-
 merkungen zu Heilmanns Thucydi-
 des 5, 42. et, quem ibi laudat, An-
 doc. orat. p. 9. vers. 12. ed. Steph.,
 quo loco frustra Valck. posuit me-
 dium. — S. οἱ Κερ. οἱ τὸν Κερα-
 μικὸν οἰκοῦντες (δῆμος δὲ Ἀθή-
 ναίων): ἐκεῖ γὰρ ὁ ἄγων ἤγετο. καὶ
 ἐν Πλοῦτον πρῶτον τῶν λαμπα-
 δηφόρων τὰ πλείετων αἰτίαν
 τοῖς ὑστάτοις πλατείαις.
 (scrib. πλείετον αἰτ. πλατ. Τοῖς
 δ σ τ. v. Aristoph. fragm. p. 129. nostrae
 ed.) τοῦτο δὲ φησὶν Εὐφρόνιος ὅτι
 ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμικῷ ἀγῶνος
 τῆς λαμπάδος, καὶ τοὺς ὑστάτους
 ἐρέχοντας [ἀπὸ τῶν ἀγοραίων] τύ-
 πτεσθαι πλατείαις ἐπὶ τῶν νεανί-
 σκων χερεῖ καὶ λέγονται αἰτιασθαι
 Κεραμικαὶ πλεγαί. — πύλαις δὲ,
 ταῖς εἰσόδους τοῦ ἀγῶνος.

1036. ταῖσι πλατ. χερεῖ θηλον-
 ότι. — S. vid. Bos. Ellips. p. 529.
 ed. Schaefer.

ΧΟ. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νείκος, ἄδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται.

t. t. c. στ.

1040 χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, δταν ὁ μὲν τεῖνῃ βιαίως, t. t.
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κάπεριδέσθαι τορῶς. t. t. c.
ἀλλ' μὴ 'ν ταῦτῳ κάθησθον. t. d.

5 ἰσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χᾶτεραι σοφισμάτων. t. t. c.
ὁ τι περ οὖν ἔχετον ἐρῴην, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,
t. t.

1045 τὰ τε παλαιὰ, καὶ τὰ καινὰ, t. d.
κάποκινδυνεύετον λεπτὸν τι, καὶ σοφὸν λέγειν. t. t. c.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μὴ τις ἀμαθία προσῇ ἀντ.
τοῖς θειωμένοισιν, ὥς τὰ λεπτὰ μὴ γινῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν δρῶδεῖτε τοῦθ', ὥς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.

1050 ἰστρατευμένοι γάρ εἰσι,
(5) βιβλὸν τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιὰ.
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρηκόνηται.
μηδὲν οὖν δεῖσθον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέετον θιαυῶν γ' οὐνεχ', ὥς ὄντων σοφῶν.

1039. hortatur Chorus par Tragico-
corum, ut bene certent coram peritis
jam istarum rerum Atheniensibus.

1040. *τείνειν βιαίως* de conten-
tione valida, et impetu vehemente,
accipiendum, sed *ἐπαναστρέφειν* est
convertere se, atque repellere aggre-
dientem, et *ἐπεριδέσθαι τορῶς* scite
obniti. — B. verba omnia palaestrica.

1042. *μὴ 'ν τ. καθ.* μὴ ἐν τῷ
αὐτῷ τόπῳ, καὶ λόγῳ, καὶ τρόπῳ,
τὰς ἀντιλογίας ποιεῖσθαι. S. ne mo-
ramini in eodem gyro.

1043. *ἰσβολαί.* ἀφορμαὶ, ἀρχαί,
φιλονεικίαι, ἐισοδοί. S.

1044. ita Br. scribi jussit, usur-
pata forma medii pro activi ἀνα-
δέρετον, quam metro contrariam
ostendunt MSS., edd. autem ἀναδαί-
ρετον, s et ai confusis, ut solet
fieri. Gl. E., Cant. 1. ἀναδέρετον.
ἀνακαλύπτει, καὶ εἰς τὸ μέσον
προφέρειται. vid. Schneideri lex. gr.
v. ἀναδέρεω.

1049. οὐκ ἔθ' οὕτω, ὥς τῶν
Ἀθηναίων πρόταρον οὐχ ὁμοίως γε-
γυμνασμένων ἐν τοῖς ποιητικοῖς σο-
φισμοῖς. S. sicut ipso Tragicos cum
athletis comparavit, ita nunc simili

metaphora *ἰστρατευμένους* dicit lit-
teraria laude claros; Idque eo aptius,
quod revera Athenienses per tot an-
norum spatium militaverant in bello
pelop., nuperque praeclaram victo-
riam reportaverant apud Arginussas;
quemadmodum et Germani aliique
populi veteranos appellare solent
cujusvis rei peritos exercitatosque.
bene itaque Welckerus *denn sie
sind wohl eingedient* nun. parum
est, quod placet Lessingio Obs.,
crit. p. 63. seqq., intelligi servos
jure civitatis donatos post proelium
illud ad Arginussas, in quo fortiter
pugnaverant, ut notavimus ad 33.

1052. αἱ φ. τ' ἄλλως κρ. ca-
piat benevolentiam spectatorum, ut
635., 656. habebantur autem Athe-
nienses pro sapientissimis Graeco-
rum. Herodot. 1, 60. ἐν Ἀθηναίοις
τοῖσι πρώτοις λεγομένοις εἶναι.
Demosth. epist. 3. (t. 2. p. 1477. ed.
Reisk.) τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων
συνέει καὶ παιδεία πάντων προ-
έχειν δοκοῦντα. E Be. πῶς δὲ,
progressu temporis. S. παρρη-
καρῶνυμένοι εἰσὶν οἱ θιαταὶ δη-
λονότι. ἐν μεταφορᾷ τῶν ἑφῶν. etc.

ARISTOPHANES III.

T

ΑΙ. *Λιόντσι, πίνεις οἶνον σὺν ἀνδρασίαν.*

ΑΙ. *λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτῆρει τὸ βλάβος.*

ΑΙ. *σωτήρ γενεῶν μοι ξύμμαχος τ' αἰτουμένω·
ἦ κω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.*

1090 ΕΥ. *δὲς ταῦτόν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Ἀσχύλος.*

ΑΙ. *πῶς δὲς;*

ΕΥ. *σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.*

ἦ κω γὰρ εἰς γῆν γῆσι καὶ κατέρχομαι·

ἦ κω δὲ ταῦτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΑΙ. *νῆ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γίγνοι,*

1095 *χεῖρον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βοῦλει, κάρδιον.*

ΑΙ. *οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὃ κατιστωμολμένε
ἀνθρώπει, ταῦτ' ἐστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπὶν ἔχον.*

ΑΙ. *πῶς δὲ; δίδαξον γάρ με, καὶ δὲ τι δὴ λέγεις.*

ΑΙ. *ἐλθεῖν μὲν εἰς γῆν ἐσθ', ὅτῃ μετῇ πάτρας·*

1100 *χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε·*

φείγων δ' ἀνὴρ ἦκει τε, καὶ κατέρχεται.

ΑΙ. *εἰ, νῆ τὸν Ἀπόλλω! τί σὺ λέγεις, Ἐσφιπιδῆ;*

ΕΥ. *οὐ φημι τὸν Ὀρίστην κατελθεῖν οἴκαδε·*

λάτρεα γὰρ ἔλθεν, οὐ παθὼν τοὺς κυρίου.

1105 ΑΙ. *εἰ, νῆ τὸν Ἑρμῆν· ὁ τι λέγεις δ' οὐ μαρθάνω.*

ΕΥ. *πέρατε τοῖνον ἕτερον.*

ΑΙ.

ἴθι πέρατε σὺ,

Ἀσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' εἰς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

1086. *Λιόν., πίν. οἶνον. οἶνον, κρημαλὸς ἱκανός, καὶ ἱκανός, οὐκ ἔστιν οἶνον πῶς, ἀλλ' οὗτος ἡδύς, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ οἶνον. πῶς, οἶνον. — ἀνδρασίαν, ἀνδρῶν δὲ ὁ ἐνδεής, ἑταίριον τοῦ ἀνδρασίαν, καὶ τῆς ἀνδρασίαν. — Σ.*

1087. *τὸ βλάβος. ὁ βλάβος, ἀνδρῶν ἐν τῇ κατὰ τοῦ βλάβος. Σ. τὸ βλάβος αὐτὸς πρὸς βλάβος. Antiphon. or. 14. p. 133. (arata, gr. ed. Reisk. t. 7. p. 754.) ἐν δὲ τοῖς ἀντικείμενις πῶς βλάβος τὸ μετανοῖα. N. add. Thom. Mag. p. 144. et Moor. p. 163., ἀντικείμενος ἑταίριον. Σ. cf. 1107.*

1088. *hoc non omnia verum est, sed κατέρχεται proprie dicitur exules, sive illi, qui postulatibus rediunt. cf. 1101. et, quae ibi habentur,*

Antiphon. K. 465., Sophocles Antig. 186., Ptolemaeus ad Eurip. Med. 1011., Demosth., notante Bergkio, c. Aristocr. Orat. gr. ed. Reisk. t. 1. p. 636. ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέταται τις τῇ ἀρχῇ, οὐκ ἐν δὲ κατέρχεται εἰς τὴν γῆν.

1097. *ἀριστὰ ἔχον, optime se habens.*

1101. Σ. — *ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φησὶν πρῶτον τῷ κατέρχεται (κατέρχεται).*

1104. *οὐ π. τοὺς κυρ. — τοῦτο δὲ, ὅτι αἱ τῆς ἀνδρασίαν κατὰ τοῦτο [οἱ] αὐτοὶ τοὺς ἀνδρασίαν ἐκπαιδεύουσι. Σ.*

1107. *οὐ — ἀπόβλεπε. ἀντὶ τοῦ παρατρεῖν τὸ κακὸν λαγρόμενον. Idem. cf. 1087.*

ΑΙ. τύμβου δ' ἐπ' ὅχθ' ὧ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.

ΕΥ. τοῦθ' ἔτερον αὖθις λέγει

1110 κλύειν, ἀκοῦσαι, ταῦτόν δ' ἐν συμφέστατα.

ΑΙ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὧ μόχθηρε σὺ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἔξιχνεύμεθα.

ΑΙ. σὺ δὲ πῶς ἐποίησας τοὺς προλόγους;

ΕΥ. ἐγὼ γράσω.

κἄν που δις εἴπω ταῦτόν, ἥ στοιβὴν ἴδῃς

1115 ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατέπτυσσον.

ΑΙ. ἴθι δὴ, λέγ'· σὺ γὰρ μοῖστίν ἄλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.

ΕΥ. ἦν Οἰδίπους τοπρῶτον ἐν δαίμων ἀνὴρ...

ΑΙ. μὰ τὸν Δ', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,

1120 ὄντινά γε, πρὶν φῆναι μὲν, ἀπόλλων ἔφη

ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.

πῶς οὗτος ἦν τοπρῶτον ἐν δαίμων ἀνὴρ;

ΕΥ. εἴτ' ἐλέγεται αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

ΑΙ. μὰ τὸν Δ', οὐ δῆτ', οὐμνεοῦν ἐπαύσατο.

1125 πῶς γὰρ, ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,

χειμῶνος ὄντος, ἔξέθισαν ἐν ὀστράκῳ,

1112. ἐξίχην. ἀκουόμεθα, εἰσα-
κουσθῆναι δυνάμεθα. S. de antiquo
more mortuos ter inclamandi laudant
Homeric Odys. i, 65., Virg. Aen.
6, 506.

1114. στοιβήν. κἄν τι ἐλάχι-
στον ῥῆμα ἢ περιττόν εἴρηξ, καὶ
κατεῖχον, ἐν τῷ λόγῳ. ἀπὸ τῆς
στοιβῆς τῶν φορτίων. S. στοιβή pro-
prie est cuscata epithymum sive Eu-
ropaea Linn., „die Flachsseide, eine
Schmarotzerpflanze, zum Stopfen der
Kissen u. dgl. gebraucht,“ ut ait
Billerbeck. Florae class. p. 239. cf.
Succowii Flor. Manhem. i. p. 61.,
Schneideri lex. v. στοιβή. „sic Co-
mices noster eleganter appellat ve-
ces istas, quae fulciendi tantum me-
turi gratia in versum a poetis incal-
cantur, sensum autem nihil juvant“
etc. K.

1116. μοῖστ' ἐν pro μοι ἰστίε.
recte Bentl. etenim me audire opor-
tet tuorum etc., nisi quod malim

quoniam me audire etc., weil ich
doch einmal von der Richtigkeit dei-
ner Prologe hören muss. dictum
εἰρωνικῶς.

1118. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐφριπίδου.
ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος. S.

1124. οὐμνεοῦν ἐπ. non desinit
casu infertunatus. B.

1126. χειμ. ὄντος. τοῦτο ἔχει
διασκευῆς παρ' αὐτῷ (fort. παρ'
αὐτοῦ, ab ἱρῶ, Aristophane), τὸ
χειμῶνος ὄντος. (afflictum id
casu dicit a Comico; nec sane le-
gitur in Phoenissis.) τὸ δὲ ἐν
ὀστράκῳ, ἐπεὶ ἐν χύτρησι ἐξετί-
θισαν τὰ παιδία· διὸ καὶ χυτρί-
ζεν ἔλεγεν. (Thesm. 512., laudante
Sp., τὸ δ' εἰσέφερον γράψας ἐν χύτρη
τὸ παιδίον etc. ollas omniaque vasa
fistillia ὀστράκα vocari ait K.) ἡ ῥ-
ῥησις δὲ ἀπὸ τοῦ ἰφθίμ, τοῦ ση-
μαίνοντος τὸ μετὰ φθορᾶς ἰλθεῖν.
S. Voss. wie zu Polybos dann der
Fussgeschwollne hingetricht.

ΑΙ. Διδόνουσι, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοομήν.

ΑΙ. λέγ' ἔτιρον αὐτῶ· σὺ δ' ἐπιτῆρει τὸ βλάβος.

ΑΙ. σωτήρ γενοῦ μοι ξύμμαχος τ' αἰτουμένω·
ἦ κω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

1090 ΕΥ. δις ταῦτόν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΑΙ. πῶς δις;

ΕΥ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.

ἦ κω γὰρ εἰς γῆν φησὶ καὶ κατέρχομαι·

ἦ κω δὲ ταῦτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΑΙ. νῆ τὸν Αἰ', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτορι,

1095 χρῆσον σὺ μάκτρυν, εἰ δὲ βούλῃ, κάρδονον.

ΑΙ. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὃ κατεστρωμυλμένε

ἀνθρῶπε, ταῦτ' ἐστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπὼν ἔχον.

ΑΙ. πῶς δὴ; δίδαξον γάρ με, καθ' ὃ τι δὴ λέγεις.

ΑΙ. ἐλθεῖν μὲν εἰς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας·

1100 χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε·

φεύγων δ' ἀνὴρ ἦκει τε, καὶ κατέρχεται.

ΑΙ. εὖ, νῆ τὸν Ἀπόλλω! τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;

ΕΥ. οὐ φημί τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·

λάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.

1105 ΑΙ. εὖ, νῆ τὸν Ἑρμῆν· ὃ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥ. πέραιναι τοίνυν ἔτιρον.

ΑΙ. ἴθι πέραιναι σὺ,

Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' εἰς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

1086. Διδόν., πίν. οἶνον. οἶον, κραιπαλᾶς ἱκανῶς, καὶ ληροῖς, σκληρόν οἶνον πιῶν, ἀλλ' οὐκ ἦδον, οὐδὲ ἀπαλόν. οἶον, μεθύσις. — ἀνθοομήν δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκυμίνου τοῦ ἀνθους, καὶ τῆς ὀσμῆς. — S.

1087. τὸ βλάβος. ὁ βλάψας αὐτόν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἣ τὸ ἀμάχημα. S. τὸ βλάβος attico pro βλάβῃ. Antiphon. or. 14. p. 133. (oratt. gr. ed. Reisk. t. 7. p. 754.) ἐν δὲ τοῖς ἀνηκίστοις πλέον βλάβος τὸ μετανοεῖν. Sp. add. Thom. Mag. p. 144., et Moer. p. 103., atque utriusque interpp. B. cf. 1107.

1093. hoc non omnino verum est, sed κατέρχεσθαι proprie dicuntur exules, sive illi, qui postliminio redeunt. cf. 1101. et, quos ibi laudant,

Aeschylum Eum. 465., Sophoclem Antig. 186., Porsonum ad Eurip. Med. 1011., Demosth., notante Berglerio, c. Aristocr. Orat. gr. ed. Reisk. t. 1. p. 696. ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέπεσε τις τὴν ἀρχὴν, οὐκ ἐστὶ δέ που κατελθεῖν εἰς τὴν γῆν.

1097. ἄριστα ἔχον, optime se habens.

1101. S. — ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φρυγῶν χρῶνται τῷ κατέρχεται (κατέρχεσθαι).

1104. οὐ π. τοὺς κυρ. — τοῦτο δὲ, ὅτι οἱ τὰς διαίτας ποιῶντες [οἱ] αὐτοὶ τοὺς ἐκμαίναντας ἐκαναΐζουσιν. S.

1107. σὺ — ἀπόβλεπε. ἐντὶ τοῦ παρατήρει τὸ κακῶς λογόμενον. Idem. cf. 1087.

ΑΙ. τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.

EY. τοῦθ' ἔτερον αὖθις λέγει

1110 κλύειν, ἀκοῦσαι, ταῦτ' ὃν συμφέστατα.

ΑΙ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σὺ,
οἷς οὐδὲ τρεῖς λέγοντες ἔξικνούμεθα.

ΑΙ. σὺ δὲ πῶς ἐπολεῖς τοὺς προλόγους;

EY. ἐγὼ φράσω.

κἄν που δις εἴπω ταῦτ' ὃν, ἥ στοιβὴν ἰδῆς

1115 ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατὰπτυσσον.

ΑΙ. ἴθι δὴ, λέγ'· οὐ γάρ μοῦσιν ἄλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς δρᾶτης τῶν ἐπῶν.

EY. ἦν Οἰδίπους τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ...

ΑΙ. μὰ τὸν Δ', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,

1120 ὄντινά γε, πρὶν φῶναι μὲν, ἀπόλλων ἔφη

ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγενῆσθαι.

πῶς οὗτος ἦν τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ;

EY. εἴτ' ἐγένητ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

ΑΙ. μὰ τὸν Δ', οὐ δῆτ', οὐμμενοῦν ἐπαύσατο.

1125 πῶς γὰρ, ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,

χειμῶνος ὄντος, ἔξέθισαν ἐν ὀστράκῳ,

1112. ἐξικν. ἀκουόμεθα, εἰσακουσθῆναι δυνάμεθα. S. de antiquo more mortuos ter inclamandi laudant Homerum Odys. ι', 65., Virg. Aen. 6, 506.

1114. στοιβήν. κἄν τι ἐλάχιστον δῆμα ἢ περιττὸν εὖρης, καὶ παρῆλκον, ἐν τῷ λόγῳ. ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορετῶν. S. στοιβή proprie est cuscata epithymum sive Europaea Linn., „die Flachseide, eine Schmarotzerpflanze, zum Stopfen der Kissen u. dgl. gebraucht,“ ut ait Billerbeck. Florae class. p. 289. cf. Saccowii Flor. Manhem. 1. p. 61., Schneideri lex. v. στοιβή. „sic Comicus noster eleganter appellat voces istas, quae fulciendi tantum metri gratia in versum a poetis incalcantur, sensum autem nihil juvant“ etc. K.

1116. μοῦσιν pro μοι ἰστίε. recte Bentl. etenim me audire oportet tuorum etc., nisi quod malim

quoniam me audire etc., weil ich doch einmal von der Richtigkeit deiner Prologe hören muss. dictum εἰρωνικῶς.

1118. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος. S.

1124. οὐμμενοῦν ἐπ. non desit esse infertunatus. B.

1126. χειμ. ὄντος. τοῦτο ἔχει διασκευῆν παρ' αὐτῷ (fort. παρ' αὐτοῦ, ab ἱρῳ, Aristophane), τὸ χειμῶνος ὄντος. (affictum id esse dicit a Comico; nec sane legitur in Phoenissis.) τὸ δὲ ἐν ὀστράκῳ, ἐπεὶ ἐν χύτῳ ἐξέθισαν τὰ παιδία· διὸ καὶ χυτρεῖν ἔλεγεν. (Thesm. 512., laudante Sp., τὸ δ' εἰσέφερον γράυς ἐν χύτῳ τὸ παιδίον etc. ollas omniaque vasa fictilia ὀστρακα vocari ait K.) ἡ δὲ φῆσι δὲ ἀπὸ τοῦ ἐφόειν, τοῦ σημαίνοντος τὸ μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν. S. Voss. wie zu Polybos dann der Fussgeschwollne hingereth.

- ἵνα μὴ ῥιπαφίς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
 εἰδ' ὥς Πόλυβον ἤρῃησεν οἰδῶν τῷ πόδε·
 ἔπειτα γραῦν ἔγμην αὐτὸς ὦν νέος,
 1130 καὶ πρὸς γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
 εἴτ' ἔξιτύφλωσεν αὐτόν.

ΔΙ. εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
 εἰ κάστρα τέγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

ΕΥ. ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.

ΔΙ. καὶ μὴν, μὰ τὸν Δ', οὐ κατ' ἔπος γέ σου κτίσω

- 1135 τὸ ῥῆμ' ἔκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
 ἀπὸ ληκυθίου σοι τοὺς προλόγους διαφθερεῖ.

ΕΥ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΔΙ. ἐνὸς μόνου.
 ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόνιεν ἅπαν,
 καὶ κωδάριον, καὶ ληκυθιον, καὶ θύλακον,

1131. ἦν dictam pro ἦν ἄν, erat pro fuisset. cf. 453., 819.

1132. Ἐρασ. εἰς τῶν περὶ Ἀργινοῦσαν (?) στρατηγησάντων δυστυχῆς (δυστυχῶς). ἀπέθανε δὲ δημοεῖα οὐδὲς τε, καὶ οἱ ὑπομεινάντες, Θράσυλλος, Περικλῆς, Ἀριστοκράτης, Διομήδων, ὡς φησι Φιλόχορος. Δημήτριος δὲ φησι, περιττότερόν τι γενέσθαι τῷ Ἐρασινίδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἐλίσκοντον χορηγῶν. S. cf. 33., Xenoph. Hist. gr. 1, 5, 16. et ibidem cap. 7. — ironice dicit, sane felicem futurum fuisse Oedipum, si etiam dux fuisset apud Arginnesas.

1134. κτίσω. cf. 1164. Be. non in singulis versibus unumquodque dictum vellioabo. B.

1136. ἀπὸ ληκ. per ampullam, i. e. ita, ut versibus tuis abruptis inferciam aliquid de ampulla, vel simili re nullius protii, velut hoc ληκυθιον ἀπέλασεν, quod nominativo junctam personae seu rei sensum ineptum habet. miseram profecto indignumque tanto ingenio artificium! nam sic non Euripidem modo, sed quemvis poetam cavillari possis, verbi causa Sophoclem, si scribas Ajax. 4. Αἶαντος, ἐνθα ληκυθιον ἀπέλασεν, El. 6. αὐτῇ δ', Ὀρέστα, 1-ληκυθιον ἀπέλασεν, Oed. Tyr.

4. πόλις δ', ὁμοῦ μὲν ληκυθιον ἀπέλασεν, et apud ipsum Aeschylum Prom. 7. τὸ σὺν γὰρ ἄνθος ληκυθιον ἀπέλασεν, Sept. ad Theb. 6. Ἐρεουλῆς ἄν ληκυθιον ἀπέλασεν, Pers. 190. τίθησι. τῇ μὲν ληκυθιον ἀπέλασεν etc. quemadmodum nos quondam adolescentulos ebrios Weissaei carmen illud, cujus initium est Als ich auf meiner Blaise, ita decantare audivimus, ut cuique longiori versui subijcerent, quod Weissaeus semel et apto loco dixit, das linke Bein entswei: velut poeta scripsit Da kam aus dem Gesträuche Ein Mädchen athemlos, isti canebant Da kam aus dem Gesträuche Das linke Bein entswei: quod illis mire quam facetum esse videbatur, nobis insulsissimum. recte igitur Euripides τοῦτ' εἰ ἦν τὸ ληκυθιον; quid hoc rei est? quid sibi vult ampulla ista tua? mirorque sane, viros quosdam doctissimos ejusmodi nugis pondus addere interpretando.

1137. ἀπ' ἐνὸς μόνου ληκυθίου, i. e. una ampulla, se omnes Euripidis prologos perdituram esse dicit.

1139. ll. θύλακον. recte Porsonna annot. ad Eurip. Med. 160. θύλακον, siquidem vox θύλακον praedicat primam, neque solvi solet iambs

1140 ἐν τοῖς λαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.

EY. ἰδοῦ. σὺ δείξεις;

AI. φημί.

AI. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

EY. Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών...

AI. ληκύθιον ἀπώλεισεν.

1145 EY. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; σὺ κλαίσεις;

AI. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γινῶ πάλιν.

EY. Διόνυσος, ὃς θύρσοις καὶ νεβρῶν δορατὶς
καθαπτὸς ἐν πεύκναισι Παρνασὸν χάτε
πηδᾷ χορεύων...

AI. ληκύθιον ἀπώλεισεν.

1150 AI. οἶμοι, πεπλήγμεθ' αἰθρὶς ὑπὸ τῆς λήκυθου!

EY. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρῶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἔξει προσάψαι ληκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,

1155 ἢ δυσγενῆς ὢν...

AI. ληκύθιον ἀπώλεισεν.

extremo loco senarii. Θύλακον re-
perisse dicas in codd. suis scholiasten,
cujus haec extat annotatio ποιεῖς
γὰρ οὕτως. οὕτω γὰρ τοὺς λύ-
γους ποιεῖς, ὥς πάντα προσδέχα-
σθαι· ὅτι μικροπρεπὲς (?) τὸ κω-
δάριον, οὐχ οὕτω δὲ θύλακον·
ἀλλ' ἴδεν τις ποιήσῃ θυλάκιον,
ἡγχορεῖ.

1141. ἰδοῦ. vox consentientis,
id ut fiat, jamque alium prologum
recitaturi. cf. 448., 605.

1142. ex Archelao Euripidis prin-
cipium, ut quidam dixerunt, teste S.
Be. vide fragm. Eurip. p. 79. no-
strae ed.

1147. Τρυκύλης ἢ ἀρχή — S.

1148. παθᾶκτος, aptus, indu-
tus, quod ad θύρσοις pertinet fi-
gura πρὸς τὸ σημαζόμενον. πύλησι
Br. e membr., Mutin., Ven. cf. Valck.
ad Phoen. 62.

1149. προσήγηται τὸ ληκ. ἀπώ-
λεισεν· τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ λάμβου

(ap. ipsum Eurip.) παρθένοις
σὺν δελφίσι. S.

1151. ἀλλ' ο. ἔ. πρ. ad hoc ni-
hil erit negotii.

1155, 6. ἢ δ. ὢν. τὸ λοιπὸν τοῦ
λάμβου πλεονεξίαν ἀρετὴν πλάκᾳ
ἐν Σθενεβοίας δὲ ἢ ἀρχῇ. διαβάλ-
λει δὲ τὴν δημοσίαν τῶν ἐλαβολῶν
τῶν δραμάτων (initiorum veranum
in his fabulis). ὁφείσθαι δὲ ὁπο-
χωρῆσαι, εἰλαί, ὑπογαλάσαι, ἐνδοῦ-
σαι. (metaphora ab iis, qui hieme
instante contrahunt vela. Soph. El.
311. σὺν δ' ἐν ναοῖς μοι πλεῖν
ὁφειμένη δοκεῖ, ubi vid. S. E. K.
cf. 940.) S. „Nicostratus Comicus
ap. Stob. Sermon. 103. οὐκ ἔστιν
ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμο-
νεῖ. Νῆ τὴν Ἀθηναίαν, συντόμως γ',
ὡ φιλτατὴ Εὐριπίδῃ, τὸν βίον ἐθι-
κας εἰς στίχον. et Diphilus ibidem
Sermon. 106. ὅταν ἀποχρεῖν σοι συμ-
πίσῃ τι, δέσποτα, Εὐριπίδου μνή-

ΔΙ. Εὐριπίδη...

ΕΥ. τί ἴσται;

ΔΙ. ὑφέσθαι μοι δοκεῖ·
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.

ΕΥ. οὐδ' ἄν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμι γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτο γ' ἐκκεκόμεται.

1160 ΔΙ. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.

ΕΥ. Σιθώνιον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών,
Ἀγήνορος παῖς...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακνύσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.

ΕΥ. τὸ τί;

1165 ἐγὼ πρίωμαι τῷδ' ;

ΔΙ. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔχω λέγειν,
ἦν' οὗτος οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον.

Πέλοψ δ' Ταντάλειος εἰς Πίσειν μολὼν
Θοαῖσιν ἵπποις...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

1170 ΔΙ. ὁρᾷς, προσῆψεν αὐθις αὖ τὴν λήκυθον.

ἀλλ', ὦ γὰρ, ἔτι καὶ νῦν ἀπόδος πάσῃ τέχνῃ.

σθῆτι, καὶ ῥῶαν ἔσει· Οὐκ ἔστιν
ἔστις πάντ. δ. εἰδῆ." — Be.

1156. ita primus K. libri perperam
δοκεῖς.

1157. πνευσεῖται. (forma do-
rica atticis poetis in futuris mediis
frequentata. — Br.) vide Fischeri
Anim. ad Weller. gr. gr. 2. p. 360.,
428., et Matth. gr. p. 214. sequ. B.
„Postquam poeta noster voce ὑφέ-
σθαι sensu vela contrahendi usus
est, coeptam metaphoram continuat,
dum ait τὸ ληκ. — πολὺ, nam lecy-
thulus hic validum emittet turbi-
nem." E K.

1158. νῆ τὴν Δήμ. cf. 42. loqui
videtur, ut μυστημένος: vide 367.
sequ.

1159. τοῦτο, τὸ ληκύθιον.

1160. κἀκ. i. e. καὶ ἀπέχου.

1161. initium Phixi posterioris,
ut S. annotavit.

1163. „hoc Bacchus Euripidi di-
cit, suadens ei ut pestiferum illum
lecytham emat." — Br.

1164. διακνύσῃ, ut κνίσω
1184. — τὸ τί; cf. 7.

1165. ἐγὼ πρ. τῷδ'; egone ad
hoc emam? constructio notanda hu-
jus verbi.

1166. ἔχω. H. ἔξω, quod scri-
psisse videntur, ut ἔξω. cf. 1173.

1169. θ. ἱπκ. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ
ἱάμβου Οἰνομάδου γὰρ εἰ κόρη.
Ἰφιγενείας δὲ τῆς ἐν Ταύροις ἡ ἀρ-
χή αὐτῇ. S. argumenta harum fabu-
larum Euripidis vide ap. Ipsum et
mythologos.

1171. ἀπόδος, solus, numera
pretium Aeschyle pro ampulla. cf. 263.
minus recte Br. e membr. ἀπόδον,
unde, quasi vendere ampullam ja-
beatur Aeschylus, cujus nihil inter-
est id facere.

λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλὴν τε κάγαθήν.

EY. μὰ τὸν Δι', οὐπω γ'· ἔτι γὰρ εἰσὶ μοι συχνοί.

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

1175 EY. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν σίχον.

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στά-
χυν,

θύων ἀπαρχάς...

ΔΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙ. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο;

EY. ἔασον, ὦ τῶν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.

1180 Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο...

ΔΙ. ἀπολεῖς· ἔρεϊ γὰρ „ληκύθιον ἀπώλεσεν.“

τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοις σου,

ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔην.

ἀλλ' εἰς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπον.

1185 EY. καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν

μελοποιὸν ὄντι, καὶ ποιοῦντα ταῦτ' αἰέ.

XO. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται; gl. ἐπρωδ.

φροντίζειν γὰρ ἔγωγ, ἔχω τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει pri.

ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ καὶ κάλλιστα μέλη ποιήσαντι

τῶν ἔτι νῦν ὄντων. as., 3 gl.

1190 Θανμίζω γὰρ ἔγωγ', ὅπη μέμμεται ποτε τοῦτον pri.

1172. λήψει, *omes*, quo sensu dici solet λαμβάνειν et καταλαμβάνειν. vid., quem laudant, Graev. ad Lucian. t. 1. p. 959. ed. Amstelod. — καλ. τε καγ. formula et vulgo usitata, et inprimis Socratica; Socraticus autem Euripides, quem eo nomine hic rideri putat Welckerns.

1174. Οἶν. ποτ' ἐκ γῆς. ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανά τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος Καλυσθῶν μὲν ἡ δὲ γαῖα Πελοπίας χθονός. τὸ δὲ λείπον τοῦ σίχου οὐκ ἔθυσεν Ἀρετήμι-δι. v. Eurip. fr. p. 183. nostras ed.

1178. ὄφ., abstulit, suffuratus est.

1180. Μελανίπης. τῆς σοφῆς ἡ ἀρχῆς. S.

1181. ἰτα Paris. male alii libri ἀπολεῖ σ'. Eurip. Cycl. 535. ἀπολεῖς·

δὸς οὕτω, *enicas*; da sis. Soph. El. 788.

ἀπολεῖς etc., ubi S. ἀποκαταίς με, φησιν, ἐν τοῖς ἀθεσπεύτοις παρηγοροῦσα. eodem sensu dicitur ὀλεῖς Eurip. Orest. 155. cf. Musgrav. ad Hippolyt. 307.

1183. loci hujus meminit Pollux 2, 65. de significatione autem vocabuli σῦκον, qua ulcus palpebrarum notat, ut h. l., vide Foësius Oecon. Hippocrat. v. σῦκον. (p. 593.) K. Hesyech. σῦκα: τὸ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις νόσημα, ὃ τινες σῦκωσιν. Sp.

1187. timet Euripidi Chorus propter excellentiam carminum Aeschyleorum.

1188. ἰτα Barocc., Cantabr. 1., Paris., Bekk., D., ut scribi jussit Gaisford. ad Hephaest. p. 303. vulgo μέμψιν γ' ἐκ., corrupto versu.

1190. temere Bentl. et Gaisford. l. l. τῶν ἔτι νυνί, deleta voce ὄντων, quam Gaisford. nescio qua ra-

- τὸν βακχεῖον ἀνακτία, καὶ δέδοιχ' ὅπῃ αὐτοῦ. as., 2 pher.
 EY. πᾶν γε μέλη θανμαστά. δείξει δὴ τάχα. i. tr.
 εἰς ἔν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.
 AI. καὶ μὴν λογιῶμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβῶν.
 (διαύλιον προσυνλεῖ τις.)
 1195 EY. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,
 a. tr. c. ἀλλοιόστροφα.
 ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
 Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ
 λίμναν. hexam. her.
 ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
 AI. δύο σοι κόπων, Αἰσχόλε, τούτω. a. par.
 1200 EY. κύδιςτ' Ἀχαιῶν,
 i. h.
 Ἀτρεΐως πολυκοίρανε, μάνθανε, παῖ. a. d.

tionem vocat glossematicam. spondeus extremo glyconeo usurpatus pro iambo nihil habet insoliti. — versus similes asynarteti sunt Equit. 903., 905.

1191. τὸν β. δ. νακτία. τὸν Αἰσχόλον, οἷον τὸν ἄριστον μελοποιόν, τὸν ὥσπερ ἐμβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. ὁ γὰρ Εὐριπ. ἐρεται ἐπὶ τὰ μέλη αὐτοῦ. S. Aeschylum quasi regem in arte tragica, seu Tragico-ram, ut vidimus, throno insidentem, his verbis exornat Chorus h. l. et bacchium inde vocat; quomodo Διονυσιαχοί dicti olim histriones ap. Graecos, quod in Bacchi honorem tragoediae sint repertae et institutae etc. Sp.

1193. εἰς ἔν ξυντεμῶ, in unum contraham, centonem ex iis faciam.

1194. λ. ο. γ. ἀπαρτιθῆναι, ψηφίσαι. ἐπὶ προεῖπεν Εὐριπ. εἰς ἔν συγμοφαιαίσσομαι αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη. S. lepide Bacchus dicit „fragmenta carminum melicorum Aeschyli computabo, sumtis calculis. tibicen diau- lion accinit, ut praeceat voce sequens melos. B.

1195. sequi. τοῦτο ἀπὸ τῶν πρόσθεων πρὸς Ἀχιλλέα Αἰσχόλος πεποίηκεν. ἔστι δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. (vide Welckeri Trilogie des Aeschylus p. 417.) προφέρει καὶ (δὲ) Εὐριπ. εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων θεάματα

(Be. θεάματα) συναγαγόν· διὸ καὶ ἀσαφῆ, μίαν ἀρμονίαν οὐκ ἔχοντα. οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυντετὰ (?) ζητητέον. τὰ δὲ τοιαῦτα εἰδῆ καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὥς Ἑρμαιοῦ (κεφ. θ', p. 127. ed. Gaisford.) φησὶν etc. S. verbis ἰήκοπον — ἀρωγάν et mox ridiculo isto φλαττοθραττοφλαττό-θρας Euripides ulciscitur Aeschylum illud ληκῶθιον ἀπέλεσεν, et vicem reddit. ceterum H. apud ipsum Aeschylum, nobismet consentientibus, cum ejus fragmenta nuper examinarimus, et D. h. l. ediderunt auctore Heathio ἰή, κόπων. sed hic quidem ἀνδροδ. referri potest ad κόπον, versibus autem 1198., 1202., 1206., 1208., nescias, quid sibi velit κόπον. quare sequor Brunckiam atque Schneiderum in lexico v. ἰήκοπος, et ἀνδροδ. intelligo per se τὸ ἀνδροδ., eadem virorum. Br. „Achilles Phthiota, cur, audita hominum caede, non festinas in auxilium laboris remedium?“

1197. ἐκ τῶν Αἰσχόλου Ψαχαγῶν. προφέρεται δὲ οὐκ ἰσχυρῶς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὥς ἔτυπον ἄλλο ἔλλοθεν· καὶ ἐπιλέγει τὸ ἰήκοπον, κυρίως ἐκείνων τῶν στίχων δὲ τοῦ Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ. S.

1200. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλωνίος ἐπισκεψάσθε, πόθεν εἰσεῖ. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχόλου· Ασκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας. S.

- ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
 ΔΙ. τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὗτος. a. par.
 ΕΥ. εὐφαιμέϊτε, μελισσονόμοι, da. tr. h.
 1205 δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οὔγειν. a. par.
 ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
 κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος αἴσιον ἀν-
 δρῶν. hexam. her.
 ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
 ΔΙ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον! i. tr.
 1210 ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βυλανεῖον βούλομαι·
 ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τῷ πεφρῶ βουβανιῶ.
 ΕΥ. μὴ, πρὶν γ' ἀκούσῃς χιτέραν στάσιν μελῶν
 ἐκ τῶν κιθαρωδικῶν νόμων εἰργασμένην.
 ΔΙ. ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.
 1215 ΕΥ. ὅπως Ἀχαιῶν δίδρονον κράτος, Ἑλλάδος
 ἥβας, as., i. h. et a. par. ἀλλοιόστ.

1204. μελίσσ. οἱ διανέμοντες τὰ
 τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πό-
 λεϊ. S. hoc scholio frat̃i Lobeck. in
 dissert. 1. de mysteriorum Eleusin.
 gradibus, Seidlerus, D. apud ipsum
 Aristophanem scripsere κολλισονό-
 μοι, quod sane legiisse videtur S. in
 suis exemplaribus. sed quaeras, quid
 rei sit κολλισονόμοις cum templo
 Dianae. recte meo iudicio Br. „με-
 λισσονόμοι sunt Melissarum, seu sa-
 cerdotum Dianae, praesides. mulie-
 res fatidicas, quae in templis mini-
 strabant, μελίσσας dictas fuisse, no-
 tum est.“ vide Sp. ad Callim. hymn.
 in Apoll. 110., Crenser. Symbol. 4.
 p. 383. seqq.

1207. ὄδιον. ὅσον edd. ante Br.
 correctum ex Aeschyl̃ Ag. 104. (ubi
 haec leguntur) et libro Rav. Dind.

1209. „sic plane noster Nub. 1.,
 nisi quod νεκρῶν pro κόπων ibi le-
 gitur.“ Be. dixit autem κόπους pro-
 pter vocab. ἰήκοπον.

1210. βούλομαι. subintelligitur
 τρέχειν, aut simile. Plut. 953. ἐς τὸ
 βυλανεῖον τρέχει. Be. MS. Vatic. U.
 (sicut B Brunck. post βούλομαι addit
 ἀπειθεῖν. — K. — de hujus verbi
 et simillium frequentissima ellipsi —

vid. Dorvill. ad Charit. p. 796. seqq.
 Br.

1211. sensus est ex ambiguitate fa-
 cetus „prae κόποις (laboribus) renes
 mihi intumuerunt.“ B. S. βουβαν-
 νιῶ δὲ φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.

1212. στάσιν μελῶν. στάσιμον
 μέλος, ὃ ᾄδουσιν ἱστάμενοι οἱ χο-
 ρευταί. S. frustra nonnulli πρὶν γ'
 ἀν ἀκ.: vide Matth. gr. §. 522. de
 στασίμῳ μέλει Aristot. Poët. 12.

1213. ἐκ τῶν κιθ. νόμων.
 Τιμαχίδας γράφει, ὡς τῷ ὀρθῷ
 νόμῳ κεχρημένον τοῦ Αἰσχύλου, καὶ
 ἀνατεταμένως. S. κιθ. νόμων auctor
 exstitisse Terpander a Plut. de Mu-
 sica p. 1132. (t. 10. p. 652. sequ.
 ed. Reisk.) aliisque dicitur. Inter
 quos κιθ. νόμους locum habuit, qui
 appellatus est ὁρθῶς νόμος, ab eo-
 dem Plut. memoratus p. 1134. (t.
 10. p. 658. ed. Reisk.) de πυρόδξης
 saltatione, quod illa exigat τοὺς ὁρ-
 θῶς νόμους, tradit Athen. 14. p.
 631. Sp.

1215. — Εὐρίπ. ὁμοίως τὰ Αἰ-
 σχύλου χορικά μέλη διεσπαρμένα λέ-
 γει ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλων δραμάτων.
 τοῦτο μέντοι ἐξ Ἀγαμέμνωνος. (109.)
 δίδρονον δὲ κράτος αὐτῶν τε,
 καὶ τὸν Μενέλαον. ἀκμήν δὲ (hoc

- „τὸ φλαττοθραττοφλατιτόθρατ, i. d.
 Σφήγγα δυσαιμερίαν, πρύτανιν κῶνα, πέμπει, da. p.
 τὸ φλαττοθραττοφλατιτόθρατ, i. d.
 σὺν δορὶ καὶ χειρὶ πράκτορι θούριος ὄρνις, da. p.
 1220 τὸ φλαττοθραττοφλατιτόθρατ, i. d.
 κυρεῖν παρυσχῶν ἱταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, as., i. h.
 et' a. par.
 τὸ φλαττοθραττοφλατιτόθρατ, i. d.
 τὸ συγκλινές ἐπ' Αἴαντι, ant. d.
 τὸ φλαττοθραττοφλατιτόθρατ.“ i. d.
 1225 ΑΙ. τί τὸ φλατιτόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ i. tr.
 πόθιν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;
 ΑΙ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν εἰς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ

igitur legit S.) τὴν νεότητά. ἔστι δὲ ἀναπόδοτον. S. ἤβας fere MSS. et Dind. vulgo ἤβαν. cf. Aeschyl. interpp.

1216. τὸ φλαττ. τοῦτο λέγει χλευάζων, ὡς ἀσυνετοποιόντα. — S. Voss. comparat nostratum *Eia porcia*, *Tralirumliarum*, *Dalderal-dei*, Anglorum *dingdong*, tuwit tohu, key ko keynonino. qui nec inepte conjicit, hanc senorum citharae esse imitationem. cf. 1227.

1217. δυσσαρ. τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ (quasi δυσήμερα, infausito die) Θηβαίοις φανείσαν, πάροχον θαλάττου. ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου. — S.

1219. ὄρνις. aquila Anlidensis, in omen accepta. Welcker.

1221. ἱταμαῖς κυσὶν. τοῖς ἀρκτικαῖς ἀετοῖς. ταῦτα δὲ ὡς ἀσαφῆ παρείδης. S. non semel aquilas canes appellat Aeschylus, velut Prom. 1020., Agam. 139. Sp. cf. 437.

1223. — Ἀπολλωνίως φησιν ἐκ Θρησσῶν αὐτὸ εἶναι. S. Br. quod ad Ajacem inclinatur. — intelligi videntur Ajacis contabernales, sive socii, ilque dici pro universis Graecis, ad Ajacem inclinatis, ejusque virtutis fidentibus, post discessum Achillis irati; quorum corpora obiecta esse ait avibus. sed affectata haec sunt, et parum perspicua, pro

consilio Euripidis, Aeschylum irridentis.

1225. ἐκ Μαραθῶνος, Marathon, i. e. ex Aeschyl. tragœdiis, quia pugnae ad Marathonem interfuit Aeschylus.

1226. ἱμον. οἷον χοινοστρόφου μέλη, ἃ εἰκὸς ἀνδρὰ ὕδατα ἀρρόμενον ἔδειν. ἱμονία γὰρ καλεῖται τὸ τῶν ἀντιλημάτων χοινοῖον, ἥτις ὡς ἐπιτοκισίον ἐν τοῖς φθέουσιν ἀπρωρῆται. καὶ τὸ ἔσφα, δ' ἔδοον οἱ ἀντιληταί, ἱμαῖον. Καλλιμαχος ἀείδει καὶ πρὸς τις ἀνήρ ὕδατεγγὸς ἱμαῖον. S. intelligit cantica nullius pretii popularia, Gasparhauser, vaudivilles.

1227, 8. ἐκ γὰρ τοῦ κωμικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγωδικὸν μετέπηγα, ἵνα μὴ εἰς ταῦτά τοις ὑπὸ Φρυνίχου μέλεσι προσηγορευμένοις ἐμπέτω. ἀποδέχονται δὲ πάντες τοῖς μέλεσι τὸν Φρυνίχον ἐπιτοκισίοντα τοῖς κωμικοῖς. — ἵνα μὴ τ. αὐτὸν Φρ. ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ τῷ Φρυνίχῳ μελοποιῶ. ἦν δὲ οὗτος ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσι (Φρυνίχος). — S. cf. 863. carmina ex pulcro in pulcrum se transulisse dicit, i. e. cum pulcra essent carmina, quae ante fecisset Phrynichus, tamen se illa mutasse, ne imitator esset, sed pulcre seu scite mutasse; Euripidem autem ubivis sine iudicio arrepta cantica inseruisse suis tragœdiis.

- ἤνεγκον αὖθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυγίῳ
 λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν δευτέην δρέπων·
 1230 * οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
 σκολιῶν Μελήτου, καρικῶν ἀγλημάτων,
 θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
 ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καὶ τοι τί διῖ
 λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς δατράκοις
 1235 αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο, Μοῦσ' Εὐριπίδου,
 πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ἔδειν μέλη!
 ΔΙ. αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλίσβιζεν; οὐ;

1230. depravata: neque enim secunda syllaba vocis πορν. produci potest, et suboscure dictum est φέρει ἀπὸ πάντων πορνιδίων. codex Eibing. πορνιδίων. scribamus ο. δ' ἀπὸ π. μὲν φέρει τι, πορνικῶν σκολ. Μελ., καρ. ἀγλ., θρ., χορ. τι hanstum a π. simili, quod sequitur; δι. scriptum pro π, quemadmodum librorum apud Athenaeum 525, d, διόπερ et καίπερ, 584, α, δι. ἀργίαν et κάργιαν, aliaque ejusmodi permiscuerunt.

1231, 2. σκολιῶν. de his vid. Hgen. in ed. Scolorum. — Μελί-
 τος. (sic; neque aliter libri praeter Bareec. et Cantabr. 1. quos recte secuti sunt viri docti, cum media nominis Μέλιτος corripiatur. accedit nunc Parisini libri auctoritas. Episcrates ap. Athen. 13. p. 605, α, ex emendatione Dobraei, τάρωτίνα ἐμπαράθηκα ταῦτα πανταλὸς Σαυφῶς, Μελήτου, [libri μέλη, τοῦ] Κλεομένηος, Δαμναθίου.) προσίρηται, ὅτι τραγικός ποιητὴς ὁ Μέλιτος. οὗτος δὲ ἔστιν ὁ Σαυφάτης γραμματικός. κομψοῖται δὲ καὶ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὡς πονηρὸς τὸν τρόπον. χορείων δὲ, μικροπεπῶν, καὶ οἱ αἱ ἐν τοῖς χοροῖς ἔδοντο. λύριον δὲ, τὴν μικρὰν λύραν, ὥστε ψάλλει τὰ Εὐριπίδου. — τα δὲ καρικὰ ἀγλήματα καὶ μέλη θρηνώδη ἔστιν (?). ἡ καρικῶν, βαρβαρικῶν, δουλικῶν. S. barbari et agrestes habitus olim a Graecis reliquis fuere Cares, ut notavit Sp.: unde Homerum eos appellavisse βαρβαροφώνους Iliad. δ',

867. (add. Phot. lex. v. καρικῇ Μοῦσῃ p. 100. serviles modos fuisse putat Conz. [Sklaervmelodien], quia servi plerique [inferioris ordinis] fuerunt Cares. B.) Cic. Orat. c. 8. Itaque Caria, Phrygia, et Mysia, quod minime politas minimeque elegantes sunt, asciverunt apertum ius auribus optimum quoddam et ianquam adipsas dictionis genus.

1234, 5. τοῦτον, αὕτη. cf. 947. ἡ τοῖς δεσποῖς λύρας δετρανά τινας λαμβάνοντες ἤχον μὲν ἀπειλούν, πᾶν δὲ ἄσημον. διαβάλλει δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδην ὡς κακὸν μελοποιόν. ἄλλως, ὅτι φαίνονται τινες ἀγοραῖοι κροτούντες τοῖς δετράκοις, καὶ προσέδοντες τῷ κροῦματι τῷ διὰ τούτων. λέγεται δὲ εἰς Ὑφίπυλιν ταῦτα, ἣ καθόλου τὴν Μοῦσαν αὐτοῦ. ἐπιλέγει γὰρ δεῦρο, Μοῦσα Εὐριπίδου. Ἀδωνμος δὲ προστίθεται, ὅτι εἰδῶσαι ἐντὶ λύρας κογχύλια καὶ δετράκια κροτούντες εὐρυθμόν (imò ἀφ'εὐθμόν) τινα ἤχον ἀποτελεῖν τοῖς δεχουμένοις. S. de musica, quae fiebat complosis testis vel conchis, vidd. Casaub. ad Athen. 5, 4. et ad Sueton. Ner. 20., Scalig. ad Copam Virg. p. 255. Duker. anum inductam esse nonnulli putant, tanquam Musam Euripideam; sed in anum non videtur cadere τὸ ἐλίσβιζεν. intelligenda potius meretrix, seu fidicina.

1237. ἐν ἱερῇσιν (ita Br. etc. vett. edd. — ἐλίσβιζεν, οὐ.) αὕτη οὐκ ἀλαχοποιεῖ. (:) καὶ ἐν Σφηῆν (1295.) ἐπὶ τῆς ἀγληρόδος· μέλλουσιν ἡδη λίσβειν τοὺς

χειρίδος ἀοιδοῦ μελέτας, gl. pol.
 1245 ἔν' ὃ φιλαυλος ἔπαλλε δειλφὺς πρῶραις κυνανεμβόλοις as,
 2 gl.

μαντεῖα καὶ σταδίου,

* οἰνάνθας γάνος ἀμπέλων, βότρυνος ἔλικα πανσίπονον. —
 as, gl. et gl. pol.

περίβαλλ', ὦ τέκνον, ἁλλένας! —

ὀρῶς τὸν πόδα τοῦτον;

gl.

ΔΙ. ὀρῶ.

1250 ΔΙ. * τί θαί; τοῦτον ὀρῶς;

ΔΙ. ὀρῶ.

ΔΙ. τοιανυτὶ μέντοι σὺ ποιῶν τολμῶς τὰμὺ μῆλη ψέγειν, as.,
 2 gl.

ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν;

pri.

1244. ἀοιδοῦ ob stridulum, quem edit, sonum, dum inter fila staminis trajicitur, ut Br. annotavit, laudans illud Maronis *Arguto tenues percurrens pectine telas*, similiaque Leoni dae Taront. epigr. 8. (τὰν ἀτρια κυνανεμένην Κερκύδα, τὰν ἱστῶν μολπατίδα) et Antipatri Sidon. epigr. 22. et 26.

1245. φιλαυλος δὲ ὁ τοῦς αὐτοῦ καὶ τὰ μῆλη ποιῶν (φιλιῶν). αἰσίσταται δ' ἰσως εἰς τὸν Ἀριότιον μῦθον.

1246. μαντ. καὶ σταδίου, ποῖνάνθας (sic enim videtur legendum esse) etc. vaticinia et cursus, et vinam, saltare dicitur delphinus, i. e. vaticinia et de cursu sive navigatione Graecorum, et vino bibendo post felicem adventum. audacter dicitur, ut plerumque ap. Euripidem, qui ita nonnunquam assurgit in melicis, ut neque Aeschyle neque Sophocli cedat subtilitate, etiamque obscuris fiat. — male libri — σταδίου. οἰνάνθας etc.

1247. παρὰ τὰ ἐξ Ἑρμιόλης Εὐρυκίδου οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότριν. (at illa his minime similia, aptius comparo Eurip. Androm. 734., Phoen. 280.) ἡ πρώτη δὲ ἔκφρασις τῆς ἀμπέλους οἰνάνθη λέγεται. καὶ τὸ περιβαλλ' ὦ τέκνον ἐξ Ἑρμιόλης. S. ἀμπέλου γάνος dixit Aeschylus Pers. 627.,

Διονόσου γάνος Euripides Cycl. 414., quae cum aliis annotavit Sp.

1248. ita plerique MSS., etiam Paris. vulgati libri aspero numero περιβαλλ'. risum haec movisse necesse est spectatoribus, adstante Musa, si diis placet, i. e. ἡδίκη, cujus amplexum expetere videtur personatus Euripides, nam nomine τέκνον seu παιδὸς juniores a senioribus appellari solent, et contra paterno hi ab illis: v. Soph. Antig. 941., Eurip. Heracl. 369., Homerus Odys. 7, 19. ἔνθα οἱ ἀντιβόλῃσι θαρὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Παρθενικῇ ἐκνύει νεήριδι, καλκὺν ἐχούση. Στὴ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ. ὃ δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεὺς ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιτο Ἀλκινόου etc.

1249. — πόδα, τὸν ἐνθρόνον, ἢ τὸ μέλος, ἀπὸ μέρους. S.

1250. iustificata semper mihi visa repetitio. malim τί θαί; τοῦτον ὀρῶς; ΔΙ. ὀρῶ. Quid igitur? istum cupio? BACCH. Cupio. cf. 66. seqq. etiam alibi confusa e et o, ὀρῶν et ὀρῶν: vide var. lect. codicis Paris. 908. et indicem Eurip. εἰρωνικῶς autem Bacchus dicere putandus est ὀρῶν, ut qui jam aliter de Euripide sentiat quam antea.

1252. Κυρήνη: ἰταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐκκαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνοναίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ

- τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι i. tr.
 τὸν σὼν μονωδιῶν διεξιελθεῖν τρόπον.
-
- 1255 ὦ Νυκτὸς κελαινογαυῆς ὄρφνα, as., ant. et dm. ἀνομοίοστ.
 τίνα μοι δύστανον ὄνειρον a. par.
 πέμπεις ἔξ ἀφανοῦς, Ἰίδα πρόπολον, da. t. h.
 ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, a. par.
 μελαίνας Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη as., dm. et cr. d. c.
 1260 δεινὰν ὄψιν μελανοκενυέμονα, do.
 φόνια, γόνια δερκόμενον, gl. pol.
 μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα; an.
 ἀλλὰ μοι, ἀμφίπολοι, λέχρον ἄψατε, da. t.
 κάλπισι τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ἔδωρ, hexam. her.
 1265 ὥς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. da. t.
 ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκίῃν! do.
 ἰὼ ξύνιοι, τάδε τέρατα θεῶσθε· i. tr. c.
 ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα φρουδῇ Γλύκῃ. as., 2 i.
 h. et i.
 Νύμφαι ὀρεσσίγονοι... ὦ Μανία, as., da. d.
 h. et i.
 1270 ξύλλαβ'! ἐγὼ δ' ἅ τάλαινα as., chor. et t.
 προσέχουσ' ἔτυχον ἱμνωτῆς ἔργοισι, as., i. et dm. h.

Ἐπικύλης Εὐριπίδου ἀνὰ τὸ δω-
 δεκαμηχάρον ἄντρον. ἐκ δὲ
 τοῦ λέγειν ἀνὰ τὸ δωδ. (h. e. ad
 modum τοῦ δωδεκαμηχάνου) Κυρ.,
 ἤγουν ἀνὰ τὰς δώδεκα ἐκείνης αἰ-
 σχρὰς μηχανὰς, δείκνυσιν αὐτὸν
 πάντῃ φανότατον. S. commemoratur
 hoc scortum etiam Thesm. 104.

1255. φασί, ὡς πάντα ταῦτα τὰ
 ἔπη ἐκ τινος δράματός ἐστιν Εὐρι-
 πίδου. Ἀσκληπιάδης, παρὰ τὰ ἐξ
 Ἐκάρβης Εὐριπίδου (67. seqq.), ἐν
 μιμήσει δηλονότι. (cf. annot. ad 1238.
 seqq.) οὕτω γὰρ παραγέγραπται ὡ
 στεροπα Διὸς, ὡ σκοτία νύξ,
 τί ποτ' αἶθερ ἐννοχορ; πρύς-
 πολον δὲ (sic vulgo odd.) ὀπηρέ-
 την. ψυχὴν δὲ, ὡς φαινόμενον·
 ἄψυχον δὲ, ὡς ἄψυχον, καὶ εὐθέως
 οἰζόμενον etc. S. comparat Be. νύμ-
 φην ἄνυμφον etc. Hecub. 587.

1259. φρ. δεινὰν ὄψιν. Hecub.
 74. εἶδον γὰρ φοβεράν ὄψιν. Sp.

1260. μελαν. μέλανα καὶ νεφρι-
 κα ἱμάτια φοροῦντα, ὡς θανάτου
 σημαντικόν. S.

1265. ἀποκλύσω. ἀπορρίψωμαι·
 ὅπως εἰσέλθαι ποιῶν ἐν (ἐν) ὄνειροις.
 (vide, quos laudant, Aeschyl. Pers.
 206. seqq., Apollon. Rhod. 4, 670., Sil.
 Ital. 8, 124 seqq.) — ἀκρόσκηνα
 δὲ ταῦτα καὶ ἀσυνάρτητα (?) σὺν
 τοῖς ἑξῆς πᾶσι. τὸ δὲ ὄναρ, ὃ εἶδε,
 τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνὴ τις
 ἐν γαίτων ἀντὶ Γλύκῃ καλονομένη,
 τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς ἀρπάσασα
 φῆκετο. ἐκικαλεῖται δὲ τὸν Πλεσι-
 δῶνα, ὡς πλησίον τῆς Θαλάσσης
 ἰδοῦσα τὸν ὄνειρον. S.

1267. ll. inconcinne θεῶσθε.
 haec saepius confusa.

1269. seqq. ἐκ τῶν Παντεριῶν Εὐ-
 रिπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. — τὸ
 δὲ ἐγὼ δ' ἅ τάλαινα πρὸς τὸ
 φροῦδῃ Γλύκῃ ἔχει τὴν ἀπολο-
 θίαν. κνεφαῖος δὲ ἰωθινή· κνέ-

- λίνου μεστὸν ἄτρακτον εἰ-εἰ-εἰ-εἰλλίσσουσα χεροῖν, as., gl.
et gl. pol.
κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως κνεφαῖος as., 2 i. h.
εἰς ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν· gl. pol. h.
1275 ὃ δ' ἀνέπτατ', ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα as., a. et i.
κουφοτάταις πτερόγων ἀκμαῖς· da. tr. h.
ἐμοὶ δ' ἄχε', ἄχεα, κατέλιπε· δάκρυα, δάκρυά, τ' ἀπ' δμμάτων as., 3 dm.
ἔβαλον, ἔβαλον ἅ τλάμων. gl. pol.
ἀλλ' ὦ Κρηῆτες, Ἴδου τέκνα, τὰ τόξα λαβόντες as.,
2 dm. h.
1280 ἐπαμύνετε, τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, as., i. h. et dm.
κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν! i. d.
ἡμα δὲ Δικτυννα παῖς καλὰ, τὰς κυνίσκας as., cr. d.
et dm. h.
ἔχουσ', ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ. as., dm. et cr. d.
σὺ δ', ὦ Λιδος, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας as., 2 i.
d. br.
1285 δξυτάταιν χεροῖν, Ἐκάτα, gl. pol.
παράφηνον ἐς Γλύκης, i. d. br.
ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω! as., i. h. et. cr. d. c.

φας γὰρ τὸ λυκόφως. S. Μανία. vide 918.

1274. εἰς ἀγ. φέρ. πάλιν ἐπὶ πειρίαν καὶ μικροπέπαιαν αὐτὸν κωμῶδει. ὅλοι δὲ καὶ, ὅτι ἐν τοῖς μέλεσι δις τὰ τοιαῦτα λέγει Εὐριπ., ἀνέπτατ', ἀνέπτατο, καὶ τὰ λοιπὰ. S. sane ejusmodi repetitionum plenus est Eurip. — ἀποδ. etiam Germani dicere solent weggeben pro verkaufen.

1279. οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδῃ ἐστίν, ὥς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν. ἐπεὶ δὲ ἐν Κρήτῃ ἦν ἡ τοῦτο λέγουσα, διὰ τοῦτο λέγει Ἴδης — ἐπαμύνετε. Δικτυνναν δὲ λέγει τὴν Ἀρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τῶν κυνηγετῶν ἐστὶ τὸ δάκτυα φέρειν, ἔφορος δὲ κυνηγίας ἡ Ἀρτεμις. φασὶ δὲ, ὅτι νύμφη τις Βοιτόμαρτις καλουμένη (Cressa), θηροπόνοσά ποτα δικτύοις τιεὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ἐπὶ Ἀρτέμιδος ἐνεσθείσα Δικτυννης Ἀρτέμιδος ἐ-

ρὸν ἰδρύσατο. (vide Pausan. Corinth. c. 30., Callimachi interpp. ad h. in Dian. 190. seqq.) — ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Κρητῶν Εὐριπίδου. S.

1280. τὰ κῶλα. τοὺς πόδας δμῶν. gloss. Br. ἀμπ., ἀναπάλλετε, jactate, seu movete, pedes, accurate.

1282. ll. immissa glossa παῖς Ἀρτεμις καλὰ. cf. Vesp. 361. κυν. τὰς κύνας, ὥς φιδίλας καὶ φιαλίσκας. διπύρους δὲ ἀντὶ τοῦ δικλῆς. S.

1284. δι. π. ἀν. λαμπ. i. e. utraque manu tenens facem; quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quae inde ἀμφύπυρος dicitur a Soph. in Trach., ut erudite monet Sp. ad Callim. h. in Dian. 11. K.

1285. ὁξ. χερ., agilibus manibus.

1286. praeluce mihi in domum Glyceas, ut ingressa rem furtivam ibi deprehendam. K.

ΔΙ. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

ΑΙ. κάμολ γ' ἄλεις. i. tr.

ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
1290 ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποιήσιν ἡνὶ μόνος·
τὸ γὰρ βάρος ἡνὶ βασυνιεῖ τῶν ῥημάτων.

ΔΙ. ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.

ΧΟ. ἐπίποροί γ' οἱ δεξιόι. d. t. c. πρῶδ.

1295 τόδε γὰρ ἔτερον αὖ τέρας νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων, t. t. c.
δ τίς ἂν ἐπενόησιν ἄλλος; μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις
t. t.

ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, t. d.

ἐπειθόμην, ἀλλ' ὥδομην ἂν αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν. i. t. c.

ΔΙ. ἴθι νῦν, παρίστυσθον, παρὰ τῷ πλάστιγγ'...

ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἰδοῦ. i. tr.

1300 ΔΙ. καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἐκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω.

ΕΥ. ἐχόμεθα.

ΔΙ. τοῦπος νῦν λέγεται εἰς τὸν σταθμὸν.

ΕΥ. εἴθ' ὦφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

ΑΙ. Σπερχεῖε ποταμὲ, βοὺν νόμοι τ' ἐπιστροφάι.

1305 ΔΙ. κόκκυ, μεθεῖτε, καὶ πολὺ γε κατωτέρω

1292. τοῦτο, sic. cf. 659.

1293. τυροπ. πρὸς γὰρ τὸν σταθμὸν ἐπωλεῖτο δ τυρός. S.

1094. *industrii sunt viri periti*, i. e. artifices, *proctae*; semper novi quiddam excogitant.

1296. μὰ τὸν, ἐλλειπτικῶς ὁμνᾶν· καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προσετιθέναι τὸν θεὸν ἐν λαβείᾳ χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιοῦτοις ὅροις χρῆσθαι ἐκφυγηζόμενοι etc. S. cf. Sp. et Matth. gr. §. 281, 2.

1297. τὸ ἐπιτ. ἀντὶ τοῦ συνελθόντων. — S.

1298. sic meliores codices. vulgo ἐπειθόμην, corruptio metro.

1299. παρὰ τῷ πλ. παρὰ τοῖς λεγομένοις ζυγαῖς. τὸ δὲ σχῆμα αττικόν, ὡς τὸ χεῖρε, τὸ πόλις, καὶ ἡ τῷ σιῶ. πλάστιγγ δὲ τὸ κατηρημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. S. significat vox

etiam patellam, quo utebantur in ludo κοττάβων (Pac. 1159.), flagellum ap. Aeschylum Cho. 288., denique bullam, equorum collis circumdatam, Rhés. 303. Sp. ἰδοῦ. vide 448., 605.

1301. κοκκύσω. σπέρσω, σπέρθημα δῶ, δίκην ἀλεκτρονόου βοήσω. τὸ δὲ εἴθ' ὦφελον ἀρχὴ τοῦ Μηδείας δράματος Εὐριπίδου. S.

1302. ἐχ., *tenemus*. — τοῦπος — σταθμὸν. Br. *verum jam recitate ad stateram. recitant autem proctae, dum eam manu tenent*. B.

1304. βοὺν νόμοι, ὅσοι βοῶν κατανεμόμεναι. ἐστὶ δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου. S.

1305. κόκκυ. Etymol. et ex eo Suid. κόκκυ of Ἀττικοί τὸ τὰ γρ. Hesych. κ.: τὸ ἐλάχιστον. Eustath. in Odys. δ', p. 1479, 43. *adverbium esse ait ap. Comicam. qui haec notavit, Dukerus vocem ridiculi causa*

χωρεῖ τὸ τοῦδε.

EY. καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταῦτιον;

ΔΙ. ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἑριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοῦπος, ὥσπερ τάρια.
σὺ δ' εἰσέθηκας τοῦπος ἐπιτερωμένον.

1310 EY. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.

ΔΙ. λάβεσθε τούτων αὐθις.

ΔΙ. καὶ EY. ἦν' ἰδοῦ.

ΔΙ. λέγε.

EY. οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος.

ΔΙ. μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

ΔΙ. μεθεῖτε, μεθεῖτε, καὶ τὸ τοῦδε γ' αὖ ῥέπει.

1315 θάνατον γὰρ εἰσέθηκε, βαρύτερον κακῶν.

EY. ἐγὼ δὲ πειθῶ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημίνον.

ΔΙ. πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.

ἀλλ' ἕτερον αὖ ζῆται τι τῶν βαρυστάμων,

ὃ τί σοι κατέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.

1320 EY. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτ' αὖ μοῦστί, ποῦ;

ΔΙ. φράσω.

βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

fictam putat, quia Bacchus 1301. dixit κοκκῶσω, i. e. λέξω, seu βοήσω. lepide illo loco Welckerus *Und lässt nicht eher, als ich euch kukuka, los!* hic Vossius *Kukuk! die Hände ab!* cf. Concion. 30. μεθεσθε, ut longe aptius, et h. l., et 1314., malit Porson. ad Eurip. Or. 141., sed μεθεῖτε, sive μεθεῖτον, ex pristina forma ξω derivatum quo rarius invenitur, eo minus sollicitandum esse videtur sine auctoritate librorum.

1307. ἑριοπ. ὡς οἱ τὰ ἑρία πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. S.

1311. ἦν' ἰδοῦ ἐκ παραλήλου. gloss. Victor. scribitur etiam ἦν ἰδοῦ, eodem sensu.

1312. τὸ οὐκ ἔστι Π. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. τὴν δὲ πειθῶ χοῦμα νοῦν οὐκ ἔχον φησιν, ὅτι τὸ πειθεῖν κοιμῆσαι καὶ εὐροφῆ λόγων ἐστὶ, παραγόμενα τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὐκ ἀληθοῦς διάνοια. τὸ δὲ λέξης ἐξ Νιδῆς Αἰσχύλου. S.

1320. ita D. auctore Seidlerio, codd. sub Euripidis persona ποῦ φράσω;

1321. hoc alii referunt ad Euripidis Telephum, alii ad ejus Philoctetem vel Iphigeniam in Aulide; alii denique ad Aeschylī Myrmidones. Eustath., notante K., ad Odyss. α', p. 1397, 18., secundum Herodorum, vet. grammaticum, κύβον, φασί, διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε ἀναρρίπτον, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθιν' ἠνθελίη ἂν τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνει κομφοδουμένῳ στίχῳ βέβληκ' Ἀ. δ. κ. κ. τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἐκεῖτο δ' ὁ στίχος ἐν τῇ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις λαμβινοῖς, ἐνθα κυβερνώντας τοὺς ἥσας εἰσῆγαγε (Eurip. fragm. p. 250. poststrae ed.). περιγρήθη δὲ φασί, ὅλον. ἐκεῖνο τὸ ἐπιεσώδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ. S. — τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος, δεικνὺς, ὡς Αἰσχύλος συνέτηκε. τὸ δὲ σιδηρο-

λέγοιτ' ἄν, ὥς αὐτῇ 'στὶ λοιπὴ σφῶν στάσις.

EY. σιδηροβριθὲς τ' ἔλαβε δεξιῇ ξύλον.

AI. ἐφ' ἄρματος γὰρ ἄρμα, καὶ νεκρῶ νεκρὸς...

1325 AI. ἔξηπάτηκεν αὐτὸν σε καὶ νῦν.

EY. τῷ τρόπῳ;

AI. δὴ ἄρματ' εἰσήνεγκε, καὶ νεκρῶ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

AI. * καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτόν, τὰ πνιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν,
1330 ἔμβας καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία.
ἐγὼ δὲ δὴ ἔπη τῶν ἑμῶν ἔρω μόνα.

AI. ἄνδρες φίλοι, καὶ γὰρ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ
οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ' ἥδομαι.

1335 II A. οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὦν περ ἡλθες οὐνεκα.

βριθὲς ἐκ Μελεάγρου. τὸ δὲ ἐφ' ἄρματος γὰρ ἄρμα ἐκ Γλαύκου Ποσειδῶς Αἰγύλου. τὸ δὲ ἐξ ἡ-
πάτηκεν εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν
καλαιστῶν. εὐεῖνοι γὰρ ἀπατῶντες
τοὺς ἀντιπάλους νικῶσιν.

1322. recitate: nam haec ultima
est appensio.

1324. locum integriorem profert
Schol. Euripidis ad Phoen. 1194. ed.
Matth.: ἐφ' ἄ. γ. ἄ. κ. ν. νεκρὸς,
Ἰπποῖ δ' ἐφ' Ἰπποῖς ἦσαν
ἑμπροσθέντες. annotavit Br.

1326. sic Paris. 2820., Rav., Bekk.,
D. σισίθης Mut., Ven., ut vulgo.

1327. πανταχοῦ τῶν Αἰγυπτίων
ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. S. Be.
„qui adaneti erant gestandis oneri-
bus, quum assidue cogerentur a re-
gibus portare materiam ad extruen-
das praecipue pyramides.“ Sp. con-
ferri jubet Av. 1048. οὐκ Αἰγύπτιος
πληθοφόρος, non aegyptius late-
rum bajulus. inde Exod. 20, 2.
Aegyptum dici domum servitutis,
ut in qua Hebraei coacti fuerint
non modo πληθοφορεῖν, verum
etiam πληθοφορεῖν, lateres coque-
re,“ etc.

1328. καὶ — ἔπος. hoc si dixit
Comicus, per ellipsin duriores dixit.
suspicor autem, hanc esse manum
ejus καὶ μ. ἐπελγῇ (urgeat me) κ.

ἔπος. μ et π permisceri in libris,
tralatitium est, isque fuerit fons
erroris. κατ' ἑποῖ. singulis ver-
sibus.

1329. Κηφισ. cf. 897.

1332. ἀνδρες φίλοι εἰσίν. ur-
bane dictum; neque a vero aberravit,
qui hanc ipsius Aristophanis
de utroque Tragico sententiam esse
existimabit. cave enim omnia ab eo
dicta in Euripidem ad vivam resce-
ces, quod fecere quidam inepti atque
inhumani, qui gaudent insultare ma-
gnis nominibus; sed ficta veris ad-
miscuit Comicus more poetarum, po-
pulo ut placerent, quas facissent
fabulas; quemadmodum etiam So-
cratem irrisit in Nubibus, non quo
plane sic sentiret de viro sapien-
tissimo, probissimoque. — φίλοι
Paris. 2820., Rav. Junct. 2. et sub-
secutae quaedam edd., item Bekk.
et D. perperam alii libri σοφοί,
quo admissio pondus non habent
verba τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν

1334.

1334. σοφὸν μὲν Εὐριπίδην λέ-
γει, ἡδεσθαι δὲ τῷ Αἰσχύλῳ. οὕτως
Ἀριστοφάνης. — recte, siquidem no-
men σοφοῦ Euripidi magno veterum
consensu tribuitur, ut annotavit Sp.
et h. l., et ad 729. cfr. 1361.,
1377.

ΔΙ. εὖν δὲ κρίνω;

ΠΛ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνης, ἴν' ἔλθῃς μὴ μάτην.

ΔΙ. εὐδαιμονοίης. φέρε, πόθεσθ' ἐμὸν ταδί.
ἐγὼ κατήλθον ἐπὶ ποιητήν.

ΕΥ. τοῦ χάριν;

1340 ΔΙ. ἴν' ἡ πόλις σωθεῖται τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινήσειν
μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξιον μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίνα ἔχεται
γνώμην ἐκότερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.

1345 ΕΥ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;

ΔΙ. τίνα;
ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπυτον τούτου πέρι.

ΕΥ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτρυν

1836. ἀπει, adibis. Br.

1338. πόθεσθ' ἐ: ἀκούσατε. gl. Br.

1339. verbis τοῦ χάριν; Euripidis persona adscripta est in Elbing., cui personae, utpote protervae et semper praefestinant, Br. atque editores magis illa convenire consent quam Plutoni, vel Aeschilo, ad quos in aliis libris referantur. cui sententiae subscribo.

1340. σωθ., servata, i. e. cum servata fuerit: adhuc enim periclitabatur, durante bello. cf. ad 1343. τοὺς χοροὺς, choros solennes.

1343. περὶ μὲν οὖν περὶ Ἀλκ. περὶ τῆς δευτέρας λέγει αὐτοῦ ἀποχωρήσεως (in thracium castellum suum, et inde in Phrygiam, meta Lacedaemoniorum: vide Plut. Vit. Alcib. cap. 35, sequ., et ibi Bähr.), ἦν ἐκὼν ἔφυγε, κατελθὼν μὲν ἐπὶ Ἀντιγένοσ (archonte: v. Xenoph. Hellen. 1, 3.), πρὸ ἰνιαινοῦ τῶν Βακτράων, διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιγένο τῷ κυβερνήτῃ τὸ ναυτικόν, καὶ ἡγεθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, δυσχερανοίης ὑπὸ Ἀθηναίων. — δυστοκεῖ δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς κάσχει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δυστοκούντων γυναικῶν. — S. Welcker. denn die Stadt ist in

Kindernoth daran, i. e. vehementer dubitat, quem ducem creet. et similiter Droysen

Erst will ich fragen, was von Alkibiades

Ein Jeder denkt: denn es liegt mit Dem die Stadt in Wehn.

mira sane metaphora, ut non inepte suspiceris, frandem subesse. certe aptum, si quid aliud, et persimile ductibus litterarum, foret δυστατεῖ.

1346. παρὰ τὰ ἐκ τῶν Ἰωνος Θρονῶν, ὅπου ἡ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσεῆα φησὶ σιγᾶ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται γὰρ μὴν. ὁ δὲ λόγος, „ποθεῖ μὲν, ὡς δραστήριον, διὰ τὰς νίκας: ἐχθαίρει δὲ, ὡς τυραννικόν, ἢ ὡς εἰς Λακεδαιμονίους χωρήσαντα. S. de Ione Chio, Tragico, laudantur Fabricius Bibl. gr. 2. p. 307. sequ. ed. Harles., et imprimis Bentl. Epist. ad Mill. Opusc. p. 494. sequ. ed. Lips. dramatis Illius et versus, quem hic respicit Aristoph., meminerunt Athen. 4. c. 25., Plut. Alcib. c. 16., Hesych. in σιφόσσα Ἑλένη, Suid. vv. σιγῶ et ἄφρονοι. cf. 662.

1348. αὕτη Εὐριπίδου ἡ γνώμη, μὴ καταδέχεσθαι καθάπαξ Ἀλκιβιάδην. — S.

- βρωδὸς πέφυκε, μεγάλη δὲ βλάπτειν ταχὺς,
 1350 καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
ΔΙ. εἰ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΔΙ. * οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
 μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
 ἦν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
 1355 *ΔΙ.* νῆ τὸν Δίῳ τὸν Σωτήρᾳ, δυσκρίτως γ' ἔχω·
 ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
 ἄλλ' ἐτι μίαν γνώμην ἐκάτερος εἵπυτον,
 περὶ τῆς πόλεως ἦντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. εἰ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησαίᾳ

1349. φανείται pro πέφυκε Rav. et Suid. in Σάφιοι, unde Dind. ac-
 civit. Beckio videtur interpretamen-
 tum, nobis διτετογραφία, sed ita, ut
 πέφυκε a manu emendatrice esse
 arbitremur, μεγάλη δὲ pro vulgato
 μάλα δὲ γε habent plures MSS.
 et Suidas, quos merito probaverunt
 editores.

1352. sequi. male Br. versum μά-
 λιστα etc. delet, tanquam spurium,
 qui nec per se suspicionem moveat,
 et in omnibus fere libris legatur.
 haud magis tamen insimulandus esse
 videtur antecedens versus, quem qui-
 dam uncinis includere propterea, quod
 hos versiculos ita comparatos esse
 putabant, ut alter alterum excluder-
 et. sic sane est, si ab eadem
 uterque persona pronuncietur. quid
 autem, si haec est Aristophanis
 manus?

εἰ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα
 γνώμην ἔχεις;
 οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πό-
 λει τρέφειν;

ΔΙ. μάλιστα etc.

ita existimo. urbe prohiberi Eurip.
 jussu erat Alcibiadem. quam senten-
 tiam expendens Bacchus Aeschylum
 interrogat οὐ χρὴ — τρέφειν; annon
 oportet leonis catulum in civitate
 nutrirī, quod hic dixit? ad quae
 caute respondet Aeschylus.

1354. ἐκτρέφῃ Dind. secundum
 Plut. l. l. ad 1346. sed aptius vide-
 tur praeteritum, quia non educandus
 hic agitur leo, sed educatus, i. e.
 grandis validusque, cui cedere me-

lius esse ait Aeschylus quam adver-
 sando plecti.

1359. turbatum hic est in codd.,
 idque jam olim: qua re permoti,
 opinor, magis quam propterea quod
 vel scurriles vel alieni a proposito
 viderentur, hos versus usque ad illa
 ἐγὼ μὲν οἶδα notavisse Aristarchum
 atque Apollonium memorat S.; quod
 judicium quomodo sequamur, prohi-
 bet mentio τῶν ἐξιδόν 1375. (cf.
 1362.), ut Sp. observavit. male haec
 cohaerere sentiens Br., nisi recidendi
 sint isti versus, certe 1364. ἔτερον
 μὲν οἶδα scribendum esse putavit;
 quod nonnullis placuit, sed hoc est
 laterem lavare, forte trajecti sunt
 hi versus et inserendi post 1372.;
 tum ponendum αἰετοὶ γ' ἐν αἰθέρι,
 i. e. ἐς αἰθέρα (Aeschylus, Ag. 1336,
 πρὸ τίς — Μόλοι τὸν αἰεὶ φέροντες
 ἐν ἡμῖν Μοῖρ' ἀτέλειτον ὕπνον,
 pro ἐς ἡμᾶς: cf. Porson. ad Eurip.
 Med. 628.); quo facto procedit ora-
 tio, nec quidquam est quod reprehen-
 das: nam recte atque ex regula istis
 1371. εἰ νῦν γε — σωζόμεθ' ἂν;
 haec εἰ τις πτερώσας etc. subji-
 ciuntur ἀσυνδίστως, utpote ἐπεξηγητικά:
 quam formam loquendi H. ad Eurip.
 Bacch. 237. et Soph. Philoct. 56.,
 Matth. ad Hecub. 777., alique il-
 lustraverunt. — durissime K. „No-
 tandum est, πτερώσας τις hic dictum
 esse pro πτερώσαντός τινος, ut ex
 Corinthio de Dial. att. monuimus ad
 Plut. 277. secundum constructionem
 enim grammaticam verba hujus loci
 ita collocanda sunt εἰ αἰεταὶ αἰετοῖς

1360 * αἵροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

ΔΙ. γέλοισιν ἄν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, καὶ ἔχοντες δξίδας
φαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.

ΔΙ. λέγε.

1365 ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντι πίστ' ἄπιστά.

ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπέ καὶ σαφέστερον.

ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,

1370 τούτοις χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.

εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοις, πῶς
τὰναντί' ἄν πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;

ΔΙ. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σωφοτάτη φύσις!
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὔρες, ἢ Κηφισοφῶν;

1375 ΕΥ. ἐγὼ μόνος, τὰς δ' δξίδας Κηφισοφῶν.

ΔΙ. τί δὲ λέγεις σύ;

ΔΙ. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον

πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα (Κλεόκριτος καὶ Κινησίαν) περῶσαντός τινος Κλεόκριτον Κινησίαν. — S. — ὡς λεπτός, καὶ ὡς ξένος, καὶ ὡς κόλαξ. ἐμνήσθη δὲ καὶ τοῦ Κινησίου, ὡς τοῦτον καὶ τοῦ Κλεόκριτου ὁμοφρονοῦντων. — alius interpretatur δὲ Κιν. λεπτός ἦν· ὁ δὲ Κλεόκρ. μοχθηρός. φησὶν οὖν, ὅτι εἰ τις ἀντὶ περῶν Κλεοκρίτου Κινησίαν παραβάλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβῇσεται αὐτοῖς ὀλέσθαι (ὀλεῖσθαι) ἀποφορήτους γενομένους. postrema haec falsa sunt. bene monuit Be., Cleocritum valde vastum ac procerum fuisse, unde Av. 818. Comicus ei tribuat matrem struthiocamelem. contra Cinesias, teste Athen. 12. p. 551., ἦν ὄντως μικρότατος καὶ λεπτότατος. „Hujus igitur,” inquit, „tantam levitatem corporis esse dicit, ut si loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnae molis homini, utrumque venti sint in sublimē sublaturi. quam rem per jocum

dicit utilem fore Atheniensium saip.: nam si isti duo sublime volantes in proeliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincere posse Athenienses.“

1367. — παρὰ τὴν παροιμίαν σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον. S. irridet Euripidis σοφίαν. cf. ann. ad 64.

1369. οἷς δ' οὐ χρο., quibus vero non utimur, i. e. improbis nihilque hominibus, quales fuere Cleocritus et Cinesias, de quibus jam dicet secundum nostram correctionem.

1373. εὖ γ', ὦ Παλ. πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα, ἐπειδὴ (vulgo ταῦτα. ἢ ἐπειδὴ) ὁ Παλ. μηχανικός καὶ ἐφευρετής ἦν. — S. Athen. 1, 17., notante Be., Παλαμήδισόν γε τοῦτο τοῦδεσθημα καὶ σοφόν. de Palamede vide Hygin. fab. 95., Pausan. Corinth. c. 20., Soph. Philoct. 70., 981. sequ.

πρώτον, τίσι χρῆται· πότρυα τοῖς χρηστοῖς;

ΑΙ. πότρυα;

μισεῖ κάκιστα.

ΑΙ. τοῖς πονηροῖς δ' ἤδεται;

ΑΙ. οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.

1380 ΑΙ. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,

ἢ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρι;

ΑΙ. εὐρισκε νῆ Αἴ', εἴπερ ἀναδύσει πύλιν.

ΑΙ. ἐκεῖ φράσαιμι' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.

ΑΙ. μὴ δῆτα σὺ γ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τάγαθά.

1385 ΑΙ. τὴν γῆν ὅταν νομίωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων·

πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

ΑΙ. εὖ, πλὴν ὁ δικιστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

1377. πότρυα; negatio morata per interrogationem. (Germani similiter *waher?*) sic Concion. 976. percunctanti anni respondet adolescens πότρυα; i. e. οὐδαμῶς, sed, ut ait Hesychn., μεθ' ὀποκρίσεως. vid. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. p. 115. Br. S. πότρυα ἀρνητικῶς, ὡς τῷ οὐδαμῶς. πρὸς βίαν δὲ πρὸς ἀνάγκην, ἐπειδὴ τοὺς οὗτοι καὶ κείνοι ἤγαγεν.

1381. σισύρα. χλαῖνης εἶδος εὐτελοῦς, ὡς ἐξ ὠλεῖς, ἢ ἀπλοῖς, ἢ τι τοιοῦτον. καὶ ἀλλαγὰ χειμῶνος ὅντος τρεῖς σισύρας ἀφείλετο. τινὲς δὲ ἡμῶν τραπεζῶν, καὶ παχὺ, περιβόλαιον ἀγροικῶν, δουλικῶν, παλαιῶν· ἢ χιτῶν δερμάτινος. Βορέη δὲ λέγουσιν Ἠλίφ τε τοιαύτην ἐξιν γενέσθαι, ὁπότερος ἀνδρὸς ἀγροικοῦ ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν (cf. Nub. 10.) ἐκδύσῃ. ὁ δὲ νοῦς, «μήτε χρηστὸς, μήτε φαῦλος, ἢ ὁχληρὸς, καλὴς συμφέρει» etc. S. Sp. μήτε χλ., μήτε σισ. quarum illa e lana, haec e pillis caprinis, ut ait etiam S., parabatur; illa levius indumentum, haec gravius ad evitandum frigus. quamquam χλαῖνα et χλαῖνις etiam de veste hiberna fuerit dicta ap. Pindarum Ol. 9, 146. etc.

1382. ἀνάδ. ἐκ ἀνέλθῃ ἐκ τῆς δυστυχίας, ὡς ἐκ βυθοῦ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν βυθιζομένων νηῶν. S.

1383. Paris. οὐχί. fort. ἐνθαδὶ δ' οὐχί β., numero alacriore.

1384. ἀνίει ἀντὶ τοῦ ἀνάπεμπε. παρὰ τὴν παροιμίαν ἐκεῖ βλίε-
κουσα δευρὶ ἀνίει τάγαθά. S.

1385. τὴν Περικλίου γυνάμην λέγει, «εἰ τὴν μὲν Ἀττικὴν ὡς πολεμίων ἑάσουσι τέμνεσθαι, ἢ καὶ οὐ (ἴμο αὐτοὶ) τέμνουσι (fort. τεμνοῦσι), τὴν δὲ Λακωνικὴν περιπλεῖν οὐκ οὐκ».

— S. vid. Thucyd. 1, 143.

1387. — ἔνα μὲν πόρον ἡγεῖσθαι (ἡγεῖται) χρημάτων τὸ ναῦς ὡς πλείεστας ἔχειν· τὸν δὲ ἄλλον πόρον (rationem parandae pecuniae, emolumentum, redditus), ὃς ἂν ἔξω (ἴμο ἔσω) τῆς γῆς ᾖ, τοῦτον ἀπορίαν νομίζειν, ὡς τὰ θεωρικὰ, ἢ δικαστικά, ἢ ἐκκλησιαστικά. συμβουλεύει οὖν πᾶσαν τὴν ἐν τοῦτοις γινωμένην δαπάνην ταῖς ναυσὶν ἀπορίσαι. — S. haec res quanto constituerint quotannis Atheniensibus, praesertim iudicum merces, et concionalis, de eo existimare licet reputanti quae annotavimus ad 140. sed etiam sumtus θεωρικῶν, et festorum publicorumque spectaculorum, opes Atheniensium exhauriebant: vid. Köpkei Gesetzgebung der Griechen pagg. 454. seqq., 479.

1388. probat quidem hoc consilium Bacchus, sed veretur tamen, si quid inde boni redundaverit ad remp., ne id totum absument iudices, quos

- ΠΛ. κρίνοις ἄν.
 ΔΙ. αὐτὴ σφῶν κρίσις γενήσεται.
 1390 αἰρήσομαι γὰρ, ὄνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.
 ΕΥ. μεμνημένος νυν τῶν θειῶν, οὓς ὤμοσας,
 ἢ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἰροῦ τοὺς φίλους.
 ΔΙ. ἡ γλῶσσ' ὁμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἰρήσομαι.
 ΕΥ. τί δέδρακας, ὃ μισρώτατ' ἀνθρώπων;
 ΔΙ. ἐγώ;
 1395 ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τὴ γὰρ οὖ;
 ΕΥ. αἰσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;
 ΔΙ. τί δ' αἰσχροὺν, ἣν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῇ;
 ΕΥ. ὃ σθένει, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;
 ΔΙ. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστι κατθανεῖν,
 1400 τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον;
 ΠΛ. χωρεῖτε τολύην, ὃ Διόνυσ', εἴσω.
 ΔΙ. τί δαί;
 ΠΛ. ἵνα ξένισω σφῶ πρόν ἀποπλεῖν.
 ΔΙ. εὖ τοι λέγεις,
 νῆ τὸν ΔΙ'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.
 ΧΟ. μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων t. d. c. στ.
 1405 ζύνεισιν ἡκριβωμένην·
 πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
 ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖ,
 t. t. c.
 5 ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις, t. d.

inprimis odit hic noster, ut ex Vespis aliisque ejus fabulis intelligitur.

1390. versus tragici coloris, fortasse ex amissa quadam Euripidis fabula, ut suspicatur Welckerus.

1393. ἡ γλ. ὁμ. παρὰ τὰ ἐξ Ἰκπολόντων (576.) ἡ γλῶσσ' ὁμώμοκ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. S.

1397. παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου τί δ' αἰσχροὺν, ἣν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῇ; S. „Eundem versum salse in Euripidem retorsit Laïs meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athen. p. 582, C.“ — Br.

1399. cf. 1022. Thaletis proprie hoc placitum: vid. Diog. Laërt. 1,35. Welcker.

1400. dictum σοφιστικῶς, more Euripidis Aristophanei.

1401. saepe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione unus tantum compellatur. cf. Lysistr. 1092., Vesp. 941., Soph. Oedip. Col. 1028. etc. sic etiam Latini. E Br.

1402. invitatio eo aptior, quia mos erat epulari reportata victoria scenica. vide Concion. in fine, et Platonis Symposium. Welcker.

1404. haec antistrophica esse, nemo facile negaverit. quare αὖ pro αὐθις et φίλοις pro φίλοις scripsi, Dindorfium secutus, 1407. et 1409.; quae facillimas sunt mutationes.

- ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι t. t.
 1410 διὰ τὸ συνετὸς εἶναι. ith.
 χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει ἀντ.
 παρακαθήμενον λαλεῖν,
 ἀποβαλόντα μουσικὴν,
 τὰ τε μέγιστον παρλιπόντα τῆς τραγωδικῆς τέχνης·
 1415 (5) τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
 καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι
 παρφυρονοῦντος ἀνδρός.

1411. cf. annot. ad 840. S. — τὸν Σωκράτη ἐνταῦθα κατηγορεῖ. ζῶν γὰρ οὗτος ὡς πολυλόγος κατηγορεῖτο, ὅτι πολλοὺς λόγους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ τραπέζαις διεξήρχετο περὶ φιλοσοφίας. λέγει οὖν, ὅτι καλὸν ἐστὶ μὴ μετ' αὐτοῦ τινα διαγίγναι, ἀφέντα τοὺς ποιητὰς τοιοῦτους ὄντας, ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἀναβιοῦν αὐθις θάνασθαι· οὐ γὰρ ἀισχύλος ἔτυχε.

1416. σκαρ. — οἶον σκαρισμοῖς,

καὶ λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. σκαριφεύειν γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ἐπετυπᾶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους· καὶ σκαριφίσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐπιστετυρωμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκριβείαν σκιαγραφεῖν. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι λόγοι ὥσπερ σκαὶ καὶ αἰνίγματα διὰ τὸ ἀερῶδες αὐτῶν καὶ λεπτόν. — S. cf. Schneideri lex. v. σκαριφίσομαι. — διατρ., quaestionem, disputationem. Paris. ἀργήν.

ΠΛΟΥΤΩΝ. ΛΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

- ΠΛ. Ἄγε δὴ χαίρων, Λισχύλε, χώρει, a. d.
 * καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
 1420 γνῶμαις ἀγαθαῖς, καὶ παιδεύσον
 τοὺς ἀνοήτους (πολλοὶ δ' εἰσὶν)
 καὶ δὺς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
 καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
 Μύρμηκί 9' ὁμοῦ, καὶ Νικομάχῳ.
 1425 τόδε δ' Ἀρχενόμῳ a.
 καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἤκειν a. d.
 ὥς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.

1419. τὴν ἡμ. πάντως γὰρ οἱ θεοὶ αὐτὴν φιλοῦμεν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐσέβειαν. S. affectata haec mihi videtur esse interpretatio, malimque ὑμετέραν, quae vocabula facile miscentur.

1422. ἴσως τι σχοινίον δίδωσιν αὐτῷ ὁ Κλεοφῶν πρὸς ἀγχόνην, ἣ τι τοιοῦτο σύμβολον θανάτου, [ὡς ξένος δὲ ὁ Κλεοφῶν κωμωδεῖται (cf. 637., 1450. sequ.)] ἢ ὅτι γέροντων ἐμελλε μετ' ὀλίγον τεθνήξουσιν· ἢ ὡς ἀγχόνης ἔξια ἔκρατε. S. recte, nisi quod de aetate hominis nihil compertum habemus.

1423. τοῖσι πορ. τοὺς φερόμενοις. τοὺς τοῖς λέγει, τοὺς περὶ πόρον χρημάτων (1387.) ἐλεηνομένους. εἴη δ' ἂν σχοινίον, δ' ἐκιδίδωσιν αὐτοῖς. S. lexica rhetor. p. 294, 19. πορισταί: ἀρχή τις, ἥτις πόρους δέχεται. ap. Demosthenem comme-

morantur τῶν χρημάτων ταμίαι, καὶ πορισταί. vide Sp. et Boeckhii Staatshaushaltung der Athener 1. p. 179.

1424. ὀνόματα κύρια. ἐπὶ κωνηρίᾳ δὲ οὗτοι ἐκωμωδοῦντο. οὐ πάντως δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν ποριστῶν ἔστιν, ἀλλὰ δὴ οἴονται ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· οὐδὲ γὰρ ὁ Νικομάχος, ἀλλὰ ἤτοι ὁ τραγικός ὑποκριτής, ἢ ὁ πολίτης, περὶ ὧν προσηύχεται, (?) τί δ' ἂν εἴη διδούς; τάχα βρόχους πρὸς ἀγχόνην, ἣ τι τοιοῦτον. ἐνυποδίσας δὲ συνδήσας τοὺς πόδας. S. hic est, ut reor, Nicomachus, contra quem Lysias accusationem instituit, quae extat. fuit autem scriba, γραμματεὺς, non ὑποκριτής, ut quidam S. male autumat. Palmer. Exerc. p. 775.

1425. Ἀρχ. hunc Suidas v. Ἀδελμαντος vocat Ἀρχιμορον. K.

- κᾶν μὴ ταχέως ἤκωσιν, ἐγὼ,
 νῆ τὸν Ἀπόλλω, a.
 1430 στίξας αὐτοὺς καὶ ξυμποδίσας, a. d.
 μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
 κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω. a. par.
 ΑΙ. ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν Θᾶκον a. d.
 τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
 1435 καὶ διασώζειν, ἣν ἄρ' ἐγὼ ποτε
 δεῦρ' ἀφίκωμαι· τοῦτον γὰρ ἐγὼ
 σοφίᾳ κρῖνω δεύτερον εἶναι.
 μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
 καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
 1440 μηδέποτε εἰς τὸν Θᾶκον τὸν ἐμὸν
 μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται. a. par.
 ΠΑ. φαίνεται τοίνυν γ' ὑμεῖς τούτῳ a. d.
 λαμπάδας ἱερὰς, χῆμα προπέμπετε,
 τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
 1445 καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες. a. par.
 ΧΟ. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπείοντι ποιητῇ hexam. her.
 ἐς φάος ὀρνυμένην δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,
 τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπιποιῖς·
 πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων πανσαιμεθ' ἂν οὕτως,

1430. poenae servorum fugitivorum et eorum, qui aliquid gravius deliquissent, vide antiquitatum graec. scriptores, in his Potterum Archaeol. 1. p. 135. sequ.; item Lipsii Elect. 2, 15.

1431. S. τοῦ λευκ. εἴη ἂν οὐ-
 τος ὁ τοῦ Λευκολοφίου (Λευκολο-
 φίδου). οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται
 ἐν Πρωταγόρᾳ. (Plat. Bipont. 3.
 p. 98., Heindorf. p. 485. sequ.) ἦν
 γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους
 στρατηγούτων· ἤγειτο δὲ τοῦ μέ-
 ρους τοῦ ναυτικοῦ. τάχα δ' ἂν
 οὗτος εἴη, ὃν καὶ παραγεγραμ-
 μένον λέγουσιν· οἰκεῖον γὰρ αὐ-
 τοῦ τὸ στίξας αὐτοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ
 σιγματίσας, καὶ ραστιγῶσας· ἦν
 γὰρ ἕνος. — S. Rav. στρατηγός
 ἦν τοῦ ναυτικοῦ. καὶ Εὐκόλις μέ-
 μνηται ἐν Πλάσειν οὕτως περὶ τοῦ

Ἀδειμάντου οὐκ ἀργαλίον δῆτ'
 ἵσσι πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ, Τὸν
 Λευκολόφου (Λευκολοφίδου)
 παῖδα; cf. Plat. Protagora l. l. et
 interpp. Xenophontis Hist. gr. 1, 4,
 21. ambigue dictum λευκολόφου in
 milite, ridiculi causa.

1441. μὴ δ' ἄκων. οἷον, μὴ δὲ
 εἴ τις ἀκοντα τοῦτον λαβόντες
 καθίσαι ἐβελήσουσι. S.

1442. φαίν. πρὸς τὸν Χορόν.
 ἀντὶ τοῦ ἀνάπτετε, ὡ μύσται. S.
 ll. τοίνυν. vid. annot. ad 513.

1446. ἡ τελευταία ἐκδοσις τοῦ
 δράματος. — εὐοδίαν δὲ εὐκο-
 λίαν περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ παρὰ
 τὰ ἐν Πλάτῳ Πρωταγ. ἀποχόλον
 εὐοδίαν μὲν πρῶτα ἀπὸ
 εὐκόματος χέμεν. S.

1450 ἀργυλλῶν τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
καῖλλος δ' βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

1450. ξύνοδοι ἐν ὅ. sunt armorum conflictus. Β. Κλ. δὲ μαχ. παρόσον, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσσαις ναυμαχίαν, Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δακελείας ἀπικέναι, ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι, καὶ εἰρήνην ἀγεῖν, ἐπὶ Καλλίου, Κλεοφῶν ἐπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἰλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων, καὶ θάρακα ἐνδεδυνῶς, σὺ φάσκων ἐπιτρέψειν, εἰ μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι. οὗτος δὲ ὁ Κλεοφῶν ὡς ξένος κωμωδεῖται, καὶ βάρβαρος. οὐ καὶ ἄνω ἐμνήσθη (673.), εἰκὼν φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, — χε-

λιδῶν. μαχέσθω οὖν, φησὶ, Κλεοφῶν, καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι τούτῳ ὁμοιοὶ εἰσιν, ἐν ταῖς πατρίοις αὐτῶν, καὶ μὴ ἐν Ἀττικῇ κινεῖσθαι πολέμους· οὗ γὰρ ἔστιν αὐτῷ πατρίς αὕτη. S. erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem respuebant, et ante hoc tempus post victoriam Atheniensium ad Cyzicum Endio Laconi legato, pacem petenti, multum adversatus fuerat, ut ait Diodorus l. 13. (c. 53., ubi vid. Wes-seling.), et iterum postea post pugnam ad Cynossema, Theopompo archonte, ut ait Eurip. S. ad Orest. p.153. et 202. Palmer. Exerc. p. 776.

VARIETAS SCRIPTURAE

IN CODICE PARISINO.

In Argum. omissum δε.

πρὸς τὸν Κέρβερον.

ὁρμῃ.

προσέεται,

προσπαύων ἄρα.

ἄνοιαν.

περσεφόνην περιελθόντων.

Ἑδριπίδης περί.

τότε Ἑδρικ.

αὐτοῖς τὸν Διόνυσον.

Ἀντιγόνην.

οὕτως.

ὡς καί.

Fabulae versu 5. et 20. γελοῖον, et
similiter 371., 505.

15. σκευή φέρονσ'.

16. ποιήσης.

30. οὐτοσίην.

43. δάκνων.

63. μυριάσις γ'.

64. ἡ τέρα.

69. ἄδον.

70. ἐστίν.

77. ἀνάγειν, — ἄγειν τινά.

79. ποιέ.

143. ὄφιν.

170. τὸν νεκρόν.

175. ἵνα pro ἑάν.

188. ποιέ.

193. περιθρέξῃ — κύκλω.

198. ποιεί.

199. ἴζω πλ.

202. φλυαρήσης.

205. ἀκούση, et sic fere in simi-
libus.

208. ὦ ὅποι bis.

209. βρεμενέμεξ.

216. Διόνυσος, ν et σ finalibus con-
fusis.

221. τ' ἀλγεῖν.

228. εἰκ. σύ γ' ὦ.

234. φλυκτ. γ'.

236. ἀγκύψας.

241. ἡμέραισιν ἡλάμεθα.

245. ἐφθνγξάμεθα. frequens hic er-
ror.

253. ὁ φάρ. ἡμῶν ἄν.

299. αὐθις.

302. προσέπεσαν.

307. αὐρα γέ.

314. σαφές.

315. ἐν ἰδραιοῖς.

322, 3. τήν — τιμήν, et similiter in
similibus melicorum.

325. μύσταισι.

330. ὦ λαχ' ὦ λαχε.

337. λαμπάσι.

338. ἐξαγαγ'.

341. ἡ γνώμη.

342. ἐχόρευεν.

373. ταινωδῆναι.

383. κατ' ἐντέλειαν.

385. ἀζημίως.

386. λαχ' λαχε.

393. ἀγάσσε πρὸς σὺν σοι.

398. κλεισθένην.

402. τοῦτον.

408. αὐθις ὦ καί.

424. περὶ τοὺς ξένους.

425, 6. mire codex σκόψω, σκώπτου-
σιν. sic etiam 676, σκοπεῖσι
habet pro κοπεῖσι.

427. διατρέψης.

440. Ταρτησαία.

445. ἀναστήσεις.
 470. κατεργικτών.
 485. ἐνδοθεν ο. α. ὅτι εἰσέρχ., ut Elbing., quocum liber facit etiam 616., 911., 915., 926., 964.
 499. ἔστιν ἄν pro ἔστι νοῦν, α et ον confusis, ut passim fit in libris.
 510. τὸν χορδόν.
 522. κατησθίνειν.
 529. τοὺς.
 533. φάρυξ.
 539. κλίωνα, ut elisionem saepissime neglexit librarius.
 547. εἶμι τύπτεις.
 556, 7. εἰ δὲ — βάλεις.
 559. ἀνδρες.
 565. δειν θ'.
 587. μοι.
 598. γὰρ γὰν ἰδης.
 606. σὺ γ'.
 616. ἐκεί.
 630. πέρσεται.
 643. ξημπαρ.
 657. ἐκόντας.
 661. τό τ' pro ποτ'.
 663. οἰμώζεται, ζ et ξ litteris confusis.
 682. μουσικοῖς, ut χοροῖς.
 697. πεκοίημεν.
 698. μᾶλλον ἐκ. δοκῶ.
 708. καὶ μοι.
 710. ἔστιν ὁ, quasi scriptum fuerit in autographo τίς ο. ἐνδον ἔστ' ὁ θύρ.
 734. σφράγιόν τ'.
 753. σύμπυκτα.
 774. ἐκποβάλλονα, μ et λλ confusis.
 776. ἦσαι πέμπαι, ex interpretatione.
 792. κομποφανηλορήμονα, et sic fere in aliis similibus.
 842. ἔθι δή.
 860. μὲν καὶ.
 863. λαβόντας propter praecedens λαβάν, ni fallor.
 870. ἡλακούντες.
 883. ῥάδι'.
 891. ἄ pro ἄν.
 894. ἰαχανα. v. ann. ad Eurip. Iph. A. 626.
 910. ἔρῳ pro ὄρῳ.
 913. γὰρ pro γὰν.
 916. ποῶν.
 917. γνώσει τε.
 922. κακοῖσι περικ.
 923. καίος.
 928. ἔλαβεν.
 933. καὶ pro τίς. deinde ἐβελτερώτατοι.
 934. μεμμάκουθοι. omīsum καὶ.
 942. semel legitur μᾶλλον.
 946. τήν ξυντυχίαν, permixtis, ut videtur, ν et ι subscripto, sive potius adscripto: nam adscribitur in vett. libris.
 947. δεῖ ἐμὲ.
 948. et 964. ἐνενα, fortasse pro εἵνενα.
 949. βελτίστους.
 952. αἰξίος, α et αι confusis.
 958. ἐπιτρέψεις.
 959. καὶ σὺ τί.
 965. ἡμῖν pro ὅμῖν, sicut ὁμῶν 1001.
 966. sic liber, nisi quod etiam ipse habet ἰδίδαξα.
 979. ἀγαθούς.
 985. οὐδὲ γὰρ — μηδὲν ἐκ.
 999. τὰ δήματα.
 1007. ὑπενέρεθων, ut ἔχων οὐλων ἐρίων.
 1010. ἐνέτριψεν, et 1038. ἐφενγεν, 1277. κατέλιπεν, vulgo ἐνέτριψε, ἐφενγε, κατέλιπε. contra 1144. et 1155. ἀπώλεσε.
 1015. usque ad 1196. trajecti sunt in codice.
 1016. ἀντιλέγειν et sequente versu κλείν.
 1029. ἀπεφάνθη.
 1038. λαμπάδα ἐφενγεν.
 1044. ἔρχεται pro ἔχεται.
 1047. καταφοβεῖσθαι pro καταφοβεῖσθε.
 1063. σύμμαχος, ut etiam 1088., et et similiter συμφορᾶς 1100., συνέλεξας 1226.
 1069. φανῇ.
 1072. γέ μοι μέλλει.
 1076. τεθνηκότος.
 1084. σὺ γὰρ.
 1085. σῶτος ἄν, fortasse pro οὕτως ἄν.
 1087. αὐτό.
 1094. ὥσπερ γ' εἴ τις.
 1099. μετῆς, ε et ι subscr. confusis.
 1108. τῷ δὲ pro τάδε.
 1118. εὐτυχῆς, nec aliter 1122.
 1131. ἄρ'.
 1138. ἀναρροττεῖν.
 1139. θηλακίον.
 1140. ἱαμβίοισι.
 1158. φροντ. σε.

1181. ἀπολείς.	1272. εἰ-εἰ.
1183. σὸν' ἐποῖσιν.	1285. δέχεται.
1188. μέμψιν ἐπ.	1292. δῆ, fort. pro δέη.
1195. Ἀχιλλεύ, — ἀκούων μάχην.	1295. πῶτον.
1197. λίμνα.	1299. περίετ.
1201. μου καὶ.	1327. οὗς etiam hic liber, non ὡς,
ut Br.
1203. τρίτον ὡ' σχύλε.	1329. παιδία χ' ἡ γυνή.
1207. ὄσιον.	1332. σοφοί.
1217. δυσχεμερίαν.	1338. φέρε δῆ.
1223. συγκλινέες τ', ut Junt. 1.	1342. μέλη.
1231. μελήτων.	1345. etiam liber Paris., sicut E
Brunck. et vett. edd., Aeschyle
haec tribuit, nec male.
1232. ταῦτα pro τάχα.	1349. μάλα δὲ βλέπτειν.
1236. ταῦτ' ἐστ'.	1351. εἰ δ'.
1240. ποτεροῖς.	1362. κατέχοντας, non κατέχοντες,
ut narrat Br.
1241. omissa verba κατὰ γωνίας.	1383. σῶχί.
1242. εἰ- (sic) εἰ-εἰ-.	1385. σπότ' ἄν.
1243. καὶ κερκ.	1410. ἀργήν.
1248. περίβαλ'.	1447. ἐς, non κίς, ut vett. edd.,
etiam Paris.
1250. δὲ pro θαί.	
1253. βουλομένους.	
1257. πρόσπολον.	
1264. ἀρόσον pro δρόσον, α et δ
litteris confusis.	

P O E T A E S C E N I C I

GRAECORUM.

POETAE SCENICI

GRAECORUM.

RECENSUIT ET ANNOTATIONE SIGLISQUE METRICIS IN MARGINE
SCRIPTIS INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

EDITIO SECUNDA EMENDATIO.

VOLUMEN OCTAVUM,

QUOD CONTINET ARISTOPHANIS FABULAS DUAS
ET INDICEM.

A D L U N A M.

LATEANT, LUNA, CANES TE; AT TU, NIHIL IMPETRE NOTA
VANO, COELESTEM PERGIS, UT ANTE, VIAM.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXLV.

ARISTOPHANIS

COMOEDIAE.

RECENSUIT ET ANNOTATIONE INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

EDITIO SECUNDA EMENDATIO.

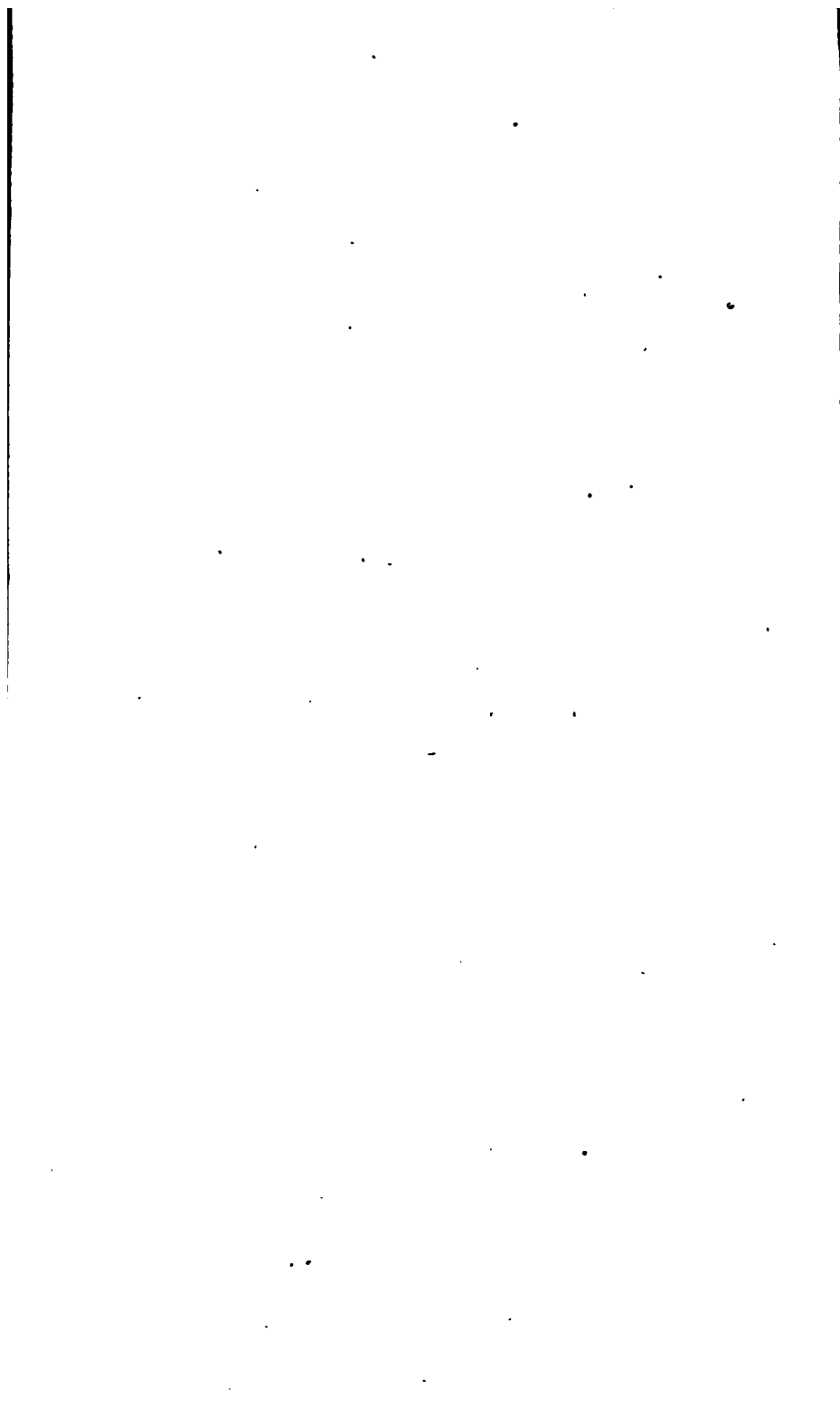
VOLUMEN QUARTUM.

ECCLESIAZUSAE. PLUTUS. INDEX.

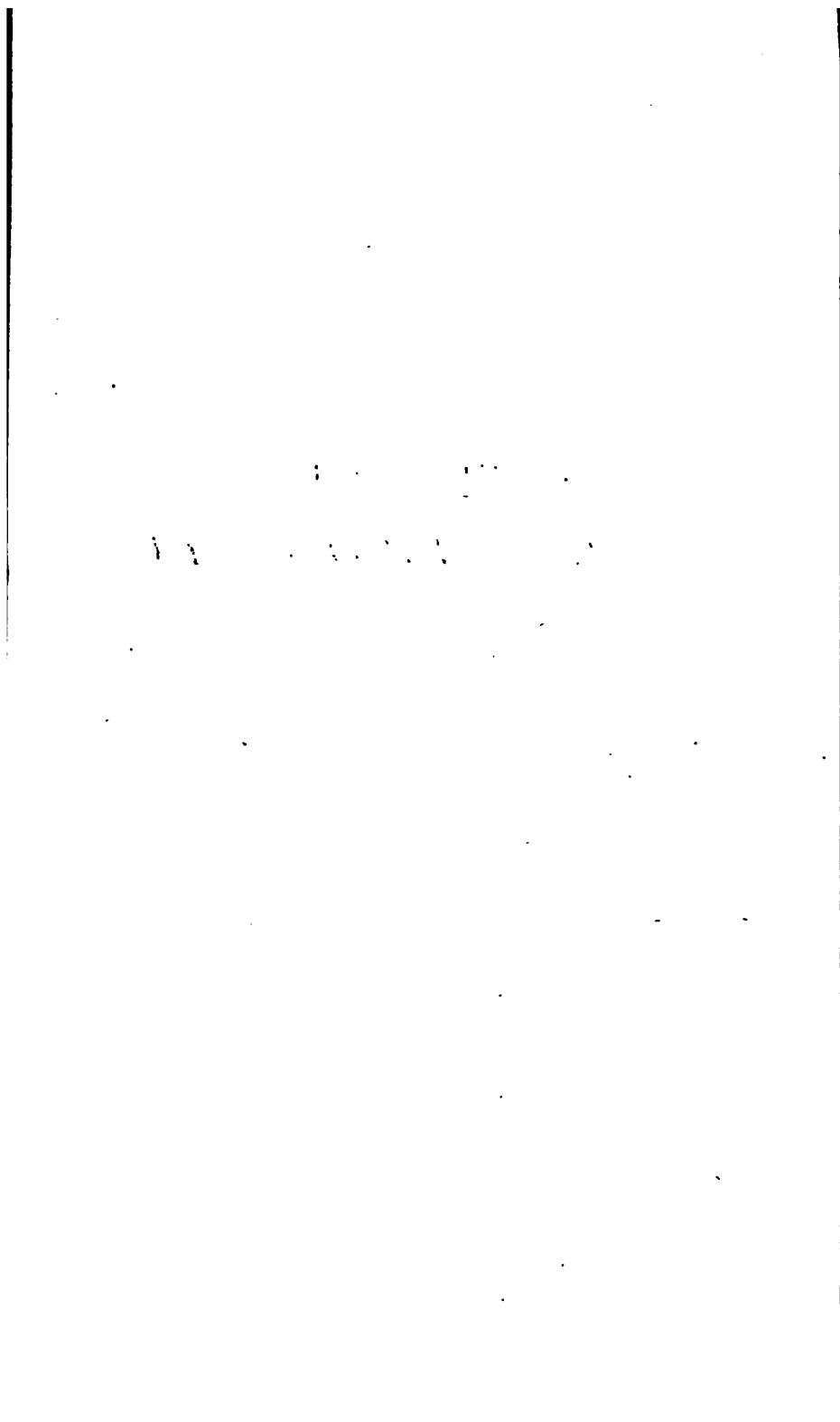
LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAЕ

MDCCCXLV.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάζουσαι πείσαι παραδοῦναι σφισι τὴν πόλιν, δημιουργησούσης μιᾶς ἑξ αὐτῶν. αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι τοιαῦται· πῶγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἄνδρεϊαν ἀναλυμβάνουσι στολὴν προνοήσουσαι, καὶ προασκήσουσαι τὸ σῶμα ἑαυτῶν, ὥς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι. μία δὲ ἑξ αὐτῶν Πραξαγόρα λύχρον ἔχουσα προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ φησὶν Ὡ λυμπρὸν ὄμμα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΤΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

*Ἐν τοῖς Σκίροις ἀνδρῶν προκυθίζεσθ' ἐν στολαῖς
τὰ γύναι' ἔκρινεν γενομένης ἐκκλησίας,*

*Annotationes ad argum. metr. versu
1. et 2. libri*

Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν στολαῖς

Ἀνέραν προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας,

quorum versuum posterioris numeri sunt intolerabiles, nec locum habet participium προκαθίζοντα, sed opus est infinitivo. (decreverunt priore loco sedere in conspectu, habitu virorum.) inepta quoque in hoc genere est forma ἀνέραν. de Σκίροις vide fabulae versum 18.

Acta est haec comoedia anno 4. Olymp. 96., sive ante Chr. nat. 393., archonte Athenis Demostrato, ut docuit Sam. Petitus Miscell. 1. cap. 15. Schol. emendatas ad 193. περί τοῦ

συμμαχικοῦ Φιλόχορος ἱστορεῖ, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἐγένετο συμμαχία Ἀθηναίων καὶ Βοιωτῶν. Petitus l. l. „Inita est,” inquit, „haec belli societas inter Athenienses et Boeotos anno 2. Olymp. 96., Diophanto archonte. Diodorus Sic. 14. (c. 82. init.) ἐπὶ Διοφάντου ἀρχοντος Ἀθήνησιν Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, πρὸς δὲ τοῦτοις Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι, συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποίησαντο. neque eventus belli tam prospere quam rebantur illis cessit. Comicus noster (195.) ὅτε δὴ γ' ἐγένετ' (τὸ συμμαχικὸν scil.), ἤχθοντο. nam cum ad Nemeam fluvium manus conseruissent, plures Atheniensium Boeotorumque quam Lacedaemoniorum milites desiderati sunt. anno vero

περιθήμεναι πάγωνας ἄλλοτριῶν τριχῶν.
ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν στολαῖς

sequente, 8. Olymp. 96., Eubulida Athenis praetore, cum Corinthii, ut refert Diod. (14, 86.) inter se dissiderent atque secessionem facerent, utrinque est dimicatum instructa acie; sed fusi sunt Boeoti eorumque σύμμαχοι. meminit Aristoph. (200.): Κορινθίοις ἀχθεσθε. — ἦσαν γὰρ διάφοροι, dissidebant enim, inquit graecus interpres. atque hinc patet, productum fuisse hoc drama anno 4. Olymp. 96., idque Panathenaeis, quae poragebantur Hecatombaeone mense, quo πρυτάνεις καὶ ἀρχοντες semper suas πρυτανείας et magistratum inibant. itaque toto hoc dramate de ordinanda rep. anni illius, qui iam vertebat, agitur, habeturque ἡ κυρία ἐκπλησία, quasi esset illa, quae coge-batur stata die, Hecatombaeonis ἐνδεκάτῃ. praeterea haec ad Panathenaeorum pompam, ἐν ᾗ οἱ γέροντες θάλλους ἔχοντες ἐκόμπευον (Schol. ad Vesp. 523.), referri debent (743.) τοὺς θάλλους καθίστη πλησίον. meminit et Scirorum (18., 59.), quasi paulo ante praecessissent; quod verum est: nam agebantur die 11. mensis Scirophorionis, qui Hecatombaeonem praecedebat, ubi vult agitata fuisse a mulieribus consilia de occupanda per fraudes rep.: ἀνδ' ὦν συνοίσει — φιλῶν. demum, quia Hecatombaeone mense Μετοικίσεια festum celebrabatur, et inquitini ἐνόλκω pendebant, migrabantque ex aedibus in alias, cum videret nescio quis vasa, quae efferrentur, quaerit, an migret in alias aedes (758. seqq.).“ cf. Palmerii annot. ad fabulae ver-sum 196.

Rebus male gestis identidem per viros, mirum non est, fuisse, qui cogitarent, nunc serio, nunc per jocum, de πολιτείαις γυναικονομασίαις, quales perhibebantur olim Amazonum, Lemniorum (Apollod. 1, 9, 17.), Celtarum, generatimque populo-rum bellicosorum (Aristot. Polit. 2, 6, 6.) et rudiorum, velut hodie-que illorum, qui habitant insulas so-ciales. cf. ann. ad Eccles. 590.

De stata tunc rerum in Graecia sic fere Droysen. (Des Aristoph. Werke, 3. Th., 8. 309.) „Der Aus-gang des peloponnesischen Krieges hatte der Macht Sparta's ein Über-gewicht in den hellenischen Verbält-nissen gegeben, das die Staaten zweiten Ranges mit Recht besorgt machte. Deshalb hatte namentlich Theben durch Unterstützung des Thrasylbul und der mit ihm Ver-bannten zum Sturz der Dreissig und zur Wiederherstellung der Selbst-ständigkeit Athens mitgewirkt. Den-noch mehrte sich sogar Sparta's Macht durch eine Reihe glanzvoller Unternehmungen. Die ehemaligen Bundesgenossen Athens waren unter spartanische Hoheit gekommen; auch die griechischen Städte Kleinasien, die zum Theil dem Perserkönig un-terthänig waren, galt es zu gewin-nen; dem kühnen Feldzug mit Kyros, dem Prätendenten des Perserreichs, mit dem ein spartanisch-griechisches Heer bis in die Nähe von Babylon kam (401), folgte bald die Expedition des grossen Spartanerkönigs Age-silaos, die nichts Geringeres be-zweckte als das Reich der Perser zu stürzen (396. — 394.).

„Dieser Gefahr zu begegnen, fand die Politik der Perser das sicherste Mittel. Durch den Rhedier Time-krates, der, reichlichst mit persi-schem Golde versehen, nach Griechen-land ging, wurde (Anfangs des Jah-res 394.) ein Bündniss zwischen The-ben, Korinth, Argos und Athen ver-anlasst; eine unbedeutende Grenz-streitigkeit der Phokier und Lokrier brachte den sogenannten böotischen Krieg zum Ausbruch, in dem (Som-mer 394) Theben und Athen als of-fenbare Feinde den Spartanern ge-genübertraten. Die Schlacht von Haliartos machte Agesilaos' Rückkehr nothwendig, und nicht ohne Mühe gewann er (Spätsommer 394) über die sämmtlichen Verbündeten den Sieg von Koroneia. Aber um die-selbe Zeit hatten die Spartaner eine

5

ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μίλα
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβοῦσας τῶν ἔλων

entscheidende Niederlage erlitten: der Athener Konon war mit der Perserflotte bei Knidos der spartanischen Seemacht begegnet und hatte sie vollkommen vernichtet; mit dieser einen Schlacht hatte Sparta's Gewalt über die Inseln und jenseits des Meeres ein Ende; überall wurden die spartanischen Statthalter vertrieben, und die Perserflotte konnte ungehindert durch die hellenische Gewässer und zum Isthmus steuern. Dorthin hatte sich der sogenannte korinthische Krieg zwischen den Verbündeten und den Spartanern zusammengedrängt, indem Jene von Korinth, Diese von Sikyon aus ihre Bewegungen machten. Indess bildete sich in Korinth eine gefährliche Verschwörung zu Gunsten der Spartaner; dem Ausbruch derselben kamen die Demokratischgesinnten durch ein furchtbares Blutbad (Frühling 393) zuvor, in Folge dessen Korinth die Verfassung von Argos annahm, die Grenzen gegen den verbündeten Staat aufhob und so mit Argos gemeinschaftlich ein Ganzes bildete. Umsonst versuchten die Spartaner von Sikyon aus durch Hülfe korinthischer Verräther sich der Stadt zu bemächtigen, und die Mauer von der Stadt zum Hafen hinab, die sie zum Theil zerstörten, wurde in Kurzem mit Hülfe der Athener wieder hergestellt. Zugleich machte Iphikrates von Athen an der Spitze des leichten Fussvolkes, das er zuerst in solcher Ausdehnung und mit neuer Bewaffnung brauchte, Einfälle bis nach Arkadien hinein und gewann so der feindlichen Macht immer mehr Terrain ab. Noch einflussreicher war in diesem Jahre (393) die Thätigkeit der persischen Seemacht unter Pharnabazos, an dessen Seite Konon kommandierte: man segelte bei Melos vorüber nach der spartanischen Küste und besetzte nach deren Verwüstung die nahegelegene Insel Kythera; von dort steuerte man nach dem Isthmus, die Verbün-

deten zu ermuntern und ihnen Geld zur Fortsetzung des Krieges und zur Errichtung einer korinthischen Flotte zu zahlen. Endlich ging Konon (im Sommer 393) nach Athen selbst und begann dort den Wiederaufbau der im Jahr 404 zerstörten Mauern, die den Hafen mit der Stadt verbanden; durch thätige Hülfe der Böotier und anderer Staaten kam dieses ungemein wichtige Werk in Kurzem zu Stande.

„Alles diess veranlasste die Spartaner, den Antalkidas nach Asien zu senden, um dem persischen Oberfeldherrn Eröffnungen wegen Friedens zu machen und so zunächst die persische Unterstützung den Verbündeten zu entziehen. Es gelang dem Gesandten, trotz der Gegenvorstellungen Seitens der Verbündeten, wenigstens soweit, dass der Perser heimlich Hülfsgelder an Sparta zahlte und Konon, „weil er die Sache der Perser verriethe,“ festnehmen liess (Ausgang des Jahres 393). Indess war die Flotte der Korinther aus dem korinthischen Meerbusen ausgelaufen, und auch die Athener dachten daran, wieder ihr Glück zur See zu versuchen; Thrasylbul beantragte die Ausrüstung einer Flotte von 40 Segeln, um nach Thracien und den Inseln zu segeln, und namentlich in Rhodus, wo sich eine starke Partei gegen Sparta gebildet hatte, den Demokraten Hülfe zu leisten.

„Diess sind die Verhältnisse, auf welche sich einige Verse der vorliegenden Komödie (V. 193 ff.) beziehen. — Über die etwaige Tendenz derselben ist mancherlei gesagt. Man hat darin eine Parodie des von Plato in seiner „Republik“ aufgestellten Idealstaats finden wollen, in welchem das Verhältniss der Weiber manches Ähnliche mit dem in dieser Komödie hat. Es ist keine Frage, dass die Republik Jahrzehnte später geschrieben ist, ja es bezieht sich vielmehr Plato auf das Stück, wenn er (V. p. 452, 457) sagt,

τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξαι· μισθόν,
ἐκλείψει τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χρήματα ἄνδρας· ὥς κεκρίσθαι τοῖς νόμοις.

„dergleichen Grundsätze seien zwar von den Komikern durchgezogen worden“ u. s. w. Indess ganz ohne ähnliche Beziehungen dürfte es nicht sein; es gab seit den letzten 20 Jahren, in Folge der überall theoretisierenden u. schematisierenden Aufklärung, in Athen so mancherlei Theorien und Spekulationen, und besonders war die spartanische Verfassung, in der Einzelnes dem Weibwesen in unserer Komödie ähnlich ist, so sehr als Muster trefflicher Einrichtungen anerkannt, dass man unter den mannichfachen Constitutionen, die in Hörsälen und vornehmen Cirkeln besprochen sein mögen, immerhin auch — nicht gerade Weiberherrschaft, aber wohl etwa Weibergemeinschaft, Emancipation der Weiber oder dergleichen Unsinn, als beliebtes Thema voraussetzen darf. —

„Man sieht es dem Stücke selbst an, in wie kläglichem Zustande damals der einst so herrliche Staat ist, wie Allen das öffentliche Leben eine Last geworden ist, der sich die Menge nur unterzieht, um für das liebe Brod zu sorgen. — So ist es auch der Komödie ergangen; einst so jubellaut im Drängen und Schreien der Parteilungen, ist sie nun stumpf geworden und fristet gleichsam unter der Hand ihr einst so wichtiges politisches Dasein. Es kann Einem das Herz rühren, wenn man den alten Heros des Spottes, der den Typhon bezwang und mit Heraklesmuth im Augiasstall der athenäischen Vornehmheit herumfegte, in diesen Ekklesiastzen auch noch ein Paar politische Spitzen und persönliche Angriffe zu Stande bringen sieht, während doch als Hauptpersonen arme, gemeine Leute mit ihren Ehehälften auftreten und mit zotigen Witzen ein Publikum amüsieren müssen, aus dem sich die Gebildeten, die Vornehmen

und Reichen, zurückgezogen haben, um sich den Interessen der Philosophie, den mühsamen Übungen rhetorischer Schulen, dem trägen Genuss privater Vergnügungen, oder der Lust des Abenteuerns im Dienst fremder Staaten hinzugeben. — Die Ecclesiastzen gehören, trotz ihres scheinbar sehr politischen Stoffes, dem Übergange zur mittlern Komödie an; die Parabase fehlt, und sonst auch ist der Chorgesang auf ein Paar unbedeutende Parteen eingeschränkt, namentlich aber der freie Raum zwischen den einzelnen Scenen nicht für den Chor verwendet. (cf. Plutum.) —

„Übrigens dürfen die Ekklesiastzen zu den schönsten Dichtungen des Aristophanes gezählt werden. Es ist merkwürdig, mit welcher üppigen Lust hier die verschiedensten Charaktere gezeichnet sind. Dieser biedere Philister Bleepyros, die alte ehrliche Haut von vergnügtem Kleinbürger mit seinem Panathenäenzug von altem Hausrath; dann wieder der patzige Kehrdiebnichtdran, der abwarten will, was die Andern thun, — und auf der andern Seite die Gallerie von Frauen, sowohl denen, welche die Ekklesie einstudieren, wie jene alten und ältern Weiber, — Das alles ist ganz köstlich. — Seine ganze Grösse aber zeigt Aristophanes in dem leichten und freien Gang der Scenen. — Es ist eine Erfindung vom ersten Range, (?) dass die Ekklesie, die man doch nicht füglich vorstellen kann, durch die Probe der Weiber vollkommen anschaulich gemacht wird; — es ist der Gipfel der Komik, wenn im letzten Akt die alten verbuhlten Weiber einander ihren Fang abjagen, während sie an der dazwischen spielenden Anmuth des kecken verliebten Dirnechens das ergötzlichste Gegenbild finden.“ —

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ἀνὴρ τῆς Πραξαγόρας.

ΑΝΗΡ ΤΙΣ.

ΧΡΕΜΗΣ.

Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ.

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΝΕΑΝΙΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΙΓΟΡΑ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΠΡ. Ὡς λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχῆλάτου λύχνου, i. tr.
κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρητημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·

Annotationes ad fabulam. Vers.
1. 8. Πραξιγόρα λύχνον ἔχουσα
προέρχεται. ὑποκεύεται δὲ ὁ λαμ-
βος ἢ τοῦ Ἀγάθωνος, ἢ τοῦ Δι-
καιογένοῦς, διὰ τὰς ἐταίρας
(διὰ τὸ τὰς ἐτέρας) ἐγκαθι-
ζομένας. πρὸς δ' οὐδὲν εἶπεν ἀλλὰ
μόνον, ὅτι τὰς ἐταίρας (ἐτέ-
ρας) δεῖ πως (καταλαβεῖν).
βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἄνδρας
(fort. τὰς ἀνδρικός, intell. ἑδρας)
προλάβωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. ad
22. haec leguntur annotata in scho-
liis ὡς Σφυρόμαχος. γράφεται
ὡς Κλεόμαχος, καὶ φασὶ Κλεό-
μαχον, τραγικὸν ὑποκριτὴν. οὗτος
φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε εἰρη-
κίται τι (Schol. Rav. εἰρηκίται εἰ-
δρας) ἐν δράματι, καὶ ἐκώφθαι
διὰ τὸ κακίμωπον. (ἄλλως.) ὁ δὲ
Σφυρόμαχος ψήφισμα εἰσηγήσατο,
ὥστε δεῖν τὰς γυναῖκας τὰς ἐταίρας
χωρὶς τῶν ἱλευθέρων καθέζεσθαι. (?)
οἱ δὲ, ὅτι (δεῖ) τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς
ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι. hoc recte,
nisi fallor. Suidas v. Σφυρόμαχος

εἰσηγήσατο, ὥστε τὰς γυναῖκας καὶ
τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι. vi-
detur Sphyromachus quas sedes pro-
prias feminis assignavit in theatro,
appellasse τὰς ἐτέρας, quae verba,
ut et τὸ ἐγκαθιζομένας, ab Aga-
thone vel Dicaeogene antea usurpata
in obscenam sententiam detorse-
runt Athenienses. cf. annot. ad
22. — rursus 8. τοῦ τροχῆ-
λάτου. διὰ τὸν κεράμειον τρο-
χόν. —

2. ἐξηρε. Palmer., Jensius Lectt.
Lucian. p. 41., Br., alii. codd. men-
dose ἐξηρητημένον. signum erat lucer-
na ardens in loco edito suspensa, ut
ibi convenirent mulieres. nam ῥε-
σκοποι τόποι sunt loci eminentes,
qui undique conspiciuntur, qua voce
usus est Aristot. H. A. 9, 41., ut
Palmer. annotavit.

3. γονάς τε γὰρ σὰς. ridi-
cule: de lucerna enim tanquam de
deo vel heroe aliquo loquitur. — K.
Asclepiades Anthol. Palat. 1. p. 84.
Λύχνη, σὲ γὰρ παριστάει τρεῖς ὄμωσεν

- τροχῷ γὰρ ἐλαθεῖς κεραμικῆς φύμης ἄπο
 5 μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις·)
 ὄμμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα!
 σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν εἰκότως, ἐπεὶ
 καὶ τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
 10 πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς,
 λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην
 ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων·
 μόνος δὲ μερῶν εἰς ἀπορρόητους μυχοὺς
 λάμπεις, ἀφρεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·
 στοάς τε καρποῦ βακχίου, τε νάματος,
 15 πλήρεις ὑπογυγνῶσαισι συμπαραστατεῖς·
 καὶ ταῦτα συνδρῶν οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον
 ἀνδ' ὧν ξυνέσει καὶ τὰ νῦν βουλευμῆτα,
 ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις.

Ἡράκλεια ἤθειν, κοῦχ ἦκει, λόχνη, σὺ δ', εἰ θεὸς εἰ, Τὴν δολίην ἐπάμνονον. — et Comicus sp. Plut. t. 2. p. 513, F., annotante Jacobo ad carmen Asclepiadis, Βακχίς θεὸν σ' ἐνόμισεν, ἐδόξαμον λόχνη, Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος εἰ, ταύτη δοκεῖν: nam ita scribi malim quam — μέγιστος, εἰ τ. δοκεῖς, ut placuit Jacobo. libri μ. εἰ, τ. δοκεῖς.

4. ῥύμης. τῆς ὀμῆς. Bx S.

5. μυκτ. ita vocat canaliculos prominentes in lucerna, in quibus cubant ollychnia. apposite admodum: nam sic λόχνηος δόμυξος, τράμυξος, duo aut tria habent ollychnia. hinc etiam προμύξαι λόχνηον, emungere lychnum. Be. τιμάς. munus. Seider. ad Eurip. El. 988. B.

6. σύμβολον ἡμῖν δίδου περὶ τῶν συγκειμένων δια τῆς φλογός. S.

8. δωμ. cubiculis. τρόπων. σχηματῶν, figuratum. cf. Ran. 1253.

10. λορδ. S. χορδομύων. (sic codd. praeter Rav.): κινουμένων. — vid. Suid. vv. λορδουμένων et λορδομύων.

13. ἀφρεύων — τρίχα. cf. Lys. 761.

14. στοάς. τὰ ταμίαια. ἐν οἷς ὁ σίτος, στοὰς λέγονται· καὶ γὰρ παρὰ κρηνη. S.

15. ὅπ. clam aperientibus. de furtis mulierum Be. conferri jussit Theom. 389. seqq.

17. ita Blaes. et alii scribendum esse intellexerunt. codd. ξυνόισει, συνόισει.

18. Σκίρα ἐορτὴ ἐστὶ τῆς Σκυράδος Ἀθηναῖς, Σκυροφοριῶνος ἱβ'. οἱ δὲ Δήμητρος καὶ Κόρης. ἐν ἣ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθίδος φέρεται σκυάδιον λευκόν, ὃ λέγεται σκίρον. ἄλλως. Σκίρα ἐορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκυροφοριῶν. φασὶ δὲ οἱ γράφοντες περὶ τῆς μηνῶν καὶ ἐορτῶν τῶν Ἀθηνησιν, ὡς τὸ σκίρον σκυάδιόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἰς τινα τόπον καλούμενον Σκίρον πορεύονται ἢ τε τῆς Ἀθηναῖς ἱερεῖα καὶ ὁ τοῦ Ἥλιου κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐεσοβουτάδα. σύμβολον δὲ [τοῦτο] γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας δὲ ποιεῖν, ὡς τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν. καὶ Ἀθηναῖν δὲ Σκυράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρῳ Ἀνθιδός ἀπὸ Σκίρον τινὸς Ἑλεσινίου (ἵδ. Pausan. 1, 36, 8.) μάντιος κεκλήσθαι, Πραξιάν δὲ ἐν δευτέρῳ Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωντος τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα. Σκυράδα δὲ Ἀθηναῖν Θησεὺς ἐποίησεν (ἐνεποίησεν, induxit, instituit), ὅτε

- ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν, ὡς ἦκεν ἐχρῆν·
 20 καίτοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστίν, ἣ δ' ἐκκλησία
 αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡμῶς ἔδρας,
 ὡς Σφνρόμαχος ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι,
 δεῖ τὰς ἐτέρας πῶς, κἀγκυθίζομένας λαθεῖν.
 τί δ' ἦτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐξομένους
 25 ἔχουσι τοὺς πάγωνας, οὐς εἴρηκ' ἔχεν,
 ἣ θυμῶν τὰνδρεῖα κλεψάσαις λαβεῖν
 ἣν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὅρῳ τονδὶ λύχρον
 προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
 μὴ καὶ τις ὦν ἀνὴρ ὁ προσιών τυγχάνει.
 30 Γ. Ἀῶρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως
 ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κινόκκυκεν.
 ΠΡ. ἐγὼ δέ γ' ὑμῶς προσδοκῶς' ἐρηγῶ
 τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ φέρε τὴν γείτονα
 τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τὴν θύραν·
 35 δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

ἤκουσά τοι

ὑποδομένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,

ἐπανήκει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον. S. recte Palmer. intelligit locum famosum (vide Schneideri lex. v. Σύνρον) in Athenarum suburbio, Σύνρον sive Σύνρον dictum, de quo Strabo 9., ed. Tauchnitz. 2. p. 236., Pausan. I., 36, 4., Suid. 3. p. 332., Phot. lex. p. 385., Stephanus v. Σύνρον, quia mensis Scirophorion fuit aestivus et fere solstitialis, cui non convenit, ut populi convocatio fiat πρὸς ὄρθρον, ad diluculum, ut fit in hac fabula 20. de festo vid. inprimis Meursii Graecia ferata.

22. sequ. ἄγ. Br. et Bekk. praeter necessitatem ὡς. dixi de h. l. ad 1. D. quoque in annot., ut nos, nisi quod scripsit Φυρόμαχος et κἀγκυθίζομένας. annotavit autem, Hermannii emendationem ἐτέρας confirmari editione Bern. Juntae, in qua legitur διὰ τὰς ἐτέρας κἀγκυθίζομένας λαθεῖν. ceterum ἔδρας illas τὰς ἐτέρας, h. e. virorum, anteriores fuisse, cum per se quisque existimare potest, tum intelligitur ex versu 98.

24. τί — εἴη; formula. cf. 347.

29. sic Rav., D., neque ita scribi volebat Br. vulgo τυγχάνη. vid. H. ad Viger. annot. 270.

30. μία τῶν ἐχομένων πρὸς τὴν Πραξαγόραν ταῦτα λέγει. S.

31. κ. κ. S. ad Ran. 1306. κοκκῶσα: συρίσω, σύνθημα δᾶ, δίκην ἀλετριμένου βοῆσω. observavit Be., quod et Fabro visum, praeconem illum esse gallinaceum, quem pariter atque cuculum dici κοκκῶσαι auctor est Pollux 5, 89.

32. ita Porson. ad Xenoph. Anab. p. LII. ed. Schneider., D. libri fere ἐρηγῶρεῖν: unus, quem Br. secutus est, ἐρηγῶρουν. Bekk. ἐ — γόρειν.

34. θρυγονῶσα (sic, ut vet. edd.): ἡσύχως κνῶσα. S. sic etiam Suid. v. τρυγονῶσα. recentiores quaedam edd., notante Br., θρυγανῶσα, quemadmodum Hesych. θρυγανῶ: κνᾶται, ἔναι. idem κνῶν τῷ κνῶειν, scalpendo: unde κνῦμα 36.

36. ὅπ. ὑποδήματα βαλοῦσα (ἐμβαλοῦσα). τὸ κνῖσμα δὲ (sic enim legebatur, sed A Paris. et Rav. κνῖμα,

αὐτ' οὐ καταδαρθοῦς· ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὃ φιλιότην
(Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν), ᾧ ξύνειμι' ἐγώ,
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
40 ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοιμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

Γ. Α. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωστράτην,
προσιοῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.

ΠΡ. οὐκ οὐν ἐπέλξειθ'; ὡς Γλόκη κατώμοσε
τὴν ὑστάτην ἤκουσαν οἶνου τρεῖς χόας

45 ἡμῶν ἀποτίσιν, κἀρεβίνθων χολίκα.

Γ. Α. τὴν Σμικυθίωνος δ' οὐχ ὁρᾷς Μελισσίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τάνδρῳς ἐξελθεῖν μόνη.

Γ. Β. τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γενυσιστράτην
50 ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα,
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε, καὶ Χαιρητάδου;

ΠΡ. ὁρῶ προσιούσας χάτέρας πολλὰς πάνν
γυναικας, ὃ τι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.

Γ. Γ. καὶ πάνν ταλαιπύρως ἔγωγ', ὃ φιλιότην,
55 ἐκδράσθαι παρέδυν· ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην

Bruncio aliisque probantibus.) τὸν
ἡρεμαῖον κνησμόν. S. rescribendum
est τὸ κνῦμα auctoritate Suidae h.
v. et Herodiani gramm. ap. Eustath.
ad Odyas. N. p. 1746, 7. est κνῦμα
ὁ ἡρεμαῖος κνησμός, ut Suid. recte,
i. e. *lenis scalptio*, quae fit unguibus
vel digitis. solebant amantes, qui
noctu ante amicarum aedes stabant,
intromitti ab illis cupientes, januas
potius digitis scalpere quam pulsare,
vel digitis concrepare, quoniam pul-
satio et crepitus sunt soni distinctio-
res et qui facilius animadvertuntur.
Thesm. 451. οὗτος πόθῳ μου κνεν
ἐλθὼν τὴν θύραν. E K.

38. Σαλαμ. ὡς ναυτικῶν ὄντων
τῶν Σαλαμίνων. — S. eo pertinet
ἤλαυνε versu proximo: nam nautae
seu remiges proprie dicuntur ἔλαυνειν,
quae vox transfertur ad rem amoris.
— ᾧ ξύνειμι' ἐγώ, quicum vivo,
cui nupta sum. cf. 339., 896.

42. προσιοῦσαν. Rav. D. παρ-
ιοῦσαν.

44. sequ. χόας — χολίκα. vide
ARISTOPHANES IV.

Ach. 938, 1129, Lys. 1131. S. κἀ-
ρεβ. ὑποκρίνοντες ἑκοπτον φροντοῦς
ἐρεβίνθους. est autem κακίματος
vox ἐρεβίνθος, ut quae et partem
eam significet, qua sunt viri. vide
Ran. 508., Ach. 756. annotavit haec
Faber, simul observans, quia cicer
frixum aut tostum sitim faciat, ideo
statim ejus post vini mentionem fieri.
cf. infra 606.

46. sequ. τὴν Σμικ. λέπει γυ-
ναῖκα. ἐμβάσιν. ἐμβάς ἀνδρείον
ὑπόδημα. (cf. 633.) S.

48. S. Rav. et Suidas κατὰ
σχολήν: ἀντὶ τοῦ μόλις, ἢ ἀφορητέ.
— μόνη. sola, neque comitante

ancilla, quae facem praeferret.
50. τὴν λαμπ. τὴν ὁρᾷ λέγει
διὰ τὸ εἶναι νύκτα. S.

53. ὄφελος. τουτέστιν εὐγενείας.
S. exscripsit hoc Suidas. sed bene
K. monuit, τὸ ὄφελος ap. Graecos,
praesertim Atticos, non solum eos
dici, qui genere inter ceteros excel-
lant, sed etiam qui divitiis, honoribus,
fortitudine, virtute.

B

ἔβητε, τριγίδων ἐσπέρας ἐμπλήμειρος.

ΠΡ. κάθησθε τοίνυν, ὥς ἂν ἀνέρωμαι τάδε
ἡμᾶς, ἐπειδὴ ξυλλελεγμένους ὄρω,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.

60 Γ.Δ.* ἔγωγε. πρῶτον μὲν γ' ἔχω τὰς μασχάλας
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ', ὅπουτ' ἀνῆρ εἰς ἀγορὰν οὔχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον δι' ἡμέρας
ἐχλιαινόμην, ἰστώσα πρὸς τὸν ἥλιον.

65 Γ.Ε.κᾶγωγε· τὸ ξυρδὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔρριψα πρῶτον, ἵνα δασυνθῇ ὅλη,
καὶ μηδὲν εἶην ἔτι γυναικί προσφερέης.

ΠΡ. ἔχετε δὲ τοὺς πάγωνας, οὓς εἶρητε' ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὅπουτε συλλεγοίμεθα;

70 Γ.Δ.νὴ τὴν Ἑκάτην καλὸν γ' ἔγωγε τουτονί.

Γ.Ε. κᾶγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγη καλλίονα.

ΠΡ. ὑμεῖς δὲ τί φατέ;

Γ.Δ. φασί· κατανεύουσι γάρ.

ΠΡ. καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλ' ὅμην ὄρω πεπραγμένῃ·
λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βυκτηρίας,

56. τριγ. λέγει νῦν τῶν καλουμένων
θρισσῶν. αὐταὶ ἐσθιόμεναι βήχα
ἀνεγείρουσιν. S. τριγ. sunt qui
sardas putant; alii pro alosa sumi
volunt. — Faber. cf. Equ. 611.

57. ita Br. aliiqve, Dawesio au-
ctore. libri ὡς ἀνείρωμαι vel ὡς ἂν
εἴρωμαι: sed atticum non est εἴρω-
μαι vel ἀνείρωμαι, ut monuit Br.

60. malim μὲν γὰρ ἔ. S. ἔ. τ. ὁ. μ.
ἔθρεψαν γὰρ τρίχας, ἵνα, όταν χειρο-
τονῶσι, δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι. S.
hac de re vid., quem Faber laudavit,
Casaub. ad Theophr. Charact. c. 19.

61. λόχμης. ἀντὶ τοῦ συμψύτου
τόπου. S. Rav.

64. ἐχλιανόμην Dawes. Misc. p.
525. ed. Kidd. propter χλιανεῖς Lys.
359.; sed corripī potest prima hujus
verbi propter αἰ, quod sequitur, et
rei aptius est imperfectum. quare
nihil mutandum esse arbitror. Faber
„Id Graecis dicebatur ἡλιοῦσθαι et
ἡλιώσις, Latinis insolari et insola-
tio.“

66. ἔρριψα. ἵνα μὴ βλέπουσα
αὐτόν (αὐτό: sed τὸν ξυρδὸν in suis
libris habuisse videtur S., ut Ald.)
ἐρεθίζοιμην. S.

71. Ἐπικρ. οὗτος εἰς δασύτητα
καμφοδεύεται. ἦν δὲ ῥήτωρ, καὶ δη-
μαγωγός. (ἄλλως.) οὗτος μέγαν πα-
γωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος.
καὶ Πλάτων ὁ Κωμικός φησιν ἄναξ
ὁ πῆνης, Ἐπικράτης σακεσ-
φόρος. S. notus ex Sophoclis tra-
goedia (19.) σακεσφόρος Ajax, cui
similis videbatur barbatus ille rhe-
tor, de quo praeter Suidam K. con-
ferri jussit Maussacum ad Harpocrat.
v. Ἐπικράτης.

72. φασί. ajunt.

74. λακ. εἶδος ὀποδήματος. S.
ἐμβάδας scil., quarum in aliis fabulis
saepē ap. Aristoph. nostrum mentio
est. calceamentum virile erat rubro
colore. (ut mulierum αἰ περσικαί: v.
318. etc.) Faber. cf. Vesp. 1121. et
infra 270., 344.) βακτ., actorum,
praesertim senum, gestamen. vide

- 75 καὶ θαυμάτια τάνδρεϊα, καθάπερ εἶπομεν.
 Γ. Ζ. ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
 τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.
 Γ. Α. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τὸ σκύταλον, ᾧ πέρδεται.
 νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρ' ἐπιτήδειός γ' ἂν ᾔν,
 80 τὴν τοῦ πανόπτου διαφθέραν ἐνημμένος,
 εἴπερ τις ἄλλος, βουκολεῖν τὸ δῆμιον.
 ΠΡ. λέγοιτ' ἂν, ὅπως καὶ τὰπὶ τοῖτοισι δράσσομεν,
 ἕως ἔτ' ἔστιν ἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
 ἡκκλησία δ' εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
 85 ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἧω γενήσεται.

inferius 150., 277., Plantum Amph. 1, 3, 22., Menaechm. 5, 2, 103., Pers. 5, 2, 35.

77. sequ. libri 78. — ἐκ. τῶν σκυτάλων, ὧν π., quod non dicitur graeco. quare nos jam pridem in Lect. Aristoph. τ. 8. ἐκ. τὸ σκύταλον, ᾧ π. S. Λάμιος (Λαμίας) τις πένης, καὶ ἀπὸ ἐυλοφορίας ζῶν. διό (?) καὶ βακτηρίαν ἐξενέγκασα αὐτοῦ φησιν εἶναι. καμφέσθεται γὰρ (imo δὲ) καὶ ὡς δεσμοφύλαξ. ἀρσενικῶς δὲ τὸν Λαμίαν, ἐπὶ ᾧ δὲ Φερεικράτης λέγει ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ὅτι σκυτεῖν ἔχουσ' ἐπέρδετο. ὧν πέρδετο. ἀντὶ τοῦ ὧν φέρεται. (?) ἡ ἰσως ὑπὸ τοῦ βάρους ἐπέρδετο. (τὸ σκύταλον, τὸ δόκαλον. S. Rav. τὸ σκύταλον etiam Suidas h. v.) de Lamia, Bell filia, vide Vesp. 1136. comparatur cum ea Lamias ille seu Lamius propter ingentem baculum, quem gestare solebat, more τοῦ πανόπτου, h. e. Argi et pastorum. notus enim ex fabulis est magni ponderis baculus Lamiae errantis, ὃν ἔχουσα ἐπέρδετο. eum baculum mulier cogitans τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, inquit, τὸ σκύταλον, ᾧ πέρδεται, hic est ille baculus, propter quem pedit Lamias, i. e. quo se effert ac superbit, quem admodum Plat. 176. dixit Ἀγρόδιος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδετο; cave autem putes hunc Lamiam fuisse pauperem et lignatorem, aut, si diis placet, δεσμοφύλακα, quae ineptiae sunt nescientium, quid sibi vellet

ἡ βακτηρία, et eorum, qui jam in libris suis legissent 81. τὸν δῆμιον pro τὸ δῆμιον, quod haud cunctanter posui, siquidem sugillari solent ab Aristophane et Comicis demagogi, velut Epicrates, Agyrrius (102.), Clisthenes, Cleonymus, alii. eorum e numero etiam Lamias fuisse existimandus est, et potentia se sua extulisse; proptereaue εἰρωνικῶς dicitur aptus, si quis alius, ad pascendam plebeculam Atheniensem, quem admodum Argus olim pavit Ionem vaccam; quod cum dicit Comicus significat populum decipi ab Lamia, homine quadrato, quo sensu usurpari solet βουκολεῖν, neque aliter duci quam bovem a vulpe, ut est in proverbio. Aeschylus Suppl. 340. σὺ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δῆμιον, et 619. φυλάσσοι τ' εὐτόμους τιμὰς τὸ δῆμιον.

79. νῆ τὴν Δία τὸν σωτήρα. qui Athenis colebatur. vide Plat. 873. etc.

80. τοῦ πανόπτου. τοῦ τὴν ἰὼ φύλαττοντος. — ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνᾷ ἄνθρωπον. S. διφθ. ἐν. ἐνδε-δυνένος. ποιμενικὸν δὲ περιβόλαιον ἢ διαφθέρα. Ἀετικοὶ δὲ λέγουσιν, ἣν νῦν ἰσάλην (ἱεαλὴν) καλοῦμεν. ἔστι δὲ ἐκ δέσματος. S. ad Nub. 72.

82. ita Br. vulgati libri λέγουσι δ' ὅπως. in Rav. etiam λέγουσι desideratur.

85. ἐξ ἧω. cf. supra 20. Ach. 19. οὕσης κυρίας ἐκκλησίας Ἑωθινῆς. Be.

Γ. Α. νή τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἔδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν πρυτανέων καταντικρύ.

Γ. Η. ταυτί γέ τοι νή τὸν Δί' ἐφερόμεν, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.

90 ΠΡ. πληρουμένης, τάλαινα;

Γ. Η. νή τὴν Ἀρτεμιν,
ἔγωγε· τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροώμεν ἄρα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστὶ μου τὰ παιδία.

ΠΡ. ἰδοὺ γέ σε ξαίνουσαν, ἦν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει!

95 οὐκοῦν καλὰ γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τόχοι
ὁ δῆμος ὦν, κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δειξέι τὸν Φορμίσιον.

ἦν δ' ἐγκαθιζόμεσθα πρότεροι, λήσομεν
ξυστειλάμεναι θαυμάτια· τὸν πύγωνά τε
100 δταν καθώμεν, δν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμῶς ἄνδρας ἡγήσαιοθ' ὄρων;
Ἀγυρῆιος γοῦν τὸν Προνόμου πύγων' ἔχων

87. ὑπὸ τῷ λίθῳ. τῷ βήματι
(677.) S. Pac. 644. ὅστις κρατεῖ
τὸν τοῦ λίθοῦ τοῦ 'ν τῇ Πηνυκί, ubi
vid. annot.

88. γυνὴ ἔρχεται φέρονσα ἔρια,
καὶ ξαίνουσα αὐτά [πρὶν ἀπειθεῖν
ἐκείσε]. S.

90. τάλαινα, male interpp.
misera, Elende. Faber „Ita vulgo
Graeci. Theocr. 4, 60. ἀκμάν γ',
ὡ δέλειαι. non quod miseros haberi
vellent quos ita προσεφώνουν: ali-
quando enim φιλοφρονητικὸν est, ali-
quando ἐπιτιμητικόν.“ scilicet τάλας
vel τάλαινα proprie dicuntur ol
εἰλάντες τι, h. e. illi, qui vel patiantur
aliquid, vel facere audent; sed
fere in deteriore partem accipiuntur
haec vocabula, ita ut vel eos
significent, qui ipsi mala patiuntur,
vel illos, qui alios afficere student
malis, h. e. improbos. quoniam au-
tem stultitia quoque malum est, etiam
multi sive ἄπειροι appellantur τάλα-
νες, ut h. l. cf. infra 124., 156., 190.,
658. 166. et 763. simili sensu dici-
tur δόστης, et 989. ὡ μέλε; 243.
autem ὡ τάλαινα est o mala, o
vernata, ut ὡ μέλε 133., 246.

93. ἰδοὺ ironicum est, ut 133.,
136., Equ. 328. et alias.

94. seqq. παραφ. δεῖξαι. (τοῖς
καθ., considerantibus, spectantibus.)
ὁ περιβαλὼν. ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβαί-
νουσαν. τὸν Φορμ. καὶ οὗτος δε-
σὺς ἦν. αἰνέσσεται δὲ τὸ γυναικεῖον
αἰδοῖον. S. de Phormisio cf. Ran.
916.

97. ἀναβ. rejecta veste. Be. con-
trarium est ξυστειλάμεναι θαυμά-
τια 99.

100. libri prava interpunctione δν
περιδησόμεσθ' ἐκεῖ, quasi id illic, in
concione, faciendum sit. cf. 118 seqq.

102. ὁ Ἀγυρῆιος στρατηγὸς Θη-
λυδριώδης, ἄρχας ἐν Ἀθήνῃ. (oc-
ciso Thrasybulo Olymp. 97, 3. vide
Xenoph. Hist. gr. 4, 8, 31. et annot.
ad 202.) καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν
ποιητῶν συνέτεμε, καὶ πρῶτος (τὸ)
ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν. (imo auxil-
ium mercedem Agyrrius. vid. annot.
ad 183., Ran. 140. ceterum Plut.
176. eum ἐπὶ μαλακίᾳ καὶ θρασύ-
τητι κωμωδεῖσθαι dicit.) ὁ δὲ
Πρόνομος ἀθλητὴς μέγαν ἔχων
πύγωνα. (ἀλλως) Ἀγυρῆιος δὲ ἐφ-
ερόμενος. οὗτος οὖν τὸν Προνόμου

- λέληθε· καίτοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή,
 νυνὶ δ' (ὄρας) πρῶτις τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.
 105 * τοῦτου γέ τοι νῆ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν
 * τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον οὕνεκα,
 ἦν πως παρυλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
 δυνώμεθ', ὥστ' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν·
 νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.
 110 Γ.Η. καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
 δημηγορήσει;

ΠΡ. πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που·
 λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων, ὅσοι
 πλείστα σποδοῦνται, δεινотάτους εἶναι λέγειν,
 ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.

115 Γ.Η. οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἢ μὴ ὑμπερία.

ΠΡ. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,

ἔχων πύγωνα λαοθάνη ὦν γυνή.
 (fort. γύναις.) S.

104. πρᾶττει τὰ μέγιστα,
 summa in rep. locum tenet. cf. Plut.
 337. (χορηγόν τι πρᾶττειν.) ΕΚ.

105. S. τοῦτον γέ τοι. ὅπερ-
 βατόν. καὶ τὸ ἐξῆς τοῦτου γέ
 τοι οὕνεκα τοσοῦτον τόλ-
 μημα τολμῶμεν, νῆ τὴν ἐκ.
 ἡμ., ἦν πως παρὰ λαβεῖν. sic
 ille, cui nunc omnes suffragantur
 propterea, quod in MSS. plurimis
 τοσοῦτον legitur sequente versu. at
 vet. edd. τοσοῦτον γ' οὕνεκα: sola
 Bernardi Juntae τοσοῦτόν γ' οὕνεκα.
 potest igitur, ut offensi duplici ge-
 nitivo librarii scripserint τοσοῦτον,
 quod referretur ad τόλμημα, cum
 non intelligerent τοῦτον dici pro
 τοῦτου ἔνεκα (vide Matth. gr. §.
 320, 3.), hoc sensu „hujus rei causa,”
 vel „propter hunc Agyrrium, qui
 tam male tractat remp., ut eum con-
 victum in scelere amoliamur.” certe
 in vulgatis caudam trahit οὕνεκα ad
 τοῦτον relatum, cum praesertim hoc
 per se idem significet; jam autem
 τοῦτον contemnentiū est, ut passim
 οὗτος, nec quidquam difficultatis ha-
 bent verba τόλμημα τολμῶμεν, au-
 deamus aliquid, aut illa τοσοῦτον γ'
 οὕνεκα, hujus rei causa, quemad-
 modum τοσοῦτον οἶδα, τοσοῦτόν γ'

ἐπιπλάσθαι δοκᾷ, dixit Soph. Ajace
 412., 694. manifesto autem depra-
 vatum est νῆ, et ponendum, si quid
 intelligo, τοῦτου γε τοίνυν τὴν ἐ.
 ἡμ. τ. τολμῶμεν τι τοσοῦτον γ' ἔ-
 νεκα, nisi quis ferendum putet in-
 sulsum jusjurandum νῆ τὴν ἐκ. ἡμ.
 inserui τι, quo elumbi et justa cae-
 sura carenti versui succurrerem; quod
 quidem haustum videtur a to- simili
 vicino. sententiam quoque id juvat,
 estque usus frequentissimus, neque in-
 elegantis, Graecorum. εἵνεκα dedi
 euphoniae inprimis gratia. cf. anno-
 tata ad Ran. 189., Aeschyl. Prom.
 348, Suppl. 164. — τὴν ἐκ. ἡμέραν,
 crastino die.

109. S. ὃ ἐστὶν οὗτε ἀνέμοις,
 οὗτε κάπκαις πλέομεν. h. e. nihil
 proficimus. praeterea S. ἐπὶ τῇ πα-
 ροιμίᾳ ὃ κ' ἀργύριον ἦ, (Be. ἂν
 ἀργύριον ἦ. malim ὃ τ' ἀργύριον
 ἦ.) πάντα θεῖ καὶ λαύεται.
 Aristaenetus Epist. 1, 14. ἀλλ' ἐάν
 ἀργύριον ἦ, πάντα θεῖ καὶ
 λαύεται. proverbium Remis ve-
 lieque extat ap. Erasmus.

110. ἐκ τραγῳδίας τοῦτο. S.

113. σποδ. κινούται. S. He-
 sych. σποδεῖσθαι· περιλίνεσθαι.
 — Br.

114. κατὰ τύχην τινά, forte for-
 tuna.

- ὅπως προμελετήσωμεν, ἀκίτ' δεῖ λέγειν.
 οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
 ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκουσί που;
 120 Γ. Θ. τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίστανται;
 ΠΡ. ἴθι δὴ σὺν περιδου, καὶ ταχέως ἄνθρω γενου.
 ἐγὼ δὲ θύισα τοὺς στεφάνους περιδήσομαι
 καὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἣν τί μοι δόξῃ λέγειν.
 Γ. Β. δεῦρ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα· σκέψαι, τάλυν,
 125 ὥς καὶ καταγέλαστον τὸ πρῶγμα φαίνεται.
 ΠΡ. πῶς καταγέλαστον;
 Γ. Β. ὥσπερ εἴ τις σπηλαίαις
 πῶγωνα περιδῆσειεν ἑσταθειμέναις.
 ΠΡ. ὁ περιστράχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν·
 πύριθ' ἔς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν·
 130 κἀθίζε παριῶν. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
 Γ. Θ. ἐγώ.
 ΠΡ. περιδου δὴ τὸν στέφανον τίχῃ γαυθῇ.

120. ὦ μέλ' pro ὦ μελέα. cf.

124. 122. περιδ. ὅτι οἱ δημαγωγοὶ (δημηγόροι) ἐστέφοντο. S. cf. 131., 148., 168., 171., Av. 438., Equ. 221., Thesm. 386.

124. δεῦρο absolute dictum pro δεῦρ' ἴθι vel quodam simili, ut Ach. 225.: τάλιν pro τάλαινα, ut Ran. 521., sic ὦ μέλε 120., 133. de significatione τοῦ τάλιν vid. annot. ad 90.

125. καὶ κατ. etiam ridiculum, non solum δεινόν, quod dixit illa 115. S. κατ. τὸ ἡμᾶς πῶγωνας ἔχειν.

126. σπηλαίαις. ἰχθύος. ἀπρόσληπτος. σία. ἑσταθ. θύισα. ἀπ. ὁπτήσας. Ach. 97. vid.

129. Ἀρίφραδες. ὥς ἀναρμιγμένον αὐταῖς. λοιδορεῖται δὲ πρὸς αἰσχροῦς, ὡν κιδασοῖς. Vesp. 1233., Equ.

128. ὁ περιστ. ὁ τῶν καθαρσίων προηγούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις περιστράχος ἐκαλεῖτο. περιστρία γὰρ τὰ καθάρσια. S. Pollux 8, 104., a Br. emendatus, περὶ περιστράχων. ἐκάθειρον χοιρίδιοις μικροῖς οὗτοι τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ θιάτρον. καθάρσιον δὲ ἐκαλεῖτο τοῦτο τὸ χοιρίδιον. quo loco Onomastici malim deleri vocabulum μικροῖς, quod sponte intelligitur, pro καθάρσιον autem scribi περιστρία, cuius verbi illa fuerit interpretatio, ut ap. S. nam καθάρσιον non vocatur (ἐκαλεῖτο), sed erat revera, aliud χοιρίδιον, neque opus fuit, ut tale quid annotaretur. Br. τὴν γαλῆν comici licentia pro τὸ χοιρίδιον: porcello enim instrabatur vacuo etc. — ὁ περ. casus roctus pro vocativo, sicut passim.

129. Ἀρίφραδες. ὥς ἀναρμιγμένον αὐταῖς. λοιδορεῖται δὲ πρὸς αἰσχροῦς, ὡν κιδασοῖς. Vesp. 1233., Equ.

βούλεται; pro-
 nis in concione. cf.

Γ. Θ. ἰδοῦ.

ΠΡ. λέγοις ἄν.

Γ. Θ. εἴτα πρὶν πειῖν λέγω;

ΠΡ. ἰδοὺ πειῖν!

Γ. Θ. τί γὰρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;

ΠΡ. ἄπιθ' ἐκποδῶν· τοιαῦτ' ἄν ἡμῶς εἰργάσω

135 καὶκεῖ.

Γ. Θ. τί δ'; οὐ πίνουσι καὶν τῆκκλησίᾳ;

ΠΡ. ἰδοῦ γέ σοι πίνουσι!

Γ. Θ. νῆ τὴν Ἀρτεμιν,

καὶ ταῦτά γ' εὐζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα

αὐτῶν, ὅσ' ἄν πράξωσιν, ἐνθυμουμένοις

ὥσπερ μεθύοντων ἐστὶ παραπληγμένα.

140 καὶ νῆ Δία τί σπένδουσιν, ἥ τίνοσ' ἄν χάριν

τοσαῦτά γ' εὐχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῇ;

καὶ λοιδοροῦνται γ', ὥσπερ ἐμπεπωκότες,

καὶ τὸν παροινούντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.

ΠΡ. σὺ μὲν βιάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.

145 Γ. Θ. νῆ τὸν Δι' ἥ μοι μὴ γενεῖν κρεῖττον ᾔν·

δίψει γὰρ, ὥς ξυκ', ἀφανευθήσομαι.

132. ἰδοῦ. vox obedientis. εἰ-
τα — λέγω; irrideri solent femi-
nae, tanquam bibaces. vide 146.,
157., 228., Plut. 640., 968., Thesm.
523. et sequ.

133. ἰδοῦ. cf. 93., 136. ἐστὶ φ.
ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐστε-
φανοῦντο. Schol. Rav. cf. Av. 438.

135. καὶκεῖ. etiam illic, in con-
cione.

136. ipsum verbum πίνουσι, quo
altera mulier usa erat, repetit ἐλ-
θωνικῶς, ut 93., 133., 156. ἰδοῦ γέ
σοι πίνουσιν, ut Ran. 1055. καὶ
μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους
σοι τρέφομαι, Soph. Phil. 241. ὅδ'
εἰμ' ἐγὼ σοι κείνος, ὃν κλύεις —
Cic. Epist. ad Att. 2, 15. ecce tibi
Sebosus etc.

εὐζωρον οἶνον, vinum
n. cf. 228.

sequ. ὅσ' ἄν πρ. ἐνθ. si
um reputet atque expendat
actiones. Reink. ἐστὶ, sunt,
tentur. παρὰ π., insana.

140. perperam libri καὶ νῆ Δία
σπένδουσ' γ'. ἥ τίνοσ' etc. facile
τέ interciderit ante σκ, siquidem σ
et τ litterae non dissimiles sunt in
codicibus. etiam γ et ν saepe libra-
rii permiscuerunt. dicantur autem
preces cum lustratione junctae,
de qua ad 128. quae preces quia
neque libationibus aberant, ad quas
vinum meracum adhiberi solebat,
propterea concionantes libare putat
vinosa mulier.

143. παροιν. tanquam in convi-
vio. Faber. „τοξόται. ita vocant
lictiores, satellites, apparitores. no-
ster alibi saepe. (vide inprimis
Ach. 54.) ceterum plerumque Scy-
thae erant.“

144. κάθιζ'. cf. 165. — οὐδὲν
γὰρ εἶ, nihili enim es, nihil vales.
cf. Ach. 641.

145. γενεῖν, barbescere, dixit
per jocum, velut vir, quia barbam
induit.

146. ἀφ. ἐφανευθήσομαι. — 8.

ΠΡ. ἔσθ', ἥτις ἐτέρω βούλεται λέγειν;

Γ. Ι. ἐγώ.

ΠΡ. Ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρημ' ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἔρεις,

150 διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.

Γ. Ι. „Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἡθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἡσυχος·
νῦν δ' οὐκ ἔάσω, κατὰ γε τὴν ἐμὴν, μίαν
ἐν τοῖς καπηλίοισι λάκκους ἐμποιεῖν

155 ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ μὰ τὸ θεῶ“ ...

ΠΡ. μὰ τὸ θεῶ! τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;

Γ. Ι. τί δ' ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν γ' ἤτησά σε.

ΠΡ. μὰ Δ', ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τὸ θεῶ κατώμοσας,
καίτοι τὰ γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα.

160 Γ. Θ. ὦ, νῆ τὸν Ἀπόλλω!

ΠΡ. παῦτε τοίνυν, ὥς ἐγώ

* ἐκκλησιάζουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα

148. τὸ χρ. ἐργ., res agitur.

150. διερ., nixa. (cf. 277, 8.)
ita Schäfer. ad Dionys. Hal. de
compos. verborum p. 164., Bekk.,
alii. codd. soloecce διερεισαμένη. —
βακτ. vide 74.

151. τῶν ἡθ. τῶν ἔθους ἐχόντων
λέγειν. S. Be. „Ut oratores solent.
Demosth. Philippica 1. initio, εἰ
μὲν περὶ καινοῦ τιος πράγματος
προτιθέτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
λέγειν, ἐπισηλὸν ἂν ἕως οἱ πλείστοι
τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφή-
ναντο, εἰ μὲν ἤρεσκέ τι μοι τῶν
ἐπὶ τοῦτων βηθέντων, ἡσυχίαν
ἂν ἤγοον· εἰ δὲ μή, τότε' ἂν αὐ-
τὸς ἐπιρωμῆν, ἃ γινώσκω, λέγειν.
cf. Isocr. initio Archidami.“

153. ἐμὴν. λέπειν γνώμην. S. cf.
Schäfer. ad Bos. Ell p. 85.

154. λάκκους ἐμπ. Ἀθηναῖοι
καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ὀρύ-
γματα ἐπὶ τὴν γῆν ποιοῦντες ἐρ-
ρύχοντα, καὶ στοργύλα, καὶ τετρα-
γωνα, καὶ ταῦτα κοινῶντες (gypsan-
tes, vel pice induentes), οἷον ὅπε-
ρ δέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά, καὶ
ταῦτα λάκκους ἐκάλουν. S. ejus-
modi λάκκους κοινιατοῦς ad con-
dendum vinum habebant etiam Car-

duchi, teste Xenophonte Anab. 4, 2,
22., quo loco usus est H. Voss.,
qui etiam legumina in illis foveis as-
servata esse dicit. ridicule autem
mulier vetat aquam ibi condi in
cauponis, quippe quae malit vinum.
— μὰ τὸ θεῶ. „per Cererem et
Proserpinam jurat femina Attica. vid.
annot. ad Ach. 852.“ Be.

156. μὰ τὸ θεῶ. cf. 136. S.
ἐπειδὴ γυναικῶν ὁ ἔρκος, καίλει.
οὐ γὰρ δεῖ οὐδ', φησὶν, ὑποκεινομένην
ἄνδρα γυναικίον ὄρεον ὀρύ-
ναι τοῖς θεοῖς. — τάλαινα. cf. 90.
157. οὐ — σε. quod fecit altera
illa 132.

160. ὦ admirantis est, neque igitur
haec dicit Γ. Ι., cui tributa sunt
in libris, sed bibax Γ. Θ., quam
tacere jussit Praxagora 144. veho-
menter illa probat scilicet alterius
orationem.

161. laborat metrum; nec tamen
propterea scribendum est ἐκκλησιάζουσας,
siquidem praesens, non futu-
rum, convenit rei, quae nunc cum
maxime agitur, quamvis specie tan-
tum concionis, sed hoc, nisi fallor,
dederat Aristophanes ὥς ἐγὼ οὐκ
Ἐκκλησιάζουσας' ἂν προβ. τὸν π.,

τὸν ἕτερον, εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβοῦσθῇται.

Γ. Ι. φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ οὐ λέξω πάλιν·
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.

165 „Ἐμοὶ γὰρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι“ ...

ΠΡ. γυναῖκες αὖ, δύστηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις;

Γ. Ι. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον· ἐπιβλέψουσα γὰρ
ἐκείσε πρὸς γυναῖκας ὥδμην λέγειν.

ΠΡ. ἀπεῖρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ' ἐντετυνέ·

170 αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκά μοι λέξιν δοκῶ,
τονδὶ λυβοῦσα. τοῖς θεοῖς μὲν εὐχομαι
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλεμένα.

„Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω

175 τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βυρέως πρῶγματι.
ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.

ἐπέτρεψας ἐτέρῳ, πλείον' ἔτι δράσει κακά.

180 χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νοθετεῖν,
οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθ' ἐκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα

per hyperbaton, quo non intellecto cum οὐκ referrent ad ἐκκλησιάζουσα, sententia inepta, negationem transposuerunt librarii. ἐγὼ οὐκ pronuntiandum δισυνλλάβως, ut Equ. 324. — οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον. ne alterum quidem pedem profecerim, h. e., quod Latini dicunt, nec transversum ungues, Germani keinen Fusßbreit, keinen Fingerbreit, vide Erasmi. Adagg. 1, 10, 44.

162. τοῦτο. hoc peccatum vestrum, cum iuratis more mulierum. cf. 190. et sequ. consimilia praecipiantur 286, ad 289, et 299. ἀκριβῶς μελετηθήσεται. S. nisi quis rei magnam operam dederitis.

165. αἱ καθ. sedebant in concione, ut Bo. annotavit. Demosth. Philipp. 2. p. 66. ed. Reisk. de oratoribus πρῶτον μὲν ἡμεῖς οἱ παριόν-

τες; deinde de auditoribus ἐκασθ' ὑμεῖς οἱ καθήμενοι, nisi iudices intelligendi sint, qui solent dici καθῆσθαι, sedere, velut ap. Demosth. Lept. §. 144., ubi vid. Wolf. sed res aliunde satis nota est.

166. δύστηνε, pessima. cf. 90.

167. Ἐπίγονον. οὗτος καμψαῖται ὡς μαλακός, καὶ ὡς μεταγυναικῶν ἀεὶ εὐφρισκόμενος. S. cf. 926.

171. τονδί. τὸν στέφανον.

172. τυχεῖν, verum attingere. cf. Eurip. Hipp. 782.

179. ἐκ. ἐτέρῳ. i. e. si ἐπέτρεψας ἐκ. v. Viger. 8, 6., p. 508. 3. ed. Lips.

180. δυσαρ., difficiles, morosos.

183. fuit tempus, cum concionibus prorsus non uteremur. dicit tempus ante Periclem, cum nondum variis artibus, sed imprimis immatura

- οὐδὲν τὸ παρόν, ἀλλὰ τὸν γ' Ἀγύρριον
 185 πονηρὸν ἡγοούμεθα· νῦν δὲ χρωμένων
 ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον ὑπερεπήνεσεν,
 ὁ δ' οὐ λαβὼν εἶναι θανάτου φήσ' ἄλγους
 τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ κλησίᾳ.
 Γ. Α. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, εἴ γε ταυταγὶ λέγεις.
 190 ΠΡ. τάλαιν', Ἀφροδίτην ὠνόμασας! χαριεντά γ' ἂν
 ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπας ἐν τῇ κλησίᾳ.
 Γ. Α. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον.
 ΠΡ. μηδ' ἐθίζου νυν λέγειν.
 „Τὸ ξυμμαχικὸν αὐ τοῦθ' ὅτ' ἐξαποούμεθα,
 εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
 195 ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο· τῶν δὲ ῥητόρων
 ὁ ταῦτ' ἀναπείσους ἐδῶδες ἀποδράς ᾤχετο.
 ναῦς δὴ κατέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ,

auctoritate Areopagi, et instituta judicum atque concionantium mercede stipendioque militum (vide Kōpkei librum germ. de legg. et judic. Gr. p. 62. seqq.), δημοκρατία Atheniensibus extitisset. tum sine controversia virum bonum pro bono, et improbum, velet Agyrrium (102.), pro improbo, habitum fuisse ait; nunc autem corrupto populo omnia esse venalia et rixarum plena, aliis efferentibus demagogos ob acceptam mercedem, aliis eosdem a rep. detestantibus. cf. 304. seqq. ridicule pristinum illud tempus laudatur 215. seqq.

184. de Agyrrio vide annot. ad 102.

185. χρωμένων ἡμῶν.

186. ὅπερ κ. minimum laudare solet conciones, in quibus regnant demagogi.

187. φήσ' ἐν τῇ κλησίᾳ.

188. τοὺς μισθ. ζητ. τοὺς μισθοὺς βουλευμένους λαβεῖν. καὶ γὰρ παρὰ τῶν δημογωγῶν λαμβάνονσι, καὶ ὁ μὴ λαβὼν μισθεῖ, θείων λαβεῖν. S.

190. τὰ λ. cf. 90.

191. frustra Br. εἶπες, quia sequitur εἶπον.

193. τὸ ξυμμ. vide annotata ad argum. fabulae. ipsum bellum dictum est συμμαχικὸν et Corinthiacum. — ὅτ' ἔσται, quando id considerabamus et de eo deliberabamus in concione.

194. ἀπολεῖν, perdituros esse oratores sive Athenienses.

195. δὴ δέ, ut 314.; quod rarius.

196. ὁ ταῦτ' ἀνακ. Κόνωνα λέγει. S. probat hanc scholiastae sententiam Palmerius. „nam Cononis praecipue,“ inquit, „opera et suasionē rex Persarum pecunias misit, quibus adjunctus Conon socios Lacedaemoniorum ad Athen. deficere per-suasit, et capta Cythera Corinthum ivit, ibique societatem provexit datis pecuniis. anno vero sequente, cum muros Athenarum instaurasset, a Teribazo Sardis incarceratus est; unde nunquam rediit. ideo dicit Aristoph. ὄχετο. haec omnia ex Diodoro lib. 14. (82.) et ex Aem. Probo seu Corn. Nepote in Vita Cononis constant. ideo credo hanc fabulam prodiisse post Cononis incarcerationem, quae evenit Eubulide archonte, a. S. Olymp. 96.“ ἀποδράς ᾤχετο. Corn. Nepos Conone 5. nonnulli eum (Cononem) ad regem abductum ibique perisse scriptum reliquerunt. contra eum Dinon historicus, cui nos plurimum de Persiciis rebus credimus, effugisse scripsit etc.

197. τῷ πένητι. cui sumptus non sunt tolerandi.

τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.

Κορινθίοις ἀχθεσθε. κἀκεῖνοι δέ σοι

- 200 νῦν εἰσὶ χρηστοί, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.
 Ἀργεῖος ἀμαθής, ἀλλ' Ἰερώνυμος σοφός.
 σωτηρίᾳ παρέκλυεν, ἀλλ' ὀρίζεται
 Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρκαλούμενος.

Γ. Α. ὡς ξυνετὸς ἀνὴρ.

ΠΡ. νῦν καλῶς ἐπήνεσας.

- 205 „Υμεῖς γὰρ ἔσθε, ὦ δῆμε, τούτων αἵτιοι·
 τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα
 ἰδίᾳ σκυπέισθ' ἕκαστος ὃ τί τις κερδανεῖ,
 τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλινδεται.
 ἦν οὖν ἐμοὶ πείθεσθε, σωθήσεσθ' ἔτι·

198. γεωργοῖς. ἐβαροῦντο γὰρ ταῖς τοιμηραρχίαις. S.

199. minus recte ll. κἀκεῖνοί γέ σοι. S. Κορ. ἦσαν γὰρ διάφοροι. (imo molestos esse eos dicit Atheniensibus, quamvis socios, propter mores diversos.) τὸ δὲ σοὶ ὡς πρὸς τὸν δῆμον.

200. χρηστοί. utiles propter societatem cum illis conjunctam. vel mites, benivoli, amici.

201. Ἀργεῖος. Argivus, h. e. Argivi: nam universus ille populus intelligitur, qui rudia videbatur Atheniensibus. Argivi, inquit, generatim rudes sunt, fateor; at Hieronymus capit. fuit igitur hic Argivus, sive alius quidam dicatur cognominis, seu potius ille, quem Artaxerxem conventurus Conon ducem classis regiae atque Atheniensis reliquit, ut auctor est Diodorus Sic. 14, 81.; qui quod cum Atheniensem vocat, fieri potest ut falsus fuerit memoria. admonet igitur hisce verbis poeta cives suos, ut ne istos quidem socios nullo facto discrimine contemnant, sed singulos eorum prudentia antecollescentes magni aestiment. ad 103. Olympiadem pertinet Ἀργεῖος ille, quem commemoravit Xenophon Hist. gr. 7, 1. et 4. alienus etiam malus ille poeta Hieronymus, de quo ad Ach. 356.

202. nugarum S. Thrasybulum istum dici putat, qui infra comme-

moratur 355.: Θρασύβουλος. οὗτος ἀνδράδης καὶ θαροδόκος, ὑπερόπτης ὢν τοῦ δήμου, ἡβούλετο δι' αὐτοῦ πάντα πράττεσθαι. recte alii intelligunt celeberrimum libertatis Atheniensium vindicem Thrasybulum, qui tum peregre fuit, et 4. post anno ab Aspendis interfectus est, Olymp. 97, 3., ut narrat Diodorus Sic. 14, 99. — σωτ. παρέκλυεν, salus exierunt caput eo tempore, quo in libertatem vos vindicavit Thrasybulus, quem fortuna vobis ducem ac praetorem dignissimum ostendebat. ἀλλ' ὀρίζεται — παρκαλούμενος, at dirimitur ipse Thrasybulus, neque advocatur, ut clavum imperii teneat, ad longinqua ille bella proficisci jussus; quo fit, ut pessimi demagogi impune perturbare ac miscere possint remp. ὀρίζεται, separatur, auferatur a vobis; quemadmodum Eurip. Ion. 1352. γόοις δὲ πατρὸς ἐκ χειρὸν ὀρίζη, Soph. Philoct. 607. ὡς ἡμᾶς πολεὶ Πέλαγος ὀρίζει τῆς Ὀδυσσεὺς νεὼς etc.

203. Αἴσιμος. καλὸς αἶμος, καὶ ἀμαθής. S. τὸ δὲ κοινόν. ita ἀπλῶς Graeci Latiniq. bona publica vocant. Horat. (Od. 2, 15, 14.) commune magnum. Faber. κυλινδεται, volutatur, nec consistit. est autem incessus claudorum similis volutationi.

- 210 ταῖς γὰρ γυναιξί φημι χρῆναι τὴν πόλιν
 ἡμῶς παραδοῦναι· καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις
 ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.
 Γ. Β. εἴ γ', εἴ γε νῆ Δ', εἴ γε· λέγε, λέγ', ὦ γυῖθι!
 ΠΡ. „Ὡς δ'· εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
 215 ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τᾶρια
 βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
 ἀπαξάπασαι, κοῦχλ' μεταπειρωμένας
 ἰδοὺς ἂν αὐτάς. ἥ δ' Ἀθηναίων πόλις,
 εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
 220 εἰ μὴ τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο;
 καθήμηναι φρύνουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 τὰ Θεισμοφόρι' ἄγουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 πέτιτονσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 225 τοὺς ἄνδρας ἐπιτρέβουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 αὐταῖς πυροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 τὸν οἶνον ἐϋζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ προτοῦ·
 βινούμηναι χαίρουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ.
 230 ταύταισιν οὖν, ὦνδρες, πυραυδόντες τὴν πόλιν
 μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,

216. βάπτουσι. πλύνουσι. S.

217. μετακ. μεταβινοῦσας, μεταβαλλομένας ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα. S. Rav.

219. χρηστῶς. ἀντὶ τοῦ φυλακτικῶς. (ei hoc bene teneret.) Ἀριστοφάνης. — ἀντὶ τοῦ ἐφολάττετο τὸν ἀρχαῖον νόμον, καὶ μὴ ἐπολυπραγμέσαι, καὶ τὰς καινὰς ἐφερε (l. εἰσέφερε) πολιτείας. verba sunt Suidae, qui hunc locum profert. — Br.

220. notat Athenam tanquam novatores. cf. infra 586. sequ. Be.

221. φρύνουσιν. λέγει τὸ τρέφας. (fort. τρέφους. v. Schneider. lex. h. v. 4. Fabio placebat κρεῖσας.) — S.

222. peculiaris mulieribus ferendum onerum ratio: unde quasi rem novam annotavit Mela, Aegyptios onera capitibus accipere, lib. 1.

c. 10. („secundum Herodot. 2, 35.“ Be.): forum ac negotia feminae, viri pensa ac domos curant. onera illae humeris, hi capitibus accipiunt. Faber.

223. hic versus forte omissus est in editione Bekkeri.

225. ἐπιτρέβ., vexant, male habent. cf. Nub. 940.

227. sic etiam Bekk. et D. libri αὐταῖς, K. in annot. αὐταί, Br. αὐτοῖς. rectum αὐταῖς pro ἐαυταις. sibi solis per fraudem (id enim significat τὸ παρὰ) obsonari feminae dicuntur, viris vel inscientibus, vel absentibus. sensum loci perspexit Invernizsius. S. παροψων. ἀντὶ τοῦ λαθρεῖα ὀψωνοῦσιν.

228. cf. annot. ad 182. S. εὐζωρον: ἀμικτον.

231. περιλ. φλυαροῦμεν. S.

- τί ποτ' ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, ἀλλ' ἡπλῶ τρόπῳ
 ἔωμιν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα,
 ὥς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὔσαι μητίεris
 235 σῶζειν ἐπιθυμήσουσιν. εἴτα στίλα
 τίς τῆς τεκοΐσης θῦλλον ἐπιτέμψειεν ἄν;
 χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή,
 ἄρχουσά τ' οὐκ ἂν ἔξαπατηθῇ ποτέ·
 αὐταὶ γάρ εἰσιν ἔξαπατῆν εἰδισμέναι.
 240 τὰ δ' ἄλλ' ἑάσω ταῦτα· κἄν πείθῃσθαι μοι,
 ἐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.
 Γ. Α. εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς!
 πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;
 ΠΡ. ἐν ταῖς φυγαῖς μετὰ τάνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πηνελί·
 245 ἔπειτ' ἀκούουσ' ἔξεμαθον τῶν ῥητόρων.
 Γ. Α. οὐκ ἐτιὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
 καὶ σε στρατηγὸν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
 αἰρούμεθ', ἦν ταῦθ', ἀπινοεῖς, κατεργάσῃ.
 ἀτὰρ ἦν Κέφυλός σοι λυιδορῆται προσφθαρεῖς,
 250 πῶς ἄντερεις πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ κλησίᾳ;
 ΠΡ. φήσω παραφρονεῖν αἰτόν.
 Γ. Α. ἀλλὰ τοῦτό γε

232. ἀπλῶ τρόπῳ. ἀπλῶς, καὶ
 οὐκ ἀκριβῶς.

236. θᾶττον Suid. h. v., quod
 merito Dobr. commendavit. vulgo
 μάλλον.

237. πορίζειν. ἐξορύκειν, συν-
 ἄγειν. S. εὐπορώτατον γυνή,
 ut Tristo lupus stabulis et similia.
 vide interpp. Virgillii Eclog. 3, 80.,
 Xenoph. Anab. 5, 6, 1. (χρήσιμον
 ἂν ἐδόκουν εἶναι οἱ Σινωπεῖς), Eu-
 rip. Phoen. 908. (θῆλον οἷ γ' ἐμοὶ
 λόγοι) etc.

240. vulgo, secundum S., τὰ δ'
 ἄλλ' ἑάσω. ταῦτα κἄν etc. qua
 interpunctione turbatus Be. suavit
 ταῦτά γ' ἄν, Br. et alii ταῦτα δ'
 ἄν. τὰ ἄλλα ταῦτα, cetera hu-
 jusmodi. vel ταῦτα, sic, ut Equ,
 111.

243. ὦ τάλ., o mala, du Spitz-
 büßin, quod per jocos dici solet.
 Voss, o Närrchen. cf. 90.

244. ἐν ταῖς φυγαῖς, cum rare

in urbem fugeramus propter bellum.
 cf. annot. ad Ach. 32. de Pnyce
 dictam ad Pac. 644.

246. ὦ μέλ', ut ὦ τάλαινα 243.
 ἦσθα dictum ἀορίστως, eras et
 etiamnum es. cf. 256., Soph. Oed.
 Col. 118., Eurip. Bacch. 798.

247. στρατηγὸν 2 codd. Paris.,
 Bern. Junta, Br. — S. ἀτόθθεν.
 ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου.

249. de Cephalo demagogo prae-
 ter S. ad 254. conferri jubent Ruhn-
 kenii Histor. oratorum in Reisk.
 Oratt. t. 8. p. 127. Br. „προσ-
 φθαρεῖς, se inferens et intrudens,
 impetum in te faciens.“ praeterea
 Br. annotavit, et simplex φθείρε-
 σθαι et composita ἀναφθείρεσθαι,
 ἐκφθείρεσθαι, προσφθείρεσθαι ap.
 Atticos scriptores significare ire, ve-
 nire, sed in malam partem accipi.
 Ach. 426. φθείρον λαβὼν τόδ'.
 Demosth. c. Midiam p. 560. ed.
 Reisk. ἀλλὰ δεινοὶ τινεὶ εἰσι φθεί-

- 210 ταῖς γὰρ γυναῖξί φημι χρῆναι τὴν πόλιν
 ἡμῶς παραδοῦναι· καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις
 ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρῶμεθα.
 Γ. Β. εἶ γ', εὐ γε νῆ Δ', εὐ γε· λέγε, λέγ', ὦ γυναι!
 ΠΡ. „Ὡς δ'· εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
 215 ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τάρια
 βάπτουσι θειριῶ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
 ἀπαξάπασαι, κοῦχί μεταπειρωμένους
 ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις,
 εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
 220 εἰ μὴ τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο;
 καθήμεναι φεύγουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 τὰ Θεισμοφόρι' ἄγουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 225 τοὺς ἄνδρας ἐπιτρέβουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 αὐταῖς πυροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
 τὸν οἶνον εὐζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ προτοῦ·
 βινούμεναι χεῖρονσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ.
 230 ταύταισιν οὖν, ὦνδρες, πυριδόντες τὴν πόλιν
 μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,

216. βάπτουσι. πλύνουσι. S.

217. μετακ. μεταβαίνουσας, μεταβαλλομένας ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα. S. Rav.

219. χρηστῶς. ἀντὶ τοῦ φυλακτικῶς. (si hoc bene teneret.) Ἀριστοφάνης. — ἀντὶ τοῦ ἐφυλάττετο τὸν ἀρχαῖον νόμον, καὶ μὴ ἐπολυπραγμέσαι, καὶ τὰς καινὰς ἔφερε (l. εἰσέφερε) πολιτείας. verba sunt Suidae, qui hunc locum profert. — Br.

220. notat Atheni. tanquam novatores. cf. infra 586. sequi. Be.

221. φεύγουσι. v. λέγει τὸ τρέχας. (fort. τράγους. v. Schneider. lex. h. v. 4. Fabio placebat κριθᾶς.) — S.

222. peculiaris mulieribus ferendum onerum ratio: unde quasi rem novam annotavit Mela, Aegyptios onera capitibus accipere, lib. 1.

a. 10. („secundum Herodot. 2, 35.“ Be.): forum ac negotia feminae, viri penea ac domos curant. onera illae humeris, hi capitibus accipiunt. Faber.

223. hic versus forte omissus est in editione Bekkeri.

225. ἐπιτρέβ., vsxant, male habent. cf. Nub. 940.

227. sic etiam Bekk. et D. libri αἰθαῖς, K. in annot. αἰταί, Br. αἰτοῖς. rectum αἰταῖς pro εἰναῖς. sibi solis per fraudem (id enim significat τὸ παρὰ) obsonari feminae dicuntur, viris vel inscientibus, vel absentibus. sensum loci perspexit Invernizzius. S. παροψων. ἀντὶ τοῦ λαῖθα ἀφ᾽ αὐτοῦ. εἰς.

228. cf. annot. ad 182. S. εὐζωρον: ἀνατορον.

231. περικλ. φιλαράμεν. S.

- τί ποτ' ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, ἀλλ' ἄπλῳ τρόπῳ
 ἐῷμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταντί μόνῳ,
 ὥς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οἶσαι μητίεris
 235 σῶζειν ἐπιθυμήσουσιν. εἴτα σιτία
 τίς τῆς τεκοίσης θῆκεν ἐπιπέμπειεν ἄν;
 χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή,
 ἄρχουσά τ' οὐκ ἄν ἔξαπατηθείη ποτέ·
 αὐταὶ γὰρ εἰσιν ἔξαπατῆν ἐλθισμέναι.
 240 τὰ δ' ἄλλ' ἴδσω ταῦτα· κἄν περὶ θοῦ μοι,
 εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

Γ. Α. εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς!
 πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;

ΠΡ. ἐν ταῖς θυγαῖς μετὰ τάνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πηνελί·
 245 ἔπειτ' ἀκούουσ' ἔξεμαθον τῶν ῥητόρων.

Γ. Α. οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
 καὶ σε στρατηγὸν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
 αἰρούμεθ', ἦν ταῦθ', ἁπινοεῖς, κατεργάσθῃ.
 ἀτὰρ ἦν Κέφαλός σοι λειδορῆται προσφθαρεῖς,

250 πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ κλησίᾳ;

ΠΡ. φήσω παραφρονεῖν αἰτόν·

Γ. Α. ἀλλὰ τοῦτό γε

232. ἀπλῶ τρόπῳ. ἀπλῶς, καὶ
 οὐκ ἀκριβῶς.

236. θάτερον Suid. h. v., quod
 merito Dobr. commendavit. vulgo
 μάλλον.

237. πορίζειν. ἐρρίσκειν, συν-
 ἄγειν. S. εὐπορώτατον γυνή,
 ut Triste lupus stabulis et similia.
 vide interpp. Virgilii Eclog. 3, 80.,
 Xenoph. Anab. 5, 6, 1. (χρήσιμον
 ἂν ἰδούκουν εἶναι οἱ Σινωπεῖς), Eu-
 rip. Phoen. 908. (θῆλον οἶ γ' ἔμοι
 λόγοι) etc.

240. vulgo, secundum S., τὰ δ'
 ἄλλ' ἴδσω. ταῦτα κἄν etc. qua
 interpunctione turbatus Be. suadet
 ταῦτά γ' ἄν, Br. et alii ταῦτα δ'
 ἄν. τὰ ἄλλα ταῦτα, cetera hu-
 jusmodi. vel ταῦτα, sic, ut Equ,
 111.

243. ὦ τάλ., o mala, du Spits-
 büßin, quod per jocum dici solet.
 Voss, o Narrchen. cf. 90.

244. ἐν ταῖς θυγαῖς, cum rare

in urbem fageramus propter bellum.
 cf. annot. ad Ach. 32. de Phryce
 dictum ad Pac. 644.

246. ὦ μέλ', ut ὦ τάλαινα 243.
 ἦσθα dictum ἀορίστως, oras et
 etiamnum es. cf. 256., Soph. Oed.
 Col. 118., Eurip. Bacch. 798.

247. στρατηγὸν 2 codd. Paris.,
 Bern. Junta, Br. — S. αὐτόθεν.
 ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου.

249. de Cephalo demagogo prae-
 ter S. ad 254. conferri jubent Ruha-
 kenii Histor. oratorum in Reisk.
 Oratt. t. 8. p. 127. Br. „προσ-
 φθαρεῖς, se inferens et intrudens,
 impetum in te faciens.“ praeterea
 Br. annotavit, et simplex φθείρε-
 σθαι et composita ἀναφθείρεσθαι,
 ἐμφθείρεσθαι, φροσφθείρεσθαι ap.
 Atticos scriptores significare ire, ve-
 nire, sed in malam partem accipi.
 Ach. 426. φθείρουσ λαβὼν τόδ'.
 Demosth. c. Midiam p. 560. ed.
 Reisk. ἀλλὰ δεινοὶ τινεῖς εἰσι φθεί-

ἴσουςι πάντες.

ΠΡ. ἄλλα καὶ μελαγχολῶν.

Γ. Α. καὶ τοῦτ' ἴσουςιν.

ΠΡ. ἄλλα καὶ τὰ τραβλίῳ
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

255 Γ. Α. τί δ', ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;

ΠΡ. τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνὸς πυγὴν ὀρῶν.

Γ. Α. τί δ', ἦν ὑποκρούσωσίν σε;

ΠΡ. προσκινήσομαι,

ὅτ' οὐκ ἄπειρος οὔσαι πολλῶν κρουμάτων.

Γ. Α. ἐκείνο μόνον ἄσκειτον, ἦν σε τοξόται

260 ἔλκωσιν, ὃ τι δράσεις ποτ'.

ΠΡ. ἐξαγκωνιῶ

ὥδι· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.

Γ. Α. ἡμεῖς δέ γ', ἦν αἵρωσ', ἔῃν κείεσμεν.

Γ. Β. ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·

ἐκείνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ

265 τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονέσσομεν τότε·

εἰθισμέναι γὰρ ἔσμεν αἶρειν τὰ σκέλη.

ΠΡ. χαλεπὸν τὸ πρῶγμ'· ὁμῶς δὲ χειροτονητέον

ρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, καὶ
παρεῖναι, καὶ μαρτυρεῖν.

254. κερὰ μ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κε-
ραμεύειν ἀντὶ τοῦ κατεργάζεσθαι.
(?) ἦν δὲ κεραμῶς πατὴρ ὁ Κέ-
φαλος. — S. τὴν δὲ — καλῶς.
εἰρωνικῶς.

255. Νεοκλ. ὁ γλ., ut inferius
397. S. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς με-
στοδὺς ἀκαθαρσίας, ὁ λημῶν. ἐκω-
μωδεῖτο δὲ ὡς συκοφάντης, καὶ ξέ-
νος, καὶ κλέπτης. Plut. 660. εἰς
μὲν γὰρ Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυ-
φλὸς, Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας
ὕπερηκόντισεν.

256. παροιμία ἐς κυνὸς πυ-
γῆς ὀρῶν καὶ τριῶν δλωπί-
κων. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ὀφθαλ-
μιῶντων. S. cf. Ach. 810. εἶπον,
dixi et dico, ut ap. Eurip. Med.
257. οὐ — εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω
περᾶν Φυγάδα, ubi vide annotata,
et cf. 246., 772.

257. sequ. ὁποῦ κ. σε. ὑποβάλ-
λασί σε, λαμβάνονται σου. π.

κρουμάτων. ἔπαιξε παρὰ τὴν
ὁμωσιμίαν τῆς συνοσίας. S. eodem
pertinet προσκινήσομαι. cf. Lys. 227.
et de verbo ὑποκρούειν infra 588.
et inprimis 618.

259. οἱ τοξόται. cf. 148.

260. ἐξαγκ. τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ
ταῖς πλευραῖς ποιῆσω. (Plantus Pers.
2, 5, 6., notante Fabro, subnixis
alis me inferam. Voss. die Arme
stamm' ich ein. sed vide Schneideri
lex. gr. h. v.) οὐδέποτε γὰρ οὕτω
μέση ληφθήσομαι. S., qui deiactiōn
illud ὥδι retulit ad sequentia.

265. τὰς χεῖρας αἶρειν. in
ferendis suffragiis, χειροτονεῖν. vi-
de Küsterum, et, quos laudavit,
Schol. Aeschylī ad Suppl. 637. (ταῖς
χερσὶν ἐπέκτανε, πρὶν εἰπεῖν τὸν
κῆρυκα Ἥρα τῶν τὰς χεῖρας,
ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ.) et Maret.
V. L. 10, 9.

266. αἶρειν τὰ σκέλη. ἐν τῇ
συνοσίᾳ. — S. Rav.

ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.

ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτῶνια·

- 270 ὑποδείσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς λακωνικὰς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρ' ἐθεῦσθ', ὅτι εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν ἢ θύραζ' ἐκείστοτε.

ἔπειτ', ἐπειδὴν ταῦτα πάντ' ἔγη καλῶς,

περιδείσθε τοὺς πάγωνας· ἦνέκ' ἂν δέ γε

- 275 τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμένοι,
καὶ θαυμάτια τάνδρεϊά γ', ὅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε· κατὰ ταῖς βακτηρίαις
ἐπρειδόμεναι βαδίζει, ἄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι

- 280 τὸν τῶν ἀγροίκων.

Γ. Β. εὖ λέγεις. ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν· καὶ γὰρ ἐτέρας οἶομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν Πνύχ' ἤξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.

ΠΡ. ἀλλὰ σπεύσασθ', ὡς εἴωθ' ἐκεῖ

τοῖς μὴ παροῦσιν ὁρθρίοις ἐς τὴν Πνύκα

- 285 ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάταλον.

ΧΟ. ὦρα προβαίνειν, ὦνδρες, ἡμῖν ἐστι· τοῦτο γὰρ χρὴ

i. t. c.

μεμνημένος αἰεὶ λέγειν, ὡς μὴ ποτ' ἐξολίσθη,

ἡμῶς· ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἦν ἁλώμεν

268. ἐξωμ. ἀφ' ἑκτῶν ὡμῶν γυναικῶν. S.

269. ἀναστ. ἄνω τὰ χιτ. tunicas succingite. hunc locum explicat Oct. Ferrarius de re vestigia partis 2. lib. 4. p. 149. seqq. Br.

270. τὰς λακ. vide 74.

271. Rav. et Bekk. ἐθεῦσθ', quod congruit optativo μέλλοι. vulgo θεῦσθ'.

278. ἄδουσαι. apparet quandoque cantantes ire solitos esse in concionem. cf. Vesp. 219. Be. praesertim illi, qui rure veniebant, quos ἀγροίκους vocat, taedium longioris vitae fefellisse videntur cantando. cf. 290.

281. προ. αὐτῶν. προηγησάμεθα τῶν λοιπῶν γυναικῶν. S.

282. ἀντικρυς. ἀντὶ τοῦ αὐτίκα. S. Rav.

284. ita Snid. v. ὑπαποτρέχειν et Junt. a. 1515., probante Pors. ad Hecub. 987. vulgo ὁρθρίως, ut ὁρθρίον 524.

285. ὑπακ. ὁπίσω τρέχειν. πάταλον. τὸ τυχόν. (sic etiam Hesych.: „ita ut ne parillum quidem ligneum lucentur, unde se domi suspendant. Gallice eadem ratione dicimus: vous n'y gagnerez pas un clou.“ Ex Fabri annot.

286. τοῦτο. nomen ἄνδρες, quo se semper appellandas esse ait, ut viri videantur.

ἐνδύμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικούτον.

290 ΗΜ. χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὧνδρες· ἤπειλῃσε γὰρ

as., i. d. et t. d. c. στ.

ὁ θυσιοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρὸ πάντων τοῦ κνέφους

as., 2 iou. a ma. d. c.

ἤκη κεκονιμένος, στέργων σκοροδάλμη, sim. d. c. et br.

βλέπων ὑπότριμμα, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον. sim. 2.

5 ἀλλ', ὦ Χαρτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκῃς, ἔπου
κατέπειγαν, as., τρικ., 2 sim. d.
c. et br.

295 σαυτῷ προσέχων, ὅπως μὴδὲν παραχορδεῖς ὧν δεῖ σ'
ἀποδεῖξαι,

ὅπως δὲ τὸ σύμβολον sim. d. c.

λαβόντες ἔπειτα πηλαιοὶ καθεδούμεθ', ὥς ἂν χειροτονῶμεν
sim. 5.

289. ἐν δ. libri ἐνδύμεναι, quod primus correxerit Faber. S. καταδύμεναι εἰς τηλικαύτην τόλμαν λάθρα.

290. τοῦτ' ἐστὶ τὸ μέλος, δ εἰ. πιν ἐνδον αὐταῖς, τὸ ἀγροικιόν. S. cf. 278. seqq., et de ratione hujus carminis ann. ad 309.

291. θεσμοθ. ἀρχὴ τις Ἀθήνησιν, ἐξ ὧντων τὸν ἀριθμόν· καί τοι ἐν τῶν καλουμένων ἐννέα ἀρχότων. καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕναστον, εἰρημὴν Ἀλκιβίου ἐν τῷ κατὰ Κτησιφάντος. (cf. Vesp. 744.) πρῶ (πρῶ) δὲ μονοσυλλάβως ἀντὶ τοῦ πρῶτ', ἐν κνέφους ὄντος. S.

292. ita 2 codd. Paris., Suid. vv. κεκονισμένος et πρῶτ', Br., alii. vulgo κεκονισμένος. „significat κεκονισμένος proprie pulvere respersus, et figurate festinabundus, quoniam, qui festinant, inter currendum pulvere perfundi solent. usus est hac voce praeter alios Lucianus, scriptor tersus et ἀκραιφύνης, diversis in locis“ etc. K. cf. infra 1167. male libri βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμη, sententia perversa: siquidem στέργειν σκοροδάλμη est civis mane ex agro in concionem properantis, βλέπειν ὑπότριμμα autem

thesmothetae, tristi ac severo vultu id edicentis, animadvertit hoc Porsonus ap. Gaisford. ad Hephaest. p. 316., quem D. quoque audivit. — στέργων. ἡδόμενος σκοροδοῖς. καὶ τοῦτο ἀγροικιόν. S. σκοροδ. maria allata, qua pauperes contenti erant, praesertim festinant. cf. Equ. 199.

293. ὁ πότρ. δομῶ. οἱ γὰρ δικάζοντες δομῶσι δομῶς εἶνα. S. cf. Schneid. lex. gr. h. v. similiter hic noster dixit βλέπειν κάρδαμα, εἶνα etc.

294. nomina civium Athen., ad tempus ficta. „Charitimidēs classis nitticae dux ap. Ctesiam post Herodot. Wesseling. p. 818.“ Doctr. Smythionis nomen legitur Vesp. 392., Charetis, itidem ducis Atheniensium, cum alibi, tam ap. Xenoph. Hist. gr. 7, 2.

295. μὴ δὲν παραχορδεῖς (sic codd. excepto Rav. Br., Bekk., D., παραχορδεῖς.) παρὰ θυμὸν ποιήσης, μὴδὲν παραφθίγῃ, ἀλλὰ (ἀλλ' δ') δεῖ εἰπεῖν. — S.

296. τὸ σύμβολον. tessera, qua reddita concionantes pariter atque iudices (Plut. 277.) accipiebant τὸ τριώβολον.

297. πηλαιοὶ Rav. Ald. aliaeque vet. edd. (neque aliud significat

- ἀπανθ', ὅπως' ἂν δέη τὰς ἡμετέρας φίλας. sim. 2.
 10 καίτοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.
 sim. 3.
 300 ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τοῦσδε τοὺς ἐξ ἄστεως ἀντ.
 ἦκοντας, ὅσοι προτοῦ μὲν, ἥνικ' ἔδει λαβεῖν
 ἐλθόντ' ὀβολὸν μόνον, κάθηγτο λαλοῦντες
 ἐν τοῖς στεφανώμασιν· νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν.
 5 ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης δτ' ἤρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν
 ἐτόλμια
 305 τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν ἀργύριον λυβῶν, ἀλλ' ἦκιν ἑκα-
 στος
 ἐν ἀσκίδι φέρων
 πιεῖν, ἅμα τ' ἀρτίδιον ἂν, καὶ δύο κρομμύω, καὶ τρεῖς
 ἂν ἐλάας·

πλησία, quod habent membr. Paris. et Bern. Junta), Porsonus l. l. vulgo πλησίον.

298. ὁ πόσ' ἂν. ὅπως' ἂν δέη χειροτονεῖν τὰς ἡμ. φίλας. S. Rav.

300. sic Ald. et vett. edd. MSS. ἄστεος.

301. plerique libri turbato verborum ordine, quem restituit Porsonus l. l., ἥνικ' ἐλθόντ' ἔδει λαβεῖν. pejus etiam Rav. et Br. ἐλθόντας.

302. ὀβολὸν μόνον. merces olim diurna concionantium atque iudicum. vide annott. ad Ran. 140. et supra ad 102. — καὶ θ. — στεφανώμασιν. sedebant coronati (quae descriptio est eorum, qui advenissent a conviviiis), garriebantque. nunc ne ibant quidem in concionem, unius oboli mercedem aspernati.

304. Μυρωνίδης. τῶν εὐδοκιμούντων οὗτος ὁ στρατηγός. S. annotavit Palmer., Myronidem tractasse temp. anno 24. post fugam Xerxis, sive 26. ante bellum pelop. (h. e. Ol. 80, 4., ante Chr. nat. 456.), et circa id tempus superasse Boeotias ad Oenophyta, ut notavit Eusebius in Chronologia. fieri ita-

ARISTOPHANES IV.

que posse, ut plures annos vixerit post illam victoriam, notusque fuerit senibus, quales hi finguntur, in adolescentia.

305. λαβῶν Br., ut 186., 187., 301. etc. libri perperam φέρων.

306. ἐν ἀσκ. πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος σεσημειώται. S. cf. 183. seqq.

307. libri, praesertim impressi, ἄρτον αὐ καὶ δύο etc. ἂν a me propositum accepit D., deinde excudi iussit auctore Porsono καὶ πρὸς δύο κρομμύω. nobis quidem primum pro ἀρτίδιον scriptum esse videtur ἄρτιον, sicut προκώτιον pro προκωτίδιον infra 331., deinde ἄρτον, quod melius etiam congrueret versui politico, eique iambico senario, quales hos versus esse existimaverunt, opinor, librarii, sic eos demensi:

πιεῖν ἅμα τ' ἄρ | τον αὐ καὶ
 δὺ | ο κρομμύω,
 καὶ τρεῖς ἂν ἐ | λάας· νυνὶ | δὲ
 τριώβολον etc.

in quo genere versuum syllabae numerantur tantum, non ponderantur. vide Gaisfordii annott. ad Hephaest. p. 247 seqq. — κρομμύω. cf. Equ. 552.

νυνὶ δὲ τριώβολον ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
10 πράττωσί τι κοινὸν, ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

309. πηλοφ. ὡς χειροτέχνη καὶ
μισθωτοί. S. *Spreibuden vergleich-*
ber. proverbii loco dictum videtur.
— quod ad metra hujus carminis at-
tinet, similia sunt Pac. 1239. seqq.,
Ran. 420. seqq., Av. 1598. seqq.,
Equ. 1027. seqq., quae loca monstra-
vit Gaisford, ad Hephaest. p. 317.
equidem, ut illic, ita etiam hoc loco
duos vel tres versiculos in unum
conjunxi, cum propter morem in

hoc genere, de quo more pluribus
dixi in annotatis ad Pindarum et ad
hos ipsos utriusque gentis poetas
scenicos; tum propterea, ne ludere
viderentur mulieres seriae, versusque
leves a gravitate sententiarum ab-
horrerent; deinde, ne eo redigerer,
ut verba mihi distrahenda essent,
versusque nonnulli incipiendi a vo-
culis *ἄν*, *γὰρ*, *μέν*.

**ΒΛΕΠΤΡΟΣ. ΑΝΗΡ ΤΙΣ. ΧΡΕΜΗΣ. ΧΟΡΟΣ.
ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.**

310 ΒΑ. *Τί* τὸ πρῶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη 'στὶ μοί;
i. tr.

ἐπεὶ πρὸς ἔω νῦν γ' ἔστιν, ἡ δ' οὐ φαίνεται·

ἐγὼ δὲ κατὰκειμαι πάλαι χεζητιῶν,

τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ,

καὶ θοιμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκείνο ψηλαφῶν

315 οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὃ δ' ἤδη τὴν θύραν

ἐπείχε κρυῶν, ὃ κοπρεαῖος, λαμβάνω

τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον,

καὶ τὰς ἐκείνης περσικὰς ὑφίλομαι.

ἀλλ' ἐν καθαρχῷ ποῦ, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι; —

320 ἢ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἐστὶν ἐν καλῷ·

310. prodit vir quidam uxorem quaerens, ad quem cacantem alter accedit, et item tertius.

315. τὴν θύραν. annotavit Faber, Graecos et Latinos per θύραν et portam podicem intelligere, idque alicubi prolatis exemplis ostendisse Jos. Scaligerum. cf. 360., Eurip. Cyclop. 482.

316. ὁ κοπρ. stercoreus, h. e. stercus jam procidens. eadem προσκοποιία ridicula infra 361. dicitur ἀνθρακος ἀγραδοῦσιος et Equ. 839. ἀνθρ κόπρεσιος, ut Be. annotavit. cf. Equ. 842.

317. ἡμιδ. τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, ἡ ἀναβάλλιον γυναικῶν. S.

notavit Be., idem προκατῖδιον vocari 831., at χιτῶνιον 373. rursus 584. ἐπιβαλοῦσα τοδγκυκλον.

318. περσ. εἶδος ὑποδήματος. (cf. 345. et Lys. 229.) ὑφέλομαι, ἀντὶ τοῦ περιδισμεύομαι, ὑποδίδεμαι. S.

319. ἐν καθ. ἐν ἐρημίᾳ. S. in loco puro ab hominibus. Horat. Epist. 2, 271. purae sunt plateae, nihil ut meditantibus obstat etc. Br.

320. scripsi ἡ — τοι per tmesin. vulgo: ἡ — τοι. — ἐν καλῷ. h. e. καλόν, opportunum, honestum. phraseis attica, ut ait K. Be. laudavit Thesm. 291. ποῦ, ποῦ καθ' ἑαυτὸν ἐν καλῷ;

οὐ γὰρ με νῦν χέροντά γ' οὐδείς ὄνεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὦν ἡρόμην
γυναῖχ', ὅσας εἴμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν!
οὐ γὰρ ποθ' ὕγιες οὐδὲν ἐξελέλυθε

325 δράσουσ'. ὁμως δ' αὖν ἐστιν ἀποπατητόν.

ΑΝ. τίς ἐστιν; οὐ δῆπου Βλέπτορος δ' γειτνιῶν;
νῆ τὸν ΔΙ' αὐτὸς δῆτ' ἐκείνος. εἰπέ μοι,
τί τοῦτό σοι τὸ πυρρόν ἐστιν; οὔτι που
Κινησίας σου κατατετληκέν ποθεν;

330 ΒΑ. οὐκ, ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελέλυθα
τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος, οὐνδύεται.

ΑΝ. τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;

ΒΑ. οὐκ ἔχω φράσαι·

ζητῶν γὰρ αὐτ' οὐχ εἶρον ἐν τοῖς στρώμασιν.

ΑΝ. εἴτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκα ἐκέλευσάς σοι φράσαι;

335 ΒΑ. μὰ τὸν ΔΙ' οὐ γὰρ ἔνδον οὔσα τυγχάνει,
ἀλλ' ἐκτετρώπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·
ὁ καὶ δέδοικα μὴ τι δρᾷ νεώτερον.

ΑΝ. νῆ τὸν Ποσειδῶ ταῦτά τοῖνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας· καὶ γὰρ, ἥ ξύνειμι' ἐγώ,

324. ὕγιες, ἑρθόν, ἀγαθός. cf. Plut. 351.

328. τὸ πυρρόν. est quidem vestis color (Ran. 46.); sed iste putat aliud esse: nempe ut infra 1058. αὐτοῦ τι δρῶντα πυρρόν ὄψει μ' αὐτίκα Τπὸ τοῦ δέους. videbis me caecare, inquit. Be. — οὔτι που. cf. Ran. 487.

329. Κιν. οὐτος μαλακός. S. Rav. de Cinesia, poeta dithyrambico, quem saepe sugillat Comicus, vide inprimis annott. ad Ran. 153. ibidem 362. haec leguntur ἡ κατατετλᾶ τῶν Ἐκαταίων κυλλοῖσι χοροῖσιν ὀπφιδων: ubi S. Κινησίας δὲ τοῦτο παποίημα. quod dictum esse τροπικῶς, ostendere studui, neque aliud etiam hoc loco significari puto quam stultam hominis audaciam, qua deos carminibus suis velut concacaret. solent enim vulgo homines Comicique proprie et figurate dicta permiscere ridiculi causa.

331. τὸ κροκωτίον. (ita libri.

Br. κροκωτίδιον, ad metri normam.) ὑποκοριστικῶς. εἰρηται δ' ἐν Βατράχοις (46.), ὅτι ἔνδομά ἐστι διαγνυσιακὸν ὁ κροκωτός· ἐνταῦθα δὲ δῆλον ὡς γυναικεῖον. (cf. 879. et annott. ad Ran. l. l.) ἀμπισχόμενος δὲ περιβεβλημένος. S.

336. ἐκτετρώπηκεν. ἀντι τοῦ λάθρα ἐξῆλθεν. S. Rav. etiam Hesych., notante Fabro, ἐκτροπήσαι: ἐξελεῖν λεληθότως, quemadmodum Francogalli dicunt de his, qui clam aufugerunt, il a fait un trou., „contrarium huic verbo est εἰστροπήν, quod Suid. exponit παρσιτέχεσθαι.“ K. Germani similiter dixerint per jocum hineinschloehen, hincinschloehen.

337. — similitis sententiae versus est in Eurip. Medea 37. δέδοικα δ' αὐτήν, μὴ τι βουλευσῇ νέον. saepe νέον ponitur eodem sensu, quo κακόν. sic Bacch. 320. μηδὲν νέον Δρῶν. Br. νεώτερον. καινόν καὶ ἀντονον. S. Rav.

339. ἥ ξ. ἐγώ. cf. 88.

340 φροῦδῃ 'στ', ἔχουσα θοιμάτιον, οὐ γὰρ φόρον.
 κοῦ τοῦτο λυπεῖ μ', ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας
 οὐκ οὖν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.

Β.Α. μὰ τὸν Διόνυσον οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς
 λακωνικάς, ἀλλ', ὡς ἔτυχον χειρητιῶν,

345 ἐς τὴν κοθόρνῳ τὴν πόδ' ἐνθεις ἔμην,
 ἵνα μὴ ᾔχέσαιμι ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.

ΑΝ. τί δὴτ' ἔν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνή
 κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;

Β.Α. γνώμην γ' ἐμήν.
 οὐκ οὖν πονηρὰ γ' ἐστίν, ὅ τι καὶ εἰδέναι.

350 *ΑΝ.* ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονίαν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ'
 ὦρα βαδίζειν ἐστίν εἰς ἐκκλησίαν,
 ἥπερ λάβω θοιμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.

Β.Α. καὶ γὰρ, ἐπειδὴν ἀποπατήσω· νῦν δέ μου
 ἀχράς τις ἐγκλείσας ἔχει τὰ σιτία.

355 *ΑΝ.* μῶν ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

Β.Α. νῆ τὸν Διόνυσον ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα·
 ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
 μόνον τὸ λυποῦν ἐστίν, ἀλλ', ὅταν φάγω,

341. τοῦτο. τοῦτο μόνον, cuius
 verbi frequentem ellipsin esse dicit
 Br. „mox,“ inquit, „357. plena
 phrasis est, οὐδὲ τοῦτό με Μόνον
 τὸ λυποῦν ἐστίν, ἀλλ'“ etc. vide
 Jacobs. ad Tat. p. 23., Schäf. ad Bos.
 p. 305. sequi. ceterum vulgati Il.
 vitiose — ἐμβάδας (vel.) οὐκ οὖν
 etc.

344. λακων. cf. 74.

345. ita Dind. Br. ex uno cod.
 ἐμήν. ceteri libri ἔμαι vel ἔμαι.
 S. κόθορνος εἶδος ὑποδήματος,
 ἀρμόζον ἀμφοτέροις ποσὶ. cf. Ran.
 47.

346. τῇ σισ. τὸ μαλλωνδὸν
 στρώμα. (cf. 420., Lys. 866.) φανή
 δὲ λαμπρὰ, καθαρὰ. S.

347. τί — εἴη; ut 24.

348. γνώμην ἐμήν. κατὰ τὴν
 ἐμήν γνώμην καὶ οἴησιν. S. Pac.
 232. καὶ γὰρ ἐξέειπε γνώμην ἐμήν
 Μέλλει. Be.

349. ὅ τι κ. εἰδ. quod sciam.
 unus Paris. ὅσον κ. εἰδ., quas est
 interpretatio.

350. ἱμονία καλεῖται τὸ σχοινίον,
 ἐν ᾧ ἀρύνονται τοῦ ὕδατος. (Latini
 non habent, quo hoc expriment.
 Galli αὐτότατα dicunt je crois que
 vous * * des cordes. Faber.) ταῦτα
 δὲ λέγει, ὡς αὐτοῦ μακρὰ ἀποπα-
 τεύοντος καὶ χέζοντος. S.

354. ἀχράς τις. στένωσιν τῇ
 γαστρὶ παρέχει ὁ λεγόμενος παρ
 ἡμῖν ἄπιος. (imo ἀχράς proprie
 est pirum silvestre, Holsbirne, ἄ-
 πιος autem pirum hortense. vid.
 Billerbeckii Flora class. p. 130. sequi.)
 οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις
 ἀπίους εἰρημεν. — ἐπέχει δὲ τὴν
 γαστέρα ἡ ἀχράς. S.

355. Θράσ. οὗτος ἀντιλέγειν
 μέλλων τοῖς Λακωνικοῖς πρέ-
 σβεισι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἴτα
 δωροδοκήσας (cf. S. ad 202.), ἀχρά-
 δας προσεποιήσατο βεβρωμέναι, καὶ
 μὴ δύνασθαι λέγειν.

356. ἐν γ. μοι σφόδρα, tena-
 citer quidem mihi adhaerescit.

358. ἀλλ' — κόπορος. sed etiam
 hoc me cruciat, cogitantem. si

- 360 ὅποι βαδιεῖται μοι τολοιπὸν ἢ κόπρος·
 νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
 ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος ἀχραδούσιος.
 τίς ἂν οὖν ἱατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
 τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστὶ τὴν τέχνην;
 αἰ, οἶδ'· Ἀμύνων. ἀλλ' ὥσως ἀρνήσεται.
- 365 Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάση τέχνῃ·
 οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στενωγμάτων
 οἶδεν, τί πρωκτὸς βούλεται χιζητιῶν.
 ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιῶδης
 διαρῥαγέντα, μηδὲ βεβυλανωμένον,
- 370 ἵνα μὴ γένωμαι σκωφαμὶς κωμωδικῇ.
 ΧΡ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὐ τί που χιζαῖς;
 ΒΛ. ἐγώ;
 οὐ δῆτ' ἔτι γε μὰ τὸν Δ', ἀλλ' ἀνίσταμαι.
 ΧΡ. τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτῶνιον;
 ΒΛ. ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.

quid edere, quoniam abiturum sit
 iterum.

360. βεβαλ. ἐκλειδωσεν. βάλανος
 γὰρ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ
 καλοῦμεν μάγγανον. — Σ. τὴν θύ-
 ραν. cf. 315.

361. ita Br. et D. libri ἀχραδού-
 σιος, omisso articulo, nec recte pro-
 ducta prima hujus vocabuli. Σ. Rav.
 παρὰ τὴν ἀχράδα. ἔστι δὲ δῆμος
 τῆς Ἰπποθοωντίδος φυλῆς Ἀχερδοῦς
 (Ἀχραδοῦς. vid. Steph. Byz. h. v.).
 annotarant, joculari solere hunc no-
 strum in nomina pagorum, velut Ran.
 401., Av. 1036.

363. τῶν κατὰ πρωκτόν. ut
 Plato διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσι-
 κήν. Bentl. sic unus Paris, et Rav.
 alius Paris. κατὰ πρωκτῶν. vulgo
 καταπρωκτῶν. Br. quoque, et Bekk.,
 et D., κατὰ πρωκτόν.

364. vulgo li. ἄρ' οἶδ' Ἀμ.; quae
 putide reddunt calletine cam (artem)
 Amynon? imo incertus aliquantisper
 Biepyrus, quis aptus sit ad curan-
 dum eum morbum medicus, „Hem,
 scio," inquit: „Amynon." de i et o
 litteris nonnunquam inter se permuta-
 tis dixi ad Aeschyli Pers. 634. et
 Cho. 566.; quemadmodum et βρω-

τικὰς pro βρωτικὰς scriptum legitur
 apud Athenaeum 335, d. Ἀμύνων.
 δῆτωρ ἡταιρητικὸς, οὗκ ἱατρός, ὃ
 Ἀντισθένης δὲ ἱατρός θηλυδριώδης.
 Σ. de hoc cf. inferius 806.

365. πάση τέχνῃ. omni modo.
 Thesm. 70. Ἀγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκ-
 κάλεσον πάση τέχνῃ. Be. cf. 532.
 angl. by all means.

366. ἕνεκα στεν. οἶδεν, ex
 (ani) suspitione intelligit.

368. ὦ π. Εἰλ. verba ex aliqua
 tragoedia. vide Reisig. Conject. in
 Aristoph. p. 102. apud ipsum Co-
 micum prima in πότνια corripitur:
 vide infra 475. etc. Σ. ἐπεὶ αἱ
 ὠδίνουσαι ἐπικαλοῦνται τὴν Εἰλεί-
 θυϊαν, καὶ αὐτὸς οὖν στενοχωροῦ-
 μένος ἐπικαλεῖται αὐτήν. cf. Lys.
 691.

369. μὴ δὲ περιῶδης με, ἀπὸ κοι-
 νοῦ. Ex Fabro. K. „βεβαλ. Suid.
 vocem hanc exponit ὑπὸ τῆς κόπρου
 κατεχόμενον." cf. 360.

370. σκωφ. ἀμὲς μὲν, ἐν ᾧ οὐ-
 ροῦσι· σκωφαμὶς δὲ, ἐν ᾧ ἀποκα-
 τοῦσιν. Σ.

371. ἀνὴρ τις ἐπανιών ἀπὸ τῆς
 ἐκκλησίας Χρέμης. Σ.

375 ἀτὰρ πόθεν ἦκεις ἐτεόν;

XP.

ἐξ ἐκκλησίας.

ΒΑ. ἤδη λένται γάρ;

XP.

νῆ ΔΙ', ὄρθριον μὲν οὖν·
καὶ δῆτα πολὺν ἢ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέβλαινον κύκλω.

ΒΑ. τὸ τριώβολον δῆτε ἔλαβες;

XP.

εἰ γὰρ ὤφελον·

380 ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
μὰ τὸν ΔΙ' οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν θύλακον.

ΒΑ. τὸ δ' αἴτιον τί;

XP.

πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδενώποτ', ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πινύκα·
καὶ δῆτα πάντα σκυτοτόμοις ἠκάζομεν,

385 ὀρῶντες αὐτούς· σὺ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυσίως
ὥς λευκοπληθῆς ἦν ἰδεῖν ἠκκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὐτ' αὐτὸς, οὐτ' ἄλλοι συχνοί.

ΒΑ. οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;

XP.

πόθεν;

οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον

377. ἡ μίλτος. κατὰ γὰρ τὴν ἀγορὰν ἐσόβουν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἀθηναίους μεμιλωμένῳ σχοινίῳ. μίλτος δὲ χρώματος εἶδος ἐρυθροῦ. καὶ Ὅμηρος νῆες μίλτο πάρησι. προσέβλαινον δὲ προσέβαλον. θύλακον δὲ ἀροθῆκην σημαίνειν, καὶ ἐν Πλούτῳ (758.) ζητητίον. αἰσχύνομαι, φησὶν, ἐπεὶ κενὸς ἔσται. (κενός ἐστι.) S.

380. νῦν. Rav. et Junt. a. 1525. νῆ ΔΙ', male, etiam id aptas versui, quod facillimum, quia continuo sequitur μὰ τὸν Δία.

381. τὸν θύλακον dixit joco inexpectato: nam spectatores personam aliquam dictum iri putabant, mendose 2 Pariss. οὐδὲν ἄλλο ἢ, nec consulto Br. αἰσχύνομαι Ἐγὼν μὰ ΔΙ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ τὸν θ.

384. σκυτ. ἐκεῖ ἐν σκυτῇ καθέζεμενοι ἐγγάζονται, τοῦτο ἐφη. S. sane idem faciunt mulieres; verum

autoribus illi compararunt feminas propter pallorem, quem auctores contrahunt, domi desidentes, dum opus faciunt, cum palaestricus color deceat viros liberales. quod etiam Latinis in proverbio est. Plautus Aul. 1, 1, 33. tum autem interdum, Quasi claudus auctor, domi sedet totos dies. et 3, 5, 89. sedentarii auctores. cf. inferius 431.

386. λευκοπληθῆς tragica perissologia dictum est pro λευκή, quemadmodum ἀρσενοπληθῆς ἰσμός ap. Aeschylum Suppl. 30., γυναι-πληθῆς θυμὸς ap. eundem Pera. 122., ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς ap. Euripidem Alcest. 921., quae exempla protulit Be. cf. 427.

388. πόθεν; i. e. minime vel nequaquam. habet enim particula haec aliquando vim negandi, ut Ran. 1377. et passim alibi. K. cf. 971., Vesp. 1104., Eurip. Alc. 94., ubi plura.

390 ἀλεκτρυνὼν ἐφθέγγει'.

ΒΛ.

οἷμοι δειλαιος!

Ἀντίλοχ', ἀποιμωξόν με τοῦ τρωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον· τὰ μὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πράγμα' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρεῖμα' ὄχλου
οὕτως ἐν ὧρα ξυνελέγη;

ΧΡ.

τί δ' ἄλλο γ' ἦ

395 ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. καί τ' εὐθὺς
πρῶτος Νιοκλείδης ὁ γλάμων παρείρηνσε·
καί περ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ πόσον δοκεῖς,
ὥς δεινὰ τολμᾷν τουτονὶ δημηγορεῖν,
400 καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αἰτὸς αὐτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο.
ὁ δ' ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη
„Τί δαί μ' ἐχρῆν δρᾶν;“

ΒΛ.

„„Σκόροδ' ὁμοῦ τρέφουντ'

ὁπῶ,

390. Br. in annot. alique ἀλεκτρυνῶν, quod nescio an non sit necessarium, cum ἀλεκτρυνῶν intelligi possit aliquis gallinaceus, qui iterum cecinerit multo mane. — δειλαιος media correpta, ut saepius ap. Comicum.

391. παρὰ τὰ ἐξ Αἰσχύλου Μυρμιδόνων Ἀντίλοχ', ἀποιμωξόν με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τὰ μὰ γὰρ διοίχεται. ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα. S. „verba esse Achilles respondentis Antilocho, qui primus ei Patrocli interfecti nuncium attulerat, ut etiam ap. Hom. Il. σ', 18., notavit Porson. ad Med. Eurip. 750.“ Butler. ad Aeschyl. fragm. 120., ed. Schütz. p. 85.

394. ἐν ὧρα, tempore. cf. Vesp. 242 etc.

395. τοῖς πρυτ. τὸ δέκατον μέρος τῆς Βουλῆς τῶν φ', ν' ἄνδρες ἀπὸ μίας φυλῆς, οἱ διοικούντες ἀπαντα τὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς παρατόμενα. ἐκρυσάνατον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλους αἱ δέκα φυλαὶ κληρονομάζουσαι. S.

397. παρ. ὡς ἐπὶ ὅπως εἶπεν, ἐπειδὴ τυφλὸς ἦν. (cf. 255.) S. ego

autem ὡς περὶ γέροντος, et sanius multo. senilis ingressus reptare Plauto, Terentio etc. exempla congerere supersedeo. Faber. imo adrepsit, furtim ascendit in suggestam. cf. 509.

398. πόσον δοκεῖς dictum παρηνθέτως, ut πῶς δοκεῖς Nub. 879. et Plat. 737., ubi S. Σαυμαστικόν, ἀντὶ τοῦ λίαν. similiter Ran. 53. ἐξαίφνης πόθος Τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἷσι σφοδρά, ubi vid. annot.

399. τουτονὶ dictum per contemptum, ut Ran. 946. εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν etc. cf. inferius 455.

401. δς α. α. βλεφ. ο. ἐσ., qui videt ipse palpebrarum pilum non servaverit, i. e. qui ne minimum quidem videat, parte pro toto dicta, sed insolenter. Ammonius p. 30. ed. Valck. — βλεφαρίδες αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

403. Τί — δρᾶν; Eurip. Or. 533. τί χρῆν μὲ δράσαι; — ὁπῶ, succo laserpitii, ita dicto κατ' ἐξοχὴν. vide Plat. 714., quo loco non mitioribus medicamentis ejusdem Neo-

- τιθύμαλλον ἰμβαλόντα τοῦ λακωνικοῦ,
 405 σαυτῷ πυραλίσκειν τὰ βλέφαρα τῆς ἐσπέρας, “
 ἔγωγ’ ἂν εἶπον, εἰ πυρῶν ἐτύγχανον.

XP. μετὰ τοῦτον Εὐδαίων ὁ δεξιώτατος
 παρῆλθε γυμνός, ὥς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν.

- 410 αὐτὸς γε μέντοι ᾤφασκεν ἱμάτιον ἔχειν,
 κῦπειτ’ ἔλεξε δημοτικώτατους λόγους,
 „Ὅρατε μὲν με δεόμενον σωτηρίας
 τετραστατήρου καυτόν· ἀλλ’ ὁμῶς ἐρῶ,
 ὥς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.

- ἦν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
 415 χλαίνας, ἔπειδ’ ἂν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
 πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν’ ἂν λάβοι ποτέ.
 ὅσοις δὲ κλίνη μὴ ᾔσται, μηδὲ στρώματα,
 ἵνα καθευδήσοντας ἀπονειμμένους

clidis oculos curare fingitur Aesculapius, ut Be. annotavit. S. πάντο γὰρ δριμύτατος ὁ δόσος.

404. τιθύ., *euphorbia* Linn., *Wolfsmilch*, cujus plantae 4 species enumerat Theophr. H. pl. 9, 1., 7 Dioscorides 4, 165., 13 Plin. H. N. 26, 8. v. Billerbeck. Flor. class. p. 117., Schneideri lex. gr. v. τιθύμαλος, utebantur fere vet. medici euphorbii succo vel baccis ad purgandum utraque parte: ex quo intelligas, ridiculi causa id commendari homini lippienti. neque alio pertinet quod vesperi Neoclidem uti jubet his medicamentis, quibus magis eum turbari necesse esset noctu quam interdiu. S. τιθύμαλλον εἶδος βοτάνης δριμυτάτης. — (ἄλλως.) — ἦν μέντοι διαβόητος ὁ λακωνικὸς τιθύμαλλος.

407. Εὐδαίων. ὄνομα κύριον παρὰ τῷ Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Μαιδίου. ἵσως δὲ ἐνταῦθα πλασθέν ἔστιν, ὃ δηλοῖ τὸν ἡδοναθοῦντα etc. Biset.

408. γυμνός. sine pallio. cf. sequ. versum et 564.

409. ita Porsonus apud Kidd. ad Dawes. p. 383. perperam libri μίντ’ οὐ ᾤφασκεν, nec placent, qui scripserunt μίντοῦφασκεν. ceterum

tam laceratum ac pannosum fuit Evaeonis pallium, ut prorsus nullo amictus esse videretur.

411. σωτ. τετραστ. salutis, quae 4 stateris constet, h. e. novi pallii, ut Be. annotavit. Voss. conferri jussit Plut. 978. sequ.

415. ἥλιος τραπῇ. εἰς χειμερινὴν δηλονότι τροπὴν. S.

416. πλευρῖτις. ex frigore. Celsus de Medicina 1, 3. circa finem Per autumnum vero propter coeli varietatem periculum maximum est. itaque neque sine veste, neque sine calceamentis prodire oportet, praecipueque diebus frigidioribus, neque sub die noctu dormire, aut certe bene operiri. et 4, 6. Stomachus lateribus cingitur: atque in his quoque vehementes dolores esse consueverunt. eorum initium vel ex frigore, vel ex ictu, vel ex nimio cursu, vel ex morbo est. sed interdum id malum intra dolorem est, isque modo tarde, modo celeriter solvitur; interdum ad perniciem quoque procedit, oriturque acutus morbus, qui πλευρικός a Graecis nominatur.

418. ἵναῖ sensu imperativi, ut Vesp. 903. Λάβητι μάστιγας παρσῖναι τευβλίον, Δοιδύνα etc. cf. 575., Matth. gr. §. 544.

- ἐς τῶν σκυλοδεσφῶν· ἦν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν
 420 χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.“
B.A. νῆ τὸν Διόνυσον χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
 προσέθηκεν, οὐδείς ἀντεχειροτόνησεν ἄν,
 „τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
 δέεινον παρέχειν ἅπασιν, ἣ κλέειν μακρὰ,“
 425 ἵνα τοῦτ' ἀπέλυσαν Νανσιακούδους τὰγαθόν.
XP. μετὰ τοῦτο τοῖνυν ἐπηρεπῆς νεανίας
 λευκός τις ἀνεπήδησ', ὁμοῖος Νικίᾳ,
 δημηγορήσων, κάπεχειρῃσεν λέγειν,
 ὥς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
 430 εἴτ' ἐθορύβησαν κἀνέκραγον, ὥς εὖ λέγουι,
 τὸ σκυτοτομικὸν πληθός· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
 ἀνεβορβόρυνξαν. . . .
BK. τοῦν γὰρ εἶχον νῆ Δία.

419. σκύλ. coriariorum, pellionum. cf. Plut. 510., Av. 565. — ἦν δ' ἐπ. τὴν θύραν. ita K., Br. in ipso ordine, Bekk. libri ἐπὶ et ἀπὸ confusis, ut saepe alias ἦν ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ, vel τὴν θύραν, ut Suid. v. ἀλφιταμοιβός, unus Paris. ἦν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ. Br. nota inter alia ἦν δ' ἀποκλίσῃ τῇ θύρᾳ, D. ἦν δ' ἀποκλίσῃ τῇ θύρᾳ, ut Vesp. 744. οὐδείς δ' ἀποκλίσῃ θεσμοθέτης τῇ κυκλίδι. annotavit K., propriis Graecos dicere ἐπικλίνειν et ἀνακλίνειν τὴν θύραν, claudere et aperire januam.

420. σισ. cf. 346.

424. κλέειν μακρά. v. Plut. 607.

425. τοῦτο τὰγαθόν, quod attinet ad hoc bonum polentae prae-bendae a Nausicyde. S. Naus. of μὲν, ὅτι ἀλφιταμοιβός. — „Xenoph. Mem. Socr. 2. 7. 6. εἴτ' οὐκ οἶσθ', ὅτι ἄφ' ἐνὸς μὲν τούτων, ἀλφιτοποιίας, Νανσιακούδης οὐ μόνον ἐαντόν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὅς πολλὰς, καὶ βοῦς, καὶ περιποιεῖται τσαῦτα, ὥστε καὶ τῇ πόλει πολλὰν λειτουργεῖν;“ Be.

427. ἀνεπήδησ' Suid. v. λευκή τις, Bekk. quasi ex Rav., D., quod etiam Bentley placuit et Personeo

rhythmi numerosioris causa. nec tamen male libri ἀνεπήδησεν. Νικίᾳ. intelligebat Faber Niciam illum, clade sua nobilem, propterea quod simplicissimis fuerit moribus et εἰρηνικῶτατος. sed recte Palmer. „Non turbare aliquem debet,“ inquit, „hic locus, ut inducatur credere, Nicia, duce illo celebri, adolescente hanc fabulam actam fuisse. nam plures eo nomine fuerunt Niciae; et hic, de quo loquitur Aristoph., fuit, ut puto, Niciae illius ducis, qui in Sicilia perierit, ex Nicerato filio nepos; qui Niceratus sub 30 Tyrannis occisus est; de quo loquitur Lysias in orat. περὶ τῆς δημεύσεως τοῦ Νικίου ἀδελφοῦ, de quo etiam mentionem fecit Aelianus 4, 23.; et tempus bene concordat. nam de Nicia ut de adolescente imberbi loquitur, cujus pater ante 12 aut circiter annos archonte Pythodoro perierat; at ille Nicerati filius, de quo Lysias loquitur, erat adhuc infans, et peditus est super genua Pausaniae: poterat igitur tempore huius didascaliae natus esse 16 aut 17 annos, et imberbis esse, ut mulier.“ ceterum significatur Praxagora.

481. σκντ. cf. 384.

482. ἀνέκραγον (reclamant. Be.) νοῦν — Δία. αἱ

XP. ἀλλ' ἦσαν ἦτονες· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναικας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σέ δέ
435 κακὰ πολλά.

BA. καὶ τί εἶπε;

XP. πρῶτον μὲν σ' ἔφη
εἶναι πανούργον...

BA. καὶ σέ;

XP. μήπω τοῦτ' ἔρη.
κᾶπτετα κλέπτειν...

BA. ἐμὲ μόνον;

XP. καὶ νῇ Δία
καὶ συκοφάντην.

BA. ἐμὲ μόνον;

XP. καὶ νῇ Δία
τωνδὶ τὸ πληθός.

BA. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;

440 XP. γυναικα δ' εἶναι προῦμ' ἔφη νομβυστικόν,
καὶ χρηματοποιόν· κοῦτε τὰ πόρρητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόροι ἐκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν,
σέ δὲ καμὲ βουλευόντε τοῦτο δρᾶν αἰέ.

BA. καὶ νῇ τὸν Ἑρμῆν τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.

445 XP. ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις, οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον,
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοῦκ ἀποστρεφεῖν·
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν...

γυναικας εἰς ἄνδρας διασκευασθεῖσαι. S. imo ol ἐκ τῶν ἀγρῶν.

433. κατ. τῇ βοῇ, perstitit in clamore, perseveravit clamare.

435. codd. minus modulate πολλά κακά, quae est mutatio quotidianum atque oratorum sermonem secantibus.

436. μήπω. quia post de se ipso dicit, 443.

437. καὶ — συκοφάντην. et malevole etiam sycophantam, qui peior est manifesto furo.

439. τῶνδ', spectatorum. sunt plenae talium jocularum fabulae Aristophanis.

440. νομβ. νοῦ πεκληρωμένον. S.

442. ἐκ Θεσμ., ut Thesm. 83.

καὶ Θεσμοφόροι, et 89. ἐς Θεσμοφόροι, h. e. in templum Cere-

ris et Proserpinae, quarum id fuit cognomen. praeco in Thesm. post

294. εὐχσθε ταῖν Θεσμοφόροις, τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρη. laudat mulieres, quod mysteria Eleusinia non

evulgent, cum viri differre soleant secreta consilia, quae in Senatu ceperint.

445. συμβάλλειν. μεταδιδόναι καὶ χρῆν. S.

448. ἀποφέρειν. auferre, h. e. recipere.

450 Β.Α. νή τὸν Ποσειδῶ μαρτύρων γ' ἐναντίον.

ΧΡ. οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἀλλὰ πολλὰ κάγαθα,
ἕτερα ἢ πλείστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.

Β.Α. τί δῆτ' ἔδοξεν;

ΧΡ. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν

455 ταύταις· ἔδοκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὕτω γεγενῆσθαι.

Β.Α. καὶ δέδοκται;

ΧΡ. φῆμ' ἐγώ.

Β.Α. ἅπαντά τ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα,
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν;

ΧΡ. οὕτω ταῦτ' ἔχει.

Β.Α. οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἴμ', ἀλλ' ἡ γυνή;

460 ΧΡ. οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις, οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.

Β.Α. οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἐστὶ μοι;

ΧΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀστενακτὶ περιδόμενος οἴκοι μενεῖς.

Β.Α. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῦν,

465 μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν...

ΧΡ. τί ὀρᾷ;

Β.Α. κινεῖν ἑαυτάς.

ΧΡ. ἣν δὲ μὴ δυνώμεθα;

Β.Α. ἄριστον οὐ δώσουσι.

ΧΡ. σὺ δέ γε νῆ Δία

ὄρᾳ ταῦθ', ἵν' ἄριστῶς τε καὶ κινῆς ἡμα.

470 Β.Α. τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ τῇ πόλει

451. διώκειν, litigare. τὸν
δῆμον, τὴν δημοκρατίαν.

455. ταύταις, ut τουτοὶ 399.
male Br. αὐταῖς. cf. 508. — ἔδό-
κει — γεγεν. ὡς φιλοῦντων αὐ-
τῶν τὰ μὴ γεγόμενα καινοποιεῖν. S.

461. ita Bekk. cod. Paris., quem
Br. secutus est, τὸν δ. ἔτι πρᾶγμ'
ἐστὶ μοι. vulgo τὸν δ. ἔτι πρᾶγμ'
ἄρά μοι. — στένειν τὸν ὄρ-
θρον, gemere mane, cum surgen-
dum et in concionem eundum est.

464. ἐκεῖνο, illud, quod jam di-
cet. S. τοῖσιν ἡλ. τοῖς γέρονσι.

465. τῆς πόλ. τὰς ἡνίας. „Pla-
to 2, 2. p. 267. ed. Bekker. τὸν πο-
λιτικὸν καὶ βασιλικὸν, οἷον ἡνίο-
χον — ἐνεστήσαντα, παραδόναι τῆς
πόλεως τὰς ἡνίας. Equ. 1025. τοῦτο
παραδώσω τῆς Πηνελόης τὰς ἡνίας.“
Boissonad. ad Marin. p. 81., 147. et
D. imperiū frenos dixit Naso, rerum
Silius, Cic. habenas amicitias, neque
aliis gentibus tropus hic inusitatus.

- τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἀνδρὶ δοῦν.
 λόγος τέ τοι τις ἔστι τῶν γεραιτέρων,
 ὅς' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
 ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν·
 475 καὶ ξυμφέροι γ', ὧ πότνια Παλλὰς, καὶ θεοί!
 ἀλλ' εἰμι· σὸν δ' ὕλαϊνε.
- ΒΑ. καὶ σὺ γ', ὦ Χρέμης,
 ΧΟ. ἔμβυ, χώρει! ant. ἀνομοιοστό.
 ἄρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ; i. t. c.
 στρέφου, σκόπει, φύλαττε σαντὴν ἀσφαλῶς i. tr.
 480 (πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι), an.
 μήπου τις ἐκ τοῦπισθεν ὦν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ,
 i. t. c.
 ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε·
 ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνῃν φέροι πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν
 i. t.
 τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν. an.
 485 πρὸς ταῦτα συστέλλου σευτεῖν, καὶ περισκοπυμένη i. t.
 κἀκείσῃ καὶ τὰκ διεξιᾶς, i. d.
 μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα. i. tr. c.
 ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγύς ἐσμεν ἤδη,
 i. t. c.
 490 ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὠρμώμεθ', ἦνίκα' ἤμεν,
 τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
 ἔσθ', ἡ τὸ πρᾶγμα εὔροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
 ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμεινούσας
 πάγωντας ἐξηρτημένας, μὴ καὶ τις ὕψιθ' ἡμᾶς,
 χῆμῶν ἴσως κατείπῃ. an.

472. S. ad Nub. 569. ἀποτυγχόντα φησι (φασί) Ποσειδῶνα τῆς χάρας τὸ κακῶς βουλευέσθαι ἐνοκῆσαι αὐτοῖς, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὸ κακῶς βουλευέσθαι μὴν, ἀποκλίνειν δὲ καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. Εὐπολὶς δὲ πόλις, πόλις, ὡς εὐευχῆς εἰ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς! ἄλλως φασί, ὅτι Ποσειδῶν ἡγετηθεὶς τῇ Ἀθηνᾷ δυσβολίαν ἐπέβαλεν Ἀθηναίοις, Ἀθηνᾶν δὲ τὰ βουλευόμενα καλῶς μεταβάλλειν.

473. ita Bentl. aliqua. plerique

libri, confusis ἢ et καὶ particulis, ut etiam alias factum (vide Jacoba. indice Anthol. Palat., nos ad Eurip. Hel. 168.; Soph. Phil. 173.), metroque pessumdato, ὅς' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα β. BAV. ἀνοηταχῆμῶρα.

475. καὶ ξ. malim ὡς ξ. καὶ θεοί. i. e. καὶ οἱ ἄλλοι θεοί.

477. ἐξέρχεται ὁ Χορὸς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. S.

482. τοῖν ποδ. ἐπικτ. cf. 543. B.

494. γ. ἴσως κατ., et nos fortasse

- 495 ἄλλ' εἰα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾷ ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,
i. t.
παραβλέπουσα θατέρω, i. d.
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αἰθῆρις, ἥπερ ἦσθα, i. t. c.
καὶ μὴ βράδυν', ὥς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἔξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν· ἄλλ' ἐπέγου
500 ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα·
* χαῖται γὰρ ἤκουσιν πάλοι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.
ΠΡ. ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς i. tr.
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, ἀβουλεύσαμεν.
ἄλλ' ὥς τάχιστα, πρὶν τιν' ἀνδρώπων ἰδεῖν,
505 ῥίπτετε χλαίνας, ἐμβὰς ἐκποδὸν ἵτω,
χάλα ξυναπτοδὸς ἥντας λακωνικὰς,
* βακτηρίας ἄφεισθε. καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατεντρέπις· ἐγὼ δὲ βούλομαι,
ἔσω παρερνύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
510 ἰδεῖν, καταθέσθαι θοῖμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
ᾧ περ ἔλαβον, τᾶλλα θ' ὀξηνεγκάμην.
ΧΟ. κεῖται δὴ πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τᾶλλα δι-
δάσκειν, as., 2 a. par

accuset. non urgendum ἔως: v. ann. ad Plut. 148.

495. ἐπὶ σκιᾷ. male cod. i. σκιᾷ. ἐπὶ motum ad locum significans cum genitivo constructur. Br. Voss. dem Schatten zu Dich wendend an die Mauer hier. et in annot. „dem Schatten der Mauer, hinter der die Sonne aufgeht.“ eo mox, recitato versu 517., abeunt mulieres, ibique jussu Praxagorae manent occultas usque ad 568.; ipsa autem domum redit; cui jam aedes intranti occurrit maritus Blerpyrus.

496. παραβλ. (μὴ) ἀποβλέπουσα, φησιν, ἀλλὰ τῷ πατρὶ ὀφθαλμοῖς βλέπουσα. S. interpretis limis respiciamus.

497. 8. ἥπερ ἦσθα. ἀντὶ τοῦ ὡς ἦσθα. S. Rav. — τὴν στρατ., ut 727.

500. σάκον. τὸν πύργον λέγει. S. cf. annot. ad 71.

501. locus affectus. sic scribendum esse arbitror χούτοι γὰρ ἦνουν, οἱ

πάλοι τὸ σχ. τ. ἔχουσι, nam hi ad- sunt, qui ex longo tempore hanc habitum gerunt, i. e. barbati naturaliter, spectatores, quos digito monstrat, sicut Praxagora 568.

506. ἥντας, frenas, h. e. corrigias. λακων. cf. 74.

507. μέντοι abhorret, suspicor- que Aristophanem dixisse καὶ μήτι σὺ μὲν ταῦτ' ἂν κατ., et prudenter quidem tu hanc ordinas, sis. impera- tivo quoque additur ἂν, aptumque est mitigandae orationi ingenuae ad ingenuas, ut sis apud Latinos.

509. παρασκευ. ἡρέμα ἐσελθοῦσα. S. cf. 397.

512. eodem metro scripti sunt Equ. 520., Av. 978., 1005., simili Soph. Ant. 780. anapaestum Aristoph. ob- tradunt Br. et Bekk. scribentes ἡδὴ κεῖται πάνθ', nec cante D. in ed. Parisina κατακεῖται δὴ πάνθ' etc. κεῖται, parata sunt. Divus com- positus sunt. Be.

ὃ τι σοὶ δρώσῃ ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὁρθῶς ὑπακούειν·

a. Aristoph.

οὐδ' ἐμὶ γὰρ δεινότερα σοῦ ξυμμιξασ' οἶδα γυναικί.

515 ΠΡ. περιμένετε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι, ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν χρήσωμαι· καὶ γὰρ ἔκει μοι ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρείόταται γιγένησθε.

513. *quodcumque utile facienti tibi nos videntur recte obedire.* ὁρθῶς, jure, ut decet. perperam libri δρῶσαι. Praxagora ἡ δρῶσα est κατ' ἐξοχὴν, cui ceterae feminae obediunt. cf. 490. et sequ.

514. Suidas ξυμμιξασα: ξυντυχού.

σα. οὐδ' ἐμὶ γὰρ δεινότερα etc. malim scribi et minus uniformi et alacriore numero σοῦ δειν.

516. *πάσαις* Br., adstipulante Porsono praefat. Hecubae p. LV. immodulato numero codd. *ἀπάσαις*.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ. ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΒΛ. Αὐτή, πόθεν ἦκεις, Πραξαγόρα;

ΠΡ. τί δ', ὦ μέλε, i. tr.
σοὶ τοῦθ' ;

ΒΛ. ὃ τί μοι τοῦτ' ἐστίν; ὡς εὐηθικῶς!

520 ΠΡ. οὗτοι παρὰ τοῦ μοιχοῦ γε φήσεις.

ΒΛ. οὐκ ἴσως
ἐνός γε.

ΠΡ. καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γε σοὶ
ἔξεστι.

ΒΛ. πῶς;

ΠΡ. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρον.

ΒΛ. τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου.

ΠΡ. * οὐ δὴ τάλαιν' ἔγωγε.

ΒΛ. πῶς οὖν ὕρθριον

525 ὄχου σιωπῇ, θολμάτιον λαβοῦσά μου;

ΠΡ. γυνὴ μέ τις νύκτωρ ἑταῖρα καὶ φίλη
μετεπέμψατ' ὠδίνουσα.

ΒΛ. κατ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
φράσασαν ἰέναι;

ΠΡ. τῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι,

518. τί σοὶ τοῦτο; quid hoc
ad te?

524. non est quod se τάλαιναν dicat Praxagora. scribamus οὐ δὴ, τάλαν, κἀγωγε, non equidem sane, bone vir. cf. ann. ad 90. similiter 562. ὃ δαμόνι' ἀνδρῶν. paulo lenius est, sed ipsum quoque signifi-

cantly nec sine aliqua reprehensione dictum, ὧν 529. et 540. , sicut mi vir apud Plautum Amph. 2, 2, 78. etc.

525. Br. ex cod. ὄχον οὐ καὶ πῇ.

528. Br. ex eodem cod. τῆς λ. δ' ἦν φρ. — ὧν 529. „vim et venustatem,“ inquit, „habet istud ἦν, quod mulier marito regerit.“

οὕτως ἐχούσης, ὦνε;

ΒΑ. εἰποῦσάν γέ μοι.

530 * ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.

ΠΡ. μὰ τὸ θεῶν,
ἀλλ', ὥσπερ εἶχον, ψυχρόμην· ἐδείτο δέ,
ἥπερ μεθ' ἡκέ μ', ἐξίεναι πάσῃ τέχνῃ.

ΒΑ. εἴτ' οὐ τὸ σπαντῆς ἱμάτιον ἐχρῆν σ' ἔχειν;
ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσας, ἐπιβαλοῦσα τογῦγκυκλον,

535 ψυχου καταλιποῦς ὥσπερ ἐπροκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσας, οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκνυτον.

ΠΡ. ψυχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτή, κάσθενής·
ἐπειθ', ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἡμπιστόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον καὶ στρώμασι

540 κατέλιπον, ὦνερ.

ΒΑ. αἱ δὲ δὴ λακωνικαὶ
ψυχοντο μετὰ σοῦ κατὰ τί, χῆ βακτηρία;

ΠΡ. ἵνα θοιμάτιον σώσαιοι, μεθυπεδησάμην,
μιμουμένη σέ, καὶ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν,
καὶ τοὺς λῖθους παίλουσα τῇ βακτηρίᾳ.

545 ΒΑ. οἷόςθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἐκτέα,
ὃν χρῆν ἔμ' ἐξ ἐκκλησίας ἐλληφέναι;

ΠΡ. μὴ φροντίσης. — ἄρ' ἔν γὰρ ἔτεκε παιδίον.

ΒΑ. ἡκκλησία;

ΠΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἣν ἐγὼ ψυχρόμην.
ἀτὰρ γεγένηται;

ΒΑ. ναι μὰ Δί'. οὐκ ἤδησθ' ἀ με

550 φράσαντά σοι χθές;

ΠΡ. ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.

530. numeri parum venusti. haud ineleganter scripseris ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθοι τι κακόν. vide H. ad Viger. ann. 252, d, et cf. 795.

532. μεθ' ἡκέ, a μεθήμην, accessioit, ut Equ. 867.

534. τογῦγκυκλον. cf. Lys. 113.

535. ποικ. νεκρόν. S. vide annot. ad Av. 449.

536. στεφ. εἰσάσαι γὰρ ἐπὶ τῶν νεκρῶν τοῦτο ποιεῖν. S. haec quoque ad mortuos pertinent, corona et ampulla cum unguentis. cf. infra 1027. et Eurip. Phoen. 1529. Be.

537. λεπτή, gracilis, macilenta, frigoriq.ue obnoxia.

538. ἀλ. (mendose S., ut vett. edd., λεαίνοιμι.) θερμαίνοιμι (θερμαινόμεν). S.

542, 3. μεθυπ. calcos inter se permutavi. — κτυπ. τ. π. ut absterret grassatores. cf. 482.

545. πυρ. ἐκτέα. τριώβολον ἵσως ἦν. λέγει οὖν, ὅτι οἴκοι μένων τὸ τριώβολον ἀπολώλεκεν. S. Rav.

549. ἀτὰρ γεγ. ἡ ἐκκλησία;

550. φρ. σοι χθές, γενήσεσθαι ἐκκλησίαν;

ΒΑ. οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' ὀλοῖται;

ΠΡ.

μὰ Δῖ', ἐγὼ μὲν οὐ.

ΒΑ. κάθ' ἴσσο τοίνυν, σπηλίας μασσωμένη.

ὑμῖν δέ γ' αἰσι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.

ΠΡ. τί δρῶν; ὑφαίνειν;

ΒΑ.

οὐ μὰ Δῖ', ἀλλ' ἄρχειν.

ΠΡ.

τίνων;

555 ΒΑ. ἀπαυξανάτων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.

ΠΡ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην μακαρία γὰρ ἡ πόλις
ἔσται τοιοῦτον.

ΒΑ.

κατὰ τί;

ΠΡ.

πολλῶν οὐνεκεν.

οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρῶν
ἔσται τοιοῦτον, οὐδαμοῦ δέ μαρτυρεῖν,

560 οὐ συκοφαντεῖν . . .

ΒΑ.

μηδ' αὖτις πρὸς τῶν θεῶν

τοῦτ' ποιήσης, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον.

ΠΡ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, τὴν γυναικ' ἔα λέγειν.

μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,

μὴ γυνὸν εἶναι, μὴ πένητα, μηδένα,

565 μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ νεχραζόμενον φέρειν.

ΒΑ. νῆ τὸν Ποσειδῶ μεγάλα γ', εἰ μὴ ψεύδεται!

552. sensus est *sede*, et in posterum *laute et beate vivo*: tibi enim magnum imperium paratum video. *sepiae* igitur iis temporibus majoris fiebant quam hodie sint (v. Athen. [7, 123. et 24.]); aut lautius condebant: nam malim me coria edere quam ejusmodi piscem. *Faber*. cf. supra 126.

553. *ὁ μὲν δ' εἰ. vobis enim*. Be. cf. H. ad *Viger*. annot. 343, b, p. 846.

559. *ἔσται, licebit*.

561. *μηδ' ἀφ. μ. τ. βίον. διακοῦσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν*. S. vivit scilicet malis istis artibus bonus vir *Blepyrus*.

562. *perperam* hic versus et 566. nescio cui viro tribuuntur in libris, cum nemo addet praeter *Blepyrum* et *Praxagoram*. neque *Chori* hae partes sunt, quae *Brunckii* et recentiorum est sententia, sed *Praxagorae*,

nolentis interpellari (cf. ann. ad 595.), et graviter τὴν γυναῖκα dicentis pro *ἐμὴ*, quemadmodum de se ipso *Iason*. ap. *Euripidem Med.* 863. *δ' μῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ* *Πολλὴν ἔθνη ζὼν θεοῖς προμηθεῖαν* (cf. annot. ad *Eurip. Suppl.* 812.); illa vero 566. ipsi *Blepyro* exprimuntur, magnifica uxoris promissa admiranti. — *ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν*. vide *Ran.* 44.

564. *γυνὸν γ'*. cf. 408. tota haec oratio *ἀσυνδεδος*, quo fit vehementior atque efficacior.

565. *μὴ νεχρὸν. ἔθνος γὰρ ἦν τοῖς δικαζομένοις ἐνέχυρον φέρεται καὶ διδόναι τὴν ἰαντιάον οὐσίαν*. S. Be. non *ferre et raptare hominem*, a quo *pignora* capiuntur. cf. *inferius* 755., *Nub.* 240. et *Köpkei libram germ. de legg. et judic. Gr.* p. 682.

566. *D. ψεύδεται*. his dictis *Blepyrus* introit in domum suam, et

ΠΡ. ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ὥστε σέ γέ μοι μαρτυρεῖν,
καί τοῦτον αὐτόν μηδέν ἀντειπεῖν ἐμοί.

ΧΟ. νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα καὶ φιλόσοφον ἐμείρειν

da. hex. log. μισοῦσι.

570 φροντίδ', ἐπισταμένην ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν· as., da.

d. h. et da. tr. vel pher.

κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν a. pāf.

ἔρχεται γλώττης ἐπίνοια, πόλιν a. eol. pent.

δῆμον ἐπαγλαῖοῦσα μυρίαισιν as., da. d. h. et i. h.

ὠφελίαισι βίου. da. d. h.

575 δηλοῦν, ὃ τι περ δύναται καιρὸς· a. d.

δεῖται γάρ τοι σοφοῦ τινος as., ant. et i.

ἐξευρήματος ἢ πόλιν ἡμῶν. da. t.

ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, as., da. d. h. et dm.

μήτ' εἰρημένα πω πρότερον· da. tr. h.

580 μισοῦσι γὰρ, ἣν τὰ παλαιὰ πολλάκις θιῶνται. as., a. par.

et ith.

ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἄπτεσθαι καὶ δὴ χρῆν ταῖς δια-

νοίαις, a. Aristoph.

ὥς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι
θεαταῖς.

finito Chori carmine redit recepto pallio, solitoque calceamento indutus, et baculum gestans.

568. τοῦτον αὐτόν. τὸν δὲ μόνον. δεικτικῶς haec dicit Praxagora, conversa ad spectatores. cf. 501. et sequentia, inprimis 583.

569. postquam abiit senex, Chorus progreditur e latibulo, et Praxagoram hortatur, ut nunc cum maxime omnes animi atque ingenii vires intendat, quo feminas adjuvet, dataque occasione totam civitatem bonis innumeris cumulet: opus enim esse Atheniensibus novo atque inaudito aliquo consilio, quo res eorum perditae restituantur. — φιλόσοφος. frustra quidam et sine auctoritate codicum φιλόδημον, et in sequentibus ταῖς αἰαῖς φίλαισιν ἀρ. magis probarem h. l. φιλοσάφρον, item usurpato versu heroïco; sed admittendus est dactylicus hexameter

logaoed. soluta longa syllaba quinti pedis, hujus versus similes apud Sophoclem atque Euripidem inveniuntur.

570. similiter cum dactylico versu copulatus est pherecrateus Soph. Oed. R. 848. sequentium quoque versuum aliquot sunt, quorum metra etiam alibi habeantur, velut 573. ap. Soph. El. 1336., 576. ibidem 780. et 1020., 579. Soph. El. 1202. et Oed. Col. 1156., denique 580. Oed. R. 606.

571. κοινῇ — ἐπίνοια, communem enim omnium felicitatem cōdere studet eloquentia tua.

574. δηλοῦν imperativi significationem habet, ut 418. et alias. ostende, quantum possis occasio.

578. μόνον, inprimis. cf. Vesp. 1023.

581. ἀπ. ταῖς διανοίαις pro τῶν διανοιῶν. vide Matth. gr. §. 392, g, 1.

ΠΡ. καὶ μὴν, ὅτι μὲν χρηστά διδάξω, πιστεύω· τοὺς δὲ θεα-
τάς,

εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἡθαύσι λαν.

585 τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, τοῦτ' ἔσθ' ὃ μάλιστα δέδοικα.

ΒΑ. περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δέισις· τοῦτο γὰρ
ἡμῖν

δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἔστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελήσαι.

ΠΡ. μὴ νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντιέλῃ, μηδ' ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπιστάσθαι τὴν ἐπίνοιαν καὶ τοῦ φράζοντος ἀκούσαι.

590 κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χορῆναι πάντων μετέχοντας,
καὶ ταύτου ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον
εἶναι·

μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδ' ἀνδραπύδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ'
ἀκολουθῶ·

* ἀλλ' ἓνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίον, καὶ τοῦτον ὁμοῖον.

583. sic vet. edd. et Dindorfii. mendose Rav. et Br. ex suis libris πιστεύω τοῦσδε θεατάς, εἰ etc. τοὺς δὲ θ., quod autem ad spectatores attinet.

584. καὶν. res novare. ἡθαύσι, rebus usitatis, ut τὰ εἰωθότα Ran. I. cf. Bo., Porson. et Schäfer. ad Eurip. Or. 264., Lobeck. ad Ajac. p. 270.

586. cf. 220.

587. ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς. ἀντὶ τοῦ ἀρχεῖν τὸ καινοτομεῖν. S. Rav. hoc nobis pro regno est; hoc regnum, i. e. rem maximam, putamus. ἄλλης dictum πλειοναστικῶς, ut ap. Eurip. Med. 281. χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας, ubi vidd. Porsonus et interpp.

588. ὑποκρ. interpellet cf. 257., 596.

590. παρωδεῖ mulier in hac disputatione instituta Lacedaemoniorum, valde probata illa scholae Socraticae, quae instituta cum alibi enarrantur, tum apud Kōpkeum l. c. ad 565., p. 99. seqq. cf. annot. ad 614., 665., 676., 678. ipsum hoc regimen rerum mulieribus commissum non abhorret a more Lacedaemoniorum, de quibus Aristot. Polit. 2, 9. πολλὰ διφραδίζο

ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτέων.

592. πολλὴν γῆν. cf. 651.

593. οὐδ' ἀκολ. ne pedisequo quidem, ne uno quidem pedisequo. annotavit Faber, ἀνδραπόδον esse mancipium, ἀκόλουθον autem fere talem, quales sint apud nos servi conductitii.

594. ὁμοῖον aut idem aut etiam minus est τῷ ἓνα. quare depravatam puto vocabulum, et scribendum ὁμοίων, parium, h. e. pari jure utentium. Aristot. Polit. 5, 8. ὃ γὰρ ἐπὶ τοῦ πλῆθους ζητοῦσιν οἱ δημοτικοί, τὸ ἴσον, τοῦτ' ἐπὶ τῶν ὁμοίων οὐ μόνον δίκαιον, ἀλλὰ καὶ συμφέρον ἐστὶ. διὸ, ἴσων πλείους ὄντων ἐν τῷ πολιτεύματι, πολλὰ συμφέρον τῶν δημοτικῶν νομοθετημάτων· οἷον τὸ ἐξαμήνουσ τὰς ἀρχὰς εἶναι, ἵνα πάντες οἱ ὁμοῖοι μετέχωσιν· ἐστὶ γὰρ ὥσπερ δῆμος ἡ δῆ οἱ ὁμοῖοι. agit ibi philosophus de aristocratiis atque oligarchiis, in quibus pars tantum populi aequali est jure. contra Praxagora cives omnes eodem loco et ordine esse vult, nec plus posse alium alio, sed cuique patere aditum ad honores.

595 ΒΑ. πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;

ΠΡ.

κατέδει σπείλεθον πρότερός μου.

ΒΑ. καὶ τῶν σπείλεθων κοινωνοῦμεν;

ΠΡ.

μὴ ΔΙ', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας·

τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λῆξιν. τὴν γῆν πρῶτιστα ποιήσω

κοινὴν πάντων, καὶ ἀργύριον, καὶ ἄλλ', ὅπως ἔστιν ἐκάστῳ·

εἴτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,

600 ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσιν.

ΒΑ. πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δέ, καὶ δαρεικὸς, ἀφανῆ πλοῦτον...

ΠΡ.

ταῦτ' ἐς τὸ μέσον κα-

ταθήσει,

καὶ μὴ καταθῆις ψευδορκήσει.

ΒΑ.

κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.

ΠΡ. ἀλλ' οὐδὲν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

ΒΑ.

κατὰ δὴ τί;

605 ΠΡ. οὐδὲις οὐδὲν πένια θράσει· πάντα γὰρ ἔξουσιν ἅπαντες,

595, 6. malim πείλεθον, κελέθων, ut Ach. 1091., qui versus respuit formam σπείλεθος, minus illam, ni fallor, atticam. 8. σπείλεθον. κόπρον. — Br. „proverbialis locutio esse videtur in eos, qui loquentem intempestive interpellant.“ metaphora, ni fallor, a scarabaeis stercore patitis, quod alter alteri praecepit. cf. supra 562., 588. et sequ.

596. καὶ arcessitum a Br. et aliis ex Junt. a. 1515. — ὀπιορ. cf. 588.

597. ἤμελλον attic. vid. Matth. gr. §. 162. annot. 3.

602. καὶ δαρ. εἰσι μὲν χρυσοὶ στατήρης οἱ δαρεικοί. (etiam argenteos daricos fuisse, ostendere conatus est Eckhel. Doctr. num. vett. vol. 3. p. 1. vid. Schneider. ad Xenoph. Cyrop. 5. 2, 7.) ἡδύνατο δὲ βασιλεὺς αὐτῶν ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς

ὀνομαζόμενος χρυσός (χρυσούς). οὐκ (?) ἀπὸ Δαρείου τοῦ Πέριου κατέδος, ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου τινὸς καλαιοτέρου βασιλέως ἀνομασθήσαν. λέγουσι δὲ τινες θύνασθαι τὸν δαρεικὸν δραχμᾶς ἀργυρίου εἰσιν, ὡς τοὺς πέντε δαρεικὸς θύνασθαι μὲν ἀργυρίου. S. cf. Schneideri lex. gr. vv. δαρεικός et στατήρ. — K. „ἀφανῆς πλοῦτος ap. Gr. praecipue dicitur pecunia numerata, opponiturque fundis, agris, villis, aliisque bonis, quae vulgo immobilia vocantur. vid. Harpocrat. v. ἀφανῆς οὐσία.“

603. καὶ γὰρ δ. τοῦτο. ridicule Blepyrus pejerandum esse ait deponenti, quia etiam pepererit sibi rem perjurio. Faber „διὰ τοῦτο. pro διὰ τούτου: per hoc, perjurium scil., rem sibi peperit. nam διὰ cum accusandi casu interdum hoc ap. Atticos significat.“ —

ἄρτους, τεμάχη, μάξας, χλαίνας, ὄνον, στεφάνους,
ἐρεβίνθους·

ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἔξευρών ἀπόδειξον.

ΒΑ. οὐκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρ-
ιστι;

ΙΠ. πρότερόν γ', ὦ ταῖρ', ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς
προτέροισι·

610 νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ κα-
ταθεῖναι;

ΒΑ. ἦν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ, καὶ βούληται σκαλαθῦραι,
ἔξι τούτων ἀφελὼν δοῦναι, τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθ' ἑξὶ
συγκαταδαρθῶν;

ΙΠ. ἀλλ' ἐξέσται προῖκ' αὐτῷ συγκαταδαρ-
θεῖν·

καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
615 καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

ΒΑ. πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν
ἐπὶ τὴν ὥραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρεῖδειν;

ΙΠ. αἱ φανλότεραι, καὶ σιμότεραι, παρὰ τὰς σεμνὰς καθι-
δοῦνται·

κατ', ἦν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν ἀσχαρὰν πρῶθ' ὑπο-
κρούσει.

ΒΑ. καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἦν ταῖς ἀσχαρῶσι συνῶμεν,
620 οὐκ ἐπιλήψαι τὸ πένος πρότερον πρὶν ἐκεῖσ', οἳ φῆς, ἀ-
φικέσθαι;

606. ἰρ ε β. cf. 45.

609. διερρ., πολὺ ἐχρώμεθα. vide
lexica, imprimis a Br. laudati H. Ste-
phani Thesaurum gr. l. t. 4. col.
615.

610. ἔσται — κοινοῦ. de hu-
jusmodi enunciatis causallibus, priore
vel medio loco sententiarum positis,
vide Lys. 140., 1160. etc.

611. σκαλ. συνοσιάσαι. — S.
proprie est σκάλλοντα ἀδύρειν, fo-
dicendo ludere. Br. ad Nub. 628.
idem significare ait ἐρεῖδειν 616.

613. vulgo — συγκαταδαρθῶν. in-
terrogari haec sensit Ba. in inter-
pretatione, senserunt etiam J. H.
Vossius et Droysenius.

614. ταύτας. τὰς μείρακας. fuit
quaedam communio feminarum ap.
Lacedaemonios. vide Plut. Lycurgo,
Köpk. l. l. ad 565., p. 142.

617. αἱ φανλ. αἱ ἀμορφαι. S.
Rav. K. „σεμνὰς. proprie superbas,
vel fastum prae se ferentes; at per
metonymiam consequentis pro ante-
cedenti formosae, pulchrae: puellae
enim formosae fastu carere non so-
lent.“

618. ὑποκρ. (τῆς intelligendum)
cf. 257.

620. ἐκεῖσ', οἳ φῆς, illuc, quo
tu dicis sive intelligis, ad for-
mosas.

ΠΡ. οὐχὶ μαχοῦνται.

Β.Α. περὶ τοῦ;

ΠΡ. θάρρει, μὴ δέσσης· οὐχὶ μαχοῦνται.

Β.Α. * περὶ τοῦ;

ΠΡ. τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιούτον ὑπάρξει.

Β.Α. τὸ μὲν ὑμέτερον γνώμη τιν' ἔχει· προβεβούλευται γὰρ, ὅπως ἂν

625 μηδεμιᾶς ἢ τρίπημα κενόν· τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει; φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχροὺς, ἐπὶ τοῖς δὲ καλοῦς βαδιοῦνται.

ΠΡ. ἀλλὰ φυλάξουσ' αἱ φανλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας ἀπὸ τοῦ δειπνου, καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν οἱ φανλότεροι· κοῦκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν

ταῖσι γυναιξίν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται.

630 Β.Α. ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥίς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

ΠΡ. νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δημοτικὴ γ' ἡ γνώμη, καὶ καταχρήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλή καὶ τῶν σφραγίδας ἐχόντων, ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ πρότερος, „Παραχώρει, κατ' ἐπιτήρει,

622. τοῦ μὴ ξυγκ. h. e. περὶ τοῦ μὴ ξυγκ., de negando concubitu. nelet puella negare tibi noctem suam. — καὶ σοὶ (Ald. καὶ σοι) τοιοῦτον ὅκ. inepte Be. et tibi idem contingat; nec melius rem gesserunt alii interpp.; Biepyro autem haec tribuentes Be. merito retulit. equidem sic puto scribendum esse τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν, καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρξει, etiamsi tibi tale quid eveniet, scil. τὸ ἐπιλαβεῖν τὸ πέος, quod dixit 620. idem Droysenio placuit. ὑπάρξει Ald. et priscas odd. vulgo ὑπάρχει, cum agatur res futura.

623. ita Bern. Junta, Berglero, Dobraco, D., recte probantibus. vulgo legitur ἡμέτερον, et Praxagorae tribuuntur haec verba usque ad κενόν. similis locus est 643. τὸ ὑμέτερον. h. e. ὅμαις, ut sequente versu τὸ τῶν ἀνδρῶν pro οἱ ἄνδρες,

τοῦμόν pro ἐγὼ 858., τὸ σὸν pro σὺ ap. Euripidem Or. 1245. etc. — γνώμην, σοῦν, prudentiam, sapientiam. sapientes esse ait feminas, quae providerint, ut quaeque habeat suum virum; sed viris pariter prospiciendum esse, ne turpiores destituantur.

625. φεύξ. αἱ γυναῖκες.

627. ἐπὶ τοῖσιν δημ. in publico. Droysen. „in den Strassen.“ rarior hujus vocis significatio.

630. ἡ Λυσ. αἰμός καὶ αἰσχρός δ Λυσικράτης. S. Rav. cf. Suid. h. v. et annot. ad 735. φρονήσει, μέγα φρονήσει, ut ap. Eurip. Herc. fur. 702., El. 355. etc.

631. καταχρήνη, κατάγελος. vide Vesp. 551. (τῇν τοῦ γ' οἴκου καταχρήνην, neglectiorem rei familiaris.) Br.

633. ἐμβάδ' ἔχων, aliquis utens ἐμβάδι, quod est vulgare genus cal-

δταν ἤδη ἡ γὰρ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάξιν.“

635 Β.Α. πῶς οὖν οὕτω ζώντων ἡμῶν τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἕκαστος
ἔσται δυνατὸς διαγιγνώσκειν;

ΠΡ. τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαν-
τας

τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοις νομιοῦσιν.

Β.Α. οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρησιτῶς ἐξῆς τὸν πάντα γέροντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν γιγνώσκοντες πατέρ' ὄντα

640 ἄγχουσι. τί δὴθ', ὅταν ἀγνῶς ἦ, πῶς οὐ τότε ἀπιχισσῶνται;

ΠΡ. ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ ἔμελ'
οὐδέν

τῶν ἄλλοτριῶν, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἦν πληγέντος ἀκούσῃ,
μὴ αὐτοῦ κείνον τύπτῃ δεδιώς, τοῖς δρωσιν τοῦτο μαχεῖται.

Β.Α. τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπι-
κουρος,

645 ἢ Λευκολόφας, πάμπαν με κυλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

ΠΡ. πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι...

Β.Α. τὸ ποῖον;

ΠΡ. εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φύσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

Β.Α. οἰμῶζι γ' ἂν, καὶ κωκύοι.

ΠΡ. σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνθης.

ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,

650 ὥστ' οὐχὶ δέος, μὴ σε φιλήσῃ.

Β.Α. δεινὸν μὲν τῶν ἐπε-
πόνθῃ.

τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

ΠΡ. οἱ δοῦλοι· σοὶ δὲ με-
λήσει,

ceorum, h. e. homo tenuis, cui op-
ponantur οἱ σφραγίδας ἔχοντες. in-
fra 848. γέρον δὲ χωρεῖ, χλανίδα
καὶ κορινθίους ἔχων, καχάζων
μεθ' ἐτέρων νεανίων, Ἐμβάς δὲ
κτεῖται καὶ τριβῶν ἐξοιμμένος.

634. δευτ. secundas partes agere.
metaphora a scena. Br.

637. νομ. scil. οἱ παῖδες.

638. εὖ καὶ χρησεῶς, bene et
pauiter, ut reddidit Be., εὐφρονικῶς.

643. vitiose codd. μὴ αὐτὸν ἐκεί-
νον τ. δ.

644, 5. Ἐπίκουρος. οὗτος αἰ-

σχρός. S. Rav. ejusdem notae homo
Leucolophas fuerit necesse est se-
cundum illud Noscitur ex socio, qui
non cognoscitur ex se. — καλεῖ.
Ald. καλῇ. Br. καλοῖ, quia sequuntur
εἰ σε φιλήσειεν.

647. Ἀρίστυλλος. αἰσχροποιὸς
οὗτος. S. Rav. cf. Plat. 312.

648. καλὰ. δυνάμει βοτάνῃ ἢ
καλαμίνθῃ, καὶ ὅφρις ἐλαυνεὶ καιο-
μένη. S. cf. Billerbeckii Flora class.
p. 151, et annot. ad Ran. 1014. est
mentha silvestris Linn., wilde Minze,
Bergmünze.

ὅταν ἢ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶ χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

Β.Α. περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἔρεσθαι.

ΠΡ. τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει, τὰ δὲ λοιπὰ ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.

655 **Β.Α.** ἔν ἐτι ζητῶ· πῶς, ἦν τις ὄφλη παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῷ,

πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔστι δίκαιον.

ΠΡ. ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται.

Β.Α. τουτὶ δὲ πόσους ἐπιτρέψει!

ΠΡ. * καὶ γὰρ ταύτην γνώμην ἐθέμην. — τοῦ γὰρ, τάλαν, οὐνεκ ἔσονται;

Β.Α. πολλῶν ἔνεκεν νῆ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἐπὶ εἵνεκα δήπου,

660 ἦν τις ὀφειλῶν ἐξαργηται.

ΠΡ. πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,

ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δὴ που 'στ' ἐπίδηλος.

Β.Α. νῆ τὴν Δήμητρ' εἶ γε διδάσκεις. τουτὶ τοῖσιν φρασάτω μοι· τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὴν

652. δεκ. τὸ στοιχεῖον. hoc explicat Casaub. ad Athen. 6, 10. (t. 3. p. 431. not. ed. Schweigh.), ubi Schofiasten emendat, cajuas nota sic scribenda ἢ τοῦ ἡλίου σικαδ ὅταν ἢ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε γίνεται ὀφί. — τὸ καλαινὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ οἱ καλοῦμενοι παρεστημένοι τὴν σικαδ· καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δ' ἀπήγεσαν ἐπὶ τὰς ἐστιασεις, σὺδέπω τηρήσεως οὐσης ἐτίρας, ἀπ' ἧς οἶόν τε ἦν τεκμήρασθαι, εἰς πόσας ὥρας προήκει. huc respexisse videtur Pollux 6, 44.: τῇ σικαδ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἦν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεῦδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶη. Br. — λιπαρῶς Rav., ut vulgo libri. Br. e cod. Paris. λιπαρὸν, quod ambiguum est quo referatur. eleganter Bentl. λιπαρῶ, ex quo ortum videtur λιπαρῶς (λιπαρῶς, λιπαρῶς). id etiam D. accipit.

657. πόσους. sycophantas.

658. καὶ γὰρ — ἐθέμην. ego quoque ita sensi et sentio, vel ita sentio soleo. neque hic scribendum κ. ταύτην γνώμην γ' ἐθέμην cum Toupio in Suid. t. 1. p. 200., ut Soph. Philoct. 1366. καὶ γὰρ ταύτην γνώμην εἶθεμαι, neque Tragico obtrudendum est ταύτην γνώμην, ut placuit Elmlejo ad Eurip. Heracl. 1053.; sed utroque modo recte dicitur. — τάλαν. cf. annot. ad 90. latine dicas o domo, ut Horatius. — malim hic quoque εἵνεκα, ut sequente versu. v. ann. ad Ran. 189.

659. εἴνεκα. male Br. aliique ὀφεινκα.

663. τῆς αἰκίας τὴν δίκην, sive τὸ τίμημα, ut τί δητὰ σοι τίμημ' ἐπιγράφω τῇ δίκῃ; Plut. 476. Ex Br. cf. 656. et annot. ad. l. l. Plati. S. αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικὸν ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὁρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατηγορὸς τί-

διαν ἤδη ᾗ γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.“
 635 Β.Α. πῶς οὖν οὕτω ζώντων ἡμῶν τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἕκαστος
 ἔσται δυνατὸς διαγιγνώσκειν;

ΠΡ. τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἄπαν-
 τας

τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοις νομιοῦσιν.

Β.Α. οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἐξῆς τὸν πάντα γέροντα
 διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν γιγνώσκοντες πατέρ' ὄντα

640 ἄγχουσι. τί δὴθ', διαν ἀγνώως ᾗ, πῶς οὐ τότε ἀπιχεσῶνται;

ΠΡ. ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ ἔμελ'
 οὐδέν

τῶν ἄλλοτρίων, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἦν πληγέντος ἀκούσῃ,
 μὴ αὐτοῦ κείνον τύπτῃ δεδιώς, τοῖς δρωσιν τοῦτο μαχεῖται.

Β.Α. τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθῶν Ἐπί-
 κουρος,

645 ἢ Λευκολόφας, πάμπαν με καλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκούσαι.

ΠΡ. πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι...

Β.Α. τὸ ποῖον;

ΠΡ. εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

Β.Α. οἰμῶζοι γ' ἄν, καὶ κωκύοι.

ΠΡ. σὺ δέ γ' ὄζεις ἂν καλαμίνθης.

ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,

650 ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.

Β.Α. δεινὸν μὲν τῶν ἐπε-
 πόνθῃ.

τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

ΠΡ. οἱ δοῦλοι· σοὶ δὲ με-
 λήμει,

ceorum, h. e. homo tenuis, cui op-
 ponuntur ol' σφραγίδας ἔχοντες. in-
 fra 848. γέρον δὲ χωρεῖ, χλανίδα
 καὶ κορίκοδας ἔχων, κατὰ τὴν
 μεθ' ἑτέρου νεανίου, Ἐμβάς δὲ
 κείναι καὶ τρέβων ἐξοιμμένος.

634. δευτ. secundas partes agere.
 metaphora a scena. Br.

637. νομ. scil. ol' παῖδες.

638. εὖ καὶ χρηστῶς, bene et
 naviter, ut reddidit Be., εἰρωνικῶς.

643. vitiose codd. μὴ αὐτὸν ἐκεί-
 νον τ. δ.

644, 5. Ἐπίκουρος. οὗτος αἰ-

σχρός. S. Rav. ejusdem notae homo
 Leucolophas fuerit necesse est se-
 cundum illud Noscitur ex socio, qui
 non cognoscitur ex se. — καλεῖ.
 Ald. καλῇ. Br. καλοῖ, quia sequatur
 εἴ σε φιλήσειεν.

647. Ἀρίστυλλος. αἰσχροποιὸς
 οὗτος. S. Rav. cf. Plat. 312.

648. καλαμ. θυσώδης βοτάνη ἢ
 καλαμίνθη, καὶ ὅποις ἐλαύνει καιο-
 μένη. S. cf. Billerbeckii Flora class.
 p. 151., et annot. ad Ran. 1014. est
 mentha silvestris Linn., wilde Minze,
 Bergminze.

ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶ χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

ΒΛ. περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἔρεσθαι.

ΠΡ. τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει, τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.

655 **ΒΛ.** ἐν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἦν τις ὄφλη παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῷ,

πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔστι δίκαιον.

ΠΡ. ἀλλ' οὐδέ δικαί πρῶτον ἔσονται.

ΒΛ. τουτὶ δὲ πόσους ἐπι-
τρήψει!

ΠΡ. * καὶ γὰρ ταύτην γνώμην ἐθέμην. — τοῦ γὰρ, τάλαν, οὐνεκ' ἔσονται;

ΒΛ. πολλῶν ἔνεκεν νῆ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἐνὸς εἵνεκα δήπου,

660 ἦν τις ὀφείλων ἐξαργῆται.

ΠΡ. πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δὴ που 'στ' ἐπίδηλος.

ΒΛ. νῆ τὴν Δήμητρ' εὖ γε διδάσκεις. τουτὶ τοῖνον φρασάτω μοι·
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὴν

652. δεκ. τὸ στοιχεῖον. hoc explicat Casanb. ad Athen. 6, 10. (t. 3. p. 431. not. ed. Schweigh.), ubi Schofiasten emendat, cujus nota sic scribenda ἡ τοῦ ἡλείου σικιά ὅταν ἡ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε γίνεται ὀψέ. — τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ οἱ καλοῦμενοι παρρημαίνοντο τὴν σικίαν· καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δ' ἀπήσαν ἐπὶ τὰς ἐστιασεις, οὐδέπω τηρήσας οὖσης ἐτέρας, ἀπ' ἧς οἶόν τι ἦν τεκμήρασθαι, εἰς πόσας ἄρας προήκει. huc respexisse videtur Pollux 6, 44.: τῇ σικίᾳ δ' ἐτευμαίνοντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἦν καὶ στοιχεῖον ἐν ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεῦδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶη. Br. — λιπαρῶς Rav., ut vulgo libri. Br. e cod. Paris. λιπαρόν, quod ambiguum est quo referatur. eleganter Bentl. λιπαρῶ, ex quo ortum videtur λιπαρῶς (λιπαρῶς, λιπαρῶς). id etiam D. accipit.

657. πόσους. sycophantas.

658. καὶ γὰρ — ἐθέμην. ego quoque ita sentio et sentio, vel ita sentio soleo, neque hic scribendum κ. ταύτην γνώμην γ' ἐθέμην cum Tourpio in Suid. t. 1. p. 200., ut Soph. Philoct. 1366. καὶ γὰρ ταύτην γνώμην τίθεμαι, neque Tragico obtrudendum est ταύτην γνώμην, ut placuit Elmalejo ad Eurip. Heracl. 1053.; sed utroque modo recte dicitur. — τάλαν. cf. annot. ad 90. latine dicas o domo, ut Horatius. — malim hic quoque εἶνεκ', ut sequente versu. v. ann. ad Ran. 189.

659. εἴνεκα. male Br. alii que οὐνεκα.

663. τῆς αἰκίας τὴν δίκην, sive τὸ τίμημα, ut τί θῆτά σοι τίμημα' ἀπιγράφω τῇ δίκῃ; Plut. 476. *Es* Br. cf. 656. et annot. ad. l. l. Plut. S. αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικὸν ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὁρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατηγορὸς τί-

εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαι σ' ἀπορήσειν.

665 ΠΡ. ἀπὸ τῆς μάζης, ἥς σκεῖται· ταύτων γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται φανύλως οὕτως αὐθις, τῇ γυστρί κολασθεῖς.
ΒΛ. οὐδ' αὖ κλέπτῃς οὐδεὶς ἔσται;

πῶς γὰρ κλέψει, μετὺν

αὐτῷ;

ΒΛ. οὐδ' ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν;

ΠΡ.

οὐκ, ἦν οἶκοι γε κα-

θελόδης,

οὐδ', ἦν γε θύραξ, ὥσπερ πρότερον· βίωτος γὰρ πᾶσιν
ὑπάρξει.

670 ἦν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει· τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα
μάχεσθαι;

ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον ἐκείνου κομιεῖται.

ΒΛ. οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἀνθρώποι.

ΠΡ.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποι-

ήσει;

ΒΛ. τὴν δὲ δίδαιτιν τίνα ποιήσεις;

ΠΡ.

κοινήν πᾶσιν· τὸ γὰρ ἔστυ

μίαν οἴκησιν φημι ποιήσιν, ξυρρήξας εἰς ἓν ἄπαντα,

675 ὥστε βυθίζειν εἰς ἀλλήλους.

ΒΛ.

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παρα-

θήσεις;

ΠΡ. τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στωὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

μημα ἐπιγράφεται, ὁπόσον δοναὶ
ἄξιον εἶναι ἀδίκημα, οἱ δὲ διασσεταὶ
κρίνουσι.

666. ἀπὸ τῆς μάζης. ἀπὸ τῆς
τροφῆς, φησὶν, ἥς λαμβάνει ἀπὸ τοῦ
θηροσίου, δίδωσι τὴν ζήμιαν. S. ita
Lacedaemonii, ut Be. annotavit. Athen.
3, p. 141. διακούσας δὲ πάντων ὁ
ἑφορος ἦτοι ἀπέλυσεν, ἢ κατεδίνα-
σεν· ὁ δὲ νικήσας ἐξημίωσεν ἐλαφρῶς
ἦτοι κάμμασιν ἢ καμματαῖσι. de μά-
ζῃ vide Plut. 192.

667. ita Br., auctore Suida v. με-
τόν. MSS. κλέψαι: vett. edd. πῶς
γὰρ κλέψαιμι τὸ μαντοῦ; — πῶς,
cui.

668. τῶν νυκτῶν, noctes, noctu.

670. αὐτὸς δώσει. ὁ ἀποδύμα-
νος ἑαὼν, ἐξὲν αὐτῷ βέλτερον λαβεῖν.

674. ξυρῆξ. εἰς ἓν ἄπαντα.
Terent. Ad. 5, 7, 10. atque hanc in
horto maceriam jube dirui, Quantum
potest; hoc transfer; unam fac de-
mum. — Faber.

676. ἀνδρ. vocem graecam in
versione retinui, ut Vitruv. et alii.
(sed alio sensu.) intellige loca satis
 ampla, numerosis virorum conviviliis
apta. Idem. cogitavit ἀσθρία Creten-
sium, et φαιδίτια Lacedaemoniorum,
quae quidem συσσίτια minus quam illa
probat Aristot. Polit. 2, 9. ἔδει γὰρ
ἀπὸ κοινοῦ μάλλον εἶναι τὴν σόφον
δον, καθάπερ ἐν Κορήτῃ παρὰ δὲ
τοῖς Λάκωσιν ἑκαστος διεί φέρειν,
καὶ σφάδρα πενήτων ἐνίαν ὄντων,
καὶ τοῦτο τὸ ἀνάλαμα οὐ δυναμέντων
δαπανῆν etc.

ΒΑ. τὸ δὲ βῆμα τί ποῖ χρήσιμον ἔσται;

ΠΡ.

τοὺς κρατήρας κατα-

θήσω,

καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψιδεῖν ἔσται ποῖς παιδαρίοις
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' ἀσχυρόμενοι.

680

ΒΑ.

νῆ τὸν Ἀπόλλω χάριέν γε.

τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

ΠΡ.

ἐς τὴν ἀγορὰν καταθήσω,

ἔτιτα στήσασα παρ' Ἀρμόδιω κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδῶς ὁ λαχὼν ἀπὴν χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ βῆτ' ἐπὶ τὴν στωὰν ἀκολουθεῖν

685

τὴν βασιλείον δειπνήσουτας, τὸ δὲ θῆτ' ἐς τὴν παρὰ
ταύτην,

τοὺς δ' ἐκ τοῦ κάμπ' ἐς τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν ἀλφειτό-
πωλιν.

ΒΑ. ἵνα κάπτωσιν;

ΠΡ.

μὰ Δι' ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.

ΒΑ.

ὅτῳ δὲ τὸ

γράμμα

μὴ ἔξειλκυθῇ, καὶ δ' δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

677. βῆμα. ὁ λόγος ἐν τῷ δικα-
στηρίῳ. S. Rav. cf. 87.

678. καὶ ῥαψιδεῖν etc. simili-
liter Spartanorum pueri carmina edi-
scebant in laudem decorum et heroum,
ut auctor est Plut. Lycurgo. vid.
Köpk. l. l. ad 590, p. 137.

680. δειπνῶσ'. οἱ δειλοί. inter-
pres ut pudore suffusus a coena abe-
tineant.

681. τὰ κληρ. τὰς κληρωτίδας,
urnas judiciales. Be. „urnas vero sor-
tium quo confectas? in quas sortes
conjiciuntur in sortitione judicium.“
cf. ann. ad. Vesp. 642., 712.

682. παρ' Ἀρμ. ap. Harmodii sta-
tuam in foro. cf. Equ. 732.

683. ἐν ὁπ. γράμματι. vide ann.
ad Plut. 277. S. γρ. δειπνεῖ. δέον
εἰπεῖν δικάζειν (δικάζει), εἰπεῖ
δειπνεῖν (δειπνεῖ). „sic Plut. 968.
ἀλλ' οὐ λαχούσ' ἐπιπτες ἐν τῷ γράμ-
ματι;“ Be.

684. κηρύξει τις, ὁ κήρυξ. —
τὴν στωὰν τὴν βασιλείον. in
Ceramico. ἐνθα καθίζει βασιλεὺς
ἐνιαυσιαίαν ἄρχαν ἀρχὴν, καλομένην
βασιλείαν, inquit Paus. 1, 3. cf.
de his porticibus Nitschii librum germ.
de antiqu. Gr. vol. 1. p. 153. seqq.

685. τὸ θῆτα. h. e. tabella vel
baculus, in quibus inscriptum erat no-
men iudicii; quae ipsa dicuntur pro
eo, qui illa sortitus est. cf. 683.

686. τὴν στωὰν (sic et hic et
aliis in locis Rav. et edd. ante Br.
ceteri MSS. fere στοὰν, στοᾶς, clau-
dicante versu, cumque a στωὰ du-
ctum sit nomen Στωικολ, ut Br. anno-
tavit. cf. ann. ad. Ach. 512.) τὴν
ἀλφ. — Hesych. ἀλφειτὼν στοὰ ἐν
Ἀθῆναις, ἐν ᾗ τὰ ἀλφειτα ἐκώλειτο.
hujus porticus etiam S. meminit ad
Ach. 512. et Eustath. ad Il. Δ. (p.
868, 37. ed. Rom.) Α.

687. καπτ. jocatur, quia similia

- ΠΡ. ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν· a. d.
 690 πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρῆξομεν, da. t.
 ὥστε μεθύσθεις αὐτῷ στεφάνῳ a. d.
 πᾶς τις ἄπεισιν, τὴν δῦδα φασβών.
 αἱ δὲ γυναικες κατὰ τὰς διόδους
 προσπίπτουσιν τοῖς ἀπὸ δείπνου,
 695 τὰδε λέξουσιν „Δεῦρο παρ' ἡμῶς·
 ἐνθάδε μείραξ ἔσθ' ὥραία.“ da. t.
 „„Παρ' ἐμοὶ δ' „“ ἑτέρῳ φήσει τις ἄνωθ' a. d.
 ἕξ ὑπερφίου, „„καὶ καλλίστη,
 καὶ λευκοτάτῃ· πρότερον μέντοι
 700 δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.““
 τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
 καὶ μειρακίοις οἱ φανλότεροι
 τοιάδ' ἐροῦσιν „Ποῖ θεῖς, οὗτος;
 πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
 705 τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
 ἐψηφισται προτέροις βινεῖν,
 ὑμῶς δὲ τέως θοῖν λαβόντις
 διφόρου συκῆς a.
 ἐν τοῖς προθύροισι δέφισθαι.“ a. par.
 710 φέρε νυν φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῶν;
 ΒΛ. πᾶν. i. tr.
 ΠΡ. βαδιστέον τᾶρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
 ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
 λαβοῦσα κηρύκειαν ἐσθ.ωνόν τινα·
 ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δοῦν, ἥρημένην
 715 ἄρχειν, καταστῆσαι τε τὰ ξυσσίτιν,

sunt verba κάππα et κάπτω, voro.
 — ὅτφ δὲ — ἄπαντες. ironice
 dictum, velut e persona Praxagorae.

689. αἰεὶ sic non erit apud nos.

691. αὐτῷ στεφ. cum corona,
 quam gestabant, uti et facem, qui
 comissatum ierent. cf. Plat. 1036. sequ.

693. διόδους. pervia dixeris se-
 cundum Tacitum Hist. 3, 8.

708. — „nihil aliud intelligit Co-
 micus per δίφορον συκῆν quam τὸ
 πῖος, quod sic vocat διὰ τὸ ἔχειν
 δύο κεραμένους, ὥσπερ παρ-

ποῖς: et sic ridiculi gratia alludit ad
 ficus, quae dicuntur duplices eo, quod
 combinatos fructus ferunt. — Palmer.
 notavit Be., simili sensu dici τὸ σῆ-
 κον Pac. 1251.

709. similis jocus est Ran. 506. sqq.

712. τὰ πρ. τὰ προσοδία, τὰς
 προσόδους, redditus populi Athen.

713. κηρύκειαν, non κήρυκα,
 quia feminarum est imperium.

714. ῥήρημένην. κρηροτονημέ-
 νην. S. Rav. sui oblita haec dicit.

715. τὰ ξυσσ. cf. 675. sequ.

δπως ἂν εἰωχῆσθε πρῶτον τήμερον.

Β.Α. ἤδη γὰρ εὐωχῆσόμεσθα;

ΠΡ. ῥήμ' ἐγώ.

ἔπειτα τὰς πόρνas καταπαῦσαι βούλομαι
ἀπαξάσας.

Β.Α. ἵνα τί;

ΠΡ. δῆλον τουτογί·

720 ἵνα τῶν πένων μὴ ᾔχωσιν αὐται τὰς ἀκμάς.
καὶ τὰς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμιομένους
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν κύπριν,
ἀλλὰ πικρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον,
κατωνάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

725 *Β.Α.* φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωσί μοι ταδί
„Τὸν τῆς στρατηγοῦ τοῦτον οὐ θανμάζετε;“

716. *τήμερον primus Br.*, attico. libri σήμερον.

720. ita Invernizz. in aīnot. ad h. l. ἵνα se junctum a μὴ, ut Eurip. Hecub. 11. ἐν, εἰ ποτ' Ἴλλου τέκη πέσοι, τοῖς ἑσέσιν εἰη καὶ μὴ σκάνος βίον. inepte codd. ἐχῶσιν sine negatione. Scal. et Br. ἵνα τῶν νέων ἐχωμεν αὐτά.

724. κατωνάκη (μάτιόν ἐστιν ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος, τουτέστι διφθέραν, περιεβραμμένον· ἐνταῦθα δὲ δούλικός καὶ ἀνελεύθερος χιτών. S. cf. Lys. 1077., 1081. dicta vestis servilis pro servo, fere ut ἐμβάδ' ἐχων pro homine tenui supra 633. significat igitur κατωνάκη in usum servi, vel Brunckii verbis τῶν δού-

λων χάριν. — τὸν χ. ἄποτ. cf. Ran. 481., Lys. 89.

727. παραφθεῖ admīrantes ducis uxorem aliquam in publicum prodeuntem, dicentesque inter se τὴν τοῦ στρατηγοῦ ταύτην οὐ θανμάζετε; — Recitato hoc versu Blepyrus et Praxagora in forum ituri e scena egrediuntur. hoc intellexere Faber et K., qui seqq. versus viro cuidam suppellecilem suam in commune deposituro tribuerunt. — finitur hic actus; quo facto Chorus cantando et saltando partes suas agebat; sed temporis injuria et priscorum grammaticorum concordia (?) periere chorica cantica hujus fabulae tantum non omnia. E Br. de hac re v. annot. ad Plut. 621.

ANHP A. ὁ καταθείς. ANHP B. ὁ μὴ καταθείς. KHPK-
KAINA. ΧΟΡΟΣ.

A. A. Ἐγὼ δ', ἴν' εἰς ἀγορὰν γε τὰ σκεύη φέρω, i. tr.
προχειριούμαι κῆξτάσω τὴν οὐσίαν.

730 χώρει σὺ δεῦρο, κιναχύρα, καλὴ καλῶς
τῶν χρημάτων θύρουζε πρώτῃ τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῆς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψωσ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διαφοφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἔξιθι!

728. Ἐγὼ δ' ab initio orationis, ut ap. Xenoph. Cyr. 2, 3, 8.; 4, 5, 23. Plato Anthol. Palat. 2. p. 689. ἄλλος δ' ὡς ἐκίμνησθαι etc. quemadmodum etiam γὰρ solet usurpari. Tyrtaeus 1, 1. Τεθναμένοι γὰρ καλὸν etc. imperite Br. ἔγωγ'. — Be. „Suppellectilem suam foras effert quidam, eamque ordine disponit ante aedem. alloquitur autem singula vasa, ut in comedia, tanquam sint homines; assignatque singulis locum et officia, qualia in pompis et sacrificiis esse solebant quarundam personarum. nam istud omnino tenendum, haec ad imitationem pompae (et quidem Panathenaeorum) fieri. hinc infra 756. quidam ista videns dicit οὐτε μὴ (?) ἴερωνι τῷ κήρυκι πομπὴ πέμπεται; quodnam autem sit vas illud, quod primum effert et κιναχύραν vocat, incertum est; Faber admodum verisimiliter putat esse *cribri genus* (Mehlis), adductus, credo, etymologia vocis, παρὰ τὸ κινεῖν ἀγυρά.“ cf. 733.

729. πορὸς. εὐτρεπίσω. S. in me-

dium proferam et recensendo habentiam meam.

730. vid. annot. ad 728.

732. ἐντετριμμένη. αἰφύτοις. Hermippus ap. S. ad Av. 1435. ὥσπερ αἱ κανηφόροι, λεσκοῖσιν ἀλφίτοις ἐντετριμμένοι: nam ita scribendum esse arbitror cum Be., nec probo vulgatum ἐντετριμμένοις. pertinuit hoc ad ornatum comae, certe τῶν κανηφόρων: nam de aliis nescio. Voss. Auf dass du seist gepuderte Festkornträgerin.

733. i. e. in quam tot mei sacci inversi sunt purgandae farinae. — Θύλακος *saccus scorticus*, quem secum ferebant in forum, qui farinam emtum ibant. Faber. eos saccos ipsa κιναχύρα effudisse dicitur, sicut 736. olla pigmentum coxisse, velut persona.

734. ἡ διαφορ. S. ad Av. 1435. ταῖς γὰρ κανηφόροις σπαίδιον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἐχουσα. ridicule ollam jubet διαφοφορεῖν τῇ κα-

- 735 τὴ Δία μέλαινα γ'. οὐ δ' ἄν, εἰ τὸ φάρμακον
ἐψοῦτο' ἔτυχε, ᾧ Λυσικράτης μελαινεται.
ἴστω παρ' αὐτὴν δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια!
γέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα, σὺ δὲ δεῦρ', ἡ κιθαρωδός, ἔξιθι,
740 πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν·
ἄωρι νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω· τὰ κηρία
κόμιζε· τοὺς θυλλοὺς καθύστη πλησίον,
καὶ τῷ τρίποδι' ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·

νηφῶρο, h. e. sequi cribrum, sive post illud collocari.

735. h. e. καὶ Δία μέλαινα γ'. οὐ δ' ἄν εἰς εἰς μελαινά, εἰ τὸ φάρμακον etc. ridetur his verbis color, quo Lysicrates canes suos tingere solebat, ut nigri viderentur; quem colorem seu fucum nullius pretii fuisse significat poeta, ita ut quisque facile dolum animadverteret. perperam Rav. et alii libri, quos hodie sequuntur, καὶ Δία μέλαινα γ', οὐδ' ἄν, εἰ etc. melius quaedam odd., in quibus Leid. anni 1624, καὶ Δία μέλαινα γ'. οὐδ' ἄν etc., de Lysicrate cf. 630. eum duce[m] exercitus fuisse, nescio quo auctore narrat Adr. Junius in commentario de com. cap. 7.

737. ἡ κομμ. Suidas κομμῶτης: καλλωπιστής. κομμώτρια: ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας. (hoc secundum S., ap. quem tamen male legitur ἡ κοσμοῦσα τ. γ.) Br. ollam dici existimat H. Voss., ut olim suspicabatur Faber. Voss. „Dem Korbträgerinnen folgten Töchter der Eingessenen, die einen Sonnenschirm, u. zum Anruhen einen Sessel nachtrugen. Hier folgt die Kachel (ein altes Wort für Topf) als Putzjungfer der Korbträgerin, weil sie manches zur Verschönerung gekocht hat.“ nobis etiam ipsis olla videtur appellari, sed ridicule κομμώτριαν eam vocari arbitror propter fuliginem, quae ei inhaeret, ut qua fuliginis melius quam pigmentis suis denigrare canos posse videantur senes inepti, qualis fuit Lysicrates.

738. ὁ ὄρθριον. vide annotata ad 742.

„ὄδριαφόρε. intelligo basin sustinentae hydrae suppositam.“ Faber. de hydriaphoris Br. evolvi jussit Meursii Panathen. cap. 21.

739. ἡ κιθαρ. ἡ δίστολα S. Rav. imo ipsa mola. recte H. Voss: „Kitharoden wetteiferten an den Panathenäen mit Lobgesängen auf Harmodios u. Aristogeiton. (etiam Homeri carmina cantabantur, teste Aeliano V. H. 8, 2.) Hier als Kitharōden eine rasselnde Mandmühle, die ihn oft vor Tage geweckt.“

740. ἀναστ. ἀλήθουςα. S. Rav.

741. haec stervos offerre jubet. τὸν ὄρθριον νόμον. ridicule, quia notissimus erat ὁ ὄρθριος νόμος, in quem jecatur. cf. Av. 464.

742. τὴν σκάφην. alveum pinendae farinae, den Bacttrog. H. Voss. „Dienstbare Kingesessene trugen (in den Panathenäen) die Symbole des Brothackens; die Männer eine Mulde, die Weiber einen Wasserkrug.“ — S. τὰ κηρία. ἴσως τοὺς κηρῶνας (favos) λίγας. Droysen die Honigwaben. H. Voss. intelligi posse arbitratur ceromata, sive unguenta athletarum in Panathenaeis. cogites etiam cereum, cujus fuerit usus in λαμπαδοφορίᾳ. cf. 1030.

743. τοὺς — πλησίον. vide annot. ad argum. metricum fabulae. S. τοὺς ἱλαίς κλάδους, ὡς ἐν κομῷ.

744. τὸ τρίποδ'. i. e. mensas tripedes. vid. Pollax 10, 80. K. athena quoque haud inepte intelligas. — τὴν λήκυθον, vas olei, cujus

745 τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

A. B. ἐγὼ καταθήσω τὰμά; κακοδαμῶν ἄρα.
ἀνὴρ ἔσομαι καὶ νοῦν ὄλγῳ κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτε', ἀλλὰ βασιανῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέρομαι.

750 οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρῶγμ' ὅπως ἔχει.
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερον μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας

755 αὐτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;

A. A οὐδαμῶς.

A. B. τί δῆτ' ἐπὶ στοίχον 'στὶν οὕτως; οὔτε μὴ
ἴερονι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε.

A. A. μὰ Δ', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν κατὰ τοὺς δεδομένους νόμους.

usum ad ungendum cibosque paran-
dos v. Plat. 806, Av. 1469, 70.

745. καὶ τὸν ὄχλον, reliquam farraginem
supellectilis, scruta. Voss. Die klei-
nen Törpfein und das Gerümpel laßt
nur weg.

746. prodit homo tenax, qui se ob-
temperaturum esse negat edicto Pra-
xagorae de deponenda in commune
supellectili:

748. libri μα τον Ποσειδῶ γ', inu-
tilli γὰρ particula, qua deleta Porsonus
Advers. p. 32. ed Lips. et Elmsl. in
auctario annott. ad Ach. 127. scri-
psere μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτε γ',
alii aliter hiatum amovere conati sunt;
quem ferendum arbitror in caesura
et vocali ejusmodi, ut fere non li-
quescat, sed corripi possit sequente
alia vocali, vel diphthongo. ita Soph.
El. 779. ξυνοικος ἔσομαι, ἀλλὰ τῇδε
πρὸς κύλη, Eurip. Hel. 123. οὐκ οὐν
ἐν Ἀργεῖ, οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα βοαῖς.
cf. Hermannii Elem. doctr. metr.
pagg. 49., 143. nec spreverim Ποσει-
δῶν, illorum memor, quae caute dis-
putat Matth. gr. §. 7.

749. αὐτὰ, hanc rem, edictum
Praxagorae. cf. 752.

751. οὐδὲν πρὸς ἔπος. ἀντὶ
τοῦ ὡς ἔνυχον, ἔνεκα μηδενοῦ. S.
comparavit Ba. ἐκ σμικροῦ λόγου, ob
levem causam, ap. Soph. Oed. Col.
580. et ὁφειδὸς λόγου βροτῶν Ajax.
446.

755. ἐνέχυρα. cf. 565.

756. οὗτος — πέμπετε. non est
verendum, ne Hieroni praeconi pom-
pam ducatis, i. e. ne hanc supelle-
ctilem deferatis ad praekonem, ut
constituta auctione vendatur. perpe-
ram libri interrogative — πέμπετε;
nisi forte gravius quiddam admis-
sum est. equidem haud nolim poni
οὔτε μοι vel ο. μὲν, quod elegans,
δὲ non sequente, quemadmodum
Plato Charm. p. 107. παρεγένον
μὲν, ἢ δ' ὅς, τῇ μάχῃ; etc.
plura ejus usus exempla protulit
Matth. gr. §. 606, 4. cf. Eurip.
Phoen. 605. et de confusis hisce par-
ticulis supra 601., Lys. 376. — ἐπὶ
στοίχον, ordinis. notavit Faber, in
pompa res ἐπὶ στοίχον procedere;
itidemque hic supellectilem foras ef-
ferri et veluti ad pompam ordinari,
ut sub Hierone, praecone notissimo
illius aetatis, veneat.

760 *A. B.* μέλλεις ἀποφέρειν;

A. A. πάνν γε.

A. B. κακοδαίμων ἄρ' εἶ,
νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα.

A. A. πῶς;

A. B. πῶς; ῥαδίως.

A. A. τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοιςιν δεῖ;

A. B. ποίοισιν, ὧ δύστηνε;

A. A. τοῖς δεδογμένοις.

A. B. δεδογμένοις; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.

765 *A. A.* ἀνόητος;

A. B. οὐ γάρ; ἡλιθιώτατος μὲν οὖν
ἄπαξ πάντων.

A. A. δι τὸ ταπτόμενον ποιῶ;
τὸ ταπτόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
μάλιστα πάντων.

A. B. τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.

A. A. σὺ δ' οὐ καταθεῖναι διανοεῖ;

A. B. φυλάξομαι,

770 πρὶν ἂν γ' ἴδω, τὸ πλῆθος δ' τι βουλεύεται.

A. A. τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρυσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσὶν;

A. B. ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.

A. A. λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

A. B. λέξουσι γάρ.

A. A. καὶ φασιν οἷσιν ἀράμενοι.

A. B. φήσουσι γάρ.

775 *A. A.* ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ'.

761. ῥαδίως, *jocus inexpectatus*: nam altero quaerente πῶς; *quomodo miser sum?* hic respondet ῥαδίως, *facile*, quo significat, proclive illi esse plecti imprudentia.

763. α δύστηνε. cf. annot. ad 90.

764. ἦσθ' ἄρα, nota formula. cf. Vesp. 437., 791., Soph. Oed. Col. 118., Hermann. annot. ad Viger. 160, b. sic reddi potest igitur insanire mihi videris.

768. ἀβέλτερον. ἀνόητον, ἀσύ-
ετον. S.

ARISTOPHANES IV.

772. ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην, at visis credere soleo. frustra Br. ἂν ἐπειθόμην; vide annot. ad 256.

773. λέξουσι γάρ. φήσουσι γάρ. ἀπιστήσουσι γάρ. ἐπιτρέφουσι γάρ. dicunt id scilicet. fidem nullam habebunt scilicet. te perdent scilicet. etiam his futuris significari videtur mos ita faciendi, quemadmodum Germani quoque dicunt sie werden's wohl sagen etc. ironiae servit γάρ, ut passim.

775. ἀπιστας. — ἀπιστ. γάρ. dicit reliquos cives Athenae, negans,

E

A. B.

ἀπιστήσουσι γάρ.

A. A. ὁ Ζεὺς σέ γ' ἐπιτρέψειεν.

A. B.

ἐπιτρέψουσι γάρ.

οἷσιν δοκιῇς τιν', ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
 οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ λαμβάνειν
 ἡμῶς μόνον δεῖ νῆ Δία· καὶ γὰρ οἱ θεοί.
 780 γνῶσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε τῶν ἀγαλμάτων·
 ὅταν γὰρ ἐνχώμεσθα διδόναι τὰγαθὰ,
 ἔστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπέρτα,
 οὐχ ὥστε δώσουσι, ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.

A. A. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προῦργον τι δρᾶν.

785 ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα· ποῦ μοῦσθ' ἱμάς;

A. B. ὄντως γὰρ οἷσιν;

A. A.

ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν

τωδὶ ξυνάπτω τῷ τρίποδι.

A. B.

τῆς μωρίας,

τὸ μὴδὲ περιμένοντα τοὺς ἄλλους, ὅ τι
 δρώσουσιν, εἴτα τηνικαῦτ' ἤδη...

A. A.

τί δρᾶν;

790 A. B. ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρέβειν ἔτι.

A. A. ἵνα δὴ τί;

A. B.

σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,

ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ δι᾽ ἕξειεν γαλῆ,

eos majorem his rebus fidem habitu-
 ros esse quam se ipsum.

776. ἐπιτρέψουσι γάρ. ridicule
 intelligit σέ γε ex antecedentibus.
 perdet te scilicet cives, quod tam
 malo exemplo bona tua in commune
 deponis. alioqui scribendum esset:
 ὁ Ζ. σέ γ' ἐπιτρέψειε. A. B. σ' ἐπι-
 τρέψουσι γάρ.

778. seqq. facete irridet avaritiam
 civium. πατέρ., mos patrius.

779. καὶ γὰρ οἱ θεοὶ λαμβά-
 νουσι μόνον. E. Br.

780. ita Rav., nisi quod habet χει-
 ρῶν τε, menda frequente, quam cu-
 jusvis erat tollere.

782. ἐπειδὴ ἐπιτοπιᾶστον τὰ ἀ-
 γάματα τῶν θεῶν ὑπέρτας τὰς χει-
 ρας ἔχουσι. S. imo fugitur hic habi-
 tus, tanquam invenustus, raroque in
 artibusprehenditur; sed ridicule

Aristoph. fingit statuas deorum ma-
 num porrigere propterea quod acci-
 pere soleant dona, non reddere. Br.
 τὴν χεῖρ' ὑπέρτα idem quod τὴν
 χεῖρα κοιλὴν Thesm. 893.

784. ὦ δαιμ. cf. 562. ἔα in unam
 syllabam contrahitur, ut sit nonnun-
 quam. vide ann. ad Nub. 906.

790. ἐπαν., denuo expectare.

791. ἵνα δὴ τί; our tandem? —
 εἰ γένοιτο. εἰ γένηται τι σύμβο-
 λον, οὐκ ἐπιτελοῦσι τὰ δόξαντα. S.
 de superstitione Atheniensium cf.
 Ach. 171. — πολλάκις, fortasse.
 cf. 1100.

792. ἀπότροπον, averruncan-
 dum, ut quod miro modo emicuerit.
 K. „δι᾽ ἕ. γαλῆ. nimirum γαλῆς
 transcursum per viam, vel occursum,
 mali ominis loco habebatur, ut patet

παύσαιναι' ἂν ἐισφέροντες, ὧ' μβρόντητε σό.

Α. Α. χαρίεντα γοῦν πύθοιμ' ἂν, εἰ μὴ ᾿χοιμ', ὅποι
795 ταῦτα καταθείμην.

Α. Β. μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάρξῃ, καταθήσεις, κἂν ἔνης ἔλθῃς.

Α. Α. τιή;

Α. Β. ἐγὼ δα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχὺ,
ἥτι' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνομένους.

Α. Α. οἴσουσιν, ὧ' τῶν.

Α. Ε. ἦν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

800 Α. Α. ἀμέλει κομιοῦσιν.

Α. Β. ἦν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

Α. Α. μαχοῦμεθ' αὐτοῖς.

Α. Β. ἦν δὲ κρείττους ὦσι, τί;

Α. Α. ἄπειμ' ἐάσας.

Α. Β. ἦν δὲ πωλῶσ' αὐτὰ, τί;

Α. Α. διαρράγεις.

Α. Β. ἦν διαρράγῳ δέ, τί;

Α. Α. καλῶς ποιήσας.

Α. Β. σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;

805 Α. Α. ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμμαντοῦ γέλτονας
ὄρω φέροντας.

Α. Β. πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης

ex Theophr. Char. cap. (16.) περὶ
δαισιδαμονίας.

793. εἰς φ. εἰς τὴν ἀγοράν. —
ἐμβρο. (attonite,) stupido. cf. Athen.
175, d, Bornemann. ad Xenoph. A-
nab. 3, 4, 12. et indice, v. ἐμβρο-
τήτους ποιεῖν, item Schneider. ad
Xenoph. Hellen. 4, 7, 7.

794. alterius dicta contemnens ri-
dicule timet homo, ne sero veniens
locum non inveniatur deponendae suae
suppellectili in foro. χαρ. — πᾶθ.
ἂν, praeclare mecum ageretur. εἰρω-
νικῶς. S. εἰ μὴ ᾿χοιμ' ὅποι. εἰ ἂν
ἐμβροδύων μὴδὲ ὅπη καταθῶ αὐ-
τὰ ἔρω.

795. μὴ — ὅποι. concisa phrasis
est et elliptica, sic supplenda ἄλλα
δέδοικα μὴ οὐκ ἔχῃς, ὅποι λάβοις.
timeo ne non habeam ubi deponas;
at ego tibi timeo, vel time vero po-
tius, ne non habeam ubi capere (re-

cipere) possis. — Br. cf. 802. ὅποι
pro ὅπου. cf. 837. et ann. ad 530.

796. καταθ., deponas; habebis,
ubi deponas, neque deerit tibi locus.
— ἔνης. genit. temporis. idem Ach.
172. dicitur εἰς ἔνην, ubi S. οἶον εἰς
τρίτην, perendie.

799. seqq. in angustias alterum
compellit vir parcus, quaecunque ille
ait, negans, vel certe addubitans; qui
par pro pari refert 862. seqq.

806, 7. πάνυ γ' ἂν — εἰσενέγ-
χοι. ironice: nam alium exonerare
magno cum dolore malet Antisthenes
(cf. 365. seqq.) quam deponere in
commune bona sua. Palmer. „De An-
tisthene supra locutus est, ut de viro
durum cacante; hic vero etiam ava-
rum fuisse innuit, ut Callimachum
pauperem“ etc. — πολὺ γ. ἐμμ., lon-
ge enim lepidius est, seu videtur illi,
potius caccare etc.

αὐτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσται πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.

A. A. οἴμωζε.

A. B. Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
810 αὐτοῖσιν εἰσοῖσιν τι πλεῖον Καλλίου; —
ἄνθρωπος οὗτος ἀποβυλεῖ τὴν οὐσίαν.

A. A. δεινὰ γέ λέγεις.

A. B. τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ ὄρων
ἂν τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', οὐδοξε, τὸ περὶ τῶν ἁλῶν;

815 A. A. ἔγωγε.

A. B. τοὺς χαλκοὺς δ' ἐκείνους ἥνικα
ἐψηφισάμεσθ', οὐκ οἶσθα;

A. A. καὶ κακόν γέ μοι
τὸ κόμμι' ἐγένετ' ἐκεῖνο· πωλῶν γὰρ βότρους
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων,
κᾶπειτ' ἐχέουρον εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφειτα·

820 ἔπειθ', ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκρουγ' ὁ κήρυξ μὴ δέχεσθαι μηδ' ἐνα
χαλκοῦν τὸ λοιπόν· ἀργύρω γὰρ χρῶμεθα.

A. B. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνουμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει

808. πλεῖν ἢ τρ. ἡμέρας. hoc est diu. est enim hyperbole proverbialis, quemadmodum Ach. 806. διγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ Πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἐκείνου. annotavit Be.

809. Καλλ. [καί] οὗτος πέντης etc. S.

810. αὐτοῖσιν. civibus Athen., novae reip. mulierum. τι πλεῖον. minus commode recentiores τί πλ. S. Καλλίας τις ἐγένετο πλούσιος, ὃς εἰς πόρνας ἑαυτοῦ οὐσίαν κατηνάλωσε, καὶ λοιπὸν πέντης ἐγένετο. cf. Ran. 402., 466., Av. 279.

811. haec secum vir parvus de altero.

812. δεινὰ, mira.

813. ψηφ. ἐψηφίσαντο γὰρ αὐτοὺς (τοὺς ἄλλας) εὐωνοτέρους εἶναι, καὶ τὸ ψήφισμα ἄκρυν γέγονε. S. cf. Böckh. Staatsh. d. Athen. I. p. 63., 110. B.

815. intelligit aereos illos nummos,

qui sub archonte Callia cusi fuerunt. S. ad Ran. 737. (678. hujus ed.) ἐπὶ γὰρ Καλλίου χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη. K. sed Calliam pro Antigene nominasse videtur S.: vide annot. ad Ran. 673. ceterum τοὺς χαλκοὺς dicitur per ellipsin, intellecta, ni fallor, voce ὀβολούς: nam νόμους significatione nummi non est atticum. fere autem argentei fuerunt oboli; novimus tamen Chiorum aereos, quibus cum etiam Athen., uti coepissent ob inopiam, χαλκοὺς eos appellasse videtur discriminis causa et quidem κατ' ἐξοχὴν: nam vulgo obolus constabat 6 χαλκοῖς et sextante drachmae.

817. τὸ κόμμι, moneta. proprie dicitur κόμμι Ran. 679. βότρυς. utpote qui esset vinitor sive agricola.

818. ἀπ. abii. de pecunia in os condi solita cf. Vesp. 537., 761., Av. 478.

- 825 τῆς τεσσαρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεῖθ' οὖς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπούμενοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος, καὶ τὸ πρῶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίπτον πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.
- 830 Α. Α. οὐ ταῦτόν, ὦ τᾶν· τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν,
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.

Α. Β. ὡς γ' ἐγὼ φυλάξομαι
νῇ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατοικήσωσί μου.

Α. Α. οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς.

ΚΗ. ὦ πάντες ἄστοι, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,

- 835 χωρεῖτ', ἐπειγέσθ' ἐνθὺ τῆς σρατηγίδος,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅποι δειπνήσετε·
ὥς αἱ τράπεζαι γ' εἰσὶν ἐπινεασμένοι
ἀγαθῶν ὑπάντων καὶ παρεσκευασμένοι,
840 * κλῖναι τε σισυρῶν καὶ θαπιδίων νεασμένοι.

825. τῆς τεσσ. σους ἔγραψε τεσσαρακοστὴν εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῆς οὐσίας εἰς τὸ κοινόν. S. ἐπόρισ'. *excoGITaverat*. Be. Euripidem istum Tragicum filium intelligit Böckh. l. l. ad 813., II. p. 27. B.

826. κατεχρύσου. i. e. *laudibus magnifice ornabat*, eodem sensu χρυσὸν πάττειν dicitur Nub. 887., ut K. annotavit; contrario autem καταπιτρῶν 829., quod est interprete Be. maledictis quasi pice nigra denigrare.

828. ὁ Διὸς Κόρ. proverbium de illis, qui eadem saepe inculcant (vide Ran. 410.): nam et istud in ore erat omni populo. Be. „significatur igitur hac voce *nugae*, seu vani sermones. scilicet immodicum illud tributum exigi non potuit a populo obaerato“ H. Voss.

832. κατορχ. i. e. per tropum ludibrio habeant, insultent. similiter Latini; velut Horat. Sat. 1, 8, 38. *in me veniat mictum atque cacatum Julius* etc.

833. ἀνάφορον ξύλον ἀμφίκολον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαργύσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι. S. cf. Ran. 8. Divus vectem *dajulatoriam*.

834. ΚΗ. i. e. κηρύκων, non κήρυξ, ut est in libris: v. 713.

835. ἐπ. ε. τῆς στρατ. *propere recta ad praefectam* (Praxagoram). cf. 727, 870. etc.

836. „Aeschylus Agam. 324. ὡς ἔκατος ἔσπασεν τύχης πάλον.“ H. Voss.

837. φράσῃ, dicat, h. e. significet: neque enim cogitanda est dea Τύχη, sic Thesm. 143. τί βᾶρβιτος Αἰεὶ κροκωτῶ; Plautus Truc. 2, 2, 48. quid maceria illa ait, in horto quae est? cf. inferius 1047.

838. ἐπιν. πεπληρωμένοι. S.

840. θαπιδίων, stragulorum. cf. Plut. 524. K. „νεασμένοι. vox haec mihi suspecta est, non solum quia proxime ante praecessit ἐπινεασμένοι, sed etiam, quia κλῖνας non recte dixeris νεασμένους θαπιδίων, *tapetibus referas* (vel unus enim *tapetis* lecto insternendo sufficit), sed θαπιδίων *ιστρωμένους*“ etc. ne nobis quidem genuina esse videtur vox νεασμένοι, sed scribendum κεκασμένοι, ut Equ. 633. πολὺ πανουργίας μελίσσοι κεκασμένον etc. mirati librarii genitivum paulo insolentiorum in hoc genere, de quo genitivo cum alii exposuerunt, tum Matth. gr. §§. 316.

- κρυτῆρας ἐγκρινῦσιν αἱ μυροπώλιδες
 ἐστᾶσ' ἐφεξῆς· τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
 λαγῶ' ἀναπηγνύουσι, πόπανα πέττεται,
 στέφανοι πλέκονται, φρόγεται τραγήματα·
- 845 χύτρας ἔττους ἔψουσιν αἱ νεώτεραι·
 Σμοῖδος δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
 τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία·
 γέρων δὲ χωρεῖ, χλανίδα καὶ κονίποδα
 ἔχων, καχάζων μεθ' ἐτέρου νεανίου,
- 850 ἐμβύς δὲ κεῖται καὶ τρίβων ἐρριμμένος.
 πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὥς ὁ τὴν μᾶζαν φέρων
 ἔστηκεν· ἀλλὰ τὺς γνάθους διοήνυτε.
- A. B.* οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα· τί γὰρ ἔστηκ' ἔχων
 ἐνταῦθ', ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ;
- 855 *A. A.* καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταθεις τὴν οὐσίαν;
A. B. ἐπὶ δεῖπνον.
- A. A.* οὐ δῆτ', ἦν γ' ἐκείναις νοῦς ἐνῆ,
 πρὶν γ' ἂν ἀπενέγκης.

349., videntur mutasse veterem scripturam, aptius visum vocabulum e proximo petentes.

841. κρᾶτ. ἐγκρινῦσιν. ita primus Dawes. Misc. crit. p. 271. male libri κρατῆρα συγκρινῶσιν. sequente versu Rav. ἐστᾶσ', cuius loco ceteri ἐστᾶσ' pro ἐστᾶσαι, quod durissimum. ἐστᾶσαι praesentis significationem habet, ut Matth. notavit gr. §. 205. annot. 3. cf. 852. sequ. hoc autem dicit ἡ κηρύκαινα (nam mulierem esse intelligas ex 713.), aliis crateras miscentibus ex ordine stetit unguentarias; quas quidem etiam crateras miscere putabant librarii, verbo ἐγκρινῶσιν habito pro 3. persona plur. praes., cum sit dat. plur. participii. — de unguentorum magno usu ap. vett. dictum ad Plut. 525.

842. ῥιπ. ἀντὶ τοῦ ὀπτάται. τὸ γὰρ πῦρ οἱ ἀνθρώποι ἐρρίπιζον, ἢ ἀπτήσωσι. S.

843. πόπανα. λάγανα hic legisse Athenaeum p. 110., annotavit Be.

844. τραγήματα δὲ τὰ τραγάλια λέγει. ἔττος δὲ εἶδος ἀθάρσας ἀπὸ φασηλίων (φασήλων). S.

845. αἱ νεώτεραι. i. e. αἱ νέαι, adolescentulae v. index v. νεώτερος. Il. solito errore νεώταται, quod alienum, siquidem adultae mulieres significantar, ut ex iis, quae sequuntur, de Σμοῖδο canniliago, intelligas. cf. 894, 897, 933, 1011.

846. Σμοῖδος κύριον ὄνομα. αἱ σχολοποῖς εἰς γυναῖκας, καὶ ἱππεύσας πρότερον, καὶ τοῖς ναύταις διανέμων τὰ τρυβλία. (?) S.

848. promiscue senes et adolescentes splendidis vestibus ambulare ait ridentes: nam γέρων χωρεῖ dictum est pro γέροντες χωροῦσι, figura notissima, de qua vide, si tanti est, Soph. Antig. 104., Eurip. Hipp. 1031. S. κονίπ. στενὸν σανδάλιον. Hesych. esse ait μοιχικὸν ὑπόδημα, ut Faber annotavit.

849. μεθ' ἐτ. v. h. e. μεθ' ἐτέρου, ὅπως νεανίου, cum alio, qui est adolescens, non senex.

850, 1. ἐμβύς. vide 318., 633., et de μᾶζα Pac. 1.

852. ἔστηκεν, stat, vos expectans.

852. illud ἔχων venustatis atticae

- A. B.* ἀλλ' ἀποίσω. ἰ
A. A. πηνίκα;
A. B. οὐ τοῦμόν, ὦ τᾶν, ἐμποδὼν ἔσται.
A. A. τί δὴ;
A. B. ἑτέρους ἀπολοῖεν φήμ' ἔθ' ὅστερους ἐμοῦ.
860 *A. A.* βυδιεῖ δὲ δειπνήσων ὁμῶς;
A. B. τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.
A. A. ἦν δὲ κωλύσωσι, τί;
A. B. ὁμόσ' εἰμι κύνψας.
A. A. ἦν δὲ μυστιγῶσι, τί;
A. B. καλούμεθ' αὐτάς.
A. A. ἦν δὲ καταγελῶσι, τί;
865 *A. B.* ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστῶς...
A. A. τί δρώσεις; εἰπέ μοι.
A. B. τῶν εἰσφερόντων ἀρπάσομαι τὰ σιτία.
A. A. βάδιζε τοίνυν ὅστερος· σὺ δ', ὦ Σίλων,
καὶ Παρμένων, αἵρεσθε τὴν παμπησίαν.
A. B. φέρε νυν ἐγὼ σοι ξυμφέρω.
A. A. μὴ, μηδὲ μῶς.
870 δέδοικα γὰρ, μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατυτιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.
A. B. νῆ τὸν Δία δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμωθ' ἔξω, τοῖς δὲ γε

est, et παρέλκει. *Faber.* cf. 1146., *Nub.* 131. *Be.*

858. τοῦμόν, *id.*, quod ad me attinet, h. e. ego. cf. 623.

859. φημί, dico mecum, h. e. cogito, opinor. *Hesych.* φημί: — ὑπολαμβάνω. cf. *indicem* h. v.

860. τί γὰρ πάθω; nam quid aliud faciam? quidni? cf. *Av.* 1327. etc.

861. τὰ δυνατὰ etc. ridicule, quasi opus operosum sit convivari.

862. seqq. cf. similia 799. seqq. — τί ποιήσεις; similiter Germani was dahn?

863. ὁμόσ' εἰμι κ. contra ido demisso capite. *Be.* metaphora a ho-

bus vel hircis ferituris. „aller tête baissée vers les ennemis.“ *Ex Fabro.* cf. 876. μαστ. velut servum. vide *Ran.* 466., *Plut.* 871.

864. καλ. in jus vocabimus.

867. ὦ Σίλων καὶ Παρμ. nomina servorum.

868. τὴν παμπ. τὴν πᾶσαν κτησίαν. *S.* „vox tragica. v. *Aeschylum* *Sept. adv. Th.* 819., *Euripidem* *Ion.* 1199.“ *E Br.*

871. προσποιῇ, tibi arroges. τῶν χρημάτων τι. his dictis ab it cum famulis.

873. τοῖς δὲ γε, hisce autem, h. e. civibus, qui bona sua depositum eunt in publico. *dativus*, qui dicitur commodi vel incommodi. male

τῶν ματιτόμενων κοινῇ μεθ' ἑξω πως ἔγω.

- 875 ὁρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστόν
ὁμός' ἐστὶ δειπνήσοντα, κοῦ μελλητέον.

Rav. τοῖσδε γε, pejus Br. et alii jeso rührt, auch nehme Theil. proprie S. τῶν ἐφημάτων.

874. τῶν ματτ. figurate dictum, ut 875. ὁρθῶς — φαίνεται εἶναι τοῦτο. — βαδ. ὁμός' ἐστὶ, ut 863.
und dess, Was man zu Gemeinbrei 876. δειπν. jocus inexpectatus.

**ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ. ΝΕΑΝΙΣ. ΝΕΑΝΙΑΣ. ΘΕΡΑ-
ΠΑΙΝΑ. ΒΛΕΠΤΡΟΣ. ΧΟΡΟΣ.**

- Γ.Α.** **Τ**ὶ ποθ' ἄνδρες οὐχ ἤκουσιν; ὦρα δ' ἦν πάλαι, i. tr.
ἐγὼ δὲ κατυπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἔστηκα, καὶ κροκιωτὸν ἡμφιεσμένη,
880 ἄργος, μινυρομένη τι πρὸς ἑμαντὴν μέλος
πυλζονσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινα
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἵτ' ἐπὶ τοῦμὸν στόμα,
μελύδριον εὐροῦσαι τι τῶν ἰωνικῶν!
- ΝΕ.** νῦν μὲν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σιγρὰ,
885 ὦρον δ' ἐρήμας σὸ παρούσης ἐνθαδὶ
ἑμοῦ τραγγήσειν, καὶ προσάξεισθαι τινα
ἄδουσ' ἐγὼ δ', ἣν τοῦτο δρῆς, ἀντάσσομαι.

877. Conspiciuntur anus et puella, quae stant ad fenestras aedium vicinarum. cf. 931. Be. „Geruntur nunc illa, quae praedixit Praxagora superius, cum agebat, se mulieres facturam communes, 613. anus haec vult allicere adolescentulum aliquem“ etc. ὦρα. cf. 918.

878. ψιμ. cerussa. cf. 924, 1069, Plat. 1060.

879. κροκ. cf. superius 331.

880. ἀργός. pro ἀργή. vide Nub. 53. K. ridicule dictum, ut miles Plautinus fabulae cognominis 4, 2, 30. quid? ego hic adstabo tantisper cum hac forma et factis sic frustra? — S. μινυρ. ἀντὶ τοῦ ἡρέμα ἄδουσα.

881. περιλ. capiam, corripiam.

883. τῶν ἰων. τῶν τραγγελῶν.

Ἴωνες γὰρ τραγγελοί. S. mollities ionica notior est quam ut explicari debeat: nam et in harmonia, et in vestibus, et in victu tanta fuit, ut quidquid molle ionicum dicerent; quo referri queat locus Thesmoph. (170.) ἐμित्रοφόρον τε καὶ διεκίνουν (διεκλῶντ') ἰωνικῶς, — et infra 914. ἤδη τὸν ἀπ' Ἴωνας τρόπον, τάλαινα, κνησιῶς. Plautus non uno loco. Horat. (Od. 3, 6, 21.) motus doceri gaudet ionicos. Faber. Be. „carmen molle et amatorium, qualia erant Anacreontis.“ —

884. παρακύψασα, furtim prospectans. cf. 919. et indicem h. v.; item 925.

885. ἐρήμας τραγγήσειν, h. e. ἐρ. ἀμπέλους, ut Vesp. 606.

- καὶ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμωδικόν.
- 890 Γ.Α. τούτῳ διαλέγον, ἀποχώρησον· σὺ δέ,
φιλοτάριον ἀλλήτᾳ, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσάλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρή καθεύ-
δειν· t. t. προφθός.
- οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπειροῖς,
895 οὐδὲ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι μᾶλλον ἢ γὰρ τὸν φίλον,
t. t. c.
- ῥ' περ ξυνείην, ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιο. i. tr. h.
- NE. μὴ φθόνει ταῖς νέαισι· as., cr. et t. σι.
- τὸ τρυφερόν γὰρ ἐμπέφυκε t. d.
- τοῖς ἀπαλοῖσι μνηροῖς, ch. d. c.
- 900 καπλ τοῖς μήλοισιν ἐπανθεῖ· gl. pol. h.
- 5 * σὺ δ', ὦ γυνὴ, παραλέλειξαι κύντεριψαι τῷ θανάτῳ
μέλημα.

Γ.Α. ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα,

ἀντ.

888. δι' ὄχλου ὀχληρόν, mole-
stim.

890. τοῦτ' φ. senem aliquem intel-
ligunt, quem convenire et cum eo
rem habere anus jubeat puellam prius
quam de adolescente cogitet, secun-
dum legem novam, de qua 693. seqq.
at in forum abierunt viri ad coenam,
nec quenquam adesse colligas ex ver-
bis vetulae 877. τί ποθ' ἀνδρες οὐχ
ἤκουσιν; quare veroor, ne impudens
anus dicat δεικτικῶς τοῦτ' φ τῷ πρω-
κτῷ τῷ ἐμφ' διαλέγον. eadem mo-
destius 925. τί μοι διαλέγει;

891. ridicule tibicinem in orchestra
stantem compellat. vide annot. ad
Plut. 621. φιλ. amicula.

893. εἴ τις — τι. similiter no-
strates wer es gut haben will.

894. πεπ. metaphora a fructibus.
Xenarchus Comicus ap. Athen. p.
569, B. νέα, παλαιά, μεσοκόπη, πε-
κατέφα. loquitur autem de meretri-
cibus. Re.

896. φπερ ξ. cf. 38.

900. codd. jugulato versu μήλοις.

901. qui versus huic respondet in
antistrophā, ejusmodi est, ut, senten-
tia integra et perspicua, ne vestigi-

um quidem in eo deprehendatur cor-
ruptionis. contra in hoc insunt, quae
adscripta videantur ab interprete, ὡ
γαρ εἰ καὶ ἀντέτριψαι quibus delectis
ita scribendum arbitror, restitute me-
tro versus antistrophici:

σὺ δὲ γε παραλέλειξαι τῷ θανά-
τῳ μέλημα.

verbis παραλέλειξαι τῷ θ. μέλ., cu-
bas amores et delicias mortis, iste ad-
didit ἀντέτριψαι, et υπεῖα es, quia
mortui ungebantur. K., τῷ θ. μέλ. η-
μα. eleganter sic dicitur vetula et
jam decrepita mulier; quasi dicas cu-
ra et delictum mortis. nam puellae
dici solent μελήματα νεανίσων, curae
juvenum (velut 967.); quo lepide al-
ludit Aristoph.

902. τρῆμα. ἡ τὸ τοῦ κόσμου
(Biset. κλισμοῦ. quodsi hoc dicat Co-
micus, Faber intelligere se ait lecti
partem eam, per quam funiculi inten-
debantur: unde Hom. κολυτρήτοις λε-
χέεσσι.) λέγει, ἡ ἀπό (αὐτῆς) τὸ τρῆ-
μα, τὸ αἰδοῖον. ἐπ' κλιντρον δὲ
εἶδος κοσμοῦ. (Biset. κλισμοῦ, ὅπως
φησι Πολυδένκης ἐν τῷ α', οὕτως
γράφων τὸ δὲ καλοῦμενον ἀνά-
κλιντρον, ἐπ' κλιντρον "Αριστοφ.

- τό τ' ἐπικλιντρον ἀποβάλλοιο,
βουλομένη σποδεῖσθαι,
905 καὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὖροις
5 καὶ προσελκύσαιο, βουλομένη φιλήσαι. as., ith. et ch. d. c.
NE. αἰαῖ, τί ποτε πείσομαι; as., dm. et i. br. ἐτερόστ. ἄ.
οὐχ ἦκει μοῦταῖρος, μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι. as. τρίκ.,
dm. cr. dm.
ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλη βέβηκε, as., dm. et i. h.
910 καὶ ἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν. as., ant. et
i. d. br.
ἀλλ', ὦ μαῖ', ἵκετεύομαι, gl.
κάλει τὸν δρθαγόραν, i. d. br.
οὔτω σαντῆς κατόναι', ἀντιβολῶ σε! as., ant. et
ion. a min. d.
Γ. Α. ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον, τάλαινα, as. dm. et an.
ἐτερόστ. β.
915 κνησιῶς, δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
t. t. c.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ἑταρπάσαιο gl. h.
τάμὰ παίγνια, τὴν δ' ἐμὴν gl.
ᾠραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει. ch. d. h. c. l. m.

εἶπε, τοῦτον τὸν τόπον αἰνιττόμενος. — S. ipse Bisetius τὸ τῆμα, inquit, πῶς τροπικῶς ληφθὲν οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ ἢ τὸ γυναικίον αἰδοῖον, ὅπερ ἄνω (624.) καὶ τρύπημα καλεῖται. οὗτω δὲ ἡ φθονεῖα γυναικὸς τοῦτο τῇ νεάνιδι συμβαίνειν ἐπεύχεται, ὃ τινὰς τῶν γυναικῶν πάσχειν φασίν, αἷς ἔστιν ὅτε ὑπόμηκός τι ἐξωθεν προεξέρχεται, ὃ αὐτοῦ τοῦ αἰδοῖον στόμα φράττον καὶ ἐπιβῶν τὰς συνουσιάζειν ἐπιθυμούσας οὐκ ἐξ. τοῦτο αἱ μαῖαι μήτραν καταπεσῶσαν νομίζουσιν καὶ καλεῖν δοκούσιν. —

903. metri gratia scripsi ἀποβάλλοιο pro ἀποβάλλοις. similes C et O litterae in libris: quo fit, ut saepe permisceantur, quemadmodum, annotante Br., 906. membranae Paris. habent προσελκύσαι, et alii libri αἰσῶις pro αἰσῶι Ran. 408. et ὀφέλοις pro ὀφέλοις Plut. 1136. cf. Porson. ad

Eurip. Phoen. 213. Med. 734., nos ad Eurip. Suppl. 215.

911. seqq. ἀλλ', ὦ μαῖα, πρὸς τὴν γυναικὴν. (imo nutrici, nutas personae, hoc dicit adolescentula.) ὀρθαγόραν δὲ τὸ αἰδοῖον. S. ἵκετεύομαι per Datismum, ut χαίρομαι Pac. 291. σολοικίζεαι puella indocta. Br. „ὀρθαγ. vide Hesychii interpp. ad glossas Ὀρθάνης, ὀρθαγορέως. οὕτως (sic libri.) εἰς τῆς κατ. Thesm. 469. οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.“ cf. Matth. gr. §. 513. annot. 4., Horat. Od. 1, 3, 1. etc.

914. τὸν ἀπ' Ἰωνίας. ὡς μαλακῶν ἐκείνων ὄντων. S. cf. 883.

915. λάβδα. (pro λειχάζουσα.) λειχάζουσι οἱ Λέβριοι. ἀπὸ τοῦ πρώτου στοιχείου. S. cf. Ran. 1237, Vesp. 1300. Br.

917. τὰμὰ παίγνια. τοὺς ἑμὸς ἐραστάς. S.

918. ᾠραν, horam, h. e. tempus

- NE. ἤδ' ὅπόσα βούλει, καὶ παρὰ κυφῷ, ὥσπερ γαλῇ. i. tr.
 920 οὐδείς γὰρ ὡς σέ πρότερον εἴσεσ' ἀντ' ἐμοῦ.
 Γ. Α. οὐκ οὐκ ἐπ' ἐκφορὰν γε.
 NE. καὶ νόν γ', ὦ σακρά.
 Γ. Α. οὐ δῆτα.
 NE. τί γὰρ ἂν γραῖα καὶ νῆα τις λέγοι;
 Γ. Α. οὐ τοῦ μὲν ὁδονήσει σε γῆρας.
 NE. ἀλλὰ τί;
 ἡγχοῦσα μᾶλλον καὶ τὸ σὸν ψιμύθειον;
 925 Γ. Α. τί μοι διαλέγεις;
 NE. σὺ δὲ τί διακύνπτεις;
 Γ. Α. ἐγώ;
 ἤδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένηι τῷ μῶ φίλῳ.
 NE. σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος ἢ Γέρης;
 Γ. Α. δέξει γε καὶ σοί· τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
 ὁδὸν γὰρ αὐτὸς ἐστίν.
 NE. οὐ σοῦ γ', ὦλεθρε,

anteriorius mihi constitutum atque assignatum lege nova. cf. 877.

919. παρ. ὥσπερ γ. observa de misso capite (per fenestram), velut mustela, quae venit furatum aliquid.

921. ἐπ' ἐκφ. γε. ὅτι τῶν γραῖδων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρωμένοι. S. legebat igitur haec interpretis sub persona adolescentulae, et antecedentem versum sub anus; cui rationi obstant verba καὶ νόν γ', ὦ σακρά et versus sequens, ex quibus intelligitur, anum puellae novi aliquid dicere visam esse; quod negante anu, velut reprehendens se illa dicit τί γὰρ — λέγοι; ita est: nam quid novi dicat vetula? videbatur autem novum atque mirum puellae, amatores ad se venturos esse dici ἐπ' ἐκφορὰν, ad se efferendam; id quod vetulis usu venire solet morti vicinis: nam eo sensu haec accepit; at anus ἐκφορὰν dixerat bonorum puellae; quod etsi ipsum saepius accidit vetulis rem habentibus, tamen etiam juniores feminae spoliantur, praesertim meretrices, dona senum amatorum clam auferentibus adolescentulis, quos ipsae amant. Astaphium ancilla ap. Plautum Truc. 1, 2, 5. Ita nunc adolescentes sunt

morati. quippe, Ut semel adveniunt ad scorta congregantes, Consulta sunt consilia. quando intro advenierunt, Unus eorum aliquis osculum usque amicae Oggerit. dum ille agit, ceteri sunt cleptae etc. ceterum instar commentarii est locus ille Plut. 1002. καὶ μὴν προτοῦ γ' ὁσημέραι νῆα τὸ θεῶν Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν (ἄν) ἀπὸ τὴν ἐμῆν. XP. Ἐπ' ἐκφορὰν; ubi vide annotata.

923. οὐδ' — γῆρας. non erit tibi molesta senectus mea. convenient te quoque viri, postquam a me et vetulis abierunt, quam irridens puella ἀλλὰ τί; inquit, „quid igitur, si canitui mihi non officient, „num oberit potius anchusa tua et cerussa?“

924. de anchusa tinctoria cf. Lys. 48., de ψιμυθείῳ supra 878.

926. Ἐπιγένηι. obscurus homo. suspicor scribendum esse Ἐπιγόνῳ, de quo ad 167.

927. Γέρης. φαλακρός οὗτος, καὶ πένης. — S.

928. δέξει: — σοί. tibi quoque id ostendet Epigenes, ut mihi jam dudum: nam te adspiciente statim me conveniet.

930 διόμεινος οἰδέν.

Γ. Α. νῆ Δ', ὦ φθίνυλλα σύ.

NE. δείξει τάχ' αὐτὸς, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.

Γ. Α. κάγωγ', ἵνα γνῶς, ὡς πολὺ σοῦ μείζον φρονῶ.

N. εἴθ' ἔξῃν παρὰ τῇ νέμει καθεύδειν,

phalaec. στ.

καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι

935 ἀνάσιμον, ἢ πρεσβυτέραν·

as. i. et ch.

οὐ γὰρ ἀνασχίτον τοῦτό γ' ἔλευθέρω.

do.

Γ. Β. οἰμῶζων ἄρα νῆ Δία σποδῆσεις·

ἀντ.

οὐ γὰρ τὰπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.

κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν

940 ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.

ἀλλ' εἴμι τηρήσουσ', ὃ τι καὶ δράσει ποτέ.

i. tr.

N. εἴθ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,

ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι, ποθῶν πάλαι!

NE. ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γράδιον·

945 φρούδη γὰρ ἐστίν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.

Γ. Α. ἀλλ' οὐτοσί γὰρ αὐτὸς, οἷ μεμνήμεθα!

δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι

cr. t. ἀνο-

μοιόστροφα.

930. φθίνυλλα deminutivum a φθίνα urica (Mehlthau), i. e. per tropum pestis, scelus puellae.

931. ὡς ἔγ. ἀπέρχομαι. abido, inquit; quo facto etiam ille abibit. itaque claudt fenestram in janua. (Vesp. 311.)

933. metrum usitatum in scoliis. cf. ann. ad Ach. 919.

935. perperam libri πρεσβύτερον, metro impedito. — his dictis adolescens, non conspecta puella ad fenestram, praeterit ejus aedes, paululum ambulaturus, dum illa, horae constitutae memor, adveniat, quem sequitur anus pruriens.

938. τὰπὶ Χαρ. ἐτήθης καὶ μαρὰ ἢ Χαριξέν. S. Etymologus (367, 21.) ἐπὶ Χαριξένης. ἀλλήτορις ἢ Χαριξέν. ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δὲ, μελοποιόν. Θεόπομπος Σειρήνιν ἀύλει γὰρ σαπρὰ Ἀὔτη γὰρ κρουμάτι, οἷα τὰπὶ Χαριξένης. ita Meinek. Fragm. Com. gr. 2. 1, p. 98. libri et ipse K. mendose — κρουμάτια τὰ ἐπὶ

Χαρ.) — Hesych. ἐπὶ Χαριξένης. ἐπὶ μωρίας ἢ Χαριξένῃ διεβεβήτο, ἀρχαία οὔσα. ἐνιοὶ δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἐστὶ δὲ καὶ παροιμία, οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης. vide etiam Eustath. ad ll. β. p. 326. lin. penult, et Suidam v. Χαριξένῃ etc. K. interpres neque enim sub Charixena haec aguntur. non sub stulta praefecta, qualis fuerit Charixena, haec agi dicit anus, sed sub prudente Praxagora. ἐπὶ Χαρ., ut ἐπὶ ἀρχοντος Ἀντιπάτρον in argumento Pluti et similia.

944. non abierat puella, jamque fenestram rursus aperit, necdum videt adolescentem, cum anus cito reversa supervenit, eumque appellat.

947. φίλον, ut 959., et γλυκύντατον 1043., Carmen παρακλαυσίδιον, ut Graeci vocant, sive carmen, quod amantes pro foribus amicarum canere solebant, intrinmitti ab illis cupientes. tale carmen etiam legitur ap. Theocr. idyll. 3., Plautum Curc. 1, 2, 60.

NE. ἄδ' ὁπόσα βούλει, καὶ παρὰ κνυθ', ὥσπερ γαλῇ· i. tr.
920 οὐδείς γὰρ ὥς σέ πρότερον εἶσμεν ἀντ' ἐμοῦ.

Γ. Α. οὐκ οὖν ἐπ' ἐκφορὰν γε.

NE. καὶ νόν γ', ὦ σαρκά.

Γ. Α. οὐ δῆτα.

NE. τί γὰρ ἂν γραῖα καὶ νά τις λέγοι;

Γ. Α. οὐ τοῦ μὲν ὁδυνήσει σε γῆρας.

NE. ἀλλὰ τί;

ἤγχοῦσα μᾶλλον καὶ τὸ σὸν ψιμύδιον;

925 Γ. Α. τί μοι διαλέγει;

NE. σὺ δὲ τί διακύνπτεις;

Γ. Α. ἐγώ;

ἄδω πρὸς ἐμὰν τὴν Ἐπιγένει τῶ μῶ φίλῳ.

NE. σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος ἢ Γένης;

Γ. Α. δεῖξει γε καὶ σοί· τάχα γὰρ εἰσιν ὥς ἐμέ.

ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.

NE. οὐ σοῦ γ', ὦ λειθρε,

anterius mihi constitutum atque assignatum lege nova. cf. 877.

919. παρ. ὥσπερ γ. observa demisso capite (per fenestram), velut mustela, quae venit furatum aliquid.

921. ἐπ' ἐκφ. γε. δεῖ τῶν γραῖδων ἐκφύρονται τῇ οὐσίᾳ οἱ ἐρωμένοι. S. legebat igitur haec interpres sub persona adolescentulae, et antecedentem versum sub anus; cui rationi obstant verba καὶ νόν γ', ὦ σαρκά et versus sequens, ex quibus intelligitur, anum puellae novi aliquid dicere visam esse; quod negante anu, velut reprehendens se illa dicit τί γὰρ — λέγοι; ita est: nam quid novi dicat vetula? videbatur autem novum atque mirum puellae, amatores ad se venturos esse dici ἐπ' ἐκφορὰν, ad se efferendam; id quod vetulis usu venire solet morti vicinis: nam eo sensu haec accepit; at anus ἐκφορὰν dixerat bonorum puellae; quod etsi ipsam saepius accidit vetulis rem habentibus, tamen etiam iuniores feminae spoliuntur, praesertim meretrices, dona senum amatorum clam auferentibus adolescentulis, quos ipsae amant. Astaphium ancilla ap. Plantum Truc.

1, 2, 5. Ita nunc adolescentis sunt

merati. quippe, Ut semel adveniunt ad scorta congeriones, Consulta sunt consilia. quando intro advenierunt, Unus eorum aliquis osculum usque amicae Oggerit. dum ille agit, ceteri sunt cleptae etc. ceterum instar commentarii est locus ille Plut. 1002. καὶ μὴν προτοῦ γ' ἀσπύρει νῆ τῷ θεῷ Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν (ἀν) ἀπὸ τὴν ἐμὴν. XP. Ἐπ' ἐκφορὰν; ubi vide annotata.

923. οὐ — γῆρας. non erit tibi molestus senectus mea. convenient te quoque viri, postquam a me et vetulis abierunt, quam irridens puella ἀλλὰ τί; inquit, „quid igitur, si cani tui mihi non officient, „num oberit potius anchusa tua et cerussa?“

924. de anchusa tinctoria cf. Lys. 48., de ψιμυδίῳ supra 878.

926. Ἐπιγένει. obscurus homo. suspicor scribendum esse Ἐπιγόνῳ, de quo ad 167.

927. Γένης. φαλακρὸς οὗτος, καὶ πένης. — S.

928. δεῖξει — σοί. tibi quoque id ostendet Epigenes, ut mihi jam dudum: nam te adspiciente statim me conveniet.

930 δέόμενος οὐδέν.

Γ. Α. νῆ ΔΡ, ὦ φθίνυλλα σύ.

NE. δείξει τάχ' αὐτὸς, ὥς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.

Γ. Α. κῶγωγ', ἵνα γνῶς, ὥς πολὺ σοῦ μέζον φρονῶ.

N. εἴθ' ἔξῃν παρὰ τῇ νέμ' καθεύδειν,

phalaec. στ.

καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι

935 ἀνάσιμον, ἢ πρεσβύτεραν

as.. i. et ch.

οὐ γὰρ ἀνασχιδὸν τοῦτό γ' ἔλευθέρω.

do.

Γ. Β. οἰμῶζων ἄρα νῆ Δία σποδῆσεις

ἀρτ.

οὐ γὰρ τὰπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.

καὶὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν

940 ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.

ἀλλ' εἴμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.

i. tr.

N. εἴθ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν κυλὴν μόνην,

ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι, ποθῶν πάλαι!

NE. ἔξηπάτησα τὸ κατάρατον γράδιον

945 φρούδη γὰρ ἔστιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.

Γ. Α. ἀλλ' οὕτοσι γὰρ αὐτὸς, οὐ μεμνήμεθα!

δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι

cr. t. ἀνο-

μοιόστρουα.

930. φθίνυλλα diminutivum a φθίνα urica (Mehlthau), i. e. per tropum pestis, scelus puellae.

931. ὥς ἔγ. ἀπέρχομαι. abido, inquit; quo facto etiam ille abidit. itaque claudit fenestram in janua. (Vesp. 311.)

933. metrum usitatum in scoliis. cf. ann. ad Ach. 919.

935. perperam libri πρεσβύτερον, metro impedito. — his dictis adolescens, non conspecta puella ad fenestram, praeterit ejus aedes, paululum ambulaturus, dum illa, horae constitutae memor, adveniat, quem sequitur anus pruriens.

938. τὰπὶ Χαρ. εὐθύτης καὶ μωρὰ ἢ Χαριξένη. S. Etymologus (367, 21.) ἐπὶ Χαριξένης. ἀληγῆς ἢ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων. οἱ δὲ, μελοποιῶν. Θεόπομπος Σειρήσιν ἀνλεῖ γὰρ σαπρὰ Λύτη γε κρουμάτι, οἷα τὰπὶ Χαριξένης. ita Meinek. Fragm. Com. gr. 2, 1, p. 98. libri et ipse K. mendose — κρουμάτια τὰ ἐπὶ

Χαρ.) — Hesych. ἐπὶ Χαριξένης. ἐπὶ μωρίας ἢ Χαριξένη διεβεβόητο, ἀρχαία οὐσα. ἐνιοὶ δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης. vide etiam Eustath. ad ll. β. p. 326. lin. penult, et Suidam v. Χαριξένη etc. K. interpres neque enim sub Charixena haec aguntur. non sub stulta praefecta, qualis fuerit Charixena, haec agi dicit anus, sed sub prudente Praxagora. ἐπὶ Χαρ., ut ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου in argumento Pluti et similia.

944. non abierat puella, jamque fenestram rursus aperit, necdum videt adolescentem, cum anus cito reversa supervenit, eumque appellat.

947. φίλον, ut 959., et γλυκύτατον 1043., Carmen παρακλαυσίδιον, ut Graeci vocant, sive carmen, quod amantes pro foribus amicarum canere solebant, intronitti ab illis cupientes. tale carmen etiam legitur ap. Theocr. idyll. 3., Plautum Curc. 1, 2, 60.

990 Θύρασί μ' ἔδρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.

N. ἀλλ', ὦ μέλ', ὀρέωδῶ τὸν ἑραστήν σου.

G. B. τίνα;

N. τὸν τῶν γραφείων ἄριστον.

G. B. οὗτος δ' ἔστι τις;

N. ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μὴ σ' ἐπὶ θύρμισιν ὄψεται.

995 G. B. οἶδ', οἶδ', ὃ τι βούλει.

N. καὶ γὰρ ἔγωγε νῆ Δία.

G. B. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχε κληρουμένην,
μὴ γῶ σ' ἀφήσω.

N. παραφρονεῖς, ὦ γράδιον.

G. B. ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τὰμὰ στρώματα.

N. τί δῆτα κρεάγρυς τοῖς κάδοις ἀνοίμεθ' ἄν,

1000 ἔξδν καθέντα γράδιον τοιουτονὶ

ἐκ τῶν φρειάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

G. B. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἔπου δεῦρ' ὡς ἔμε.

N. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοῦσιν, εἰ μὴ τῶν ἐμῶν
τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.

1005 G. B. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ σε μέντοι γ', ὡς ἐγὼ

μάξιν et in optimam partem accipit, quasi id tantum mirante illo, se tam lepidam mulierem foris invenisse, quam ab se amatam domi convenire constitueret.

991. ὦ μέλ'. *inepta*, Närrchen. cf. annot. ad 90.

993. *εἰρωνεία*. pictores enim illi, quorum opera ad eam rem utebantur, ex dibolaribus erant, non autem Protogenes aliquis, aut Timanthes, Apelles etc. quod autem lecythi mortuis appingerentur, aliunde ex Aristophane innotuit. — Faber. hoc non reperio ap. Comicum, sed morem fuisse puto ampullas olei appingere pauperum sepulcris, cum non esset, quo emereutur unguenta atque odores, quibus spargi solebant pyrae beatiorum. pertinet igitur hoc ad irrisionem vetulae mendicae. S. τοιαῦτα γὰρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον. de appositis lecythis cf. 536., 1027.

995. ita S.: nam libri Aristophane *ἐγὼ σε*. S. *ἔγωγε νῆ Δία*.

βούλομαι σε ἀπέναι ἐπὶ θάνατον. πρὸς γὰρ τοῦτο παύει. S.

996. μὰ τὴν Ἀφρ. ὡς ἑταίρα οὐσα τοῦτό φησι. S.

997. h. e. οὐ δέδοικα, μὴ ἐγὼ σε ἀφήσω, quemadmodum Lys. 850. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μὴ σ' ἐγὼ — κα- τακλινῶ χαμαί. cf. Av. 196. sequ. et Reisigii Conject. in Aristoph. p. 107.

999. τοῦτο, ὅτι στεγνῶς αὐτοῦ εἶχτο ὡς κρεάγρυ. S. *uncos extrahendis cadis*. Be. Voss. *Warum doch Kreuel für die Eimer uns gekauft?*

1003. εἰ μὴ — πόλει. nisi tu tributum, τὴν πεντακοσιοστὴν τῶν ἐμῶν, pro me contulisti, h. e. nisi tu mihi domina es aut tutrix, cui parere debeam. novimus ex Suida et aliis *πεντηκοστὴν*, non item *πεντακοσιοστὴν* (*eine Güter- oder Kapitalsteuer*). cf. Biset. et Böckh. *Staatsb. der Athener* t. 2. p. 56.

1005. sic Ald. et vett. edd. praeter Juntinas tres, in quibus mendose

τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι,

N. ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοῦκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτε'.

G. B. ἀλλὰ, νῆ Δία,
ἀναγκάσει τουτί σε.

N. τοῦτο δ' ἔστι τί;

1010 G. B. ψήγισμα, καθ' ὃ σε δεῖ βαδίζειν ὥς ἐμέ.

N. λέγ' αὐτό, τί ποτε κάστι.

G. B. καὶ δὴ σοι λέγω.

Ἔδοξε ταῖς γυναιξίν, ἣν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτήν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἣν δὲ μὴ θέλῃ
1015 πρῶτον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξίν ἔστω τὸν νέον
ἔλκειν ἀνατὶ, λυβομένους τοῦ παττάλουν.

N. οἴμοι, Προκρούστης τήμερον γενήσομαι!

G. B. τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πιστέον.

1020 N. τί δ', ἣν ἀφαιρῇται μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φιλων ἐλθῶν τις;

G. B. ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμον ἔστι ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.

N. ἔξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν;

G. B. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.

legitur δεῖ γε μέντοι γ'. perperam
Rav. quoque, ut Br., δεῖ γε μέντοι,
ως, biatu non admittendo.

1009. τουτί. hoc, quod dicam.

1012. ita quippe ψηφίσματα inci-
piebant. exempla ex Demosthene et
aliis. Faber.

1013. πρὶν, προκρούσῃ, πρῶ-
τον. tautologia familiaris et comica,
quam notavit Faber. similiter in se-
quentibus.

1014. τὴν γραῦν, animum eam,
quae simul adsit cum puella; vel
eam feminam, quae sit anus; quan-
quam hoc mihi videtur esse affecta-
tum. vide Matth. gr. §. 266., nos ad
Soph. Phil. 108.

1017. ἀνατὶ. (sic vet. odd.)
impune. vid. Harpocrat. h. v., qua
et alii scriptores passim utuntur,
sicut etiam adjectivo ἀνατογ.

1018. Προκρ. ἐπεὶ πολλάκις ἐλ-
ρηται τὸ (προ)κρούειν. S. latro no-
tus ex historia Thesei.

1022. ὁ πρὸς μέδιμον. νόμος
ἦν ταῖς γυναιξίν ὑπὲρ μέδιμόν τι
μὴ συναλλάσσειν (contrahere cum
aliquo). οὐκ ἔσονται οὐν, φησὶν,
οἱ ἄνδρες ὑπὲρ μέδιμον κύριοι,
ἐπεὶ δὲ ἀντέστραπται ἡ πολιτεία. S.
Harpocrat. ὅτι παιδί καὶ γυναῖκα
οὐκ ἔξην συμβάλλειν (hoc idem τῷ
συναλλάσσειν.) πέρα μέδιμον κρι-
θῶν. ejusdem legis meminit Dio
Chrysost. Orat. 73. p. 638, D. vide
etiam Suid. v. δτι et Meurs. Lectt.
att. 2, 4. (et Them. att. 2, 9.) K.
— Isaens de haer. Arist. (p. 259.)
ὁ γὰρ νόμος διαβόηδην καλῶναι
παιδί μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν, μηδὲ
γυναῖκα, πέρα μέδιμον κριθῶν. Be.

1023. ἔξωμ. ἔνορκος παραίτησις

Ν. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκῆψομαι.

Γ. Β. κλάων γε σύ.

1025 Ν. τί δῆτα χρή δρῶν;

Γ. Β. δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

Ν. καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦστί;

Γ. Β. Διομήδειά γε.

Ν. ὑποστρέφειαι νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμιθ' ὑπόθου ξυγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους,

1030 ὕδατός τε κατάθου τοῦστρακον πρὸ τῆς θύρας.

Γ. Β. ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

Ν. νῆ τὸν Δί', ἦν περιῆς γέ που τῶν κηρίων·
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαι σ' αὐτίκα.

δι' εὖλογον αἰτίαν. (ἄλλως). ἔξω-
μοσία, ὅταν τις φάσκη, ἣ ὑπὲρ ἑαν-
τοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος,
μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην. — καὶ
ἐξωμόσασθαι τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρ-
νήσασθαι πρᾶξιν τινα διὰ νόσον ἢ
πρόφασιν ἑτέραν τινά. S. cf. ann.
ad Vesp. 1006. στροφῆς, doli,
fallaciae, similiter Plut. 1150., an-
notante Be., ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ'
οὐδὲν στροφῶν.

1025. ἔμπορος. προφασίζομαι
εἶναι ἔμπορος, ὡς ἐπὶ κινδυνεύον-
των, ἐπεὶ οὐκ ἐστρατεύοντο οἱ ἔμ-
ποροι. S. cf. Plut. 900. ridicule τὸ
εστρατεύεσθαι ad rem, quae hic agi-
tur, translatum est.

1026. Διομ. ὅτι Διομήδης ὁ
Θαῖξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας,
τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐ-
ταῖς συνεῖναι, ἕως οὗ πόρον σχῶ-
σι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες. ὡς
καὶ ὁ μῦθος ἔπικους ἀνδροφόνους
εἶπεν. S. cf. Erasmi Adagg. phil.
p. 531., Banier. Entret. p. 2. p. 224.

1027. δριγ. cf. Ran. 564., ubi S.
ὀριγάνον. δριμύ· τοιοῦτον γὰρ
τὸ φυτόν. K. „Notet hic lector, mor-
tuis organum subalterni solitam fuis-
se: nam de apparatu funeris totus
hic locus intelligendus est.“

1028. κλήματα, ramos. Be.
palmites. Voss. Rebenschösslinge;
et in annot. „Rebenschösslinge, Sym-
bol der Freude, hier der Wonne,
die der unterirdische Dionysos ver-

heisst. Dem Seelenführer Hermes,
der am Vierten jedes Monats sein
Opfer empfing (Plat. 1122.), war
die Zahl Vier heilig (Plat. Sym-
pos. 9, 3.), die Zahl der Weisheit,
Gerechtigkeit und Vollkommenheit.“

1029. ταῖν. στεφάνωσαι, ὡς οἱ
νεκροί. S. cf. superius 535. sequ.

1030. Sciendum est, ante fores
funestiarum aedium olim poni solitum
fuisse vas fictile, aqua lustrali ple-
num, qua quisque ex aedibus illis
exiens purificationis causa sese ad-
aspergebat. — Pollux 8, 65. οἱ ἐπὶ
τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφί-
κνούμενοι ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕ-
δατι περιδιδαινόμενοι. τὸ δὲ προῖ-
κειτο ἐν ἀγγελίᾳ περαμῶν, ἐξ ἁλλης
οἰκίας νεκομισμένον. τὸ δὲ δεσφα-
κον ἐκαλεῖτο καὶ ἀρδάνιον. de hoc
cf. Hesych. et Suid. νν. ἀρδάνια,
ἀρδάνιον. E K. etiam S. Rav. τὰ
καλούμενα ἀρδάνια.

1031. στεφάνην, coronam, quae
mortuis imponebatur. vide supra 536.
E K. et Br.

1032. κηρίων (intell. λύχνων),
cereorum. etiam lumina, velut in fu-
nere, ac accensurum esse illi signifi-
cat juvenis εἰρωνικῶς, sed veretur,
ne, priusquam illa consumpta fuerint,
ipsa moriatur. κηρίων Rav. vulgo
κηρίων, quod alienum (v. 742.) par-
iter ac Bekkeri κηρίων.

1033. διαπ. τεθνήσκειν. διαρ-
δύνηται. S. Rav.

NE. ποῖ τοῦτον ἔλκεις σὺ;

G. B. τὸν ἑμαυτῆς εἰσάγω.

1035 NE. οὐ σωφρονουσά γ'· οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρὰ σοὶ καθεύδειν τηλικούτος ὢν, ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτῷ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή·
ὥστ', εἰ καταστήσεισθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἄπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.

1040 G. B. ὦ παμβδελυρά, φθονοῦσι τόνδε τὸν λόγον
ἔξευρες· ἀλλ' ἐγὼ σε τιμωρήσομαι.

N. νῆ τὸν Δίῳ τὸν σωτῆρα κεχάρισαι γ' ἔμοι,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γῆν ἀπαλλάξασά μου·
ὥστ' ἀκτὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἐσπέρην

1045 μεγάλην ἀποδώσω καὶ πυχτεῖάν σοι χάριν.

G. A. αὕτη σὺ, ποῖ τονδὶ παραβᾶσαι τὸν νόμον
ἔλκεις, παρ' ἔμοι τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;

N. οἶμοι δειλαιος!

πόθεν ἐξέκνηψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;

1050 τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.

G. A. βᾶδιζε δεῦρο.

N. μηδουμῶς με περιίδης

ἐλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'!

G. A. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ,

ἀλλ' ὁ νόμος ἔλκει σ'.

N. οὐκ ἔμεγ', ἀλλ' Ἐμπουσά τις

ἐξ αἵματος φύκταιναν ἡμφεεσμένη.

1055 G. A. ἔπον, μαλακίων, δεῦρ' ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.

N. ἴθι· νῦν ἔυσον εἰς ἄφροδον πρῶτιστά με

1039. Οἰδίπ. ἐπεὶ ὁ Οἰδίπους
τὴν μητέρα ἔγημε. S.

1041. ab it anus irata.

1043. ὦ γλυκ. cf. 947.

1046. 11. hyperbato inepto ποῖ πα-
ραβ. τόνδε τὸν νόμον etc.

1047. τῶν γραμμάτων. legis
illius, quae habetur supra 1012. seqq.
annotavit Faber, γραμματα ap. Ari-
stotelem et alios esse leges scriptas.
— εἰρηκ. cf. annot. ad 837.

1050. ἐξωλ. quia foedior est haec
anus quam altera, quae abiit; tur-

pissimaque omnium esse fingitur ter-
tia illa, quae accurrit 1062.

1053. sequ. οὐκ ἔμεγ'. non prorsus
simile est οὐκ ἔγωγε 1063., potest-
que ut Aristoph. dixerit οὐκ ὅ μιν,
scil. ὁ νόμος. S. Ἐμπούσα. ἥν
καλοῦμεν νῦν ὀνοσκέλιδα. — Voss.
ringsum mit blutgeschwollenen Blat-
tern überdeckt. de Empusa vide Ran.
286. — ἔμφ. — ἡμφ. verba tragicis
coloris.

1055. μαλ. μαλακὴ ὑποκοριστικῶς.
S. cf. 282.

ἐλθόντα θαρσύνῃσαι πρὸς ἑμαυτόν· εἰ δὲ μὴ,
αὐτοῦ τι ὀρώντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.

Γ. Α. θάρρει, βιάει· ἔνδον χρεῖ.

1060 Ν. δέδοικα κἀγὼ, μὴ πλέον ἤπερ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἁξιόχρεως.

Γ. Α. μή μοι καθύστη.

Γ. Γ. ποῖ σὺ, ποῖ,

χωρεῖς μετὰ ταύτης;

Ν. οὐκ ἔγωγ', ἀλλ' ἔλκομαι.

ἀτὰρ, ἥτις εἰ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
1065 ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'! — ὦ Ἡράκλεις,
ὦ Πᾶνις, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων,
τοῦτ' αὖ πολλὸν τοῦτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον!
ἀτὰρ τί τὸ πρῶγμ' ἔστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πλῖθκος ἀνάπλειως ψιμυθίσον,

1070 ἢ γρυῦς ἀνεστηκυῖα πυρὰ τῶν πλειόνων;

1058. similia leguntur 828.

1060. ita Porsonus et D. auctore scholiasta, qui sic μὴ πλέον. τουτέστι „μὴ πλέον με ἀναγκάσεως συνελθεῖν ἤπερ βούλομαι.“ vulgo μὴ πλέον γ', vel μὴ πλέον, ἢ β.

1061. ἐγγυητάς. ut abire possit.

1062. ἀξ. ἀξιολόγους. β. ιδόπους.

1064. ἀτὰρ — ἐπιτριβέντ'. haec dicit nondum conspecta vetula, dum ab altera ista intus abripitur obtorto collo.

1065. Herculem et Dioscuros invocat, tanquam ἀλκιμάκους. legendus de Hercule Creuzeri liber germ. de mythologia vol. 2. p. 268. prioris ed. Dioscuros Homerus hymno in honorem eorum composito vocat σωτήρας ἐπιχθονίων ἀνδρώπων, Ἰσχυρόρων τε νεῶν, eatque id eorum munus notissimum; sed non solum nautis periclitantibus opem ferre credebantur illi heroes, verum alios quoque laborantes respicere. Aelianus V. H. 4, 5. καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πρωτό

περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἔγένετο ἀγαθός. ἐμβαλόντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θεσείους υἱούς, καὶ τὴν μητέρα τὴν Θεσείας Αἰθραν αἰχμαλώτων λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ. διὰ ταῦτα πρῶτος ὁ Μενεσθεὺς αὐτοὺς ἀνακτάς τε καὶ σωτήρας ἀνόμασε. contra et Panos fillorum Corybantum pacem exposcit, utpote qui subiti terroris et insaniae habebantur auctores (vide Vesp. 8.): nam malum ei omen esse videtur, quod tam deformem anum conspexerit.

1069. ψιμ. cf. 878.

1070. — Suidas πλειόνων: τῶν νεκρῶν. — Eustath. initio commentarii ad Odyss. p. 1382. l. 18. ὡς δὲ καὶ νεκροὺς προσφύει τὸ οἰ πολλοὶ καὶ τὸ οἰ πλείους, δηλοῖ δὲ εἰκὼν τὸ ἀπλεῖστον. (δὲ) παρὰ τοὺς πλείονας, ὃ ἔστι θανοῦμαι. πλείονας γὰρ τοὺς τεθνεώτας ἐκεῖνος ἔφη. Br. sic etiam Latini plures dicunt mortuos, velut Plautus Trin. 2, 2, 14. cf. Leopardi Emendd. 16, 27. et ab eo laudatum Victorium V. L. 2, 7.

- Γ. Γ. μὴ σκώπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἔπου.
 Γ. Α. δευρὶ μὲν οὖν.
 Γ. Γ. ὥς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτε'.
 Γ. Α. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
 Ν. διασπάσειθέ μ', ὡς κακῶς ἀπολούμεναι.
 Γ. Γ. ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.
 1075 Γ. Α. οὐκ, ἣν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.
 Ν. ἣν οὖν ὑφ' ἑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
 φέρε πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;
 Γ. Γ. αὐτὸς σκόπει σύ· τάδε δέ σοι ποιητέον.
 Ν. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;
 1080 Γ. Α. οὐκ οἶσθα; βυδιεὶ δεῦρ'.
 Ν. ἀφέτω νῦν μ' αὐτή.
 Γ. Γ. δευρὶ μὲν οὖν ἔθ' ὥς ἔμ'.
 Ν. ἣν ἡδὲ μ' ἀφῇ.
 Γ. Α. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.
 Γ. Γ. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
 Ν. χαλεπαὶ γ' ἂν ᾗσσι γενόμεναι πορθμῆς.
 Γ. Α. τί;
 Ν. ἔλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.
 1085 Γ. Α. σιγῇ βιάδιζε δεῦρο.
 Γ. Γ. μὰ Δί', ἀλλ' ὥς ἐμέ.
 Ν. τουτὶ τὸ πρῶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς
 ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
 πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;
 Γ. Α. καλῶς, ἐπειδὴν καταφύγῃς βολβῶν χύτραν.
 1090 Ν. οἷμοι κακοδαίμων, ἔγγυς ἦδη τῆς θύρας

1071. δευρὶ. ad puellam.

1079. κατέλ. κατέφατον, ut Pac. 686.

1083. πορθμῆς. ἐπειδὴ οἱ (κακοὶ) πορθμαῖς τοὺς παριόντας ἀναγκάζουσιν εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν. α. π. διαφθείρετε. S.

1086. τὸ Καννώνου ψήφισμα. Hesych. εἰσήνευε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε διελημμένους τοὺς κρινόμενους ἐκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Ejus legis meminit Xenoph. Hellen. 1, 7, 21. ταῦτ' εἰπὼν ἔδ-

ρυπτόλεμος ἔγραψε γνώμην, κατὰ τοῦ Καννώνου ψήφισμα κρῖνεσθαι τοὺς ἀνδρας δίχα ἕκαστον· ἡ δὲ τῆς Βουλῆς ἦν μίξ ψήφου ἀπαντας κρῖνειν. si ejusdem criminis plures essent rei, Cannoni lege cautum erat, ut singulorum seorsum causa cognosceretur. eo alludit Comicus: ait enim adolescens, juxta Cannoni decretum sibi impositam esse necessitatem δίχα ἕκαστην non κρῖνειν, sed βινεῖν etc. Br.

1089. ἐκινήθησι πρὸς συνουσίαν οἱ βολβοί. S.

ἐλκόμενος εἴμ'.

Γ. Γ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται σοι πλέον·
 ξυνεισπесоῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.

N. μὴ πρὸς θεῶν·
 ἐνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.

Γ. Γ. νῆ τὴν Ἑκάτην, εἴαν τε βούλῃ γ', ἣν τε μή·
 1095 N. ὦ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δι᾽ σπαρὰν
 βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν,
 κᾶπειτ', ἐπειδὴν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
 Φρύνην ἔχουσιν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
 ἄρ' οὐ κακοδαίμων εἶμι; βαρυδαίμων μὲν οὖν
 1100 νῆ τὸν Αἴα τὸν σωτήρ' ἀνὴρ καὶ δυστυχῆς,
 ὅστις τοιοῦτοις θηραῖς ξυννήξομαι.
 ὁμως δ', εἴαν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
 ὑπὸ ταῖνδε ταῖν καυαλβάδοιν, δεῦρ' ἐσπλέων,
 θάψαι μ' ἐπ' αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς,
 1105 καὶ τὴν ἀνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
 ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἴτα τὰ πόδε
 μολυβδοχορήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ,
 ἄνω πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.
 ΘΕ. ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγὼ,
 1110 ἀντὶ τέ μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
 ὑμεῖς δ', ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῦσιν θύραις,
 οἱ γείτονές τε πάντες οἱ τῶν δημοτῶν,

1091. εἰλ' ο. ἔ. σ. κλίον. at
 nihil proficies. dicit haec alteri anui,
 quae juvenem abducit.

1098. Φρύνη ἀρχαία γυνή. (va-
 num commentum.) — S. non illam
 decantatam Phrynen intellige, sed
 putidam anum. Faber. — imo irri-
 dens vetulam turpissimam vocat Phry-
 nen. — λήκυθον, ampullam ceru-
 sae plenam.

1101. ξυννήξομαι. simul na-
 tabo, seu navigabo, h. e. vivam.
 apta maritimo populo metaphora.

1102. πολλάκις, fortasse, ut
 791., cujus vocis significatio auge-
 tur addito πολλά. vehementer enim
 metuit adolescens, ne secum aetum
 sit apud vetulas tam foedas; itaque
 optat, ut, si quid acciderit, in ipso

ostio domus, quod intrare non vult,
 sepeliatur, annus autem, quae eam
 rapuit, sepulcro suo imponatur viva,
 pice oblita et, ne aufugere possit,
 plumbo circumfusus pedibus, velut
 ampulla bustuaria.

1103. κασ. καυαλβάς ἡ πόρνη.
 — S.

1105. τήν. ταύτην, ut supra
 984.

1108. πρόφασιν ἀντὶ ληκ.
 hoc praetextu, ut sit pro ampulla
 bustuaria.

1109. lacta e convivio venit Ble-
 pyri ancilla.

1111. ὑμεῖς ad Chorum, qui
 nunc primum videtur apparere. Ha.

1112. οἱ γείτονες omnes, qui castra
 e populatibus, scilicet ad peregrinas

- 1115 ἐγὼ τε πρὸς τούτοις ἢ διάκονος,
 ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμυσι
 ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ! πολλὰ δ' ἐπιρρίπτειν αὐ
 τούτων ἀπάντων τὰ Θύσι' ἀμφορείδια·
 ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολλὸν χρόνον,
 τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθίσκονται παντ' ἀπέπτωτο·
 ὥστ' ἐστὶ πολλὰ βέλτιστα, πολλὰ δὴτ', ὦ θεοί.
 1120 κέρασον ἄκρατον· ἐθρυνεῖ τὴν νύχθ' ὕλην
 ἐκλεγομένας ὃ τι ἂν μάλιστα' ὁσμὴν ἔχη.
 ἄλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
 τὸν ἄνδρ', ὅπου 'στί, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.

ΧΟ. αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γὰρ ἐξευρεῖν δοκεῖς.

- 1125 ΘΕ. μάλιστα'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
 ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε καὶ τρισόβριε!

ΒΑ. ἐγώ;

ΘΕ. οὐ μέντοι νῆ ΔΙ', ὡς γ' οὐδεὶς ἀνὴρ·

τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,

ὅστις, πολιτῶν πλείων ἢ τρισμυρίων

- 1130 ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδιδέκηκας, μόνος.

nihil attinebat novus rerum status
sub Praxagora. male Br. et alii of
τε δημόται.

1115. ὕπερχ. antecelluerunt, ho-
rum unguentorum omnium odorem
superaverunt. scilicet ita videtur bi-
bulae mulieri. anus Plautina Curc.
1, 2, 5. ut veteris octusta cupida
sum! Nam omnium unguentum odos
prae tuo nautica est! Tu mihi sta-
cbe, tu cinnamum, tu rosa, Tu
crocum et casia, tu bdellium es!
Nam ubi tu profusus, ibi ego me
pervelim sepultam. significavit haec
Plauti Br.

1116. de vino Thasio conferantur
Plut. 1017., Lya. 196., Athen. t. 1.
p. 197. ed. Schweigh. S. Rav. ἀμ-
φ' ἐγ. τὰ κεράμεια.

1118. ἀπανθ. quae florem et
odorem amittunt. K.

1121. ἐκλεγομένας ὁμᾶς γυναῖ-
κας: nam eas potissimum cogitat
mulier. ἐκλεγε, ibi eligentes vinum.

1123. τῆς ἐ. κακ., herae meae.
sic Plut. 4. ἐφ' ἐκτεμένην, hero. Br.

1124. ἐξεσρεῖν. expectaveris
ἐξεσρήσειν: sed vide grammaticos, in
his Matth. gr. §. 506, 2. frustra Br.
ἡμῖν γ' ἂν ἐ. δ.

1128. μᾶλλον ὀλβ. pleonasmus,
de quo Matth. l. l. §. 458.

1129. πλεῖον ἢ τρισμ. nempe
cum inquilinis. Athen. p. 272. Κτη-
σιλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν, τῇ
δεκάτῃ πρὸς τοῖς ἑκατὸν, φησὶν,
'Ολυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασμένων γε-
νέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαλη-
ρέως τῶν κατοικοῦντων τὴν Ἀττικὴν,
καὶ εὐρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δια-
μυρίους πρὸς τοῖς χίλοις, μετό-
κους δὲ μυρίους. Be. cf. Böckh.
Staatshaush. der Athenen. 1. p. 36.
Dind.

1130. οὐ δεδ. μόνος. facete:
nam sic beatum se praedicare potest
vir τῆς στρατηγίδος, quia tot civium
nemo praeter ipsum non coenavit.
comitatus autem erat bonus vir ux-
orem in concionem, ibique tam diu
desederat, ut digito monstraretur
(725. seqq.); cujus ostentationis has

ΧΟ. εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἶρηκας σαρῶς.

ΘΕ. ποῖ, ποῖ βυδίζεις;

ΒΑ. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.

ΘΕ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην πολὺ γ' ὑπάντων εὐστατος.

- 1135 ὁμῶς δ' ἐκέλευε ξυλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε καὶ τασθὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ περιλειμμένος,
καὶ τᾶλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θιατῶν εἴ τις εὐνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μὴ τις ἐτέρωσε βλέπει,
1140 ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρῆγομεν.

ΒΑ. οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γενναίως ἑρεῖς,
καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκαν, ὥς
τὸ δεῖπνον αἰτοῖς ἔστ' ἐπισκευασμένον

- 1145 ὑπαξάπασιν, — ἦν ἀπίωσιν οἴκαδε.

ΧΟ. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη πεζόμαι·

ἔχω δέ τοι καὶ δᾶδα ταυτηνὶ καλῶς.

τί δῆτα διατρέβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις

τασθὶ λαβῶν; ἐν δῶπ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ

- 1150 ἐπᾶσσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.

σμικρὸν δ' ὑποθίσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·

τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμέ· t. t. c.

dedit poenas. nunc tamen festinan-
ter se abripit pransurus: quare fa-
mula, velut mirata, quo potius abire
velit, qui ad coenam non venerit,
ποῖ, ποῖ, inquit, βυδίζεις; quo, quo
tandem abis?

1135. τασθὶ τὰς μείρ. τὰς τοῦ
Χοροῦ. S. cf. annot. ad 1147.

1136. de vino Chio Athen. l. l. ad
1114., alii que.

1138. τυγχάνει. τυγχάνει ὦν.

1139. κριτῶν. iudicum sceni-
corum, de quibus ad Ran. 738.,
Av. 421. — ἔτρω, alio quam ad
nos et poetam Aristophanem prae-
mio ornandum; si non alii studet
quam illi.

1141. ἐρεῖς, dices, sive edices,
ut tecum eant ad coenam. perperam
haec ancillae verbis continuantur in
codicibus.

1142. ἡ λ., liberaliter.

1145. jocus praeter expectationem,
quales sunt in Lys. 1071., 1213.,
frequentesque aliis in comoediis. sic
clauditur Plauti Stichus *plaudite
atque ite ad vos commissatum*. cf. fi-
nem Pseudoli et Rudentis. Br.

1148. τί — ἔχων. cf. 858.

1149. τασθί. quas supra dixit
puellas 1135., quas non esse Chori,
ut 1161., ex hoc loco intelligitur,
ubi Chorus jubet Blepyrum eas se-
cum abducere. imo sunt tibicinae,
saltatrices, meretrices denique, quae
solebant interesse convivii. vide
Ran. 478. seqq., Ach. 1021., Vesp.
1290. seqq.

1150. μελλί., quod coenaturis
accinitur, ut μελλονικῶν Av. 604.
Be.

1152. sequ. seria mixta joci ap.

- τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
 σχεδὸν ὕπαντας οὖν κελεύω θηλαδὴ κρίνειν ἐμέ·
 1155 μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
 5 ὅτι προτίλῃχ', ἀλλ' ὕπαντα ταῦτα χρή μεμνημένους
 μὴ ἴορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὁρθῶς ἀεὶ,
 μηδὲ ταῖς κακαῖς ἐταῖραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
 αἱ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεὶ.
 1160 ἰὼ, ὦρα δὴ, dm.
 ὦ φίλαι γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρήμα δρᾶν, t. t. c.
 * ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὕπανακινεῖν. κρητικῶς οὖν τῷ πόδε

vett. vide annott. ad Ran. 371. —
 κρίνειν ἐμέ, me eligere, mihi
 palmam daro.

1153. τοῖς γελῶσιν ἡ δ., liben-
 er ridentibus, risum amantibus.

1155. μηδὲ — προτίλῃχ'. cum
 ita sorte evenisset, ut Aristophanis
 chorus primus juberetur prodire,
 ipsaque fabula τῶν Ἑκκλησιαζουσῶν
 prima ageretur (nam chorus dicitur
 pro tota fabula κατ' ἐξοχὴν, exem-
 pli gratia 1157.), erat cur timeret
 poeta: ne videlicet qui posterius ve-
 nirent (nam plures poetae simul
 certabant, ut ex didascaliiis Comi-
 corum Tragicorumque constat), ne
 illi, inquam, sibi palmam prae-
 riperent, vel eo ipso tantum, quod
 recens illorum memoria et volu-
 ptas in spectatorum animis essent.
 Faber.

1157. μὴ ἴορκεῖν. jurati enim
 iudices sententiam forebant, ut alibi
 dictum. Idem.

1160. ἐπιφώνημα interpositum ἄ-
 μετρον. legitur autem in libris ὦ, ὦ,
 ὦρα δὴ, φίλαι etc.

1161.—1170. reliqui haec, ut ea
 inveni, nisi quod vocabula et sylla-
 bas, quae ad singulos versus perti-
 nerent, conjunxi, secus ac factam
 est in libris. sic autem scribenda esse
 arbitror.

HMIX. α'. ὦ φίλαι —

ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὕπανακι-
 νεῖν κρητικῶς
 οὖν ...

HMIX. β'. τοῦτο
 δρᾶ.

HMIX. α'. τάσδε λαγαράς τοῖν σκε-
 λίσκοιν θυ-
 θρόν. ἔπεισι
 γὰρ τάχα
 λεκαδοτεμαχοσελαχογα-
 λεοκρανιολε-
 φαδρομυποτι-
 5 τριμμοσιλοιοπαρμελιτιο-
 κατακεχυμε-
 νοικηλεπικου-
 σνοφοπεριστεραλεκτρο-
 νοκεφαλισκιγ-
 κλοπειολα-
 γωσσικαιοβαφητραγανο-
 πετρογον. σὺ
 δὲ ταῦτ' ἀκρο-
 ασάμε-
 νος ταχὺ ταχὺ τρυβλίον,
 εἰτα λευθίδιον,
 κόμισαι λα-
 βών.

ridicule Comicus distraxit verbum
 πολυσύνθετον, necessitate adductus,
 ut qui metrum, quod tantam molem
 vocabuli caperet, non reperiret.

1162. recte dictum est ὕπανακι-
 νεῖν τάσδε λαγαράς (intelligit autem
 τὰς γαστέρας) τοῖν σκελίσκοιν, tan-
 tum non soloecis ὕπανακινεῖν per se
 pro medio ὕπανακινεῖσθαι. deinde
 nescio quis, qui miraretur, mulie-
 res juberi ὕπανακινεῖν τὰς γαστέ-
 ρας, videtur adscripsisse τῷ πόδε:
 alius vero, qui interpunctionem
 post ὕπαν. invenisset, cum im-
 perativum desideraret, cujus vicem
 implet infinitivus, ut saepe alias,
 addidisse κίνει. (κρητικῶς, more
 cretico; facete, quia Cretenses
 γαστέρας ἀργαί, de die convivan-

* καὶ σὺ κίνει. . . .

HM. τοῦτο δρῶ.

XO. * καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς τοῖν σκελίσκοιν τὸν ἑνθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι

1165 λεπαδοτεμαχοσελαχογαλοκρανιολεψανοδριμυποτι-
5 τριμματοσιλφιοπαραιομελιτοκατακεχυμενοικηλεπικιοσ-
* συφοφαττοπεριστεραλεκτρονονοπτεγκεφαλοκιγκλοπελειολα-
* γωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων. σὺ δὲ ταῦτ' ἀκρο-
ασάμε-
* νος ταχὺ καὶ ταχέως λαβὲ τρυβλίον· ἔτα κόνισσι λαβὼν
λέμιθον,

1170 * ἦν' ἐπιδειπῆς.

HM. ἀλλὰ λαϊμάττουσί που.

t. d. c.

XO. αἴρεσθ' ἄνω, λαῖ, εὐαῖ!

i. d.

δειπνήσομεν εἰοῖ, εὐοῖ,

ion. a ma. d.

εὐοῖ ὥς ἐπὶ νίκη!

pher.

1175 εἰοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ!

i. d.

tes, quos imitatur Chorus, mane adiens opulas, cum prima fabularum acta esset Ἐκκλησιαζουσῶν: cf. 1155. sequ.) neque νῦν post εἰοῖς neque τὸν (ἑνθμόν, h. e. ἑνθμῶ) vel versum intrat, vel necessarium est sententiae; ἄμετρον quoque, sed etiam ineptum, ταχὺ καὶ ταχέως: prorsus autem aliena sunt verba ἦν' ἐπιδειπῆς in fine antistrophae, ἄμετρα illa quoque, quae putidus aliquis adscripsit explicator, ne nesciremus, quod nescire nemo potest, Chorum ire iuberi ad convivium. ceterum Semichorium alterum alteri promittit λεπάδας, τέμαχος, σέλαχος, γαλεοῦ κρανίων λείψανα, δριμὺ πρόστριμμα σιλφίων παρὰ μελίτιον κατακεχυμένον, κίχλας ἐπὶ κοσσύφων (φάττας non capit versus), περιστρὰς, ἀλεκτρονύων κερφάλια, κίχλους, κελείας, λαγῶς σιραλόν (Vesp. 847.) βαφῆ τραγανοπτερόγον. horum ciborum satis noti sunt λεπάδες, genus ostrei, quod commemoratur Plut. 1092. Vesp. 105. de σελάχει cum affi laudantur, tam Schneiderus Eclog. phys. t. 2. p. 352. sequ. de ce-

rebro galei, quod est genus squalli, non magis habeo quod dicam quam de gallinaceorum capitibus, suspicorque haec joci causa ficta esse a Comico, quemadmodum nonnulla genera ciborum apud Plantam Pseudolo 3, 2. et Smolletum Anglum in fabula milesia, quae inscripta est Peregrine Pickle, vol. 2. cap. 18. rursus notae κίχλαι, noti etiam κίχλοι et κόσσυφοι, de quibus alibi; sed σιραλόν τραγανοπτερόγον quid sit, fateor me ignorare: neque enim Fabro auscultaverim condimentum ex trago pisce et zea seu triseico intelligenti, cum τραγανο, non τραγε legatur in codd. itaque haec sagacioribus relinquo investiganda.

1169. κόνισσι, festina. Faber. cf. 292.

1172. αἴρε. ἄνω, extollimini, tripudiate.

1173. δειπν. apud Choram, de more. — mire codd. —

εἰοῖ, εὐαῖ, εὐαῖ,

— εὐαῖ, εὐαῖ

εὐαῖ, εὐαῖ, εὐαῖ.

1174. ὥς ἐπὶ νίκη, quasi ob reportatam victriciam.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

Θ Ω Μ Α Τ Ο Υ Μ Α Γ Ι Σ Τ Ρ Ο Υ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Βουλόμενος Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ, καὶ τοῖς τοιοῦτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρὸςβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοῦνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως· ὅς, μετὰ τίνος αὐτῷ¹⁾ θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω²⁾, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς, εἰ χρὴ τουτονὶ, τρόπων χρηστῶν ἀμειλήσαντα, ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι, καὶ ταῦτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν, ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πρῶτοντες πένητες ἦσαν, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ Χρεμύλος. ἐχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οὐδέν, ὅτι δὲ ἐξίων ἐντέχοι, τοῦτω ξπεσθαι. καὶ ὅς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ (ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλούτος), καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας³⁾, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλούσιός ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐαυτὸν ὁ θεράπων μόλις⁴⁾ αὐτὸν ἐρωτᾷ, τίνας ἔνεκα τοῦτω ἀκολουθοῦσι· καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου, ὅστις ἐστὶ, καὶ ὅτι χάριν τυφλὸς ἐγγόνει παρὰ τοῦ Διὸς. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἤσθησάν τε, καὶ βουλὴν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πῆρῳσιν· καὶ, ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τὰς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας,

Annotaciones ad argum. fabulae.
1) dativum, qui pendeat ab intellecto verbo substantivo, sic aliquando ponunt Attici, ut genitivi vicem obire videatur: ὁ τῷ Χρεμύλῳ θεράπων, i. e. ὁ ὢν τῷ Χρεμύλῳ θεός. Ex Homoteknisi annotatis,

quem deinceps H. littera significabit, sicut F. Fischerum.

2) εἰς Ἀπόλλω. Apollinis templum, oraculum. B.

3) imo κατὰ τὴν μαντείαν.

4) μόλις, tandem. v. Herm. ad Viger. 3. ed. pag. 788.

καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν διὰ τάχιστα, καὶ ὕγια ἐπανήγαγον οἰκαδε· ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς οὐκ αὐτοὶ μόνον⁶), ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν.

Ἐδιδάχθη⁶) ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Παισιφῇ. τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμωδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, [καὶ]⁷) τὸν

5) ita Br. μόνοι Ald., Junt. 2., K., H.

6) excerpta est haec annotatio ex alio quodam dramatis argumento: nam plura circumferuntur, quae omit- tam praeter hoc metricum Aristophanis grammatici, in quo argu- mento quae extensioribus litteris de- scribi jussi, ea sunt a me addita ad sarcientos numeros hiantes, qui- bus subveniens etiam versu 8. scri- psi *διεκαίλυσεν* pro *διεκαίλυσεν*, quod antepenultimam producit, et voca- bulum *ἀπῆγον* ad hunc versum transtuli ex antecedente; versu au- tem 3. quod legitur in libris,

ἔχρησεν ὁ θεός, συνακολουθεῖν,
ὅπερ ἂν
ἄνδρι περιτύχη. Πλούτος δ' ὅπτα-
νεται τυφλός,

ad metri normam ordinavi, ad quod restituendum parum erat δὲ particu- lam delere cum Hemsterhusio. sic igi- tur se habet illud argumentum

Μαντεύεται δίκαιος ὦν τις καὶ
πένης,
εἰ μεταβαλὼν πλούτου τυχεῖν
δυνήσεται.
ὃ συνακολουθεῖν, ὅπερ ἂν ἄν-
δρι περιτύχη,
ἔχρησεν ὁ θεός. Πλούτος ὅπτα-
νεται τυφλός.

5 γνοῦς δ' αὐτὸν ἤγαγεν οἰκαδ',
ἄλλους δηρώσας
καλίσσας μετασχεῖν· εἰδ' ὕγια-
σαι τὰς κόρας
ἔσπευδον οὐ βλέποντες, εἰς
Ἀσκληπιοῦ δ'
ἀπῆγον· ἡ δ' ἄφρα Πενία δι-
καίων.

ὅμως ἀναβλέψαντος αὐτοῦ τῶν
κακῶν
10 οὐδεὶς ἐπλούτει· τὸν δ' ἀγαθῶν
ἦν τάγαθα.

7) haec Porsonus et Dobraeus in recensione fabulae uncinis incluse- runt; et recte, siquidem abhorrent ab sententia.

De genere comoediarum, ad quas pertinet Plutus, duplicique ejus edi- tione, vidd. Br. aliique interpp. ad 115. annotavit praeterea K., plures Comicos (imo et Tragicos secun- dum Sp.) ejus argumenti fabulas do- cuisse, velat Cratinum Athen. 4. p. 138., Epicharmum ibidem p. 235., Nicostratum p. 247., Archippum, te- stibus Schol. Aristoph. ad Vesp. et Aves, et Polluce Onom. 7, 63., 10, 136. cf. Fabric. Bibl. gr. t. 2. p. 423. ed. Harless.

G. H. Bode sic fore in libro, qui inscriptus est *Geschichte der dramatis. Dichtkunst der Hellenen*, vol. 2. p. 354. „Das Verhältniss dieser zweiten Ausgabe zu der ersten lässt sich freilich nach den wenigen No- tizen über die erste nicht genauer bestimmen. Wir dürfen uns jedoch überzeugt halten, dass der wesent- liche Inhalt beider Ausgaben der- selbe war. — Mochte immerhin die Erschöpfung der attischen Finanzen und die Verarmung der einst reichen Bürger durch die Lasten des Kriegs und durch die Künste der Sykophan- ten die Idee zu der Komödie geben, und mochte immerhin die Erwar- tung persischer Hülfsgelder, welche man durch Alkibiades zu erlangen

viden αὐτοῦ συστήσαι Ἀραγότα [δι' αὐτῆς]⁷⁾ τοῖς θεαταῖς βου-

hoffte, die nächste Veranlassung zum Entwurfe dieser sinnreichen Allegorie von der ungerechten Vertheilung der Reichthümer sein; man wird nach unbefangener Betrachtung des Plutos doch gestehn müssen, dass der gewählte Stoff zu allgemein behandelt ist, als dass ein bestimmtes historisches Faktum dadurch zur Anschauung gebracht werden sollte. Den Charakter einer grössern Allgemeinheit kann freilich das Stück erst durch die zweite Bearbeitung, die in eine Zeit fällt, wo die Freiheit der alten Komödie längst untergegangen war, erhalten haben; aber er musste doch schon bei der ersten Anlage dem Dichter höher gelten als persönliche Beziehungen und der Zustand des attischen Staats in Verhältniss zu Sparta. (Anm. Bernhard Thiersch, Prolegg. ad Aristoph. Plut. cap. 1., versteht unter der Person der Armuth Sparta, wo der Reichthum blind sei, in Athen aber wieder sehend werde, weil der Dichter seine Mitbürger zur Idee der frühern Wohlhabenheit wieder habe emporheben und zur Verachtung der spartanischen Armuth, die Mancher wünschenswerth gefunden, umstimmen wolle. Athens Ruhm, meine Aristophanes, könne nicht wieder ausleben, wenn nicht der Staat wieder reich werde: daher weise er dem von der Blindheit geheilten Reichthum am Schlusse des Stücks seinen Wohnsitz auf der attischen Burg an. Hier erscheine er wieder in seinem alten Glanze, während er früher, so lange er unter den Spartanern verweilt, blind und schmutzig einhergegangen sei! u. s. w.) Freilich vermisst man in diesem Stücke die geniale Kühnheit u. den poetischen Übermuth der aristophanischen Komik, was um so mehr auffällt, da der gewählte Stoff zur Anwendung des schärfsten Witzes auffordert. Dagegen findet man mehr nüchterne Besonnenheit, Züchtigkeit und Klarheit in der Darstellung, weshalb man von jeher den Plutos mit Vorliebe behandelt hat. — Die Zeiten hatten sich geändert.

„Die Abnutzung des blinden Gottes Reichthum in den Händen der schlechtesten Menschen ist, wie Aristophanes die Sache darstellt, ein ganz geläufiger Gedanke und für alle Zeiten passend. Der komische Effekt beruht aber in der Umkehrung dieses Gedankens. Gegen den Willen der Gottheit, welche den Plutos absichtlich blind geschaffen hat, damit er nicht wisse, wen er reich mache (denn sehend würde er nur den Guten Schätze verleihen), vollbringt ein guter redlicher Ackerbürger nach einem heftigen Wortwechsel mit der Penia oder Armuth, einer riesigen Weibergestalt von schmutzigem Ansehen, die Heilung des ihm vom Orakel bezeichneten Blinden durch eine Wunderkur im Asklepiostempel. Fortan lebt nicht allein er mit seiner Frau und seinem Knechte in Überfluss, sondern auch alle Biedermänner in Athen, und die Schlechten werden arm. Hier ist nun Raum für komische Scenen. Der Freund beneidet den plötzlich reich gewordenen Freund und hat ihn in Verdacht heimlicher Verbrechen. Der verarmte Sykophant wird verhöhnt und muss mit Schande davonziehen. Der bereicherte Gerechte weicht aus Dankbarkeit die abgelegten Lumpen seinem Wohlthäter. Eine alte Verliebte ist untröstlich über die Untreue ihres jungen Liebhabers, den der Reichthum bethört hat. Die guten Reichen sind selbst im Innern umgewandelt: sie verehren nur ihren Plutos, und alle Gottesfurcht und mit ihr alle Gerechtigkeit ist wie verschwunden. Selbst die Götter und die Priester der Götter müssen sich zum Dienste des Plutos bequemen. Um diesem heillosen Wesen ein Ende zu machen, beschliesst endlich der Retter des Plutos, diesem in der Schatzkammer des Staats seinen Platz anzuweisen: denn ist der Staat reich, so geht es auch dem Einzelnen wohl.

„Die Figuren dieser Komödie sind sämtlich Charakterbilder, und zum

λόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκυλον καὶ Αἰολοσίκωνα.

Theil, wie Chremylos, der grämliche Alte, Blepsidemos, der schmarotzende Sykophant, Karion, der verschmitzte Diener, in das mittlere und neue Lustspiel übergegangen; daher denn auch Aristophanes eben des Plutos wegen als Vorläufer dieser spätern Gattung betrachtet wird. (Anonym. de Comoedia bei Meineke Fragm. graec. 1. p. 540. Καὶ γὰρ ὁ Πλοῦτος νεωτερίζει κατὰ τὸ πλῆμα· τὴν τε γὰρ ὑπόθεσιν οὐκ ἀληθῆ ἔχει, καὶ χορῶν ἰστέρεται· ὅπερ τῆς νέας ὀπῆς καμφοδίας.) Indess gab es schon seit Epicharmos, Kratinos, Krates und Pherekrates ganz ähnliche Dichtungen. — Sie bildeten gleichsam die Mittelstufen, worin die Eigenthümlichkeiten beider Gattungen zu erkennen waren. Wodurch nun der Plutos der mittlern Komödie am nächsten tritt, Das ist die Stellung des Chores zur Handlung in der zweiten Hälfte des Stücks. Die Parodos ist noch ganz im Sinne und in der Weise der alten Komödie. Die bejahrten Ackerbürger kommen als Gäste des Chremylos herangesellt, und müssen sich für ihre Ungläubigkeit von Karion weidlich verspotten lassen. Hier ist das dreiste, blitzgleich umherfahrende, Spiel des Witzes, wie wir es bei Aristophanes gewohnt sind. Doch weiterhin fehlt alle Lyrik, mit Ausnahme der lustigen Parodie auf den Kyklopen des Philoxenos, welche der Chorführer allein darstellt. Die Parabase, die Stasima und was sonst noch vom ganzen Chore gesungen wird, sind ausgefallen, (?) und zwar an Stellen, um die Zeit auszufüllen, was nicht anders als durch die Illusion der Zwischenlieder geschehen kann. (nescio an audiendus sit Droysenius,

cum dicit l. c. ad 115., pag. 129. „Gute Handschriften bezeichnen an mehreren Stellen, dass dort Chorgesänge fehlen; ist diess Fehlen die Schuld späterer Abschreiber, oder liess Aristophanes selbst die Gesänge aus? Bei der sonstigen Güte der Handschriften ist Ersteres kaum zu glauben; vielmehr ist es wahrscheinlicher, dass Aristophanes selbst jene Chorgesänge wegliess, da sie einzustudieren (denn was wir haben, ist wohl nur von dem Chorführer gesprochen) grössern Aufwand foderte, als man in jener Zeit vom Choren für die Komödie erwarten durfte. Vielleicht verdeckte während der Zeit, die sonst etwa die Parabase oder andere Chorgesänge gefüllt hatten, der Vorhang die Bühne, oder es wurde nach der Weise der spätern Komödie ein musikalisches Zwischenspiel beliebt.“ hoc verisimilius; cf. ann. ad 621. Plaut. Pseud. 1,5, 158. concedere aliquantisper hinc mi intro lubet, Dum concenturio in corde sy-cophantias; Tibicen vos interos hic delectaverit.) Der Chor, oder vielmehr der Chorführer, erscheint fortan nur als mitredende Person, und begleitet zuletzt den Festzug, welcher den Plutos auf die Akropolis führt, mit einigen Anapästsen. Dass diese auffallende Erscheinung in der ursprünglichen Anlage des Stücks Ol. 93, 1, als die Choregie noch bestand, nicht begründet sein kann, versteht sich von selbst. Sie passt aber in eine Zeit, wo die Freiheit der Komödie und mit ihr die Choregie aufgehoben war; und Das war sie bestimmt schon Ol. 98. In der Form also, in welcher Aristophanes seinen Plutos zum zweiten Mal auf die Bühne brachte, ist derselbe auf die Nachwelt gekommen.“

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ, θεράπων.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ, δεσπότης.
ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΩΝ.
ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, φίλος Χρεμύλου.
ΠΕΝΙΑ.
ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ.
ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΓΡΑΥΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΕΡΜΗΣ.
ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΚΑ. 'Ως ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, i. tr.
 δοῦλον γινέσθαι παραφρονούντος δεσπότου!
 ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λῆξας τύχῃ,
 δοξῇ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
 5 μετέχειν ἀνάγκῃ τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.

Annotationes ad fabulam. Vera. 1.
 ὡς ἀργ. ὁ θεράπων δυσφορεῖ τοῦ
 δεσπότου ἐπομένον τυφλῷ ἀνδρὶ.—τὸ
 δὲ ἀργαλέον χαλεπὸν, δύσκολον,
 δύσχερές. ἐλθεται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος
 ἀλγάλειον, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ λ
 εἰς τὸ ἀργαλέον, ὡς ποδαλγία πο-
 δαργία. — S. F. ἀργαλέος ab ἄλγος
 ita derivatum esse dicit, ut θαρσά-
 λειος a θάρσος, aptiusque istius mu-
 tationis exemplum profert ἀμέργω
 usurpari solitum pro ἀμέλγω, etsi
 ne de hoc quidem certa esse res vi-
 detur Schneidero in lexico gr. v.
 ἀργαλέος. cf. a F. laudatos Etymo-
 logum eadem v. et Eustath. ad Iliad.
 β, 218., Odys. δ', p. 1511. ed.
 Rom. — καὶ θεοί. i. e. καὶ οἱ
 ἄλλοι θεοί, quae verba et similia
 οἱ λοιποί, sive πάντες, saepe omit-
 tuntur in hoc genere. cf. 81. plene
 cum alii, tum Plato Symp. cap. 15.
 ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβου-
 λεύοντο etc.

4. ταῦτα. τὰ βέλτιστα. Voss.
 Wenn noch so Gutes einst gesagt
 ein Dienender, Und nicht zu thun
 das seinem Oberen (Besitzer) besser
 dünkt, Theilhaft des Schadens muss
 zugleich der Diener sein. — ὁ κε-

κτημένος, ἢ κεκτημένη (Concion.
 1123. etc.), passim dominus et do-
 minus dicitur apud Atticos, ut notavit
 Sp., numeranturque etiam servi in-
 ter κτήματα. Aristot. Polit. 1, 4.
 δοῦλος, κτήμα τε ἐμφυζον. Lucianus
 Cataplo vol. 1. p. 352. ed.
 Tauchnitz. ΚΛΩΘΩ. τί δὲ οἶδας,
 ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπε-
 σεν αὐτῷ (Mercurio advenire ces-
 santi cum mortuis), τοῦ Διὸς ἐπὶ
 πλέον δεηθέντος ἀποχρησασθαι πρὸς
 τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κα-
 κείνός ἐστιν. ΧΑΡΩΝ. ἀλλ' οὐχ
 ᾤσατο, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου
 δεσπόζειν κοινού κτήματος etc.
 „Omnino Graeci utuntur participiis,
 praemisso articulo, loco nominum,
 ut οἱ ἐφεστῶτες Xenoph. Mem. Socr.
 3, 5, 19., praefecti, magistri, ἡ τε-
 κοῦσα, mater, Eurip. Phoen. 53.,
 οἱ φύσαντες, parentes, ibidem 34.,
 mugientes, boves, Horat. Epod. 2,
 13.” E F.

5. τῶν κακῶν. τῶν ἀφροσυνῶν,
 ὧν ὁ δεσπότης ἐχει. ἦγουν τῶν
 πληγῶν, αἱ τοῖς ἀπειθούσι τοῖς δε-
 σπότησις ἀφείλονται. S. hoc parum
 est: generatim Cario dicit servorum
 mala molestiasque ex vecordia pra-

- τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἔσ' τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ζωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεοπιπρῶς τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
10 μέμψιν δικαίαν μέφομαι ταύτην, ὅτι,
ιατρὸς ὢν καὶ μάντις, ἔς φασιν, σοφὸς,
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψε μὲν τὸν δισπότην,
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνδρώπου τυφλοῦ,
τοῦναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.

visque consiliis dominorum, quibus parendum est: velut ipse nunc jussu Chremyll videns coecum sequi cogitar.

6. οὖν, αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἔσ' κρατεῖν· μάλιστα γὰρ πέριος τοῦ σώματος ἑαυτοῦ αὐτὸς ἑαυτοῦ. S. ὁ κύριος τοῦ σώματος est servus. nam, ut Icti rom. loquuntur, servus naturaliter corporis sui dominus est. et Ammonius v. θεσπότης: „κύριος — καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.“ E K.

8. καὶ τ. μὲν δὴ ταῦτα. καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τρόπον. ὅτι δὲ τὸ σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς πρώτης διανοίας. S. Et haec quidem sic se habent, haec ita solent fieri. formula Atticis perquam familiaris, ita ut ea utantur fore illi, qui desinunt verba facere de re aliqua, et transire ad aliam volunt sic, ut significant, vera esse ante dicta: lat. et haec quidem haecenas. F. cf. Soph. El. 657. (καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα), Viger. cap. 4. §. 16. etc. — S. Dorv. τῷ δὲ Λοξίᾳ. ἢ τῷ Ἀπόλλωνι λοξῶς μαντευομένῳ· ἢ ἵππῳ δὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλλογορεῖται, Λοξίαν τοῦτον εἰκοίς, ὡς λοξὴν τὴν πορείαν ποιούμενον. notavit F., Apollinis delphici oracula vocari *loxioques* ap. Cic. de Div. 2, 56., ubi vid. Davis. cf. Suid. et Favorin. v. Λοξίας.

9. ὃς θεοπῖπρος. ἐτραγικεύσατο τῇ φρεσὶ. ἢ δὲ Πιεθία ἐπὶ τρίποδος καθήμενῃ χρησμοῖς. καλεῖται δὲ τὸ μέρος, ἐν ᾧ κἀθίεται, ὄλμος. S. sic θεοπιπρῶς Aeschyl. Ag. 1170., θεοπιπρῶς Cassandra Eurip. Hec. 637. θεοπίπρην dicitur Apollo Eurip.

Ion. 7. E Sp. χρυσηλάτος, aureus, fuit tertius tripus, post aereos, quibus ante utebantur, adhibitus Delphis, ut B. annotavit secundum Haewoodium gr. Antiqu. germanice versarum t. 1. p. 378. sequ. De figuris tripodum laudantur Spon. Miscell. erud. antiqu. p. 118., Sp. ad Callim. h. in Del. 90., Mus. Napol. t. 4. tab. 13., 14., et omnino de oraculo delphico Diod. Sic. 16, 26., Justin. 24, 6, 9., van Dale de Orac. p. 141., Epist. attic. t. 2, 114., alique. vide etiam Nitschii germanice scriptum librum de Antiqu. gr. vol. 1. pp. 681. seqq.

10. μέμψιν — μέφομαι. cf. 513.

11. Ιατρὸς ὢν, καὶ μάντις. hinc uno vocabulo Ιατρομαντις dicitur Aeschyl. Eum. 62., ut ejus filius Apis Aeschyl. Suppl. 271. E Sp. Plato Cratylus, annotante Be., ad Tauchnitz. 2. p. 266., ubi agit de nomine Apollinis, οὗ γὰρ ἔστιν ὃ τι ἂν μάλλον ἤροσεν ὄνομα ἢν δν τέτταρσι θενάμσαι ταῖς τοῦ θεοῦ, ὥστε πασῶν ἐφαπτεσθαι καὶ δηλοῦν τρόπον τινὰ μουσικὴν τε, καὶ μαντικὴν, καὶ Ιατρικὴν, καὶ τοξικὴν. cf. Lucian. Deorum dial. 16.

12. μελ., ineanientem. S. Junt. χολεῖν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαίνεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ θυμοῦσθαι. „Moeris χολεῖν ἀντιμανίας Ἀττικοί. Demosth. adv. Olympiod. p. 655. μελαγχολῶν δονῶν.“ Sp. F. conferri jubet Favorin. h. v., quam interpretatur μανόμενον, et Wolf. ad ep. Liban. p. 31. vide etiam 362., 899.

13. κατόπιν. vide 1090.

- 15 οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγοῦμεθα·
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, καὶ με προσβιάζεται.
καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενου τοπαράπαν οὐδὲ γὰρ. —
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἣν μὴ φράσης, ὃ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
20 ὧ δέσποτ', ἀλλὰ σοι παρέξω πράγματα.
οὐ γὰρ με τυπήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.
XP. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἦν λυπῆς τί με,
ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς.
KA. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι,

17. καὶ ταῦτα, et quidem, praesertim. cf. 272. etc. Es F. ἀποκρ. τοῦ τυφλοῦ, ut exponit S. Borg. Vetus οὐδὲ γὰρ. βραχύ. ἔστι δὲ ὄνυχος ὄνυχος. τινὲς δὲ παρὰ τὸν γροτλιμὸν, τουτίστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. (gl. Dorv. Paris. 450. γροτλίειν: ποσὸς φθίγγεσθαι. cf. 595.) ἡ εἶδος μικροῦ νομίσματος. (Avellinus ad Plaut. Capt. 874., sive 5, 2, 26. libellam argenti.) „Romanorum, inquit, libellae respondebat fortasse Graecorum γρόν, quod Suidas [qui Scholiastae verba descripsit, ut etiam Favorinus.] nummulum esse dicit: unde illud ap. vett. οὐδὲ γρόν. extat quidem aeneus minimi moduli numus cum typo equi atque epigraphē ΓΡΤ, quem primus edidit Combe Mus. Hunter. p. 148. et Grumento Lucaniae oppido adscripsit. vide, lector, an non alius sit quam Suidas illud γρόν, atque ad aliam quandam Italiae civitatem pertineat, fortasse ad Arpos, quibus equi typus maxime convenit.) γρόν γὰρ τὸ μικρόν καὶ βραχύτατον. ὅθεν (?) καὶ γρόνη, τὰ λεπτὰ σκεῆ. (scruta. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 230.) — δταν δὲ θάλαμην ἐμφανίσαι τινα, φανεὸν οὐδὲ γρόν φθίγγεσθαι, ἀπὸ τοῦ οὐδὲ τὸ τυχόν. — F. „το παράπαν est omnino, παντελῶς, ut Hesych. libraril fere τὸ omisere. vid. index Palaeph. v. δ. οὐδὲ γρόν, ne minimum quidem, nihil, est locutio proverbialis: vide Erasmi Adag. p. 674.“ etc.

18. Superiora mussitaverat indignatus servulus; jam hisce demi-

num alloquitur, ut qui tacere diutius non possit. — σιγήσομαι. cf. 111.

20. παρ. πράγματα, negotium facessam, molestus tibi ero, aures tuas obtundam iterum iterumque regando, quis tandem sit ille coecus, quem sequimur. notavit F., πρᾶγματα ἔχειν proprie dici reos et qui lites sequuntur, παρέχων autem illos, qui litem alicui intendunt. similiter nostratos dicunt cinem Händel machten.

21. ἔσθ' ἦν εἰς τὸν Ἀπόλλω ἀπιδόντας μετὰ στεφάνων ἐντεῖθεν ἀναχωρεῖν. — S. Paris. lauro coronati erant, qui laeti ab oraculo delphico redibant; quibus vero tristitia nuntiata fuerant, vel redeuntibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponebant, ut annotavit Bernh. Thiersch., qui Pluti editionem curavit Lipsiae 1880., significatus ille in iis, quae sequuntur, siglo T. cujusmodi certis ornati sanctitatem quandam prae se ferebant, nulla violandam injuria. vide, quos laudant hac de re, S. ad Pac. 1048., S. Eurip. Hippol. 792., S. Soph. ad Oed. R. 82., van Dale de Orac. c. 6. — „γῆ, saltem: restringit hoc verbo, quod alioqui servo impune dicendum non erat.“ Girardus, et similiter Münsterus, quorum ille Plutum edidit Parisiis 1549., hic Collae 1784.

23. ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς, ut magis doleas, h. e. ut eo gravius plectaris, etiam laurea tua spoliata. — „λῆρος, ut ap. Latinos augere, (Droysen „Possen.“) vel de verbis

- πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὗτος.
 26 εὐνους γὰρ ὦν σοι πυνθάνομαι πάνν σφόδρα.

XP. ἀλλ' οὐ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκείων
 πιστότατον ἡγοῦμαι σέ, καὶ κλεπτίστατον.
 ἐγὼ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ὦν ἀνὴρ
 κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν...

KA. οἰδύ τοι.

- 30 XP. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
 καὶ συκοφάνται, καὶ πυνηροί.

KA. πείθομαι.

XP. ἐπερησόμενος οὖν ὥχόμην ὡς τὸν θεόν,
 τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
 ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον,

- 35 τὸν δ' εὖδον, ὅσπερ ὦν μόνος μοι τυγχάνει,
 πευσόμενος, εἰ χρῆ, μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,
 εἶναι πανούργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἔν,
 ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέριν.

KA. τί δὴθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

et dictis vanis, futilibus, vel de rebus inanibus, levibus, nihili aestimandis, vel de hominibus stultis et contemtionem dignis. h. l. pertinet ad minas domini frustra jactatas: istas minas tuas me non movent. (cf. 585.) — παύσομαι scil. πράγματα παρ-έχων σοι. E F. λήξός ἐστι ταῦτα, ἀ λήγεις.

25. h. e. πάνν σφόδρα εὐνους etc. S. πάνν σφ. οτι σύνθηρες Ἀττικοῖς παρὰλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦνται δὲ ἐν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχεὶν ἰσως. item ἄλλως μάτην, πάλιν αὐθις, alia. cf. 221., 617., 856., annot. ad Eurip. Hecub. 464. etc.

27. πιστ., καὶ κλεπτίστατον, fidiissimum et furacissimum. pugnantia dicit per ridiculum.

30. ῥήτορες, oratores, vel demagogi: utrosque enim odit Aristophanes. et in hos quidem Equitibus alibique passim invehitur: de oratoribus autem, sive magistris dicendi, vide Eccl. 112., Nub. 974., 1052. et seqq.

31. πείθομαι. πιστεύω. gl. Dorr.

32. ὡς, πρὸς. ὡς τὸν θεόν, in templum Apollinis, ut πρὸς τὸν θεόν, in templum Aesculapii, 648., ἐς θεὸν Pindar. Ol. 7, 56. — E B.

33. τὸν ἐμὸν αὐτοῦ etc. Junge solent Graeci pronomini possessivo genitivum rei seu personae, ad quam refertur alius intelligendus in pronomine genitivus. vidd. interpp. Nub. 1153. ἡμέτερα κέρδη τῶν σφῶν, Eurip. El. 366. πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας. Homer. Odys. α', 409. ἡ ἐὼν αὐτοῦ χειρὸς ἐλδόμενος τόδ' ἰνάνει. Horat. Sat. 1, 4, 22. mea scripta — timentis etc.

34. ἐκτετοξεῖν ἐκκεκρωσθαι, ἀνελῶσθαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. S. Rav. ita loquuntur τροπικῶς, nec uno modo. „Aeschylus, Suppl. 455. γλῶσσα τοξεύουσα, Eurip. Hecub. 578. νοῦς ἐτόξευσεν, Soph. Antig. 1003. ἀφῆκα καρδίας τοξεύματα.“ F.

37. ὅγχις μηδὲ ἐν. ita οὐδὲν ὅγχις Synesii epist. 104. et 148. dicuntur homines nihili. Be. cf. 50., 351.

39. ἔλακεν ἐκ τῶν στ. τραγικῶτατον ἀπεφάνητο, προσδιασφύων,

40 ΧΡ. πύσει. σαφῶς γὰρ ὁ Θεὸς ἐπέ μοι τοδὶ,
ὅτῳ ξυναντήσασμαι πρῶτον ἔξωδον,
ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίσθαι μ' ἔτι,
πέιθειν δ' ἐμὰντιψ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.

ΚΑ. καὶ τῷ ξυναντῆς δῆτα πρῶτῳ;

ΡΧ. τουτωί.

45 ΚΑ. εἴτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ Θεοῦ,
φράζουσας, ὧ σκυώτατέ, σοι σαφέστατα
ἀσχεῖν τὸν νῖδον τὸν ἐπιχώριον τρόπον;

ΧΡ. τῷ τούτο κρίνεις;

ΚΑ. δῆλον ὅτι καὶ τυφλῷ
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ' ὡς σφάδρ' ἐστὶ συμφέρον

ὡς φασιν, Εὐριπίδην. (vide Eurip. Hec. 638., 1040., Or. 159. ibique S., ejusdem tragoediae 315., Alcest. 337., Aeschyl. Cho. 33., Soph. Antig. 1012. etc. „λακκῶν [seu potius λάκκων: nam ille est infinit. aoristi 2.] proprie esse *crepare*, crepitum edere; deinde [quanquam haec prima esse videtur significatio vocabuli] *disrumpti*, ut Act. 1, 18., ubi vid. Bois., collato Favorino h. v.; denique *profari*, *dicere*, ap. Tragicos, maxime Euripidem.“ F.) ὁ δὲ τοῦς, τί ἐφθέγγετο ἐκ τῶν στεφάνων τῆς προφητείας; ἐστεφανηφόροι γὰρ ἡ Πυθία. (ἄλλως.) ἐπεὶ οἱ τρίποδες ἀάφρη ἦσαν ἐστεμμένοι. S. cf. Sp. ad Callim. h. in Apoll. 1. et in Del. 88. Lucretius, laudante K., 1, 740. Pythia quae tripode ex Phoebi lauroque profatur. στεμμάτων Θεοῦ (Apollinis) Euripides Ione bis facit mentionem, 462. 1233., ut itidem annotavit K. cf. 213.

40. πύσει. οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῶν παθητικῶν χρόνων δευτέρα πρόσωπα αἰεὶ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐνρήσεις: οὗτος γὰρ (i. e. Aristoph.), εἰπερ τις, τῇ ἀττικῇ διαλέκτῳ χρῆται. — S. cf. Matth. gr. 1. ed. §. 197, 1.

45. εἰτα, ut ἔπειτα, praesertim in interrogationibus, significat admirationem, quae aliquid indignationis admistum habet. cf. 79., 207., 934. interdum additur καί. κατὰ Xenoph. Oec. 2, 4. E F.

46. φράξ. σοι (hoc familiariter additum est) σαφ. δοκεῖν — τρέπον, jubentem tibi apertissime filium sequi mores vernaculos, i. e. improbum esse, quod dixit Chremylus 37. „Citat H. in MSS. infra 338. apud Suidam v. συνοφανεῖν, Schott. ad Zenob. 1, 24., Hesych. v. ἐπιχώρια, cujus verba sunt, ad Acharn. 487., ut videtur, spectantia, ἐπιχώρια: συνοφανεῖν. εἰς τοῦτο γὰρ Ἀθηναῖοι κομφοδοῦνται.“ Dobr. — „σκαῖος proprie est alnister, ut σκαῖα χεῖρ mens escasa, deinde iners, stultus, ineptus, ut 60. vide Hesych.“ F. Eustathium ad Odyss. γ', p. 1468, 62. addi jubet Dukerus. „σαφέστατα pro adverbio accipiendum est, ut passim neutra pluralia adjectivorum ap. Aristophanem et Atticos. res notior quam quae exemplis illustrari debeat.“ Sp.

43. δῆλον — χροῖσφ. hyperbaton pro δῆλον, γνῶναι (scil. τὸν Θεόν), ὅτι καὶ τυφλῷ δοκεῖ τοῦθ' etc., manifestum est, eum (Apollinem) existimare, vel coeco hoc videri utile etc. γνῶναι, existimare, ut γινώσκων, existimans, Soph. Oed. Col. 883., ubi v. annotata, durius etiam 205. trajecta sunt verba εἰς τὴν οἰκίαν, si tamen ita locutus est poeta. καὶ τυφλῷ. ἦτοι πρὸς τὸν Πλούτον αἰνύσσεται, ἢ τὸν πηγρὸν τῷ νῷ. νοῦς γὰρ ὁ ῥᾶ, καὶ νοῦς ἀκούει. — παροιμία δ' ἐστὶ „τυφλῷ δῆλα τὰ μαργάρια“ etc. S.

50 τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὕγιες ἐν τῷ νῦν χρόνῳ.

XP. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
ἀλλ' εἰς ἑτερόν τι μεῖζον. ἦν δ' ἡμῖν φράση,
ὅστις ποτ' ἐστίν, οὐτοσί, καὶ τοῦ χάριν,
καὶ τοῦ δέομενος, ἦλθε μετὰ νῦν ἐνθαδὶ,

55 πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὃ τι τυεῖ.

KA. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σουτὸν, ὅστις εἶ, φράσον
ἢ τὰπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πᾶν.

ΠΛ. ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι.

KA.

μυθάνεις,

ὃς φησιν εἶναι;

XP. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί·

60 σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπνυθάνει.
ἀλλ' εἴ τι χάρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρύποις,
ἐμοὶ φράσον.

ΠΛ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.

KA. δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ.

XP. οὐ τοι, μὰ τὴν Δῆμητρα, χαιρήσεις ἔτι.

65 KA. ἦν μὴ φράσης γὰρ, ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς.

50. τὸ μηδὲν ὕγιες ἀσκεῖν
est studium improbitatis, improbi-
tas. F.

51. ῥέπει, φέρεται, ἀποβλέπει,
ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζυγοῦ. Junt. ῥ
littera in ῥέπει brevem, quae ante-
cedit, vocalem producit, figura no-
tissima.

55. τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ora-
culum nostrum, i. e. nobis editum.

56. πρότερον ἢ, priusquam, po-
tius quam, ut interpretatur H. Vos-
sius diar. Jen. a. 1813. p. 443.

57. τὰπὶ τούτοις. ἡγοῦν τὰ
ἀκόλουθα τοῖς μὴ ἐθέλουσιν ἐαν-
τοὺς ἐκφαίνειν. τὰ δὲ ἐστὶ πληγαὶ
καὶ τραύματα. E S.

58. οἶμ'. λέγω σοι, plorare te
jubeo, i. e. plecti; male tibi sit,
male pereas; quo sensu etiam κλάειν
σε λέγω dicitur 62. sunt haec mala
imprecandi formulae satis notae. cf.
111., 872. — μανθ. — εἶναι; au-
din', quem se esse dicat? i. e. audin',
quomodo respondeat, mala nobis im-
precando?

61. εὐόρκου, iurandum ser-
vantis, et, cujus id consequens est,
probi atque pii, non servi perjurii,
quallis est Cario.

63. τὸν ὄρνιν, omen. mali enim
ominis videbatur, aenem coecum ali-
quoties interrogatum non aliud re-
spondere quam κλάειν σοι λέγω, ut
notavit K. Duker. „Eustath. in II.
24. p. 1346, 44. πᾶν σύμβολον μέλ-
λοντος ὄρνις ἐκαλεῖτο, ἀπὸ μέρους.
— add. Thom. Mag. et Suid. v.
ὄρνις.“

64. μὰ τὴν Δῆμ'. εἰκότως ταύ-
την εἰς ὄρνιν λαμβάνει, ὡς γεωρ-
γός· ἡ γὰρ Δῆμητρα τῆς γῆς ἐφο-
ρος. S. — οὐ χαιρ. ἔτι. vox mala
minantis nihil respondentis. χαιρή-
σεις est forma futuri attica, auctore
Moeride p. 403. ed. Pierson., quae
legitur etiam ap. Plat. Phileb. 21.
E F. cf. Matth. gr. §. 178, 3.

65. male haec quoque Chremylo
tribuuntur in edd. vett.: cf. 67. sequ.
animadvertit H. — ἀπὸ σ' ὁλῶ, ἀ-
πολω σε. imesis.

ΠΛ. ὦ τ' ἄν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

ΧΡ.

πῶμαλα.

ΚΑ. καὶ μὴν, ὃ λέγω, βέλτιόν ἐστ', ὃ δέσποτα

ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστον τουτονί.

ἀνυθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν καταλιπὼν

70 ἄπειμ', ἵν' ἐκείθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσὼν.

66. ὦ τ' ἄν. vox paulo rarior ap. Aristophanem et Atticos: vide Sp. ad h. l. et Elmsl. ad Eurip. Bacch. 801. ὦ τ' ἄν edidit Herm. Soph. Phil. 1373., quod interpretatur ὡ λῶσσε. Bruckianam scripturam ὦ τ' ἄν probat Reisigius Conject. in Aristoph. 1. p. 217., laudans Apollonii Dyscoli verba illa, quae Bastius emendavit in Addendis ad Gregor. p. 904., παρὰ τὸ νέος νεᾶν τι ἦν, καὶ παρὰ τὸ ἔτης αὖν γενήσεται τι ἔταν, οὗ τὸ κλητικὸν ὁμόφωνον. addit Reisig. similia ξυνᾶν a ξυνός, μεγιστᾶν a μέγιστος, finitimamque Apollonianae commemorat Zonaræ sententiam vol. 2. p. 1896. et Eustathii, acutam ultimam vocabuli comprobantis ad Iliad. α', p. 24, C. ed. rom. Didymus quoque apud Suidam, Favorinum et S. Plat. ad Apol. Socr., Plat. Tauchnit. 1. p. 336., τὸ κληρὸς εἶναι φησιν ὡ ἔταν: nec aliter, nisi quod ad accentus attinet, Ulpianus, laudante Sp., ad Demosth. Olynth. 1. p. 9. τὸ δὲ ὡ τ' ἄν δύο μέρη λόγου εἶναι ὡ καὶ ἔταν, ὃ ἔστιν ὡ ἑταίρε. quas auctoritates, dum aliquid probabilius suppetat, minime contemnendas esse arbitror, etsi illud, quod S. iste ait, vocativum τοῦ ἔτης esse ἔτα, καὶ δωρικῶς ἔταν, non adducor ut credam, sed ab aliena manu addita esse contendo verba καὶ δωρικῶς ἔταν, ceterum haud male idem ὡ τ' ἄν, ὡ οὗτος, ὡ ἑταίρε, ὡ τάλαν, ὡ μέλε, siquidem haec vox non modo est blande compellantium, sed etiam εἰρωνικῶς dicitur, cum quis illud ali-quem ab se et irritari significat, ut observavit Fischerus secundum Hesy-chium, Moeridem, Timaeum, aliosque grammaticos. cf. 373. — πῶμαλα: οὐδαμῶς ἔστι δὲ ἀττικόν. ἔστι γὰρ ἐπιβόημα ἀρνήσεως. vñde

Fischer. et quos laudat de hoc ad-verbio, imprimis Harpocratio, col-lato Schneideri lex. gr. v. πῶ.

67. aliquot libri, in quibus Rav., βέλτιον, quod elegantius vulgato βέλτιστον, sive pro hoc accipiat, sive sensu positivi dictum putes. tam codd. Arundel., Dorvill. et Elbing., item Junt. 1., ἔστιν (Arudel. ἔστι), ὡ δέσπ. recte igitur Bekk. et D. ἔστ', ὡ δ. vulgo ἔστι, δ. — F. „καὶ μὴν, imo, enimvero. habent enim istae particulae vim adversandi et corrigendi quasi ea, quae herus res-ponderat: ut neque hac de causa πῶμαλα servo tribui possit, quae erat veterum quorundam interpp. ap. S. sententia.“

68. ἄνθρωπον dici de homine villi et contempti, post Petitem docet Tob. Eckard. Obs. philol. ex Aristophanis Pluto dictioni novi foe-deris illustrandae inserv. p. 7. sequ. B.

69. ἀνθρὸν ad utrumque participium refertur, more Graecorum, eadem verbi forma utentium in hoc genere, in quo diversam usurpare solent La-tini, velut si dicas *impositum hunc alicui fastigio relinquens abibo*. Acharn. 271. πολλῶ γὰρ ἔσθ' ἡδίων, ὡ Φαλῆς, Φαλῆς, Κλέπτουσαν εὐ-ροδῶθ' ὠρικὴν ὑληφόρον, — μέσην λαβόντ', ἀρανα, καταβα-λόντα καταγυγαγίσαι etc. quod dum non capiunt pessimi quidam li-brarii scripsere κατὰ λιπὼν, jugulato versu, alii aliter haec mutarant in-tegerrima. — de supplicio Athe-niensium reos de saxi praecipitan-di in annot. ad h. l. disputat Eckar-dus Obs. ex Aristoph. Plat. p. 8. sequ.

70. ἀπειμι. sic Attici pro ἀπε-λεύσομαι, qua forma utuntur scri-ptores novi Test. vidd. grammata-

XP. ἀλλ' αἶρε ταχέως.

ΠΛ. μηδαμῶς.

XP. οὐκουν ἔρεις;

ΠΛ. ἀλλ' ἦν πρόθοσθέ μ', ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακόν τί μ' ἐργάσσεσθε, κοῦκ ἀφήσετεν.

XP. νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.

75 ΠΛ. μέθεσθέ νῦν μου πρῶτον.

XP. ἦν, μεθίμεν.

ΠΛ. ἀκούετον δὴ· δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ
λέγειν, ἃ κρύπτειν ἤ παρειασμενός.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλούτος.

XP. ὦ μαρώτατε

ἀνδρῶν ἀπάντων, εἴτ' ἐσέγας Πλούτος ὢν;

80 ΚΑ. σὺ Πλούτος οὕτως ἀθλῶς διακαίμενος;

XP. ὦ Φοῖβ' Ἀπόλλων, καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,
καὶ Ζεῦ, τί φῆς; ἐκείνος ὄντως εἰ σύ;

ΠΛ. ναί.

XP. ἐκείνος αὐτός;

ΠΛ. αὐτότατος.

XP. πόθεν οὖν, φράσον,

lici. S. Iunt. ἐκτραχ. τὸν τραχὺ-
λον κατακλασθῆ, ἐκποσθοκλασθῆ.
proprie Fischerus ἐκτραχηλίζειν dici
ait equum, qui seasorem excutit,
cervicibus demissis, et ἐκτραχηλίζε-
σθαι seasorem, qui ita excutitur.
vide Hesych., Etym. M. etc.

71. ἀλλ' αἶρε ταχ. est arripe
vero cum statim et pene in praeci-
pitio quodam. sic Matth. 22, 13.
ἄρατε αὐτόν. Fisch.

73. sic meliores codd. alii ἀφή-
στε. notavit H., saepe dualem et
pluralem in idem membrum orationis
coire.

74. ἡμεῖς γε. scil. ἀφήσομέν εσ,
et ad βούλῃ intell. ἀφέναι εἰ,
nempe hac lege et conditione, ut
dicas ante quam te missum faciamus,
quis tu sis. E F.

75. ἦν, vel ἦν, cod. Dorvill.,
Brunckii membrana, Rav., Ven., Sui-
das v. ἦ, aliique vet., recentiorum
vero Br., Bekk. D. vulgo ἦν, dare
corrupto: in μεθίμεν. ceterum gl.

Dorv. et codd. Br. ἦν: ἰδοῦ: quae
vox obedientium.

77. ἦ. libri plurimi ἦν, quae est
interpretatio. S. τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ
ἀντὶ τοῦ ἡμῶν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ
ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἡ φασιν οὐ-
τως· ἀπὸ τοῦ εἰμι, τὸ ὑπάρχω,
γίνεται ὁ παρατατικὸς εἰς διὰ δι-
φθόγγου, καὶ διαλύσει ἰωνικῇ τῆς
εἰ διφθόγγου εἰς ε καὶ α γίνεται εἰα,
ὡς καὶ τὸ ἦθεα, καὶ τὸ τιθεῖται τι-
θέσιν (ἡ χρῆσις δὲ παρ' Ὁμήρῳ,
ὡς τὸ οὐ γὰρ ἀμνηστὴς εἰα
[Iliad. ε', 887. ἡ καὶ ζὼς ἀμνηστὴς
εἰα χαλκοῖο τυπήσιν]). εἰτα, κίρ-
νῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἡ φασιν,
ὡς καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς
ἐορήσεις. cf. Matth. gr. §. 211, 4.

79. ἀνδρῶν ridicule, quasi homo
sit Plutus. cf. 81. — εἴτ' cf. 45.

81. καὶ θεοὶ cf. 1. F. „δαίμονες
cum distinguuntur a θεοῖς, sunt dii
minorum gentium.“

83. αὐτότατος. ἐπαῖξεν αὐτό-
τατος ὑπερθετικῶς εἰπὼν, ἵνα δείξῃ,

αύχμων βαδίζεις;

ΠΛ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,

85 δς οὐκ ἐλούσας, ἑξότου περ ἐγένετο.

ΧΡ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτεπέ μοι.

ΠΛ. ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.

ἐγὼ γὰρ ὦν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι

ὥς τοὺς δικαίους, καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους,

90 μόνους βαδιοίμην· ὁ δὲ μ' ἐποίησεν τυφλὸν,

ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐστιν, ὥστερ καὶ τὸ μονώτατος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὐρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὐ. Εἰς. *irrisissimus* dixit *Plautus Trin.* 4, 2, 146.

84. ἀύχμων, *squalens, sordidus*. 84. sequi. ἐκ Πατρ. ἔρχομαι. εἰς ἣν τῶν τὸν λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλοῦσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιδος τις, καὶ φιλοχρηματος, καὶ σκνιφὸς κωμωδεῖται, ὡς ἐν Πιλαργοῖς εἰρηται περὶ τοῦτον etc. (v. *Aristophanis fragm.* p. 128. nostrae ed.) 8. ἐκ Πατρ. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατροκλέους. *gl. Br.* de hoc vid. Schäfer. ad *Bosii Ell. gr.* p. 343. quanquam F. „non necesse est,” inquit, „ut ad Πατρ. vocab. οἶκον intelligatur. ponuntur nomina hominum pro locis, ubi sunt et versantur, ut 82., 89., 237. sic Terent. *Phorm.* 5, 1, 5. e fratre quae egressa est meo, i. e. e domo fratris.” non affirmaverim, hunc Patrocleum vel esse Πατροκλέην istum *χρησιζόμενα* Av. 748., vel cognominem Socratis fratrem utarium, de quo *Plato Euthydem.* c. 61., si recte se habet codicum scriptura, quam addubitabat *Heindorfius*. Sp. „Singularem prorsus huius Patroclis illaviam sugillat, qui a natali die nunquam laverit. abunde autem notum, quae lotionum cura, ut de aliis gentibus jam nihil dicam, ap. Athenienses fuerit, adeo ut nunquam cibum sumerent, aut eo sumto abirent, nisi lotis prius manibus” etc. Be. plures fuisse ait Athenis ejusmodi *λακωνομανοῦντας, ὀνηπῶντας*: vide Av. 1182. F. „Scilicet Athenis erant multi, qui vitam et mores Laconum

imitarentur, h. e. qui, quanquam divites, tamen comas alerent, esurirent, nunquam balneo uterentur. vide Av. 1181. seqq., ubi est *ὀνηπῶν*. horum avarorum hominum facile princeps erat Patrocles: unde existit proverbium Πατροκλέους φειδωλότατος de homine divite, sed sordido et parco. v. *Apostol. Paroem.* 18, 74. et *Kraem. Adagg.* p. 84. homines avari cavebant, ne balneo publico uterentur (*Nub.* 810.), ne jacturam facerent olei, quo ungerentur loti, et ne balneaticum (ap. Romanos erat quadrans) balneatori solvere deberent. v. *Ursin. ad Claccon. de Triclin.* p. 121. seqq., et *Mercurialis Art. gymn.* 1, 10. atque ad hoc lavationis in balneis publicis genus referri debent verba οὐκ ἐλούσατο. nam ne privata lavatio intelligi possit, impedit etiam hoc, quod a poeta notatur sordida Patroclis avaritia. cf. *Theophr. Char.* 9, 3., et *λούεσθαι*, se lavare, se lavari jubere, balneo uti, inter verba balneis propria retulit *Pollux* 7, 167.”

89. κοσμίους, sanctos, modestos, quales fere sunt οἱ σοφοί, i. e. rerum divinarum atque humanarum periti. vide F., et ab eo laudatum *Plat. Phaed.* 18.

90. βαδιοίμην. cf. 491. de invidia eorum pervertuta est opinio. *Amasis* epist. ad *Polycratem Hierodot.* 3, 40., ἐμοὶ δὲ αἱ σοὶ μεγάλας εὐνομίας οὐκ ἀρέσκουσι, ἐπισταμένω τὸ θεῖον ὡς ἐστὶ φθονερόν. cf. 7, 10, 5. non prorsus eadem haec invidia est *θεῖον φθόνον*, quam dicit *Euripides Or.* 1926., quae tamen et ipsa φθόνος appellatur *Rhes.* 481.

ἵνα μὴ διαγινώσκωμι τούτων μηδένα·
οὕτως ἐκείνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

ΧΡ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστοὺς γε τιμᾶται μόνους,
καὶ τοὺς δικαίους.

ΠΛ. ὁμολογῶ σοι.

ΧΡ. φέρε, τί οὖν;

95 εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ προτοῦ,
φείγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηροὺς;

ΠΛ. φῆμι' ἐγώ.

ΧΡ. ὥς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζεις;

ΠΛ. πάντων μὲν οὖν·

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἐδρακά που χρόνου.

ΧΡ. καὶ θαυμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.

100 ΠΛ. ἄφειτόν με νῦν· ἴστων γὰρ ἤδη τὰπ' ἐμοῦ.

ΧΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.

ΠΛ. οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρῆξιν πράγματι
ἐμέλλετόν μοι;

ΧΡ. καὶ σύ γ' ἀντιβολῶ, πιθοῦ,

καὶ μὴ μ' ἀπολλῆς· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ

105 ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα.

ΚΑ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.

ΠΛ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἦνίκα' ἂν δ' ἐμοῦ

τέχῃσι' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι,

ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

92. οὕτως, adeo, tantopere. F. τοῖσι χρ., viris bonis, seu probis.

98. ita Person. ad Dawes. p. 369. ed. Kidd., et in ed. fabulae, quam Dobr. curavit, cum in aliquot libris legatur ἐώρακά πω. Rav. et Burgensii codex ἐώρακέ πω, sed abhorret οὐπω, mirorque, ἐώρακά πω placuisse Bekkero, aliaque. vulgo ἐώρακα χρόνου. vid. index v. ὄραν. — S. πολλοῦ γὰρ αὐτ. διὰ τὸν ἐπιχωρίον τρόπον· ταῦτα γὰρ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων φησὶ πολιτείαν, ἀποσκαιπτῶν αὐτοὺς ὡς πονηροὺς. cf. 47.

102. ἀγορεύειν proprie est verba facere in concione, deinde dicere simpliciter, ut h. l. dixerat autem Plutus 73. — F.

106. perperam haec Chremylo continentur, ut ἄλλος intelligatur ἀγαθός. imo ridicule servus nequam neminem probiorem esse ait domino praeter se ipsum; quemadmodum secundas huius agit per totam scenam. personas saepe falsas adscriptas esse in poetis scenicis, nemo nescit. cf. Ran. 1357.

109. ἀτεχνῶς (ab ἀτεχνής, simplex, apertus, integer, ab omni fraude et dolo [τέχνη] alienus. F.), ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ etc. S. Moeris ἀτεχνῶς ἀπαικόν· ἀπλῶς νοινόν. frequens vocabuli usus ap. Platonem, ut notavit B. ἀτεχνῶς ὁ περιβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ est aperte et insigniter improbum esse. neque enim necesse est, ut intelli-

110 ΧΡ. ἔχει μὲν οὕτως· εἰσι δ' οὐ πάντες κακοί.

ΠΛ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες.

ΚΑ.

οἰμῶξει μακρά.

ΧΡ. σοὶ δ' ὡς ἂν εἰδῆς ὅσα παρ' ἡμῖν, ἣν μένης,
γενήσεται ἀγυθὰ, πρόσχευε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
οἶμαι γὰρ, οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται),

115 ταύτης ἀπαλλάξεν σε τῆς ὀφθαλμίας,

gatur totōs ἄλλους, — cum hoc verbum etiam absolute ponatur, ut Xenoph. Mem. Socr. 4, 8, 7., Aeschin. Socr. 3, 17. — ἀτεχνῶς et ἀτέχνως differunt inter se, Ammonio aliisque grammaticis auctoribus, sic, ut ἀτέχνως sit infabre, inartificialiter; ἀτεχνῶς aperte, proreus. — denique μοχθηρία dicitur vel aerumna, vel miseria, vel improbitas, vitiorum studium, ut h. l.¹ E F.

111. ἀπαξ., ad unum omnes, ut 755., 1105. S. οὐ, φησι, πάντες, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἀπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. — οἰμῶξει. fut. med. F. ad 18.: „σιγήσομαι. Attici in multis verbis neutris in αω et εω desinentibus futura media praeferunt futuri act. sic πράξομαι, δηράσομαι, pro πράξω, δηράσω, Moeris hh., vv. Plato Symp. 38. ἐκαιρέσεται, de Rep. 2. p. 379., t. 2. Steph. ἐκαιρέσμεθα.“ — cf. idem in Anim. ad Welleri gr. gr. 3, 2. p. 62., et Matth. gr. §. 181. sic igitur h. l. οἰμῶξει significat οἰμῶξεις, quod in quibusdam edd. se reperisse ait Dukerus, sicut terminationem illam 2. personae atticam mirati saepe librarii mutarunt in γ vel εις: qua de re F. laudat annot. ad Plat. Polit. 6. et Euthyphr. 19. — ceterum v. ann. ad 58. — „Quod Invern. e Rav. reposuit μακράν pro μακρά, id quam vim hic habeat, non patet. μακρά pro adv. positum est longe, diu, multum, valde (v. Girard.), quo postremo significatu h. l. accipiendum est.“ — B. male etiam Ven. μακράν. cf. index v. μακρός.

112. sic editor Teubner., D., T. perperam ll. οὐ δ' ὡς etc.

114. οἶμαι γὰρ, οἶμαι. repetitio pathetica, cuius plura exempla retulit Sp. F. „Iteratio illa verbi

οἶμαι (h. e. spero), quam graeci rhetores ἀναδιπλώσις, latini cōmplexationem vocant, exprimit certitudinem spei. cf. Demetr. Phaler. de Elocut. sect. 280., Reitz. ad Luciani Imagg. 14. p. 472. sequ. t. 2.“ — ξὺν θεῷ δ' εἰρ., quod dicitur favente (seu volante) deo. nota formula, de qua Vigerus 9, 5, 13. alique. cf. 343. „εἰρήσεται. futurum medii pro passivi, ut ἐκαιρέσεται 1060., καταλύσεται et ἐδικήσεται Xenoph. Cyr. 1, 6, 9.; 3, 2, 8.“ E F.

115. τῆς ὀφθ. τῆς πηρώσεως. ἰδίως δὲ ὀφθαλμίων τὴν πηρώσιν φησι. διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μυστικώτεται τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς σε παύσεσιν, ἥς ἔχεις. S. „Fabula haec bis edita fuit, primum Ol. 92, 4. (98, 1.), archonte Diecle (belli pelop. anno 24., ante Christ. nat. 408.), iterum post 20 annos, archonte Antipatro, Ol. 97., 4. (98, 1.) (ante Christ. nat. 388.). quam habemus, nec prior, nec posterior est, sed e duabus a grammatico quodam vetustissimo concinnata.“ (Droysen. in prolegomenis Plati, Des Aristoph. Werke, 1. Th. S. 119. „Die Meinung früherer Philologen, der Hemsterhuys die grosse Autorität seiner Bestimmung gegeben hat, als sei der auf uns gekommene Text aus beiden Bearbeitungen zusammengetragen, ist durch neuere Untersuchungen widerlegt worden. Wir dürfen mit Zuversicht annehmen, dass wir den Plutos so, wie ihn Aristoph. in seinen letzten Lebensjahren auf die Bühne gebracht, vor uns haben.“) Br. K. in Prolegomenis Plati „Quae hodie extat fabula,“ inquit, „ex priore et posteriore mixta videtur. nam non eam esse priorem Plutum, inde patet, quod in ea occurrunt notae quaedam

βλέψαι ποιήσας.

ΠΛ. μηθαμῶς τοῦτ' ἐργάσθαι.

οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.

ΧΡ. τί φῆς;

ΚΑ. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

ΠΛ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὥς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ
120 πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρέψει με.

ΧΡ. νῦν δ' οὐ τοῦτο δεῖ,

ὅστις σε προσπαταλοντα περινοστεῖν ἐᾷ;

temporis, quae priori Pluto minime conveniant: vidd. S. Plutl 173. et 1142., et ex eo Petitus Misc. 1, 16. praeterea S. ad Ran. 1125. locum quendam citat ex Pluto priore, qui in hac fabula non reperitur. contra ex priore Pluto oportet sumta esse loca illa, in quibus *ἐνομασσι* quidam perstringuntur, ut [Neocides 660., Patrocles 84.] Pamphilus 174., Agyrius 176., Philapsius 177., Philonides 179 et 301., Aristyllus 312. [more veteris comoediae.] nam tempore Pluti posterioris lege lata jam vetitum erat expresso nomine in scena quemquam comico sale perficere [a quo tempore mediae numeratur comoediae origo], ut testatur Anon. in vita Aristoph. et pluribus probat Petit. de Leg. att. p. 80. sequ. (151. sequ. ed. Wessel. cf. Meurs. Them. att. 3, 1., Schol. Aristoph. Acharn. 1149. [1168.], Köpke *Gesetzgeb. d. Gr.* p. 411., et de classibus fabularum Aristophanis Manso ad Ran. 140.) eadem autem licentia comicis adhuc concessa erat tempore Pluti prioris, 20 annis ante actae fabulae. praeterea si standum est auctoritate veteris S., versus hos duos 115. et 119. oportet esse ex priore Pluto: quippe poëta, eodem S. teste, in posteriore emendaverat. (F. censet, irrepsisse nonnullis locis versus et verba e priore Pluto, ut 115., 119., 122., 216. cf. etiam Harless. ad Fabric. Bibl. gr. 2. p. 362. B.) — *ὀφθαλμίων* F. proprii aut esse lippitudinem, ut Xenoph. Mem. Socr. 3, 8, 3.; cf. Foësius Oecon. Hippocrat. h. v., Celsus 6, 6. sed h. l. ita dicitur coecitas, animadvertente S., cujus verba describere Suid. et

Favorinus. cf. Valck. ad Herod. 7, 229. — „pro *ἀπαλλάξιν* σε τῆς ὀφθ. dici etiam proterat *ἀπ. σου τὴν ὀφθαλμίων*, quae est sane usitatio verborum structura, quum proprie coecitas depellatur ab homine, non homo a coecitate: unde proprie dicitur *ἀπαλλάττειν τόσον τινός*. sic etiam Latini dicunt *ignem defendere a tectis*, et *tecta defendere ab igni*.“ F.

118. „sensus hic homo natus est ad miseriam. nam *ἄθλιος* φύσει, miser natura, dicitur is, qui sciens et prudens sibi mala, incommoda, pericula, contrahit et comparat“ etc. F.

119. οἶδ' ὥς plures MSS., in quibus Rav., *ἐπεὶ* Kibling. et S. Ald., duo *ἐπεὶ εἰ*, more librariorum mendosis adscribendi emendata; sequente versu 3 codd. *ἐπιτρέψει με*. recte Br., uti et nos edi iussimus: neque enim ferenda est olim vulgata lectio ὁ Ζ. μὲν οὖν οἶδ' ὥς τ. μ. ἐμ' εἰ πύθοι. ἄν, *ἐπιτρέψει*. „particula οὖν post μὲν auget affirmationem, certe; et per τὰ μῶρα intelligitur stultum consilium Chremyli et Carionis (τούτων), quod constituerant visum Pluto reddere nolente et invito Iove. — Plutus haec dicere censendus est conversus ad spectatores, ita tamen ut illi audiant. *ἐπιτρέβειν* respondet lat. verbo *perdere*, quod non modo est *accidere*, sed maximis miseris premere, ut Terent. Ad. 4, 6, 2., Hec. 3, 4, 27.“ F. F. cf. 275., 347.

121. *προσπατασιν* dicantur τοῖς κάτω μέρειν, ἢ ποσίον, ἢ κνήμην, ut *προσπατασιν τοῖς ἄνω καὶ κνήμην*, auctore Ammonio de differ. voc. p. 121. ed. Valck. *Ex eodem*. *περινοστεῖν*. cf. 490. *νόστος* κυ-

ΠΛ. οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκείνον δῶρ' ὠδῶ πάνν.

ΧΡ. ἄλῃθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων!

οἷε γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα

125 καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἄξιους τριωβόλου,

ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ καὶ μικρὸν χρόνον;

ΠΛ. ἦ, μὴ λέγ', ὦ πονηρὲ, ταῦτ'!

ΧΡ. ἔχ' ἥσυχος·

ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ

μείζον δυνάμενον.

ΠΛ. ἔμὲ σύ;

ΧΡ. νῆ τὸν οὐρανόν.

130 αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;

ΚΑ. διὰ τὰργύριον· πλεῖστον γὰρ ἔστι αὐτῷ.

ΧΡ. φέρε,

τίς οὖν ὁ πυρέχων ἔστιν αὐτῷ τοῦθ'·

ΚΑ. ὁδὸ.

ρίως (?) μὲν ἡ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οὐκαδὲ ἀφίξις· καταχρηστικῶς (?) δὲ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβάσις καὶ πορεία. S. nescio an haec prima significatio sit vera. vide Musgrav. et interpp. ad Rhés. 403. Favorin. νοστήσαι ἐπὶ τοῦ οὐκαδὲ ἐπαυλῶσαι ἐλθῆναι· κείται δὲ παρ' Ὀμήρῳ (et aliis) καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐλθεῖν. est igitur περινοσῆσαι circumire, circumerrare. utitur hoc verbo etiam Lucianus Timone c. 13, 24. cf. Ach. 29.

122. οὐκ οἶδ'. modestia et pietas in Jovem ita respondere Plautum jussit. F. cf. 127. δῶρ' ὠδῶ. Moeiris δῶρ' ὠδεῖν ἀπλῶς φοβεῖσθαι, ἢ ἀθυσεῖν, ἑλληστικῶς. vett. glossae apud H. δῶρ' ὠδῶ: τὸ φοβεῖσθαι. de proprio sensu vocabuli vide vel Schneideri lex. gr. v. ὄρος, sive ὄρεος.

123. „ἀλῃθες; ἴσον τῷ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀφείναι τὴν πρώην, δταν τοῦτο δηλοῦ. ἔστι δὲ ἐπιβόημα θυμαστικόν etc. S. cf. 425., Ran. 798.

125. τριωβόλον fuit numus, valens 3 obolos, i. e. dimidiam drachmam: v. Pollux 9, 60. in parte ejus adversa erat effigies Jovis, in aversa imago nocturnae. — sed ἄξιον τριωβόλον dicitur res, quae est altius, sed parvi villisque pretii; qua

forma loquendi etiam Plautus Poen. 1, 2, 168. sequi. non ego homo trioboli (ἄξιος τριωβόλου, qui uno verbo τριωβολιμαῖος dicitur: v. Sauid. h. v.) sum, nisi etc. ait igitur Chremylus, imperium et potentiam Jovis nullam fore prae imperio et potentia Plati, si hic lumina oculorum receperit vel (καὶ, ut Marc. 6, 56.) ad breve tempus.“ F.

127. ἦ ἐπιβόημα ἐπισημαστικόν. S. ἐπιβόημα τοῦτο ἐκκλησιαστικόν. S. Dorv. πονηρὲ, improbe, qui tam impio loquaris. ita Br. perperam alii πόνηρε. S. πόνηρε δὲ, ἥγουν γεωργίᾳ ἢ ἀθλῳ. εὐρηται γὰρ καὶ ὁ τὼς μετατιθεμένων τοῦ τόνου ἀπλῶς. F. „ἔχ' ἥσυχος. (cod. Dorv. ἥσυχως, fortasse pro ἡσυχῶς.) i. e. ἡσυχάζε, tace: nam adjectiva eleganter pro adverbis ponuntur; sed librarum saepe reposuere adverbis. v. Anhm. ad Weller. 3, 1. p. 381. seqq.“

129. νῆ τὸν οὐρανόν. solenne iurandum: cf. 267., 362., 399., Sp. ad h. l., et a B. laudatam Valckenarii dissert. de ritibus in iurando ap. Hebr. et Gr. in ejus Opusc. philol., Lips. 1808., t. 1. p. 3., et inprimis c. 8. p. 85. seqq.

130. αὐτίκα, εὐθέως, jam primum, ut hoc utar, exempli gratia. E F.

XP. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν' ; οὐ διὰ τουτονί;

KA. καὶ νῆ ΔΙ' εὗχονται γε πλουτεῖν ἀντικρυς.

135 XP. οὐκ οὐδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥαδίως
παύσειεν, εἰ βούλοιο, ταῦτ' ἄν;

ΠΛ. ὅτι τί δῆ;

XP. ὅτι οὐδ' ἂν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βούν ἂν, οὐχὶ ψμιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἔν,
μὴ βουλομένου σοῦ.

ΠΛ. πῶς;

XP. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως

140 ὠνήσεται δῆπουθεν, ἣν σὺ μὴ παρῶν
αὐτὸς διδῶς τὰργύριον· ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος..

ΠΛ. τί λέγεις; δι' ἐμέ θύουσιν αὐτῷ;

XP. φήμ' ἐγώ.

καὶ νῆ ΔΙ', εἰ τί γ' ἔστι λαμπρόν, καὶ κυλόν,

145 ἢ χάριεν, ἀνθρώποισι, διὰ σέ γίγνεται·
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.

KA. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον

δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

134. ἀντικρυς. δι' ἐναντίας, Hesyeh., Suid., Etym. M., etiam
φανερῶς. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως
λέγει δόξα τοῦ σ, ἀντικρὸς θηλονότι.
(de hac re diximus ad Iliad. γ', 359.
cf. Lobeck. ad Phryn. p. 443, 44.)
S. ἀντικρυς est paleam, praesentibus
et audientibus aliis, φανερώς He-
sych. E F.

136. ὅτι τί δῆ; διὰ τί; gl. Br.
vidd. Viger. 8, 9, 8. et ad eum
Herm. annot. 348.

137. οὐδ' ἂν εἰς pro οὐδαίς ἂν.
v. Duker. ad Thucyd. p. 556., Koen.
ad Gregor. p. 23. F.

138. οὐ βούν ἂν. nicht etwa
einen Stier. non redundat alterum
ἂν: vid. Herm. ad Viger. annot.
283. — F. „ψμιστὸς proprie est
adject. mola tritus et comminutus, a
ψαῖω: sed ψμιστὸν ponitur fere ut
substant., intellecto nomine ἄλευρον
vel ἄλφιτον. erat genus placentiae
ordicularis, confectae e farina et
oleo, cui interdum mel et vinum ad-
debant, subacta; quae quidem liba
diis offerebantur a pauperibus. v.

Hesyeh., Suid., Etym. M., etiam
Foësius Oecon. Hipp. v. ψμιστὴν
μάζαν (p. 688.)“

140. δῆπουθεν, δηλονότι, sci-
licet, ut opinor. vide Br., Fisch.,
et, quos laudant, grammaticos, Mos-
sin p. 130. Pieri., Timaeum p. 79.
ibique Rahak., Hesyeh., Suidam.

142. κατὰ λύσεις, ἀφανίσαις,
καταστρέφειν. vid. F.

143. „φήμ' ἐγώ, recte, ut 96.“ F.
ita loquor, vel ita dico, Plautus eo-
dem sensu. v. Parei lex. Plant. v.
Ita loquor, nos ann. ad Trinum. 984.
1. ed.

144. Pindarus de Gratiis Ol. 14, 5.
σὸν γὰρ ὅμιν τὰ τε τροπὰ καὶ τὰ
γλυκὴ γίγνεται πάντα βροτοῖς. com-
paravit H. Voss. Ephem. Jen. 1813.
p. 443. — „λαμπρόν dicitur de
omnibus, quae magnifica sunt et
luculenta, sed in primis (?) de ve-
stibus et epulis.“ F.

148. S. τὸ ἴσως ἢ διστακτικόν,
ἢ ἐπίσης τοῖς ἄλλοις. B. „ἴσως S.
Girard. Münster. et Fisch. explicant

- XP. καὶ τὰς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς κορινθίους,
 150 δταν μὲν αὐτὰς τις πένης πειρῶν τύχη,
 οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἔὰν δὲ πλούσιος,
 τὸν πρῶκτόν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.
 KA. καὶ τοὺς γε παῖδάς φασὶ ταυτὸ τοῦτο δρᾶν,
 οὐ τῶν ἑραστῶν, ἀλλὰ τὰργυρίου χάριν.
 155 XP. οὐ τοὺς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρῳους, ἐπεὶ
 αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.
 KA. τί δαί;
 XP. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
 KA. αἰσχυρόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως
 δνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

ἐπίσης, aequè ut alii; at Schaefer. ad Longum p. 357. sensu parvulgato accipi jubet, sic tamen, ut rem certam denotet (*perfecto*); quam adverbii vim pluribus exemplis adstruxit. cf. Schneider. lex. gr. b. v. Eurip. quoque Alc. 988. *χρόνον δὲ καὶ σὺ μ' αἰνέσεις ἴσως* in re minime dubia. cf. infra 558., Eccl. 494. sed vellem tamen explicuisset Schaeferus, qui fieri possit, ut vox utrumque horum, *fortasse* et *perfecto*, significet, quae videntur esse pugnantia. equidem in rebus certis aut valde verisimilibus usurpare putem ἴσως per *μέλει* in quandam, quae non caret attica urbanitate; quemadmodum et *σχεδόν* dici solet. Soph. El. 569. *εἰ γὰρ πύρρῃα τῶνδε τῶν κακῶν ἔθρε*, *Σχεδόν* τι τὴν σὴν οὐ κατασχόμεν φύσει. et Trach. 43. *σχεδόν* δ' ἐπισταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν. cf. 856. neque absimilis significationis est *ἐν* partícula in exemplis illis, quae adduxit Matth. gr. §. 598., c., quibus alia nos addidimus in annotatis ad Eurip. Hel. 546. et Ion. 798. cf. infra notata ad 418. de usu τοῦ δοῦν *σὺν*. habet etiam germanica lingua ejusmodi vocabula *vielleicht*, *fast*, *wohl*, *etwa*, quibus utantur, qui dicere aliquid volunt sine injuria praesentium, aut ita, ut responsioni atque dubitationi relinquatur locus, nec quidquam praefracte vel negare, vel affirmare, videantur. sic igitur haec reddas licet *weil es an Reich-*

thum wohl gebracht, i. e. „fortasse quia ille, qui me vendidit, non erat dives.“ cf. 259. *sensit haec ex parte H. Vossius l. l. ad 144.* — quod ad pretia servorum Athenis attinet, F. alios 10 minis emi solitos esse ait, alios 5, alios duabus, alios etiam dimidia, qua de re laudat Xenoph. Mem. Secr. 2, 5, 2. cf. Nitschianus a Köpkeo editus liber germ. Antiquitatum gr. pagg. 366. sequ., et quem B. laudavit, J. F. Reitemeieri *Gesch. u. Zustand der Sklaverei in Griechenland* p. 79. sequ.

149. *ἐπίσημοι ἐν Κορίνθῳ ἡταῖρα μνημονεύονται Αἰεῖ, Κυρήνη, Αἰαῖνα, Σινώπη, Μυρρίνη, Σιωπὴ.* — 8.

150. *περὶ ὧν, περὶ ὧν*, allucitans ad stuprum. cf. 1063.

151. *οὐδὲ — νοῦν. οὐ μόνον ὅτι οὐ προσδιαλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ δρᾶσι σχεδόν.* 8.

155. *πόρῳους*, pueros meritorios. *ἐπεὶ* — *χρηστοί* (*pueri ingeniosi*). ironia. cf. seqq.

156. *τί δαί;* cf. R. 185.

157. *ἵππον — κύνας θηρ.* „hi appetebantur ab adolescentibus, qui venationibus exercebantur ap. Graecos et Rom. v. Terent. Andr. 29. sequ., Horat. A. P. 162. sequ.“ E F. cf. Petron. ed. Plantin. a. 1596. p. 38.

159. *περιπέττειν* proprio dicuntur pistoris, qui fermentum in conficiendis panibus cum farina ita commisceant et confundunt, ut non

160 *XP.* τέχνην δὲ πᾶσαι διὰ σέ καὶ σοφίσματα
 ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἐσθ' εὖρημένα.
 ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος,
 ἕτερος δὲ χαλκῶει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται·
 ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβὼν . . .

165 *KA.* ὁ δὲ λωποδυνεῖ γε, νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρνεῖ.

XP. ὁ δὲ γναφεύει γ' . . .

KA. ὁ δὲ γε πλύνει κώδιαι.

XP. ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'.

KA. ὁ δὲ γε πωλεῖ κρόμυνα.

* ὁ δ' ἄλους γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.

ΠΛ. οἷμοι τύλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι!

170 *XP.* μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τούτων κομῇ;

apparet (vid. S. h. l.); deinde de
 his, qui rem aliquam obtegunt et
 occultant alia quadam re; idem quod
 περικαλύπτειν. vid. Snid. in περι-
 πέττουσι. F. cf. Schneideri lex. gr.
 h. v. — τὴν μοχθ. illiberalem
 quaestum, procacitatem.

160. etsi σοφίσματα fere di-
 cuntur artes, fallaciae, tamen h. l.
 sunt inventa, commenta, in utramque
 partem, et utilia, et inutilia. E F.
 vide seqq. — haec usque ad 169.
 Chremylo tribuuntur omnia in edd.
 antiquis. alii aliter. nos secuti
 sumus Bentlejum et Porsonum, ridi-
 cula ista et scurrilia, quae insunt in
 versibus 165. et 168., servo quam
 domino digniora esse arbitrati. ea-
 dem de causa recte, me iudice, Br.
 Carioni adscripsit verba ὁ δὲ γε
 πλύνει κώδια 166., quod servile of-
 ficiam (vide interpp. ad Eq. 401.)
 a servo commemorari consentaneum
 est; cui et illa ὁ δὲ γε πωλεῖ κρόμ-
 μυα magis convenire putavi quam
 Chremylo, qui quae dicit, ea omnia
 dignitatem quandam habent, qua de-
 stituti sunt sermones servuli παρ-
 δοῦ. cf. ann. ad 183. et inprimis S.
 ad 190.

165. λωπ. κλέπτης ἐστὶ σὺλῶν τὰ
 ῥάπια. τοιχ. τοίχους οἰκῶν διο-
 ρῆται, τὰ ἐντὸς τούτων ὑπαίρεσθαι
 σπουδαίων. gl. Paris. „omnia furum
 genera memorantur a Xenoph. Mem.
 Socr. 1, 2, 62.“ F.

ARISTOPHANES IV.

166. γναφεύει membr. reg. Paris.,
 Lincoln., Br. alii γναφεύει, quod
 est veteris Atticae dialecti, qua utun-
 tur Tragicis, nec metro aeque con-
 gruit. vid. Br. gl. paris. γνα-
 φεύει, διὰ τοῦ κνάφου τὰ ῥάπ-
 ια καλλωπίζει. ἐστὶ δὲ κνάφος ἐλ-
 δος ἀκάνθης.

167. βυρσ. ἕτερος δὲ τὰς βύρσας
 ἔπει (imo δεψεῖ). λέγονται δὲ βύρ-
 σαι τὰ δερμάτια τῶν βοῶν. gl.
 Paris.

168. imo δ. σί γ' οὐ παρ. — πα-
 ρατ. poena adulterorum, de qua vide
 scriptores Antiquitatum gr., Heindorf.
 ad Horat. Sat. 1, 2, 39. etc.

170. μέγας δὲ βασιλ. rex Persa-
 rum, quem etiam βασιλέα et a La-
 tinis regem appellari dicit F. κατ'
 ἐξοχὴν (v. Xenoph. Mem. Socr.
 4, 2, 33., Ages. 8, 3., Nepos Ages.
 2, 1.); quanquam et satrapae au-
 diunt βασιλεῖς, velut Aeschyl. Pers.
 24.: nam βασιλεὺς generatim dici-
 tur praefectus cum potestate et im-
 perio (Hom. Odys. α', 394.). ce-
 terum rex Persarum tum fuit Ar-
 taxerxes II. Mnemon. E F. S. —
 κομῇ δὲ εἶπεν, τουτέστι σεμνύνε-
 ται τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ
 τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ.
 „nam Athenis nonnisi hominibus in-
 genulis et viris honoratis licebat com-
 mam nutrire. — cf. 568., Hesych.,
 Etym. M., Snid., Perizon. ind. Ae-
 liani h. v.“ F.

H

ΚΑ. ἐκκλησίᾳ δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;

ΧΡ. τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἰπέ μοι.

ΚΑ. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὕτως τρέφει;

ΧΡ. ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον χλευάζεται;

175 ΚΑ. ὁ βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Πάμφιλου;

ΧΡ. Ἀγρόβριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;

ΚΑ. Φιλέπιος δ' οὐχ ἔνεκα σοῦ μύθους λέγει;

ΧΡ. ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σέ τοις Αἰγυπτίοις;

171. διὰ τοῦτον, propter hunc Plutium i. e. argenti causa, ut auferat mercedem concionalem, τὸ ἐκκλησιαστικόν: vide R. 1892.

173. τὸ ξεν. στρατεύμα, exercitum conductitium, cujus qm milites scribebantur, erant exteri et barbari, non cives; quo nomine servus invehitur in Athenienses, tanquam ignavos, qui non ipsi in bellum proficiscerentur, more majorum. intelligitur autem bellum corinthiacum seu συμμαχικόν, confiatum olymp. 96, 3., in quo bello Athenienses Corinthii alebant praesidia. vide, quos laudant, Xenoph. Hist. gr. 4, 2., Pausan. 3, 9, 6.; 4, 17, 3.

174. ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ ὁ Βελονοπώλης (βελον. scribendum esse censet Dukerus, i. e. acuum quendam venditorem vulgo cognitum: cui assentior.) ἀμφοτέροι θανέισται Ἀθήνησιν. — (ἄλλως.) ὁ Πάμφ. δὲ δημαγωγὸς ἦν οἷον πολιτευόμενος, καὶ ἐκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιαράφ καὶ νῆ Δί' εἰ Πάμφιλον γε φαίης κλέπτειν τὰ κοῖν', ἅμα τε συκοφαντεῖν. (sic Meinek. Fragm. Com. gr. 2, 2., p. 618. ll. συκοφάντην. sunt hi 2 versus asynart., constantes ex 2 iambis hypercat.) οὗτος οὖν ἀλοὺς ἐπὶ κλοπῇ τῶν δημοσίων χρημάτων ἀθρόως ἐξέπεσε δημοφθής, ταύτην δίκην πεπονθώς. τινὲς δὲ τὸν Βελονοπώλην (βελον.) παρὰ σιτόν φασὶ τοῦ Πάμφιλου δυστυχούτος οὖν τοῦ Πάμφιλου ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συνδυστυχεῖν αὐτῷ. S. demagogum fuisse Pamphilum verisimilius est propter locum Platonis, qui quem συκοφάντην dicit, nemo alius esse videtur quam ὁ βελονοπώλης. quod Palmerio placet Exerc. 786., intelligi

Pamphilum, ducem Atheniensium, diutius obsessum a Lacedaemoniis in Aegina insula (Xenoph. Hist. gr. 5. 1.), vel propterea non videtur probari posse, quod id accidit olympiade 98., cum haec comoedia iterum edita fuerit olymp. 97, 4. — inde a versu 170. usque ad 180. personas ita distinximus, ut factum est in edd. antiquis, morum diversorum domini et servi etiam hic habita ratione. cf. annot. ad 160.

176. Ἀγρόβριος. Ἀθηναῖος οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ τοσοῦτον διαβάλλεται, ὡς καὶ πορδὰς ἀφίεναι. καὶ εἰς θρασυτέτα δὲ τὸν Ἀγρόβριον κωμωδοῦσι. κέρδεται δὲ στρογγυλῶς πλουτῶν. S. rhetor iste, ni fallor, de quo R. 353. sequi.

177. Φιλέπιος. οὗτος, πένης ὢν, λέγων ιστορίας ἐτρέφετο. τερατώδης δὲ καὶ λόλος διαβάλλεται, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικός. S. Suidas (h. v.) scribit, notari eum ab antiquae comoediae poetis ἐπὶ τῷ μεταξὺ τῶν δημηγορίων μύθους λέγειν, et ab eisdem perstringi εἰς πανουργίαν etc. Duker.

178. historia obscura. scholiasten, nulla habita ratione temporis, omnia miscere ait Dukerus, nisi forte id, quod de Psammiticho narrat, (Ψαμμίτιχος χαλεπὸς Αἰγυπτίων τύραννος καὶ σκαιότατος, Βούσιριν ὑπερηγοντικῶς, οὐ καταψηφισάμενοι οἱ ἀρχόμενοι προεβύονσι πρὸς Ἀθηναίους, διὰ αἰτον ἀποκομπῆς ἀμοιβῶν αὐτοῦντες, καὶ ἀμείλικτον ἀρχοντα τοῦτον ἐμβαλόντες.), ad alium quendam Aegypti regem pertineat, Artaxerxis Mnemonis aequalem, et huic, quem describit S., non dissimilem ingenio et moribus, de quo Diodorus 14, 35., sed sine mentione istius

ΚΑ. [* ἐρῶ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;]
180 ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος . . .

XP.

ἐμπέσοι γέ σοι.

Atheniensium cum Aegyptiis συμ-
μαχίας. cf. tamen de ortu belli hu-
jus aegyptii Wesselingium ad Dio-
dorum 15, 9. et 29., quem laudat
Dobraeus. „de frumento saepe Athe-
nas a regibus (Aegypti) misso indi-
cat Hemsterhusius in Mss. Plutar-
chum Pericle p. 172, E (667. ed.
Reisk.), Diodor. 1, 67., Alciphron.
2, 4. p. 254. (326. Wagn.), He-
sych. v. Ῥόσιον κριθοποικία, Athen.
13., p. 586, D., vel 596, B., S. ad
Vesp. 116.“ — Dobr.

179. non adducor, ut hunc versi-
culum aut scriptam omnino putem
ab Aristophane, aut certe relictum
in ἀνέργαφῳ, postquam posuisset
illa de scortis corinthiis 149. est
enim haec manifesta ταυτολογία, et
quidem in re levi, nec digna, quae
iterum commemoretur. huc accedit,
quod Philonidis quoque mentio sit in-
fra 801., idque pluribus verbis; qui-
bus aliquem lectis animi causa hoc
simillimum antecedentibus, nec sane
difficuler inveniendum, adscripsisse
dicam. nam illa 149. tam Aristopha-
nea sunt quam quae maxime, nec co-
gitandum de expungendis. quodsi ta-
men sunt, quibus placet assutus iste
pannus, iis certe fatendum est, po-
steriori demum editioni fabulae addi-
tum esse a poeta, nec iudicio minus
valeret senior: nam Olympiadis qui-
dem 92, 4. non amplius 14 annos
nata fuit Laïs. vide Br. et ab eo
laudatum Perizonium ad Aeliani V.
H. 10, 2.; item Jacobsii symbolas
ad historiam sexus muliebris Athenis
in Wielandi Mus. atticis 3, 2., annot.
98. mortuam fuisse Laidem archonte
Antipatro (cf. annot. ad 115.), ne-
scio quo auctore prodidit Dobraeus.
quod si verum est, certe in nomine
mulieris librarii erraverunt. atqui
Athenaeus 13, 7. postquam laudavit
Lysiam dubia oratione contra Philo-
nidem (ed. Reisk. t. 6. p. 33., fragm.
130.), quem Naïdem, scortum atheni-
ense, amasse dicit orator, itemque
Harpocration v. Ναῖς, ut Thiersch.

annotavit; *μηνημονεύει αὐτῆς*, inquit,
καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Πλούτῳ, ἐν
ᾧ λέγει ἐρῶ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ
Φιλωνίδου; γραπτὸν Ναῖς, καὶ
οὐ Λαῖς. quae conjectura Kuestero
aliisque nonnullis placuit, nec sane
inepta est, cum praesertim A et N
litterae misceantur nonnunquam in
codd. (v. Schaefer. Melet. crit. p.
95.); nisi quod ne sic quidem crimen
ταυτολογίας dissolvitur. quare dupli-
citer notavi hunc versum, cum totum
cancellando, tanquam spurium, tum
stellulam appingendo propter suspec-
tum nomen meretricis. de Philonide
S. Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ποιητὴν
(Dobraeus auctor K. ὑποκρίτην)
φησὶ τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανείοις ἐγ-
γεγραμμένον δοῦναι, ὥς οἱ περὶ
Καλλίστρατον, ἐν τῇ δριμυτοῦ πλα-
νηθέντες· ἀλλὰ παιδιᾷς ἐνεκεν τὸν
αἰσχρὸν, καὶ ἀπαιδεύον. κωμω-
δεῖται δὲ ὡς εὐπορος, καὶ ὡς μέγας
τῷ σώματι, καὶ ἡλίθιος. Νικοχάρης
Γαλαταῖα ἡ δέ τ' (Bentl. ἡ δὲ τ',
Meinek. Fragm. Com. gr. 2, 2. p.
843., secundum S. Rav. ad 303., τί
δὲ τ';) ἀπαιδευτότερος εἰ Φι-
λωνίδου τοῦ Μελιτιάως. περὶ
δὲ τοῦ μεγέθους Φιλῆλλιος φησὶν
ἦ τις κάμηλος (fort. κάμηλον)
ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην; (fort.
Φιλωνίδην.) καὶ Πλάτων δὲ Λαῖφ
φησὶν οὐχ ὀρεῖς, ὅτι Φιλωνίδην
ποῦ τέτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον,
τὸν Μελιτία, κοῦν ἔπαθεν
οὐδ' ἐν; καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίοις
δύος μὲν δγκᾶθ' ὁ Μελιτιάς
Φιλωνίδης· Ὀνοφρυγίσσης μὴ-
τρὸς ἔβλαστεν πόλει. (ita Mei-
nek. l. c. p. 793. ll. ἔβλαστε τῇ πό-
λει, dure correpta prima verbi ἔβλα-
στε.) — B. „Br. Philonidem eum,
contra quem Lysias orationem habuit,
existimavit poetam fuisse, cujus fabu-
lae passim laudantur, et sub cuius
nomine ipse Aristoph. Ranas primum
edidit, ideoque a nostro diversum.
vid. Schweighauser. Anim. ad Athen.
7. p. 199.“

180. ὁ Τιμ. δὲ πύργος. — οὐκ

ΚΑ. τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
 μονώτατος γὰρ εἰ σὺ πάντων αἴτιος,
 καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΧΡ. κρατοῦσι γοῦν καὶ τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε,
 185 ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέλζηται, μόνον.

ΠΛ. ἐγὼ τσαῦτα δυνατός εἰμ' εἰς ὧν ποιεῖν;

ΧΡ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶ πλείονα,
 ὥστ' οὐδὲ μεστός σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε.

εἶπε (Chremylus) εἰπεῖν διὰ τὸν
 πλοῦτον ἐγένετο, ἀλλ' ἐπήγαγε
 παρ' ὀνόνοισιν (τὸ ἐμπέσοι γέ σοι.
 apparet, hoc forte excidisse.) ἄλλως.
 ὁ Τιμόθεος πλούσιος, ἅμα δὲ καὶ
 ὀλίβιος ἀνὴρ, στρατηγὸς Ἀθηναίων,
 ταῖχος οἰκοδομήσας εἰς τεσσάρτον ἡρ-
 θη τῆς τύχης, ὡς τὴν δαίμονα ὅφει
 φαίνεσθαι τότε, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν
 εἰκόσιν ἐκόλουσεν αὐτὸν κοιμώμενον
 οἱ λογάριοι, καὶ τὰς τόχας φερού-
 σαι αὐτῷ εἰς δίκτυα κόλλαις, καὶ κορ-
 θοῦντα αὐτὰς, αἰνιττόμενοι τὴν εὐ-
 δαιμονίαν αὐτοῦ. ἀλαζονεύμενος δὲ
 ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ὁ Τιμ. ἐφη μᾶλλον
 αὐτοῦ εἶναι ἢ τῆς τύχης τὰ κρατέ-
 μενα· διὸ καὶ ἡτύχηκεν θύερον, νε-
 μεσησάσης αὐτῷ τῆς τύχης. πολλοὶ
 δὲ Τιμόθεοι κωμωδοῦνται· νῦν δὲ
 τοῦ στρατηγοῦ μὲνηται, ὃς ὑψηλὸν
 πάντῃ πύργον ἐποίησεν, ὡς πλούσιος.
 S. Cononis filius, de cuius vita ex-
 posuit Corn. Nepos, eo tempore flo-
 rere coepit, celeberrimusque fuit Olym-
 piade 101. cf. Xenoph. Hist. gr. 5,
 4, 64.; 6, 2, 11.; Diodor. Sic. 15,
 36.; Suidas v. Τιμόθεος, Palmer. h.
 l. F. vocabulum πύργος vel accipi
 posse ait de turri proprie dicta, cum
 muri Athenarum multis distincti fue-
 rint turribus, quae a civibus habita-
 bantur (vid. Meurs. Athen. att. 3,
 11.); vel de domo praealta et inpr-
 mis magnifica, ut Marc. 12, 1. hoc
 verisimilius videtur, nota turris Mae-
 cenatiana, quam molem propinquam
 nudibus arduis appellat Horatius Od.
 3, 29, 10., ubi vidd. Fea et interpp.
 cf. Schneideri lex. gr. v. πύργος 4.).

182. μονώτατος. Ανκοῦργος
 κατὰ Λικυράτους (c. 20, 16.) τοι-
 γαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι
 τῆς χώρας εἰσὶ. Junt. μονώτα-

τος ὡς ἀντάτατος (83.) πίκαι-
 κται. Rav. annotavit Be., hoc vocab.
 legi etiam Equit. 336 et ap. Theocr.
 15, 137., add. Hesych. h. v. nos di-
 cimus einsig und allein, ganz allein.
 F. quem imprimis conferri jubet B.
 Animadv. ad Weller. 2, p. 111.

183. εὖ ἴσθ' ὅτι per se dicitur, ut
 εὖ οἶδ' ὅτι (834.), εὖ ἴσθ' ὅτι,
 (885.) et similia, quae recenset Matth.
 gr. §. 613, 6. — codd. nos secuti
 Mas. 3 tribuimus hanc orationem Ca-
 rioni cum propterea, quod verisimile
 non est, dominum jocosae dicto ἐμπε-
 σοι γέ σοι addidisse seria ista τὰ δὲ
 πράγματ' etc.; tum maxime hanc ob
 causam, quia quae 184. dicuntur bella,
 eorum mentio gravissima haud decet
 servi personam, decet demini, civis
 Atheniensis: ne dicam, duritiem quan-
 dam sermonis in eo sitam esse, quod
 idem Chremylus primum Carionem,
 dein subito Platum alloquitur in vul-
 gatis libris. nunc, omissis exemplis,
 quae molesta esse coeperunt domino,
 rem ipsam dicit servus, itaque ora-
 tionem suam concludit.

184. ἐκείσετος idem valet in lin-
 gua Atticorum, quod πάντοτε ap. ce-
 teros Graecos. vidd. Phrynich. p. 38.
 et Thom. Mag. v. πάντοτε. F. cf.
 814.

185. sic Rav., Inverniz., D. vulgo
 μόνος, quod minus aptum. S. ἐπι-
 καθ. ἀπὸ μεταφοράς τῶν λογῶν·
 καθέζεσθαι γὰρ τὸ βαροῦν λέγεται.
 sic sedere ap. Lat. dicitur libra, quae
 ob ponderis inaequalitatem in alte-
 ram partem vergit. Tibull. 4, 1. (i.
 e. Carm. ad Mess.) 41. sequi. Justa
 pari premitur veluti quum pondere
 libra, Prona nec haec plus parte se-
 det, nec surgit ab illa.) K.

190	τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή, ἔρωτος . . .	
ΚΑ.	ἄρτων . . .	
ΧΡ.	μουσικῆς . . .	
ΚΑ.		τραγημάτων , . .
ΧΡ. τιμῆς . . .		
ΚΑ.	πλακούντων . . .	
ΧΡ.	ἀνδραγαθίας . . .	
ΚΑ.		ισχάδων . . .
ΧΡ. φιλοτιμίας . . .		
ΚΑ.	μύξης . . .	
ΧΡ.	στρατηγίας . . .	
ΚΑ.		φακῆς . . .

189. παρὰ τὸ Ὅμηρικόν (Il. ν', 636.) πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὅπρουν, καὶ φιλότῃτος. S. eundem locum respexit Pindarus Nem. 7, 78. (κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι, καὶ τὰ τέκν' ἀνθρ' ἀφροδίαια.), ubi vid. Heyn., et Wakefield. ad Mosch. 4, 71. (ὅτε δὴ γὰ καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστὶ.) B.

190. ὁ δοῦλος λέγει τὰ πρὸς τὴν γαστέρα, πρὸς τὸ θυμὸν τῆς καμψίας ταῦτα τοῖς ὅπρ τοῦ δεσπότου λεγομένοις σπονδαίοις παραπλέξας. S. cf. ann. ad 160. — μουσικήs. non liberales artes generatim, quae nemini deorant, sed musicam proprie dictam, i. e. artem voce et nervis canendi, intelligendam esse ait F., quam artem ingenui ap. Graecos discabant atque exercebant. vid. index editi a F. Aeschini Socr. v. μουσική. „τραγήματα sunt bellaria, omne mensae secundae genus, veluti ficus, fabae, poma, nuces, myrti baccae, placentae (991. sequ.). quae tamen h. l. distinguuntur a τραγήμασι, aut diserte nominantur, quia Cario hoc bellariorum genere inprimis delectatur. v. Gell. 6, 13; 13, 11; Macrob. 2, 14; inprimisque Athen. 4, 6. p. 138.; 14, 12.“ — F.

191. πλακούντων. Athen., annotante F., 14, 13. ἐρῆται δὲ (πλακοῦς) κατ' ἑλλειψιν τοῦ ἄρτος. F., sunt placentae, liba confecta fere e farina siliginea, caseo et melle, ita

dicta, quia referant formam tabularum. gloss. vett. πλακουντάριος, placentarius, dulciarius. erant autem innumera propemodum placentarum genera; praecipua persequitur Athen. 14, 12. seqq. „ἀνδραγαθίαν idem recte interpretatur laudem virtutis, cuius laudis identidem tributae tedium capere nos potest, ipsius virtutis non potest. Eurip. Iphig. Aul. 883. αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ τρόπον τινὰ Μισοῦσι τοὺς αἰνούοντας, ἢ αἰνῶσ' ἄγαν. istum loquendi modum cum alii explanaverunt, tum Sophoclis interpp. El. 587., Euripidis Or. 764. „ἰσχαδες sunt carices, in gloss. vett., flos aridae, siccae.“ F.

192. μᾶζα est genus cibi, confecti e farina hordei tosti subacta aqua, aut oxymelle, aut posca, aut mulsā, aut aqua et oleo. vide Hesych., Etym. M., Foëx. Oecon. Hipp. p. 893. Athen. 18, 23., p. 663., vocat δημοτικὴν καὶ κοινὴν τροφήν. F. cf. 540. dubitat Girard., utrum μᾶζα hic inter edulia delicatiora reponatur, et intelligatur ea species, quae ex farina, sale, lacte vel oleo, quandoque etiam vino, conficiebatur, atque diis etiam sacra erat, an facete μᾶζαν (ex farina, sale et aqua factam) atque φακῆν inter lautitias numeret: nam pane μᾶζαν deteriore fuisse, ex proverbio Graecorum patere ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μὲν ἄρτον, — lentem autem (φακῆν) esse vilissimum le-

- XP. σοῦ δ' ἐγένει' οὐδείς μεστὸς οὐδεπώποτε,
 ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα,
 195 πολὺ μῦλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκατάδεκα.
 KA. κῦν ταῦτ' ἀνύσῃται, τετταράκοντα βούλεται,
 ἣ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὸν τὸν βίον.
 ΠA. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνν·
 πλὴν ἐν μόνον δέδοικα.
 XP. φράζε τοῦ πέρι.
 200 ΠA. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ἡμεῖς φατε
 ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
 XP. νῆ τὸν ΔP ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὅς
 δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος.
 ΠA. ἥκιστ'· ἀλλὰ με

gumen. E B. cf. 1000. erat tamen in pretio lens aegyptia. Virg. Georg. 1, 228. nec Pelusiacaes curam aspernabere lentis, ubi vidd. interpp. cf. Sp. ad h. l.

194. talentum atticum constitit 6000 drachmis att., seu minis att. 60. vid. Pollux 9, 85. K.

196. avaritiam hominum exaggerat servus ridiculi causa. nam servi haec verba esse oportet, non heri, cujus sub persona leguntur in codd., ne non finita videatur illius oratio. utriusque respondens Plutus εὖ τοι λέγειν, inquit, ἔμοιγε φαίνεσθον πάνν. — ἀνύσῃται Dawes. Misc. crit. p. 206., merito probantibus viris doctis, quod legitur in libris, ἀνύσῃ, nec metro congruit, nec notionem habet conquirendi seu consequendi aliquid, quae medio tantum inest.

197. ita Dobraeus secundum Cantabr. 1. (quicum faciant Rav., Ven., alique libri) et Porsonum Opusc. p. 81., codex Dorv., K., Bekk. etc. ἣ φ. οὐ βιωτὸν ἀντὶ τὸν βίον: sed facilius pronomine caremus quam verbo. vulgo libri, versu hypermetro, ἣ φ. οὐκ εἶναι βιωτὸν ἀντὶ, vel ἀντὸς, τὸν βίον. βίος βιωτὸς est vita vitialis (Enn. ap. Cic. Lael. 6.), h. e. suavis, jucunda, ut βίος ἀβίωτος molesta, misera. F. ita infra 965. Eurip. Herc. fur. 1257. (1148.) ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ παροιθεν ἐν. Sp.

200. ὅπως post verba timendi habet vim negandi, ut ap. Latinos ut; quam particulam sequitur fut. indicat., quoties sermo est de re futura, quae latine reddi debet praesentis conjunct., ut h. l. ὅπως δεσπ. γενήσομαι, ut — uti possim, quia coecus sum. F. Idem notat antiptosis in verbis εἴν δύναμιν — ταύτης, quemadmodum Virg. Aen. 1, 573. urbem quam statuas, vestra est, ubi vid. Serv., et Plant. Epid. 3, 4. 12. istum quem quaeris, ego sum. S. Br. δέδοικα ἔχων δὴ τὴν δύναμιν, ἣν ὅμεις φατε ἔχειν με, πᾶς γενήσομαι ταύτης κύριος, quasi legisset ὅπως ἔχων τὴν δ., quod non inelegans.

201. gloss. cod. parisin. δεσπότης: κύριος. interpres quo pacto ego potentiae, quam vos dicitis habere me, hujus compos sum. Vigerus 8, 1, 7. „ἀλλὰ νῆ Δία, vel νῆ Δία ἀλλὰ, ironice pro at enimvero, scilicet, nimirum.“ cf. 22.

203. sic Harlej. 6307., Paria. 2712. inter versus, edd. ante Invern. et posteriores plurimae. 4 MSS., Invern., Bekk., δειλότατος. F. „nomini mascul. generis additum est adjectivum neutrius generis, quia locum attributi habet.“ Virgilianum Triste lupus stabulis comparat Girard. hunc atticisimam sustulit Invern., dum ex utroque cod. edidit δειλότατος. B. S. λέγεται περὶ τῶν πλουσίων, ὅτι δεῖλοι διὰ τὸ ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν χρημάτων.

- τοιχωρύχος τις διέβαλ'. εισδὸς γάρ ποτε
 205 * οὐκ εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲν λαβεῖν,
 εὐρὼν ὑπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
 εἰτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν.
 XP. μὴ νῦν μελέτω σοι μηδὲν, ὥς, ἔαν γένη
 ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
 210 βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Ἀνγκίως.
 ILA. πῶς οὖν δυνήσει ταῦτο δοῦσαι, θνητὸς ὢν;
 XP. ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ' ἔξ ὧν εἰπέ μοι
 ὁ Φοῖβος αὐτὸς, πυθικὴν σείσας δάφνην.

αἰνίσσεται δὲ εἰς Εὐριπίδην· ἐκείνος γάρ φησι (Phoen. 562.) δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον καὶ ὄν. ἀναφέρεται δὲ ἐπὶ θεῶν ἢ τῶν χρωμένων κατηγορεῖται. „itidem Eurip. Archelai fragm. 23. (Eurip. fragm. p. 85. nostrae ed.) πλοῦτις· ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία, δειλὸν δ' ἄμα.“ Be.

204. seqq. διέβαλ', calumniatus est. εισδύναι εἰς τὴν οἰκίαν (Pluti) est penetrasse in domum. (Hesych. et gloss. vett. in εισδύναι.) οὐκ εἶχεν οὐδὲν λαβεῖν est nihil omnino inde auferre posse. εἰτα eleganter post participia inferuntur in apodosibus. cf. 45. E F.

205. notanda synchysis, si quidem haec manns est Comici, quod addubites. codices nonnulli εἰς τὴν ο. fortasse Arist. dixit οὐκ ε. ἐκ τῆς οἰκίας ο. λ., cum constet, litteras κ et σ, item ν et σ finales, haud raro permixtas esse a librariis. potest quoque ut ad εισδὺς adscriptum εἰς τὴν οἰκίαν in ipsa poetæ verba irrepsit, fraudique fuerit genuinis.

208. μὴ—μηδὲν, noli sollicitus esse, bono esto animo. ὥς, nam, quippe. E F.

209. ἀνὴρ πρόθυμος. ἔαν προθυμηθῇς καλῶς μετελθεῖν ταῦτα τὰ πράγματα, ὥς τοῖς μὲν δικαίοις συνεῖναι, τοῖς δὲ πονηροῖς μηδαμῶς. S. „alii, ut Frischlin. et Be. (et B.) referunt τὰ πράγματα ad ipsam vi- sus restitutionem, hoc sensu; „si tu gesties ipse lumina oculorum tibi restitui, ita ut nobis, illa tibi restituere inatituentibus, inservias; quam interpretationem adjuvare magis videtur

atque adeo confirmare pronomen αὐ- τός.“ F.

210. ἀποδείξω. ἀποφανῶ, faciam, reddam, quatenus, quae quis fecit, ea ostendere aliis potest, ut explicat F. cf. Münter. — Ἀνγκίως. γεγόναι Ἀνγκίως διάφοροι. εἰς καὶς Αἰγύπτου· καὶ ἄλλος Ἀφαι- κίως καὶς, ὁ Λάκων, λέγεται Ἀνγκί- κίως, οὐ μνησθῆναι καὶ Θεόκριτος ἐν τῇ εἰς Διοσκουρούς ὕμνῳ, τῷ μὲν ἀναρχάξαντε δὴ φερέτην Διὸς νύκτα Δοιᾶς Λευκίπιοιο κόρας· δοιᾶ δ' ἄρα τῶγε Ἑσ- συμμένως ἐδίωκον ἀδελφεῶ, νύκτα Ἀφαικίως, Γαμβρό μελλο- γάμῳ, Ἀνγκίως καὶ ὁ καρτε- ρὸς Ἰθάς. δὲ ἐλέγετο εἶναι πάντη ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄρεα. οὕτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανόν τοῦ λόγου ἐπι- νενοήται, ὅτι πρῶτος οὗτος εὖρε μέ- ταλλα χρυσοῦ, καὶ σιδήρον, καὶ τῶν ἄλλων. — ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Ἀνγκίως καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄρεα, καὶ καταδύνων ἀργύριον ἀνα- φέρεται. E S. cf. Apollod. 3, 10, 3, 5., Palaeph. fab. 1. fuit unus Argonautarum. unde ὀξύτερον τοῦ Ἀνγκίως βλέπειν dicuntur, qui incredi- bili quadam oculorum acie valent. Lucian. Hermot. 20., t. 1. p. 759., ὑπὲρ τὸν Ἀνγκία δεδορκέναι, et pro Imagg. 20., t. 2. p. 500., ὀξύτερον δε- δορκέναι τοῦ Ἀνγκίως. E F. et B.

212. sperat id Chremylus propte- rea, quod Plutum abducere secum iussus est, qui tamen nemini videtur usui futurus esse, nisi visum recipiat.

213. vel lauream Pythiae intelligi dicit K., vel tripodem lauro redimi-

Π1. κάκιδος οὐκ ἔσονται ταῦτα;
XP.

215 Π1. ὁρῶτε.
XP.

φῆμί' ἐγώ.

μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ γὰρ.
ἐγὼ γὰρ, εἴ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δεῖ μὲ ἀποθῶναι,
αὐτὸς διυπράξω ταῦτα.

KA.

XP. πολλοὶ δ' ἔσονται χῆτεροι καὶ βούλη γ', ἐγὼ
ὅσοις δικαίοις οἴσιν οὐκ ἦν ἄλφειτα.

220 Π1. παπαί, πονηροὺς γ' εἶπας ἡμῖν ξυρμάχους.
XP. οὐκ, ἦν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμῶν.

KA.

XP. τοὺς ξυγγεώργους κάλεισον (ἐσθήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους),
ὅπως ἂν ἴσων ἕκαστος ἐνταυθοῖ πυρῶν

225 ἡμῖν μετὰσχη τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.
KA. καὶ δὴ βαδίζω· τουτοδὶ τὸ κρεάδιον

τί δρω; λέγε.

tum, vel alios ramos laureos, qui in
adyto Apollinis erant, quorum con-
cussione praesentiam dei significari
putabant. Virg. Aen. 3, 90. tremere
omnia visa repente, Lámínaque lau-
rusque dei etc. cf. 39., Ion. Eurip.
76., 80., 102. S. Junt. φασίν, ὡς πλη-
σίον τοῦ τρέποδος δάφνη ἴστατο, ἣν
ἡ Ποθία, ἡνίκα ἐχορηγῶσαι, ἔσειεν.
Seneca, quem B. laudavit, Oed. 227.
gemina Parnassi nivalis arx truncem
sonitum dedit, Imminens Phoebea
laurus fremuit, ac movit domum. de
laureto juxta templum Apollinis, quod
Trojae fuit, vide Eurip. Troad. 319.
215. ὁρᾶτε, videte, cavete, quo
sensu fere sequitur μὴ, vel ὅπως, ut
ne apud Latinos. Plaut. Capt. 511.
Hegio, vide sis, ne quid tu huic to-
mere innistas credere.
216. καὶ δεῖ Rav., Vatic., Dorv.,
alii ll. soloecce καὶ δεῖ. ed Wechel.
καὶ δὴ. D. καὶ δὴ, pro δὲ γ, de quo
vid. inprimis Meineke Cur. crit. p.
13. sequ.
219. ἀφίρον est farina omnis ge-
neris, sed proprie hordeacea, aucto-
ribus Etym. h. v. et Hesychio vv.
ἀφίρον et ἀλφειον, deum panis. a
parte dicta pro toto, res omnis in
miliaris, opes, velut in proverbio
οὐδὲν πρὸς τὰ ἀλφειον. sic nostris
dicere solent et καὶ καὶ καὶ καὶ, cum
significant inopem sive excaecum. d.
Girard, et F., qui laudat 623., 75.
Odyss. β', 354., Theophrast. Char.
16, 2.
220. τὸ καὶ καὶ σχετλιαστικὸν ἐν
ταῦθα. πονήρους δὲ ἐπικένει-
ται, ἀφίρους. — ἴσων τῷ ἀσθί
ἔχει τὰ πράγματα ἡμῖν. — S.
221. ἐξ ἀρχῆς καὶ λίαν, rursus
denovo, ut ait Plautus, cf. 25.
222. τοῖσιν Mutinenses libri, fere
antiquae edd., et Br. τοῖς Inverniz-
et alii, quod offendit τῷ ὁμοεισεῖν
τῷ, displicuitque etiam Hemsterhuis
atque Beckio.
227. καὶ δὴ β., jam abeo. — He-
sych. καὶ δὴ. ἐπὶ τοῦ ἡδὴ. E. F.
— τουτοδὶ D. auctore Dobræco. li-
bri τουτο δὴ, τουτο δὲ, τουτο δὲ. S.
τοῦτο τὸ καὶ, δ' ἐργάζεται ἀπὸ τῆς
θυσίας ἔχων τὰν ἀλφειον. οἱ γὰρ
ἐκ θυσίας ἰόντες ἀρεσκον ἐξ αὐτῆς

τῶν ἔνδοθεν τις εἰσενγκάτω λυβίων.

XP. ἔμοι μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.

230 σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων διαιμόνων,
εἴπω μετ' ἔμοι δεῦρ' εἶσιθ'· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ὅτιν, ἣν δὲ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως, κάδίκως.

IIA. ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν, νῆ τοὺς θεοὺς,

235 εἰς οἰκίαν ἐκάστοι' ἄλλοτρίαν πάνυ·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλυνσ' οὐδὲν αὐτοῖς πώποτε.
ἦν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχῳ,
εὐδὺς κατώρυνξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω,
κῦν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,

240 αἰτῶν λαβεῖν τι σμικρὸν ἀργυρίδιον,
ἔξαρκὸς ἐστὶ μηδ' ἰδεῖν με πώποτε·
ἦν δ' ὥς παρὰ πλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχῳ,
πόρναισι καὶ κύβοισι παρὰ βεβλημένους

τῆς θυσίας τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον
τινὶ. ἄλλως. ὅπερ ἤκουσ' ἄγοντες λει-
φθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας. ἔνιοι δὲ τὸ
λεβήτιον. gl. Dorv., codd. Br., Pa-
ris., κρεάδιον· τὴν χύτραν. gl. Paris.
κρεάδιον τὴν χύτραν λέγει, ἐν ᾗ τὰ
κρέα ἐδόνται, [καὶ κατεσθίονται,]
καὶ δαπανῶνται ἐψόμενα, ἦν ἐν τῇ
ὁδῷ ἄπερον χρεῖας ἔνεκα. variantem
scripturam istam τὸ λεβήτιον prae-
ferebat Br., i. e. τὴν χύτραν. „Ol-
ulam,” inquit, „manu gestabat Cario,
in qua erat frustum carnis, immola-
tae victimae pars“ etc.

238. καὶ δίκ., καὶ δ. τὸ ἀδίκως
ἀπλῶς ἐξήρκεται, ὅσον ἀπάσῃ τέχνῃ.
— ἄλλως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ.
οὕτως Ἀττικοί. S. conferri jubet Be.
Equ. 256. (κακῶς καὶ δίκαια, κα-
δίκαια), Acharn. 342. (ἴαν τις αὐτοῦς
ἐλόγῃ — καὶ δίκαια, καδίκαια), An-
droid. initio orat. de myster., Oratt.
Reisk. t. 4. (κακῶς ποιεῖν ἐκ παν-
τός τρόπου, καὶ δικαίως, κάδίκως),
Terent. Andr. 1, 3, 9. secundum
Bentl. qua jure, qua me injuria, i.
e. quovis modo.

234. ἀχθομαι, βαρύνομαι. gl. Pa-
ris. F. „proprie significat onere,
pondere, premere, gravare; deinde ae-
gre fero, doleo, piget me etc.

235. ἄλλοτρίαν. ἑτέρην. πάνυ.

τοῦτο πρὸς τὸ ἀχθόμεναι συναπτεῖον.
gl. Paris.

237. εἰς. ὡς Junt. 2. 3., Bentl.
Porsen., Dobr., D. cf. 242. εἰς φει-
δωλὸν est in domum avari, ὡς sive
πρὸς φειδ. ad avarum, ubicunque
conveniendi ejus copia est, ut docet
Reiz. libro inscripto Prosodiae gr.
accentus inclinatio, p. 37. seu p. 56.
sequ. ed. Wolf., qui et ipse confe-
rendus est. utrumque igitur dici po-
test, etsi rectius est ὡς φειδωλόν. —
F. φειδ. ductum est hoc voc. a
v. φείδομαι, ut ἀμαρτῶδης a v.
ἀμαρτάνω: cujusmodi adjectiva stu-
dium indicant et assiduitatem actio-
num earum, quae verbis significantur.

238. κατῶρ., defodere solet. vide
F., et grammaticos.

241. ἐξ. ἐστὶ. ἀπαρνεῖται. gl. Pa-
ris. Atticis familiaris locutio, nec
poëtis modo, sed etiam oratoribus. v.
Nub. 193. Antiphon or. 14. p. 113.
ὁ δὲ διὰ τέλους ἔξαρκος ἦν etc. E Sp.

242. παρὰ πλ. ἄφρονα, μωρὸν,
ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διαπεπτω-
κότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ.
ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία παραπεπλη-
γμένη ἐστὶ διάνοια. S. παραπεπλη-
γμένος Lysistr. 764., φρενόπληκτος
Aeschyl. Prom. 1053. E Be.

243. κύβοισι. de lusu tesserarum

ΠΛ. κακῆνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα;

ΧΡ.

φήμ' ἐγώ.

215 ΠΛ. ὀρᾶτε.

ΧΡ.

μὴ φρόντιζε μηδέν, ὦ 'γαθέ·
ἐγὼ γὰρ, εἴ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δεῖ μὲ ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

ΚΑ.

κἄν βοῦλῃ γ', ἐγώ.

ΧΡ. πολλοὶ δ' ἔσονται χᾶτεροι νῦν ξύμμαχοι,
δοσὶς δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιστα.

220 ΠΛ. παπῶ, πονηροὺς γ' εἴπας ἡμῖν ξυμμάχους.

ΧΡ. οὐκ, ἦν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.

ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμών.

ΚΑ.

τί δρῶ; λέγε.

ΧΡ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεισον (εὐρήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους),

225 ὅπως ἂν ἴσῃν ἕκαστος ἐνταυθαῖ παρῶν

ἡμῖν μετὰσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.

ΚΑ. καὶ δὴ βαδίζω· τουτοδὶ τὸ κρεάδιον

tum, vel alios ramos laureos, qui in
adyto Apollinis erant, quorum con-
cussione praesentiam dei significari
putabant. Virg. Aen. 3, 90. tremere
omnia visa repente, Límínaque, lau-
rusque dei etc. cf. 39., Ion. Eurip.
76., 80., 102. S. Junt. φασίν, ὡς πλη-
σίον τοῦ τρέποντος δάφνη ἴστατο, ἦν
ἡ Πυθία, ἡνίκα ἐχρησμάδι, ἔστιεν.
Seneca, quem B. laudavit, Oed. 227.
gemina Parnassi nivalis arx truncem
sonitum dedit, Imminens Phoebea
laurus fremuit, ac movit domum. de
laureto juxta templum Apollinis, quod
Trojae fuit, vide Eurip. Troad. 319.

215. ὀρᾶτε, videte, cavete, quo
sensu fere sequitur μή, vel ὅπως, ut
ae apud Latinos. Plaut. Capt. 511.
Hegio, vide sis, ne quid tu huic te-
mere insistas credere.

216. καὶ δεῖ Rav., Vatic., Dorv.,
Paris. 2712., Br., καὶ δοῖ 1. Cantabr.
alii ll. soloeca κἄν δεῖ. ed Wechel.
κἄν δῇ. D. κἄν δῇ, pro δέῃ, de quo
vid. inprimis Meineke Cur. crit. p.
13. sequ.

219. ἄλφιτον est farina omnis ge-
neris, sed proprie hordeacea, aucto-
ribus Etym. h. v. et Hesychio vv.

ἄλφιτον et ἄλευρα, dein panis, et,
parte dicta pro toto, res omnis fa-
miliaris, spes, velut in proverbio
οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιστα. sic nostrates
dicere solent er hat kein Brod, cum
significent inopem sive egenum. cf.
Girard., et F., qui laudat 628., 758.,
Odys. β', 354., Theophrast. Char.
16, 2.

220. τὸ παπᾶ σχελιαστικὸν ἐν-
ταῦθα. πονήρους δὲ ἐπιπόνους,
ἀτυχεῖς, ἀθλίους. — ἴσῃν τῷ ἀσθε-
νεῖς, ἀπράκτους· ὡς φαμεν ποτὶς
ἔχει τὰ πράγματα ἡμῖν. — S.

221. ἐξ ἀρχῆς πάλιν, rursus
denuo, ut ait Plautus. cf. 25.

224. τοῖσιν Mutinenses libri, fere
antiquae edd., et Br. τοῖς Inverniz-
zii codd., Dorv., Junt 2. et 3., Bekk.
et alii, quod offendit τῷ δημοκρατεύ-
τῳ, displicuitque etiam Hemsterhusio
atque Beckio.

227. καὶ δῇ β., jam abeo. — He-
sych. καὶ δῇ· ἐπὶ τοῦ ἥδη. E F.
— τουτοδὶ D. auctore Dobraeo. li-
bri τοῦτο δῇ, τοῦτο δὲ, τουτὶ δέ. S.
τοῦτο τὸ τὸ κρ, δ' ἐρχεται ἀπὸ τῆς
θυσίας ἔχων τῶν Ἀλφῶν. οἱ γὰρ
ἐκ θυσίας ἴοντες ἔφαρον ἐξ αὐτῆς

τῶν ἐνδοθέν τις εἰσενγκάτω λυβίων.

XP. ἔμοι μελήσει τοῦτο γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.

230 σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
εἴπω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ὅτιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως, κἀδίκως.

IIA. ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, νῆ τοὺς θεοὺς,

235 εἰς οἰκίαν ἐκάστοτ' ἄλλοτρίαν πάνν·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλωσ' οὐδὲν αὐτοῖ πώποτε.
ἦν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχῃ,
εὐδὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω,
κἂν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φιλος,

240 αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον,
ἔξαφνός ἐστι μὴδ' ἰδεῖν με πώποτε·
ἦν δ' ὥς παρὰ πλὴγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχῃ,
πόρναισι καὶ κύβοις παρὰ βεβλημένους

τῆς θυσίας τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον
τινὲς. ἄλλως. ὅπερ ἤμουν ἄγοντες λει-
φθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας. ἔνιοι δὲ τὸ
λεβήτιον. gl. Dorv., codd. Br., Pa-
ris., κρεαδίον· τὴν χύτραν. gl. Paris.
κρεαδίον τὴν χύτραν λέγει, ἐν ᾗ τὰ
κρέα ἐδοῦνται, [καὶ κατεσθίουται,]
καὶ δαπανῶνται ἐφόμενα, ἦν ἐν τῇ
ὁδῷ ἄπερον χορείας ἔνεκα. variantem
scripturam istam τὸ λεβήτιον prae-
ferebat. Br., i. e. τὴν χύτραν. „Ol-
ulam,” inquit, „manu gestabat Cario,
in qua erat frustum carnis, immola-
tae victimae para” etc.

233. καὶ δικ., καὶ δ. τὸ ἀδίκως
ἀπλῶς ἐξήκται, ὅσον ἀπάσῃ τέχνῃ.
— ἄλλως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ.
οὕτως Ἀττικοί. S. conferri jubet Be.
Equ. 256. (κακῶς καὶ δίκαια, κἀ-
δικα), Acharn. 342. (ἐάν τις αὐτοὺς
σέλογῃ — καὶ δίκαια, κἀδικα), An-
droid. initio orat. de myster., Oratt.
Reisk. t. 4. (κακῶς ποιεῖν ἐκ παν-
τός τρόπον, καὶ δικαίως, κἀδίκως),
Terent. Andr. 1, 3, 9. secundum
Bentl. qua jure, qua me injuria, i.
e. quovis modo.

234. ἀχθομαι, βαρύνομαι. gl.
Paris. F. „proprie significat onere,
pondere, premere, gravor; deinde ae-
gre fero, doleo, piget me etc.

235. ἄλλοτρίαν. ἐξήγησ. πάνν.

τοῦτο πρὸς τὸ ἀχθῶμαι συναπτέον.
gl. Paris.

237. εἰς. ὡς Junt. 2. 3., Bentl.
Porson., Dobr., D. cf. 242. εἰς φει-
δωλὸν est in domum avari, ὡς sive
πρὸς φειδ. ad avarum, ubicunque
conveniendi ejus copia est, ut docet
Reiz. libro inscripto Prosodiae gr.
accentus inclinatio, p. 37. seu p. 56.
sequ. ed. Wolf., qui et ipse confe-
rendus est. utrumque igitur dici po-
test, etsi rectius est ὡς φειδωλόν. —
F. φειδ. ductum est hoc voc. a
v. φείδομαι, ut ἀμαρτάνω a v.
ἀμαρτάνω: cujusmodi adjectiva stu-
dium indicant et assiduitatem actio-
num earum, quae verbis significantur.

238. κατὰ φ., defodere solet. vide
F., et grammaticos.

241. ἐξ. ἐστὶ. ἀπαρνεῖται. gl. Pa-
ris. Atticis familiaris locutio, nec
poëtis modo, sed etiam oratoribus. v.
Nub. 193. Antiphon or., 14. p. 113.
ὁ δὲ διὰ τέλους ἔξαφνος ἦν etc. E Sp.

242. παρὰ πλ. ἄφρονα, μωρὸν,
ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διακεπτα-
κῶτων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῖ.
ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία παραπεπλη-
γμένη ἐστὶ διάνοια. S. παραπεπλη-
γμένος Lysistr. 764., φρενόπληκτος
Aeschyl. Prom. 1053. E Be.

243. κύβοις. de lusu tesserarum

γυμνὸς θύρουζ' ἐξέπεισον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

245 XP. μετρίον γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε,
ἐγὼ δὲ τοῦτου τοι τρόπου πῶς εἰμι' αἰεὶ
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὥς σὺδεῖς ἀνὴρ,
πύλιν τ' ἀνυλῶν, ἥνικ' ἄν τοῦτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσώμεν, ὥς ἰδεῖν σε βούλομαι

250 καὶ τὴν γυναικα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
δὴν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ...

IIA.

πείθομαι.

XP. τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθ' ἔλγῃ;

KA. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φραγόντες, i. t. c.

vide, quos F. laudat, Meursii Graeciam ludibundam in νυβέλᾳ, Suterii Palamedem, Lugd. Bat. 1625. editum, et Senftlebenii Pauwiique libros de Alea. — παρὰ β. ἐκδομένος. gl. parisin. Max. Planudes περὶ γαρμ. apud Bachmann. Anecd. gr. 2. p. 90. παρὰ β. ἀλλεται, φησικαυθύνωσιν ποιῶν.

244. γυμνὸς, γυμνηλὸς, nudus, inops. v. H. Hesych. h. v. E F. ἐν ἄκ. τῷ ἐλαχίστῳ, ὃ οὐκ οἶόν τι διακοῦσαι διὰ τὸ βραχέστατον τοῦ χρόνου. πεποιήται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆσαι. E S. Etym. M., Moeris et Harpocrat., momento Sp., ἀκαρῆ: μικρόν. Hesych. ἀκαρῆ: βραχὺ, ταχέως. ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, momento temporis, dixit Lucian. Timone c. 23. et Jove confut. c. 8. etc.

245. μετρ. ἐλεσθέρου, μέτρον καὶ τάξις ἔχοντος ἐν τῷ βίῳ. gl. paris. F. „ἐπιτυχάσθαι μετρίον ἀνδρὸς est venire in acdes viri moderati, h. e. neque avari, neque prodigi.“

246. κακοφάνως plerique ll. τοῦτου τοῦ τρόπου. Rav. et Elbing. τοῦτου τρόπου. placeret etiam τοῦδέ τοι, vel τοῦδε τοῦ τρ., et eadem de causa Ran. 530. scripserim καὶ τοῦτό γ' αὐτοῦ τοῦτρον. τοῦτόν, quem dicet. — πῶς indefinite dici ab Atticis observant F. Münsterus, ita ut latinae particulae fere respondent, velut Aeschin. Socr. 2, 17., Aslian. V. H. 12, 1.

247, 8. χαίρω junctum participiis

reddi potest adverbio libenter. φ. ε. δ. ὥς ο. ἀνὴρ est longe parcissimus, quod circuitionis genus Latini a Graecis acceperunt. elegantia ejus exiit inde, quod rem ita exprimit, ut ejus magnitudo magis aperta pateat. v. Valck. ad Phoen. p. 537. — τοῦτόν, τοῦ ἀναλίσκειν, quod absolute dicitur pro ἀναλίσκειν τὰ χεῖματα, sumptus, impensas, facere. — F.

251. πείθομαι. χαρίεντως τοῦτο. οἶδα γὰρ, φησὶν, οὐ καὶ τέκνων προσημῆς τὸν πλοῦτον. S. ambiguous esse poterat, utrum diceret obsequer tibi, an fidem habeo. — Nunc Chremylus et Plautus domum intrant. B.

253. Redit in scenam Carion cum senibus ruricolis, quos convocare jussus erat 223. sequi. — B. haud inepte cum hisce Plautum comparaveris Pecnulo, act. 3. sc. 1. πολλὰ, πολλάκις. τῷ δεσπ., τὸν τῷ δ. Gir., Μῆνι. ταῦτόν δ. φ. α. γ. ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πέντας μετασχόντες. θύμον γὰρ ἔστιν εἶδος βοτάνης εὐτελεσῶς. — ἀντὶ τοῦ ὃ δίκαια καὶ εὐτελεῖ θελόντες δοθῆναι διὰ τὸ μὴ ἰσθλῆναι ἀδικεῖν. ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει. οὐδετέρως δὲ τὸ θύμον λέγεται, (sed etiam masculino genere laudari a vett. grammaticis ait F. secundum S. ad 283. et Suid. in θύμοι.) καὶ βραχυπαράληκτος, καὶ βραχυτόνως. ἐκτενόμενον γὰρ, καὶ ἐξτενόμενον, καὶ ἀρσενικῶς κληνόμενον, δηλοῖ τὴν φύξην. S. F. „θύμον Hesych. interpretatur τὸ σκόροdon, allium; sed alii grammata-

- ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί,
 255 ἔτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
 ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἥ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.
 ΧΟ. οὐκ οὖν ὀρᾷς ὀρῶμενους ἡμῖς πάλαι προθύμως,
 ὥς εἰκὸς ἔστιν ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἡδῃ;
 οὐ δ' ἄξιόις ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι,
 260 διου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμῖς.
 ΚΑ. οὐκοῦν πάλαι δήπου λέγω, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκοῦσαι.

tici (S. ad 283., S. Dorv. h. l., et Moschopol. Eclog. att. h. v.) tradunt, *θύμον* in lingua attica idem valuisse, quod in oratione Graecorum communi *βολβός* et *ἀγριοκρόμμον*, h. e. cepa agrestis, silvestris, hac cepae Athenis erant cibis hominum tenuium et inopum, id quod praeter S. ostendit locus Antiphani Athen. 2, 19. p. 60. add. Lucian. Tim. c. 56., Ernest. ad Callim. fragm. 261. p. 533., Herat. Ep. 1, 21, 21. itaque *ὁ τῷ δεσπ. τ. θύμον φαγ.* est *vesc.* qui in eodem cum *λερο μοο inopia vixistis*. non temere hanc significationem vocis addubitat Schneider. in lex. v. *θύμος*. cf. Billerbeck, Flora class. p. 157., qui et ipse annotavit, *thymo cum melle et aceto vesci solitos esse veteres*. Voss. *O ihr, die oft mit meinem Herrn geschmaust von Einem Isop*.

254. *δημόται*. ἤτοι οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου. gl. parisin. *δημόται* sunt *populares* (Terent. Eun. 5, 9, 1., Adelph. 2, 1, 1.), h. e. qui sunt de uno eodemque populo, pago. scilicet Attica divisa erat in certas civitates (*δήμους*, *populos*, *Cantons*), a quibus cives athen. nominabantur, ut cives rom. a tribubus etc. F. τοῦ πονεῖν ἔρ. φιλόπονοι, φίλεργοι. Gir. laboriosi. F.

255. *ἐγκον.* ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖτε, *ταχύνετε*. ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἡ ἀπὸ τῶν ἀδλητῶν ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον etc. S.

256. *ἀκμή* proprie est *muero*, *cupis*, *acies*. v. gloss. vet. deinde ita dicitur id, quod summum est in re quaque, et refertur vel ad poma, ita ut significet *maturitatem*; vel ad aetatem, ita ut indicet *florem aetatis*, *pubertatem*, vel ad *aliam rem*

quamvis. itaque h. l. est *articulus temporis*, h. e. *momentum temporis* rei gerendae opportunum. — *ἀμύνειν* pr. est *propulsare*, deinde *opem ferre*, *succurrere*. v. Kuster. de Verb. med. 1, 34. h. l. *ἀμ. τῇ ἀκμῇ* est occasionem ditiendi amplecti, eaque uti: nam qui eam amplectitur, ei quasi succurrit. E F. *παρόντ'*, i. e. *παρόντα τινὰ*, Bos. Animadv. p. 5. et Dawes. Misc. crit. p. 190. etiam Gl. paris. *ἥ δεῖ παρόντ'*, καθ' ἣν ἀκμῇ (sic ed. Beck., sed videtur scribendum esse *ἀκμῇ*). δεῖ παρόντος βοηθεῖν. vulgo libri *παρόντας*, ruente versu.

257. *προθ. συντόμως*, *δεικτικῶς*. (imo *δεικτικῶς*, *libenter*.) — S. „πάλαι arbitror verti posse *jam*, *jamdudum*: nam praeter S. etiam Favonius ex Eustathio refert, ap. Atticos, imprimisque Arist., *πάλαι* de tempore admodum brevi dici. (cf. 637., 933.) scil. senes illi coeperant, conspecto Carione eminus, ad eum pergere“ etc. F. sive potius cum eo jam abibant, paulo tamen tardius, utpote senes. B.

258. ὥς εἰκὸς ἔστιν ὀρᾶν. gl. paris.

259. *ἄξιόν* proprie est *dignum*, *conveniens*, *consentaneum* putare, deinde *velle* (Theophr. Char. 6, 2.), *postulare*, ut h. l. F. ἴσως. cf. 148. Du aber meinst wohl laufen soll ich, eh' du nur gesagt mir, Aus welchem Grund dein Herr an uns ergehen liess die Ladung.

260. frustra Invern. et alii ex Rav. *διου γ. μ' ὁ δεσπ. ὁ σὸς κέκληκε* *281.* δεῖσο, quod sublectum 281.

261. *δήπov*, scilicet. *εἰρωνικῶς* dictam. vid. Viger. 8, 5, 8.

ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμῶς ἡδέως ἄπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.

ΧΟ. ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρῶγμα τοῦθ' ὃ φησιν;

265 ΚΑ. ἔχων ἀφίκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὃ πόνηροι,
ῥυπῶντα, κοφόν, ἄθλιον, ῥοσόν, μυδῶντα, νωδόν,
οἶμαι δὲ, νῆ τὸν σθρανόν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

ΧΟ. ὦ χρυσὸν ἀγγελίας ἐπῶν, πῶς φῆς; πάλιν φράσον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἦκειν χρημάτων ἔχοντα;

270 ΚΑ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρὸν.

ΧΟ. μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀξήμιως, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;

ΚΑ. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φέσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα
ἡγεῖσθαι μ' εἶναι, κοῦδέν ἂν νομίζεσθ' ὑγιὲς εἶπεῖν;

275 ΧΟ. ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος· αἱ κνήμαι δέ σου βοῶσιν

263. ψυχροῦ βίου. ἤγονν καλαι-
πώρου. — S. Soph. Antig. 88. θερ-
μὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, ψυ-
χροῖσι, futilibus, quae non tanti fa-
cienda sunt. vide annotata ad eum
locum. — δυσκόλου, aerumnosi,
molesti.

265. πόνηροι, γεωργοί. gl.
Dorv., paris. Hesych., laudante Sp.,
πόνηρον (perperam libri πονηρόν):
ἐπίκονον, κακοπαθῆ, et similiter
Eustath. Comment. in Eth. ad Ni-
com. p. 43. πόνηρον: ἐπίκονον. B.
„Dicuntur ita, quia erant agricolae,
atque adeo laboriosi.“ Sic sane est;
nec tamen negaverim, servum joco-
sum ex industria uti ambiguo vocabu-
lo, ut etiam πονηροῦς intelligere pos-
sint spectatores. cf. 488.

266. ῥυπ. αὐχμοῦ μετόν. — Junt.
κυρόν, κυρόν. ῥυσόν δὲ ῥυτί-
δας ἔχοντα. νωδόν δὲ ὀδόντας μὴ
ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας. — ψωλόν δὲ
ἀσχημόνα κατὰ παρέκτασιν τοῦ μο-
ρόν. (imo verpum, recutitum: nam
illud est πολόεις, ut monuit F. nec
ita male Eckardus Obs. phil. ex
Arist. Plut. p. 24. sequ. Judaeum pu-
tat intelligi, quae gens jam isto tem-
pore per varias regiones dispersa
erat.) μᾶδωντα δὲ φαλακρόν, κα-
θόλου τριχας μὴ ἔχοντα.

267. νῆ τὸν οὐρ. cf. 129.

268. χρυσὸς ἐκῶν dictum est pro

χρυσά ἐση, ut 526. δαπάναι ἱματίων,
pallia sumptuosa, etc. F.

269. minus recte ll. affirmative δη-
λοῖς — ἔχοντα. — αὐτόν, ἱερὸν,
dominum. — „σωρὸν χρημάτων,
ut Plautus Merc. 3, 4, 56. Non ho-
minem mihi, sed thesaurum nescio
quem memoras mali.“ Br.

270. μὲν οὖν, imo σκο, ut 287.
cf. Viger. 8, 8, 18. ἔγωγε, scil.
δηλῶ. F.

271. φαν. ἀπατήσας. gl. paris.
S. — φενάκη δὲ κυρίως ἡ προσ-
θετὴ καὶ ἐπιτηθευτὴ κόμη, ἀπὸ
τῶν κατεφύσηκτιων γυναικῶν, καὶ
οὕτως ἀκατωσῶν διὰ τὸ ἱπλάσκειν
τῆς κόμης. cf. 280., Ran. 872.

272. καὶ ταῦτ'. cf. 17.

273. πάντως γὰρ. ἀληθῶς γὰρ
νομίζετέ με τοιοῦτον ἄνθρωπον εἰς
ἅπαντα etc. S. τοιοῦτον. ἀκατεῶ-
να. gl. Dorv. (φέναια.) εἰς τὰ
πάντα, vel εἰς ἅπαντα, ut S. legit,
est omnino, ita ut ἄνθρωπος —
πάντα sit homo totus a natura com-
positus e fraudibus. E F.

274. δν. vid. annot. ad 148.
ὕγιες, ἀληθές. E gl. paris.

275. ὡς σεμνός. κατ' εἰρωνείαν.
(κρανία, severus. severo vultu verba
πάντως — εἰπὴν pronunciataverat Ca-
rio, ut monet F.) οὐπίτερ. ὁ ἀξίως
ἐπιτρίψεως, τῆς ἀπωλείας. gl. paris.
cf. 120., 614.

το ὃ, τοῦ, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

ΚΑ. ἐν τῇ σοφῇ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα σου δικάζειν.

276. non σχετλιαστικὸν h. l. est τοῦ, sed potius gaudentis, sive gestientis, ut ap. Platonem. vid. Schneider. lex. gr. h. v. joco simili servus Plautinus Capt. 3, 4, 118. quid cessatis, compedes, Currere ad me, mecumque amplecti crura, ut vos custodiam? S. τὰς χοίν. κ. τὰς πέδας. ἐν τῇ εἰδικῇ καὶ τὸ γενικὸν ἐπήγαγεν· αἱ γὰρ χοινικίδες πίδααι τινὲς εἰσι· χοίνιξ δὲ πᾶν περιφερέε· διὸ καὶ τὸ μέτρον χοίνιξ καλεῖται. F. „χοίνικες sunt servi, ligna crassa et rotunda, in quae pedes et crura servorum, omninoque captivorum, arctabantur: unde etiam ξυλοπίδααι dicta sunt“ etc.

277, 8. S. — ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν δικαστήρια, καὶ ἐν τισὶ μὲν εἰδικὰ ἐπὶ φρονικῶν πραγμάτων, ἐν τισὶ δὲ περὶ δημοτικῶν· καὶ ἕκαστον δὲ τούτων εἶχεν ἕν τι στοιχείων εἰδικὸν ὄνομα· οἷον ἦν τι τῶν δικαστηρίων λεγόμενον ἄλφα, ὁμοίως ἄλλο λεγόμενον βῆτα, ἄλλο γάμμα, καὶ ἕξῃς τὸ δ, καὶ τὸ ε, καὶ ἕως τοῦ κ. (cf. Concion. 683. seqq.) δέκα γὰρ ἦν (pro numero tribunalium) τὰ δικαστήρια τὰ πάντα ἐν Ἀθήναις, καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἕκαστον δικαστηρίου ἐγγράφατο πυρρῶν βάμματι τὸ στοιχείον, ὥστιν τὸ δικαστήριον ἀνομαζέτο. ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις, (quingenes judices fere in singulis judiciis judicasse, ostendit Matthiae diss. 2. de judiciis Athen. in Misc. philol. vol. 1. part. 3. p. 252. — B. cf. Körpei Gesetzgebung d. Gr. pagg. 612. seqq.) ἕκαστος καθ' ἕκαστον δικαστήριον εἶχε δέλτον, τουτέστι πινακίδιον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένοι ἦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τοῦ δικαστηρίου. εἶχε δὲ καὶ δάβδον ἅμα τῷ πινακιδίῳ, καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ δάβδῳ ἦν τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον· ὅτε οὖν συνέβαινε καιρὸς τοῦ δικάζειν, ἤρχοντο πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ἀγορὰν, κακεὶ κληροὺς ἔβαλλον, καὶ ὅστις ἂν ἐκλήροσθαι κληρὸν ἔχοντα τὸ α, ἀπῆρχετο εἰς τὸ α δικαστήριον· ὁμοίως εἰς τὸ β, καὶ τὰ ἑφεξῆς, ἀπῆρχοντο. καὶ πρῶτον μὲν εἰδείκνυε τῷ

κλήρῳ τοῦ δικαστηρίου τὸν κληρὸν τοῦ στοιχείου· ὃ δὲ κλήρῳ λοιπὸν εἰδίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ, καὶ τὴν δάβδον, εἰτα οὕτως εἰδικάζειν. εἰ δὲ τις δικαστὴς εἰσῆι μὴ κληρωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, διαφόρως ἐξημίουτο. — (ἅλλως.) τοῦτο δὲ ἐγένετο, ἵνα μὴ διαφθέρῃ τις τὸ δικαστήριον, ἀκρίτως ἐρχομένων τιῶν χωρὶς κλήρου εἰς τὸ δικαστήριον δικάζειν. τὸ δὲ ὃ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι τοιοῦτόν ἐστι. τοῖς λαχοῦσι δικάσαι ἐπιειδοῦσιν ἕκαστῳ σύμβολα δίδονται δημόσια παρὰ τῆς ἐπὶ τούτων (τούτῳ) ἐληχρῆς ἀρχῆς, ἵνα ἐξίστηναι καὶ τοῦτο προσφερόντες λαμβάνουσιν τὸν δικαστικὸν μισθόν. εἰπὼν οὖν σοφὸν ἐπήγαγε Χάρων· δεῖον δὲ εἰπεῖν ὃ Ἀρχων τὸ σύμβολον δίδωσιν, ὅς ἐστιν ὁ μισθὸς ὁ δικαστικός, εἰπεν ὁ Χάρων, ὡς γερόντων αὐτῶν, καὶ μελλοθανάτων. „horum summa huc reddit. Plura erant Athenis δικαστήρια sive tribunalia, in quibus judices ex 10 tribubus attica sorte electi jus dicebant. sortitio autem ad hunc modum fiebat. cum singula δικαστήρια insignita essent nomine litterae alicujus alphabeticae, is, cui ex gr. in sortitione obtigerat littera Alpha, juris dicundi causa adibat δικαστήριον A dictum; cui littera B, is δικαστ. B, et sic deinceps. cf. S. infra ad 968. et 1163. ad hunc igitur morem alludens Car., cum Chorum ridere vellet, ut constantem ex senibus jam decrepitis et capularibus, ait „Cum per litteram, quam sortitus es, tibi jus dicendum sit (in tribunali oportebat eum dicere, sed praeter expectationem et risus gratia dicit) in loculo (vel capulo), Charonte tibi symbolum (i. e. baculum judiciale) dante, tu adhuc ire cessas?“ (ita K. secundum recentiores edd. in quibus ἐρωτηματικῶς legitur σὺ δ' οὐ βαδ.; sed vett. affirmate σὺ δ' οὐ βαδίζεις, — nos, ut Bekk.) ΕΚ. — Junct. ἐστι δὲ ἡ σύνταξις σολοικοφανής· λαχόντες γὰρ τοῦ γράμματος σου ὥφειλεν εἰπεῖν, ὃ δὲ εὐθείαν ἔθηκεν ἀντὶ γενικῆς,

σὺ δ' οὐ βαδίζεις, ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι.

ΧΟ. διαβράζεις, ὡς μόθων εἰ καὶ φάσει κόβαλος,
280 ὅστις φενακίζει, φράσαι δ' οὐπω τέτληκας ἡμῖν,
δοῦν χάριν μὲν ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκλεται δεῦρο·
οἱ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως
δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.

ΚΑ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύνψαιμι· τὴν Πλοῦτον γὰρ, ὧνδρες, ἦκει
285 ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ἑμῶς πλουσίους ποιήσει.

ΧΟ. ὅντως γὰρ ἔστι πλουσίους ἅπασιν ἦμιν εἶναι;

ΚΑ. νῆ τοὺς θεοὺς, Μίδα μὲν οὖν, ἦν ὧς ὄνον λάβητε.

ΧΟ. ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὅψ' ἥδονῃς, εἴπερ λέγεις ὅντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.

ἀπικρῶ ἔδει χρησάμενος· ἔθος γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτω ποιεῖν ἐπὶ τῶν οὐδετέρων μετοχῶν etc. eum morem Atticorum nominativum pro genitivo absoluto consequentiae usurpandi H. illustrans laudat Ach. 1102., Lysistr. 13., Gregor. Cor. de Dial. attica p. 15. sequi. ed. Koen. etc. cf. Matth. gr. §. 562., Soph. Philoct. 1211. ceterum 2 MSS., ed. 1. ejusque S. pariter atque editionis Flor., λαῶν, quod probat Dawes. Misc. crit. p. 124., assentiente Br. sed recte se habent vulgata, quorum hic sensus est tu vero non abis, cum tabella a te educta iudicium sortita sit in capulo. similiter Comicus jocatur 968.

279. διαβράζει. rumparis, percas. vox Atticis scriptoribus familiaris, ut notavit Sp., collatis 888., Concion. 798., Vesp. 162. etc. S. μόθων. εἶδος αἰσχροῦ καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως. οἱ δὲ Λάκωνες τοὺς παρατρεφόμενους τοῖς ἡλευθέροις παιδᾶς μόθωνας καλοῦσιν. ἄλλως. μόθων, φλύαρος, φορετικός, ἄτιμος, αἰσχρός. — cf. grammaticos, et de turpi ista saltatione Equ. 643., Eurip. Bacch. 929., Athen. 14. p. 618., a quo inter saltandi ad tibiam genera refertur, ut Sp. annotavit. — κόβαλος. κόβαλοι δαίμονες εἰσὶ τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον. S. gl. Victor. ἀπατεῶν. gl. Dorv. ὀβριστής. cf. Schneideri lex. gr. h. v., Equ. 270., 316., 418., 584., ubi vid. Schol.

280. φενακ. cf. 271. τέτληκας,

ὀπέμιναι. gl. paris. sustinuiati, dignatus es.

283. διεκπερ. ἀντὶ τοῦ παρατρεφόντες καὶ παρατρέγοντες θῦρ τῆς ἄγαν σπουδῆς καὶ αὐτὰς δὴ τὰς τῶν θύμων ῥίζας πολλῶν ὄντων, ἃς ἐξ ἔθους εἴχομεν συλλέγειν. Junt. Aeschyl. Pers. 485. διεκπερῶμεν Φωκίαν χθόνα. Eurip. Hypsipyles fr. 4, 8. ἄπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν, per quae naturae necessitate transcendendum est. Be. prae studio sequendi Carionem ne fami quidem se consuluisse dicunt, h. e. summa alacritate seculos esse. E F. de θύμοις cf. 253.

285. ita plerique codd., Br. etc. Rav. et alii quidam libri ἡμᾶς. B. „ὅπως praeplacet, quum dicere Carionem oportuerit, quod ad senes pertineret.“

286. ἔστι, ἔξεστι. F. ἡμῖν (sic) εἶναι. ἐν Σοφοκλεῖ (Aj. 679.) εἴρηται περὶ τοῦ ἡμῖν, ὅτι καὶ βραχὺ ἔστι, διὸ καὶ ὀξύνεται. Paris. cf. Herm. de emend. gr. gr. 1. pp. 79. seqq.

287. Μίδα. i. e. dñissimos. vide Ovid. Met. 11, 92. seqq., Hesyech. h. v., Apostol. Proverb. 13, 19. E F.

288. ὥς est quam; ἥδυσθαι et τέρπεσθαι lactari, gaudere. nam animus commotus linguam jubet multiplicare verba, ut Pac. 291. — F.

290 ΚΑ. καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελὸν τὸν Κύκλωπα
i. t. c. σύστ. α'.

μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὥδῃ παρενσαλεύων,
ἡμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα, τέκεα, θαμίν' ἐπαναβο-
ῶντες,

βλήχόμενοι τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, i. t.

5 ἔπειθ' ἀπεψαλημένοι τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε. i. t. c.

295 ΧΟ. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸν τὸν Κύκλωπα
ἀντισύστ. α'.

βλήχόμενοι σὲ τουτονὶ πεινῶντα καταλαβόντες,

290. ἡ τοῦ Κύκλωπος ἱστορία δῆλη, ὅτε ποιμὴν ὢν καὶ λύραν κα-
τάραμ ἤγειτο τοῖς αὐτοῦ θρέμμασι,
καὶ θύει αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ἐντύφλωσεν.
ὥσπερ σὺν ἐκείνῳ, οὕτω καὶ οὗτος
ἦν πρὸς τοὺς γέροντας, ἄδων καὶ
πορευόμενος μετ' αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ
θρεττανελὸν τῆς λύρας ἀπήχημα,
καὶ οὐ συνάπτεται πρὸς τὴν σύντα-
ξιν, ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς ᾄδει, τοῦ-
τον χάριν ἐνέθηκεν. — τοῦτο δὲ ἐκ
Κύκλωπος Φιλόξενον ἔσθ' ἐπεποίηκε
γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζον-
τα. — διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν καὶ τοῖν
ποδοῖν ὥδῃ παρενσαλεύων
ἔδειξεν, ὅτι πρὸς τὴν πονγὴν (!)
αὐτοῦς τῷ ποδὶ ἔτυπε. (F. ὥδῃ,
hoc modo, positum est δεικτικῶς, ita
ut Carion hanc vocem edens putan-
dus sit pedibus terram quassasse, et
oculos quoque illuc dejecisse, senes-
que ad se respicere jussisse: unde
παρενσαλεύων absolute positum
est, omissis nominibus πέδον, ἔδα-
φος, aut similibus etc.) τὸ δὲ ἔξης
καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι ὁ-
μᾶς ἄγειν. διασφρατίζει δὲ Φιλόξενον
τὸν Τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρί-
ζοντα τὸν Πολύφημον (de quo Hom.
Od. 9, Ovid. Met. 13, Hygin. fab.
125.). τὸ δὲ θρεττανελὸν μέλος
καὶ κρουράτιον ἔστι. τὸ δὲ ἀλλ'
εἶα, τέκεα, θαμίν' ἐπαναβο-
ῶντες ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλόξενου
ἔστι. — Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβο-
ποιδὺς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Λαριέσσι.
λέγουσι δὲ, ὅτι ποτὲ Γαλατεία τινὶ
καλλιανίδι Διονυσίῳ (senioris) προσ-
έβαλε, καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώ-
ρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων
δὲ ἐκείθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυ-

θήρων, καὶ ἐκεῖ θεῶμα τὴν Γαλά-
τειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν
Κύκλωπα ἐρώσθα τῆς Γαλατείας,
τοῦτο δὲ (δὴ) αἰνιττόμενος εἰς Διό-
νυσον· ἀπειλάει γὰρ αὐτὸν τῷ Κύ-
κλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος
οὐκ ὠξυδόκει. S. de Philoxeno, poe-
ta dithyrambico sive tragico, sumpto-
que helluone, vide Athenaeum passim,
et, quos cum h. l., cum ad Nub. 329.,
laudent, Gesnerum ad Lucian. t. 3.
p. 112., Plut. de Mus. c. 19. et 45.,
Burette Mém. de l'Acad. d. Inscript.
13, 204. Machaonis de illo versus
laudavit Sp. ad Nubium l. l. cf. Ran.
385. Br., Species quaedam erat sal-
tationis, Κύκλωψ dicta, de qua vid.
Meurs. in Orchestra."

293. βλήχ. βοῶντες, ἄδοντες, λέ-
γοντες. τὸ βλήχασθαι ἐπὶ προβάτων.
— gl. paris. S. — κινάβρα δὲ ἡ
δυσωδία τῶν μαχαλῶν, ἡ τῶν αἰ-
γῶν· κιναβρώντων οὖν πακὴν δυσ-
ωδίαν ἔχοντων etc.

294. ἀπεψ, recatiti, more hircor-
um lascivientium; id quod magis ri-
diculum in senibus, ex quibus constat
Chorus. τράγοι. i. e. ὡς τράγοι,
ut S. annotavit. jentabitur autem, ut
hirci, i. e. comeditis herbas, praeser-
tim thyma (253. 283.): neque enim
hominum cibum capietis. per jocum
haec dicta omnia et εἰρωνικῶς.

295. ζητήσομεν σὲ ἐντυφλά-
σαι, conabimur te excoecare; operam
dabimus, ut te excoecemus. sic ζητεῖν
366., 426., 536., Marc. 12, 12., Rom.
10, 3., Lamb. Bos. Animadv. p. 6.
Ex H. ζητεῖν sequente infinit. est
velle. vid. Hesych. F.

296. πεινῶντα, famelicum, utpote

- πήραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγριυ δροσπερὰ, κραπαλῶντα,
 ἡγούμενον τοῖς προβατίοις, εἰκὴ δὲ καταδαρθόντα που,
 5 μέγαν λαβόντες ἡμέμενον σπηκίσκον, ἔκτυφλῶσαι.
 300 Κ.Α. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακαυῶσαν,
 i. t. c. σὺστ. β.
 ἢ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ
 ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους, i. d.
 μεμαγμένον σκῶρ ἐσθλῆιν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς, i. t. c.
 6 μιμήσομαι πάντας τρόπους· i. d.
 305 ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληθίας i. tr.

servum pauperis domini et thymo-
 vrescentis una cum hisce senibus. vide
 29., 219., 253., 315. seqq. Bendl. in
 annot. κίνοντα, Br. alique in ipso
 ordine κινῶντα (quasi a κινῶ, cum
 dicatur κινῶν, quorum neutrum ne-
 cessarium est, κίνοντα etiam ineptum
 sequente κραπαλῶντα. cf. B.

297. Junt. ἐσταῖθα ὁ ποιητὴς και-
 ρισθῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοθέου,
 εἰπόντος πήραν βασιάζειν τὸν Κύ-
 κλωπα, καὶ λάχανα ἐσθλῆιν. οὕτω
 γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος
 σποικιτῆν εἰς τὴν σπηνὴν εἰσαγόμε-
 νον. — ταῦτα δὲ πάντα διασφύρων
 τὸν Φιλόθεον εἶπεν, ὡς μὴ ἀλη-
 θεύοντα· ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὡς φησιν
 Ὀμηρος, κρεὰ ἤσθιε, καὶ σὺ λάχανα
 οἷς.

298. ἡ γ. προοδοποιεῖν ταῦτους,
 οἷς ἡμᾶς ἀπεικάζεις. gl. paris. „ad-
 ditus est dat. quia (ἡγεῖσθαι h. l.)
 est praeter simpliciter, ducere ita,
 ut iis, quos ducas, imperandi jus non
 habeas. εἰκὴ, temere, sine causa;
 h. l. eleganter de eo, qui dormit
 ibi, ubi dormire noluerat: ut ipse
 dicere non possit, cur ibi potissimum
 dormiat; quod accidit crapula disten-
 tis.“ F. — καταδαρθόντα Porson.,
 Dobr., D. h. l., T., Elmsl. ad Acharn.
 274., quemadmodum ἡ καταδαρθόν-
 τας legitur ap. Plut. t. 2. p. 647., F.
 libri καταδαρθόντα, καταδαρθεῖσα
 ap. Dion. Cass. 45. initio p. 419,
 14., ἀποδαρθόντα ap. Nicocharin in
 lex. Sangerm., quod Bekkerus edi-
 dit, p. 349.; de quibus formis tan-
 quam mendosis disputant Wyttenb.
 ad Plut. 6. p. 557., et Boisson. ad
 Nicetam Eugenian. 2. p. 188., ut

annotavit D. F. quidem suspicaba-
 tur, καταδαρθόντα etiam sensu activi
 usurpatum esse pro sorpiendo, ut κα-
 ταδαρθεῖς h. l. sit somno oppressus,
 ut Polyphemus Odys. i., 371. seqq.

299. ἡμέμενον, praesens, a
 verbo ἄπτειν, adurere. σφηκ.,
 ὠξυμμένον ξύλον. E S. δαλόν. gl.
 Br. idem significat φηνίσκον, quod
 placebat Bentlejo.

300. τὴν Κίρκην. τὴν Λαῖδα.
 gl. paris. cf. 179. et S. h. l. ἀνακ.
 ταράττουσαν, μιγνύουσαν. gl. paris.

301. S. δῖον εἰπεῖν Ὀδυσσεύς, ὁ
 δὲ Φιλωνίδου εἶπε. καμφοδεῖ δὲ αὐ-
 τὸν ὡς πλούσιον, καὶ παρασείτους
 ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαῖδος ἔρωτα
 ἐν Κορίνθῳ διαχόντα. καμφοδεῖται
 δὲ καὶ ὡς συνάδης (?) σὺν τοῖς ἑταί-
 ροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε. τὴν
 δὲ Λαῖδα Κίρκην εἶπεν, ἐπεὶ τοὺς
 ἐραστάς ἐφαρμάσσεν. fieri sane po-
 test, ut Philonides ille dives amave-
 rit scortum aliquod corinthium; sed
 Laïdis cum illo consuetudinem com-
 menti esse videntur grammatici, nota
 nomina sectantes.

302. κᾶπροι non modo sunt apri,
 sed etiam verres, porci masculi (v.
 gloss. vett.). σκῶρ est merda in gl.
 vett., cibi retrimentum, et μεμαγ-
 σκῶρ merda subacta. E F. gl. Dorv.
 μεμ. σκῶρ. μεμαλαγμένον κᾶπρον.
 cf. Ran. 146.

305. γε ν λ λ. χοίρων φωνὴν ἀφίεν-
 τες. gl. paris., Victor., dicitur etiam
 γούριον, et porcus γούλλος. Zenob.
 ap. Valck., Ammon. p. 229. Anon.
 ibid. p. 231.“ E F. φιλ. φιληθε-
 νίας, ἀνολίας. gl. paris.

ἔπειθε μητρί, χοῖροι!

ΧΟ. οὐκοῦν σὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν
ἀντισύστ. β'.

καὶ μαγγανεύουσιν, μολένουσίν τε τοὺς ἐταίρους,
λαβόντες, ὑπὸ φιληδίας,

310 τὸν Λαρτίου μιμούμενοι, τῶν ὀρχεῶν κρεμῶμεν,

5 μινθώσομέν θ', ὥσπερ τράγον,
τὴν ῥῖνυ· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ἐποχάσκιον ἱρεῖς
„Ἐπειθε μητρί, χοῖροι!“

ΚΑ. ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη i. t. c.
σύστ. γ'.

315 ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπισθ'. ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη λάθρα i. t.
βουλῆσομαι τοῦ δεσπότου λαβῶν τιν' ἄρτιον, καὶ κρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι. i. t. c.

306. ἔπειθε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων λεγομένη. (Girard. „Olim ἔκ. μητρί χοῖροι proverbiali tropo de iis dicebatur, qui indocti ipsi indoctos sequebantur“ etc.) μητρί. ἱμοί. gl. paris.

308. μαγγανεύειν F. cum eos dici ait, qui ornant res venales et ita componunt, ut alliciant fallantque emtores; tum illos, qui praestigiis utuntur, ac spectantium oculos ita praestringunt, ut dolum non animadvertant, quod fere γοητεύειν dicitur. μολύν. merda inquinantem.

310. τὸν Λαρτ. μ. μ., Ulyssem imitantes in eo, ut tibi vim adhibeamus, sicut ille Circae adhibuit. Hom. Odys. κ', 321. ἐγὼ δ', ἄορ δὲδ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῶν, Κίρκη ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μεναιάνων etc. cf. S. — Λαρτίου. κτητικὸν ἀντὶ κυρίου, notante Sophoclis S. Ajac. 1. cf. Be. et interpp. κρεμῶμεν pro κρεμάσομεν dictum est. vid. Matth. gr. §. 515. annot.

311. μίνθος λέγεται ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν. ἐπειδὴν δὲ τράγοι φυγμῶ (algori) περιπέσασιν, εἰώθασιν οἱ αἰκόλοι λαμβάνειν τὴν κόπρον αὐτῶν, καὶ χοῖριν αὐτῶν τοὺς μυκτηράς, καὶ οὕτω τῇ θυσιαδίᾳ περὶ μὸν κινεῖν, τούτῳ δὲ τῷ τρώπῳ λύειν τὸ πάθος· ὁ γὰρ περὶ μὸς θεοκατέει τοῦ πάθους. ἐν τούτῳ οὖν φησιν, ὅτι ἀηδέσομέν σε, ἐπεὶ καὶ

αἱ αἰγες ἐκ τῆς κόπρου ἀηδέζονται. Ex S. cf. Ran. 1014.

312. ὁ Ἀρίστυλλος αἰσχρός. καὶ ἐν Ἑκκλησιαζούσαις (647.) μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ. λείπει δὲ τὸ ὡς (hoc vocabulum forte excidit in libris), ὡς ὁ Ἀρίστ. αἰσχρονομίαις κτηνώς. αἰσχρονογόν· γὰρ αὐτὸν φησι (φασί) ποιητὴν, ὃς διὰ τὴν αἰσχρονομίαν αὐτοῦ αἰ ἐνεκῆται. — S.

314. τῶν σκωμμάτων ἀπαλ- λαγήναι est abstinere dicturi (v. Duker. ad Thucyd. p. 404.), et ἐπ' ἄλλο εἶδος τρέπεσθαι esse opinor alios quam antea, i. e. graves et severos vultus induere. E F.

316. βουλῆσομαι. vid. index h. v.

317. codd. aliquot scripti, in quibus Mnt. apud Bekk., et vett. edd. μασσώμενος. utramque scribendi rationem μασσάσθαι et μασσώσθαι aequae usitatam esse putabat H. F. „μασσάσθαι est mandere, manducare: v. Theophr. Char. 20. τὸ λοιπὸν est jam, postea.“ οὕτω, sic satius et ventre cibis distento,“ ut exponit Gir. τῷ κόπῳ, fatigationi, laborioso negotio, i. e. huic fabulae agendaе clamore summo, cum labore maximo, ut ait actor Terentianus Heaut. prol. 40. — Post hunc versum ap. Invern. legitur ΧΟΡΟΣ, apud Br. ΧΟΡΟΣ. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.) cf. 621.

**ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.
ΠΕΝΙΑ.**

i. tr.

ΧΡ. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἴσθιν, ὧνδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσυγορεύειν, καὶ σαπρὸν·
320 ἀσπάζομαι δ', ὅτι προθύμως ἤκτετε,
καὶ συντεταμένως, καὶ κατεβλακευμένως.

318. Carion senibus relictis praecurrerat ad Chremylum, et Chori adventum nuntiaverat; hic, relicto in aedibus Pluto, obviam it Choro, quem ambiciosa salutatione excipit. E F. S. χαίρειν μὲν ὑμᾶς. κορωνίς, ὅτι εἰλάσιν οἱ ὀκορῶνται. — ὁ δὲ Χρεμύλος, ὡς καινισθεὶς τῇ τόλμῃ, καινοτέραν προσηγορίαν ἐκινεῖ· τὸ γὰρ χαίρειν παλαιὸν ἴσθιν. — ἀσπάζομαι h. l. (aicut, notante Sp., Nub. 952., 1299., Aeschyl. Prom. 317., ubi S. ἀρχαία λέγονται τὰ μῶρα, Plat. Euthydem. c. 56. ed. Heindorf. [ἀρχαῖος εἰ τοῦ δέοντος] etc.) id est, quod alibi dicitur κρόνιον, ineptum, absonum, stultum, ut lat. antiquum, Cic. Phil. 1, 10. (germ. *altväterisch*, *altfränkisch*.) v. Bos. Obs. crit. p. 20. sequ.: nam antiqua, cum novis comparata, videntur fere inepta, et homines antiqui (Cic. p. Rosc. Amer. 11.) putantur quidem esse simplices et candidi, sed simplicitati interdum aliquid stultitiae admistum est. — σπάζομαι proprie est putre, rancidum, velut εἶλαιον Theophrast. Char. 11., ubi vid. Casaub.; deinde vetustate corruptum,

inutile, noxium (Matth. 7, 17.; 12, 33., Ephes. 4, 29.), vel id, quod sensus ipsumque animum offendit, *putidum*, ut h. l. cf. 538., 809., 1082. — προσυγορεύειν significat *appellare* in concione, et generatim *compellere*, etiam *salutare*, ut hic, Theophrast. Char. 5, 15., Diog. Laërt. 5, 98. προσ-αγ. τινὰ χαίρειν est aliquem ita salutare, ut dicas *χαῖρε*, *salvo*. E F.

320. F. ἀσπάζεσθαι proprie sign. *complecti*, *amplexari*, tum ita *salutare* aliquem, ut ei etiam oculos et malas osculere, ut h. l., 738., Theophr. Char. 27. (sed ibi MS. Vatican., Clericus, Hottingerus, ἐπαλέζεσθαι): unde in cod. Dorv. explicatur *καταφιλεῖ*, *περικλίνουσι*. — nam mutavit Chremylus salutandi rationem ob mutatam fortunam. — ὅτι pro ὅτι, ut δηλονοτή 48. —

321. συντετ. ita primus Benth. ad Callim. fragm. 233., quod postea in 2 libris invenit Br. ceteri versu jugulato συντεταμένως, quae verba et similia plus semel fuerant inter se permutata. vide F. et, quos laudat, Dörvill. ad Charit. p. 643., Abresch. Diluc. Thucyd. p. 788. sequ. —

δπως δέ μοι καὶ τᾶλλα συμπαρουσάται
ἔσσεθαι, καὶ σωτήρες ὄντως τοῦ θεοῦ.

ΧΟ. θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.

325 δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὐνικα
ὥστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῇ κλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῷ λαβεῖν.

„Hesych. συντεταμένον· συγκομμί-
νον, συντόμως εἰρημένον. Pollux 8,
24, 120., ubi agit περί φιλοπόνου καὶ
δυνηροῦ, ad priorem significationem
refert inter alia σύντομος, συντετα-
μένος, ἐντεταμένος, ἐντόνος etc., et
inter contraria βλάξ, βλακύνειν, βλα-
κωδῶς etc., ut h. l. Aristoph. τῷ
συντετ. opponit καταβεβλακυσμένως.“
(quae vetas scriptura est, cuius in
locum scripturam 2 codicum καταβλα-
κυσμένως, similem illam τῷ κατεγλωτ-
τισμένον pro καταγλωττ. dicto
Theam. 181., succedere jussit Br.)
— Duker. S. — (συντεταμέ-
νως.) σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ
μετὰ συγκατομήματος τινος. κατα-
βεβλακυσμένως δὲ ἀντὶ τοῦ βλα-
κῶς, καὶ τρυφερώς. βλάξ γὰρ ἐστὶν
ὁ μαλθακυνόμενος ἐν ὑποκρίσει τὸ
σῶμα· καὶ βλακεία ἡ μετ' ὑπερο-
φίας ὁμλία. gl. Dorv. καταβελ.:
φαδύμως, ὡς οἱ τρυφῶντες. F. ob-
servavit, βλάκα dici stupidum, pi-
grum atque negligentem, etiam mol-
lem luxuriae diffluentem, itaque οὐ
κατεβελ. significare non segnitia, sed
citato gradu; qua de re laudat Xe-
noph. Cyr. 1, 4, 12. et de Laced.
rep. 2, 10., Ernest. ad Memorab.
Socr. 3, 13, 4., veteresque gramma-
ticos.

322. ὅπως, ὁρᾶς καὶ σκοπεῖς.
gl. paris. sine ellipsi Comicus, anno-
tante K., Equ. 635. ὅπως ἀγωνιῇ,
φρόντιζ. cf. inprimis Bos. de Ellips.
p. 641. ed. Schaefer. — συμπαρ.
σύμμαχοι, βοηθοί. gl. paris. vox pro-
prie militaris. vidd. Girard. et in-
terpp.

323. σωτήρες τοῦ θεοῦ, serva-
tores, qui improborum ab eo vim
prohibeant. cf. 327. — ὄντως, κατ'
ἀλήθειαν. gl. C.

324. δόξεις μ' Ἄρη. ὡς αὐτὸν
τὸν Ἄρα, τὸν θεῖον, ἔξεις σύμμαχον.
δόξεις με, φησι, τὸν Ἄρα ὁρᾶν, ἀντὶ

τοῦ κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν.
(ἡ) ἀκρῶς καὶ ἀπειλητικῶς, φησι,
βλέπω πρὸς τοὺς βιαζομένους. S.
posterior haec explicatio est loquendi
formae satis frequentis βλέπειν τι,
cum significat „aliquid vultu declara-
re,“ seu „prae se ferre.“ quam inter-
pretationem Be. alteri praeferebat.
sic 420. βλέπει μακρόν, et Ach. 530.
βλέπων ἀστρακάς. „ἀντικρυς potest
reddi omnino, propterea. Hesych. ἀντι-
κρυς· φανερώς. — ostendunt igitur
senes, se omnibus viribus repugnatu-
ros esse ei, qui Platum ipsis arripere
velit. proverbialem locutionem esse
docent S., (Junt. παροιμία ἐπὶ τῶν
ἐπισχυνομένων παντὶ οὐδὲν συμ-
πράττειν καὶ συναίρεσθαι εἰς βοή-
θειαν.) Suid., et Apostollus v. βλέ-
πειν ἀντικρυς Ἄρη.“ F.

325. δεινὸν, mirum, ineptum.
τριωβόλου, quae tum fuit merces
judicialis, a Cleone ad eam summam
aucta, ut S. auctor est. cf. Ran.
1387.

326. ὥστ. ὠδούμεθα. καὶ Πρωμάιοι
ᾤστια τὰς θύρας φασὶ παρατὸ ἔξω
ᾤθειν (male ll. ἔξωθειν) τὸν ἐπερχό-
μενον. — S. Hesych. ᾤστιζόμεθα:
ᾤδούμεθα, θλιβόμεθα. forma dorica
et ionica, qua Attici utuntur, ab ᾤσται,
pers. 3. singul. perf. pass. verbi ᾤδω
sive ᾤθειν, unde etiam ᾤστης in com-
posito ἔξωστης. ut notavit Be. vide,
quos laudant, Gregor. Cor. p. 77.,
Pierson. ad Moer. p. 339., Sturz. ad
Maittair. de Dial. p. 303. sequi.
„ἐκάστοτε, semper, quoties scilicet
concio habetur.“ F. cf. 976.

327. παρείην. (sinerem) κατα-
λείψαιμ ἡ παραχωρήσαιμ τι. gl.
paris. Hesych. παρίεναι: ἔαν, συγ-
χωρεῖν. λαβεῖν, auferre, rapere, ut
Palaeph. 32, 10. E F. et B. „quod
diversi modi junguntur, recte Porso-
nus ad Eurip. Phoen. 91. inde repe-
tit, quod ad diversa tempora spe-

- XP. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ' ἐστίν, ὅτι τοῦ πράγματος
330 ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.
B.A. τί ἂν οὖν τὸ πρῶγμ' εἴη; πῶθεν, καὶ τίνι τρόπῳ
Χρემύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καὶ τοι λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἑρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
335 ὥς ἐξαπίνης ἀνὴρ γέγνηται πλούσιος.
ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμασίον, ὅπως,
χρηστὸν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὐκ οὖν ἐπιχωρίον γέ τι πρῶγμ' ἐργάζεται.
XP. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἔρῳ, μὰ τοὺς θεούς.

ctant. alterum; ὡς εἶξ, quotidie fiebat; alterum, τὸ παρῆναι τὸν Πλούτων, ex futuri temporis eventu pendeat. F.

328. καὶ μὴν, atqui. vid. Herm. ad Viger. annot. 332. „καὶ Βλεψ. praeterea, praeter vos a me vocatos, ille ultro ad nos venit.“ Girard. τοῦτ. ab hac parte venientem. eo sensu, ut vicinum locum significant, pronomina οὗτος et ὅδε usurpari solent ap. Atticos. res nota.

329. τοῦ πρ. Plutem esse domi meae. τῇ βαδ. καὶ τῷ τ. h. e. ex incensu ejus prospero apparet: est enim figura ἔν δια θυοῖν. δῆλός ἐστιν dictum pro δῆλόν ἐστιν, quia idem genus sequitur: nam ἀκήκος pertinet ad Blepsidemum. F.

331. πῶθεν, ἀπὸ ποίας αἰτίας. gl. paris. qua re, quo casu. F.

332. οὐ πείθομαι. οὐ πιστεύω. gl. paris.

333. formulam πολὺς ἐστίν ὁ λόγος, multum dicitur, aut dici potest, copiose illustrarunt Wetsten. et Abresch. ad Hebr. 5, 11.

334. in constrictis (pariterque in latratibus, mugitibus, hincupibus, aliisque λέσχαις: vid. F.) olim homines otiosos et novorum rumorum aucupes desiderare solitos fuisse, res est notissima. vid. Casaub. ad Theophr. Char. (1.) p. 338. K. praeterea citantur Av. 1336., Plut. de garrul. t. 2. p. 509., Aelian. V. H. 6, 12., Plant. Epid. 2, 2, 15., Terent. Phorm.

1, 2, 38. ibique Westerhov., Porphy. ad Horat. Sat. 1, 7, 3., alique, in quibus Erasmus in Adagiis. S. διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς διημερεύουσας ἐπὶ τῶν κουρείων ἀργῶς etc.

336. plerique libri θαυμαστόν, ὅπως, quod in paucis legitur θαυμαστόν γ', vel pessimum istud θαυμαστόν γ' ὅπως, eorum est, qui vacillanti versui succurrebant. egregie Piersonus ad Moer. p. 188. θαυμασίον, cujus ab se admissi non erat quod poeniteret Brunkium. Moeris θαυμασίον ἀπικόν· θαυμαστόν ἑλληνικόν. nec refert, quod F. objecit, etiam θαυμαστόν legi aliquoties ap. Platonem atque Xenophontem.

337. χρηστὸν τι πράττων. i. e. Be. interprete prospera utens fortuna. „πράττειν enim ap. Att. interdum significat fortunam aliquam experiri, vel sorte aliqua uti, non solum quando cum adverbis (εὖ, κακῶς) jungitur, sed etiam quando cum adjectivis struitur, ut b. l. sic Eccles. 104. πρᾶτται τὰ μέγιστα significat ad summum fortunae pervenit“ etc. K.

338. sic Cantabr. 4., Rav., Invern., T. ἐπιχ. τι alii MSS. 3, totidemque edd. antiquae, item Brunekii. ἐπιχ. γε Dobr. et D. S. σκαίπτει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἐπιφθόνους. οὐκ ἀπολουθεῖ, φησὶ, τῇ Ἀθηναίων διαγωγῇ. — gl. Dorv. ἐπιχ. ἐντόπιον, σύνηθες. cf. 47.

- 340 ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθές πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἰ γὰρ τῶν φίλων.
B.A. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὥς λέγουσι, πλούσιος;
XP. ἔσομαι μὲν οὖν ἀδίκᾳ μάλ', ἣν θέληθες·
ἐνι γὰρ τις, ἐνι, κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
345 B.A. ποῖός τις;
XP. οἶος, ...
B.A. λέγ' ἀνύσας δ' τι φῆς ποτε.
XP. ἦν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν αἰετ'
ἦν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράνῃ.
B.A. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει· τό τε γὰρ ἐξυλγνης ἄγαν
350 οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι,
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὕγιες ἔστ' εἰργασμένου.
XP. πῶς οὐδὲν ὕγιες;
B.A. εἴ τι κεκλοφῶς νῆ Δίᾳ
ἐκείθεν ἦκεις ἀργύριον, ἢ χρυσίον,
πυρὰ τοῦ θεοῦ, κάπειτ' ἴσως σοι μεταμῆλει.

343. ita MS. Dorv. vulgo θεός
θέλη. ἐνι etc. quod minus elegans.
de ipsa formula cf. 114.

344. ἐνι, ἐνεστι. gl. paris. sic so-
lent Attici. Lysistr. 511. ἐνι φύσις,
ἐνι χάρις, ἐνι θράσος, ἐνι δὲ σοφόν
etc. cf. Sp. et interpp.

345. οἶος τὸ πράττειν dat. elegans
loquendi genus, quod illustrant Vige-
rus 3, 8, 6., Matth. gr. §. 532., alii-
que. ἀπὸ κοινοῦ vox κίνδυνος refer-
tur ad εὖ πράττειν, in quo nihil est
periculi; cuius figurae similis illa
est, quae vocatur zeugma. — λέγ'
ἀν., statim proloquere id, quod forte
dicis, sag' heraus, was du meinst.
de hoc usu participii ἀνύσας cum
imperativo vel futuro juncti, qua lo-
quendi forma celeritas significatur
actionis, vide F., Viger. 6, 2, 2.,
Matth. gr. §. 557., et cf. 643., 970.
„λέγ' δ' τι φῆς, ut Soph. Oed. T.
621. πορεύε δῆ, τί φῆς, Xenoph.
Anab. 2, 1, 15. σὺ δ' ἡμῖν εἰπῃ, τί
λέγεις.“ Schäfer.

346. ἦν μὲν κατ. si rem bene
gesserimus. τροπικῶς dictum, ut con-
trarium σφαλῆσθαι.

347. ἐπιτ. presumdari. S. Junt.
et paris. τοῦτο εἶπε φοβούμενος, μὴ
ἀποτυχῶν ἐγείλῃ τὸν Δία πρὸς θρ-
γῆν, καὶ ἐπιτερίβῃ αὐτούς. cf. 87.
seqq., 120. vetus S. τὸ παρὰ πᾶν.
ἀντὶ τοῦ παντελὸς, κατὰ πάντα
τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου. cf. 967.

348. φορτίον figurate dictum.
gl. paris. τὸ βάρος, πρὸς δ' δυσχε-
ραίνεις καὶ δειλιῖς. gl. Br. τὸ
πρῶγμα. cf. seqq.

349. μ' ἀρ. sic Vesp. 745., Ach.
189., Soph. Ajac. 556., Eurip. Or.
196., Thucyd. 1, 128. (οὔτι σε τού-
των ἀρέσκει), ubi vid. S. sed dativum
quoque Attici usurpant. vide Sp. et
interpp., item Gregor. de dial. att.
§. 23., Matth. gr. §. 383.

351. πρ. ἀνδρός ἐστι, convenit
homini, est hominis. vidd. interpp. —
ὕγιες: ὁρθόν. gl. paris. cf. 37., 50.,
358. „οὐδὲν ὕγ. εἰργασμένος est ho-
mo facinorosus, qui aliquid commisit:
nam ὕγιες in hac formula est idem
quod καλὸν sive ἀγαθόν.“ F. Soph.
Phil. 962. ὁ μὴδὲν ὕγιες μὴδ' ἐλευ-
θερον φρονῶν. cf. Dobr.

355 XP. Ἀπολλὸν ἀποτρόπαιε! μὰ Δῖ, ἐγὼ μὲν οὐ.

ΒΑ. παῦσαι φλυαρῶν, ὦ γὰρ ὅ· οἶδα γὰρ σαφῶς.

XP. σὺ μὴδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο.

ΒΑ. φειῦ,

ὥς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός,

ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες!

360 XP. οὐ τοι, μὰ τὴν Δῆμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

ΒΑ. ὥς πολὺ μεθέστηχ' ὢν πρότερον εἶχεν τρόπων!

XP. μελαγχολῆς, ἀνθρῶπε, νῆ τὸν οὐρανόν.

ΒΑ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,

ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουρηγkότος.

355. Ἄπ. ἀποτρ. est vox Chrymyli admirantis cum indignatione et negantis, istud scelus in se cadere: pro fide tua, Apollo averruncos! — θεοὶ ἀποτρόπαιοι sive ἀλεξίκακοι sunt dii averruncos, qui putantur depellere a civitatibus et hominibus pericula, mala, atque calamitates. Apollinem ἀποτρόπαιον cultum esse Athenis docuit Wessel. ad. Diod. Sic. 2. p. 252. F. Sp. conferri jubet 850., Vesp. 161., Av. 61., Demosth. adv. Mid. c. 15. ed. Spalding. (Ἀπόλλωνι ἀποτροπαῖον βοῶν θύσαι), Pausan. 1. p. 44.

356. φλυαρῶν, περισσολογῶν. (noli nugari) οἶδα. γνώσκω φανερώς, ὅτι ἐπανούρηγkας. gl. paris. „ὦ γὰρ ὅ“ est vox objurgantis, ut bone vir Terent. Eun. 5, 2, 11., ἀνθρῶπε 362. F.

357. φειῦ. — οὐδενός. ὅτι οὐθεὶς, ὃς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα, ἀρετῆς ὑγιῶς ἔχει. S. formula proverbialis: vid. Plat. Phaed. 39, 11. ἀτεχνῶς, τὸ παράπαν. Hesych. E F.

359. κέρδους — ἥττονες. νικῶμενοι ὑπὸ τοῦ κέρδους, ὥσπερ οὗτος ἠττᾶται, καὶ τὸ ἄλλῃθις οὐκ ἐθέλει λέγειν. gl. paris. F. „metaph. ducta ab ils, qui e proelio aut iudicio inferiores discesserunt, — ut ἡττων γαστρος Xenoph. Mem. Socr. 1, 5, 1. itaque τοῦ κέρδους ἥττονες sunt, qui lucro servant, — fraudulent, mendaces.“

360. ὑγιαίνειν sanus esse, i. e. sanae mentis. cf. 1056., 1062. contra

insani dicuntur οὐκ ὑγιαίνειν (503.) vel νοσεῖν. vide indices Sophoclis et Euripidis a nobis editorum vv. νοσεῖν, νόσος, νόσημα, etc.

361. μεθ. μετεβλήθη. gl. paris. „μεθεστηκέναι propr. sign. alio loco stare; deinde migrasse, descivisse, defecisse (cf. 990.) — idem ap. Theoph. Char. 1, 3. est ἔκτρον γεγενῆναι.“ F. μεθέστηκεν τρόπων pro ἀπὸ τρόπων. vid. Matth. gr. §. 331, c. annot. — haec secum Blopsidemus, uti et 863. sequ.

362. μελ. καίη. gl. paris. cf. 12, 368.

363. At neque vultu est satis composito et quieto, sed vagos oculos huc illuc circumfert. κατὰ χώραν εἶναι Graecis proprie dicitur de re, quae in loco praescripto sita est, neque extra eum sese movet; (ita Xenoph. Oecon. 10, 10., quem locum laudat Münster., περιελθεῖν ἐπισκοπομένην, εἰ κατὰ χώραν ἔχει ἐκαστα. B.) metaphor. autem sign. quietum et sedatum esse. sic in Hom. Odys. 20, 23. phrasin ἐν κείῳ vultus enarrator exponit κατὰ χώραν, i. e. animus ipsi quietus fuit, vel sese continuit, nec irae habenas laxavit etc. K.

364. ἢ πεπανουρηγkότι. sed neque huc pertinet vulgari significatione accepta vox ἐπίδηλον, neque probatum est exemplis, ἐπίδηλον dici etiam ὁμοιον, ut F. alique suspicati sunt. quare Valck., B., et Beissenad. scribi jusserunt πεπανουρηγkότος sed vultus ejus manifestus est esse

365 XP. σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώξεις· ὥς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
ζητεῖς μεταλαβεῖν . . .

ΒΛ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;

XP. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἐτέρως ἔχον.

ΒΛ. μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἤρπικυς;

XP. κακοδαιμονῆς.

ΒΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεισέφηκός γ' οὐδένα;

370 XP. οὐ δῆτ' ἔγωγ'.

ΒΛ. ὦ Ἡράκλεις! φέρε, ποῖ τις ἄν
τράποιτο; τάληθές γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.

XP. κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.

ΒΛ. ὦ τὰν, ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνν

ejus, qui aliquid (i. e. flagitium, malum facinus) commisit.

365. σὺ — κρώξεις. παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων, ὡς αἱ κορώναι· ἀντὶ τοῦ σὺ ἄνω καὶ κάτω περὶ τοῦ κεκλοφέναι μοι διαλέγῃ. S. γινώσκω, διὸ φωνεῖς, ἀκαίρως φθέγγῃ, καὶ ὀχλεῖς ἡμᾶς, ὡς κορώνη. gl. Dorv., paris. haud inepte Girard. „Chremylus Blepsidemum cum corvo confert, qui in partem praedae venire laborat.“ Voss. *Dein Krächzen kenn' ich.* Horat., laudante H. Vossio, Sat. 2, 5, 55. *plerumque recocitus Scriba ex quinqueviro corvum deludet hiantem.*

366. ζητεῖς. cf. 295. gl. Dorv. μεταλ. τῆς κλοπῆς.

367. οὐ τοιοῦτον. ὃ σὺ ὕπονοεῖς. gl. paris.

368. κακ. hoc Aeschylus disjunctim expressit Cho. 564. δαιμονῶ δόμος κακοῖς, et paulo aliter in Sept. c. Th. 1009. δαιμονῶντες ἐν ἄτῃ, ubi S. μαινόμενοι, ἀλόγως ὀρμῶντες κατ' ἀλλήλους. — Be. Sp. notavit, κακοδαιμονῶν dici eum, qui velut a daemone correptus intemperie agit, a quo diversum esse κακοδαιμονεῖν, miserum esse. (similiter Loebek. ad Phryn. p. 79. ad 83.) infra 497. τίς ἄν οὐχ ἡγοίτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν εἶναι μᾶλλον; ex quo intelligas, majus aliquid esse κακοδαιμονῶν quam μελαγχολῶν 362., quod quidem lucem accipit a Plautinis illis

Amph. 2, 2, 95. *atra bili percussa est: Nulla res tam delirantis homines concipiat cito.* interp. francogallus apud Beck. *vous êtes endiable.* vulgus nostratum *der Teufel reitet dich.*

369. i. e. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, ut saepe separantur illae particulae, notante F. *ἀποστρεφῶ ἐστιν, ὅταν παρακαταθήκη τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω (χωρῶ), καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ, ἀλλά βω.* Junt., Dorv. hoc parum esse animadvertit F.: significare enim hanc vocem etiam non reddere debita, mutuoque accepta, seu commodata.

370. ἄν Borg. K. Br. etc. soloece alii libri atque editores οὐν, gl. Dorv. et paris.: φέρε. τί ἄν (non οὐν) τις εἴποι ἕτερον; quo convertatur aliquis? ad quam rationem deveniat? quid cogitet te fecisse, ut subito ditiesseres?

371. 1. Cantabr. τάληθῃ. cf. 391.

372. πρὶν — μὲν. i. e. πρὶν μαθεῖν μου τὸ πρ., priusquam rem a me didiceris. Eurip. Hecub. 939. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;

373. ὦ τ' ἄπ. vide 66. ἀπὸ σμικροῦ. ἀναλώματος gl. Dorv. „parvo sumtu, ut Equ. 500. ἀπὸ σμικρῆς δαπάνης. ubi v. K., et Duk. ad Thucyd. p. 558.“ F. ἀπὸ τολάντων ἐξήκοντα, impendio 60 talentorum, ex Isocrate addit Münt. B. cf. Matth. gr. §. 401., annot. 2.

- ἰθὺν διαπραΰξει, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
 375 τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
 ΧΡ. καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νῆ τοὺς θεοὺς,
 τρεῖς μνῆς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα.
 ΒΛ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
 ἱκετηρίαν ἔχοντα, μετὰ τῶν παιδίων
 380 καὶ τῆς γυναικὸς, κοῦ διοίσοντ' ἄντικρυς
 τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὅτι οὖν τῶν Παιμφίλων.

374. διαπρ., transigere; efficere, ut ne cives resciscant furtum tuum.

375. ἐπιβ. ocludens, obstruens argento. κέρμασι. δωρήμασι, νομισμασιν, ἢ, ὅταν καταστής εἰς κλίαν, συνηγοροῦντας αὐτοὺς ἔχῃς διὰ τὴν δωροδοκίαν. gl. Dorv., paris. Rhetores (sive causidici) non tantum linguam, sed et silentium venale habebant, nota est ἀργυροάχῃ Demosthenis. (Gell. 11, 9.) Pac. 644. χρυσάφ — ἔβουον τὸ στόμα etc. Be., κέρματα, etiam κερμάτια, sunt numuli argentei et aerei minuti et vilioris pretii, velut oboli, chalci, quos mensarii lucello inhiantes permutant numis aureis et argenteis maioribus, qui inde κερματισταὶ dicti sunt; (— v. Pollux 7, 170; 9, 87, 89; H. ad Polluc. p. 1070, 15. —) deinde omnino pecunia, aes, ut h. l. v. gloss. veti. F. S. τίενται πρὸς τοὺς ῥητορας, ἐπειδὴ εἰδῶσι τοῖς ῥωμαίων κεκληρωμένοις ἐπιφορτιζέσθαι, ὡς κοινωφέλιμοι.

377. εἰρωνικὸν τοῦτο. — ἀναλ. ἐξοδίασας. λογίσ. λογαριάσαι ἡμῖν. (imputare, sive expensum ferre, nobis. F.) gl. Dorv., paris.

378. ὁρῶ τινα. video quendam, nempe istum Chremylum. dicit autem, se animo praevidere Chremylum, sacrilegii reum, supplicem fore iudicibus, ne condemnetur. — sic Ran. 554. (514.) indefinitum τις ad certam personam refertur: κακὸν ἦκει τινα, nempe Baccho, qui ibi aderat etc. Be. cf. Soph. Antig. 707., Matth. gr. §. 487, 3. — ἐπὶ τοῦ βήματος. reus et accusator sedebant in subsellia, quae erant ἐπὶ τοῦ βήματος, in tribunalī, in quod accendebatur per gradus, unde nomen accepit. — φάτιρο 2. med. καθιδοῦμαι a καθίζομαι

Attici usi sunt pro καθίζω. (gl. paris. καθιδοῦμενος: καθίζοντα.) v. Moeris et Thom. Mag. v. καθιδοῖται, Phryn. p. 114. E F. sed h. l. futurum est, quod respondet sequenti διοίσοντα.

379. ἱκετηρία ἐστὶ κλάδος ἐλαίας ἐρῶν πεπλεγμένος· οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον. S. fult ramus olivae, lana alba revinctus, quem manu gestabant ii, qui pacem peterent supplices: unde ολίαν vocatur supplex Stat. Theb. 12, 492., et ramus ille olivae paciferae Virg. Aen. 8, 116., ubi v. interpp. — neque vero arbitrator, etiam reos praetendisse manibus ramos olivae, sed fictum id esse a poeta ad similitudinem Heraclidarum in tabula Pamphili rei ut misericordiam commoverent iudicum, ducere secum in iudicium solebant uxores, liberos, etiam alios necessarios et amicos. v. Vesp. 546., Plat. Apol. Socr. 28. E F.

380. εἰνεκενος. cf. 134.

381. Heraclidarum, qui post Heraculis excessum, metu Eurysthei, Athenas confugerant, nota est historia vel ex Euripidis dramate cognomini. eos supplices sedentes ibi ad aram Jovis forensis pinxisse videtur Pamphilus, magister Apellis, qui Pamphilus floruit circa olymp. 96, 1., sive ante Christ. nat. 395. vid. Plin. H. N. 35, 10.; 36, 7, 8. S. — τὰ οὖν συμβάντα αὐτοῖς (Heraclidas dicit) ζωγράφος τις Πάμφιλος Ἀθηναῖος (imo Macedo, et quidem Amphipolitanus,) εἰς τὴν στοάν (Poecilen) τῶν Ἀθηναίων ἔγραψε, καὶ αὐτοὺς ἱκετεύοντας. — alius ille Pamphilus 174. — οὐδ' ὅτι οὖν, ne tantillum quidem. cf. 453., 595.

XP. οὐκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
 ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σώφρονας
 ἀπαρτί πλουτῆσαι ποιήσω.

BA. τί σὺ λέγεις;

385 οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;

XP. οἱμοὶ τῶν κακῶν!

ἀπολεῖς.

BA. σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὥς γ' ἔμοι δοκεῖς.

XP. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὃ μόχθηρε σὺ,
 ἔχω.

BA. σὺ Πλοῦτον; ποῖον;

XP. αὐτὸν τὸν θεόν.

BA. καὶ ποῦ ἔστιν;

XP. ἔνδον.

BA. ποῦ;

XP. παρ' ἔμοι.

BA. παρὰ σοί;

XP. πάνυ.

390 BA. οὐκ ἐς Κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;

382. κακόδ. infelix, qui insanias. cf. 362., 368., 412.

384. ἀπαρτί, ἀπηρτισμένως. — καὶ πλήρες etc. S. „— omnino, prorsus, plane. — ego ditissimos red- dam. cf. Alb. ad Hesych. t. 1. p. 427.“ F.

385. οὕτω, sic; pro eo, quod di- cis. — οἱμοὶ τῶν κακῶν, hei mihi propter convicia tua; cf. Thesm. 437.

386. ἀπολεῖς, enicas; mihi mole- stus es, qui tam inepte garrias. cf. Ran. 1180., Soph. El. 788., Eurip. Cyclop. 535, „poëta legit hoc ver- bum, ut accommodatum esset verbis σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, quibus inest magna elegantia propter antanacla- sin: nam intell. ἀπολεῖς, ut ἀπολλύ- ναι ἑαυτὸν sit sibi auctorem esse magnae calamitatis. οὖν vim augen- dae affirmationis habet.“ F.

387. μόχθηρε, κακέ. gl. paris.

388. ποῖον Rav., et 4 codd. a Br. collati. alii soloecae ὁποῖον: vide Da- wea. Misc. crit. p. 294. ed. Burgess.,

Porson. ad Eurip. Phoen. 892. recte Bekk. et recentiores ποῖον;

390. οὐκ ἐς Κόρακας: plena Alciphron Ep. 1, 17. οὐκ ἐς Κόρα- κας φθαρήσεται; et ipse Comicus 600. ἐρῶ ἐς Κόρ. cf. Nub. 765. Equ. 832. ἐς Κόρ. ἀποφθερεῖ, abi in malam rem (βάλλ' ἐς Κ. 777.), Theophr. Char. 25, 31., notante F.; ἀπαγ' ἐς Κ.: nam ἐς, non εἰς, Attici dicunt in his iratorum formulis, teste Thoma Mag. p. 370. sequi. ed. Bern. S. Dorv. et paris. τόπος ἦν ἐν Ἀθή- ναις κρημνώδης, Κόρακες καλούμε- νος (sed proprie βάραθρον, ut 427., sive ὄρυγμα: vide Meursii Lect. att. 1, 25., Köpke Gesetzsgeb. der Gr. p. 727.) διὰ τὸ κοράκων εἶναι κα- ταγώγιον, εἰς δὲ τοὺς κακοῦργους ἐρρίπτον (etiam cadavera eorum, de quibus sumtum erat supplicium. v. Köpke l. l. sed ea poena abrogata carcer dici coepit βάραθρον, ut au- ctor est Mitford. Hist. gr. t. 2, 128. interp. germ. B.), ἐπὶ κοράκων ἀνα- λωθισμένους. „Attici solent locis imponere nomina rerum, quae in his

- XP. νῆ τοὺς θεοὺς.
 B.A. λέγεις ἀληθῆ;
 XP. φημί.
 B.A. πρὸς τῆς Ἑστίας;
 XP. ἢ τὸν Ποσειδῶ.
 B.A. τὸν θαλάττιον λέγεις;
 XP. εἰ δ' ἔστιν ἑτερό τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
 B.A. εἰτ' οὐ διαιρέμεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
 395 XP. οὐκ ἔστι πῶ τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ.
 B.A. τί φῆς;
 οὐ τῷ μεταδοῦναι;
 XP. μὰ Δία· δεῖ γὰρ πρῶτα . . .
 B.A. τί;
 XP. βλέψαι ποιῆσαι νῶ . . .
 B.A. τίνα βλέψαι; φράσον.
 XP. τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ πρότερον, ἐνί γέ τῳ τρόπῳ.
 B.A. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;
 XP. νῆ τὸν οὐρανόν.
 400 B.A. οὐκ ἐπὶ δὲ ὅς ἔμ' ἤλθεν οὐδεπώποτε.
 XP. ἀλλ', ἦν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.
 B.A. οὐκ οὖν λατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;
 XP. τίς δῆτ' λατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
 οἷτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ', οὐδ' ἡ τέχνη.

sunt, (aut venduntur: v. Ran. 1008.) ut ἵπποι, κρέας, ἐχθῆς, forum equinum, carnarium, piscarium. v. Pollux 10, 19. F.

391. Ἑστία non intelligitur Vesta, Saturni mater, cujus simulacrum erat Athenis in Prytaneo (v. Menrsii Ath. att. 1, 8.), sed Saturni filia, virgo, quae credebatur esse praeses ignis et aedium, (hinc Eurip. δῶμαθ' Ἑστίας dicit Androm. 573., non Ἑστίας, ut vulgo. Holk.) et colebatur ad focum: unde et focus et domus vocatur ἑστία. obtestatur autem Blespide-mus Chremylum et orat per Vestam, domus custodem, quia hic aiebat Plu-tum esse domi suae. F.

392. θαλ. παίζει αὐτὸν ἐνταῦθα. gl. Dorv., paris. quasi aliquis sit Neptunus quam θαλάττιος. cf. 1046.

394. οἷτε οὐ μεταστεύαν (μετέσται-

λε) τὸν Βλεψίδημον, ἀκηκοὺς δὲ ἤλθε. S. rectius gl. paris. (δια-πέμψεις.) τὸν Πλοῦτον δηλ.

395. ἐν τούτῳ. τῷ διαπέμψαν. gl. Dorv., paris. „Soph. Antig. 39. εἰ τὰδ' ἐν τούτοις. Equ. 838. οὐκ, ὡς γὰρ τοι, ταῦτ' ἐστὶ πῶ ταύτη.“ E Be.

396. οὐ τῷ μετ.; i. e. οὐκ ἐν τῷ μετ.; an res nondum in eo est, ut mihi quoque impertiri possis Plu-tum?

398. ἐνί γέ τῳ τρόπῳ, uno quidem modo, quem dicit 406. sequ.

400. οὐκ ἐπὶ δὲ, οὐκ ἀλόγως. — S. ἐπὶ δὲ: μάτην (sic etiam Hesych.), οὐκ ἀλόγως. gl. paris. non temere.

402. ἐχρῆν. cf. 962.

403. διασφύρει καὶ διαβάλλει τοὺς λατροὺς ὡς ἀμαθεῖς, καὶ τοὺς διδόν-

405 ΒΛ. σκοπῶμεν.

ΧΡ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν.

ΒΛ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.

ΧΡ. μὰ Δί' ἀλλ', ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμεν
ἐγὼ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ,
κράτιστόν ἐστι.

ΒΛ. πολὺ μὲν οὖν, νῆ τοὺς Θεούς.

μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄννε πρᾶττων ἔν γέ τι.

410 ΧΡ. καὶ μὴν βαδίζω.

ΒΛ. σπευδέ νυν.

ΧΡ. τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.

ΠΕ. ὦ Θερμόν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον,
τολμῶντε δρῶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε,
ποῖ, ποῖ, τί φεύγετον; οὐ μενεῖτον;

ΒΛ. Ἡράκλεις!

τας αἰς μικρολόγους. S. Deficit ars, ubi illi merces sua non est. Br.

406, 6. οὐκ ἔστιν. λατρός δηλ. gl. paris. μὰ Δί' ἀλλ', imo. F. cf. 22. etc. παρῶν. ἡύστερπιζόμεν. gl. paris. F. „παρῶν. intell. ποιῆσαι, in animo habebam, decteneram, facere. nam, qui decernit aliquid facere, is se ad id faciendum parat, ut Xenoph. Cyr. 7, 2, 2.“

407. κατακλίνειν; hoc fere est, notante F., júbere accumbere, ut Luc. 9, 14., Aelian. V. H. 8, 7., h. autem l. júbere aliquem incubare in fano Aesculapii (cf. 616., 657.) ad accipiendum responsum, de quo genere divinationis laudantur scripta Henr. Meibomii (ed. a. 1659.), F. A. Wolfii (*Beitrag zur Gesch. des Somnambulismus aus dem Alterthum*, in s. Verm. Schrift. u. Aufsätzen p. 382. seqq.), Kinderlingii (*Der Somnambulismus unserer Zeit*, in Vergleichung gestellt mit der Incubation oder dem Tempelschlaf und Weissagungstraum der alten Helden, Leipz. 1788.) et C. Sprengelii (*Pragmat. Gesch. der Arzneikunde*, 1. p. 201. seqq.). cf. Nitschii et Köpkei *Beschreib. des — Zustandes der Gr. 1. Th. 8. 691.* „nam aegroti solebant dormire in fano Aesculapii ad accipienda responsa, quibus admonerentur, quid fieri oportet, ut valetudinem recuperarent, incubantes ovium pellibus stratis, (unde ἐγκατακλίνειν 616.), et tum dicebantur ἐγκοιμάσθαι. (incubare Virg. Aen. 7, 88. [ubi cf. Cerd. et Heyn. B.], Plant. Curc. 1, 1, 61.)“ F. cf. 619.

408. πολὺ μὲν οὖν. κράτιστόν ἐστι. gl. paris.

409. μὴ διάτρε. μὴ βράδυνε. gl. Dorv. ἔν γέ τι, saltem unam rem, saltem aliquid. Frischlin. et, ut aliquid perficias, da operam sedulo. itaque Chremylus se iam abiturum esse significat, et properare jubetur a Blepsidemo.

411. Θερμόν ἔργον. παράδοξον, ἢ τολμηρόν (hoc recte), ἢ ἐνέκνητον. ἢ Πενία δὲ ἐντεῦθεν παρῶν οὖσα μάχεται πρὸς Χρεμύλον καὶ Βλεψίδημον. S.

412. „ἀνθρ. dictum per contemptum.“ F. κακοδ. cf. 382.

413. prava interpunctione libri ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; quod ita interpretantur ποῦ, ποῦ πορεύεσθε; διὰ τί φεύγετον; cum duplici interrogatione conjuncta, ut saepe fit (vid. index Euripidis h. v.), Comicus dicat ποῖ τί φεύγετον; quoniam quid fugitis? l. e. cur me fugitis, paupertatem? quod elegantissimum. Horat. Epist. 1, 11, 45. Impiger extremos currit

ΠΕ. ἰγὼ γὰρ ὑμῶς ἔξολῶ κακοὺς κακῶς·

415 τόλμημα γὰρ τολμᾷτον οὐκ ἀνασχεῖν,
ἀλλ' οἷον οὐδέτις ἄλλος οὐδὲ πᾶσι
οὔτε θεός, οὔτ' ἀνθρώπος· ὥστ' ἀποκρίναται.

ΧΡ. σὺ δ' εἰ τίς; ὥγρ' αὖ μὲν γὰρ εἶναι μοι δοκεῖς.

ΒΛ. ἴσως Ἑρμῆος ἔστιν ἐκ τραγωδίας·

420 βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγωδικόν.

ΧΡ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δῆδας.

ΒΛ. οὐκοῦν κλαύσεται.

ΠΕ. οἴσθε δ' εἶναι τίνα με;

ΧΡ. πανθοικέτριαν,

ἣ λεκιδόπωλον· σὺ γὰρ αὖ τοσοῦτον

mercator ad Indos, Per mare pauperem fugiens, per saxa, per ignes.

414. similiter cum alii, tum imprimis Tragicis. Eurip. Med. 1327. σὺ δ', ὥσπερ εἰκός, καθ'αυτὴ καυδὸς κακῶς. Troad. 1017. εἰδοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, καυδὸς Κακῇ θαναίται etc.

415. τόλμημα τολμᾶτον. vid. Matth. gr. §. 413. annot. 5.

416. ἀλλὰ τοιοῦτον, οἷον ἄλλος οὐδὲ τις ἐτόλμησεν οὐδὲ πᾶσι. gl. paria. neminem unquam paupertatem expulisse dicit, quippe deam, eamque utilissimam. Theocritus idyll. 11. Ἀ πένια, Διδόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἔγειρεν.

418. ὁ χορὸς τοιοῦτοι γὰρ οἱ πένητες. gl. Dorv. F. „pauperes fere fame laborant, quae pallidos reddunt. — per urbanitatem et modestiam atticam doneis εἶναι dictum est pro εἰ. v. Steph. ad Xenoph. Cyr. 1, 1, 1. et index Theophr. h. v.“ cf. etiam annot. ad 148.

420. βλέπει μανικόν cf. 824. γέ τοι, certe quidem. vide F. ad h. l., Herm. ad Viger. annot. 297.

421. εἰ δ' οὐκ ἔχει γὰρ δῆδας. — καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγωδίαις μετὰ λαμπράδων ἐπὶ ἔρηνος. — S. v. Iher C. A. Böttigeri die Furiensmärke im Trauerspiel u. auf den Bildwerken der alten Griechen; eine archäol. Untersuchung, Weimar 1801., ubi p. 50. seqq. etiam hic locus illustratur, et facibus armatas

fuisse tragicas Erinnyas ostenditur. add. J. F. Meyer Comm. de diis ac deabus θεοσκότοις p. 25. seqq. B. — οὐκ, κλαύσεται. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσται, ὡς μὴ οὐκ κατὰ φύσιν φοβερὰ, ἀλλὰ μάτην ἀπαρτῶσα ἡμᾶς. S. „ergo verberabitur, (infortunium foret. ita scilicet Horat. Sat. 2, 1, 46. Münster.) scilicet quia terrere nos vultu truci conatur.“ F.

422. πανδοκ. — patet, hoc vitae genus contemptum fuisse ap. Atheni.: vid., quem laudat F., Theophrast. Charact. 6, 2. S. πανδ. ἀντὶ τοῦ καπηλίου, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι πάντας. Gir. „hoc mulierum genus clamosum est, et modo cum suis et domesticis, modo cum aliis rixatur.“

423. λεκ. ἀπὸ τοῦ χροαίζοντος τοῦ αὐτοῦ, λέκωλιν. — ἔστι δὲ καὶ εἰδος σκορίου, δ καλεῖται πῖσον (Erbes, vel secundum Linkium genus quoddam lathyri, Platterbæ, francogall. gesse: vide Billerbeckii Floram class. p. 186.), δεῖ (?) ἐν Πλάτῳ τῆς Ἥλιδος κατακόρυφός φέρεται; διὰ τὸ εἰκέναι τῆς χοροῦν λευκῶν αὐτοῦ. ἀπὸ μέτρους οὖν τὴν σκοριόπωλον δηλοῖ. καὶ ἐν Λυσιστρατῇ (526.)· νῆ τὸν Δεῖ ἔγωγ' οὖν (recte libri Aristoph. νῆ Δεῖ —) ἄνδρα κομήτην φωλαρχοῦντι· εἰδὼν ἐφ' ἱππῶ Εἰς τὸν γαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λεκιδὸν παρὰ γράσος. S. — gl. Dorv. τοσ. μέγα.

ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἡδικημένη.

- 425 ΠΕ. ἄληθεις; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;
ΧΡ. οὐκ οὖν ὑπόλοιπον τὸ βάραθρον σοι γίγνεται;
ἀλλ', ἦ τις εἰ, λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.
ΠΕ. ἡ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην
430 ἀνθ' ᾧ ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθάδ' ἀφανίσαι.
ΒΑ. ἔρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἡ 'κ τῶν γειτόνων,
ἡ ταῖς κοτύλαις ἀεὶ με διαλυμαίνεται;
ΠΕ. Πενία μὲν οὖν, ἡ σφῶν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.
ΒΑ. ἄναξ Ἀπολλων καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγη;
435 ΧΡ. οὗτος, τί δρᾷς; ὧ δειλότατον σὺ θηρίον,

424. *δν. ἡμῖν, nos incitantes, irata.* „ἐγκράζειν τινι proprie est incitamentum alicui (einen anzuregen), quod facere solent, qui aliquid vendunt“ etc. F.

425. *ἄληθεις: ἀληθῶς τοῦτο λέγεις; ἐστὶ δὲ τοῦτο εἰρωνικόν.* gl. Dorv. τὸ μὲν προκαροῦντόν ἐληθῆς ἀντὶ ἐπιφύματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα τὸ δὲ δέχοντο τὸ ἀληθῆς, ὡς τὰ ἀληθῆς γὰρ οὐκ ἐθελῆς φράσαι (371.), ὡς ὁμαῖ ἐστὶ. S. paris. cf. 123., annot. ad Soph. Antig. 714. *ain' vero? Voss. Wahrhaftig?*

426. *ἐγτ. ἐκβαλεῖν.* cf. 295., 430.

427. *ita Rav., Bekk. etc. alii οὐκ οὖν — γίγνεται, quod debilius. S. τὸ βάραθρον. χάσμα τι φρεατῶδες, καὶ σκοτεινόν, ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς κακοῦργους ἐβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τοῦτ' ἐπὶ ἤρχον ὀγυῖνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. — cf. 390. et Herodoti interpp. ad 7, 133.*

430. *ἀνθ' ᾧ, ὡν, propterea quod.* cf. 836. *ἀφ' αὐ., tollere e conspectu, necare, exterminare. — E F.*

431. „*καπηλὸς proprie est is, qui, quae vendit, emit (propola Latinis dicitur. Gir. add. Münt. B.) vel ab αὐτοπώλῃ, vel ab ἐμπόρῃ, ut καπηλὸς ἀσπίδων Pac. 434. (v. Salmas. Observ. Jur. att. p. 94. sequ.); sed maxime dicitur ita is, qui vinum aliunde emittit vendit, caupo; unde καπηλὸς est caupo.*“ F.

432. *ἡ ταῖς κοτ. ἀντὶ τοῦ (ἡ)*

*παρακλίπτουσά με ταῖς κοτύλαις ἦ τις, φησὶ, μικρομετροῦσά με βλάπτει. — ὡς τοῦ Βλεψιδήμου πεπωκότος, καὶ δεδωκότος ἀργυρίου. κοτύλη δὲ ἐστὶν εἶδος μέτρου, δ λέγομεν ἡμεῖς ἡμίσετον. S. Rhemnius Fannius (de pond. et mens.) ap. Priscian., laudante Gir., *At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit Heminas, recipit geminas sextarius unus.* cf. 732. et inprimis annot. ad 1104. „*διαλυμαίνεσθαι et omnia ejusdem originis vocabula dicuntur proprie de apris, leonibus, lupis, locustis, agros et vegetes devastantibus.*“ v. Xenoph. Oecon. 5, 6., Aelian. V. H. 4, 5. etc. deinde transfertur ad eos omnes, qui aliquid laedunt, perdunt, evertunt, velut Isocr. Nicod. p. 68., ubi construitur cum dat., Panneg. p. 148., ubi jungitur accusativo, ut h. l. etc.“ E F.*

434. *ἄναξ Apollo dicitur, ut dens. ἀνάξ Ἀπ. ἰδίως τὸν Ἀπόλλωνα, ἦτοι ὡς ἀνεξέλικτον (recte: cf. 355.), καὶ χρησμούς παρέχοντα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν δεινῶν, ἢ ὡς πατρῶον θεόν. S.*

435. *οὗτος, sive ὁ οὗτος, heus, Timaeus Gl. Plat., et Hesych., ὁ οὗτος; ὁ σὺ. — E F. τί δρᾷς; παρεπιγραφή. δρᾷ γὰρ τοῦτον φεύγεται. gl. paris. θηρίον singulatim viperam denotare putat Eckard. Obs. p. 34. sequ. est autem convicium, ut Latinorum bellua et bestia. vid. index h. v.*

οὐ παραμενεῖς;

ΒΛ. ἥματα πάντων.

ΧΡ. οὐ μενεῖς,

ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;

ΒΛ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ
οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἑξωλλέστερον.

440 ΧΡ. στήθ', ἀντιβολῶ σε, στήθε!

ΒΛ. μὰ Δι', ἐγὼ μὲν οὐ.

ΧΡ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ
ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξόμεθα,
τηνδὲ δεδιότε, μηδὲ διαμαχοόμεθα.

445 ΒΛ. ποίοις ὄπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;

ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποῖαν ἀσπίδα
οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἢ μιαιρωτάτη;

, ΧΡ. θάρρει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς δι-
τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.

450 ΠΕ. γρούξιν δὲ καὶ τολμαῖον, ὦ καθάρματε,
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' ἐλλημμένω;

438. πόνηρ'. cf. 265.

441. δειν. ἔργον παρ., longe
soolestissimum facinus. S. παρὰ
πολύ. κατὰ πολύ, σφόδρα, ὡς πα-
ρὰ Θουκυδίδην ἐν πρώτῳ (c. 29.)
καὶ ἐν ἱκῆσῃ Κερκυραῖοι πα-
ραπολύ. saepius hoc verbo utitur
Thuc.

442. ἐργασόμεθ' Elbing. vegetiore
numero.

446. legibus Atheniensium [uti Ro-
manorum] videtur fuisse vetitum (v.
S. et Meurs. Them. att. 1, 9.) op-
pignerare arma. E F. cf. Köpkei Ge-
setz. d. Gr. p. 549. id tamen pro-
pter inopiam fecerant hi senes.

449. τρόπων. alludit ad voc.
τροπαῖον. talia multa sunt ap. No-
strum et ap. Plaut., ut Poeni poenas
sufferant Cistellaria [1, 3, 54.]. sen-
sus „Solus iste deus [Plutus] profligabit
hujus mores, i. e. ipsammet
ita moratam, et victor tropaeum eri-
get. Be.

450. γρούξιιν. vide 17. ὦ καθ.
καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρ-
σει λοιμοῦ ἢ τινος ἐτέρας νόσου

θυόμενοι τοῖς θεοῖς. τοῦτ' δὲ τὸ
ἔθος καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπευράτη-
σε. λέγεται δὲ καὶ καθαρμός. S.
— „καθάρματα sunt ea omnia, quae
vel ad mundandum, vel ad expian-
dum, adhibebantur; singulatim ap.
Athean. primo porcelli, qui immola-
bantur ad expiandam concionem (di-
cebantur etiam καθάρσια: v. Harpo-
crat. h. v.); deinde homines ignobi-
les, inutiles, sceleratos, qui alebantur
publice, et grassante pestilentia aliove
morbo graviore ducebantur in locum
editum, ut inde in mare praecipita-
rentur ad expiandam civitatem et de-
pellendas calamitates publicas (aliis
verbis dicebantur δημόσιοι et φαρμα-
κοί); denique homines viles, adjecti,
scelerati, quibus aliis: ita ut is, in
quem quis inveheretur, diceretur κά-
θαρμα, ut h. l. v. Bos. Exercitt. ad
1. Cor. 4, 13.“ E F. cf. Ran. 686.

451. λαμβάνεσθαι, seu καταλαμ-
βάνεσθαι, ἐπ' αὐτοφώρῳ proprie di-
cuntur illi, qui in ipso furto depre-
henduntur, a φάρ, fur; deinde in
adulterio et quovis alio facinore de-

- XP. οὐ δ', ὃ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ,
 ἡμῖν προσελθούσ', οὐδ' ὅτι οὖν ἀδικουμένη;
- ΠΕ. οὐδὲν γὰρ, ὃ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
- 455 ἀδικεῖν με, τὸν Πλούτον ποιεῖν πειρωμένῳ
 βλέψαι πάλιν;
- XP. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
 εἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν
 ἀγαθόν;
- ΠΕ. τί δ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ' ;
- XP. ὃ τι ;
 σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
- 460 ΠΕ. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
 κακὸν ἐργάσασθαι μείζον ἀνθρώπους;
- XP. ὃ τι ;
 εἰ τοῦτο δοῦν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα.
- ΠΕ. καὶ μὴν περὶ τοῦτου σφῶν ἐθ' ἔλω δοῦναι λόγον
 τοπρῶτον αὐτοῦ. κἄν μὲν ἀποφῆνω, μόνην
- 465 ἀγαθῶν ἀπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
 ὑμῖν, δι' ἐμὲ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ,
 ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὃ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.
- XP. ταυτὶ σὺ τολμᾷς, ὃ μισρωτάτη, λέγειν;

prehensi, velut h. l. senes duo, qui in animo habebant restituere Pluto visum, quo Paupertas ex aedibus bonorum ejiceretur. E F.

452. ὃ κάκ. ἀπ. h. e. scelestissima, digna quae miserrime pereas. ut 708. F.

453. οὐδ' ὅτ. οὐδόλως gl. paris. cf. 381.

454. πρ. τῶν θεῶν. sic etiam 1172., Vesp. 469., Xenoph. Cyr. 6, 2, 7. minus pathetica sunt, quae saepius leguntur, πρὸς τῶν θεῶν, πρὸς θεῶν (1143.). v. F., T.

462. similiter Plautus Aul. 4, 4, 15. Facin' mi injuriam, an non? alter respondet Fateor, quia non pendes, maxumam. Be.

463. δοθῆναι λόγον. ἤγουν διαλεχθῆναι. gl. Dorv., paris. rationem reddere.

464. αὐτοῦ vel ad τούτον pertinet, vel est hic (antequam hinc digrediar), ipso in loco, quorum illud Gi-

rardo et Fischero, hoc placet Wakefieldio Silv. crit. 1. p. 75. male Br. αὐτῇ. gl. paris. ἀποφῆνω: ἀποδείξω. cf. 470.

466. — τὸ σχῆμα καλεῖται ἀντανταπόδοτον — οὐ γὰρ ἀποδέδωκα τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. ἴδει γὰρ εἰπεῖν καὶ μὲν ἀπ. μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, εἰσατα. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον ὃ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ. S. „Solent Attici hoc ellipsos genere uti post εἰ μὲν vel εἰ μὲν, cui in posteriore membro respondet εἰ δὲ vel εἰ μὲν δὲ, sin autem. hujusmodi ellipsis occurrit etiam in loco illo Homer. Il. 1. ἀλλ' εἰ μὲν δώσωσι — εἰ δὲ καὶ μὴ δώσωσι etc. Eustath. recte ad illud l. χαλεπὴν ἢ σύνταξιν, καὶ μένουσα ἐκκρεμῆς οὐκ ἀπῆρτισται. λέγει γὰρ τὸ ἐφησυχάζω, ἢ τοιοῦτον τι“ etc. K.

468. sic Rav. et Burgessii liber, Bekk., D. vulgo τουτί.

- ΠΕ. καὶ σὺ γε διδάσκου. πάντ' γὰρ οἶμαι ἐφ' ἑαυτοῦ
 470 ἄπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγὼ,
 εἰ τοὺς δακτύλους γῆς ποιήσῃς πλοισίους.
 ΧΡ. ὦ τέμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρῆξετε;
 ΠΕ. οὐδ' οὐδ' σχετλιάζειν, καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.
 ΒΛ. καὶ τίς δύναται ἂν μὴ βοᾶν ἰὸδ' ἰὸδ',
 475 τοιαῦτ' ἀκούων;
 ΠΕ. ὅστις ἐστὶν ἐν φρονῶν.
 ΧΡ. τί δὴτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ,
 ἥν γ' ἄλφει;
 ΠΕ. ὅ τι σοι δοκεῖ.
 ΧΡ. καλῶς λέγεις.
 ΠΕ. τὸ γὰρ αὐτό γ', ἐν ἡττῷσθε, καὶ σφῶ δι' παθεῖν.

469. διδάσκου. μάθαινα τοῦτο
 ἐξ ἑμοῦ. gl. paria.

472. ὦ τέμπ. τοῦτό φησιν, ὡς
 τῆς Πεντίας τῶν τοιοῦτων ἀξίας οὐ
 σης. τέμπανα ξύλα, ἐφ' οἷς ἐτυμ-
 πάντων· ἐχρῶτο γὰρ ταύτῃ τῇ τι-
 μωρίᾳ. ἡ βάκλα (baculi, fustes), πα-
 ρὰ τὸ τέμπειν. (ἄλλως) ἦγον ξύλα,
 οἷς τέμπονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις
 οἱ τιμωρούμενοι. (scil. τέμπανον alii
 interpretantur machinam convexam et
 incurvam, ad quam devincti fuerint
 plagis afficiendi, ut ictui magis pa-
 terent, alii fustem ipsum. cf. Dindorf,
 ad J. A. Ernestii Lect. acad., epist.
 ad Hebr., pp. 989. seqq., qui plures
 laudavit de vv. τέμπανον et ἀπο-
 τρυπανίζειν. B. hoc quidem signifi-
 cat etiam ad mortem cruciari, seu
 capite amputari: vide Sp. ad h. l. et
 Köpke Gesetsgeb. d. Gr. p. 726.)
 κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ἐν
 οἷς μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κα-
 λὸν· ἐνθὲν καὶ ὁ ποτηρὸς ἀνθρω-
 πος κύφων. τάσσεται δὲ κατὰ παν-
 τῶν τῶν δούλων, καὶ ὀλεθρίων,
 καὶ κρυφισμῶς ἐπὶ τῶν τιμωρίων.
 Ἀρχιλοχός δὲ ἀντὶ τοῦ ναυός, καὶ
 ὀλεθρίου. εἰρηται δὲ κύφων παρὰ
 τὸ τοῦς δεσμῶν ἀναγκάζεσθαι κύ-
 φων, διπλῶς ἅμα κολαζόμενους, τῇ
 τε τοῦ τραχήλου πίεσει, καὶ τῇ μη-
 δαμῶς ἀναγκῇ δύνασθαι. — B.
 κύφωσις erant vincula lignea, qui-
 bus colla maleficorum ita illigabantur
 et constringebantur, ut erigere se

non possent, (unde nomen accipere;
 quae poena dicebatur κρυφισμός;) et
 tam caedebantur fustibus. v. Hesych.
 h. v. et interpp. aliis verbis
 dicuntur πυνάγχει et κλοιολ, et
 κλοιολ. F. cf. 601. glossae κλοιός,
 boja. — Be. de hoc cf. Xenoph. Hist.
 gr. 3, 3, 11. Plaut. Asin. 3, 2, 5. ner-
 vae, catenas, carceres, numellas, pedi-
 cas, bojas. vide etiam Capt. 4, 2, 103.
 — F. „ἀρῆγειν: βοηθεῖν. Hesych.
 succurre, opitulari.“ —

473. οὐ πρέπει δεινοπαθεῖν, καὶ
 κραυγάζειν, πρὶν ἂν γνωρίσῃς. gl.
 paria.

476. ἐπέβαλλον γὰρ ἐνίοτε ζημίαν
 τοῖς ἀλοῦσιν ἢ χρήματα καταθέσθαι,
 ἢ τι τοιοῦτον. — B. δίκη est om-
 nino causa, et publica, et privata. —
 τίμημα, vocab. forense, est aesti-
 matio litis seu causae, in causis pri-
 vatis multa, in publicis poena, sup-
 plicium, ut h. l. scil. accusator et pe-
 titor in formula petitionis aestimabat,
 quam multa quamve poenam me-
 ruisset reus, si causa cecidisset, nisi
 multa vel poena legibus jam esset
 definita. [idemque deinde faciebat
 reus. Both.] (vide Salmas. Obs. jur.
 att. et rom. c. 8., nos ad Plat. Apol.
 Socr. 11, 3.) hoc dicebatur τίμημα
 ἐπιγράφειν τῇ δίκῃ, h. e. litam ae-
 stimare multa, vel poena. F. cf.
 Köpke l. c. ad 472., p. 694, 5.

477. ἀλφει, κρατηθῆς. gl. Dorv.

ΒΑ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἶκοσιν;
480 ΧΡ. ταύτη γε· νῦν δὲ δύο' ἀποχρήσουσιν μόνω.

ΠΕ. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γὰρ
ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

ΧΟ. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ἐμῶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τὴνδὶ

a. Aristoph.

ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδῶσθε μηδέν.

485 ΧΡ. φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον,
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέλους τούτων τάναντία
δήπου.

τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μόλις εὗρομεν ὥστε γενέσθαι
βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.

490 ἦν γὰρ ὁ Πλούτος νυνὶ βλέψη, καὶ μὴ τυφλὸς ὧν περι-
ροστῇ,

ἅς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κοῦκ ἀπο-
λείψει,

τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέλους φευξέεται, καὶ τα ποιήσει
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου, τά τε θεῖα
σέβοντας·

idem ἡτέροσθαι, ut 478., ἡτέροσθαι
δίληπν.

479. ἱ.κ. ἀντὶ τοῦ ἀποφύγετε. — S.

480. ταύτη, τῇ Πεντά. ἀποχρ.
ἀφαισίουσι. gl. paria, Dorv.

481. τοῦτο πράττοντες. (sic;
Harl. 5. πράττοντες· τί γ' ἂν, sed
ἢ insertum ante τί.) ἀντὶ τοῦ ἀπο-
θανόντες. οὐκ ἂν, φησιν, ἀναβέ-
λοις ἀποθανόντες· ἀντὶ τοῦ τα-
χέως ἀπελθόντες τελευτήσετε. εἰ γὰρ
νικήσετε, οὐκ ἐστὶ δίκαιόν ἐστι. S. cf.
870., 1129. interpres effugere non
poteritis, quia hos patiamini.

484. ἐν τοῖσι λ. ἀντ. contra
disputantes. sensus „jam vero opor-
tet vos istam oppugnare rationibus
docte et solerter excogitatis, ut vin-
catia (eam omnium malorum homini-
bus esse parentem).“ E F. μ. λ. —
μηδέν, nolite molle aut remissum
aliquid praeberet, nolite cedere. Ti-
maeus gl. Plat. p. 101., ubi vid.
Ruhnken. ἐνδοῦναι: προδοῦναι, πα-
ραδοῦναι, ἢ καὶ εἰς. cf. K., F.,

ARISTOPHANES IV.

et interpp. — fut. ἐνδῶσθε usur-
patum pro imperativo.

485. γινῶναι, ὡς γινῶναι ἀφ-
τοῦς.

487. τοὺς ἀθ. τοὺς ἀσεβεῖς,
impios, improbos. — F. „δήπου.
scilicet, nimirum, credo, ut 493,
515., 519.“

488. Elbing., ut videtur, ταῦτ'
οὖν, quod et lectius et εὐφρονό-
τερον. — ἐπιθ. ὥστε τοῦτο γεν. dictum
est (?) pro ἐπιθ. τοῦτο γεν. μόλις
[vix tandem, tandem aliquando.]
εὗρ. cum βούλημα etc. jungendum
est. B.

489. ita Paris. 2827., et Cant. 4.,
merito probantibus Schaefero et D.
vulgo βούλημα, quae verba etiam
alibi sunt inter se permutata. gl.
paris. βούλημα: σκέμμα χρήσι-
μον, ἐκωφελες εἰς πᾶσαν προᾤκν.

490. περιροστῇ, πλανᾶται. gl.
paris. cf. 121.

491. βαδιεῖται. fut. medii, quo

K

καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τις ἂν ξεύροι ποτ' ἄμεινον;
495 ΒΛ. οὐ τις· ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερῶτα.

ΧΡ. ὥς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,
τις ἂν οὐχ ἡγοίτ' εἶναι μαρίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι
μῦλλον;

πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροί,
ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πᾶν χρηστοί
600 πρᾶττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα
σύνεισιν.

ΒΛ. οὐκ οὖν εἶναι φημι, εἰ πύσει ταύτην βλέψας ποθ' ὁ
Πλοῦτος,

ὁδὸν, ἣν τις ἰδὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μεῖζω πομίσαιεν.

ΠΕ. ἀλλ', ὦ πάντων ῥᾷστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ἐ-
γιαίνειν

Attici utuntur. cf. 90., Moeris v. βαδιοῦμαι.

494. καίτοι, atqui, jam vero. — F. ἐξ. ἐπινοήσαιτο. gl. paris.

495. Victor. Dorv. Junt. 2. οὐδεις ἄν· ἐγὼ σοι etc., quod, τῷ σοι omisso, Hemsterhusio, Bentlejo aliisque placuit., οὐδεις plures codd., quod postquam irrepsit, ἄν ex industria videtur esse additum propter numeros. τὰ ὅτιν. τὴν Πενίαν δηλ. gl. paris.

497. κακὸς. furorē interpretantur auctore Be., sed furor parum differt ab insania. cf. 368. „Hesych. κακοδαιμονίαν: ἀτυχίαν, quae proinde opponitur εὐδαιμονίᾳ, felicitati. Antiph. or. 14. p. 127. ἡλλάξαντο μὲν γὰρ πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν. nempe δαίμων i. q. τύχη, fortuna, sors; inde κακοδαίμων, βαρυσταίμων, δυσταίμων, de infornato ac misero, et κακοδαιμονεῖν, βαρυσταμονεῖν, pro infelici esse.“ E Sp. rectius igitur κακὸς. verteris infornitium.

499. ἀτὰρ intelligendum relinquit χοήματα, quod nomen abstrusum evolvi debet ex praecedente πλοῦτος. — H. πλουτοῦσι enim est ac si dixisset χοήματα συλλέγουσι. Duker. pronomina saepe ita ponuntur, ut referri debeant ad nomina, quae continentur, vel qua originem, vel qua potestatem, in

uno quodam eorum verborum, quae praecedunt. v. ad Aeschin. Socr. 2. 1. ita Joh. Evang. 8, 44. in αὐτοῦ intell. ψεύδους e voc. ψευδής. — F.

500. μετὰ σοῦ ξύν. pro σοι ξ. sic etiam alii. vid. Dobr. τὰ πλεῖστα, plurimum, fere.

501, 2. Blepsidemo haec tribuenda esse, non Chremylo, ut in vulgatis libris, primus intellexit Porsonus; qui et priorem horum versuum correxit, altero reliquit ἦντιν', i. e. ἦντιν' αἰς ἰδὼν, ellipsi non prorsus quidem insolita (vidd. Herm. ad Vigerum pluribus locis, Schäfer. ad Bosium, Porson. ad Eurip. Or. 208.), sed qua uti Aristophanem recte negare videtur Dobr. eodem annotante ap. Theognidem 831. ante Br. legebatur οὐδ' ὁδὸς, ἦντιν' ἰδὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι: Br. dedit ἦν τις, idque ipsum post in 2 codd. reperit Imm. Bekkerus, eandem medicinam huic versui fecit H., adstipulantibus fere viris doctis, priore οὐκ οὖν pro οὐκ οὖν scripsit cum Bentlejo. plerique omnes libri οὐκ οὖν εἶναι φημι, ἢ παύσαι ταῦτ', ἦν βλέψη π. δ Πλ., Ὀδὸν, ἦν τις etc. Rav. οὐκ οὖν ε. φ., εἰ παύσαι ταῦτ', ἦν βλέψας etc. de confusis v' et σ litteris finalibus dixi in annotatis ad Soph. Antig. 879., 896., Oedip. Col. 48. — πορτίε. παράσχοι. gl. paris.

505 δίο πρεσβύτα, ξυνδιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαλεῖν,
εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὐ γῆμ' ἂν λυσitteλεῖν
σφῶν.

εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψει πάλιν, διανεμειέν τ' ἴσον
αὐτόν,

οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μαιετώῃ
οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ἑμῖν τούτων ἀφανισθέντων ἐθελήσει

510 τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυλοδε-
ψεῖν,

ἢ γῆς ἀρότοις ἐήξας δάπεδον καρπὸν Ἀηοῦς θερίσασθαι,
ἢ ἐξῆ ἑῶν ἀργοῖς ἑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσι;

XP. λῆρον ληρεῖς· ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κατ-
έλεξας,

οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.

ΠΕ.

πόθεν οὖν ἔξεις θεράποντας;

503. ἀνακ. of κατακεισθέντας
τὰς φρένας. gl. paris. ἀνακ. σὺχ θγ.,
inducti ad insanendum. cf. 360.

504. ξυνθ.: συγχορευταί, καὶ κοι-
ωνοί. gl. Dorv. „θίασος Graecis
proprie coetus ad deorum cultum in-
stitutus. ita Harpocr. h. v. Athen.
8. p. 362. τοὺς μὲν οὖν θιάσους
ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσηγόρευον· καὶ
γὰρ αὐτοὺς θεοὺς οἱ Λάκωνες σισός
φασι. hic θιασέεται ψυχάν, san-
etam reddit animam, Eurip. Bacch.
76. bacchici vero coetus θίασοι sunt
potissimum appellati“ etc. Sp. —
sodales dicuntur ab Atticis θιασῶται,
a reliquis Graecis θιασῖται. v. Har-
pocr., Moeris etc. F. add. Boettiger.
Archäol. Mus. 1. p. 92., ubi voc.
θίασος (in vociferantibus Cybeles et
Bacchi sodalitatibus usurpatum) a
θιεύειν derivatur. B. — ληρεῖν
est nugari, delirare. — παρα-
παλεῖν propr. valet male ferire, in
caedendo aberrare; — deinde trans-
fertur ad eos, qui desipiunt. a Pla-
tone Symp. 2. conjungitur cum μαι-
νομαι. add. Hesych. h. v. jam poeta
τὸ ληρεῖν et τὸ παραπαλεῖν facit
quasi deas etc. F.

505. λυσitteλεῖν propr. est sol-
vere, pendere vectigalia; deinde
omnino prodesset, onerare. F.

506. ita Benth., aliique. libri men-
dose διανεμειέ τ' ἴσον, vel ἴσον,
ἑαυτόν. — διαν. διαμερίσσει πᾶσιν
ἐπίσης. gl. paris.

507. μαιετ. curaret, exerceret.
509. ῥάπτειν, sartorem, vestiari-
um, esse: unde acus dicitur ῥαψίς.
F. τροχ. τροχούς ποιεῖν ἀμάξης.
gl. paris. ἀμάξας ποιεῖν. gl. Dorv.

510. σκυλ. Benth., K. etc., h. e.,
F. interprete, pelles seu coria sub-
igere, subactarium (coriarium) esse,
quod 167. dicebatur βυρσοδεψεῖν.
codd. per errorem σκυτοδεψεῖν. K.
— „σκύλον (σκυλόν) aequae ac σκῆ-
τος notat δέρμα, i. e. pellem vel co-
rium. Hesych. σκύλον: δέρμα, κώ-
διο. Photius (p. 387. ed. Herm.)
σκυλόδεψος: ὃ τὰ κώδια ἐργαζόμε-
νος. —

511. Ἀηοῦς, Cereris. Glr. „A
Graecis Ἀηώ appellari videtur παρὰ
τὸ δῆω, quod est εὐρίσκω, invenio,
quoniam αὕτη ἐφεύρε τὸν σίτον.“

513. λῆρον ληρεῖς. — ἀτεκῇ
ἢ φράσις καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ μα-
νίαν μανῆ, καὶ ὅπως ἐφ' ὧν τῶ
πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πρά-
γματος δῆμα, ὡς τὸ ὕβριον ὕβριζεις,
καὶ φυγὴν φεύγεις. S. cf. F. ad 10.
et ab eo laudatum Greger. Cor. de
Dial. p. 6. sequ.

515 *XP.* ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου.

ΠΕ.

τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν,

ὅταν ἀργύριον κάκεϊνος ἔχη;

XP.

κερδαίνειν βουλόμενός τις

ἔμπορος ἦκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστον ἀνδραποδιστῶν.

ΠΕ. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον

ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραπο-
διστής

κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δήπου· τίς γὰρ πλουτῶν
ἐθελήσει

520

κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι;

ᾧστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, καὶ σκάπτειν, τᾶλλα τε
μοχθεῖν,

ὀδυνηρότερον τρεῖςμις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.

XP.

ἐς κεφαλὴν σοι.

517. ἔμπορος ὁ πραγματευτῆς ἀνθρώπος, κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος· πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὄγκῳ λέγεται, καὶ τῷ πόρος ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιβόλοντα πλούτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὀδατικοῦ πόρου. διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ, ὡς ἀνδραποδισταί, καὶ ἀπιστοὶ· ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἀπιστία ἢ παροιμία φησὶν. *Εὐριπίδης* (fragm. Inonis p. 140. nostrae ed. *Fragm. Eurip.*) πολλοὶ παρήσαν, ἀλλ' ἀπιστοὶ Θεσσαλοὶ. (ll. ἀπιστοὶ Θ., contra legem iamblici senarii Tragicorum. S. Euripidis ad Phoen. 1328. ἀπιστοὶ Θεσσαλοῖς. nos in ed. Fragmentorum Eurip. ἀπιστοὶ Θεσσαλῶν, sed videtur servari posse Θεσσαλοῖς.) — παρὰ πλ. ἀνδρ. καὶ αὐτὸς παρὰ ἀνδραποδιστῶν λαβῶν. — S. Athenas plagiarii isti Thessali advehebant servos e Caria, Lydia, Phrygia, vicinaque Thracia et Ponticis regionibus. vid. *Sp. Thessali omnino feruntur fuisse leves, perfidi et fraudulentis*, eratque referta Thessalia plagiaris. v. *Plat. Crit.* 15, 11., *Kuhn. ad Polluc.* 7, 112. p. 768., *Eustath. ad Il.* 7. p. 692, 26. ed. *Rom.* E F. cf. *Girard.*

520. κινδ. περὶ τῆς ψ., cum vitae seu capitis periculo. — ex his verbis intelligitur, etiam in aliis ci-

vitalibus plagiarios multatos esse morte, si quidem deprehensi essent. *V. Xenoph. Mem. Socr.* 1, 2, 62. κατὰ γὰρ τοὺς νόμους, εἴαν τις φανερός γένηται κλέπτων, ἢ λωποδυνῶν, ἢ βαλαντιστομῶν, ἢ τοιχωρῶν, ἢ ἀνδραποδιζόμενος, ἢ ἱεροσυλῶν, τοῦτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία

522. ὁδον. — πολέ. πολὺ ὁδον. hyperbaton. τρ. βίοτον. διαβίβασεις ζωὴν. gl. paria. — K. „ἐς κεφαλὴν σοι. intell. τρέποιτο. sic *Ach.* 788. ἐς τὴν κεφαλὴν τρέποιτ' ἑμὸν. et *Nub.* 40. ἐς τὴν κεφαλὴν ἀπαντα τὴν σὴν τρέφεται. erat haec formula inter vet. admodum frequens, quum significare volebant, se malum aliquod omen vel signum oblatum respicere et abominari. existimabant enim, se minas ominis alicujus effugere posse, si malum, quod ostendebatur, in capita inimicorum, quae sunt verba Senecae in *Consol. ad Marciam* (c. 9. §. 3.), aut *ipsius intempestivi monitoris* (ut hic) *abire juberent*.“ *Plato ap. Girard.*, nescio quo loco, *εἰ μὴ ἀφροικέταρον ἦν εἰπεῖν, εἰπον ἂν σοὶ εἰς κεφαλὴν*. *Virgilium* confert *Be. Aen.* 8, 484. (*di capiti ipsius generique reseruent*), *F. Terentianum* (*Heec.* 3, 1, 54.) *capiti illorum* etc.

- ΠΕ. ἔτι δ' οὐχ ἔξεις οὗτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθῆναι (οὐ γὰρ ἔσσονται),
οὗτ' ἐν δάπισιν· (τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυσίου
δντος;)
525 οὐτε μέγροισιν μερῖσαι στακτοῖς, ὁπόταν νόμψην ἀγάγη-
σθον,
οὐδ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμήσαι ποικιλομόρφων.
καίτοι τί πλεον πλουτεῖν ἔστιν τούτων πάντων ἀποροῦντας;
παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὐπορα πάνθ' ἑμῖν, ὧν δεῖσθον·
ἐγὼ γὰρ
τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπιναγκάζουσα κάθημαι
530 διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν σπανίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἔξει.

523. ἔξεις, poteris; quam vim hoc verbum habet, quoties ei adjuncti sunt infinitivi aliorum verborum, ut lat. *habere*. — καταδαρθάνειν proprie est *oddormiscere*, dormire (certe Plat. Phaed. 16. τὸ καθεύδειν dicitur nasci ex τῷ καταδαρθάνειν), deinde *dormire*, κοιμηθῆναι, Hesych. — ἔσσονται. intell. ex superioribus κλίνειν. nec tamen nolim κλίνειν.

524. ita Suid. v. δάκιδας, S. ad Vesp. 645., K. et Benth. in annot., Br. etc., quae forma legitur etiam Conc. 840. libri fere οὗτ' ἐν τάπησι (τάπησιν), vel οὗτε τάπησιν. ex h. l. recte Sp. colligit, tapetibus seu stragulis textilibus et plecti operis usos eo tempore esse Atheni., nec Persarum modo atque barbarorum eum luxum fuisse. cf. Ran. 890.

525. unguentorum variorum ac pretiosorum usus, quem exsecratus est Solon, Lacedaemonii repudiaverunt, invaluit ap. Atheni. et veteres, qui illis in nuptiarum aliisque pompis conviviiisque utebantur. vide Sp. et Glr. ad h. l., item Nitschii a Koepkeo emendatum librum germ. de Rebus graecis p. 611.

526. „ἱμάτια βαπτὰ ποικιλόμορφα sunt *pellis florida*, variis coloribus picta, seu texta, quae etiam ἀνθηρὰ, ἀνθίνα, ποικίλα nominantur (cf. 1195.). quae ars ab Alexandriis inventa esse dicitur v. Salmas. ad Script. Hist. Aug.

p. 318. gerebant huiusmodi vestes feminae opulentae et meretrices, etiam viri in pompis (v. Ferrar. R. vestiar. 1, 3, 22.), atque adeo sponsi die nuptiali, id quod hic locus docet.“ F. Imo sponsae: nam ad νόμψην referenda esse verba κοσμήσαι δακ. ἱμ. β. monet Toup. Em. in Suid. 1. p. 98. ed. Oxon. B. S. quoque οὐκ ἔσται σοι, φησὶ, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμήσαι τὴν νόμψην. cf. Sp. — ἱμ. β. δακ. pro ἱματίοις βαπτοῖς δαπανηροῖς. cf. 268.

527. τί πλεον πλ. τίς χρεία ἔστι τοῦ πλουτεῖν, ὅτε ἀπορεῖτε, ὧν χρῆζετε; S. — ἀπορεῖσθαι 2 codd. et Br.

529. τὸν χειρ. τὸν διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενον. gl. paris. ορίσκειν, ut 529. χειρῶντας appellant Herodotus alique, χειρῶντατικὸς Aeschin. Socr. 3, 11., ut notavit F., laudans Foësius Oecon. Hippocr. v. χειρῶντας. — „ἐπαν. καθ. usus est poeta periphrasi propter verba ὥσπερ δέσποιναι: nam dominae sedent, servi et ancillae stant.“ F.

530. ἡ διὰ τὴν χρ. κ. τὴν σπανίαν, quod non est ferendo, quia ipsa Πενία haec loquitur. forte scriptum *πανίαν* gliscente corruptione abierit in *πενίαν*. deprehenduntur autem interdum permutata inter se π et σ, quam rem attigi in annotatis ad Odyss. ο', 234., et eodem errore *πλήμ* pro *σλήμ* exaratum puto apud Athenaeum 348, e. —

ΧΡ. σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθὸν πλὴν φώδων ἐκ
βαλανείου,

καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραῖδιων κολοσυρτόν;
φθειρῶν τ' ἀριθμόν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν οὐδὲ
λέγω σοι

ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
535 ἐπιγέρονσαι, καὶ φράζουσαι „Πεινήσεις· ἀλλ' ἐπαινίστω!“
πρὸς δέ γε ταύτοις ἂνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντί
δὲ κλήνης

στιβάδα σχολίων κόρυιν μεστὴν, ἥ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει·

531. φώδες, seu φῶδες, sunt pustulae, vesiculae, vi ignis excitatae (*Brandblasen*). Eustath. ad Il. γ', p. 1123. ed. Rom. ἀποκαύματα, et ad Il. ν' p. 962. αἱ ἀπὸ φλογὸς φλόκταινας. lex. Cyrill. in Matthaei Anecd. t. 1. p. 23. φώδας: τὰ φλογίσματα. F. Ita etiam Zonaras lex. t. 2. p. 1837. addendi autem sunt Erotian. lex. Hipp. p. 388. et Galen. Expos. voc. Hipp. p. 594. ed. Franz. B. — ἐκ βαλ. homines egeni hiemis tempore Athenis confugebant in balnea publica, ut se ab injuria frigoris defenderent, et in iis dormiebant. v. 948. seqq. F. cf. 8.

532. ὑποπεινῶν est esurire: nam ὑπὸ in multis verbis compositis vi omni caret, (?) ut ἀπόλοικος 427. — particulam πλὴν sequitur non tantum genitivus, sed omnino omnis casus, qui praecedat, ut jam Devar. monuit p. 318. (add. Hoogev. Doctr. part. gr. 2. p. 1061. sequ., p. 526. ed. Schütz. B.) sic 106. σὺ γὰρ ἐστὶν ἄλλος πλὴν ἐγώ. quia igitur h. l. praecedat 4. casus recte idem jungitur particulae πλὴν. (cf. Sturz. lex. Xenoph. 3. p. 563. B.) F. — κολοσυρτός ἐστι κυρίως ὁ τῶν φρυγάνων ἦχος, δὲ ποιοῦσι συρόμενα. — Paris., Victor. (nam κόλα, Etymologo aliisque grammaticis auctoribus, τὰ φρύγανα dici annotat F.) deinde generatim significat grammaticorum verbis ταραχὴν, θόρυβον, συρφετόν, ὄχλον, ut Iliad. 12. 147. et alibi. — particulae πλὴν et genitivum et accusativum subiecit Comi-

cus per ἀνατολοφίαν minime duram aut insolitam.

533. K. in annot., Pers. et Dobr., φθιρῶν δ'. „syllaba media vocabuli ἀριθμὸν brevis est.“ F.

534. βομβοῦσαι retulit ad proximum nomen ψυλλῶν, non quo sonum edant pulices, sed quia haec fiunt inter maximos bombos culicum, ita ut omnia stridere videantur. incertum est, quod legitur in gl. Dorv. θηλυκῶς δὲ τινες τὴν κωνώπα κατὰ τοὺς ἄστικούς. medio autem loco posita est vox κωνώπων metri gratia, siquidem male modulatus foret hic versus φθιρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ ψυλλῶν καὶ κωνώπων οὐδὲ λέγω σοι. gl. paris. ἀνιῶσι: λυποῦσιν. vexant, cruciant.

535. ἐπεγ., expurgantes ad agendum aliquid, ad opus faciendum, quae vis est τοῦ ἐπί. Moeria ἀνίστασθαι ἀνίστασθαι ἐλληνικῶς.

537. στιβ.: στρωμνήν. gl. paris., Victor. F. „στιβας est stratum e frontibus teneris, graminibus, foliis, culmis, calamis, torus. Hesych. h. v. στιβας σχολίων, stratum junceum, e juncis factum: nam vocabula materiae ponuntur in genit.“ intelligi videtur schoenus mariscus Linn. Plinius H. N. 21, 17., laudante Billerbeckio Florae class. p. 16. Mariscus et mariscum, juncei genus, quo tetgeticalae (Decken, Matten) texuntur. Billerb. „das schönste deutsche Kneppgras, die grossen Sombden oder Binsen genannt.“ — κόρες. cimices frequentes in Graecia: v. Ran. 409.

καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος συμπρὸν, ἀντὶ δὲ προσκε-
φαλαίου

λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν
ἄρτων

540 μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥα-
φανίδων·

ἀντὶ δὲ θράνου στάμνου κεφαλὴν κατεαγός· ἀντὶ δὲ
μάκτρας

πιθάκνης πλευρῶν, ἐξόγωνιαν καὶ ταύτην; ἄρα γε πολλῶν

538. φορμός πᾶν πλεκτόν, ἐν-
ταῦθα δὲ τὸ ψάδιον. Junt. S.
Thuc. 2, 75., annotante Sp., φορ-
μηδόν: ψαδῶδες· φορμός γὰρ
ψαδος. F. „φορμοὶ dicuntur cra-
tes cismineae omnis generis, quidquid
textum est ex junco, ulva palustri,
sparto, velut quali, corbos, tegetes;
singulatim ita dicitur tegetes, vel stragulum scirpeum, storea, matia, in
qua dormire solebant homines tennes,
quae ab Atticis etiam χαμῆνιον δι-
citur, a reliquis Graecis ψαδος. v.
Moeris p. 408. Pierson. — φορμός
σακρός est storea aut lacera neque
integra, aut impura. cf. Hesych. v.
σακρόν.“ vide etiam 319.

540. μαλ., malvae silvestris, ἄ-
γρίας. „est enim etiam sativa, κη-
πευμένη, quam malopen vocari au-
ctor est Plin. H. N. 20, 21. — (cf.
Billerbeck. Flor. class. p. 176.) μα-
λάχης πτόρθοι sunt malvae cauliculi
seu sarculi, ut Horat. 1. Od. 31, 15.
ma pascunt — leves malvae. fuit ci-
bus hominum tenuium et pauperum.
— μάζης. v. 192. ῥαφανίς est
raphanus; ceteri Graeci vocant ῥά-
φανον (Rettig), quoniam ῥαφανός At-
ticis sit brassica, κράμβη. v. Thom.
Mag. p. 776. sequ. Bern. et Pollux
1, 247.“ — F. φυλλ. ἰ. ῥαφ., so-
lia raphanorum aridorum, cum recen-
tes laudentur. Hesych. ἰσχνός: ξη-
ρός. cf. 557.

541. θράνου fere codd. θράνου
a θράνος, quod atticum, Pollux 10,
48., Küstero aliisque probantibus.
est sella, scamnum, transtrum. cf.
F. σάμνος Moeridi, Thomae Mag.
et grammaticis idem valet atque ἄμ-
φορός, amphora. fuit igitur vas,

fere vinarium, fictile, quod cepit
sextarios 36, vel auctore Festo 48,
utrinque ansatum. — κεφαλὴν,
πάμα, στέπασμα (κηδεμονον Od. γ.
392.), operculum. — sensus pro
sella operculum fractae diotae. —
μάκτρα est vas ligneum, in quo
subigitur farina, quod etiam Latinis
mastra vel magis nominatur, a ver-
bo μάττειν. Plato Phaed. 47. vocat
κάρδοπον. cf. Hesych. E F.

542. πιθ. ὀποκοιστικῶς: μικροῦ
πίθου ἐσχισμένου. gl. Dorv. Moer-
is πιθάκη ἀττικῶς· πιθάκη ἐλ-
ληνικῶς. „auctore Suid. et Moer.
(ubi vidd. Sallier. et Piers. B.) scribi
debebat πιθάκη. usurpatur autem,
exemplo aliorum deminutivorum, ut
primitivum. — πλενρά dolii est
costa, latus (eine Daube). ἐξόγωνιαν
habet vim passivam, ut antea κα-
τεαγός, dolii costa, eamque
diffissam. (ita ut per rimas facile
aqua cum farina dilabi possit.) —
Münt. Dobr. „[ἐξόγωγ. καὶ τὰν-
την pro καὶ ταύτ. ἐξόγ.]. rara tra-
jectio, ut ad Diodorum Stobaei 70.
p. 429, 53. (303.), τὴν ἐσομένην
καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου, notat
Schaefer. in Gnomis Brunckii, p.
272. Plato Rep. 1. p. 341, C. νῦν
γούν, ἔφη, ἐπεχείρησας, οὐδὲν ἂν
καὶ ταῦτα. Julian. Caes. p. 312, B.
ἔχων καὶ ταῦτα σπουδαῖον κηδε-
τήν. S. Rav. 87. (Invern. praef.
p. 20.) οὐ φροντίζετέ μου, Πυθαγ-
γέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες“ etc.
haec etsi non improbo, tamen verba
ἐξόγ. κ. simpliciter vertenda putem
eam quoque diffissam, ut operculum
amphorae. quippe similia fissa fra-
ctis.) — verbis ἀρα — οὐσαν nititur

ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' ὤτιον οὔσαν;
 ΠΕ. σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ'
 ὑπεκρούσω.

545 XP. οὐκοῦν δῆπου τῆς πτωχείας πενίαν φαιμέν εἶναι ἀδελφῆν.

ΠΕ. ἡμεῖς γ', ὅπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὁμοιον.
 ἀλλ' οὐχ οὐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος, οὐ μὰ Δί', οὐδέ
 γε μέλλει.

πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μηδὲν
 ἔχοντα.

τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα,

550 περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

XP. ὥς μιχαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,

Chremylus, ut derideat Paupertatem, quae 464. seqq. se auctorem bonorum dixerat. F.

543. Hbri versu perditio αἰτίας. correxere Benti. Br. etc. „Saepe occurrit ἡ αἰτία.“ Benti. gl. paris. ἀπ. σ' αἰτίας. ἀποδεικνύω πρό- ξενον.

544. ὅπ. ἐφθίγξω, ἀνεκρούσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιθαρῶν, ἡ τι- νος ἄλλον τοιοῦτου ὀργάνου. — S. (metaphora ducta ab iis, qui pul- sant fides et nervos sive manu, sive plectro. illustrari potest usu verbi ἐπιπλήττειν de iis, qui alios objur- gant et increpant: nam verba facto- rum et orationis non raro vices per- mutant suas, quia verba et facta conjuncta sunt. F.) διενήνοχε δὲ πτωχεία πενίας, ὅτι ἡ μὲν πενία μεμετρομένη ἔστιν ἐνδεia, πόνη τὰ χρειώδη θηρώσα, ἡ δὲ πτωχεία παντελής τῆς κτήσεως ἐκπτώσις. καὶ ὁ μὲν πένης παρὰ τὸ πένεσθαι, ὃ ἔστιν ἐνεργεῖν, εἴρηται, καὶ ἐκ τοῦ- του πορίζειν (fort. πορίζεσθαι) τὰ χρειώδη· ὁ δὲ πτωχὸς παρὰ τὸ πτώσσειν (h. e. ἐπαιτεῖν, ut Odys. 18, 362. F.) πάντας. S.

546. τὰ μὴ ὁμοιά φησιν, ὥς εἰ- τις λέγοι Διονύσιον, τὸν ἐξώλῃ τῶ- ραννον, ζοικῆναι Θρασυβούλῳ τῷ Λόκῳ, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι καὶ παν- τὸς κρείττονι λόγον διὰ τὴν ἐπι- φανείαν αὐτοῦ κατὰ τῶν πολέμων νίκας, καὶ διότι κατέλυσεν τὴν τῶν λ' τυραννίδα. εὐπορος γὰρ ὢν, καὶ

ἐξ αὐτῶν ἐκπτώων, μετὰ ταῦτα Φυ- λῆν καταλαβὼν καθεῖλεν αὐτούς. S. vide, quae laudat F., Justinum 20, 1., Corn. Nepotem Thrasyb. 5. seqq. pertinent haec ad alteram edi- tionem Pluti, quae facta est olymp. 97, 4. (vide annot. ad 115.): nam expulit Thrasybulus ex rep. XXX tyrannos olymp. 94, 1., U. C. 350, sive ante Chr. nat. 403; Dionysius autem major regnavit Syracusis ab anno olymp. 93, 3. usque ad 103, 1., sive ab a. ante Chr. nat. 405. usque ad 367.

547. at oita pauperum non est ta- lis, neque talis futura, qualem tu eam esse dixisti. „τοῦτο πάσχει ατ- τice significat hoc ei accidit; ut Plat. Polit. 1, 1. καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπακούσθαι. Aelian. V. H. 8, 12. οὐ μόνος τοῦτο ἐπαθε Δημο- σθένης. ita etiam 13, 42.“ Münt. ipse Aristoph., notante K., Nub. 234. πάσχει δὲ τοῦτο τὰ κάρδαμα, haec enim est natura nasturtii. — gl. paris. μέλλει· πείσσεσθαι.

549. τοῖς δ. ποσσ. intentum operibus. ἔργα inprimis agricolarum atque opificum dici ait F.

550. περιγίγ. περιτρέψειν. gl. Dorv.

551. μακαρίτης dicitur εὐφῆ- μως, ut ait Suidas, mortuus: (ita Latini voc. felix pro mortuo usur- pant, ut Horat. 1. Serm. 9, 27. Münt.) v. Hesych. jam quum pau- peres, ut mortui, careant propemo- dum omnibus vitae commodis, ut

εἰ φεισάμενος, καὶ μοχθήσας, ἀταλαίφημι μηδὲ ταφῆναι!

ΠΕ. σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμωδεῖν, τοῦ σπουδαῖζεν ἀμελήσας,
οὐ γινώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας
555 καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν παρ ποδᾶ-
γρῶντες,

καὶ γαστροῦδες, καὶ παχύκνημοι, καὶ πλόνες εἰσιν ἀσελγῶς·
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ, καὶ σφηκῶδες, καὶ τοῖς ἐχθροῖς
ἀνιστοῦνται.

ΧΡ. ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

ΠΕ. περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περὶ αὐτῶν σφῶν, κἀναδιδάξω,
560 ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ, τοῦ Πλούτου δ' ἔστιν
ὑβρίζειν.

videantur non vivere, Chremylus eorum vitam vocat μακαρίτην βίον, vitam mortuam, non vitalem, miseram. sed μακαρίτην etiam dictum videri potest pro μακάριον, quod accipiat ironice: quam beatam, h. e. quam miseram, narras vitam! haec interpretatio, quam etiam S. protulit, (μακαρίτην. ὅτι ἀπλῶς καὶ ἀσυνήθως κατεχρήσατο ἀντὶ τοῦ μακάριον· εἰ μὴ ἀρεὰ καλεῖται, ὅλον οὐκ ἐξόβιον.) praefereunda alteri videtur ob ea, quae Paupertas v. 553. respondet. — ὦ Δάμ. ita me Ceres amet! loquitur Chremylus agricola. (εὐκρίτως δὲ πρὸς τὴν γῆν ποιεῖται τὸν λόγον, ὡς γεωργός. S.) F. δῆμητρο 1. Cantabr. apud Dobr. cf. 868.

552. τὰ φ. ὥστε τὰ φ. B.K. „κατ. μηδὲ τὰ φ. proverb Graecorum, ne id quidem reliquit, unde sepeliri posset, i. e. admodum pauper decessit. proverbio hoc etiam usus est Noster Eccles. 587.

553. σκουδ. σπουδαίως λέγειν. gl. paris.

555. τὴν γνώμην. τὴν φρόνησιν. gl. Dorv. meliores ingenio, et animo, et moribus. F. τὴν ἰδέαν. τὴν μορφὴν. gl. Dorv. et Br. κατὰ τὸ εἶδος gl. paris.

556. παχ. καὶ πλόνες. παχῆς (καὶ) ταῖς σαρκὶν ἀσφαρόνως λιπαροί. ἀσελγῶς. αἰσχροῦς. gl. Dorv.

luxuriam significari dicit F., qua opulenti fere obesitatem contrahunt.

557. ἰσχνοὶ. graciles, ejus contrarium τὸ πῶνα εἶναι. cf. 540. σφηκ. λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφήκες· (recte.) ἢ πικροὶ, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρόν ἐστι σφέδρα. ἀμα μὲν, ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἀμα δὲ, ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμῶν-τοντες, ὡς σφήκες. S. „oppositum σφηκ. τῷ γαστροῦδους.“ F. — ἐχθροῖς ἀνιστοῦνται. ὁ γὰρ ταῖς σαρκὶ μη βαρυνόμενος, ἀλλὰ κοῦφως ἔχων τοῦ σώματος, ἔφασκε· ἂν καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀντισταταῖξεται· τοιοῦτοι δὲ οἱ πένητες διὰ τὸ μὴ ἀσφαρκεῖν ἀπορίᾳ τροφῶν. S. ἀνιστοῦνται· ἰσχυροὶ. gl. Dorv.

559. sequi. σωφροσύνη h. l. idem propemodum est quod γνώμη 555. de forma corporis, qua praediti sint pauperes, dixit dea; nunc eorum animum atque virtutem praedicat. — F. „πειθαίρειν propr. est finire, conficere; deinde aliquid e summis colligere, concludere; denique omnino (Υ) exponere, docere, ut 643. intelligi volunt grammatici λόγον, sive causam etc. gl. Dorv. ἡ δὲ τοίνυν περ. ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποδιδῶ. — ἀναδιδάσκειν idem (ferre) est quod simplex διδάσκειν. κοσμιότης, modestia, quae cadit in eum, qui neminem ulla afficit injuria. nam opponitur ei ὑβρίζειν“ etc. gl. Dorv. κοσμιότης: εὐταξία, σεμνότης.

ΧΡ. πάνν γοῦν κλέπτειν κόσμῳ ἔστιν καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν.

ΒΛ. * νῆ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμῳ ἔστι;

ΠΕ. σκέψαι ταῦτα γ' ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὥς, ὁπόταν μὲν

561. ἐν εἰρωνείᾳ, ἐπεὶ οἱ πένητες κλέπτουσι διὰ ἀπορίαν. S. γὰρ est certe quidem, utique. ponitur fere, quum exemplum alicujus rei argumentumve affertur. v. Devar. p. 97. F. cf. Viger. 8, 4, 10.

562. Benti. de hoc versiculo: „Stolidissimi“, inquit, „cujusdam hominiconis emblema. — ne vestigium quidem metri ullum, nullus sensus. quomodo κόσμῳ, quod latet? quid hic sibi vult δεῖ λαθεῖν?“ Addit Personae Advers. p. 35., non frigidum modo atque ineptum esse jocum, sed contra morem et decorum, ut Chremyli rationes confutare aggrediat Blepsidemus. praeterea post jusjurandum non sequi particulam γ', nisi alio vocabulo interposito. omisit igitur haec Dobr., Dindorf. uacuis inclusit; mihi satis visum est stellula notare, quae non tam supposita viderentur quam depravata. nam primum joculari Blepsidemum, quid vetat? S. τοῦτο δ' ἔστος προσβύτης λέγει πειράζων, καὶ χλευάζων. sane irridet his verbis senex Paupertatem, velut eam, quae suadeat furta, modo lateant, deinde plurimi codices νῆ τὸν Δί', εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐ κόσμῳ ἔστι; ex qua intelligas, transpositum esse δεῖ et οὐ in οὐχὶ mutatum metri gratia. quare vereor, ne hoc profectum sit ab Aristophane νῆ τὸν Δία, δεῖ γε λαθεῖν αὐτὸν δη. πῶς etc., imo hercle opus ut lateat scilicet. ita si sit, nonne decorum est? male S. ἢ οὐ τοῦ αἰσίου οὐ διεβέβλητο ἡ κλοπὴ, εἰ μὴ φεραθείς κλέπτει ὁ πῆρξεν, quod F. arripens vel antiquos Graecos cogitasse Comicum putat, ap. quos laudi ducebatur latrocinari, teste Thuc. 1, 5.; vel intelligendos esse Lacedaemoniorum pueros, quibus e Lycurgi instituto licebat furari, ut au-

ctor est Xenophon libro de rep. Laced. 2.3. quarum rationum prior longe repetita est; posteriorem J. H. Vossio placuisse miror, ita vulgatam horum scripturam interpretam Trans, wenn nur Verheimlichung will das Gesez, wie wäre das gegen den Wohlstand? recte tamen H. Vossius in annot. ad h. l. mit scharfhafter Scheinentschuldigung tadelt Blepsidemus den gegenwärtigen Diebstahl der Athenen. — αὐτὸν, τὸν κλέπτην, καὶ τὸν τοιγάρτοιον, quod ex antecedentibus verbis intelligendum.

563. τοῖσιν γ' Harl. 6., primae odd. et reliquae usque ad Brunckii, qui omisit γ' secundum alios libros, producta posteriore syllaba verbi τοῖσιν, quae corripitur ante vocalem. cf. annot. ad Ran. 313. — „Elegans locus adversus δημαγωγοὺς vel oratores Athen., quos Comicus noster aequae ac philosophos quavis data occasione vellicare et perstringere solet.“ K. F. annotavit, Athenis constitutos fuisse a Solone decem ῥήτορας sive oratores, qui et in senatu et in concione res et commoda civitatis defenderent; suaderent, quae publice utilia essent; dissuaderent publice inutilia. (Sigon. Resp. Athen. 4, 6., F. ad Plat. Apol. Socr. 10, 13.) sed oratores istos fere captasse gratiam populi, sua commoda secutos, ita ut corrumpi se paterentur ab adversariis hostibusque, et publice perniciose suaderent: unde exosos fuisse bonis civibus. (Plat. l. l. 20.) Demosth. c. Timocr., ed. Reisk. t. 1. p. 739, laudante Be., οὕτω δὲ καὶ οὕτω οἱ ῥήτορες οὐκ ἀγαπῶσιν ἐν κινήτων κλοῖσιν ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμενοι, ἀλλὰ καὶ προσηλαυζέουσι τὸ κλέψας.

ὥσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσι δίκαιοι,
565 πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παρὰ χρεμ' ἄδικοι γε-
γέννηται,

ἐπιβουλεύουσι τε καὶ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

XP. ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καί περ σφόδρα βάσκανος
οὔσα.

ἀτὰρ οὐχ ἤτις γ' οὐδέν κλάσει (μηδὲν ταύτῃ γε κο-
μήσης),

ὅτι ζῆτεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὥς ἔστιν ἄμεινον

570 πένῃ πλούτου.

ΠΕ. καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὐπω δύνασαι περὶ
τούτου,

ἀλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερωγέεις.

XP. καὶ πῶς φεύγουσι σ' ἄ-
παντες;

ΠΕ. οἱ βελτίους αὐτοὺς ποῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα

564. 5. περὶ τόν. εἰς τόν. ἀπὸ
τῶν κοινῶν. ἀπὸ τῶν δημόσιων
χρημάτων. gl. Dorv.

566. ἐπιβουλ. τε. διαβάλλει
τοὺς δήτορας, ὥς δῶρα λαμβάνον-
τες παρὰ τῶν πολεμίων ἀσύφορα
τῇ πόλει συμβουλευούσιν, οὐκ ἔων-
τες αὐτῇ τούτους ἀμύνεσθαι. S.
τῷ πλήθει, multitudinī, plebi,
concioni.

567. βάσκανος, ut βασκαίνειν,
dicitur tripliciter: 1. de iis, qui
fascinant, h. e. oculis, vel verbis,
vel alia quadam occulta ratione aliis
nocent, ita ut eos interficiant; 2. de
iis, qui invident, et tum additur
verbo βασκαίνειν dativ. personae (v.
Hesych. et gloss. vett.); 3. de iis,
qui criminantur, obtreant, male di-
cunt, i. q. διαβάλλειν. v. Lamb. Bos.
Exercitatt. ad Gal. 3, 1. et Thom.
Mag. v. βασκαίνειν. h. l. Chremylus
Paupertatem vocat βάσκανον, quod
sit maledica, aliisque obtreant. F.

568. δμως, φησιν, εἰ καὶ ἀλη-
θεύεις, μὴ μέγα φρονησῇς· οὐδὲν
γὰρ ἦτορ ταῦτα πείσῃ. κομήσῃς
δὲ ἀπὲρ ὁπρηφανήσῃς, παρὰ τοὺς
κομῶντας. — S. cf. 170. ταύτῃ,
sic, tam superbe.

569. ζῆτεῖς ἀναπείσειν. infi-
nitivo futuri offensus Dobr. scripsit
ἀναπείθειν. si quid mutandum est,
malim ἀναπείσαι γ', quo ducere vi-
deatur Elbingensis libri scriptura
ἀναπείσει, nisi forte neglecta sit fi-
nalis littera, ut saepius factum in
illo cod. sed ferendum arbitror ἀνα-
πείσειν, quia sermo est de re futura.
— ἄμεινον codd. Dorv. et Elbing.,
K. in schedis; quod elegantius val-
gato ἀμείνων. cf. 777. Xenoph. Exp.
Cyri 5, 6, 1. χρήσιμον ἂν ἰδοῦναι
εἶναι οἱ Σινωπεῖς ἡγεόμενοι, Eurip.
Orest. 218. δυσαρρεστον οἱ νεοσῶν-
τες, Phoeniss. 503. δῆλον οἳ γ'
ἡμῶι λόγοι, Virg. eclog. 3, 80. Triste
lupus stabulis, etc.

570. ἐλέγξαι μ'. ἐπὶ φευδομέ-
νῃ. gl. paris. F. „convincere, red-
arguere me mendacii et vanitatis.
ut Joh. 8, 46.; 15, 8.“ Eckard. p. 51.
sequi docet, καὶ hic et sequi. verum
et alibi in hoc genere sententiarum
adversativam particulam esse, sed.

571. πτερ. κόφρα καὶ μέτατα
διαλέγῃ. ἀπὸ τῶν νεοσῶν, ἃ πει-
ράζονται μὲν τὰς πτέρυγας, ἵστα-
σθαι δὲ οὐ δύνανται· οὕτω καὶ οὐ
θέλεις μὲν ἀντικεῖν, καὶ πειράζε-
σθαι δὲ ἀνύεις. S.

- ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας θεύγουσι, φρονοῦ-
 τας ἄριστα
 αὐτοῖς· οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρῶγμ' ἐστὶ δίκαιον.
 575 ΧΡ. τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτι-
 στον·
 κακείνος γὰρ τὸν Πλούτον ἔχει.
 ΒΑ. ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμψει.
 ΠΕ. ἄλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας
 ἄμφοι,
 ὁ Ζεὺς δήπου πένεται· καὶ τοῦτ' ἤδη φανερώς σε διδάξω.
 εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτοῖς
 ἀγῶνα,
 580 ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας αἰεὶ δι' ἔτους πέμπτον ξυνη-
 γείρει,

573. φρονεῖν τινι ἄριστα est alicui optime cupere, seu consultum velle, ut ἀγαθὰ φρονεῖν Odys. 1, 43. — F.

574. δίκαιον, rectum, aptum, honestum. vid. Schneideri lex. h. v. 575. κράτ. optimum, utilissimum. F.

576. ταύτην. τὴν Πενίαν. haec Blesidemum dicere, non Chremylum, ut in libris, vidit Bentl., cui recte obsecuti sunt editores, alioqui dicendum erat σὲ δ' ἡμῖν ἀποπέμψει.

577. ἀλλ' ὦ Κρον. γυνώμαις. (sic Borg., margo Veneti, 3 primas edd., Suid. vv. κρονικαῖς et λήμῃ.) ἤγ. ἀρχαίαις μαρταῖς ἐσποτισμένοι τοὺς φρονοῦν. [παροιμία δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀμβλυωτερόντων, ἥτις εἰρηται καὶ ἐν Νεφέλαις. (1033. σὺ δ' εἰ Κρόνικος.)] ἀντὶ δὲ τοῦ γυνώ-
 μαις γράφεται λήμαις. λήμη δὲ ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπι-
 καθιζέμενον βιάσκει τοὺς ὀφθαλ-
 μούς. τὸ γὰρ τῶν γερόντων δά-
 κρυον παρὰ τὸν λήμας μεγάλας ποιεῖ.
 σημαίνει οὖν τὸ τετυφλωμένοι τὰς
 φρένας, ὥστε οἱ τὰς λήμας ἔχον-
 τες τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποδίζονται
 τὰς ὁφθαλμοὺς. S. Nub. 321. νῦν γὰρ τοι
 ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾶς
 κολοκύνταις. — Κρονικαῖς, Saturni-
 ας, primum dicantur quaevis anti-
 quae; deinde quod antiquitatis conse-
 quens est, inusitata, adeoque stul-

ta, ut h. l. vidd. F. et ab eo lau-
 datus Erasmus Adag. p. 110. „Mor-
 ris p. 200. ed. Pierson. Ἰαπετός ὁ
 γέρον, Τιδωνός, καὶ Κρόνος ἐπὶ
 τῶν γερόντων. Plato Euthyd. c. 38.
 οὕτως εἰ Κρόνος, adeo stultus es,
 adeo deliras, quo sensu κρονόλητος
 legitur ap. Plut. de educ. liber. p.
 13. (c. 17. §. 19. ed. Stein., qui cf.
 ibi p. 136. vide etiam infra annot.
 ad 1038.)“ E Sp.

579. ποιῶν — ἀγῶνα. Etsi
 vulgo Pelops, Hercules, Iphitus il-
 lius Olympiaci agonis auctores, et
 nominatim Hercules, perhibentur:
 Jovi tamen idem tribuitur, quod
 in ejus honorem sit institutus, ac
 solemnna ibi sacra a tota panegyri
 Jovi Olympio peracta, ara deni-
 que exstiterit Jovis fatidica, ejus
 mentio occurrit Pind. Ol. 6, 118. et
 Pans. 7. p. 345. unde etiam de Olym-
 piadibus, quae volentibus annis
 redeunt, a Pindaro Ol. 4, 3. dicitur
 Ζεῦ, καὶ γὰρ ἄραι, seu statae an-
 norum periedi, sacros tibi Olympia-
 cos agones renovant. — Sp. cf. Nit-
 schli et Köpkei liber germ. de an-
 tiquit. Graecorum pp. 728. seqq.

580. δι' ἔτους πέντετον. cf.
 1041., Matth. gr. §. 580, d. quinto
 quoque anno inaeunte celebratos esse
 ludos olympiacos, nemo nescit. vidd.
 Sp. et scriptores Antiqu. graeca-
 rum.

ἀνεκέρυττον τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφανώσας
κοτίου στεφάνῃς· καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ
ἐπλούτει.

XP. οὐκοῦν τούτῳ δήπου δῆλοι τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκείνου·
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τοῦτον μηδὲν δαπανᾶσθαι,
585 λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἔῃ παρ'
ἐαυτοῦ.

ΠΕ. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμα· αἰσχίων ζητεῖς αὐτοῦ περιόχθαι,

581. ἀνικ. victores per praeco-
nem citabantur, h. e. nomine voca-
bantur ad capiendum victoriae prae-
mium. τῶν ἀθλ. τοὺς νικ.,
Olympionicas, Olympiae victores. —
F.

582. κοτίου, oleastri, cujus ex
foliis et ramis coronae fiebant. graeco
vocabatur etiam ἐλαία ἀγρία, ἀγρια-
λαία, ἀγριέλαιος· vide Billerbeck.
Flor. class. p. 5. et, quos laudat,
Dioscor. 1, 137., Theophr. Hist. plant.
2, 3., Geopon. 10, 86., Plin. H. N.
15, 4., 16, 44., 17, 18., Virg. Georg.
2, 182., 314. „κοτίου, seu ramo
silvestris oleae, coronati olim in
Olympiis victores, et inde κότιον
de corona Olympiaca usurpant pas-
sim graeci scriptores, et qui de his
ludis agunt, ut Pausan. Eliac. 6.
p. 367., qui de Hermogene Olympio-
nica dicit τὸν κότιον ἐν τριῶν Ὀ-
λυμπιάσιν ἀνέσταντο, et speciatim
Clem. Alex. Strom. 6. p. 672. διὸ
καὶ ἀγριέλαιος ὁ κότινος τυγχάνη, ἐλ-
λά τοὺς Ὀλυμπιονίκας στέφει. utro-
que illo auctore antiquior Theophr.
Hist. plant. 4, 14. inter longaevas
arbores refert ἐλαίαν (oleam urba-
nam) Athenis, palmam in Delo, κό-
τιον δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ
στέφανος. cujus rei ea ratio fuit,
quod oleastri abundaret tractus ille
in Elide, ubi Olympia“ etc. Sp. cf.
Hesych. et Etym. v. κότινος. non
audiendus Pseudoaristot. libro de
Mirab. auscult. c. 51., cujus testimo-
nio fretus S. οὐ κοτίου δὲ, inquit,
ἐστέφανοντο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστε-
φάνου ἐλαίας κλάδῳ [ἐστέφανοντο].
οὐκ ἀκριβῶς οὖν· — τούτῳ δὲ ἡφ-
μοττον ἐμφανίζονται λέγειν κοτί-
ου. ceterum Sp. annotavit, prae-

ter coronas etiam aliis donis prae-
miiisque a civibus affectos esse Hiero-
nicas: velut in Isthmiis victori-
centum drachmas, in Olympia quin-
gentas, ab Atheniensibus datas tra-
dere Plutarchum Solone c. 23. eod-
em monstrante Galenus Protrept.
c. 9. de victoribus athletis δημοσίᾳ
παρὰ ταῖς πατρίαις τιμημέναν ἡμα-
ρησίαις ἀργυρίων δόσεις, Demosth.
adv. Leptin. p. 808. (§. 120.) εἴπα
μεγίστας δίδοι ἐκ παντὸς τοῦ χρό-
νου δωρεάς ταῖς τοῖς γυμνικοῖς
ἀγῶνας νικῶσι τοὺς στεφανίτας (4
ludos celeberrimos, Olymp., Pyth.,
Nem., Isthm., quorum corona prae-
mium). ibi F. A. Wolfius „Notissi-
mi sunt honores victoribus ludorum
sacrerum a civitatibus suis decreti,
saepè amplissimi ac prope divini,
praecipue ap. Athen., de quibus
vide locc. cit. in Pettiti Legg. att.
p. 131.“ aureas vel argenteas phla-
las pro praemio Hieronicis datas Si-
cyone, Delphis, Olympia, commemo-
rat Sp. secundum Pind. Ol. 9, 135.,
Nem. 10, 80. cf. Nitschianus liber
germ. de Antiq. gr. p. 720. et Pin-
darus a nobis germ. redditus et illu-
stratus vol. 1. pp. 4 seqq. etiam
aureis coronis postea donatos esse
Olympionicas memorant F. et Münt.,
laudantes Corn. Nep. Alcib. 6, 3.,
Tertull. l. de Anima c. 29., Muret.
V. L. 7, 15., Paschal. de Coron. 6,
20., de oleastro. cf. 939.

585. λήρ. ἀναδῶν. φλυαρίαις
στεφανῶν. (759.) gl. paris. rebus
nullius pretii, quas etiam Latini nu-
gas dicunt. vid. F., et cf. 23.

586. ζητεῖς περ. vide 295. S.
περιόχθαι ἑσὶν ἐστὶ τῷ προσάφαι·
λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἀνάφαι, ὡς

εἰ πλοῖσιος ὦν ἀνελιέμερός ἐσθ' οὐτίωσι, καὶ φιλοπερόδης.
ΧΡ. ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐβλάσειεν, κοίτιν στερῶν στερῶ-
νάσας.

ΠΕ. τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾷν ὑμῖς, ὥς οὐ πάντ' ἐστ' ἀγαθ'
ὑμῖν.

590 διὰ τὴν πενίαν!

ΧΡ. παρὰ τῆς ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν'
ἀποπέμπειν,

τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἀρπάζειν, πρὶν κατα-
θεῖναι.

ἀλλὰ φθίρου,

596 καὶ μὴ γρούειν ἔτι μηδ' ὀτειλύν·

οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσης.

a.

a. d.

παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ ἐδείξεις δὲ
καρμῶν ἀνάφαι (Odys. β', 86.)
etc. „περιάπτειν proprie est appen-
dere, circumligare, velut monilia,
aut amuleta (παρὰπτα, περιάρματα):
deinde transfertur ad eos, qui vel
sibi vel aliis aliquam rem comparant,
tribuant, inesse dicunt, in utramque
partem. v. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 7.;
8, 4, 15.; Memor. Socr. 2, 6, 13;
Hier. 11, 13.“ E F.

589. — λέγει φανερώς ἐνταῦθα
ἐννοιά τις ἀμεραία τοιαύτη εἰς
ἀκούων ἀνάσχοιτο, ἢ πῶς
οὐκ εἴη φορητὸν, ἢ πῶς
οὐκ ἀντιλέγοιτο, ἢ τοιοῦτόν
τι, ἐνα λέγει ἢ Πενία, ὅτι τὸ
γὰρ τολμᾶν ὁμᾶς λέγειν, ὡς
οὐδ' εἰ' ἔμὲ ὑμῖν τὰ ἀγαθὰ,
πῶς ἂν εἴη φορητόν ἀκού-
εσθαι; καὶ σημαίωσαι τὸ τοιοῦ-
τον εἶδος τῆς ἀλλείψεως ἐνδεικτι-
κὸν ὃν θυμικὸς ἦθος, καὶ ἔγω-
πεμένης τῆς τελείας φράσεως διὰ
τὸ πολὺ τῆς ὁμήρου. S. ellipsis attica,
ut ait K., suppleas hoc vel quip-
pam simile οὐχὶ δυνόν, estne in-
dignum? vid. Bos. Ellips. p. 801.
sequ. ed. Schäfer.

590. τὴν ἑκάτην ἐν ταῖς τριό-
δοις ἐτίμων τοκαῖαιον διὰ τὸ τὴν
αὐτὴν Σελήνην, καὶ Ἀργεμίδα, καὶ
ἑκάτην καλεῖσθαι. κατὰ δὲ νοῦ-

μητὴν οἱ πλοῖσσιος ἐκέρπον δεῖ-
πνον ἐσπέρας, ὡς θυόων, τῇ ἑκά-
τῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένη-
τες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἡθεῖον
αὐτὰ, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ ἑκάτη
ἔφαγεν αὐτά. λέγει οὖν „παρὰ τῆς
ἑκάτης μάθαρεν τῆς ἐπισταμένης,
εἰ καλὸν, πενία, ἢ πλοῦτος· αὕτη
γὰρ ἐπάσκαται, τίνες παρήγουσιν αὐ-
τῇ δεῖπνα.“ ἄλλως. ἔδος ἦν ἐρ-
τους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τι-
θεῖναι τῇ ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους,
λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένη-
τας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πεν-
χοὶ ζῶσι. S. — De Hecatae coena
laudatur Hemsterhus. ad dialogos
Luciani p. 41. cf. sequens annot. et
759.

592. τοὺς ἔχοντας, divites, ut
Eurip. Alc. 58. etc. vide K. gl.
Dorv. δείπνον. ἐξ ὧν καὶ τυ-
ροῦ τετηγανισμένου. cf. Nitsch. An-
tiqu. gr. 1. p. 675., Schnelderi lex.
vv. ἑκάτη, ἑκάταιον.

595. ita 5 MSS., Dobr. 8 γρό-
ζις, alii, in quibus Rav. (γρόζης),
γρόζρε, Br. et alii γρόζρε. infra.
pro imperativo, ut Ran. 169., Soph.
Philoct. 1036. vidd. grammatici, et cf.
17. μηδ' ὅτ. μηδ' ὅλως. gl. paris.
cf. 881., 1026.

596. oxymorū. S. ἐν ὀρειβολῇ
λέγει, ὅτι, καὶ πείσης, οὐχ ἔξας

- ΠΕ. ὦ πόλις Ἀργους; κλύεθ' οἷα λέγει!
 ΧΡ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.
 ΠΕ. τί πάθω τλήμων;
 600 ΧΡ. ἔρρ' ἐς Κόρακας θύσσιτον ἀφ' ἡμῶν!
 ΠΕ. εἰμι δὲ ποῖ γῆς;
 ΧΡ. ἐς τὸν κύφον.
 ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύτιν.
 ΠΕ. ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐπταυθοῖ
 μεταπέμψεσθον.
 605 ΧΡ. τότε νοστήσεις, νῦν δὲ φθείρου·
 κρεῖττον γάρ τοι πλουτεῖν ἐστιν,
 σὲ δ' εἴν κλέειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν.
 Β.Α. νῆ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν
 εὖωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων,

ἡμᾶς παιδομένους σοι· οὐδὲ δὲν
 παιδανῶς διαλεχθείης, παύσεις ἡμᾶς
 συνθέσθαι σοι, καὶ τὸν Ἰλλοῦτον κα-
 ταλαίων. S.

597. S. ad Eqn. 759. (810.) aít, priorem partem (ὦ πόλις Ἀργους) sumtam esse ex Eurip. Telepho (fragm. 20., p. 248. nostrae ed. Fragm. Eurip.), posteriorem ex Medea, ubi est 169. (161.) κλύεθ' οἷα λέγει κάππεσθαι θέμις εὐκταίαν. Br. Arist. multa in Plutum transtulit e Medea Eurip. risus captandi ergo. v. Valck. ad Phoen. 626. — F.

598. ξύσσιτον. σύντροφον, καὶ διαιτητήν. ὁ Παύσων δὲ ἐπὶ πένιᾳ καμφοδεύει, ζωγράφος ἄν. S. de Pausone Be. conferri jubet Theam. 78., Ach. 808. F. „Pauson fuit pictor egenus illius aetatis, de quo v. Franc. Junius in Catalogo pictorum adjecto libris 3 de Pictura veterum, Roterod. 1694. f. ex quo extitit proverb. Παύσωνος πτωχότερος, pauperissimus: v. Suid. h. v., Mich. Apostolius Paroem. 15, 76. et Erasmus Adag. p. 564.“ — fuit ὀπασσογράφος: vidd. Aristotelis interpp. Poët. 1, 4., Polit. 8, 5. qui homo pauperissimus cum opponatur Argivis, apparet, hos non διαβάλλεσθαι ὡς πένητας, ut narrat S. ad 597. nec profecto erat, quod propterea eos irideret Comicus, agricultura et com-

mercio florentes, solisque Lacedaemoniis de principatu Peloponnesi concedentes invitos. vide Strab. 8, 6., ed. Tauchnitz. 2. p. 208., Nitschii Antiqu. gr. 1. p. 221.

599. τί κ. τί.; quid me fiet? — Paupertati metuepdum erat, ne, si Plutus Chremyli opera visum recoepisset, ipsa ejiceretur ex agro attico. formula τί πάθω; primus sic usus est Hom. Odys. ε, 465., ubi interpretatio adjecta legitur τί νύ μοι μήκιστα γένηται; cf. ibi 299., Theocr. id 3, 24. F. v. et Soph. Oed. C. 187. Trach. 390.

600. ἔρρ' ἐς Κόρ. cf. 390.

601. ποῖ γῆς εἶμι; ποῦ (ποῖ) πορεύεσθαι; gl. Dorv. cf. Matth. gr. §. 504, 3. F. „similiter ἄπειμι 70., Aeschyl. Sept. c. Th. 1076., Pers. 851. sequ., ubi futura addita leguntur. ποῖ γῆς ut εὐδαμῆ Ἀργόπτεον Herod. 2, 43., quo loci ap. Cic. ad Att. ep. 10.“ etc. F. cf. Matth. l. l. §§. 818., 857.

607. F. — „κλέειν μακρὰ τὴν κ. videtur proprie de his dictum esse, qui colaphis et pugnis caesi caput vehementer et acriter (μακρά: v. Eccles. 425.) fient; deinde translata ad eos, qui omnino miseriae suas, easque graves, ludent. — sensus praesent me dicam esse, te vero miserum et esulem. —

610 τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος,

· λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βυλανείου,

τῶν χειροτεχνῶν

a.

· καὶ τῆς Πενίας καταπαρδαῖν.

a. par.

XP. αὐτὴ μὲν ἡμῖν ἡ πέρσιπτος οἴχεται

i. tr.

615 ἐγὼ δὲ καὶ σὺ γ' ὥς τάχιστ' τὸν θεὸν

ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.

BA. καὶ μὴ διατρέβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ

ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.

XP. παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,

620 αὐτὸν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὥς νομίζεται,

καὶ τᾶλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνδον τῷ τρεπισμένῳ.

610. sequ. λουσ. lotus ante coenam, more veterum, „lotiangebantur oleo. eo spectant verba λιπ. χωρ. ἐκ βυλ. : nam λιπαρὸς est nitidus, nitens (oleo).“ — F. χωρῶν: ἐργόμενος. gl. Dorv.

612. τῶν χειρ. vide 529. opifex sive agricola, itaque pauper, et ipse adhuc fuerat Bleps.

613. κατ. καταφρονήσαι. gl. paris. oppedere Paupertati. conferunt illud Horatii Sat. 1, 9, 69. oim' tu Curtis Judaeis oppedere? ubi vidd. Heindorf. et Interpp.

614. ἡ πέρσιπτος. vide 275. gl. Dorv. οἴχεται: ἀπῆλθεν.

616. ἔγκατ. εἰς Ἀσκληπιοῦ. cf. 407. εἰς Ἀσκλ. τὸν ναὸν δηλαδῆ. gl. Dorv., paris. τὸν ἐν ἄσκει λέγει Ἀσκληπιὸν· δύο γὰρ εἶαι, ὁ μὲν ἐν ἄσκει, ὁ δὲ ἐν Παιδαίᾳ, ἡ ἐν Ἀγάρραις, ὡς φασι. S. templum urbanum in via, quae a theatro ad arcem ferebat, intelligit etiam F., sed recte (v. 651.) alterum in Piraeo Boissonad. ap. F. A. Wolf. Analect. litt. part. 8. p. 82. urbani mentio fit ap. Pausaniam 1, 21, 22.

617. 8. καὶ μὴ. ὅρα μὴ ἀργῶμεν. gl. paris. πάλιν τις αὖ. ἐν παρ-αλλήλου. gl. Dorv. cf. 25. τῶν προὔργου. τῶν σκουδαίων, τῶν ἀναγκαιῶν. gl. paris. τὰ προὔργου, i. e. τὰ πρὸ ἔργου, F. proprie dici ait „ea, quae facienda sunt ante quam res ipsa suscipiatur et fiat: ut nuptiae sunt τὸ ἔργον, ea, quae ante nuptias agenda sunt, τὰ προὔργου

(v. Orus Millegius ap. Etym. v. προὔργου): deinde ea, quae sunt bona, utilia, necessaria: nam ejusmodi sunt ea, quae ante rem aliquam facienda sunt, ita ut res ipsa sine iis suscipi nequeat. cf. Hesych. v. προουραίετος. h. l. τὰ προὔργου est deductio Pluti in templum Aesculapii, quum ἔργον Chremyli et Blespidemi sit restitutio luminis oculorum Pluti“ etc. equidem haud scio, an aliena sit prior harum explicationum, nec aliud sonent verba τὰ προὔργου quam τὰ πρὸ ἔργου, i. e. ea, quae alicujus rei efficiendae conducunt; utilia, sive necessaria ad eam obtinendam: quae significatio hujus praepositionis rariet quidem est, nec tamen inusitata. v. Matth. gr. §. 575. — Dorv. et Rav. διακωλύσαι.

619. κατ. δοῦλε. gl. paris. simili sensu nostrates dicunt Eursche, Francogalli γάργον, etc. τὰ στρώματ'.

cf. 407. „ἐκφέρειν ἐκ τοῦ οἴκου“. F. 620. ἄγειν, ducere in templum Aesculapii. ὡς νομίζεται, ut moris est, ut solet fieri aegrotis.

621. verba καὶ τᾶλλα pendere puto a voc. ἄγειν, ita ut hoc jam sit idem quod φέρειν, ferre, portare. nam ἄγειν etiam ab Homero de ἀφύχοις dici, contra grammaticorum praecepta docuit Schrader. ad Musaeum p. 128. sequ. sunt autem intus in domo Chremyli parata, apparatus, (νότρον.), liba et placentiae. vide 655. sequ. F. Post hanc versum in 3 add.

primis legitur ΧΟΡΟΣ, quod imitatus est Dobraeus. Br. ΧΟΡΟΣ (λέγει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.) cf. 317., 765., 796., 954. 8. — σημειῶσαι ἑνταῦθα, ὅτι, δῖον χορὸν διὰ μέσον θείναι, μέχρις ἂν ἑκείνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἰδόντες ἀναβλέψαιεν τὸν Πλούτον (suspicio sic scribendum esse ἀναβλέψαιεν ὁ Πλούτος, verbis ἑκείνοι ἐς Ἀ. ἰδόντες acceptis pro ἑκείνων ἐς Ἀ. ἰδόντων: nam ἀναβλέπαιεν vereor ut graeco dicatur pro ποιεῖν ἀναβλέπειν.), ὁ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέρονσι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλέψεως. ἐποίησε δὲ τοῦτο οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ τῇ τε τῆς νῆας καμφθίας συνηθείᾳ, ἐν ᾗ αἱ παραβάσεις ἐκείνωντο, ὡς προείρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλούμενος, ὡς ἄρα τάχιστα πᾶν ὁ Πλούτος ἀνέβλεπεν. At tale consilium ineptum fuisset, neque Atheniensium sibilla effugisset. Donatus argumento Andriae Terent. Est igitur attente animadvertendum, ubi et quando scena vacua sit ab omnibus personis: ut in ea CHORUS VEL TIBICEN audiri possit; quod cum viderimus, ibi statum esse finitum debemus agnoscere, quae verba interpretans vir doctissimus G. A. B. Wolffius in dissertatione 1. de actibus et scenis ap. Plantam et Terent., quam dissert. Gubense edidit a. 1813., pag. 34., „peruasum mihi habeo,“ inquit, apud hos quoque (Graecos scil.), postquam

Chori usus cessaverat, in comoedia cantum musicum (ἀδελφὴν) et saltationem inter actus intercessisse; id quod licet ex locis idoneis probare nunc recusem, satis tamen concludi posse judico ex anxietate Romanorum, qua fere nil nisi Graecorum auctoritate freti in artibus et re scenica institueri audebant, et ex ipsis locis cum Donati, qui Chorum et Tibicinem arctissime inter se jungit, quasi alter alterum jam apud Graecos exciperit, tum Euanthii, qui Menandrum Choro abstinuisse refert; sed ita, ut ejus locum reliquerit. Haec ille probabiliter. cf. Böttigeri disput. de 4 aetatibus rei scen. ap. vett., Vimar. 1798., pag. 25., nota. H. Vossius h. l. „Sollte die Zeit den fehlenden Chorgesang getilgt haben? Wahrscheinlicher ist, der Dichter, den Kargheit der Choragen zu schwach unterstützte [fuerunt etiam aliae causae omittendi Chori comici. Horat. A. P. 283. *lex est accepta, Chorusque Turpiter obtinuit sublato jure nocendi*, ubi vidd. interpp., collato G. A. B. Wolffii libello laud. pagg. 5. seqq.], schrieb ihn gar nicht. Die Dauer des Gesangs erfüllte wohl ein ähnlicher Tanz wie V. 291., oder ein beliebiges Volkslied; wie man dergleichen auch in die Schauspiele von Shakspeare und seiner Zeitgenossen eingefügt findet.“ cf. prolegomena fabulae.

**ΚΑΡΙΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΤΛΟΥ. ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΧΡΕΜΤΛΟΣ.**

ΚΑ. ¹Ω πλείστα Θησείοισι μμυστιλημένοι,

i. tr.

622. Ita codex parisi., Brunckii, et 1. Porsoni. ejusdem 2. *Θησεῖσι* mendose pro eodem. ceteri li. fere *Θησείοις*, duriore metro. S. δ *Θησεῖων* *ἐκρεται ἀπαγγέλλον τὸν Πλούτον ἀναβλέψαντα. Θησεῖα (Θήσεια) ἐορτὴ τιλουμένη παρ' Ἀθηναίοις. μετὰ γὰρ τὸ χαρίσασθαι τῆς δημοκρατίας τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησεῖα, Ἀθῆνος τις συνοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι (vide Kōpkei *Geograph.* d. Gr. p. 59. annot.) τὸν ἥρωα· ὃ δὲ παραγενόμενος εἰς Σάρον διῆγε παρὰ Λυκομήδει τῷ δυνάστη τῆς νήσου, ὃς ζηλολυπήσας ἀναιρεῖ αὐτὸν δόλφ. Ἀθηναῖοι δὲ λοιμώξαντες, καὶ κτενοθίντες ἐδικήσαν τῷ Θησεῖ, τὸν μὲν Λυκομήδην ἀνέκλινον, τὰ δὲ ὄσα μεταστελόμενοι, καὶ Θησεῖον (Pausan. 1, 17.) οἰκοδομήσαντες, ἱσοθέους αὐτῷ τιμὰς νέμουσι. διανομαὶ δὲ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θησείοις γίνονται. ταῖς δὲ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἤγγο. ἐορτὴ δὲ αὐτῷ ἐπιτελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν, πρότερον σποράδην καὶ κατὰ καμάς οἰκουμένην. S. diem 8. mensis ejusque [sed imprimis Pyanepisionis, quarti vel quinti mensis attici: vid. Battmann. ap. Idelerum libro germ. *Histor. Untersuchungen über d. astron. Beobacht. der Alten* pagg. 383. seqq.] Atheni. agebant festum, quia Theseus die 8.*

Hecatombaeensis [primi mensis veteris anni attici, qui incipiebat circa solstit. aestivum: vid. Battmann. l. l. p. 385.] Troezenae, oppido Argolidis, venit Athenas; quapropter sacrificium, quo honoratus est, appellatum est *ἐγδόδιον*. v. Meurs. Graec. feriata v. *Θήσεια* p. 166., et in Theseo c. 31. p. 133. seqq. Ex F. cl. Diodor. Sic. 4, 64., Plut. These. c. 41. — *μυστήριον* ἦγον *εὐωχημένοι*, *ζωμὸν ἀρτυράν* ἀρτοῖς κολλοῖς, καὶ *μυστήρια* (oecleteria) *μμυσμένοις*. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς *μυστήριοις*, οἵονε *μυστήριον* τι ὄν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἐορτῇ πάντες προῖκα ἡσθιον ἀθάραν καὶ ἄλλα τινα. ἄλλως, ὁ κοῖλος ἀρτος *μυστήριον* καλεῖται, ἦγον *ἀθάρα*· ἐν γὰρ τοῖς Θησείοις ἀθάραν ἡσθιον. ὃ δὲ νοῦς „ὡ πολλὰ *ταλαιπωρήσαντες* καὶ εἰς οὐδὲν ἐσταθέντες, νῦν δὲ εὐτυχῆσαντες.“ S. etiam Pollux 6, 87. *μυστήριον* μὲν ὅν ἐστι *ψωμὸς κοῖλος* etc. idemque sentientes plerique librarum, probantibus grammaticis atque editoribus, scripserunt *μμυστιλημένοι*, vel, *oi exarato pro v*, ut fieri solet, *μμμοιστιλημένοι*. pars tamen codicum et Suidas *μμμοιστιλημένοι*, alii quidam *μμμοιστιλημένοι*, quorum illud probans H. derivabat a *μῶ* (*μῖνω*, *concido*), *μυστὸς*, *μυστῦλιν* (*cibus in partes discindere*): unde sit *μυστῦλιν*,

- γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλίγοις ἀλφίτοις,
ὥς εὐτυχεῖθ', ὥς μακαρῶς πεπράγατε,
625 ἄλλοι θ', ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου!
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ᾧ βέλτεστε, τῶν σουτοῦ φίλων;
φαίνει γὰρ ἦκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.
ΚΑ. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλούτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
630 ἐξωμμάτῳται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμεινὸς τυχών.
ΧΟ. λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βοάν! do.
ΚΑ. πάρεστι χαίρειν, ἣν τε βούλησθ', ἣν τε μή. i. tr.
ΧΟ. ἀναβοάσομαι τὸν εὐπαιδὸν καὶ do.

panis frustum cavatum, quo jusculeum hauriant, deinde cochlear, et ex eo μιστυλάσθαι vel μιστυλλᾶσθαι, jusculeum haurire frusto panis, hinc omnino jusculea suaviter sorbere, delicate convivari, sed recte notionem jusculei in hoc verbo requirere mihi videtur F. „Puto igitur,“ inquit, „μεμιστυλημένους esse eos, quibus appositae sunt carnes minutissimae disiectae. nam 1. Hesych. (add. Zonar. lex. t. 2. p. 1363., Heyn. ad Iliad. 1, 465. B.) μιστυλλεῖν (Hom. Il. I. 1., Il. 9, 210. etc.) interpretatur verbis τέμνειν, κόπτειν, μερίζειν, εἰς μικρὰ διαίρειν κρέα etc. et quamquam a μιστυλλῶ praeter. pass. est μεμιστυλημένος, tamen non abhorret, Atticos pro μιστυλλεῖν etiam μιστυλλεῖν dixisse, ut τυπτεῖν pro τύπτειν, χαιρεῖν pro χαίρειν. 2. nec etymologia abdicat: nam a μείων est superlat. μείστον, et ab hoc ductum est v. μιστυλλῶ seu μιστυλλέω, mutata diaphthongo εἰ in ι, ut [secundum Schol. Junt.] ab ἀρείων fit ἀριστος. porro quum pauperes Theseis exhilarati epulis legantur (v. Meurs. Thes. 31. p. 135.), credibile est, iis appositae fuisse reliquias victimarum, ut in aliis epulis sacrificabilibus; denique quum comedatur panis cum carne, apparet, hanc verbi interpretationem adjuvari etiam verbis ἐπ' ὀλίγ. ἀλφίτοις, h. e. cum panibus minutissimis. cf. Reitz. ad Lucian. 2. p. 329.“ probabilius tamen etiam nobis nunc

visum est μεμιστυλημένοι, neque verba ἐπ' ὀλίγ. ἀλφίτοις hic reddenda puto, ut voluit F., sed ἐπὶ conditionem sive modum ac rationem τοῦ μιστυλάσθαι significat, O senes, qui saepe Theseis jusculea hauristis minutissimis panibus etc.

623. α λ φ. cf. 219.

626. τῶν σουτοῦ φίλων; ἀντὶ τοῦ περὶ τοὺς σουτοῦ φίλους. — S. cf. Matth. gr. §. 315. sequ., Soph. Philoct. 126., Porson. ad Eurip. 1361. sequ.

630. ἐν Φινέως Σοφουλέους ὁ στίχος. — ἡ δὲ λέξις (ἐξωμμ.) ἀντὶ τοῦ ἐπιτεταμένως ὀρεῖ· ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν δηλοῖ etc. S. „λελάμπρ. (κατὰ) κόρας est nitet, splendet pupillas, habet nitentes pupillas, idem fere quod ἀναβλέπει. — Soph. haec verba ita usurpasse videtur, ut ἐξωμμ. esset ἐκκένκαπται τοὺς ὀφθαλμούς [ut Eurip. Oedipo, p. 190. nostrae ed. Fragm. Eurip., ἡμεῖς δὲ Πολύβον παιδ' ἐρείσαντες πίδαρ' Ἐξομματοῦμεν, καὶ διόλλυμεν κόρας], et λελάμπ. κόρας valeret λευκάμα (albuginem) ἐν αὐτοῖς ἔσχειν. ambiguae igitur orationis Soph. notandae causa haec usurpasse videtur Arist.“ E F.

631. παιῶνος, medicī, ut Aeschyl. Ag. 100. παιῶν τε γενοῦ τηδὸς μερίμνης etc. vid. F.

632. τινὰ γελᾷ τῶν Τραγικῶν. ἀπαγγέλλεις μοι, φησὶ, χαρὰς ἄξιον, ὥστε καὶ βοᾶν χαρὰ νικώμενον. S.

634. ἀναβ. ἐξ Ἠλέκτρας Εὐριπί.

635. μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.

ΓΥ. τίς ἡ βοή ποτ' ἔστιν; ἀρά γ' ἀγγελεῖ
χρηστὸν τι; τοῦτο γὰρ ποδοῦσ' ἐγὼ πάλαι
ἔνδον κάθημαι, περιμένονσα τουτονί.

ΚΑ. ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὃ δέσποιν', ἵνα

640 καύτη πήγς (φιλεῖς δὲ δρωσ' αὐτὸ σφόδρα),
ὥς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.

ΓΥ. καὶ ποῦ 'στιν;

ΚΑ. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσι τάχα.

ΓΥ. πέρινε τοίνυν, ὃ τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.

ΚΑ. ἄκουε τοίνυν, ὥς ἰγὼ τὰ πράγματα

645 ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ.

ΓΥ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλὴν.

ΚΑ. μὴ τὰγαθὰ,

ἃ νῦν γέγνηται;

ΓΥ. μὴ μὲν οἶν τὰ πράγματα.

δου. (?) ἀνοστήσῃ, φησὶ, τὸν Ἀσκληπιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις, πολλοὶ δὲ παῖδες τοῦ Ἀσκληπιοῦ etc. S. imo bonum filium sonat εὐπαιδα h. l., ut καλλίσταις θεᾷ pulcrum deum Eurip. Or. 936. F. „εὐπαις 1. est is, qui probos habet liberos; 2. probi patris filius; 3. proles proba.“ cf. K.

637, 8. χρηστόν. cf. 337. τοῦτο. εὐδοκῆσαι ἀγγέλλαν ἀγαθὴν. gl. paris. — τουτονί, huncce, Carionem.

640. καύτη πήγς. καὶ ἰγὼ. gl. Dorv. φιλεῖς δρωσα pro φ. δρῶν. vid. Matth. gr. §. 551. Be. „Saope notat bibacitatem mulierum, maxime in Thesm. 742. seqq.“ (cf. 968.)

641. συλλ. ὁμοῦ συλλαβῶν. gl. Dorv. quasi in unum fasciculum collecta. F. φέρω, nuntio, ut Soph. Ajac. 735., 745., Eurip. El. 413.

642. „ἐν τοῖς λεγ. dum res a me narratur, ut ἐν οἷς Act. 24, 18., quas dum facio.“ F.

643. πέραινε. cf. annot. ad 559.; quanquam πέραινε etiam significare potest *absolve*, quia iam rem narrare coepit Cario. ἀνύσας. cf. 345. ποτ' ἔ, tandem aliquando, est impatientia. vid. F.

644. τοίνυν. eodem verbo usa

erat mulier, quo repetendo irridere videtur ejus orationem atque impatientiam.

645. ἐκ τῶν π. ἐς τὴν κ. proverbialis locutio [vid. Erasmi. Adag. p. 9.] pro altera magis recepta a capite ad calcem. Sp. Hom., notante F., Il. φ', 168. ἐκάλυψε νέκυν — ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. Theocr. id. 20, 12. καὶ μ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ποτὶ τῷ πόδε συνεχρῆς εἶδεν. eodem modo Cic. pro Rosc. com. 7. nonne ab imis unguibus usque ad verticem summum — constare totus videtur? et ap. Be. Plautus Epid. 5, 1, 17. usque ab unguiculo ad capillum tota festiviarius est. nec tamen illepide Girard. „qui rem totam atque ordine se narraturos dicunt, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας se dicturos pollicentur. contra qui praepostere et inverso ordine rem narrant, dicantur narrare ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν. quod Carion joculariter se facturum ait.“

646. sic mulier, auditis verbis ἐς τὴν κεφ. σοι, omnis avertendi causa, quia formula ἐς κεφαλὴν est male precantis, ut 522., et vocab. πράγματα etiam molestias significat. vidd. F. et interpp.

ΚΑ. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀγικόμεθα πρὸς τὸν θεόν,
 ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,
 650 νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κεῖσθαιμονα,
 πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν,
 ἔπειτ' ἐλοῦμεν.

ΓΥ. νῆ Δί' ἐῖσθαιμων ἄρ' ἦν,
 ἀνὴρ γέρων ψυχρῇ θαλάττῃ λούμενος.

ΚΑ. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
 655 ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα

648. ὡς τάχιστα, ἐκείδῃ τάχ.,
 ἐκιδαν τάχ., simulac. vide Xenoph.
 Cyr. 1, 3, 1.; 1, 5, 5.; Aeschin.
 Socr. 2, 13. γὰρ pertinet ad servi
 orationem 645. E F. πρὸς τὸν
 θεόν. cf. 82.

650. εἴ τιν' ἄλλον, si quem ali-
 um. nota formula ad significandum
 superlativum. vid. Matth. gr. §. 608,
 4. gl. paris. ἀντὶ τοῦ ὡς οὐδὲνα
 ἄλλον. — μακ. καὶ θ. synonyma co-
 pulata παθητικῶς, ut Eurip. Or.
 1522. τάλαιναν, ἀθλίαν, δαμαρτα
 etc. Theognis 1013. ἃ μάκαρ, ἐῖσθαι-
 μων τε, καὶ δίδιος —.

651. lotionum, jussu Aesculapii fa-
 ctarum in mari, fontibus, fluviiisque,
 crebra mentio fit apud Aristidem in
 sacris sermonibus, item Hippocratei
 libri de Hamid. usu c. 7., ut Sp. an-
 notavit. F. „duxerunt igitur Plutum
 extra urbem ad mare aegaeum: nam
 S. ad 616. auctor est, Aesculapium
 ab Athenis cultum esse et in urbe, et
 in Piraeo, sed Aristophanem loqui de
 eo, qui cultus sit in urbe. v. Meurs.
 Athen. att. 2, 7. scilicet unda mari-
 nae credebatur habere vim purgandi
 et expiandi: unde eos, qui viderentur
 impari esse et scelere aliquo conta-
 minati [morbi autem, et defectus
 membrorum aut sentiendi instrumen-
 torum, et ipsi habebantur in his, quae
 polluerent. B.], abluebant illo, vel
 adaspergebant adhibito aspergillo. v.
 Iliad. 1, 314., ibique Eustath. et S.,
 omninoque Cic. pro Roscio Amer.
 26.“

652. δῶρα ironias servit. cf. 751.

654. τὸ τέμενος h. l. nihil aliud
 significat quam templum. ceterum vi-
 de, quos laudant de hoc vocabulo,

Hesych., Periz. ad Aelian. V. H. 6,
 1., F. indice Aeschinis Socr., et in-
 primis Joh. Frid. Degenii disput. germ.
 Über die Genealogie der Bedeut.
 von τέμενος in Aeschineses Bibl. für
 kleine Schriften, partic. 1. 1795.

655. ἀντὶ τοῦ δαιωθέσεως τῆς θν-
 σίας, καὶ τῶν ἀπαργμάτων ἐπὶ τῶν
 βωμῶν τεθέντων. ἀπαντα τοῦ βω-
 μοῦ, ἢ τοῦ ναοῦ, καὶ ἐκφυδύγον-
 ται θύια· καὶ τότε ἔξεσι τοῖς ἀπὸ
 τῆς θυσίας ἀδεῶς χρῆσθαι. καὶ
 προθ. γράφεται καὶ θυλήματα.
 σημαίνει δὲ τὰ προκατάργματα, ἢ
 τὰ πρὸ τῆς θυσίας γεγόμενα θυμιά-
 ματα, ἢ πλακοῦντια. S. bene monet
 K., προθύματα proprie quidem si-
 gnificare ea, quae sacrificium sive
 mactationem victimae praecedunt, pla-
 centas, far molitum, thus et similia,
 quibus cremandis defungi solebant
 pauperes, velut nunc Chremylus se-
 nex; sed postea eodem nomine ap-
 pellata esse ista libamina, a tenuio-
 ribus oblata sola, nec victimae ma-
 ctatione intercedente. est autem πό-
 πανα speciale nomen, προθύματα
 generale; id quod vidit Gir. „πό-
 πανα sunt placentae paniceae (Brod-
 kuchen), eaeque tenues et orbicula-
 res. v. Hesych., Etym. M., Suid. h.
 v. — καθοσιούσθαι, ut καθιερού-
 σθαι, est consecrari. βωμῷ καθ. im-
 poni altari. — πέλαγος fuit genus
 libi, placentas, confectas s. flore fa-
 rinac [seu polline, Didymo auctore.
 cf. Suid. — Münt.] (v. Harpocr. et
 Etym. M. h. v.), quae in ignem con-
 jecta adolebatur. v. Hesych. “ F. vo-
 cem πέλαγος, sacrorum propriam (v.
 Toup. ad Suid. 1. p. 36.), ἀσυνδέτως
 additam esse per appositionem ait

καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί,
κατεκλινόμεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.

ΓΥ. ἦσαν δέ τινες κἄλλοι δέομενοι τοῦ Θεοῦ;

- 660 ΚΑ. εἰς μὲν γε Νεοκλείδης, ὃς ἔστι μὲν τυφλὸς,
κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν·
ἕτεροί τε πολλοί, παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες. ὥς δὲ, τοὺς λύχνους ἀποσβέσας,
ἡμῖν πυρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν τοῦ Θεοῦ
665 ὁ πρόπολος, εἰπὼν, ἦν τις αἰσθῆται ψόφου,
σιγῇν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
καθῶ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλ' ἐμέ

Br. — Dorv. ἐπὶ δὲ βωμφ, ex quo non male H. faciebat ἐπεὶ δ' ἐπὶ βωμφ etc. cui quidem hos versus supra soccum assurgere arbitrato facile de verbis πέλ. Ἡφ. φλογί assentior. satis frequens, neque una significatione, vox πέλανος ap. Tragicos, praesertim Euripidem.

657. κατὰ κλ. cf. 407. — εἰκὸς, πρέπον. gl. paris.

658. στίβ. vide 537. τὴν ἐκ χόρων στρογγυλήν. gl. Victor. — παρὰ κ. κατύνειν est, interprete Hes., συρράπτειν, consuere, nempe alteri aliquid, med. κατύνεσθαι, sibi aliquid consuere: unde παρακατύνεσθαι στιβάδα, sibi sternere torum obiter et subito, nam hanc vim praepos. παρὰ habet in multis verbis compositis; et qui sternit torum, is consult quasi et componit stramina, calamos, juncos. F. imo proprie intelligenda videtur praep. παρὰ, ut παρακατύνετο sit propter sternebat, propter lectum Pluti. Voss. Und Jeder von uns auch flüchte sich die Streu daran.

659. δέοι. χοῆζοντες. gl. Dorv. opus habentes ope Aesculapii, desiderantes eam. E F. cf. 823.

660. Νεοκλ. rhetor Athen. ex eorum collegio, de quibus ad 563., ut censet F. S. εἰς πολλὰ κεκομψόηται· εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα, καὶ ἔνον, καὶ τὰς ὄψεις λαμβρμένον· ἐρεχται δὲ καὶ ἐν Πιλαργοῖς περὶ αὐτοῦ, ὅτι ῥήτωρ καὶ

συκοφάντης. cf. 711. seqq., Conc. 254., 401.

661. κλέπτων. δωροδοκῶν. — ὑπερέβη. gl. Dorv. ὑπερέβη. gl. paris. ὑπερεβύησεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἀκόντια ῥιπτούντων. Victor., Borg.

664. παρήγγειλε vel παρήγγειλεν edd. optime παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν (incubare in templo somniorum fatidicorum causa) Porsonus, quod occupavit Hotibius (Lect. Aristoph.) p. 20. vide Valck. ad Herodot. 8, 184. (ubi habetur simile verbum ἐγκατακοιμάσθαι), infra 737., ubi simili errore of δὲ κατ. MS. Elb. Dobr., qui emendationem istam in ordinem recepit. nec sane ea ne nunc quidem, posita Hotibii persona, nobis displicet, cum praesertim scripturae vulgatae etiam numeri inveniuntur, quidquid nonnulli obloquantur.

665. sic plerique MSS., Br. etc. πρόπολος Arund., Rav., 3 primae edd., Eustath. Odys. α' p. 1400., ζ' p. 1560., Dobr. Bekk., D., quae videtur esse correctio Metricorum minime necessaria in Comico. saepe has formas inter se permutari in libris observavit Br. numeri quidem minus probi, sed quales etiam alibi reperiuntur: velut Av. 418. legitur μήτ' ὀρχίπεδ' ἔλκειν —, 947. ἐπίσκοπος ἦκω —, 1133. (?) ἀποκατέον ὄμην —, et similiter infra 683. τὸ γοφίδιον δ' ὥς ἥσθ' στο δὴ —, etc. δ πρόδοξ. δ νεσπόρος δοῦλος. gl. Dorv. δ ἰ-

- ἀθάρας χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
 • ὅλγον ἠπώθεν τῆς κεφαλῆς του γρουδίου,
 670 ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
 ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
 τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα, καὶ τὰς ἰσχύδας,
 ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς· μετὰ τοῦτο δὲ
 περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἄπαντας ἐν κύκλῳ,
 675 εἴ που πόπινον εἶη τι κατυλελειμμένον·
 ἔπειτα ταῦθ' ἤγιζεν εἰς σάκτυν τινά.
 καγὰ, νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος,

φθός. gl. paris. aedituus. F. „Commissa aedituis erat cura templorum, ita ut ea deberent verrere: unde νεωκόροι dicti sunt“ etc.

668. ἀθάρα μόνῃ ἢ σμιδαίσι. Ἄττινοι δὲ διὰ τοῦ ἡ ἀθάρας, Αλο-
 λαις ἀθήρας, ἡ δὲ κοινῇ διὰ τοῦ α
 ἀθάρας. S. Suid. ἀθάραι: ἄλευρον
 ἡψημένον. κλίεται δὲ παρὰ μὲν
 Ἄττικοις διὰ τοῦ η, ἀθάρης· οἱ δὲ
 κοινοὶ διὰ τοῦ α, ἀθάρας. F. „ἀ-
 θάρα propr. significasse videtur far,
 h. e. album illud, quod separatur a
 glumis granorum adoris, hordei, tri-
 tici: deinde pullem, pulmentum fa-
 rinosum, quod ita conficiebatur, ut
 grana decorticarentur, pistillo tunde-
 rentur, contusa concoquerentur addita
 aqua, aliove liquore. vocab. videtur
 fuisse origine aegyptiacum: nam Hie-
 ronymus in Genes., p. 102, A., t. 4.
 Erasmi, tametsi, inquit, moris sit
 aegyptiorum θήραν etiam far voca-
 re, quod nunc corrupte atheram vo-
 cant. add. Plin. H. N. 22, 25, 57.,
 Hesych., Suid., et S. (Jablonskii Vo-
 ces aegypt. ap. scriptt. vett. in ejus
 Opuscul. ed. ab. J. Go. te Water, t.
 1. p. 11—16. B.) — Scholl. Dorv.
 C, D. — εἰκότως· αἱ γὰρ γράται
 τοὺς ὀδόντας ἀποβαλοῦσαι οὐκ ἄλλο
 τι ἢ ἀθάραν ἐσθίουσι. τοιοῦτον
 ἐχρῆν καὶ δῶρον ἀντὶς προσφέρειν
 τῷ θεῷ. de hac ollarum pultis dedi-
 catio cf. 1193., Pac. 853. etc. F.
 „χύτρα est olla fictilis, cum simpli-
 citer ponitur: v. Theophr. Char. 10,
 2. divites enim usos esse ollis aereis,
 e versa 809. intelligitur. — ἐκπλή-
 τειν eleganter dicitur olla, quato-
 nus pultis odor gratus, nares Carionis

ita afficiebat et quasi percutiebat, ut
 ei injiceret aviditatem vorandi. ὅλ-
 γον ἠπώθεν est prope, non longe
 a. — cf. Hesych.“ Be. laudat Alci-
 phron. Ep. 1, 1, 20. μικρὸν ἠπώθεν
 τῆς ἀκτῆς.

670. ἐπιθύμειν δαιμονίως
 est impense, vehementer concupiscere:
 nam verba a diis, in quibus omnia
 summa sunt, ad homines translata in-
 dicant eximiam magnitudinem. F. Ger-
 manus similiter dicat den zu über-
 schleichem mich teufelmässig lüstete.

672. τοὺς φθοῖς. Ἄττινοι μὲν
 μονοσηλλάβως οἱ φθοῖς· ὁ δὲ Καλ-
 λίμαχος φθοῖας ἀντὶ τοῦ πλακοῦ-
 τας, πέμματα S. „cf. Moeris, Thom.
 Mag., alii. φθοῖς genus est placenta
 sacrificialis, e caseo, melle et siligine
 confectae. erat orbicularis, sed in
 medio habebat tumorem, qui formam
 et speciem umbilici referret. — ἰ-
 σχάδες sunt caricae (gl. vett.), h. e.
 ficus aridae. v. Etym. M. h. v.“ —
 E F.

673. ἀπὸ τῆς τραπ. τῆς ἱε-
 ρᾶς. εἰσὶ γὰρ τραπέσαι ἐν τοῖς ἱε-
 ροῖς, ἐν αἷς τιθέασιν τὰ ἐπιφερόμε-
 να. S.

676. εἰς σάκτυν. γράφεται (sed
 male) εἰς σάκκον, ὃ ἐστὶν εἰς θυ-
 λακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. (in sac-
 cum, utrem coriaceum. v. Hesych.
 F.) δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμόν
 ἤγιζε, φησὶν εἰς τὸν σάκκον. —
 ἀρσενικῶς δὲ ὁ σάκταξ. — S.
 Dann weilt' er Alles zusammen in
 einen Sack hinein.

677. Hesych. δάλα· θέμις. S. δό-
 ξας, φησὶν, ὅσιον (fas, rectum, legi-
 timum) εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ

ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάνης ἀνίσταμαι.

ΓΥ. τάλαντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδοόκειν τὸν θεόν;

680 ΚΑ. νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με

ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθῶν, ἔχων τὰ στέμματα.

ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προσδιδάξατο.

τὸ γράδιον δ', ὡς ἥσθετο δὴ μου τὸν ψόφον,

* τὴν χειρ' ὑψήρει· κἄντο συρξας ἔγω

685 δὸδ' ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὦν ὄφρις.

τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν.

679. τάλαντατ', *occelestissime*. hoc sensu ἀθλιος, δούστηνος, μέλεος, et similia verba usurpari notum est. vide F. ad h. l., Ruhnken. Epist. crit. p. 139., nos indicibus Tragicorum gr. v. τάλας, etc. nostrates quoque hoc sensu dicunt *Unglücklicher!* cf. 701.

680. ἔγωγε. ἐδοόκειν δηλαδὴ. gl. Dorv. Paris.

681. ἔχων τὰ στ. ὡς ὀγυείας ἔφορος στεφανηφόρος. gl. paris. F. „coronatus, h. e. Aesculapius (ὁ θεός, ut antea dictus est). hic enim in nummis visitur capite gestans coronam lauream. v. J. H. Meibom. ad Jusjur. Hipp. c. 5. s. 35.“ — per jocum verba μὴ φθάσειέ με — ἐλθῶν de Aesculapio dici monet B.

682. με προῦθ. *dixerat mihi, Aesculapium esse venturum*, nempe ut aegrotis mederetur. et aoristo med. poëta usus est fortassis propterea, quia res illa ad sacerdotem Aesculapii pertinebat. F.

684. locus depravatus; nec juvare videtur, quod habet Borg., a Reiskeo illud pridem repertum et a Br. aliisque in ordine repositum, τῇ χειρ'· non quo negem, i finale dativorum sing. 3. declin. recte elidi, qui id fieri posse secundum alios affirmaverim in annotatis ad Eurip. Alc. 1070., Iphig. Aul. 712., Soph. Philoct. 677.; sed quia quae int' scripturae inest sententia parum congruit cum reliquis, quae hic dicuntur. nam si vetula manu clam sustulit ollam pulvis, consentaneum est hanc morsae a Carione excidere prae terrore. atqui hic nihil tale, sed retraxisse tantum anus dicitur manum, ἢ δ' εὐθείως

τὴν χειρὰ καλὴν ἀνίστασε. ergo nec ante aliud quam eam protenderat, ollam arreptura; quod quo minus faceret, morsu impedita est servi nequam. firmat hanc conjecturam S. vetus, qui sic in vulgatis libris τῇ χειρ' ὀφῆρει. *ἐκτείνει* κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ· ἢ ἐξέτεινε. καὶ Μένανδρος ἐξέειπεν· ἐπικροτήσατε. etiam Ravnas explicator *ἐκτείνει*, paris. λαθραίως ἐξέτεινε, gl. C. λάθρα ἐκτείνει. recte H., verba illa veteris Scholiastae expendens, „quo pacto,“ inquit, „ὀφαιρῶν significabit ἐκτείνειν? tum quid eo facit, aut quorsum spectat Menandri locus — ἐξείραντες ἐπικροτήσατε, sublati manibus plausum date? — jam si ponamus, in vetustis exemplaribus existisse ὀφῆρε vel ἐπῆρε, ita demum ad hanc scripturam egregie respondebit Scholiastae observatio.“ — Ita vir praeclearus, qui inusitato ὀφῆρε praeferebat ἐπῆρε, „quomodo saepius occurrunt αἰσιν, ἐπαίρειν χεῖρας εἰς τὸν σόφον, οὐλοῦσθαι, ut cum Hor. dicam, *ferre manus*.“ nihil melius excogitavi, nec dubito, quin forte exaratum sit ὀφῆρει pro ἐπῆρε, seu potius ἐπῆρε, sicut φόνον pro πόνον ap. Eurip. Iphig. T. 957. etc. — Σ. συρξας. ὁμοίον φασιν Ἀττικοὶ καὶ συρικτοί, καὶ σφριγμα. ἀπόλουθον δὲ τῷ ἑφερπύσαι (670) τὸ συρξαι. ἔκαστον γὰρ τῶν ζώων ἰδίαν φωνὴν ἔχει, ὡς αἰεὶ τὸ μνηάειν, βοὸς τὸ μυκάσθαι, κροῶν τὸ κρούειν, καὶ ῥάλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ ὄφρις τὸ συρξαι. cf., qui laudantur, Zenodot. et Anon. apud Valek. Anim. ad Ammon. p. 228. et 230., Sturz. Prol. 2. de voc. anim. p. 10.

685. δὸδ' ἐξ. ἐλαβ. ἀντι τοῦ ἰθα.

ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξουσ' ἥσυχῃ,
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
καὶ γὰρ τότε ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
690 ἔπειτ', ἐπειδὴ μεσὶς ἦν, ἀνεπαυόμην.

ΓΥ. ὁ δὲ θεὸς ὕμιν. οὐ προσήειν;

ΚΑ. οὐδέπω.

μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιδόντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πᾶν
ἀπέπαρδον· ἡ γαστήρ γὰρ ἐπιφύσητό μου.

695 ΓΥ. ἦπού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο.

καὶ αὐτὴν. εἶδος δὲ ὥπως ὁ πα-
ρειαίς, παρὰ τὸ ἐπὶ ῥῥαί τας πα-
ρειαίς. παρὰ δὲ αὐτὸν μὴ δάκναι, ἡ
καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. — τὸ δὲ
τοιούτου εἶδος ἐνδύσκειται ἐν τοῖς
ἱεροῖς τοῦ Διονύσου. S. ὁδῶξ, ut
λαξ, πῶξ, γνῶξ, de quo genere adver-
biorum v. Hellad. Chrest. p. 13.
Meurs. — Serpens, qui vocatur pa-
reas Lucan. 9, 721., nomen habet
inde, quod ei sunt *malae* seu *genae*
magnae et *tumentes*. morsu dicitur
neminem laedere: unde sacer est
Aesculapio et ejus minister. v. in pri-
mo Aelian. de Nat. an. 8, 12. (ubi
cf. Schneider., itemque Amphib. Phy-
siol. 1. p. 79., et Heyn. ad Apollod.
1. p. 455. B.) ex quo intelligitur,
quomodo Carion, sibilans, manumque
asicalae mordicus arripiens, sperare
potuerit, eam exstimaturam esse, se
morsam esse a serpente bucculento,
quia scil. tales serpentes in templo
Aesculapii erant." E F.

687. ἐν τολ. involvens stragulis,
in quibus incubabat. E F.

688. γαλῇ est *mustela* (non fe-
lis), ut docuit Perizon. ad Ael. V.
H. 14, 4. etc. (βδέουσα, visiens.)
δριμύς Hesych. aliique grammatici
vett. interpretantur verbis δέξ, σφο-
δρός. scil. δριμύς usurpatur, auctore
Aëtio praef. libri 1., de iis, quibus
est odor et sapor acer" etc. F. πᾶ-
ν γὰρ δύσομός ἐστιν ἡ τῆς γαλῆς
πορδή. gl. Victor.

689. τῆς αἰ. πολλῇ. pro αἰ-
θάρην πολλῇ. F. „Attici in parti-
tionalibus uti solent femininis, tanquam

neutro, ut sequatur genitivus nomi-
num cum et sine articulo, ut τῶν
δυνάμεων δσας 1047., τῆς δυνάμεως
ἡ κλειστή Isocr. Evag. 10." etc.
μεῖζαν εἶνε μερίδα subaudiri quidam
judant. sed in multis formulis neu-
trum intelligi posse ait B.: quare el-
lipsin cum aliis repudiare Schaeferum
ad Bos. p. 274. S. ἐφλῶν, ἡσχι-
ον· λείπει δὲ τροφήν. (?) φλῶν δὲ
τὸν τὸ μετὰ φόρον ἐσθίειν· καὶ
γὰρ φλῶν (attice) τὸ φλῶν etc. pro-
prie est *tundere*, *contundere*, ut 713.;
deinde sic edere, ut diductis labiis
imiteris sonos porcorum mandentium
(*schmatzen*); etiam *avide comedere*,
vorare, idque hoc ipso loco, si qui-
dem omni strepitu abstinuisse Cario-
nem consentaneum est. vidd. F.,
Münter., et interpp.

691. προσήειν. ἰωνικάς, ὡς καὶ
παρ' Ὀμήρῳ (Il. γ', 383.) ἡσκειν
εἰρία καλὰ ἀντὶ τοῦ ἡσκειν· τρέ-
τον γὰρ ἐστὶ προσώπων. S. idem
hanc formam atticam vocat ad Pac.
1094. additur ὡς sequente vocali ant
diphthongo. cf. gl. Victor., Br.,
Matth. gr. §. 230, 2.

694. ἐπεφ. (praeterit. plusquam-
perf. a φασσάσθαι, ἡσφαι) μοῦ. ἐπὶ
τῆς ἀθάρης δηλονότι· ποιεῖ γὰρ
αὐτὴ πνεύματα τῇ γαστρί. S.

695. ἦ πο. ὅπως. gl. paris. ni-
mirum, *haud dubie*. cf. F. ἐβδελ-
ύσαι. σε. χαρίεντως τὸ ἐβδελύ-
τετο πρὸς τὸ ἀπείπαρδον, παρὰ
τὸ βδέειν. S. ἔπειτα γὰρ τὸ βδελύ-
τεσθαι. gl. paris.

ΚΑ. οὐκ' ἀλλ' Ἰασὼ μὲν τις ἀκολουθοῦσ' ἔμια
 ὑπερβυρίασει, χῆ Πανύκει' ἀπεστράφη,
 τὴν ῥὶν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

ΓΥ. αὐτὸς δ' ἐκείνος . . .;

ΚΑ. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.

700 ΓΥ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύγ' εἶναι τὸν Θεόν.

ΚΑ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.

ΓΥ. αἶ τάλαν!

ΚΑ. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην,
 δέισας· ἐκείνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νουήμια
 σκοπῶν περιήκει πάντα κοσμίως πάνν.

705 ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυνείδιον
 παρέθηκε, καὶ δοιδυκα, καὶ κιβώτιον.

[ΓΥ. λίθινον;

696. Aesculapii filiae esse dicebantur Hygiea, Aegle, Panacea, Iaso: vide Plin. H. N. 35, 11. etc. comitantur patrem.

698. ἄλλο λίβανος, καὶ ἄλλο λιβανωτὸς· λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον (juniperus thurifera, sive phoenicea Linn.: vid. Billerbeck. Flor. class. p. 242. sequ.), λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς τοῦ λίβανου. S. — sed scriptores recentiores etiam istas vocant λίβανον, ut notavit F. vide, quos laudat, Ammon. p. 89. ed. Valck., Jo. Bodaeum a Stapel ad Theophr. Hist. plant. p. 976. etc. cf. 1110.

700. ἄγροικον. ἀναλίσθητον. gl. Dorv. ἀπαίδευτον. gl. paris.

701. σκατ. Frischlin. merdiorum. Voss. Dreckfresser. S. paris. τὸ σκατ. λέγει ἢ διότι οἱ λατοὶ ἐκ τοῦ τὰ σωματίων κενάματα βλέπειν καὶ οὐρα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν, ἢ ὅτι ὁ τῆς λατρικῆς ἡγεμὼν Ἰπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπων, ὡς φασιν, ἠγεύσατο, βουλόμενος περὶ τινος νοσοῦντος μαθεῖν, ἢ ἄρα ζήσεται, ἢ τεθνήσκει. F. „medici non modo facile ferunt odorem excrementorum, sed coguntur etiam saepe aegrotorum excrementa ita naribus et ori admove-re, ut vaei iis velle videantur. sic necesse non est dicere, poetam respexisse ad boves egyptios, qui contra tormina excrementis hominum sibi

mederi consueverint (v. Plin. H. N. 28, 20): unde natum est proverb. βεὺς κύριος de κομποφάγῳ et ἀναίσθητῳ. v. Diogenian. 8, 49., Append. Vat. 1, 11., Apostol. Prov. 5, 66., Suid., Hesych. ad boves boeoticos respici ait S.; sed aut memoria eum sefellit, aut pro βοιωτοῖς rependendum κυπρίοις.“ — ἐταρόκλιτος δὲ ἔστιν ἡ σκατὸς γενική, ἀπὸ εὐθείας τῆς σκατ. E S. — αἶ τάλαν. διότι τοιαῦτα λέγεις. gl. Dorv. ἐπίβλημα σχετλιαστικόν. gl. paris. „particula αἶ utuntur ii, qui aliis aliquid exprobrant.“ F. vae tibi misero! cf. 679.

704. περιήκει πάνν κοσμίως, odibat gradu admodum composito et placido. F. cf. 974.

705. παῖς. δοῦλός τις. gl. paris., Dorv. F. „θυνείδιον est mortarium, quod ab Hippocr. et aliis vocatur ὕδην. nam diminutivum habet vim primitivi: unde 714. dicitur θυνεία.“ — cf. 793.

706. κιβ. est cistella, arcula, scriptum. κιβωτοὶ erant lignae, sere tiliaceae, sed κίσται vimineae. in κιβωτοῖς asservabantur vestes, pecunia, etiam medicamenta: vide 713. seqq.; sed in κίσταις recondebantur cibi. v. index Theophr. v. κιβωτός. F.

707. versus hic ita friget, ut praesente cod. Rav. omitti eum malm. B.

ΚΑ. μὰ Δ' οὐ δῆτ', οὐχὶ τὸ γε κινώτιον.]

ΓΥ. σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὅς ἐγκυκαλύφθαι φῆς;

ΚΑ. διὰ τοῦ τριβωνίου·

- 710 ὁπῶς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησαι τρῖβειν, ἱμβαλὼν
σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς τηλῶν. ἔπειτ' ἔφλα
ἐν τῇ θυνίᾳ ξυμπαραιμυγνῶν ὁπδόν,
715 καὶ σχῖνον· εἴτ' ὅξει διέμενος σφηττίῳ

708. ὁ κάκ. α. π. *digne, qui mi-
serissime percas, i. e. scelestissime,
scelus.* F. cf. 452.

709. διὰ τοῦ τριβ. οὐν τοῦ πα-
λαιού καὶ τετριμμένου ἱματίου. τὸ
γὰρ τριβικον ἱμάτιον οὕτω καλοῦ-
σιν Ἀστικοί. ὁ πᾶς δὲ τὰς τράγους·
ἐνθεν καὶ ὅπως οἱ ὀφθαλμοί· ἀνοί-
γματα γὰρ ἔστι. S.

712. — Hesych. ἐνεχείρησαι·
προῦθην. Sp. *coepit*· glossae ἔ-
χρησά, *conor*. Acharn. 335. ἐγχείρει
λέγειν, *incipio dicere*. — Bc.

713. Tenos, insula maris aegaei,
videtur alii fuisse feracissima, ejus-
que peracris. E F. hodie Tine ap-
pellatur. vide de ea Riedeselii Bo-
merk. auf einer Reise nach der Le-
vante p. 48. seqq. ἔφλα. cf. 689.

714. συμπαραιμυγνῶσιν („pro
hac forma poetarum antiquiores alteram
in νμι usurpant“. B. secundum Por-
son. ad Eurip. Med. 744.) est *ad-
miscere, addere*. ὁ πὸς etsi omnino
succum, inprimisque lacteum planta-
rum, vulnere quodam lacescitum, si-
gnificat, tamen simpliciter ita voca-
tur, etiam ab Hippocrate, *succus*,
lac, *laseris* seu *laserpitii*, seu *silphii*,
maximeque cyrenaeici, utpote prae-
stantissimi. v. gloss. vett., Galen.
gloss. Hippocr., Foës. lex. Hippocr.,
Stapel. ad Theophr. Hist. pl. 6, 3.
p. 591. (et inprimis Plin. H. N. 19,
2. cf. infra 921.) de silphio seu lase-
re Dioscor. 3, 94. ὁ ὀπός — ἔστι
δρομὸς — ὁ ξυδερκίας ποιητικός·
ex quo intelligitur, cur Aesculap. ad-
hibuerit istum succum in curandis
Neodidae oculis. unde ap. Plin. 18,
30. *acetum laserpitiatum*. F. videtur

sane intelligi *ferula asa foetida* (*stin-
kendes Steckenkraut, Teufelsdröck*),
quam tamen plantam Linnaeus distin-
guebat a *laserpitio*. illius quidem ra-
dix inprimis succulenta est, adhibi-
turque cum a medicis in morbis ner-
vorum, tum a coquis ad condiendos
cibos lantiores; ad quem usum quod
attinet, vide, quos testes citat Sp.,
Comician Av. 509., 1459., Athen. 1.
p. 6., 2. p. 68. 4. p. 169. sequ., 14.
p. 623. cf. Billerbeck. Flor. class.
p. 72. sequ., Wilmsenii Handb. der
Naturgesch. vol. 3. p. 484. sequ.

715. σχῖνον οὐν φησι τὴν σκί-
λαν· δηκτικὰ γὰρ βούλεται πάντα
εἶναι. — ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ μασίγῃ.
S. σχῖνος Atticis est *σκίλλα*, *scilla
maritima*, die *gemeine Meerzwiebel*,
de qua laudantur Dioscor. 2, 202.,
Theophr. Hist. plant. 7, 12. et ibi
Stapel. pp. 874. seqq., Salmas. de
Homon. Hyl. iatr. c. 8. etc. „h. l.
intell. *succus*, *lac*, *scillae*, quia prae-
cedit ὀπός. nam Dioscor. *scillae* tri-
buit *δύναμιν δρομίας*, et Plin. 19,
5. eam *natam* ait *aceto exacuendo*;
unde apud vett. nobile fuit *acetum
scillinum* seu *scilliticum*.“ F. cf. Bil-
lerbeck. Flor. class. p. 91. sequ.,
Wilmsen. l. l. p. 526. sequ. F. „δι-
έρως aor. 2. med. ab act. *δίημι*. v.
gloss. vett. *δίημι*, *madefacio* humore
alleno; item *δίημαι*, *humecto* liquore
meo. Σφηττός fuit *vicus* vel *oppé-
dum* Atticae, etiam nomen pagi et
populi. v. Meurs. de pop. Atticae h.
v. p. 126. seqq. incolae Sphetti fuisse
dicuntur mordacissimi, unde ὁ ξός
σφηττίον putatur dictum esse *ace-
tum praecipue mordax et acre*. v.

- ὁ Πλοῦτος, ὃ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·
 ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὅφ' ἡδονῆς,
 735 τὸν δεσπότην τ' ἡγείρον· ὁ θιὸς δ' εὐθὺς
 ἠφάνισεν αὐτὸν οἱ τ' ὄφεις ἐς τὸν νυών.
 οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῶ πῶς δοκεῖς
 τὸν Πλοῦτον ἡσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
 ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
 740 ἐγὼ δ' ἐπῆρουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
 ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχὺ,
 τὸν δὲ Νεοκλείδῃ μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
 ΓΥ. ὅσῃν ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦναξ δέσποτα!
 ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος;
 ΚΑ. ἐρχεται·
 745 ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ἐπερφυῆς ὄσος.
 οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
 ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἡσπάζοντο καὶ
 ἐδιδυμῶνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
 ὅσοι δ' ἐπλούτουν οὐσίαν τ' εἶχον συγχρῖν,
 750 οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,
 ὀφρὺς ξυνῆγον ἐσχυθρώπαζόν θ' ἄμυ.
 οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
 γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ

ἐκτυπεῖν ποτ. οἶνον δ. cf. 639. sequ.

737. ἐγκατ. v. ann. ad 664. — πῶς δοκεῖς. θαυμαστικόν, ἀντι τοῦ λίαν. gl. C paris. cf. Ran. 54.

738. ἡσπάζ. cf. 320.

743. δεσπότης vocatur Aesculap., quia est dominus valetudinis et salutis hominum. F.

745. ὄχλος idem quod πλῆθος. v. Moeris p. 289. ὄπερ φ. ὄσος est incredibilis, longe maxima hominum multitudo. F. ὄσος. θαυμαστικόν, ἦτοι πολὺς. gl. paris. ea turba impediri ait Plutum, quominus exemplo adveniat.

746. „βίον, οὐσίαν, rem, opes, facultates, ut Odys. α., 160, 377.“ etc. E F. cf. 749.

749. συγχρῖν. κολλῆν. gl. Dorv.

750. οὐκ ἐκ δικ. i. e. ἀδίκως, sicut ἐκ τοῦ δικαίου, sive ἀπὸ τοῦ δικαίου, dicitur pro δικάως, vidd.

H. et F. cum h. l., tum in Anim. ad Weller. gr. gr. 3, 2. p. 124., item ab H. laudatus Leopard. Emendd. 1, 21.

751. ὀφρ. ξυνῆγον, contrahabant sive adducebant supercilia. gl. paris. δαίγμα κατηφείας. ἦτοι κατηφείς ἦσαν· ἴδιον γὰρ τῶν λυπομένων τὸ τὰς ὀφρὺς συνάγειν. — ἐσχυθρ. „torvis oculis seu tetrico vultu tuebantur.“ F.

752. οἱ δὲ, justī, ἡκολ. κατ., pone, a tergo (cf. 1090.), sequebantur Plutum. ἑστειν, coronati, ut qui rebus laetis uterentur. v. Paschal. de Coronis 2, 10. extr. E F. εὐφημ. τὸν Πλοῦτον. gl. Dorv. ἐπαινοῦντες τὸν Πλοῦτον. gl. paris. εὐφημεῖν propr. est verbum sacrorum, quod significat uti verbis bene ominatis; deinde oppositum τῷ βλασφημεῖν est laudare, celebrare. cf. F.

- ἐμβὰς γερόντων ἐνδύθμοις προθήμασιν.
 755 ἀλλ' εἴ' ἀπαξάπαντες ἐξ ἐνὸς λόγου
 ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·
 οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
 ὥς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

ΓΥ. νῇ τὴν Ἑκάτην, κἄγωγ' ἀναδῆσαι βοῦλομαι

- 760 εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ,
 τοιαῦτ' ἀπαγγεῖλαντα.

ΚΑ. μή νυν μὲλλ' ἔτι,
 ὥς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

754. ἐμβὰς. τὸ ἐπόδημα. gl. paris. ἐμβάδες (ἐμβάδια 843.) erant calcei viriles vulgares, a Thracibus inventi, paulo humiliores cothurnis antiquis. v. Balduin. de Calc. ant. c. 20. — F. S. ad Conc. 47. ἐμβὰς ἀνδρῶν ἐπόδημα. elegantius quoddam genus calceamenti vocabatur κοπίπους. Concion 848. γέρον δὲ χωρεῖ γλάνδα καὶ κοπίποδα ἔχων — Ἐμβὰς δὲ κεῖται καὶ τριβῶν ἐξόμιμος. cf. Schneideri lex. h. v. — Tragicum in hisce colorem agnoscere sibi videntur H. et Boissonad. ap. Dobr. gl. paris. ἐνδύθμοις, εὐνάτοις. sed gl. Dorv. ἀτάκτοις, quod pertinet ad ἀφρόθυμοις. „neque absurde Carion joci plenus, quod a tragico poeta serio scriptum fuerat εὐφρόθυμοις, mutaverit in contrarium, ut incompositos senilis turbæ gressus illuderet.“ H.

755. sequ. ἀπαξ. cf. 111. F. „ἐξ ἐνὸς λόγου est uno animo, simul, ex composito, fere ut Luc. 14, 18. ἀπὸ μιᾶς, ubi v. Camer. et Raphael. ὀρχεῖσθαι est saltare commode et ex artis legibus, σκιρτᾶν saltare temere, in composito, χορεύειν saltare in orbem consortis manibus.“ —

758. ἄλφιτα. cf. 219. F. „θύλακος est uter (vel saccus) scortæus seu coriææus, in quo farina, vel panis, asservatur. — unde S. ad Eccles. 378., Suid., et S. Dorv. h. l., θύλακον interpretati sunt ἀροθήμενον. v. index Theoph. (Char. 16.)“

759. hera Caronia jurat per Hecaten, h. e. Lunam, ut muliercula inops, quæ fuerat adhuc quasi in tu-

tela Hecates, quia coenam ei appositam a divitibus quoque navitatio rapuit cum aliis suæ sortis hominibus. vid. ad 590. seqq. et cf. 1066. sensus ego quidem te, ita me Hecate amet, redimere volo ob hunc lactum nuncium certo panum furnacorum. F. — gl. Dorv. ἀναδ. β. στεφανώσαι θύλακον. cf. 585. simili nostrates metaphora dicunt Jemand mit etwas anbinden, i. e. aliquem dono donare. Equ. 596. εἰτ' ἐστεφανώσιν μ' εὐαγγέλια, ut K. annotavit, quemadmodum dicitur θύλακον εὐαγγέλια, θύλακον γάμων etc. „cf. Leisner. ad Bos. de Ellipse. p. 677. sequi, Viger. 3, 1, 8.“ B.

760. ἐν κριβ. ὀρμ. ἐπεὶ ἐκείνος εἶπεν, ὅτι οὐκέτι ἔσται σπάνις ἀροτῶν, ἀλλ' εὐπορία, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἀροτοῖς ἀναδῆσαι βοῦλεται καὶ στεφανώσαι. κριβ. δὲ ὀρμ. ἀντὶ τοῦ ἀροτῶν δίσμῃ (fasco, Gebund,) ἐν κριβάνῳ ἀπτημένῳ, δίσμῃ εἰπεῖν στεφανῶν. κριβανος δὲ παρὰ τὸ κρι καὶ τὸ βαῦνος. (Hesych., annotante F., κριβανος: ὁ βαῦνος τῶν κριθῶν, furnus, in quo hordeæ torrentur, si-ve panes hordeacei coquantur.) καίτοι δὲ διὰ τὸ ἀροτῶν ἀντὶ τοῦ. (vide 667. seqq.) γράφεται δὲ καὶ ἐν κριβ. ὀρμ. S. hoc praeferabant H. et F.; sed ἐν praepositionem παρα-κριν nonnunquam ap. Atticos aliosque graecos scriptores, sicut in apud Latinos, ipse docet H. ad Lucian. t. 1. p. 835. cf. Matth. gr. §. 401. annot. 2. ceterum par pro pari refert mulier, non semel irrita a servulo propter φιλοτιμίαν. vide 639. sequi, 732.

ΓΥ. φέρε νῦν ἰούσ' εἶσω κομίσω καταχέσματα,
 ὥσπερ νειωνήτοισιν — ὀφθαλμοῖς, ἔγω.
 765 ΚΑ. ἐγὼ δ' ἀπαντήσας γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ΠΛ. — καὶ προσκυνῶ γε πρώτῃ μὲν τὸν Ἥλιον,
 ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
 χώραν τε πῦσαν Κέρκωπος, ἥ μ' ἰδέξαιτο.

763. sequ. πρὸς τὸ ἔθος τὸ παρ' αὐτοῖς. τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τῶν πρώτων (ἰμο τεκρῶτον) εἰσόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἣ ἀπλῶς τῶν (l. e. τούτων), ἐφ' ᾧ ἐκείνοις αἰσθάναι τι ἀγαθὸν ἐβούλετο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἐστίαν (790) τὰ τραγήματα κατέχον εἰς σημεῖον ἀπορίας, ὡς καὶ Θεόπομπος φησὶ ἐν Ἠδύχαρι φέρε σὺ, τὰ κατὰ χύσματα Ταχέως κατὰ χειρὸς τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πλούτος ἐν πρώτοις εἰσέρχεται, τοῦτο φησὶ. σῶνται δὲ τὰ καταχέσματα ἀπὸ φοινίκων, κολύβων, τραγαλίων, ἰσάδων, καὶ καρῶν, ἀπὸ ἥκιστα ὁ σύνδουλος. — τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλούτου, διὰ τὸ νεωστὶ βλέπειν ἀπὸ Χερμύλου, ὡς ἐπὶ δούλου νεωνήτου εἰληφώς τὰ καταχέσματα εἶπεν. — ὥσπερ νεων. ὀφθ. δῖον εἰπεῖν δούλοις, ὀφθαλμοῖς εἶπε διὰ τὸ ἀναβλέπειν τὸν Πλούτον. S. herus et hera fundebant haec non tantum in capita servorum novitiorum, sed etiam amicorum, qui primum intrassent domum, boni ominis causa, quas corripere vel a reliquis servis, vel ab aliis, qui aderant, et quidem ad focum. F. et Gir. add. *Théâtre des Grecs* 13. 386. B. jocus frigidior.

765. Post hunc versum 3 primae edd., Dobraei, et Bekkeri, scriptorum vero codicum Rav., teste Invern. ad 1., κομμάτιον χοροῦ, Br. XO. (ἰσπεὶ κομμάτιον τοῦ χοροῦ), et similiter Porsonus. cf. annot. ad 621.

766. Constituitur hic Act. 3. sc. 3. Plutus et Chremylus ad fores ac-

cedant, et interea dum illi colloquuntur, exit rursus Chremylī uxor cum bellariis. B. „καὶ — Ἥλιον. sollem, ut luminis auctorem, adorat.“ Gir. pergit Plutus orationem ad Chremylum et Athenienses.

767. Παλλάδος πέδον, Palladis solum, h. e. urbem Athenarum, quam Minervae consecravit rex Amphictyon, ut auctores sunt Justin. 2, 6., Isidorus Orig. 15, 1. Strab. Ion. 8. ἔστιν γὰρ οὗκ ἄσχημος Ἑλλήνων πόλις, τῆς χρυσολόγγου Παλλάδος κειλημένη. idem Suppl. 696. εἴχεται τὸ Παλλάδος, perierunt res Palladis, l. e. Athenae. cf. Soph. Phil. 134. etc. — apud Steph. Byz. v. Ἀθήναι legitur κλεινὴν πόλιν, quod commendatum a Berkello et Porsono Opusc. p. 20. in ordinem recepit Dobr. caute H. utramque scripturam probat; utra vero posterioris emendationis pondus habeat, non audet definire. perperam autem Stephanus et S. Dorr. intelligunt τὴν ἀκρόπολιν, arcem Athenarum, quae licet alibi κατ' ἐξοχὴν dicatur πόλις, tamen hic manifestam est, urbem opponi universae Atticae, χώρῃ πάσῃ Κέρκωπος.

768. χώραν τε π. Κέρκωπος. παίζει πρὸς Ἀθηναίους, φιλεργαμίους ὄντας. Κέρκωψ δὲ ἀλγέκτιος ἐν τῷ γένει φησὶ τὰς Ἀθήνας. ἔθεν οἱ Ἀθηναῖοι Κερκενίδα. — S. de Cecrepe vidd. Strabo 9, 1., ed. Tauchnitz. 2. p. 242., Apollod. 3, 13., Plin. H. N. 7. c. 56., Said. in Κέρκωψ, Brodov. (Handb. der alten Gesch.) p. 268. etc. vizinse fertur secundum marmor Par. anno

- αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμῶν ζυμφορὰς,
 770 οἷοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον,
 τοὺς ἀξιόους δὲ τῆς ἐμῆς ὀμιλίας
 ἔφευγον, εἰδὼς οὐδέν. ὦ τλήμων ἐγὼ,
 ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων!
 * ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
 775 δεῖξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι
 ἄκων ἐμυυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.
 XP. βάλλ' ἐς Κόρακας! ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι,
 οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πρῶτη τις εἴη;
 νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τάντικτήμια,
 780 ἐνδείκνυμενος ἕκαστος εὐνοίαν τινα.
 ἐμὲ γὰρ τίς οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
 περιεσεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;

mundi 2401., sive ante Chr. nat. 1582.

769. τὰ συμβάντα μοι, φησιν, αἰσχύνομαι· εἰς γυνῶν δὲ ἐλθὼν καὶ αἰσθησιν, ὧν ἔπραττεν, αἰδεῖται, ὡς μετὰ ἀδίκων ἦν. S.

770. ξυνὼν: ὀμιλῶν. gl. paris. ἐλάνθ. ἐμυυτὸν. gl. Dorv., paris. quibusnam, quibus tandem (ἄρα) cum hominibus (malis scil.) versabar clam me. E F.

772. ita Dorv. a m. 1., Paris. 2820. a 2., recte Brunckio aliisque probantibus: nam vulgata olim scriptura ὁ τλήμων in numeros incurrit.

774. malim meliore numero et vitato homoeoteleuto ἀλλ' αὐθ' ἀπαντα, frustra Bentl. et alii α. αὐτὰ πάντα.

776. ἐμυυτὸν ἐνεδιδόναι τοῖς πονηροῖς est cum malis hominibus versari. — F.

777. sequ. βάλλ' ἐς Κ. ὁ Χρυσῆλος ἀγανακτεῖ πολλῶν αὐτὸν ἀσπαζομένων καὶ περιεχόντων, οἵτινες πρὸς αὐτὸν οὐδὲ ἐσθλῶν αὐτὸν πένητα ὄντα, πονί (δὲ) πλουτήσαντα κολακεύουσιν. ἔστι δὲ τὸ βάλλ' ἐς κόρ. παρ' ὑπάνοιαν παραποιηθὲν ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς μακρίαν, περὶ οὗ ἀλλαγὴ δεδηλωται. δηλοῖ δὲ τὸ ῥίπον αὐτὸν εἰς φθορὰν· τοιοῦτον γὰρ τι ἐς κόρακας. (cf.

ARISTOPHANES IV.

390.) τὸ δὲ παραχρῆμα τὸν ἀντι τοῦ κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰπεῖν παραστέτα etc. S. χαλεπόν. „adjectiva neutra quum locum attributi habent, etiam hominibus pluralibus utriusque generis adiunguntur, ut Phoenices. 358. (319.) δεινὸν γυναιξίν (αἱ δὲ) ἀδίκων γοναί· atque adeo neutrius generis, ut Plat. Parm. 23. ταῦτα ἀδύνατον — intelligi volent χρῆμα. certe Ovid. ex P. 2, 7, 57. miser omnis res timida est. Herod. 3, 58. τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν., F. v. Bos. Ellips. p. 535. Schachf. πρᾶγμα, quod altis locis additur (gl. paris. χαλ. πρᾶγμα.) intelligit Eckard. p. 74. cf. 569.

778. οἱ φαίν. παρ. qui subito apparent, seque applicant divitiis.

779. νύττουσι. τιτρώσκουσι. gl. Dorv., paris. φλῶσι: συντρέβονσι, θλίβουσι, ἐύουσι. gl. paris. quod fieri solet in turba. recte Frischlinus nam et lancinant me et prope crura infringunt mihi, Dum quisque suam declarat benevolentiam; et Voss. So stupfet man, und reibt die Schienbein' cinem durch, Da jeder auskramt seine Wohlgevoogenheit!

781. προσεῖπε, salutavit. gl. MS. Ducangii: οὐ χείροις εἶπεν, ἐχαιρέτισε.

782. περιεσε. cinxit, circum-

M

ΓΥ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ, χαίρετον!
φέρε νυν (νόμος γάρ ἐστι), τὰ καταχύσματα

785 ταυτὶ κατὰχέω σου λαβοῦσα.

ΠΛ. μηδαμῶς·

ἐμοῦ γὰρ εἰσάκτονος εἰς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

ΓΥ. εἴτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;

790 ΠΛ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἐστίαν, ὥσπερ νόμος.

ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν·
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,
ἰσχάδια καὶ τραγάλια τοῖς θεωμένοις·
προβαλόντ' ἐπὶ τούτοις εἴτ' ἀναγκάζειν γελῶν.

dedit, ut Latinis corona est multitudo hominum, qui circumstant locum aliquem vel personam. F. — ἐν ἀγορῇ, in foro, inter transeundum domum ex templo Aesculapii.

783. χαίρετον MS. B., Br. etc. vulgo codd. χαίρετε. — Chremylum et Plutum salutat mulier.

784. νόμος γάρ ἐστι. cf. 763.

785. σοῦ. Plutum alloquitur.

787. πρῶτιστα. a superlativis [qualis est πρῶτος: vid. Matth. gr. §. 134. annot.] interdum alii et comparativi et superlativi ducuntur in utraque lingua. vid. Priscian. 3. p. 82. Bas. et πρώτιστα quidem ap. Hom. legitur multis locis. F.

789. εἴτα indignantis est, etiam extra interrogationem. cf. 794.

790. ἔνδον. in atrio. F. ὥσπερ νόμος. vide 763. gl. paris. νόμος: ἀντὶ τοῦ ἔθους.

791. ἐπειτα, tum; praeterquam quod ita mori obsecuti fuerimus. cf. 949. etc. τὸν φόρτον figurate dixit ineptias, quia molestae sunt: nam proprie φόρτος est onus, maxime navium, ut F. annotavit.

792. sequi. notantur Comici istorum temporum, qui, quum non possent spectatoribus probare ipsas fabulas, servos inducerent bellariis spargentes illis, ut vel hac re excitaretur risus. E F. similiter hic noster Vesp. 58. ἡμῖν γὰρ οὐκ ἐστ' οὔτε κάρῳ ἐν φορμίδος Δού-

λω διαρρήπτουσι τοῖς θεωμένοις. et εἰρωνικῶς Pac. 887. καὶ τοῖσι θεαταῖς ὄρεται τῶν κριθῶν, ubi ne hordeis quidem, sed aqua conspersos fuisse spectatores, ex versu 894. intelligitur. — τῷ δ. δ. ei, qui fabulam docet, h. e. spectandam edit, poetae, inprimis scenico. vidd., quos F. laudat, Harpocr. v. διδάσκαλος, Cic. Brut. 18., Tusc. Quaest. 4, 29., Cat. maj. 14. cf. Pac. 701., Horat. A. P. 288.

793. ἰσχ., ἰσχάδας (672., 796.), diminut. pro primitivo: cf. 705. τραγάλια, τραγήματα, sive τρακτὰ, ut loquitur Hippocrates, notante Sp., quia cruda aut sicca devorantur. cf. S. ad 763. F. „Saepe vocabulis formarum postponuntur vocabula generum, ita ut καὶ τρ. sit idem quod καὶ ἄλλα τρ. cf. 850., 894., 1046. — τοῖς θεωμ. h. e. τοῖς θεαταῖς: nam etiam Graeci, ut Hebraei, participiis utuntur loco substantivorum, sic Xenoph. Mem. Socr. 3, 5, 19. οἱ ἐφησεῶτες sunt, qui §. 18. dicti sunt οἱ ἐπιστάται.“

794. ita Rav., Bekk., Dobr., D. vulgo claudicante versu et lusca sententia proκο. ἐπὶ τούτοις ἐναγκαλῆν γελῶν, elegans est εἴτα, nec sine indignatione dictum: vide Matth. gr. §. 566, 3., nos ad Soph. Oep. Col. 855. verbum ἀναγκ. de conata, quod ajunt, dictum

795 ΓΥ. εὖ πάνυ λέγεις, ὡς Δειξίνικος οὕτως
ἀνίσταθ', ὡς ἄρπασόμενος τὰς ἰσχύδας.

est, ut λύνου' ap. Eurip. Phoen. 81., ubi vid. Schaefer. cf. Eurip. Iphig. T. 1248., Heracl. 262. — γελᾷν. ὥστε γελᾷν. gl. Dorv.

795. Δεξ. οὗτος πένης ἦν, καὶ καμφοδεύεται, ὡς τὰ ὄψα ἀρπάξων, καὶ λίχνος. τινὲς δὲ καὶ στρατηγόν

φασιν αὐτόν. S. homo aliunde ignotus.

796. etiam post hunc versum 3 primae edd., tum Dobr. et D., XOPOT, Br. XO. (λείπει ἡ τοῦ χοροῦ φῶδῃ), et similiter Porsonus. vide annotata ad 621.

**ΚΑΡΙΩΝ. ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ. ΧΡΗΜΤΛΟΣ.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ. ΧΟΡΟΣ.**

i. tr.

ΚΑ. Ὡς ἡδὺν πράττειν, ὦνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,
καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξετεγκόντ' οἴκοθεν!
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
800 ἐπεισπέμπειν οὐδὲν ἡδικοχόσιν.
οὕτω τὸ πλουτεῖν ἔστιν ἡδὺν πράγμα δῆ.

797. Chremylus cum Pluto et uxore et Carione intravit aedes; sed cum instituisset sacrificare diis, quod dives evasisset: Carion, qui rebus heri prosperis immutatus fumum lignorum ferre non posset, prodiiit foras, et exponit spectatoribus (hos enim appellat ὦνδρες) Chremyli divitias. F. — Est autem hic catastrophe dramatis et rerum mutatio: nam boni deinceps ditescant, mali ad paupertatem rediguntur, vidente jam Pluto. Be.

798. καὶ ταῦτα, idque, praesertim F. cf. 17. ἔξεν. h. e. ἐξετεγκόντα, quod pertinet ad verba πράττειν εἰδ., ut notavit F. de ipsa sententia cf. 786. seqq. F. „μηδὲν ἐξ. οἴκοθεν, sine ulla impensa.“ —

799. Achill. Tat. 6, 4. ἦκα σοι φέρων ἀγαθῶν σωρόν. Synes. Ep. 4. ἀγαθῶν ἑσπὸν dixit. Be. cf. 269. gl. paris.: σωρὸς. πλήθος.

800. ἐπεισπ. (ab ἐπεισπαλεῖν.) σφοδρῶς ἐπισήλωσε καὶ εἰσέπηλθεν. gl. paris. S. ἡδικοχόσιν. τοῦτο φη-

σιν, ὡς τῶν πολλῶν, μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀδικίας πλουτούντων. τὸ δὲ ἐπεισπέμπειν εἰσέπηλθεν, εἰσῆλθε. κυρίως δὲ ἐπὶ στρατείας πολεμίων. διὸ καί τινες ἐπὶ νεικεῖν οὐδὲν ἡδικοχόσιν. — „etiam de illis, qui invocati se ingerunt in convivia, extat proverb. Μυκωνίων δίκην εἰσπέμπειν εἰς τὰ συμπόσια.“ Be. de eo proverbio vid. Apostol. 13, 33. et Suid. v. Μυκάβιος γαίτων, ibique Kuest., et Favor. B.

801. ita Rav. et Ven. alii libri προῖμα πον, vel προῖμα τι. temere haec fastidiunt S., Benth., H., quos audientes Bekk. omisit, D. cancellavit; neque opus est ut ponamus ὅπως auctore H. bene Boissonad. ap. Dobr. οὕτω, nempe cum nihil feceris injusti, divitiis pollere res est jucunda; sed illis, qui sibi consciunt mali aliquid, τὸ πλουτεῖν ἀνιστόν ἐστι προῖμα τι.“ ipse S. — ἡ πρὸς τὰ ἀνω καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν. οὕτω γὰρ ἡδὺν ἐστι πρόγμα τὸ πλουτεῖν. quae ratio

- ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
οἱ δ' ἀμφορῆς οἶνον μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ
805 τὰ σκευάρια πλήρη 'στιν, ὥστε θανμάσαι.
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκνυθαι
μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῶον ἰσχάδων.
ὀξὺς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,
χαλκῇ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπρούς
810 τοὺς ἐχθυηροὺς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὄρεῖν.

inprimis convenit pauperis ingenio et servi.

802. ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων εὐπορίας ἤρξατο. σιπύη δὲ ἡ ἀροθίμη. (Harpoer. σιτηρὸν ἄγγειον, et similiter alii vett. lexicographi. cf. Schneider. lex. h. v.) ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε, τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μετὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. (vide de hac fabula satyr. Br. in ed. Sophoclis. et, quos laudavit, H. p. 248. et Toup. Epist. crit. p. 51.) προέχει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων. S. λευκὰ ἄλφιτα est flos farinae, farina siliginea, similia. S. Dorv. σμιδαλίων (cf. 668.) sed σμιδαλὶς est siligo, similia. F.

803. ἀμφ. Suid., ἰσχυρὰν H., ἀμφορεύς: ἄγγειον, μέτρον, κεράμιον μῆταρικόν. F. „ἀμφορεύς sive ἀμφορεὺς fuit mensura liquidorum, vas, dolium fictile, utrinque ansatum, quod caperet ap. Att. sextarios 72. (cf. Romé de l'Isle Metrol. Tab. ex interp. Grossii p. 81. et 88. B.), vel ex aliorum sententia 36.; sed prior ratio confirmatur plurimum grammaticorum et scriptt. vett. auctoritate. Moeris et Thom. Mag. praecipiant, esse vocab. att., pro quo alii scriptt. usurpaverint voc. μετρητὴς etc. ad ἀμφ. intell. μεστοί εἶναι.“ — S. μέλανος: ἐρυθροῦ. Ὀμηρος (Odys. ε', 265.) μέλανος οἶνον. ἀνθοσμίου δὲ ἡδέος, εὐόσμου, ὥσπερ τὰ ἀνθη. — cf. Ran. 1086., et de variis vini condiendi modis Geopon. 7, 13., quae F. laudavit. intelligitur enim vinum vel unguentatum, vel floribus et aromatibus conditum. vide Sp. ad h. l.

et Nitschii librum germ., a Köpcke editum, de Antiqu. gr. p. 577.

804. ἀργ. καὶ χρυσ. argenti et auri, i. e. nummorum argenteorum et aureorum: nam sic Latini quoque.

805. σκευάρια. σκεπή, vasa, arcae, loculi.

806. τὸ φρέαρ. τὸ πηγάδιον. (lacus olearius, quo oleum excipitur; qui etsi λάκκος potius dicendus erat, tamen etiam Luc. 14, 5. λάκκος dicitur φρέαρ, et Exod. 21, 33. utroque nomine appellantur loca in terra excavata. sic cisterna vini est lacus vini Ulpian. D. 47. tit. 2. l. 21. §. 5. magnus autem fuit usus olei ap. vett. in balneis atque gymnasiis, et ex oleis varii generis compositorum unguentorum in conviviis. E. F.) αἱ λήκνυθαι· τὰ ἐλαιοδόχα ἄγγεια. gl. Dorv.

807. τὸ ὑπερῶον. τὸ τέγος. gl. Dorv. v. Hesych. v. τέγος. est superior aedium contignatio, vel conclave seu cella (coenaculum) in ea parte aedium. E. F.

808. ὀξὺς ἄγγειον ὄξους δεκτικόν. (ὀξύβαφον, acetabulum.) λοπάς δὲ εἶδος ἄγγειου πᾶν εἰς ὀξύ λήγον. (? cf. Schneideri lex. v. λοπάς. F. „λοπάδιον idem est quod primit. λοπάς, patina, patella, sartago; vas, in quo friguntur, assantur, opsonia. — S. vet., Hesych., Pollux 6, 88.“) ἰχθυηροὺς δὲ πιν. τοὺς ἐπιτηδεύους ἰχθῶν χωρησαι. S. scutellas piscarias, in quibus pisces vel elixantur, vel apponuntur, quarum hae (de quibus h. l. agitur) ἀπυροί, illae ἐμπυροί πινακίσκοι dicuntur. v. Pollux 10, 82. —

ὁ δ' ἵπος ἡμῶν ἑξαπίνης ἐλεφάντινος.
 στατήρσι δ' οἱ θερύποντες ἀρτιάζομεν
 χρυσοῖς· ἀπορῳμέσθαι δ' οὐ λίθοις ἔτι,
 ἀλλὰ σκοροδοῖς ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε.
 815 καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ

F. cf. 992. σακροῦς, attritus. cf. 819.

811. edd. primae 3 et coëd. tantum non omnes ὁ δ' ἵππος ἡμῶν ἑ. ἑλ. Rav. ὁ δ' ἵππος γέγον' ἡμῶν ἑ. ἑλ., quod multis placuit. at inopertum est ἵππος, sive id furnum aut culinam interpreteris, cum ebur ignem ferre nequeat, sive laternam dici putes, quae altera ejus vocis significatio est, sed aequae aliena, quia ebur non translucet, recte igitur, me iudice, Bentlejus ad Callim. fragm. 233. ἵππος reponi jussit secundum Pollucem 10, 155., ubi haec leguntur Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ εἶπον (i. e. ἵππος, ut et pro i longo scribere solent librarii) τὴν μυῖαν καλεῖ. Bentlejus „ἵππος eburneus,” inquit, „res est ridiculae quidem elegantiae, ad usum tamen non ineptae.” scripturam ἵππος etiam K., Br. alique comprobaverunt; nec profecto sustineri posse videtur ἵππος, nisi quis γέλωτι φορηκῶ studuisse Comicum existimet, quod nolum. sic tamen Be., qui haec annotavit ad 808.: „Acetabula dicit esse facta aerea. Atqui melius erat, alias res in aes conferri, quibus ex aere factis uti possumus: nam acetabula aeruginem seu rubiginem contrahunt, si sint ex aere facta et infundatur acetum. paulo post etiam dicit τὸν ἵππον (de varia scriptura ἵππος, ἵπος, ἵκος, ἵπος, cf. Tittmann. ad Zonar. 2. p. 1116. B.) esse factum eburneum; per quam vocem sive furnum intelligat, sive laternam (nam utrumque illa significat), non nimiam felicitatem praedicat: nam et furnus utilior est caementitius aut ferreus, et laterna cornea pellucidior. etiam puteum oleo impletum esse dicit: aqua ergo aliunde quaerenda erit. videtur alludere ad fabulam Midae, cui omnia in aerum convertebantur, etiam quae minime voluisset, cibus et po-

tus.” γέγον' illud in cod. Rav. et aliis tribus, quos commemorat Dobr., ab interprete profectum esse putat B., cui assentior.

812. εἶδος νομίσματος ὁ στατήρ. (vel argentei, quod valebat drachmas att. 4, alexandrias duas, ut sicius Hebraeorum Matth. 17, 27. etc.; vel aurei, quod valebat drachmas att. argenteas 20. v. Eisenschmid. de mens. et pond. p. 142., Eckhel. Proleg. ad Doctr. num. vett. 1. p. 40. sequ., Romé de l'Isle Metrol. Taf. p. 104., 116. etc. E F. et B.) οἱ οἰκέται οὖν, ἦτοι, νομίσμασιν ἀρτιάζομεν, ἡγουν παίζομεν ἀρτία ἢ περισσά. παιδιὰ δὲ τίς ἦν, καθ' ἣν ἐγίνετο πῦσις τε τοῦ κατασχόντος, καὶ ἀπόκρισις τοῦ προσκαίζοντος. — S. „Ludere par impar Horat. Sat. 2, 3, 348., Suet. Aug. 71., micare Cic. de Off. 3. 19. nam ludentes sumtis in manum talis, fabis, nucibus, amygdalis, etiam numis, interrogantes coluorem jubebant divinare, ἀρτία ἢ περισσά, paria an imparia (numero), haberent. V. Meurs. Graec. ludib. p. 5. sequ.” F.

813. ἀποφ. — ἐκάστοτε. — οὐχ ἀπλῶς τοῦτο, ἀλλ' ἔνα δαίτη, ὅτι τοσαύτη μεταβολὴ κερζομένη, ὥστε, ἃ πρότερον ἡσθίονον ἀγαπητοῖς, τοῖς νῦν ἀποδεύοντες ἀποματτόμεθα. S.

814. σκορ. σκοροδοῖς. cf. 713. φύλλοις σκοροδάων. gl. Dorv., paria. ἐκάστ. καθ' ἡμέραν. gl. Dorv.

815. βουθυτεῖ, immolat, nihil amplius; quemadmodum ἱποβουκόλοι et similia dicantur. vidd. Sp. et interpp. S. βουθυτεῖν κυρίως τὸ βεθν θύειν. ἐκάλουν δὲ τὴν ἐνταλῇ θυσίαν ἐκατόμβην διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἐκὰς τὸν γίνεσθαι. ἦν δὲ καὶ ἄλλη ἐνταλῆς θυσία, τριετὴς λεγομένη, ἣ ἐκ χοίρου, καὶ κριοῦ, καὶ τραγού, ἦν καὶ ἐνταῦθα λέγει. erant haec χαριστήρια.

ἔν, καὶ τράγον, καὶ κριὸν, ἐστεφανωμένους·
 ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
 ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

ΔΙ. ἔπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
 820 ἴωμεν.

XP. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσίων οὗτοσί;

ΔΙ. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.

XP. δῆλον ὅτι τῶν χρησίων τις, ὡς ἔοικας, εἰ.

ΔΙ. μάλιστ'.

XP. ἔπειτα τοῦ δέει;

ΔΙ. πρὸς τὸν θεὸν
 ἦκω· μεγάλων γὰρ μοδοτὴν ἀγαθῶν αἴτιος.

825 ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
 λαβὼν ἐπήγκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
 εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.

XP. ἤπου σε ταχέως ἐπέλειπεν τὰ χρήματα.

ΔΙ. κομιδῇ μὲν οὐν.

816. ἐστεφ. more sacrificantium.

817. ἐξέειπ. ἐξέβαλεν. gl. Dorv.

819. Constituitur hic Act. 4. sc.

2. F. facto intus sacrificio in scenam redit Chremylus, cui vir quidam justus seu probus occurrit cum servulo. — ἔπου μετ' ἐμοῦ. Πλάτων Μενεξένω (circa fin.) ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύσεις, ἀπολοῦθαί μετ' ἐμοῦ. Junt. similiter, ut annotarunt interpp., Isocrates Paneg. c. 40. μεθ' οὗ συνηκολούθησαν, Lysias 2. p. 17. ὥστε τὰ ἔθνη τὰ μεθ' αὐτοῦ ἀκολούθησαν etc. lex. Sangerm. Bekkeri p. 368. ἀπολουθεῖν μετ' αὐτοῦ. οὕτω συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀπολουθεῖν αὐτῶ. καὶ γὰρ Λυσίας οὕτω λέγεται, καὶ Πλάτων. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφ. ἐν Πλοῦτῳ, ἔπου, φησί, μετ' ἐμοῦ, παιδάριον. καὶ Μένανδρος Νέκη μεθ' ἡμῶν εὐμενῆς ἔποιε· εἰ. καὶ τῇ Παράκτασθῃ συναπολοῦθαί μεθ' ἡμῶν φησὶν. nati-
 tatus tamen dicitur ἀπολουθεῖν sive ἔπεισθαι τι, vocatque alteram constructionem Phrynichus Ecl. p. 154. ξενικὴν εὐνέειν. vide F. et Dobr. — τὸν θεόν. τὸν Πλούτον. gl. Dorv.

822. δηλονότι Br. ex suo MS.

823. μάλιστ'. ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ναί. gl. paris. δέει; Hesych. δέη: (cod. Ven. δέει.) χοῖζας. vide nos ad Plat. Euthyphr. 19. 4. E F. cf. 659.

825. ἱκανὴν οὐσίαν. ἀρχαῖον βίον. gl. paris. ἱκανὸν, ut lat. idoneum, dicitur quidquid suo nomine dignum est. v. 1089., Duker, ad Flor. 1, 12., Drusius ad 1. Macc. 18, 11. sic ἱκανὸν χρόνον est diu. et in libris N. T. ἱκανός et πολὺς leguntur ut synonyma. — οὐσίαν, patrimonium, facultates, χρήματα 828. E F.

826. ἐκ. ἐβόηθουν. gl. Dorv.

827. sententiam, quae continetur verbis εἶναι — βίον, Terent. Andr. 33. s. ita expressit id arbitror Apprime in vita esse utile. nam qui dives aliorum inopiam sublevat, is sperare potest, sibi inopi adjuutores non defuturos esse. F.

828. ἔπου, ὅπως. gl. Dorv. paris. cf. 695. — „pars codicum ἀπέλειπεν. — sed ἀπολείπειν est deserre, ut 104., 443. etc., ἐπιλείπειν de floere, quod requirit sensus.“ E Dobr.

829. κομ. λίαν ταχέως. gl. paris.

XP. οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.

830 AI. κομιδῇ μὲν οὖν. καὶ γὰρ μὲν ᾤμην, οὐς τέως
ἐνηργέτησα δεομένους, ἔξιν φίλους
ὄντως βιβύλους, εἰ δεηθείην ποτέ·
οἱ δ' ἔξετρεπόντο, κοῦκ ἐδόκουν ὀρεῖν μ' ἔτι.

XP. καὶ κατεγέλων γ', εὖ οἶδ' ὅτι.

AI. κομιδῇ μὲν οὖν·

835 αὐχμὸς γὰρ ὧν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

XP. ἀλλ' οὐχὶ νῦν.

AI. ἄνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἦκω δικαίως ἐνθάδε.

XP. τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεόν,

proprie est κομιδῇ, cura, i. e. cum cura, studiose, admodum. vid. F., qui comparat similes ablativos σπουδῇ, δρόμῳ (Thuc. 8, 94.), κόσμῳ (modeste. Herod. 8, 67.). eodem sensu alibi dicitur πάντῳ μὲν οὖν, ut idem annotavit. ceterum cf. annot. ad 838.

830. τέως: πρῶτον, πρότερον. gl. Br. Timaeus gl. Plat. τέως: πρὸ τοῦ. ubi vid. Ruhnken. —

832. ὄντως, ἀληθῶς. gl. Dorv. βιβύλους, ἀληθεῖς. gl. paris. F. „vere certos et fidos, qui meam aliquando inopiam sublevarent suis copiis.“ firmiorem amicitiam dixit Terentius Hec. 4, 1, 18.

833. ἔξ. devertabant de via. additur alibi τῆς ὁδοῦ, velut Ael. V. H. 14, 49, vel τὴν ἐξέραν (ὁδόν), ut Lucian. Tim. 5. potest etiam intelligi ἔξετρεπόντό με, quia ἐκτρεπασθαι τινι est occursum alicujus ita vitare, ut a via deflectas. E F.

834. εὖ οἶδ' ὅτι interponitur orationi, ut ap. Lat. sat scio, scilicet. intell. κατεγέλων. v. Viger. 5, 8, 16, ibique Hoogev. F. add. Bos. de Ellips. p. 798. ed. Schaef. B. cf. 183.

835. αὐχμὸς τῶν σκ., quum aequalent exinanita vasa, nihilque in iis superest, quod mensam luculenter instruat. illam rerum bonarum penuriam ait se perdidisse, i. e. effecisse, ut, qui prius amicos se gesserant, nunc, dilapsis opibus et siccatis cum faece cadis, diffugerent, sibi que insu-

per insultarent. H. germ. dicas *Das verschimmelte Hausgeräth dekreditierte mich*. „αὐχμὸς proprie quidem est siccitas (gl. vett.), quae existit ex ἀνομβρίᾳ (Hesych.). v. Joseph. Arch. 14, 8.“ — F.

836. ἀλλ' οὐχὶ νῦν. ἀπολεῖ σε ὁ αὐχμὸς τῶν σκ., nunc non squalebant vasa, postquam dives factus es. — ἀνθ' ὧν, quapropter. cf. 430.

837. δίκ., justa de causa, non temere.

838. ita unus Cantabr. ap. Dobr., sed statim mutavit. vulgo libri πρὸς τῶν θεῶν. bene H. „In verbis πρὸς τῶν θεῶν multam vereor ne sollemnis illa iurjurandi formula priscam lectionem aboleverit τὸ τρ. δὲ τί δύναιται πρὸς τὸν θεόν; illud vero palloium quid facit, quid pertinet ad deum Plutum? videtur sane, quemadmodum in κομιδῇ μὲν οὖν. sic itidem in terna repetitione πρὸς τὸν θεόν jocum quaesivisse.“ sic ap. Plantum Cas. 492. seqq. quin decies repetitur joci causa, saepiusque etiam licet Rud. 1114. sequi, ubi tandem servulus impatiens *Hercules istum infelicit cum sua licentia! Ita meas replevit auris, quidquid memorabam: „licet.“ merito haec emendatio placuit viris doctis; nec dubitandum est, quin praepositione πρὸς saepe significetur relatio ad aliquid. Plato Alcib. 1. p. 8. ap. Matth. gr. §. 591, α, τί δὴ οὖν τοῦτό ἐστι πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἐφησθα ἑσθὺν; Tat. Ja-*

δ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.

840 ΔΙ. * καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.

XP. μὲν ἐνιμνήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

ΔΙ. οὐκ, ἀλλ' ἐνερργίωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.

XP. τὰ δ' ἐμβάδια;

ΔΙ. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.

XP. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν;

ΔΙ. νῆ τὸν Δία.

845 XP. χαριεντά γ' ἦκεις ὥρα τῷ θεῷ φέρων.

ΣΥ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δειλταίος,
καὶ τρίς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις! ἰοὺ, ἰοὺ!

cobs. p. 173, 14. πρὸς Λευκίππην, quod ad Leucippen attinet, etc. — 8. τὸ τριβ.: τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. τοῦτο γὰρ ὁ οἰκίτης ἐβάσταζεν.

840. ordo καὶ ἔρχομαι πρ. τ. θεὸν ἀναθήσων τοῦτο. otiosum tamen καὶ, ut suspicer, Comicum dixisse οἷς τοῦτ' etc. saepe confusa καὶ et ὡς. gl. Dorv. ἔρχομαι: ἀφιερῶσω, ἀνάθημα ποιήσω, ἀνατιθέναι τι dicuntur illi, qui aliquid alicui deo ita consecrant et dedicant, id uti suspendant de parietibus templi; certe ponant in loco edito ac conspicuo; quae donaria vocantur ἀναθήματα. qua de re, qui hoc annotavit, F. laudat infra 934. 938. sequ., 1085., et Salmas. ad Solin. p. 767. „quae (donaria) quia templis,“ inquit, „ornamento sunt, propterea grammatici ἀνάθημα interpretantur κόσμημα.“

841. ita Rav., Cant. 3., Bekk., Dobr. D. Ven. μὲν ἐμνήθης. vulgo μὲν οὖν ἐμνήθης. 8. καίξει παρὰ τὸν Ἐλευσίνιον νόμον. ἔθος γὰρ ἦν, ἐν οἷς τις ἱματίοις μνηθεῖν, εἰς θεοῦ τινας ταῦτα ἀνατιθέναι — . μνηστῆρια δὲ δύο ταλεῖται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δήμητρι καὶ Κόρη, τὰ μικρὰ, καὶ τὰ μεγάλα· καὶ ἔστι τὰ μικρὰ ὡσπερ προκάθαρσις καὶ προάγνευσις τῶν μεγάλων. — ἄλλως. — ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης, τῆς αὐτῆς θυγατρὸς. ὁ δὲ μυσούμενος τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μνησῇ, οὐδέποτε ἀπεδύετο,

μέχρις ἂν τελείως ἀφανισθῇ διαφθύνειν. — ἄλλως. σκώπτων εἰς τὰ ἱμάτια τοῦ θεοῦ φησιν, ὅτι ἔν παρὰ ἔστι. ἐνιοὶ δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργαντα φυλλάττονται. καθάρα δὲ παννὴν ὑπάρχουσι, καὶ νέαι. Be. „τὰ μεγάλα. subauditur μυστήρια, quod infra 1009. additum“ — de mysteriis praeter libros Antiquitatum gr. vide annotata ad Ran. 145. seqq., 466. F. „omnes [fere] Athenienses his sacris initiabantur, coronati myrto, noctu (v. Meurs. libro de Eleusiniis c. 9. sequ.): ita ut Socrati et Demonacti probro datum legatur, quod se initiandos non curassent. v. Meurs. c. 16.

842. ἐπεὶ δὲ ἐν αὐτῷ ἐρίγασα, ἦγον ἐξεχέμασα. (ἐνεχεύμασα.) gl. Dorv. eo amictus alsi, scil. hieme, quia erat lacerum et detritum. B. eleganter τὸ ἐνεργεῖν opponitur τῷ ἐμμενίσθαι.

843. τὰ δ' ἐμβ. τί δύναται; — gl. Dorv. cf. 838. et de ἐμβάσει supra 754. — συνεχ. σὺν τῷ ἱματίῳ. gl. Dorv., paris. rectius F. una mecum frigore hiberno afflicti sunt hi calcei, i. e. a me gestati sunt totidem annos.

844. ἔφερες, attulisti, h. e. afferri jussisti a servo. B.

845. χαρ. ἡδύτατα, κατ' εἰρωνελαν. gl. paris.

846. Act. 4. sc. 3. prodit syco-phanta cum suo teste (887.). — B.

οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέραμαι δαίμονι.

850 *XP.* Ἀπολλὸν ἀποτρόπαιε καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστίν, ὃ τι πέπονθα ἄνθρωπος κακόν;

ΣΥ. οὐ γὰρ σχέτλιον πέπονθα νυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰς τῆς οἰκίας

* διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν

855 πάλιν αὖθις, ἥνπερ μὴ ἄλλωσιν αἱ δίκαι;

ΔΙ. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γινώσκειν δοκῶ.
προσέρχεται γὰρ τίς κακῶς πρῶττων ἀνὴρ.
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.

XP. νῆ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.

860 *ΣΥ.* ποῦ, ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
δποσχόμενος οὗτος ποιήσιν εὐθέρως,

849. οὕτω πολ. πολλὰ μοι κα-
κὰ ὅφ' ἔνα καιρὸν ἄγοντι, ἢ ποι-
κίλα. εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πολὺ
ἔδωκε ἐπιδεχομένου οἶνον· ἦγουν
ἀκράτω, καὶ ἰσχυρῶς πρὸς τὸ κακόν.
(scrib. πρὸς τὸν κακὸν scil. οἶνον,
prae malo vino.) εἰρηται δὲ, ὅτι πο-
λυφόρον μὲν ἔλεγον τὸν πολλὴν κρα-
σιν δεχόμενον, ὀλιγοφόρον δὲ τὸν
ὀλίγην. ἢ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πο-
λυκάρπων χαρίων, ἢ πολυανθῶν δέν-
δρων. — S. Be. „πολυφ., valido,
vehementi, metaph. a robusto vino,
quod multum aquae admistum ferre
potest, nec amittit bonitatem, ut si
duobus vini poculis tria aquae pocu-
la misceantur; et tunc dicitur vinum
τὰ τρία φέρειν καλῶς, ut in Equ.
1076. — ξυγκ. μειγμένους εἶμι. gl.
Dorr. commixtus sum cum infortu-
nio, velut aqua cum forti vino, ut
notavit Be., conferens Soph. Antig.
1204. δειλαία δὲ συγκέραμαι δόα.
A Jac. 834. Τέμνησαν, οἷκτω τῶδε
συγκεραιμένην. tragicum colorem
haec habere sensit F.

850. *Απ.* ἀποτρ. cf. 855. καὶ
θεοὶ φίλοι καὶ ἄλλοι θ. φ. cf.
894. et annot. ad 793.

852. σχετλ. πρ. κακὰ.

854. plures libri, in quibus Ven.,
εὐστον. videndum igitur, an hoc
dederit poeta διὰ τουτοῦ, τὸν ἐσό-
μενον τυφλὸν θεὸν Πάλιν etc., quo
pacto et numerosior fit versus, et
curaus tot homoeoteleutonum interrup-

pittur. hyperbaton mirati esse viden-
tur scribae.

855. πάλιν αὖθις. cf. 25. μὴ
ἄλλωσιν pro μὴ ἄλλωσιν, quae fere
librorum scriptura est, Dawes. Misc.
crit. p. 210., Br., alii. Küstero pla-
cuerat μὴ ἄλλωσιν, sed bene ait
Dawes., nec leipen neque ἐκλεί-
πειν esse deficere ap. scriptt. att. —
αἱ δίκαι. αἱ κρίσεις. gl. Dorr., pa-
ris. S. ἀντὶ τοῦ „ἐάν τὸ δίκαιον
παρამείνη.“ Be. si modo iura nos
non deficiant. Voss. wenn nicht auf-
gehört hat alles Recht. haud male
illi; sed malim tamen δίκας interpre-
tari lites, ut haec sit sententia nisi
lites deficiant, nisi litigandi copia
mihi defutura sit; quod magis χαρα-
κτηριστικὸν in sycophanta.

856. σχεδὸν, propemodum. cf.
148.

858. annotavit F., κόμμα dici si-
gnum impressum nummis, quia incu-
ditur, der Schlag, das Gepräge, (cf.
Ran. 679. et totam illum locum):
proinde εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος
idem esse quod πονηρὸν, μοχθηρὸν
εἶναι. cf. 953.

859. καλῶς — ἀπ. probe igitur
fecit, quod perit. vidd. de hoc usu
participii ποιῶν F. et, quos laudat,
Viger. 6, 4, 4. et Cruqui. ad Horat.
Sat. 1, 4, 17., p. 354. b.; item Matth.
gr. §. 554.

860. haec Sycophanta, postquam
conspexit Chremylum et Justum. B.

εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἑξαρχῆς; ὁ δὲ
πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἔστιν ἑξυλωλεκώς.

XP. καὶ τίνα δέδρακε ταῦτα δῆτ' ;

ΣΥ. ἐμὲ τουτονί.

865 XP. ἡ τῶν ποτηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;

ΣΥ. μὰ Δί', οὐ μένουν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδένος,
κούκ' ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε μου τὰ χρήματα.

KA. ὡς σοβαρός, ὦ Δάματερ, εἰσλήλυθεν
ὁ συκοφάντης! δῆλον ὅτι βουλήμιξ.

862. πάλιν ἑξαρχῆς. est pleonasmus, ut Soph. Oed. Tyr. 132. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀθίς αὐτ' ἐγὼ φανώ, sed depono haec ostendatam. Be.

863. πολὺ μᾶλλον, multo magis, potius. E F. vielmehr. ἔστιν ἑξ. ἀπώλεσεν. gl. paris. conjugatio periphrastica, quam negligere quosdam grammaticos miror. Eurip. Androm. 942. δ' ἢ ἢ ὑβριστῆς εἰς τ' ἐμῆς μητρὸς φόνον. Τὰς δ' αἰράτω ποὺς θεὰς ἐνεῖδίζων ἐμοί. Herc. fur. 307. εἰ μὲν, σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων, Ἦν τίς σ' ὑβρίζων, ῥαδίως ἐπαύσατ' αὖν, etc. de Latinis videas, si tanti est, a nobis annotata ad Plant. Amph. 774. l. ed.

864. καί, vide 642.

865. τῶν πον. καὶ τοιχ., improborum ac scelestorum, quos jam adversatur Plutus, non nisi frugi homines ditaturus.

866. „οὐ μένουν est non utique, haudquaquam. v. Viger. 7, 13, 3. — „ὑγιὲς arbitror accipiendum esse, ut v. 358., de probitate, fide, integritate: nam ex v. sequente intelligitur, sycophantam putasse, pecuniam suam transiisse ad Chremylum, quod ille negaret.“ — F. gemellus ille locus est 358., ordo hic οὐ μένουν οὐδένος ὑμῶν ἔστιν ὑγιὲς, h. e. ὑγιὲς τι, ὑγίεια φρενῶν, noster vestrum sanus est, insaniitis ambobus avaritia.

867. nec fieri potest, quin vos mea possideatis bona, meos numos, h. e. vos certissime meos habetis numos. F.

868. σοβαρός. σεσοβημένος. κατωκαήμενοι δὲ τῶν Δωριέων τὸ

ὦ Δάματερ λέγουσιν. (nulla hic materia irrisionis. Eustath. ad Odys. p. 1385, 53., notante Br., εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα δωρικά — Ἀττικοὶς γέγονε φίλα, καὶ οὐδὲν οὐδὲν, εἰ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τὸ ὦ Δάματερ τὸ θαυμαστικόν, δ' κείται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ. δωρικόν μὲν δ' ἐν, φιληθὲν δὲ εἰς ποιητὴν χορηγῶν τοῖς Ἀττικοῖς. de dorisimms atticis vidd. interpp. Euripid. ad Phoen. 11., Or. 26., Hippol. 1044. cf. 551.) ὁ δὲ νοῦς „πῶς ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν καθ' ἡμῶν εἰσῆλθεν;“ S. F. — „σαβαρός dicitur vel is, qui fertur gradu citato; vel is, qui submovet [σοβεῖ] obois; vel insolens, superbus, ut h. l.“

869. ὁ συκ. οὕτω καλοῦνται οἱ ἐπηρσάζοντες ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ἦν σύκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φρυτοῦ κατ' ἀρχαίαν θαυμαζομένου. τοὺς σικωρῶς οὖν διερευνώντας τὸ τοιοῦτον οὕτως ὀνομασθῆναι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὀψώρας· παρασχεῖν οὖν καὶ τοῖς ὀπωσοῦν μάτην ἐγκαλοῦσι. τὸ ὄνομα, ἅμα καὶ τοῦ φαίνειν τὸ ἐγκαλεῖν ἢ εἰς δίκην εἰσάγειν δηλοῦντος. δεῖ δὲ ἀπὸ τούτων γέγονεν, ἐκ τῶνδε δῆλον· σικαστὰς γὰρ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον, καὶ συκοβλήους, καὶ συκωροῦς, καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσκόους, καὶ σικαῖδες, καὶ σικωσκάδας, ἵσως ἀπὸ τοῦ πάντως ἐγκλήματα ἐφίλασθαι. (cf. de hoc vocab. Pareus lex. Plaut. v. sycophantas et, quos landat, Fest., et Athen. 3, 74.) βουλήμιξ. πένυ λιμώττει, καὶ πινῶ λίαν· ἀπὸ τοῦ βουδ' ἐπιβόηματος, ὅπερ ἐπιτάσσας ἔστι δηλωτικόν, ἀντὶ τοῦ λίαν, ὥσπερ

870 ΣΥ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
εἰπεῖν, ἢ πεπανούργημα.

ΚΑ. οἴμωζ' ἄρα σὺ!

ΔΙ. νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασιν τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ', οἷτι

875 τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.

ΣΥ. οἴμοι τάλας! μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγεληῆς;
ἐπεὶ πόθεν θοιμάτιον εἴληφας τοδί;
ἐχθρὸς δ' ἔχοντ' εἰδὼν σ' ἐγὼ τριβώνιον.

ΔΙ. οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ πριάμενος

880 τὸν δακτύλιον τοῖσι παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.

ΧΡ. * ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δῆγματος.

καὶ ἐν τῷ βοσκήνῳ, μεγάλη πείνα, καὶ βουγάιος, καὶ βούγλωστος etc. S. esurit, proptereaue auferre aliquid a nobis conatur. Plautus Trin. 148. *Adesurit magis, inhiavit acris Lupus*; observavit: dum dormitaret canes, Grogem universim voluit totum sportare.

870. valet tu vero statim abi mecum in forum. — adverb. ταχέως omitti poterat. B. cf. 481., Matth. gr. §. 553, b., Schneideri lex. v. φθάνω, 4.

871. τροχός τις ἦν. ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκίται ἐκολάζοντο. — S. poena servorum, qui aut aufugissent, aut furtum fecissent. rota ista in foro constituta erat. στρεβλόσθαι est torqueri, pravari (gl. vet.). v. Hesych. K F. cf. Köpkei librum *Über Gesetzgeb. der Gr.* p. 724.

872. οἴμ. plora, pereas. cf. 58.

873. νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα, qui Athenis colebatur. cf. 1171., Ran. 691. F. „πολλοῦ γ' ἄξιος etc., magni quidem faciendus, multum celebrandus est ab omnibus Graecis.“

874. ὁ θεός, Plautus.

875. ἐξολεῖ, funditus perdet.

877. ἐπεὶ est quod nō ita esset, nial particeps esset furti (μετέχων), εἰ δὲ μὴ Hesych., ut Plat. Euthyphr. 10. etc. F. eodem sensu dici poterat πόθεν γὰρ θοιμάτιον ε. τοδί;

878. Paris. 2820. ἐχθρ. δ' ἔχοντά σ' εἶδον ἐγὼ τριβ. — τριβ. cf. 838.

879. οὐδέ τι πρ. σου. σὺ φροντίζω σου. εἰρηται δὲ τὸ προτιμᾶν ἐπὶ τοῦ λόγον ἔχειν καὶ ἐπιστρέφεισθαι. λέγει οὖν „οὐ φοβοῦμαι σε, ἔχων [φρικῶν] δακτύλιον. δακτύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὐπόλις βάπτει μύμηται, καὶ Ἀμειψίας. ὁ δ' Εὐδάμος φαρμακοκώλης, ἡ χρυσοκόλης, τετελεσμένους δακτυλίους πωλῶν. (ἄλλως.) φιλόσοφος δὲ ἦν οὗτος ὁ Εὐδάμος, φυσικούς δακτυλίους ποιῶν πρὸς δαίμονας, καὶ ὄφεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐθεράπευον γὰρ τοὺς ὀφιοδηκτοὺς· μᾶλλον δὲ τὴν ἀρχὴν οὐκ εἶων ὤφρων δάκνυσθαι. S. laudat de huiusmodi annulis magicis F. Hesychium v. δακτύλιος φαρμακίτης, Salmasium ad Vopisc. p. 360. ed. paris., Kirchmannum de Annulis c. 21.

880. Invern. ex suis codd., item D., ἐκδήμιον. — δραχμῆς referendum ad πριάμενος.

881. „locus affectus. Suidas in ed. Med. ἀλλ' οὐκ ἔστι, deficientibus quidem numeris, sed ita, ut viam emendandi monstrare videatur. cum enim α et ου permutari inter se et omitti similia soleant in MSS., pro οὐκ ἔστι forte scriptum arbitror οὐκ ἔστι, mox, altero οὐκ neglecto, οὐκ ἔστι, et a versificatore οὐκ ἔνεστι. hoc vel quiddam simile Scholaston legisse necesse est in suis exem-

- ΣΥ. ἄρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
 δ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον·
 οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.
 885 ΧΡ. μὰ τὸν Δί' οὐκ οὖν τῷ γε σῶ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.
 ΣΥ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ, καὶ μὰ Δία, δειπνήσετον.
 ΧΡ. ὡς δὴ 'π' ἀληθεία σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
 διαβράγεις, μηδενὸς ἐμπελησμένος!
 ΣΥ. ἀρεῖσθον; ἔνδον ἐστίν, ὦ μισαρπάτω,
 890 πολλὸν χρήμι τεμυχῶν καὶ κριῶν ὠπτημένων.
 οὐ ὕ, ἐὺ ὕ, ἐὺ ὕ, ἐὺ ὕ!

plaribus, qui ita verba Comici interpretetur ἀλλ' οὐκ ἰσχύει οὗτος ὁ δακτύλιος πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. sententia praeclara, nulla esse remedia adversus morsus sycophantarum. Diogenes Cynicus, annotante Dobr., ap. Laërt. 6, 5., ἐρωτηθεὶς, τί τῶν θηρίων κακίστα δάκνει, ἐφη, τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων κόλαξ. Eurip. Androm. 265. ἐρετῶν ἀγρίων ἀκη, Bacch. 284. καίνει γὰρ ὡς ἁλίστα, κοῖτι παρμάκοις Ἀη λάβοις ἄν, etc. haec olim scripsi; nunc redeo in viam, quam institeram in Lectionibus Aristoph., siquidem verisimilius est, α et εν, σ et ξ, denique ει et τι, inter se permutatis ἀνέξει abiisse in ἐνσει, itaque hoc dicere Chremylam „at sycophantae morsum ferre non poteris, quamvis annulo isto munitus.“ mutationes illae litterarum et faciles sunt, et ubique obviae in libris. satis habeo de ξ in σ mutato citare Acharn. 555., Vesp. 155., Lysistr. 1091., et Meleagri Eurip. fragm. 24.

884. ἐπ' ἀγ., eo consilio, ut boni quid moliamini. — F.

885. σάφ' ἴσθ' ὅτι. cf. 163.

887. ὡς δὴ, etiam ὡς simpliciter, est utinam. v. Viger. 8, 10, 4. (add. Hoogev. Doctr. partic. 2. p. 1184. sequ. B.) Homerus ita dixit ὡς δὴ ὄφελον, ὡς ὄφελον, sequ. infn. — V. Odys. α', 217., β', 183. sequ. — ἐπ' ἀληθ., ἀληθῶς, ut Aeschyl. Suppl. 575. pro eodem Demosth. de Cor. 7. dixit ἐπ' ἀλη-

θείας (ut etiam h. l. plures codd.) F. utinam quidem vere tu dirum-
 paris (cf. 279.) cum testa, cibo nullo gustato, sicut falso dixisti, nos de tuo coenatu esse. S. μετὰ τοῦ μάρτ. κλήτορα γὰρ ἤγατο, ἔνα αὐτοῦς εἰς δίκην καλίστη.

888. pauci codd. μηδενός γ' ἐμ., ex quo Br. aliiq. fecerunt μηδενός γ' ἐμπελημένος. id etiam ipse praefertur, si vel in cod. antiquo inventum esset, vel nascerem, γὰρ esse ex illis voculis, quas de suo addere solent librarii; qua de re vid. Porsonus passim ad Euripidem.

890. χρήμα τεμάχων, κρεῶν, dictum est per periphrasin pro τεμάχη, κρέα, ut Xenoph. Cyrop. 2, 1, 2. σφενδονητῶν χρήμα, Eurip. Phoen. 196. χρήμα θηλειῶν, mulierculae, Nub. 2. χρήμα τῶν σκυτῶν, ubi vidd. Be. et Sp.; itemque Muret. V. L. 6, 9. F. comparavit Muret. rem voluptatum ap. Plantum Amph. 478. cf. nos ad Captiv. prol. 52. F. „τεμάχη sunt copadia, frusta, piscium. nam frusta panis, placentarum, carniū, dicuntur τόμοι, non τεμάχη, cuius vocabuli sedes propria est in piscibus. v. Phryn. Ecl. p. 8. et Thom. Mag., etiam S. Dorv. (qui quidem sic τεμαχῶν: κομματίων ἰχθύων. τεμάχος κυρίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων.) κρέα ὠπτημένα sunt carnes assae, assatae. Attici dicunt κρέα, κρεῶν, non κρέατα, κρεάτων. v. Thom. Mag. v. τέρεα.“

891. ita cod. Dorv. in margine, nisi quod scriptum est separatim ὁ θ, cum rectius esse videatur ὅθ,

ΧΡ. εὐεργετῆν οὖν ἔστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
 910 ΣΥ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
 καὶ μὴ 'πιτρέπειν, ἴάν τις ἑξαμαρτάνῃ.
 ΧΡ. οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἢ πόλις

καὶ λάλε [φασὶ γὰρ τὸν κέκρον εὐ-
 τελέστατον, καὶ λάλον]. ὄρνεον γὰρ
 ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἀφρὸν θαλάτ-
 τιον ἐσθλῆιν. τοῦτο βουλόμενοι οἱ
 τῶν ἀλλῶν παῖδες χαιρώμεσθαι, δι-
 πτουνσι τοκρῶτον πόρρωθεν ἀφρὸν,
 εἰτα ἐγγύτατα, εἰτα φέρονσι τοῦτον
 ἐν ταῖς χειρσὶ, καὶ οὕτω κατὰ μι-
 κρὸν ἀπατῶντες εὐχερῶς ἀγρεύουσι
 τοῦτο (malim τοῦτ' [τῷ ἀφρῷ] τὸ) ἐμ-
 πεισὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. ἐπλη-
 πται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν
 ἐλογίστων ἀνδρῶν. καλεῖται δὲ κοι-
 νῶς λάρος. S. Aristoteles Hist. anim.
 9, 35., interprete Theod. Gaza, fu-
 lioas (οἱ κέκροι) spuma capiuntur:
 appetunt enim eam avidius. quo-
 circa spuma inspersa eas venari in
 usu est etc. fulicam, la poule d'eau
 (das Wasserhuhn), etiam Camus in-
 telligit in annot. ad eum locum Ari-
 stotelis, t. 2. p. 333., sed procella-
 riam pelagicam Schneiderus ibidem
 t. 3. p. 161.; alii mergum esse putant,
 alii gaviam, vel ardeam, vel larum,
 ut S. vid. Florens Christ. ad Pac.
 989. F.: Est nomen avis marinae,
 quae a Latinis fulica dicitur, [at
 Wilmsen. Handb. der Naturgesch.
 1. Bd. S. 905. „Die Wasserhühner
 (fulicae) sind bekannte einheimische
 Vögel, welche in Seen und Teichen
 wohnen“ etc.] et levissimae (mul-
 tum enim plumarum habet, parum
 carni), et fatuae (pascitur enim
 spuma maris) etc. laudantur de hac
 ave, quaecunque est, a F. praeter
 Aristotelem l. l. Hesych. et Suid.
 v. κέκρος, quae senioris aevi scri-
 ptura est; item Salmas. ad Solin.
 p. 64. sequ., et imprimis Bochart.
 Hieroz. 2, 2, 18. p. 264. sequ., t. 2.
 [t. 3. p. 1. sequ. ed. Lips. B.] a
 κέκρος derivatum κερκροῦμαι legitur
 ap. Cic. Epp. ad Att. 13, 40., quod
 est Bosii verbis levitate quadam
 animi huc illuc impellor. comicum
 ὁ μόνος ὅτιος τῶν Ἑλλήνων cum
 h. l. comparari ab Eustathio ad

Odys. 5. p. 1522, 54. = 206, 19.,
 notavit Dobr. Athen. p. 390. —
 διόπερ καὶ τοὺς ἑξαπατῶμενους ἐξ-
 ὄδως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ Κομικοὶ
 ὄντως καλοῦσιν. — F. καθ' ὅσον
 ἂν σθένει, κατὰ δύναμιν, pro
 viribus.

909. τὸ πολυπρ., male curio-
 sum, ardelionem esse; idem ac πολλὰ
 πράττειν Ran. 749. (702.) Br. cf.
 Ran. 228. Plutarchi libellum περὶ
 Πολυπραγμοσύνης, ed. Reisk. 8. p.
 42 — 76., laudat F.

910. μὲν οὖν, certe quidem; aut
 enimvero, imo quidem. τοιγαροῦν,
 μέντοι γε, Hesych. F. F. — κει-
 μένοις τεταγμένοις. gl. paris. pu-
 blicis, sancitis. verbum in hoc ge-
 nere proprium esse ait F., laudans
 Xenoph. Mem. Socr. 4, 4, 16., et 1.
 Timoth. 1, 9., ibique Albert. gl. Dorv.
 τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν. τοῦτό ἐστι
 τὸ εὐεργετεῖν. „βοηθεῖν τοῖς νό-
 μοις, opitulari legibus, dicitur is,
 qui curat, ut leges a civibus ser-
 ventur, neque violentur; qui nomina
 eorum defert, a quibus leges violari
 videt.“ F.

911. ita Dorv., Borg., Br., Bekk.,
 Dobr., D. olim legebatur x. μὴ 'πιτρέ-
 πόν', ἣν τις ἐξ. gl. paris. ἐπιτρέ-
 πειν: συγχωρεῖν.

912. sic fere libri, quos sequitur
 etiam Dobr. οὐκοῦν — καθίστ.; Br.
 et alii. S. — γράφεται δὲ καὶ ἐν
 σχήματι ἀποφατικῷ οὐκ οὐν, h. e.
 ita ut juncta verba οὐκ οὐν ἐξέκ-
 significant inconsulto igitur, frustra
 igitur: nam ἐπικτήδες sive ἐξεπικ-
 ῆδες (vid. Thom. Mag. p. 358.) est
 consilio, de industria, data opera,
 ut notavit F. quae sententia mini-
 me quidem inepta est, sed verius
 tamen videtur οὐκ οὐν — καθίστη-
 σιν, igitur ad hoc ipsum (gl. Dorv.
 ἐξέκκ. ἐκ' αὐτοῦ τοῦτο.) civitas con-
 stituit iudices, propterea quod hoc
 παρρηδῶν, nisi fallor, et Chremyli
 simplicitatem irridens, sycophanta

ἄρχειν καθίστησιν.

ΣΥ. κατηγορεῖ δὲ τίς;

ΧΡ. ὁ βουλόμενος.

ΣΥ. οὐκοῦν ἐκείνός ἐμ' ἐγώ·

915 ὥστ' εἰς ἔμ' ἤκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.

ΧΡ. νῆ Δία, πονηρόν γ' ἄρα προστάτην ἔχει.

ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἄν, ἥσυχίαν ἔχων

ἕῃν ἀργός;

ΣΥ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,

εἰ μὴ φανεῖται διατριβὴ τις τῷ βίῳ.

920 ΧΡ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις;

ΣΥ. οὐδ' ἂν, εἰ δοίης γέ μοι

τὸν Πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.

914., eodem usus vocabulo, sicut etiam 920. et 925., dicit οὐκοῦν ἐκείνός ἐμ' ἐγώ.

913. ἄρχειν. ὥστε ἄρχειν αὐτοῦς, τοὺς δικαστάς. Aristoteles Polit. 4, 12., notante diligentissimo Baumstarkio l. l. ad 903., μάλιστα δ', ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἀρχὰς λεκτέον ταῦτας, ὅσαις ἀποδεδόται βουλευσασθαι τε περὶ τινῶν, καὶ κρῖναι, καὶ ἐπιτάξαι etc.

— Gir. „κατὰ δὲ τίς; aperte hic sycophanta turpi se delatoris munere fungi, ex eoque quaestum facere fatetur“ etc.

914. ὁ βουλ. ὁ τοχῶν, quilibet (v. ann. ad 904.), ne te opus esse ad id putes. gl. paris. ἐκείνος: ὁ κατηγορῶν.

915. ἤκει. ἀνήκει, ἀνατρέχει. gl. paris. εἰς ἔμ' ἤκει idem quod προσήκει μοι. cf. 907.

916. προστάτην recte interpretantur φροντιστήν, ἐπιμελητήν (903.), siquidem προϊστάσθαι τις dicitur, quicumque aliquid administrat, der einer Sache vorsteht. vide nos et interpp. ad Eurip. Androm. 217., Soph. Ajac. 749.

918. ἀργός, otiosus, h. e. ita, ut neminem observet aut accuset. sed sycophanta hanc vocem ita accipit, ac si jubeatur omnino nihil agere, tanquam ovicula. F. F.

919. διατρε. ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δαίματα, διατρώγη, πρόφασις,

ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρεῖσθαι. S. studium, occupatio: nam qui in studio al. rei versatur, ei immoratur. — „φανεῖται idem propemodum est, quod ἔσται.“ F.

920. μεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀναπαύσαι. κυρίως δὲ μεταμεθεῖν ἐλεγον τὸ μετὰ ταῦτα (fort. μετὰ τινα) ἔτερόν τι μαθεῖν, ἀφιερῶν τοῦ πρώτου. S. non hoc dediscas? non aliud studium sequeris? — „δοίης pro δαίης est att. forma. v. Moeris p. 117.“ F.

921. Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν, ἰδῶν ἀπὸ Θήρας, τῆς κατὰ Κρήτην νήσου· (vidd. Strab. 10, 5., ed. Tauchnitz. 2. p. 385. sequ., Mela 2, 7, 99., Plin. H. N. 2, 87. sect. 89., Nitsch. Beschreib. des Zust. der Gr. 1. p. 286. sequ. hodie vocatur Vaportop.) δὲ τιμήσαντες Ἀβύδος ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχόντων, τὸ σίλφιον, καὶ ἐν νομίσματι αὐτὸν ἐγράψαν, ἐπὶ μὲν βασιλείαν, ἐπὶ δὲ σίλφιον παρὰ τῆς πόλεως δεχόμενον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ. Ἰσθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρων καὶ ἐξόχους τιμὰς δεχομένων. S. de Batio v. Herod. 4, 150. sequ., Strabo 17, 3., ed. Tauchnitz. 3. p. 497., Pausan. Phoc. 15. (floruit circa olymp. 41, 3., sive ante Christ. nat. 605.); de proverbio illo Erasmi. Adag. p. 182.; de nummis autem Cyrenaeorum, de quibus S. memorat, Sp.

XP. κατάθου ταχέως θοιμάτιον.

ΚΑ.

οὗτος, σοὶ λέγει.

XP. ἔπειθ' ὑπόλυσαι.

ΔΑ.

ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.

ΣΥ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὅμων ἐνθαδὶ

925 ὁ βουλόμενος.

ΚΑ.

οὐκοῦν ἐκεῖνός ἐμ' ἐγώ.

ΣΥ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν!

XP. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τὰλλότρια πράττων ἐσθλῆιν.

ΣΥ. ὁρᾷς, ἃ ποιεῖς; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

XP. ἀλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν ἤγες μάρτυρα.

930 ΣΥ.* οἴμοι, περιελημμαι μόνος!

ΚΑ.

νυνὶ βοᾷς;

libro de Usu et pr. num. 1. p. 298. seqq., Eckhel. Doctr. num. vet. 4. p. 119., Aug. Fr. Walther. de Silphio in veterum numis.

922. pallium exuere jubetur sycophanta, tanquam compertum sit senibus, eum id furto abstulisse. gl. Dorv. κατὰ θού: ἀπόρριπτε. — οὗτος, σοὶ λέγει. sycophantae cessanti dicit Cario.

923. ὑπόλυσαι. τὰ ἀποδήματα. gl. Dorv. „verbum proprium in hac re, quod refertur ad ὑποδελθῆναι Xenoph. Mem. Socr. 1, 6, 6., Anab. 4, 5, 11.“ F.

924. provocat sycophanta senes, malumque illis minatur, si se spoliare audeant.

925. „illudit sycoph. et irridet Chremylum, qui interroganti κατηγορεῖ δὲ τίς; responderat ὁ βουλόμενος 914. hoc videns Cario sycophantam vicissim irridet, repetens vocem, quam ille ibidem amiserat.“ F.

926. μεθ' ἡμ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρῃ. ἀκτινὸν τὸ οἴημα. — S. „unde Xenoph. Mem. Socr. 3, 11, 8. μεθ' ἡμέραν et τῆς νυντὸς, Polyb. 1, 42, extr. μεθ' ἡμ. et νυντὸς, inter se referuntur. — sycophanta queritur de eo, quod interdum spoliatur vestibus, quia id noctu quidem Athenis saepe multis accidebat a grassatoribus. cf. 165.“ F. Plautus Amph. 1. Qui me alter est audacior homo aut

qui confidantior, Juventutis moros qui sciam, qui hoc noctis solus ambularem? ubi vidd. interpp.

927. Hesych. ap. F. ἀξιοῖς: βοᾷς, προαιεῖ, ut Xenoph. Mem. Socr. 2, 1, 9. (cf. 1076.) „Sensus: merito plecteris, quoniam ex alienis negotiis, quibus te immiacas, victum quaerere gestias.“ Münster.

928. ὁρᾷς, ἃ ποιεῖς; viden', quid facias? reputasne, quam mihi inferas injuriam? — frustra H. alique, secundum Frischlinum, ποιεῖ, ut haec omnia testi suo dicat sycoph., viden' tu, quem testem huc adducis, quid faciat servulus nequam? — F. „ταῦτ' ἐγὼ μαρτυ. intell. σέ· cito te; jubeo te esse hujus injuriae testem. hoc tantum acclamat testi; sed is aufugit.

930. „cum dicant περιεληφθῆναι, qui obsessus tenetur, ut elabi nequeat.“ — H., addens, similis significationis esse ἀπαιχθῆναι. gl. Paris. κατὰ κύκλον ἐληφθῆν. gl. Dorv. περιεληφθῆναι. proprie περιλαμβάνειν est amplecti, amplexum, quod in utramque partem accipi potest. — νυνὶ βοᾷς; at jam ante clamavit οἴμοι τάλας etc. 926; neque haec interrogatio est in praeis edd.: quare sic scribendum esse arbitror, deleta persona Carionis, οἴμοι, περιεληφθῆναι μόνος νυνὶ βοᾷς! οἴμοι, μάλ. α.! vae mihi, corripior nunc auxilio destitutus! vae mihi iterum! βοᾷν pro

ΣΥ. οἱμοι μάλ' ἀθῆς!

ΚΑ. δὸς σύ μοι τὸ τριβάνιον,
ἵν' ἀμφίεσσω τὸν συκοφάντην τουτενί.

ΔΙ. μὴ δῆθ'· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλοι.

ΚΑ. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται

935 ἢ περὶ ποτηρὸν ἄνδρα, καὶ τοιχωφύχον;

Πλούτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.

ΔΙ. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεται τις, εἰπέ μοι.

ΚΑ. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον. αὐτίκα δὴ μάλα,
ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλείσω τουτωῖ.

940 ΣΥ. ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἤτιων ὢν πολὺ
ὑμῶν. ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινά,
καὶ σῦκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεῶν
ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,

βοηθεία in superstitiis quidem fabulis et earum fragmentis non dixit Aristoph., sed dixerunt Aeschylus, Euripides, alii, et videntur haec sonare tragoediam. Aeschyl. Ag. 1314. οἱμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω! — Οἱμοι, μάλ' ἀθῆς! Choëph. 873. οἱμοι, πανοῖμοι, δεσπότου τελουμένου! Οἱμοι μάλ' ἀθῆς ἐν τριτοῖς προσφθίγμασι. cf. Blomf. ad Aeschyl. l. l. 1316. μόνος βοῆς, ut σοῦ μόνος pro σοῦ μονωθεῖς Ajac. Soph. 482., μεμονωμένοις πάσης βοηθείας ap. Diiod. 19, 39. cf. Matth. gr. §. 329.

931, 2. δὸς σὺ. ὁ παιδάριον. gl. Dorv. „appellat Carion servum Justi, qui ejus palliastrium portabat. eo syncophantam amicire vult, quia ei exuerat pallium proprium. ἀμφίεσαι, ut amicire, dicitur de vestibus totum corpus cingentibus, quale erat pallium“ etc. F.

933. μὴ δῆθ'. μηδαμῶς. (neutiquam, haudquaquam.) gl. Dorv. sic etiam Hesych. cf. 961. πάλοι. dum, utrumque vocab. de quovis tempore praeterito, etiam brevissimo, dicitur. cf. 257.

934. ἔπειτα. vide 45.

936. σεμνοῖς. λαμπροῖς. gl. Dorv.

937. τοῖς δ' ἐμβ. calceis Justi, quos ejus servulus portabat. quaerit ille, si pallio suo vestiendus sit sy-

cophanta, quidnam calceis facturus sit Cario, si eos ab eo accipiat.

939. ὥσπερ κοτ. ὅτι ἐπὶ τῶν κοτίνων καὶ ἄλλων δένδρων πανταχοῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς (in lucis templorum) προσπατταλεύουσι τὰ ἀναθήματα. S. „de oleastris (cf. 582.) maxime solebant donaria clavis affixa suspendi, quia earum tanta est vivacitas, ut, etiamsi clavis configantur multis, tamen nihil laedantur. v. Herald. ad Tertull. Apol. p. 58., Turneb. ad Virg. Aen. 12, 766. seqq., Sp. ad Callim. p. 205. ed. Graev.“ E F.

940. ἄπειμι, abibo. cf. 70. F.

941. σύζυγον. βοηθόν. — gl. Dorv., paris. „sic Orestes Pyladis dicitur σύζυγος in Eurip. Iph. T. 225.“ Be.

942. καὶ σῦκινον, etiam debilem, vel debilem atque infirmum. S. ἴσον τῷ ἀσθενέστατον· τὸ γὰρ ἔυλον τῆς συκῆς ἀσθενές, καὶ χαῖνον· ὅθεν καὶ συνίκη ἐπικουρία ἀντι τοῦ ἀσθενούς, καὶ ἀνωφελής. — oppositum σῦκινον τῷ ἰσχυρῶν, ut animadvertit Br., dictumque hoc quidem est εἰρωνικῶς. si socium mihi, quamvis debilem, sumsero, faciam, ut fortis hic deus poenas det etc.

943. τήμερον. σημερον. (quae est communis vocabuli forma. F.) gl. Dorv.

- ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἰς ὧν μένος,
 945 τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλὴν πιθῶν
 τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.
 ΑΙ. καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
 ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχει,
 ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐστηκὼς θέρου.
 950 κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
 ΧΡ. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἔλξει θύρας' αὐτὸν λαβὼν
 τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν γινώσκεται,
 ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
 νῶ δ' εἰσάωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

944. καταλύει. ἀφανίζει. (tol-
 lit, evertit. F.) gl. Paris. περισφ.
 ἡγουν φανερώς. gl. Dorv.

945, 6. οὔτε — ἐκκλησίαν.
 quae sunt signa sublatis popularis im-
 perii, quod Athenis erat. S. οὔτε
 τὴν βουλὴν πιθῶν. ἀντὶ τοῦ
 πείσας. ὅσα δὲ τῇ βουλῇ δόξει,
 ταῦτα ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρεται·
 καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ὑπὸ τοῦ
 δῆμου ψηφιζόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς
 κυροῦνται. „inconsulta senatu atque
 populo.“ E F. cf. Köpkei liber
 germ. de legibus et judiciis Grae-
 corum pagg. 377. seqq.

947. ἐπ. τὴν παν. ἀντὶ τοῦ
 ἐπειδὴ ἐγένου κατ' ἐμὲ, ὅτε ἡμην
 πένης. — S. palliastrium suum dicit
 et laceros calceos, quibus sycophan-
 tam ornavit Cario.

948. „verbum βαδίζεις non car-
 ret acrimonia. est lat. incedere, quod
 dicitur de hominibus cum quadam
 pompa et fastu ingredientibus, quod
 il faciunt, qui magnificis vestibus
 ornati sunt.“ F. εἰς τὸ βαλ.
 τεύχε. cf. 531.

949. ἔπειτα. cf. 791. „κορ., velut
 otiosorum et egenorum in balneis an-
 tesignanus.“ E Sp. „comparat homo
 multitudinem pauperum in balneis de-
 gentium cum choro, quia fere in or-
 bem stant. in eo sycophantam jubet
 occupare primum locum, quem (τὴν
 στάσιν ταύτην) ipse nuper (ποτὶ),
 quum egenus esset, tennerat. θί-
 ρεσθαι est verbum atticum; reli-
 qui Graeci dicunt θεμαίνεσθαι. v.
 Moeris, Thom. Mag. F.

951. ἔλξει. „forma att. pro com-
 muni ἐλκύσει. Moeris. p. 134.“ F.

953. ἐκείνου, istius, per con-
 temtum, quo sensu et οὗτος dici an-
 notavit Eccard. p. 92. cf. Ran. 947,
 1234. vel illius, quod Justus dixit
 858.

954. his dictis Chremylus cum
 Justo introit in domum suam; sed
 statim redit, quaeri audiens Plu-
 tum ab anicula. — Post hunc ver-
 sum primae edd. 3, Dobr., D., XO-
 POT, Br. XO. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ
 φέδῃ.) cf. 621. neque aliter est
 1092.

ΓΡΑΤΣ. ΧΟΡΟΣ. ΧΡΕΜΤΛΟΣ. ΝΕΑΝΙΑΣ.

955 ΓΡ. Ἀφ', ὃ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
ἣ τῆς ὁδοῦ τοπαράπιν ἡμαρτήκαμεν;
ΧΟ. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφίγμένη,
ὃ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὠρικῶς.

960 ΓΡ. φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
ΧΡ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα·
ἀλλ', ὃ τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.

955. Poëta instituit jam post sy-
cophantam inducere alias personas
querentes, quae, quum vel ex opi-
bus hominum divitum, sed malorum,
vel ex inopia bonorum, multos ma-
gnosque cepissent fructus, nunc se
his orbatas vident. F. cf. S. ad
991. ὃ φ. γέροντες. vid. annot.
ad 1021.

956. ὄντως. κατ' ἀλήθειαν. gl.
paria.

957. τοπαρ. διόλου. gl. Dorv.
cf. 347.

958. ἴσθ' ἀφίγμένη. vid. Matth.
gr. §. 549, 2. pluralem θύρας di-
gniore esse ait F. persona Pluti.
vid. itidem Matth. l. l. §. 292.

959. ὃ μείρη. (cf. 1057., 1075.)
προσκαίζουσι τῇ προσβότιδι οἱ γέ-
ροντες· καὶ μειρακίσκη μὲν διὰ
τὸ ταθρομμένον τοῦ ὠρατισμοῦ (fu-
caverat faciem et comas: vide 1060.),
ὠρικῶς δὲ ἣ σπρεπῶς ἣ κατὰ
καιρὸν. S. annotavit F., non carere
haec verba elegantia et festivitate
propter ambiguitatem: nam ὠραν

et tempus opportunum significare, et
maturitatem nubilis aetatis; pulcri-
tudinem item atque venustatem; de-
nique (?) leporem sermonis et festi-
vitatem, suavitatem, modestiam, qua-
lis inesse solet in dictis, etiam voce,
puellarum ingenuarum: ita ut ὠρι-
κῶς sit *opportune, commode, tem-
pestive*, quia sciscitata erat anicula,
stans ad ipsas fores domus, quam
quaerebat; sed etiam *festive, lepide*,
non solum propter os fucatum, sed
etiam vocis mollitiae blanditiisque (ὃ
φίλοι γέροντες, φίλτατος 963.
etc.), quibus se puellam simulabat
pessima mulier; quae ejus levitas
simul notatur.

960. καλέσω aoristum subjun-
ctivi esse ait Dobr., laudans imprimis
de hoc subjunctivo Elmslejum ad
Eurip. Heracl. 559., Med. 1242.

961. μὴ δῆτ'. cf. 933. „αὐ-
τὸς, ipse, non vocatus, sponte
mea.“ B.

962. λέγειν σ' ἐχρῆν, te di-
cere oportebat, h. e. jam dictum

- ΓΡ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε.
 ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
 965 ἀβίωτον εἶναι μοι πεποίηκε τὸν βίον.
 ΧΡ. τί δ' ἔστιν; ἦπον καὶ σὺ συκοφάντρια
 ἐν ταῖς γυναιξίν ἦσθα;
 ΓΡ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐκ.
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
 ΓΡ. σπώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.
 970 ΧΡ. οὐκ οὐν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα;
 ΓΡ. ἄκουέ νυν. ἦν δὴ μοί τι μειράκιον φίλον,
 πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλὸν,
 καὶ χρηστὸν. εἰ γὰρ του δεηθείην ἐγὼ,
 ἀπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι, καὶ καλῶς.
 975 * ἐγὼ δ' ἐκείνῳ πάντα ταῦθ' ὑπηρετοῦν.
 ΧΡ. τί δ' ἦν, ὅ τι σου μάλιστα' ἔδειθ' ἐκάστοτε;
 ΓΡ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἥσχύνετο.

oportuit. utantur ejusmodi imperfectis illi, qui statim aliquid fieri cupiunt. v. Matth gr. §. 505. annot.

963. δεινὰ: χαλεπά. παράνομ': ἄδικα. gl. Dorv.

965. ἀβίωτον. cf. 197.

966, 7. ἦπον — ἦσθα; ἐπειδὴ εἶδε τοὺς πονηροὺς τῶν ἀνδρῶν ἀνυψήσαντας βλέψαντος τοῦ Πλούτου, φησὶν ἄρα (ἦπον, num forte,) καὶ σὺ ἐν ταῖς γυναιξὶ πονηρὰ εἶ; ὥστερ δὲ παρδοκαστρια (422.), οὕτω καὶ συκοφάντρια. S.

968. ἔπινες. παρ' ὑπόνοιαν ἀντι τοῦ ἐδίκαστος. ὅτι δὲ κατὰ γράμματα ἠυλοῦντο, προείρηται etc. S. cf. 277. et de violentia mulierum 640.

969. κατακέκνισμαι membr. Paris., quas Br. alique sunt secuti; κατακέκνισμαι etiam Suidas in δειλάκρα, et recentiorum editorum Bekk., Dobr., D. cf. Eustath. II. 1, p. 872, 5 = 819. 39. vocabulorum κνίζειν, κνισρός, usus τροπικός, praesertim in re amoris, quae hic agitur, longe est frequentior quam τοῦ κναίνειν sive κνῆν, et ab eo derivatorum. vide, praeter Dobr. et quos testes citat, Soph. Oed.

R. 745., Eurip. Med. 527., Matth. gr. §. 328.

970. ἀνύσ., c. 345.

972. πενιχρὸν. πτωχόν. gl. Dorv., paris., perperam, etsi viduam eandem Lucas primum πενιχρὰν, deinde dixit πτωχὴν 21, 2, 3., quo loco abutitur F. vide 544. seqq.

973. χρηστὸν. ἀγαθόν. gl. Dorv. probum, liberalem, ut 999. τοὺς τρόπους οὐ μοχθηρός. E F.

974. κοσμίως εὐτάκτως. καλῶς. ἤγουν προκρίτως. gl. Dorv.

975. languere H. sentiens verbum ταῦτα malebat ἐγὼ δ' ἐκ. πάντα γ' ἀνθυπηρετοῦν, quam revera manum puto Comici. aliorum commenta sciens omitto, nec malim id, de quo pridem cogitabam, πάντα πάνθ', i. e. πάντα κατὰ πάντα, vel uno verbo παντάπαντα, pro πανταίπασι.

976. ἐκάστοτε. πάντοτε. gl. Dorv. rectius dixisset ἀεὶ. cf. 326. quid vero abs te maxime petebat semper? h. e. petere solebat.

977. ἐκνομίως. ἀντι τοῦ ὑπερφυσίως, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως· κνῆν δὲ τὸ ἐπὶ τὸ νενομισμένον. S. est eximie, vehementer, valde, unice, supra modum. v. Suid., Hesych. (add. Zonar. lex. t. 1. p. 681. B.) nam

- ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾔτησ' εἴκοσιν
 εἰς ἱμάτιον· ὁκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
 980 καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον
 ἐκέλευσεν ἂν, τῇ μητρὶ θ' ἱματίδων·
 πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμων τετάρων.
 XP. οὐ πολλὰ τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
 εἴρηκας, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ᾔσχύνετο.
 985 GP. καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἔνεκεν μισητίας
 αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὐνεκα,
 ἵνα τοῦμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνητό μου.
 XP. λέγεις ἑρῶντ' ἀνθρώπον ἐκρομιάτατα.
 GP. ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει
 990 τὸν αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
 ἔμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονὶ
 καὶ τᾶλλα τᾶνι τοῦ πίνακος τραγήματα

νόμος est mos, consuetudo, id quod fieri solet publice. convenit igitur ἐκρομ. quodammodo cum lat. voc. enormiter, et ἐκρ. μ' ᾔσχ. est singularis quaedam cum verecundia mei atque pudor tenebat. F. non sine affectatione eloquentiae dictum videtur ἐκρομῶς, quemadmodum scurrae nostrates dicere consueverunt ungeheuer vel, si diis placet, schauderhaft, pro schr. quam affectationem irridens Chremylus 988. λέγεις ἑρῶντ' ἀνθρώπον ἐκρομιάτατα. cf. ann. ad 1003.

978. ἀργ. δραχμὰς. nam Attici etiam aureis drachmis usi sunt. ut Aeschin. Socr. 2, 3. τάλαντον ἀργυρίου. drachma autem att. fuit par denario rom., et dicitur fere simpliciter δραχμή, ut 1015. F. ἂν ᾔτησας, petere solebat. cf. seqq., 1008., 1138., etc.

980. F. vetulam deminutivis uti censet, quo referat amatoris orationem, modeste aliquid ab amica petentis pro aliis; neque nos intercedimus, quominus haec ita intelligantur; sed tamen potest, ut ad affectationem istam pertineant, de qua dictum ad 977.

982. μεδίμωνος atticus par fuit modis sex, h. e. 96 (aliis, ut Munterio h. l., 72. cf. Romé de l'Isle

Metrol. Taf. ex interpr. Grossii p. 90. cum ejus adnot. B.) sextariis Romanorum. — Atheni. vesci panibus triticeis soliti sunt. vid. Nepos vit. Att. 2, 6. F.

983. οὐ πολλὰ. εἰρωνικός ὁ λόγος. gl. Dorr.

984. δῆλον, ὅτι σ' ᾔσχ. quod dixit annus 977.

985. μισ. πορνείας. — οὐχ ἔνεκα, φησὶ, τοῦ ἐπηρεσεῖν μου τῇ ἀσελείᾳ. S. non ut amator haec petere se dicebat ab anna, sed ut amicus, quo ejus memor esset. — annotavit F., μισητοὺς proprie quidem dici μέσους ἀξίους, (i. e. pravae, improbosque), sed ap. Atticos et imprimis Comicos κατ' ἐξοχὴν ea appellatione notari lascivos atque libidinosos, et μισητίαν esse lasciviam, sive salacitatem. cf. H.

989. ὁ βδελ. ὁ αἰσχυρός. gl. Dorr.

990. ἀλλὰ — πᾶν. sed animum prorsus mutavit. sic supra 361. ὡς πολὺ μεθέστηχ' etc. E K.

991, 2. πλακοῦντα. τραγήματα. cf. 190. seqq. εἰκότως εἶπε τουτονὶ· ἔφαρξεν γὰρ ἐν ταῖς χειρὶ διατὸ πέμψαι μὲν αὐτὴν ἐκείνῳ, μὴ δέξασθαι δὲ αὐτόν, ἀλλ' ἀποπέμψαι πάλιν αὐτῇ. S. ἐπὶ τοῦ πίν. in lance. cf. 809.

ἐπόντα πεμφάσης, ὑπεικούσης θ', δι-
εἰς ἐσπέραν ἤξοιμι...

XP. τί σ' ἔδρασ', εἰπέ μοι.

995 ΓΡ. ἄμῃτα προσἀπέμψεν ἡμῖν τουτονί,
ἐφ' ᾧτ' ἐκείσε μηδέποτε μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, δι-
πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

XP. δῆλον διτι τοὺς τράπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
1000 ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἡδεται φακῇ,
προτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἄπυντ' ἐπήσθιεν.

ΓΡ. καὶ μὴν προτοῦ γ' ὀσημέραι, νῆ τῷ θεῷ,
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

993. ὁ πειπ. προσιπούσης, et cum
praedixissem, ad vesperam me ventu-
ram. vidd. interpp. et, quos laudant,
Suid. et Thom. Mag. v. ὑπάγειν.

995. ἄμῃτα. εἶδος πλακοῦντος
γαλακτώδους. (fuit genus placentae
confectae e farina, lacte et ovis
subactae. v. Athen. 13, 13., p. 644.,
Etym. M. h. v., et Pierson. ad Moer.
p. 84. sequ. F.) οὐ μόνον διτι οὐκ
ἰδέετο τὰ ὄψα μου, ἀλλὰ καὶ οὐ-
κοῦθ' ἐπεμψέ μοι ἄλλο πλακοῦντων,
ὡς ἂν λέγων μηκέτι ἐκείσε κατῆσαι.
S.

996. ἐφ' ᾧτ', hac conditione,
ut —. vid. Matth. gr. §. 585.

997. πρὸς, praeterea, ut Xenoph.
Ecped. Cyri 3, 2, 2., Eurip. Phoen.
572., 818. etc. gl. Dorv. πρὸς ἐπὶ
τ. ἐκ παραλλήλου. gl. paris. ἀπο-
πέμπων. εἰς τοῦπλω πέμπων.
(placentam et reliqua, quae miserat
anous amore perdit.)

998. „Milesii quondam strenui, for-
tes et opulenti, tandem ita voluptatibus
servierunt, ut una cum fortitudinis
laude amiserint opes, Darii Hysta-
spis, Persarum regis, seculo. (circa
olymp. 66. 3., ante Chr. nat. 513.)
unde natum est proverb. de iis, qui
ex opulentis et beatissimis facti sunt mi-
seri et inopes. v. Athen. 12, 5.,
Apostol. 15, 59., ann. ad Anacr.
fragm. 28.“ — F. Omnino conver-
siones rerum eo proverbio significari
videntur, velut hic mutatus amor ado-

lescentis, mutata forma vetulae olim
pulchrae, denique mutata utriusque
fortuna, divite facto juvene, et ad
inopiam redacta anicula propter lasciviam.

999. μοχθ. κακός. reponit hoc
anui, quae adolescentem dixit χερή-
στον 973.

1000. „ordo verborum est πλουτῶν
ἐπειτα οὐκ. ἡδ. φ. nam ἔπειτα ele-
ganter postponitur participiis, ut
εἰτα, οὕτως, τότε. vide 79., 207.,
317., 306.“ F. φακῇ. cf. 192. S.
εἰκότως παρεικάζει φακῇ τὴν γαστῆρ.
— alii haec proprie intelligant,
quod minus placet.

1001. sic Athen. 4, 21., p. 170.,
nisi quod habet ἐπήσθιον. libri Ari-
stoph. ἄπαντα κατῆσθιεν, Rav.
ἄπαντ' ὀπησθιεν, Ven. ἄπαντά γ'
ἡσθιεν, quibus scripturis illam me-
rito praetulerunt viri docti. B. „ἄ-
παντ' ἐπεσθίειν est omnino omnia
opsonia edere ad panem, ut Xeno-
phon Mem. Socr. 3, 14, 2. dixit
ἐσθίοναι πάντες ἐπὶ τῷ αἰσῶ ὀ-
ψον.“ —

1002. „ὀσημέραι est vocab. att.,
idem quod καθ' ἡμέραν ap. reliquos
Graecos. v. Moeris.“ F. Hesych.
νῆ τῷ θεῷ: ὄρκος κατὰ Δῆμη-
τρος καὶ Κόρης. Poll. 10, 97. —
H. cf. annot. ad 1009.

1003. tragicam formam αἰεὶ et
h. l., et 1045., vetula usurpat am-
phasi ridicula, et affectate: v. ann.

XP. ἐπ' ἐκφοράν;

ΓΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον

1005 ἐρῶν ἀκοῦσαι.

XP. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.

ΓΡ. καὶ, νῆ Δί', εἰ λυπούμενην γ' αἰσθοίτο με,
νητάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορρίζετο.

ad 977., 980. alioqui dicere poterat ἐπὶ τὴν θ. ἐβάδιζε τὴν ἐμὴν αἰ.

1004. ἐκφοράν. ἐνταφιασμόν. gl. Br. Be. „Vel ad efferenda bona tua [quo sensu saepius dici ἐκφορεῖν, et ἐκφοράν ap. Plut. t. 2. p. 660, A., annotavit H.]; vel ad te efferendam, si mortua forte fueris: nam annosa quum sis, mortui es vicina. In Eccles. 926., ubi vetula itidem ut haec prurienti dicit ad adolescentulam οὐδέ τις γὰρ ὡς σὲ πρότερον ἐλαῖς· αὐτὴ ἐμοῦ, haec respondet οὐκ οὐκ ἐπ' ἐκφοράν;

1005. ἐρῶν. ἐπιθυμῶν. gl. paris. — τοῦ — χάριν. haec secum, nisi fallor, Chremylus, vel ad spectatores; et pariter sequentia usque ad 1020.; certe nihil ad ea respondet anus, quae vehementer eam pupigissent omnia, si audivisset.

1007. libri antiqui fere νιτάριον ἂν καὶ βάτιον ὅπ. pauci cum quibusdam grammaticis νιτάριον et βάτιον. T. Fabro ad Lucret. 4. p. 497. placuit νησσάριον. Benth. „A νῆσσα,“ inquit, „attice νῆσσα, diminutiva extant νηττιον et νηττάριον· a φάσσα, φάττα est φάττιον. Onomasticon latinograecum Labbei palumbes, φάττα. palumbula, φάττιον. porro inter blanditias amantium anaticulas, palumbulas, sive, quod idem est, columbulas (nam palumbes est genus columbae) vel primum locum obtinere, ex notissimo Plauti loco constat Asinar. 3, 3. [103. sequ.] Dic igitur me (med) anaticulam, columbulam, catellum, Thirundinem, monedulam, putillum, passerillum.“ etc. Hisc rationibus inductus vir sagacissimus recte scripsit νηττάριον, non recte φάττιον, cum βάτιον habeat quo taceatur locum suum. nam sive avem βατίδα intelligas, de qua Aristote-

les in Hist. anim., sive potius βάτον piscem, qui et ipse βατίς vocatur et latine *raja*, *batius*, ab utroque nomine derivatur denominativum βάτιον, quod ostendunt libri. est autem procul dubio intelligendus piscis, de quo vidd. Camus ad Aristot. Hist. anim. 2. p. 715. seqq. et Florens Christ. ad Pac. 754., Vesp. 495. postremo quidem loco senex, mensarum delicias enumerans, οὐδὲ χαίρω, inquit, βατίαν, οὐδ' ἐγγέλων etc. etiam culinaris poeta Arcestratus ap. Athen. 8., ed. Schweigh. 3. p. 44. sequ. καὶ βάτιδ' ἐφθῆν ἐσθῆς μέσον χειμῶνος ἐν ὥρῃ, καὶ ταύτῃ τυφόν, καὶ ὀλλιον. ipse 8., quem superbe spernit Benth., ἡ δύναται (vocab βάτιον) βάτον ἀντὶ τοῦ τρυφῶν καὶ μαλακόν, ὅλος δὲ βάτος τὸ ἰχθυῖδιον. sed non omnes homines amant ejusmodi pisces cartilagineos: velut tibicen illa ap. eundem Athen. 8. p. 337, E, commendanti cuidam βάτον, tanquam optimum genus piscium, respondet ἄσπερ ἂν εἴ τις ἐφθῶν τριβῶνιον ἐσθίει. neque aliter sensisse arbitror hunc adolescentulum, vetulae amatorem, cum eam appellaret βάτιον, *rajulam*, simul blanditus illi ὑπεκοριστικῶ, quem admodum et nostrates dicere solent mein *Fischchen*, et maciem mulieris comparatione piscis cartilaginei derivens. largioremque etiam jocandi materiam praebebat vox πολυσήμαντος, cum liberum esset spectatoribus praeterea cogitare *rudum*, seu *spinam* (βάτον), praesertim rosae, cui similis puella, sicut anus spinae; (epigrammaticus Anthol. Palat. 2. p. 336. τὸ δόδον ἀκμάζει βαίον χρῶνον· ἦν δὲ παρέλθῃ, Ζητῶν ἐσθῆσεις οὐ δόδον, ἀλλὰ βάτον·) vel βάτιον, *batiolam*, poculi genus, cuius nomen congrueret moribus vetulae

XP. ἔπειτ' ἴσως ἦτησ' ἄν εἰς ὑποδήματα ;

- ΓΡ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις δχουμένην
1010 ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὅτι προσέβλεψέν με τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν·
οὔτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.

XP. μόνος γὰρ ἦδεθ', ὥς ἔοικεν, ἰσθίων.

ΓΡ. καὶ τὰς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη...

1015 XP. ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν.

ΓΡ. ὅζιν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ που...

XP. εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, πῇ Δία.

bibacis. (968.) servandum igitur omni modo est βάσιον, quae vox etiam numeris (νητάρι | -ον ἄν | καὶ βάτι | -ον ὅπ | -πορ | -ζέτο) optime convenit: nam quod legitur ap. Suidam in MS. νιτάριον καὶ βιτάριον, et si ferri utcumque potest βασιάριον, usurpato procelensmatico pro anapaesto sede quarta, tamen scripturae ceterorum codd. non est praefendum, cum praesertim sono simili ductus ille librarius βατάριον scripsisse videatur, ut νητάριον. minime autem admittendum φάτιον, neque audiendus S. Rav. (νητάριον: νητάριον καὶ φάτιον εἰδὴ φησὶν· θάλει δὲ εἰπεῖν „ὡς ἄνθη με εἶχεν, etc.)

1009. de mysteriis vide 841. F. „Ἄντο μυστ. intell. ἐν, ut Theophr. Charact. 3, 2. scil. ista anicula videtur, ut aliae Athenienses mulieres cujusvis dignitatis et aetatis (v. Meura. Eleus. c. 16.), initiata fuisse sacris Cereris. feminas autem tum Eleusina vectas esse bigis, h. e. ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῆς ἀμάξης, quod Aelianus V. H. 13, 24. dixit ἐλαύνειν ἐπὶ τῶν ζευγῶν, hic locus satis declarat. Aelianus l. l. (ad quem videndus est Perizon.) tradit, Lycurgum oratorem, Platonis et Isocratis discipulum, legem tulisse, ne mulieres amplius bigis vherentur ad mysteria, ne scil. cives fierent pauperes mulierum insano luxu, ut Plat. in vita Lycorgi rhet. docet. Aristophanis aetate adhuc licuit mulieribus curra ad mysteria vehi. sollemne autem erat amatoribus, mulieres, ad quas animum adjo-

uerant mysteria, sumtas quoque vehiculo aliaque rebus suppeditare. Myster. secundum Sp. de lege ipsa vid. Petit. de Legg. att. p. 106. sequ., ubi nec hujus loci oblitus est. B.

1011. ἐτυπτε. ἐδαρμήν. gl. Dorr. — ardor anus salacissimae plagae emi amatoris et aemulationem commode simulantis libenter perpetiebatur. — Ex H.

1012. ζηλότυπος, ζηλωτής, ζηλῶν, aemulus, verbum, quo solos Atticos uti ait F. secundum Moer. v. ζηλαί.

1013. μόνος, sine rivali, vel ἀν-ξητικῇ vox est, de quo v. index in μόνος. cf. 1019. et 20. ἰσθίων, coenans apud te.

1016. Suid. ὅζω. Ἄριστοφ. Πλοῦ-τῶν ὅζωιν — ποιν. (sic, ut ipsius poetae libri, sed soloseo. neque obtemperandum Invernizzi, Bruncchio et aliis, qui ediderunt ὅζωιν — ἡδέ-μα, sed supplendum est pronomen ex 1014. confusae π et μ litterae, menda non infrequente, velut apud Euripidem Plithenis fragm. 7. no-stra ed. μελεγγράφεις legitur mendose pro παλαιγραφεῖς, et contra apud eundem Iphig. Aul. 688. in pluribus libris παντόσσοι pro παν-τόσσοι, et ποιήσεσθαι pro μοι ἐσε-σθαι apud Xenophontem Exped. Cyri 7, 6, 20. cf. Illiad. γ', 287.) ἀντὶ τοῦ ὁσμῆν ἡδίστην ἔλεγον ἵνατι ἀπὸ τοῦ σάματός μου. annotavit Dobr.

1017. Θάσι. οἶνον δηλ. gl. Dorr., paris. quod verbum alibi F. addi ait, velut ap. Lucianum Amor. ed. Reiz. 2. p. 427. cf. Boe. de Ellipse.

- ΓΡ. τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.
 ΧΡ. οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡπίστατο
 1020 γράψας κυρώσεως τὰ πόδια κατεσθλεῖν.
 ΓΡ. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς, ὦ φίλ' ἄνερ, οἷα θροῦς ποιεῖ,
 γράσκειν βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις αἰ.
 ΧΡ. τί γὰρ ποιήσει, φράζε, καὶ πεπράζεται.
 ΓΡ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, γῆ Δία,
 1025 τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν,
 ἥ μῃδ' ὅτι οὖν ἀγαθὸν δίκαιός ἐστ' ἔχειν.
 ΧΡ. οἴκουν καθ' ἐκάστην ἀπιδίδου τὴν νύκτα σοι;
 ΓΡ. ἀλλ' οὐδέποτε με ζώσων ἀπολείπειν ἔφη.

l. gr. v. οἶνος. „vinum nobilissimum e Thaso, insula maris aegaei prope Thraciam, de quo vidd. Athen. 1. p. 29., Aelian. V. H. 14, 81., Colum. 8, 2, 23., Virg. Georg. 2, 91., Plin. H. N. 14, 7., Apul. Apol. p. 135., et de ejus confectione Geoponica 8, 23.“
 E Sp. et F. ἐνέχεις, ἐνέχεις. Be.

1019. σκαιὸς propr. est sinister, deinde stultus, imperitus, ineptus, iners, ut δεξιὸς audit homo callidus et peritus. v. Hesych. v. σκαιός.

1020. κα π. τ. α. φ. ἐρατομανοῦς, μαχλώσης, ὀρεγομένης συνοουσίας (τ. α. φ.) τὰ ἀναλώματα, τὴν οὐσίαν. ἑφοδος θηλυκῶς ἢ ἐπέλευσις τινος. ἐφάδιον δὲ οὐδατέρως καὶ ἐφάδιον πληθυντικῶς τὰ ἐν τῇ δόξῃ κυρίως γινόμενα ἀναλώματα (vinctica), ἐν ταῖς δὲ ἀπλῶς λέγει τὰ ἀναλώματα. (facultates, res, opes, quatenus in vita, tanquam via, necessariae sunt, ut viaticum Cic. Cat. maj. 18. τ. α. φ. κατεσθλεῖν [δαπανᾶν. gl. Dorv.], consumere, perdere, rem, ut Luc. 15, 30. καταφαγεῖν τὸν βίον. ita comedere pro perdere Cic. Epist. 9, 18, 6. etc. F.) S. „καπρῶν, καπρῶν, καπρῶν, proprio dicuntur apri, verres, sues, cum libidine excitantur, ita ut sit ἔχειν πρὸς τὴν ὀρεγνῶς, interprete Aristotele Hist. anim. 6. 13.“ E F.

1021. ὁ θεός, Plutus. ὦ φίλ. ἄνερ. vox blandae compellationis, ut ὦ φίλτατος 1030. cf. 955.

1022. φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, τὸ θάνατον ποιεῖ, ἐκείνους

τοῦ ἀδικούντος με προῖσταίμενος· ἐπειδὴ τοῖς δίκαιοις, ὡς ἀδικουμένοις, προσεκύλη. S. τοῖς ἀδ. ἀδ. τοῖς ἀδ. ἀδ. injuria affectis, quoties eos reperiasset. cf. 976. Dobr. „rideri suspicor solennem adulationis cantilenam, quam a poetis et oratoribus, praesertim bellum suasuris, nimis libenter audiebat populus Athen. Isocrates Paneg. p. 61. H. Steph., ap. Musgr. ad Eurip. Suppl. 323—332. Gaisford., διετίλειαν (οἱ πρόγονοι ἡμῶν) κοινὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐκατένοσαν. cf. Demosth. pro Rhod. p. 115. n. 23. (196.), pro Megalop. p. 121. n. 21. (205.)“ etc.

1023. τί γὰρ π., φράζε, καὶ π., dic igitur, quid facere debeat (πορῆσι: vid. Matth. gr. §. 498.) Plutus, et factum fuerit.

1025. εὖ παθ. εὐεργετηθέντα. gl. paris. F. „πάλιν μ' ἀντ., vicem mihi rependere. — anicula, in egestate jacens, volebat ab amatore ita adjuvari, ut victum ab eo acciperet.“

1026. ita Br. (collatis Nab. 1232., 1371., Eurip. Suppl. 188. ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγησθαι τὰς.) Bekk., D., Rav., δίκαιον, quod minus elegans videtur ab interprete profectum. ple- rimi ll. ἦ μ. ὅτ. δίκαιον ἀγαθὸν ἐστ' ἔ. sed Brunckii codex C. et Rav. ἀγαθὸν δίκαιον. — μῃδ' ὅτ. cf. 955.

1027. ἀπείδ. τοῖς μισθοῖς. gl. Dorv.

1028. at nunquam se me deser- tum esse promissit. „ἀπολείπειν fere usurpatur in sponsis, qui spon- sas repudiant.“

- XP. ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ' οὐκέτι ἤν σ' οἶται.
 1030 ΓΡ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλλους κατατέτηκ', ὃ φίλτατε.
 XP. οὐκ· ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
 ΓΡ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἄν διελκύναις.
 XP. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὦν τηλία.
 ΓΡ. καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,
 1035 οὔπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
 ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.
 XP. φαίνεται·
 στέφανόν γε τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται.
 NE. ἀσπάζομαι. τί φησιν ἀρχαία φίλη;
 πολὺα γεγένησαι ταχύ γε, νῆ τὸν οὐρανόν.

1029. δρθῶς γε. ἀληθῶς λέγεις. gl. Dorv.

1030. *prae dolore enim contubui*. proprie κατατέμεσθαι dicantur nix et cera, quae liquecant. E F.

1031. κατασ. ὑπὸ τοῦ γήραος καὶ τοῦ χρόνου. — S.

1032. *sane per annulum me traxeris*. — est proverb. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ λεπῶν γενομένων. v. Zenob. 3, 18., Diogenian. 4, 30., Kirchmann. de Annulis c. 24. F F. cf. etiam Erasmi Adagia.

1033. ita plures codd., Suid. MS., K. in annot., Br. etc. codd. Dorv. et Rav. τυγχάνει. recte B. „h. i. quam non de certo quodam etposito evento, [velut si dicas, quod insaniam est „quando quidem annulus erit cribrum,“] sed de eo, quod fieri et sumi possit, dicatur, optativo opus est.“ — τηλία, κοκκίνου κύκλος seu περιφέρεια, ut explicant S., Etym., Suid. cf. Hesych. vv. τηλία et ἀλευρότησις. crassitiem vetulae irridet, dicens, per annulum eam trahi posse, si annulus tam amplius sit quam cribrum. minus aptae sunt aliae expositiones, quae leguntur in scholiis.

1036. „κῶμος est comissatio; quo nomine significatur compositio nocturna, [non autem est i. q. μέθη, quocum vocab. iungitur interdum κῶμος. v. Hemsterhus. annot. ad Schol. B. cf. F. A. Wolf. ad Plat. Symp. 30.] jocos impudicis, (?) can-

tilenis obscenis, [? num obscenum est παρακλαισίδιον illud ap. Plautum Curc. 150. seqq. ?] saltationibus ab honestate remotis (v. Anacr. Od. 6.), omnique petulantia abundans, [?] ita ut sodales (κῶμοισι) ebrii (?) provolent in publicum [unguentati: vid. Be.] coronati, faecesque tenentes (1037., 1048.), et canentes carmina amatoria fidibus, etiam armati, pergant ad aedes amicarum, quarum fores pulseut neque raro effringant. vv. Lamb. Bos. Exeroc. phil. ad Rom. 13, 13., C. G. Schwarzi libellus de Comissionibus veterum, editas Alterfii 1744. 4., nos ad Anacr. tit. od. 6.“ F.

1038. *perperam libri NE. ἀσπάζομαι. ΓΡ. τί φησιν; NE. ἀρχαία φίλη, Πολυά etc.*, quae sic accipientes frustra sudant ineptiantque explicatores. (S. ἀσπάζομαι. — μεθύων οὐ λέγει χαίρει. [quasi non idem significaret ἀσπάζομαι: v. Nub. 1100.] ἢ δὲ διὰ τὸ ἀποκονδοκῶν τῆς προσορήσεως, ὥς ἐν ἔρωτι, τί φησιν; sapienti sat.) nec recte Rav. εἰ φησιν, quae videtur esse correctio, sed insula, sive anum, sive Chremylum hoc dicere arbitris. imo juvenis, anum irridens, „Salve,“ inquit, „quid ait vetus amica?“ dein aperte insultat mulieri. notum est, in distinguendis dramatum personis parvam esse codicum auctoritatem. — B. „Constituitur hic Act. 4. scenae 5. initium.“

1040 ΓΡ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἣς ὕβριζομαι!

ΧΡ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἰορακέναι.

ΓΡ. ποίου χρόνου, τυλάνταθ', ὅς παρ' ἐμοὶ χθρὲς ἦν;

ΧΡ. τούναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα·

μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.

1045 ΓΡ. οὐκ, ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.

ΝΕ. ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί,

ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει!

ΓΡ. ἂν,

τὴν δᾶδα μὴ μοι πρόσφερ'!

ΧΡ. εὖ μέντοι λέγει·

ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος σπινθήρ λάβῃ,

1040. τὰ λ. ἐγὼ τῆς ὕβρ. idem est quod οἶμοι τῆς ὕβρ., ut 385. οἶμοι τῶν κακῶν. est enim genit. indignantis et dolentis. v. Anim. ad Well. 3, 1., p. 348. — genit. pronominalis ἣς accommodatus est nominalis τῆς ὕβρ. (per attractionem) F. cf. 1124.

1041. — F. „διὰ π. χρόν., post longum temporis intervallum. saepe omititur πολλοῦ, ut Xenoph. Cyr. 1, 4, 28., Memor. Socr. 2, 8, 1.“ — cf. 580., 1051.

1042. τὰ λ. improbitas, qui et ipse me irridens. cf. 1056.

1043. τοῖς πολλ. μεθύουσιν. gl. paria. F. „dativus pendet a nomine τούναντίον. sensus secus ei evenit ac plerisque ebriis.“ (velut ebrius adolescens ap. Terent. Eun. 4, 5, 4. ancillae occurrenti acclamat *Vah*, quanto nunc formosior *Videre* mihi quam dudum!) —

1044. οἱ γὰρ μεθύοντες οὐκ ὀφθαλμοῖς αἰσθάνονται, ὅτι ὀφθαλμοὶ ἐξέσονται καὶ αἰσθάνονται τὴν ὕβριν ἐν τῇ μεθύσει. — S. ὁ ξυτ. βλ. Horat. Sat. 1, 8, 26. cur in amicorum vitis tam cernis acutum?

1045. ἀκολάστον. gl. paria. „est propr. incastigatus; deinde, quod consequens est, impudens, protorvus, moribus rusticus.“ F. — αἰεὶ. v. ann. ad 1003.

1046. ὦ Ποντ. dictum cum emphasi ridicula, quasi aliquis sit Ne-

ptannus quam πόντιος. cf. 392. sequ. nec juniores invocasse hanc deum videntur, aut per eum jurasse. S. ὦ πόντιε Πόσειδον. θεοὶ δὲ πρεσβυτικοὶ οἱ τοῖς πρεσβύταις ἐπιστάμενοι θεοί· ἐπειδὴ καὶ ὁ Ποσειδὼν τῶν πρεσβυτέρων θεῶν, καὶ οὐχ ὁμοίος ἐστὶ Διόντι, ἢ Ἀπόλλωνι. — hoc certum est, juventutis praesides ferri Apollinem, Bacchum, Panem. — καὶ θ. πρ. dictum est pro οἱ ἄλλοι θεοί (cf. 798.): sed quisnam fuerint illi, non constat. — E. F. haud inepte Münt. censet, eisdem esse, qui alias appellantur μεγάλοι, simul autem senectutem mulieris sugillari.

1047. τῶν ξυτ. ὅσας. cf. 689.

1048. vulgo ᾤ, ᾤ. ᾤ ᾤ scripsi ut αἰαῖ, ὅδ, nec me movet Suidas, qui ᾤ ᾤ pronunciari jubet κατὰ διαίρεσιν: cujus rei hanc reddit acumine suo dignam rationem εἰ γὰρ ἐν μέγας λόγον ἦν, καὶ κατὰ σύναφιν ἀνεγινώσκετο, ὅδ χροῖαν εἰς τῶν δύο τόνων, ἦτοι τῶν δύο ὀφθαλμῶν. arbitrium hoc quoque est, quod addit, καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὄν φιλοῦται. τὸ δὲ ᾤ ᾤ θαναστικὸν δασύνεται.

1049. 2 codd. μόνον. cf. 185. F. „non male; sed profectum tamen a manu correctoris videtur. sic Aeschyl. Socr. 3, 16. ἐνδὲ μόνου μηχανήσεται, τοῦ ἀξιολογητάτου.“ cf. Schaefer. Melet. crit. p. 19. B.

ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἔω τὴν μείρακα
μισεῖν σε ταύτην.

NE. ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.

XP. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.

NE. τί κατηγορεῖ;

1070 XP. εἶναι σ' ὑβριστὴν φησὶ, καὶ λέγειν ὅτι
πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

NE. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαι σοι.

XP. τὸ τί;

NE. ἀσχυρόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ
οὐκ ἂν ποτ' ἄλλω τοῦτ' ἐπέτρεπον ἐγὼ ποιεῖν.

1075 νῦν δ' ἄπιθι χαίρων, ξυλλαβὼν τὴν μείρακα.

XP. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς.

GP. ὁ δ' ἐπιτρέφων ἔστι τίς;

NE. οὐκ ἂν διαλεχθεῖην διεσπλεωμένην

tamen revera suspicatur fieri, sed
simulat tantum ridiculi causa.

1067. τὴν μείρακα. vocab.
hoc ex observatione grammaticorum
vet. de feminis tantum dicitur, non
de maribus, qui *μειράκια* dicuntur.
v. Thom. Mag. (p. 604. sequ.), qui
monet, *μειράκια* (959.) esse Ari-
stophanis proprium, et Moeris (p.
261.), cujus tamen verba quomodo
constituenda sint, nondum expedi-
tum est. ex iis vero, quae ap. Fa-
vor. v. *μειράξ* leguntur, Hudso-
nus recte coniecisse videri possit
μειράκια τοὺς ἀφῆρας, *μειράκας*
ταῖς θηλείαις, *Ἀττικοί*. F. Piersono
placuit altera Hudsoni conjectura,
quae non diversum praebet sensum.
B.

1068. ὑπερφιλ., nimis amo, sed
puellas, non hanc anum decrepitam.
vid. F.

1069. respondet Chremylus, quasi
adolescens amore vetulae se flagrare
dixisset.

1070. 1. cf. 1045. et de proverbio
isto 998.

1072. τὸ τί; διατί; Hesych. cf.
898. E F.

1074. ita Cantabr. 4. vulgo τοῦτ'
ἐπέτρεπον ποιεῖν, secunda in *ἐπέτρ.*

producta contra artem, certe Comici:
nam ap. Tragicos ejus usus exempla
aliquot exstant. cujus rei quidam
ignari expunxisse videntur proso-
men ex industria, tanquam id, quod
versui officeret, cum ea ipsa voce
opus sit metro, nec quidquam of-
fensionis habeat subjectus tribracho
anapaestus in verbis *ἐπέτρεπον ἐγὼ*.
vid. Herm. Doctr. metr. pagg. 126.
seqq. perperam Br. οὐκ ἂν ποτ'
ἄλλω τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν.

1075. ξυλλ. παρὰ σοῦ. gl. Leid.
cf. 641. *abi laetus cum adolescentu-
la*. F.

1076. τὸν νοῦν, senium sermo-
nis tui. gl. Leid. δ' λέγεις. ἀξ.
οὐδαμῶς ἀξίον κρίνεις συνοικεῖν.
gl. paris.

1077. ὁ δ' ἐπ. ἀντὶ τοῦ τίς αὐ-
τὸν ἐφ' ἀναγκῇ; S. quis pote-
statem illi facit me deserendi? H.
„tam bene munitum esse eum in
hunc adolescentem jus annis arbi-
tratur.“

1078. διαλ. ὁμιλῶσαι. gl. Br.,
paris. recte Frischlin. verba jam
non commutaverim cum *αὐτῇ* etc.
Nab. 419., notante Br., οὐδ' ἂν δια-
λεχθεῖην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ'
ἂν ἀπαντῶν. alibi *διαλεχθῆναι* dici

ἀπὸ μυρίων ἑτῶν γε, καὶ τρισχίλων.

1080 XP. ὁμῶς δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡέλους

πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τρύγα.

NE. ἀλλ' ἔστι κομιδὴ τρυγῆ παλαιά, καὶ συγρᾶ.

XP. οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἴασται.

NE. ἀλλ' εἰσιθ' εἶσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι

1085 ἐλθὼν ἀναθῆναι τοὺς στεφάνους τοῦσδ', οὗς ἔχω.

GP. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ θράσαι τι βούλομαι.

NE. ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσεμι.

XP. θάρρει, μὴ φοβοῦ·

οὐ γὰρ βιάσεται.

NE. πάννυ καλῶς τοῖνον λέγεις·

ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίτουν χρόνον.

ἐπὶ ἀφροδισίας, nemo ignorat. vid. Pollux 2, 125. δι.ε.π.λ. συνοουσια-
σμένη, διαφθαμένη. gl. C. Hesych.
σπλεκοῦν: πηλοσάξιν, συνοουσίαξιν,
περὶ αἵνιν. cf. Pollux 5, 93. — idem
est πλεκοῦν (Lysistr. 152. καπιθυ-
μοῖεν πλεκοῦν) et σπλεκοῦν, ut μι-
κρός et σμικρός, μιλαξ et σμίλαξ,
aliaque multa. E Br.

1079. ὁ πὸ μνρ. ἐτῶν. (sic 11.,
sed recte K. apud Albert. Misc. crit.
in Suidam p. 285. ἀπὸ μ. ἑ.) δέον
εἰπεῖν ἀνδρῶν, ἐτῶν εἰπε, σκώ-
πτων αὐτὴν ὡς γράν. S. — τρι-
χιλῶν. expectes τρισμυρίων, sed
probabiliter Girard. „quod minorem
numerum postposuit majori, ut ab
homine perturbato (et ebrio. Both.)
censendum est esse pronuntiatum.“
etiam Acharn. 666. τοξότας τριχι-
λούς dixit numero rotundo.

1080. sensus proverbii (v. Apo-
stol. 17, 61.) est hic, qui amicitia
alicujus opibus florentis usus sit, ab
eo eundem nec tum negligi debere,
quum utatur rebus adversis. E F.

1081. ξυν. pluralis pro sing., at-
tice. sic Acharn. 361. βαδιστέα pro
βαδιστίον, πλευστέα pro πλευστέον
Lysistr. 384. etc. K. cf. Eurip. Iphig.
T. 599., Soph. Trachin. 472., Antig.
633., Phrynich. ap. Bekker. Anecd.
gr. p. 4., Matth. gr. §. 443, 1. —
τὴν τρ. πολλάνης καὶ τὸν νέον
οἶνον τρύγα ἐκάλουν. (velut Anacr.
fragm. 12, 4 F.) συν δὲ οὐχ οὕτως,

ἀλλ', ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑποστάθμην.
(fecom.) S.

1082. κομιδὴ, λίαν. gl. Leid.
τρ. σακρὰ videtur esse faex tur-
bida, vel etiam mucida. — F. cf.
319.

1083. τρύγοιπος. ὁ ὀλιστήρ ὁ
σάκκινος. — S. colum, per quod vi-
num expressum in torcular infundit-
ur ac mundatur. cf. Pollux 6, 19.;
10, 75. (Zonar. t. 2. p. 1742. B.)
velt. glossae ὀλιστήρ, saccus vina-
rius; nempe ab ὀλίζει, colat, saccat,
in iisdem; unde οἶνον διυλισμένον
vinum liquatum seu percolatum ve-
cat Chrysost. Serm. 5. p. 227. t. 5.
Savil. E Sp. Voss. Eī nun, die
Hefenseige macht Das alles gut.

1085. coronam, quam puer capite
gestabat (1037.), intelligit F. ἀναθ.,
dedicare. cf. 840.

1088. βιάσ. vim tibi afferet, „am-
bigue dictam ridiculi causa.“ F. S.
οὐ γὰρ β. ὁ ποιοῦσιν οἱ ἄνδρες,
τοῦτο ἐπὶ τῆς γράδος φησιν, οὐ γὰρ
βιάσεται σε ἡ γράς.

1089. ἱκανόν. ἀρκούν. gl. pa-
ris. cf. 825. S. ὑπεπ. ἡγουν ἡσίλ-
γουν, ἀντὶ τοῦ καταφύλου. πι-
τοῦν δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ τὰς πλα-
τέας ναὺς πλάσσειν. ἐνθεν οὖν
μετήνεγκε τὴν λίξιν. F. „ὅποκι-
τοῦν proprie significat picare, op-
picare, a πίττα, pix, deinde usur-
patum est sensu obscuro pro κι-
νῆν“ etc.

1090 ΓΡ. βάδιζ'· ἐγὼ δέ σον κατόπιν εἰσέρχομαι.

ΧΡ. ὥς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γράδιον,

ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

1090. κατ. vocab. att. pro com-
muni δπισθεν. cf. 13, 752, 1205.

1091. εὐτ. ισχυρῶς. gl. Leid.,
paris. contente. — ὦ Ζεῦ βασι-
hoc nomine Jupiter Athenis, Leba-
diae in Boeotia, et alibi colebatur.
vide, quos laudat Sp., Xenoph.
Exped. Cyri 6, 1, 14., Plut. Ama-

tor. Narrat. initio, Pausan. 9. p.
602. etc.

1092. λεπὰς κογγύλιον ἐφίξανον
ταῖς πέτραις, δὲ αὐταῖς προσκή-
γνυται, δυνάσασθαι ἔχον, ἐπει-
δὲν τις αὐτοῦ βουληθεῖη λαβεῖν. —
S. Post hunc versum Br. XO. etc.
cf. 954.

**ΚΑΡΙΩΝ. ΕΡΜΗΣ. ΙΕΡΕΤΣ ΔΙΟΣ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ.
ΓΡΑΤΣ. ΧΟΡΟΣ.**

- ΚΑ.** Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτί τί ἦν;
οὐδεὶς ἔοικεν, ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
1095 φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιῶ.
ΕΡ. σέ τοι λέγω,
ὁ Καρίων, ἀνάμεινον!
ΚΑ. οὔτος, ἐπέ μοι,
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτωςι σφόδρα;
ΕΡ. μὰ Δί, ἀλλ' ἔμελλον· εἴτ' ἀνέψας με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,

1093. Constituitur hic actus 5. scena 1. Postquam Chremylus, adolescens et anus introiverunt in domum senis, fores clausae sunt. supervenit Mercurius, de Pluto questurus, quod ceterorum deorum cultum sustulerit. pulsatis foribus resilit, seque paulum abscondit, quo illae servo reseranti divinitus tactae videantur, ridiculi causa; prodiens igitur foras Cario, ubi neminem videt, τίς ἔσθ' ὁ κόπτων, inquit, τὴν θύραν; etc. Athenis fores aperiebantur in publicum: unde non solum ii, qui exirent domo, crepitum fores ferientes edebant, ne forte praetereuntium aliquem offenderent, quod dicebatur φοφεῖν, sed etiam illi, qui introire vellent, fores pulsabant, quod fere dicitur ab Atticis κόπτειν, κόπτειν τὴν θύραν (1097.), a reliquis Graecis κρούειν, κρούειν τὴν θύραν etc. *E F.*, qui ea de re laudat Moerin p. 211., Phrynichum p. 74., Sagittarium de Januis vett. 1672., aliosque.

vid. etiam Muret. V. L. 1, 17. — admirantis est formula τουτί τί ἦν; quid hoc erat? quid hoc sibi vult? cf. Ran. 39.

1094. aliquot libri τὸ θυρίδιον, vegetiore quidem numero, modo scribatur δῆ.

1095. κλαυσιῶ. *flet janua*, quia Mercurius tam vehementer eam pulsaverat. est autem prosopopoeia, qualis illa 275. αἱ κνήμαί σου βοῶσιν. *Be.* „latine exprimi potest verbo *gemere*.“ *F.* σέ τοι usurpari solet in acclamatione. Av. 407. ὦ ἐποψ, σέ τοι καλῶ. Soph. Ajac. 1140. σέ τοι, σέ τὸν τῆς αἰχμαλωτῆδος λέγω etc. vidd. *Be.* et *Elmsl. Mus. crit.* part. 4. p. 486.

1096. elegans scriptura, quam prae-buerunt membr. paris. et Barocc. 127. vide Br. ad h. l., Matth. gr. §. 312, 1. Rav. liber ὁ Καρίων.

- 1100 ἔπειτα τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παῖδια,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτα σαντὸν, εἶτα τὴν ὄν.
ΚΑ. εἰπέ μοι,
τί δ' ἐστίν;
ΕΡ. ὁ Ζεὺς, ὃ πονηρὲ, βούλεται
ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκῆσας τρυβλίον
1106 ἀπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
ΚΑ. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται! —
ἀτὰρ διὰ τί δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμῶς;
ΕΡ. ὅτι δεινότατα πάντων πραγμάτων
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἔξαρχῆς βλέπειν
1110 ὁ Πλούτος, οὐδείς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δύφην,

1102, 3. εἰπέ μοι, τί δ' ἐστίν; malis fortasse τί ἐστιν, ut τί ἦν 1093.; sed primum potest hoc esse hyperbaton pro τί δ' ἐστίν; εἰπέ μοι; deinde monuit Herm. ad Viger. annot. 343, b., δὲ usurpari etiam in interrogationibus, praegresso verbo, quo tolli videatur penendae ejus particulae necessitas, velut Aeschylus dicat Pers. 333. ἀτὰρ φράσσον μοι τοῦτ' ἀναστρέφας πάλιν, Πόσσον δὲ πλήθος ἦν νεῶν ἐλληνίδων —; quamquam ibi Turneb., Porson., et Blomf., conjectura ducti, Πόσσον τι πλήθος etc. — πονηρὲς Iavern., tanquam ex suis libris; quo pertinet gl. paris. κακότροπος. vulgo ὁ πόνηρ. gl. Leid. ὁ πόνηρ. ὁ γεωργός. quod friget. „invehitur in Carionem Merc. propterea quod hero affuit tum, cum Pluto visus restitutus est.“ E F.

1104. „συγκυκῆν est commiscere, permiscere, ut κυκῶν potio miscella. v. index Theophr. Char. h. v.“ F. — τρυβλίον: ἀγγεῖον. gl. Dorv. τρ. vel nomen est mensurae aridorum et liquidorum, quae etiam κοτύλη dicitur (vid. annot. ad 432. et Epiphan. de mensuris p. 542. Basil.); vel Hesychio auctore δευβάριον sive δευβαρον, h. e. octabulum, quod capiebat octavam partem sextarii (v. Eisen Schmid. de pond. et mens. p. 166.); vel denique, ut h. l., nomen

vasis fictilis, quod gl. vett. catinum vocant, in quo apponebantur puls, jus, aliaque opsonia. annotavit F.

1105. ἀπαξ. cf. 111. et de βαράθρῳ ann. ad 427.

1106. haec secum Cario, miratus, adeo infausta nuncianti linguas victimarum sacrificari. S. — ὅτι τῶν ἱερῶν ἡ γλῶττα τῷ Ἑρμῇ δίδεται ἐν ταῖς δημοτελέαις θυσιαῖς. S. Junt. ὅτι τὰς γλώσσας Ἑρμῇ ἔδδον, ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρῳ. διὸ καὶ ὁ Κωμικός, δόσημα τινα τοῦ Ἑρμῆ εἰκότος, ἐξουσιάζει λέγων ἡ γλῶττα τῷ κ. τ. τέμνεται, ὅπερ ὁμοῖον ἐστὶ τῷ εἰς μάτην αἰ γλῶτται θύονται τῷ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. οὕτως Ἐστιάθιος Ὀδυσσ. γ' (p. 1571, 13. ed. Rom.) Ἀθηναῖος δὲ (i. p. 16.) εἰκῶν, ὅτι αἱ γλώσσαι τέμνονται τῷ Ἑρμῇ διὰ τὴν ἐρμηνείαν etc. notavit H., verbum in hac re proprium esse τέμνειν.

1107. ita 2 MSS., Elmsl. ad Eurip. Med. p. 287., Bekk., D. vulgo τί γε ταῦτ'. — F. „ἐπιβουλεύειν est insidiari, moliri aliquid contra aliquem; hic autem, quia ποιεῖν additur, velle, in animo habere, sed in malam partem. Hesych. ἐπιβουλεύει: ὀργῆ.“

1110. sequ. λιβ. cf. 698. F. „δάφνην. laurus erat, ut myrtas

οὐ ψαιιστόν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἐν
ἡμῖν ἐπιστύνει τοῖς θεοῖς.

ΚΑ. μὰ Δῖ', οὐδέ γε
θύσει· κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.

ΕΡ. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἦττον μέλει·

1115 ἐγὼ δ' ἀπόλωλα, κἀπιτέτριμμαι.

ΚΑ. σωφρονεῖς.

ΕΡ. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίαις
πάντ' ἀγὰθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦντιαν, μέλι,
ἰσχάδας, ὅς' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἰσθίειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

1120 **ΚΑ.** οὐκοῦν δικαίως, ὅστις ἐποίησεν ζημίαν

et oliva, in frondibus sacratis, quae a Latinis *verbenae* dicuntur. v. Serv. ad Virg. Aen. 12, 120. gl. vett. δάφνης κλάδος, *verbena*, h. l. folia lauri. de voc. ψαιιστός seu ψαιιστόν vid. 137., ubi pro voc. generis *λερεῖον* est formae voc. βούς.

1112. ἐπιστύνει pro θύσει accipiebat F., sed videtur haec vox, cum proprie referatur ad *λιβανωτόν*, etiam de reliquis, quae hic commemorantur, dici per zeugma. nec tamen male Dobr. secundum Valck. in *Adversariis* ἐπι θύσει.

1113. τότε, olim, antea. vide Br. ad Lysistr. 956., Thesm. 13., Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 559., nos ad Soph. El. 254.

1115. κἀπιτ. cf. 120. σωφρονεῖς, *sapis*, qui de te ipso magis quam de aliis sollicitus sis. dictum *εἰσπρονικῶς*.

1116. κακ. *copis*.

1117. πάντα ἀγαθὰ sunt omnis generis *res bonae* (v. Corn. Nepos Ages. 8, 5. et ibi interpp., item K. ad Acharn. 873.), cibi delicati, mensa secunda, unguenta, coronae, et quaecunque palato grata sunt et naribus. [sed 1186. πάντ' ἀγ. sunt *res prosperae*.] **ΕΡ.** ἔωθεν, mane. S. οἶν. (feminin. adjectivi οἰνόεις, in quo intelligendum μάχα: vid. Bos. Ellipsis. p. 260. ed. Schaefer.). οὕτως τῇν ἐν οἴκῳ πεφωραμένην μάχαν. τινές

δὲ εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον.

1118, 9. malim meliore numero ὅς' Ἑρμῆν εἰκός ἐστιν ἰσθίειν. — ἀναβ. ἀναπαύομαι. ἦγον ἀλ- λον ἐπ' ἄλλη πόδα ἔχων καίμαι. gl. Dobr. quibus verbis significat, se nunc male otuari invitum. „ἀνα- παύεσθαι dicitur is, qui quiescit seu recumbit ita, ut pedes in altum, sursum, porrectos habeat; qui recumbit altero pede in alterum injecto. cf. interpp. Pollucis ad 3, 90. hoc facere solent servi atque nimia discursatione defatigati, ne crura gravia fiant et intumescant. Mercurius autem erat nuntius et famulus deorum.“ F.

1120. ἐπ. ζημίαν. ἀπὸ τοῦ ἐποίησεν ζημιῶσθαι τοὺς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ σοι παρέχοντας. — S. scil. *caupones* et *copas*. F. „merito nunc *cauris* tuo, quum *affeceris* nonnullam *copas* damno, quae harum tibi *cupediaryum copiam* facerent. Mercurius enim erat lucris praeses (*κερδοφῶς* Aesop. fab. 90.).“ non carent haec sale comico: nam quia puniri solebant *copas* propter adulterata vina et alia; quae vendebant, Mercurius, qui id fieri passus esset scilicet, ipse dicitur eas damno effecisse. Girard. et Münster. „Jure nunc *cauponariae* mulieres te deserunt, quoniam prius a te desertae sunt, cum passus es eas in furtis deprehendi atque multari.“

ἀλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν, δέξασθέ με!

ΚΑ. ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς;

1145 EP. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολὺ.

ΚΑ. τί δέ; ταῦτο μολεῖν ἀστεῖον εἶναι σοι δοκεῖ;

EP. πατρίς γάρ ἐστι πᾶς, ἦν' ἂν πρῶττη τις εὔ.

ΚΑ. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὦν;

EP. παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἰδρύσασθέ με.

1150 ΚΑ. Στροφαῖον; ἄλλ' οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφαῶν.

EP. ἄλλ' Ἑμπολαῖον.

ΚΑ. ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί οὖν

Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμῶς δεῖ τρέφειν;

EP. ἀλλὰ Δόλιον τοῖνον.

ΚΑ. Δόλιον; ἡμισιὰ γε·

εἰκαῖσαι ἀλλήλοις καθάπαξ τοὺς πολίτας. — Φυλῆν δὲ τὸν δῆμον, ἀφ' οὗ Φυλάσιος. S. respicit res Thrasymbuli, qui occupata Phyle (castello munitissimo in Attica) initium fecit recuperandae libertatis a Lacedaemoniis et 30 tyrannis oppressae. hoc incidit in a. 1. Olymp. 94. anno autem sequi. Thrasymb. cum suis fuit restitutus in urbem et ἀμνηστία sancita. — potest hinc colligi tempus, quo acta est Plutus prior, 5. scil. ante reditum Thrasymbuli anno, quod tempus incidit in 1. Olymp. 93. (imo in 92, 4.: vid. annot. ad 115.) — de Φυλῇ porro vide quae habent Suid. in ea voce et in φύλαρχος, Harpocrat. in Φυλῇ, ibique interpr. — E Duk. praeterea de his rebus gestis conferri iubent Xenoph. Hell. 2, 4, 43., Nepotem Thrasymb. 2. 3., et ibi Bosium, Muretum V. L. 2, 15. — „Comparat igitur Mercurius Carionem cum Thrasymbulo, eumque ait Phylon occupasse, h. e. potentem, divitem factum esse; sed eum etiam monet, ne memor sit injuriarum, quas ipse ei nuper pauperi intulerit.“ E F. similiter S. τὸ δὲ εἰ σὺ Φυλῆν κατ. ἀντὶ τοῦ εἰ ἐκλούτῃσας, εἰ μέγας γέγονας.

1144. ἔπειτ'. cf. 45., 79.

1146. ἀστ. χαρὲν. gl. Dorv. urbanum, vel facetum. Wie? dünkt das Überlaufen dir ein Spass zu

sein? Droysen. Was? dünkt dir etwa überlaufen guter Ton? hoc verbo peti videtur Alcibiades.

1147. hic versus tragicum nescio quid et Euripideum spirat; cui plane congruit illa Tencri vox a Cic. memorata Tusc. 5, 37. patria est, ubicunque est bene etc. H., qui et comparat Ovid. Fast. 1, 493. (Omnes solum forti patria est, ut piscibus aequior.)

1148. ὄφ., usus, utilis. eleganter dictum, ut notavit F.

1149. facete varia Mercurii cognomina percensentur. S. Στροφ. ἐπὶ ἀποτροπῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν. στροφαῖος παρὰ τὸ στρέφασθαι καὶ πανουργεῖν. — F. στροφαῖος dicitur, quatenus stat propter jannam ad cardines (hi enim στροφεῖς vocantur) ad abigendos fures. (v. Hesych. h. v. et Phot. lex. p. 401. B.) poterat etiam Πυλαῖος dici; sed poeta illud potissimum nomen legit, ut Carioni ansam ad jocandum daret: nam στροφαῖος etiam versutum significat.

1150. οὐκ ἔργον ἐστὶ, nihil opus est, ut 1154. στροφαῶν fallaciarum. E F.

1151, 2. Ἐμπ. πραγματευτήν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προϊστάμενα. (mercaturae praesidem, negotiatorem [scil. ἰδρύσασθαι μς.] cf. Sp. et interpp.) — παλιγκάπηλος ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων, καὶ πωλῶν. E S. sordidus propola, seu mango. Sp.

οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἀπλῶν τρέπων.

1155 EP. ἀλλ' Ἡγεμόνιον.

ΚΑ. ἀλλ' ὁ Θεὸς ἤδη βλέπει,
ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.

EP. Ἐναγώνιος τοίνυν γ' ἔσομαι. καὶ τι ἔτ' ἐρεῖς;
Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοῦς, καὶ γυμνικοῦς.

1160 ΚΑ. ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·

οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.

οὐκ ἐτός ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ

σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.

EP. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσὶν;

ΚΑ. καὶ πλὴνέ γε

1154. ἔργον. χρεῖα ἐστὶν ἡμῖν. ἀπλ. τρ. ἀδολιεύτων ἡθῶν. gl. Leid. integritatis, fidei. τὰ τῶν ἡθῶν ἀπλὰ καὶ ἐπίβουλα opponuntur inter se ap. Theophr. Char. 1, 4, ut F. annotavit.

1155. „ἡγεμόνιος dicebatur Merc., quatenus credebatur esse viis mon- strandis praefectus; id quod ipsius Carionis verba docent: ait enim, Pluto, cui lumina oculorum restituta sint, non opus esse amplius duce viae. eandem ob causam etiam ἐνά- διος dicebatur. v. Theocr. Id. 25, 3. et Cornut. N. D. c. 16.“ — F.

1157. sic Ven. et priscæ edd. minus recte quidam ll., Br. alique, τοίνυν ἔσομαι. v. ann. ad Ran. 313. Ἐναγ. ἐπιστάτης τῶν ἀγῶνων καὶ πανηγύρεων. gl. Leid. „ἐναγώνιος, agonium ap. vett. praeses, cum in Orphicis, tum a Pindaro, haud semel dicitur Merc., ut Pyth. 2, 18. ἐνα- γώνιος Ἐκμᾶς, et Isthm. 1, 85. ἀ- γώνιος Ἐκμᾶς. — unde illius dei Ἐναγωνίου aram in ingressu stadii olympici positam fuisse tradit Pausan. 5. p. 314.“ — Sp. — καὶ — ἐρεῖς; i. e. καὶ ἔτι ἐρεῖς τι; num quid etiamnum dices? minus recte ll. καὶ τί ἔτ. ἔ.;

1158. sequ. „Illa certamina Athenis edere (ποιεῖν) debebant cives ditia- simi: nam facultas talium sumtum

putabatur fructus divitiarum. v. Cic. de Off. 2, 16. (quanquam Cicerone non probante, ut notavit H.) unde Merc. Πλούτῳ ἐστὶ τοῦτο συμφ., h. e. maxime convenit; maxime de- cet.“ F. συμφ. λίαν συμφέρον. gl. Leid. ἀρμοδιώτατον. gl. Dorv.

1161. ἐξέσθ. reperit, nactus est. gl. Dorv., Leid. βίότιον: μικρὸν ζῶην. victum tenuem, res ad vitam necessarias. E F.

1162, 3. ἐτός. μάτην. gl. Dorv. „θαμὰ est vocab. att., ut θαμνὰ 292., significans i. qu. πυκνῶς, saepe, assidue, semper. v. Moeris p. 183. et Suid. h. v. σπεύδειν propr. est festinare, deinde agere aliquid, studere, quod fere σπου- δάζειν dicitur. γράμματα intelli- genda esse videntur alba, h. e. in- dices, catalogi, iudicium. nam quia Athenis erant multa iudicia, erant etiam multa iudicum alba: qui igitur id agit, ut nomen suum referatur in multa iudicum alba, is vult iudex sedere in multis iudiciis, ut victum eo certius inveniat.“ F.

1164. „ἐπὶ τοῖς τοῖς, hoc con- ditione et lege, ut sibi ludorum cer- taminumque praeses. — ante καὶ πλεονέ γε S. Dorv. jubet intelligi val, quam vocem Carion nutu expressisse censendus est.“ F.

ΓΡ. ὦν δ' οὐνεκ' ἦλθον...

ΧΡ. πάντα σοι πεπραγμένα.

ἦξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἐσπέραν.

ΓΡ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νῆ ΔΙ', ἐγγυᾶ σύ μοι

ἦξειν ἐκείνον ὡς ἔμ', οἷσιν τὰς χύτρας.

1200 ΚΑ. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτῶν τὰναντία

αἶται ποιοῦσι· ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτρας

ἡ γραῦς ἔπεισι· ἀνωτάτω, ταύτης δὲ νῦν

τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

ΧΟ. οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν

a. Aristoph.

1205 εἰς τοῦπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτοις ἡδονίας ἔπεισθαι.

λείπει τὰ ἱμάτια —. πορφυροῖς γὰρ, καὶ ποικίλοις, ἱματίοις ἐκόμπευσον. — S. cf. 526.

1198. ν ἡ ΔΙ. virile magis quam muliebri iurandum. Gir.

1202. ἡ γραῦς ἔπ. ἀν. ἐν τῇ ὑπερβεῖν τὰ μαγειρενόμενα δοκίμια. γραῦς γὰρ καλεῖται ὁ ἀφροδὺς ὁ ἀν-

τάτω, ἡ τὸ πηγνόμενον ἐλαιῶδες τῷ ζωμῷ· ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρους. S. — „cf. Hesych., Eustath. ad Odys. α', p. 1428., β', p. 1450.“ F. lusus verborum.

1203. Moeris p. 163. ed. Pierson. ἐπιπολῆς: τὸ ἐπάνω, ἀντιπῶς.

1205. κατόπιν. cf. 1090.

I N D E X

R E R U M M E M O R A B I L I U M .

Annot. f. significat *figurate*, p. *passim* vel *pro*, s. *saepius*, S. *scholia*.

- ἄ P 127.
 α et ε confusa R 640, N 1253. α
 et εν Ach. 831. α et ου Th. 133.
 α (αι) et ω confusa A 993.
 ἀά P 1048, V 1328.
 ἄβατος L 452., 748.
 ἀβέλτερος Eccl. 768, Th. 289, N
 1152.
 ἀβίωτος P 965.
 ἄβυσσος *adj.* R 138.
 ἄβυσσος πόλις L 174.
 ἀγαθός. cum infin. V 870. *ironice*
dictum N 61. ἀγαθός ἀνὴρ, vir
 strenuus, Ach. 654. (περὶ τὴν πό-
 λιν.) ἀγαθός δαίμων V 510, E
 85, 106, 108. ἀγαθοῦ δαίμονος
 Pac. 300. ἀγαθός λόγος E 591.
 ἀγαθὴ τέχνη Pac. 553, A 640 etc.
 ἀγαθὴ ὁς Ach. 696. ἀγαθὸν κά-
 σαιεν, πράττειν τινα etc. A 434,
 561, Eccl. 108, 893 etc.
 Agathon Tragicus R 83. seqq., Th.
 29, 31.
 ἀγαλλεῖν Pac. 387, Th. 127.
 ἀγαλμα Th. 731, N 301. αἰδοῦς N.
 963.
 ἀγαμαί τινος Ach. 454.
 Agamemnonis nomen appellativum A
 484, 489.
 ἄγαν valde, E 550, Eccl. 303. ἡ
 ἄγαν αὐθαδία Th. 664.
 ἀγαναντεῖν V 289, 969, L 469.
 ἀγανός V 1410, L 1035.
 ἀγανώτερον βλέπειν L 819.
 ἀγανόφρων A 1220.
 ἀγαπᾶν V 653. ποιῶντα τι V 641.
 ἀγαπητός L 652, Th. 719.
 ἀγασσῶς dor. L 1210.
 ἀγγελλας φέρειν Th. 321.
 ἀγγέλλειν ἀγγελίαν Ach. 1013. ἀγγ.
 ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν L 1156.
 ἀγγελος. πέμπειν ἀγγελον ἐπὶ τινα
 Th. 727.
 ἄγς δὴ Pac. 852, Ach. 98. ἄγς σον
 Pac. 978, Ach. 4, 451, V 302.
 ἄγειν ἀπαστίαν N 600. Διονύσια
 Ach. 202, 236. εἰρήνην A 376,
 L 121, 169. ἐορτήν Eccl. 223.
 ἡμέρας N 594, 606. inanima P
 620. ἱκποδορμίαν: vide v. ἱκπ.
 ἄγειν. celebrare, A 1474. σῦντα
 L 714. τινα τινος L 1045. φορ-
 τία Ach. 846. ἀγεσθαι γυναῖκα
 Eccl. 322. μείρακα Th. 381.
 ἀγένητος E 1261.
 ἀγεννής Pac. 712.
 ἀγέχορος Ἰήλος 1194.
 ἀγήρως A 660.
 ἀγῆται dor. L 1219.
 ἄγιος A 497, L 259, N 299.
 ἀγυαλαί κυμάτων R 660.
 ἀγκονιῶσαι Iacon. L. 1216.
 ἀγκυλός E 205.
 ἀγκυλοῦν (ἔσχατος ἡγκυλωμένος) A
 1090.
 ἀγκυλοχῆλης et ἀγκυλοχεῖλης confusa
 E 197, 204.
 ἀγκυρῖζεν E 264.
 Aglauros Th. 500.
 ἀγλαῶς L 602.

- ἄγλις V 649, Ach. 718.
 ἀγνεύειν L 1108.
 ἀγνοία A 551, Eccl. 639.
 ἀγνός L 845. ἀγνὰ καὶς λατοῦς L 1219. ἀνασσα ἀγνή Th. 921.
 agnus Tempestati immolatus R 800.
 ἀγνώς Eccl. 640.
 ἀγορά. ἐξ ἀγορᾶς (ῶν) E 181. forum rerum venalium V 628.
 ἀγοράζειν, in foro versari, L 520, 595. ἀγοράζειν πρὸς τιμῇ, vel τιμῇ, Ach. 590.
 ἀγοραῖος Pac. 714, E 218.
 Agoracritus E 1145, 1147.
 ἀγορανόμος τῆς ἀγορᾶς Ach. 678. cf. Ach. 779, V 1356.
 ἀγορεύειν, edicere, R 589. εἰπεῖν, Ach. 41. sensu latiore P 102. ἀγ. τινα κακὰ πολλὰ Th. 744.
 ἀγορητής N 1020.
 ἀγροῖος Th. 159, N 684.
 agricularum laudes Pac. 190. sequ., 487 seqq., 534.
 ἀγροῖος dictus κατ' ἐξοχὴν N 343.
 ἀγρία κακὰ Th. 426.
 ἀγροῖον R 850, Pac. 587.
 ἀγρίως V 974.
 ἀγροῖκος P 700, Pac. 564, N 47, f. N 607, 625. βίος N 43. ὄργην E 41.
 ἀγροῖκος Ach. 341, 634. et alibi saepe.
 ἀγροῖκος V 1273.
 ἀγροῖώτας dor. Th. 58.
 ἀγρός. οἱ ἀγροί, das Land, Pac. 599.
 ἀγρόταρ Ἀγραμ der. L 1179. cf. Th. 115.
 ἡ Ἀγροτέρα E 609.
 ἀγροπνία L 27, 710.
 ἀγνιά. cf. v. κνισαῖν.
 Ἀγνιδός V 842, Th. 459.
 ἀγρονασία R 1028.
 Agyrrhins R 353. sequ., not. P 176, Eccl. 102, 184.
 ἀγχεῖν A 1245, 1249. etc. ταῦρον L 81.
 ἀγχιστεία A 1541.
 ἀγχόνη, res suspendio digna, Ach. 125.
 ἀγχοῦσα L 48, Eccl. 924.
 ἀγών. ἀγῶνα ποιεῖν Pac. 829. certamen musicum, Ach. 468. μέγιστος N. 927. f. Pac. 276, V 514.
 ἀγωνίζεσθαι Ach. 140, V 1420. ἀγῶνα Ach. 447. ἀγωνίζεσθαι dicti actores Ach. 385. f. E 686 in foro V 959. τὸ πρᾶγμα E 566.
 ἀγώνισμα R 277.
 ἀδάπανος Pac. 563.
 ἄδειν dictus gallus gall. V 100, 786, A 464, 470. ἄδειν εἰς vel κατὰ τι Pac. 1211, N 158. ἐν ξυμπόσῳ E 491. τινός (ᾄσμα) V. 271.
 χορημοδός E 61.
 ἀδεκάτετος E 293.
 ἀδελφιδοῦ N 47.
 ἀδελφός γνήσιος A 1534, 1539.
 ἀδεῶς V 352.
 Ἀδης διακρινῶν V 732.
 adjectivum, cf. v. neutrum. masculini gen. junctum nomini neutrius, ut τέκνων φίλε, Ach. 819. pro neutro usurpatum P 329. neutrius generis junctum substantivo masculino vel feminino P 569, 777, Ach. 312.
 ἀδικιμέτος boeot. Ach. 861.
 ἀδίκημα V 808.
 ἀδικούμενος dor. L. 1074.
 ἀδικως E 1088.
 ὁ ἀδικώτατος λόγος N 636.
 Adimantus R 1431.
 ἄδιστον dor. Ach. 751.
 ἀδολέσχης N 1419.
 ἀδολεσχία N 1414.
 ἄδολας A 598, L 169.
 Adonia Pac. 408.
 adulterorum poena N 1046.
 ἀδύνατος λέγειν N 1040.
 ἄδυστον E 932.
 Ἀδωνιασμός L 362.
 aeditui P 665.
 Aegina ins. V 122, Ach. 618. Atheniensibus subjecta in bello pelop. R 349.
 Aegyptii bajuli R 1327. improbi N 1065., anast. Aegyptiorum cum Atheniensibus societas P 178. medicamentum quoddam Pac. 1164. sequ.
 Aegyptus A 479. orbis terminus, N 1085.
 aether deus, numen Euripideum, 843, Th. 14. seqq.
 ἀελ, ἐκείνοτος, P 1022, V 668, A 570. ἀελ δι' ἡμέρας N 1019.
 ἀελθεῖν R 1154.
 ἀείνων R 146.
 ἀέλπτος L 256.
 ἀέκονσα A 864.
 ἀέναιοι Νηφέλαι N 275.
 Aeoli filiae R 1020.
 aerarium Atheniensium P 1189.
 ἀέρος N 331. ἀέριος f. A. 1285.

- ἀσφοδέρειν* N 225.
ἀσφοδόνητος A 1281.
ἀσφοδονήτης N 381.
Aesimus Eccl. 208.
Aesculapius laureatus P 681. *Aesculapii Athenis templa* P 616. filiae P 696.
Aeschinades Pac. 1072.
Aeschines, Selli fil., A 776, V 318, 448, 1179.
Aeschylus Ach. 10, N 1307. sequ.
Aeschylus Agamemnon R 1215.
Achilles et Niobe R 865. *Glaucus Potnienus* R 1324, 1446. *Thressae* R 1228. *Myrmidones* R 935, 1195. A 761. Eccl. 391. sequ. *Niobe* A 1152. cf. V 555. *Aeschylus personae quaedam primariae diutius silentes* R 864. seqq., 901. *Sphinx* R 1217. *Telephus* R 1200. *Aeschylus tragodiae non mortuae cum illo* R 821. *Aeschylus versus ex Lycurgia* Th. 135. — 139. *Ψυχάγωγος* L 1197. cf. v. *Patroclus*.
Aesopus V 1350, 1395. *Aesopi γέλοιον* τι V 544. *fabulae* A 446, 616, V 1213.
Aetnaei equi Pac. 73. annot.
αἰτός, αἰτωμα, A 1020. cf. v. *αἰτός*.
ἄξοξ κούρη Th. 1073.
ἀηδόσιος νόμος R 640.
ἀηδών, ἀηδών, A 205, 210, 631, 624, 629, 642.
ἄηρ N 264.
ἀθαλάττωτος R 204.
Ἀθάνασι dor. Ach. 847.
ἀθάρα P 668. (consecrata diis minoribus.)
Athenae E 921, 923. sanctissimae E 537. cf. L 453. *Athenarum urbs μεγάλη καὶ εὐδαίμων φέσσι, καὶ πᾶσι κοινῇ*, A 37. sequ.
Ἀθηναία, Ἀθηναίη, A 1533, E 709.
Athenaeus emend. Pac. 143.
Athenienses αὐτόχθονες V 1008, L 1036. *benevoli erga exules et peregrinos* R 424. *ebrii sapientiores* L 1148. seqq. *litigiosi* N 1366, Pac. 484. *mari potentes* Pac. 340., ann., 485, Ach. 509. *novarum rerum cupidi* Eccl. 455. sequ. *σοφάτατοι φέσσι* R 656, 1051. *ταχύβουλοι, μετὰβουλοι*, Ach. 595, 597, Eccl. 797. *vulgo praedicati injuriarum propugnatores* P 1022. cf. vv. *οἱ αὐτόχθονες*, *jurantes. Atheniensium coloniae* L 546. *δυσβουλία* in melius versa, Eccl. 473. sequ., N 570. *κακοβουλία* E 971. *Atheniensium majores viri strenui et probi* E 521. seqq. *Atheniensium navigationis fines* V 669. *superstitio Ach.* 171, Eccl. 791. *vita felicior ante δημοκρατίαν* Eccl. 183. annot.
ἄθεος, *improbis* P 487, 492. *ἄθεοι τρόποι* Th. 637.
ἄθλος L 814.
ἄθλιος prima longa Eccl. 591.
ἄθλιος φέσσι P 118.
ἄθλιος κράτειν Pac. 1166.
ἄθμονος Pac. 190, 849.
ἄθρεῖν Pac. 516. et s.
ἄθροῖζεν A 252. *ἄθροος, ἄθρους, ἄθροος*, Ach. 26, Pac. 932. etc.
ἄθρυερος R. 791. ann.
ἄθρος N 1350.
αι. vide α. αι correptum R 474. *elisum* R 647, Pac. 102, A 1236, V 778, L 707. etc.
αἶ dor. Ach. 721, 743.
αἶ τάλαν P 701.
αἶαι Ἀδανιν, κόπτεσθ' Ἀδανιν, L 366, 369.
αἶαντος Ach. 1113.
αἶβοι Pac. 9⁸, V 37, N 802. *gaudentis* A 1238. *αἶβοι τάλας* Pac. 522, Ach. 189, E 888.
Αἰγείδης E 983.
αἰγιαλός φήσων V 110.
αἰγίδαλλος A post 819.
αἰγίς. vide v. *ἡνίοχος*.
αἰγυπτιάζειν Th. 879.
Αἰγύπτιος. vide v. *πλίνθοφορος*.
αἰδῶ. cf. v. *ἄγαλμα*.
Ἰίδος κυνῇ Ach. 357.
αἰδρυτος L 748.
αἰεῖν, intelligere, Pac. 986.
αἰέλουρος Ach. 828.
αἰὼν δῶν A 649.
αἰῶς dor. Ach. 706, L 1183.
αἰετός ἐν νεφέλῃσι A 903, 912, E 929. *αἰετοὶ πυρφόροι* A 1153.
αἰδέριος A 730, N 374.
αἰθεροδόμος A 1289. *αἰθέρ ἐξ ἑ- ρᾶ* Th. 1006.
Αἰθήρ N 265, 553.
αἰθέδς Th. 245.
αἰθήρ A 732.
αἰθρία media longa N 365.
αἶψα dor. Ach. 687, 790, E 201.
αἰνάλλειν E 211, Th. 827. f., E 48.
αἶψα E 210.

- αἷμα Eccl. 663. αἷμα βλέπειν A 1545.
αἷμα. ἰξ αἷματος, sanguineus, Eccl. 1054.
αἷματος πώτης E 198, 208.
αἷματος ταγῆς R 436.
αἷματος Pac. 946.
αἷμος E 684, L 1184.
αἰνίσσασθαι πρὸς τι A 895. τι εἰς τι E 1001.
αἰξ N 71.
Αἰωνιὸς V 861.
αἰόλος R 245. αἰόλος, obscurus, Th. 992.
αἰσας dor. Ach. 697.
αἰσιν lictorum Eccl. 262. τὰ σκέλη Eccl. 266. cf. Pac. 824. τὰς χειρας (in condicione) Eccl. 265. τινὰ P 71, A 1620. τινὰ μέγαν V 988. τί τινι, vendere alicui al., Pac. 1138. αἰσιν et αἰσασθαι τὸ ναυοῦν etc. A 803. αἰσασθαι Ach. 529, N 266, 276. αἰσάμενοι Eccl. 774. δόρον ἐπὶ τινι L 50. πόλεμον πρὸς τινὰ A 1098. cf. Ach. 860. αἰσασθαι, surgere, L. 506. τὴν σκευὴν Pac. 727. cf. vv. ἄνω et ῥόδιον.
αἰσιν. ἐλεῖ L 509. αἰσιν (per se dictum), capere, E 807. convincere, E 772. τινὰ f. E. 735. in foro V 1166, N 818. τινὰ τι (τὰ γόνατα) L 509. τινὰ τινος N 573. αἰσιν τινὰ θάμβος A 735. αἰσινσθαι, eligi, creari, A 752, Eccl. 247, N 564, 569. ἄρχειν Eccl. 715. λέγειν Ach. 460. αἰσινσθαι med. N 949. αἰσινσθαι ποιεῖν τι E 201. αἰσινσθαι sequente accus. cum inf. V 687.
αἰσινάτερος E 84.
αἰσινών Eccl. 625.
αἰσινονερότης Pac. 590.
αἰσινός. αἰσινὸν νόμῳ A 711. αἰσινὰ δρῶν τινὰ Eccl. 558. αἰσινὰ πάσχειν L 1023. αἰσινοῖς ἐξαράττειν N 1815. αἰσινός, deformis, Eccl. 618. sequ.
αἰσινός N 895.
αἰσινονεοθαί τινι E 1243, N 960.
αἰσινόνην φέρειν τινι Eccl. 483.
αἰσιν τινὰ τι V 300, Ach. 442. αἰσινεῖσθαι τι A 190, V 534.
αἰσιν ἔχειν (accusari) δρῶν τι V 491. αἰσινὰ προστιθέσθαι Pac. 607.
αἰσινσθαι Ach. 478, N 1870.
αἰσινεῖν Pac. 120.
αἰσινος, auctor, Th. 724. femin. P 543. οὐδὲν Pac. 594. τινός τι N 85, Ach. 283, 606. αἰσινος Eccl. 382, Th. 516. sequente accusat. cum infia. Ach. 572. αἰσινάτερος V 1059.
Αἰσινολοί f. E 79.
αἰσινίδιος Th. 126.
Αἰσινίμεια N 973.
αἰσινος Th. 431.
αἰσινονεός Pac. 1001, A 817.
αἰσινίση E 894, L 518. f. V 853.
αἰσινάματος N 283.
αἰσινσθαι V 935.
αἰσινσθαι N 484. P 244, V 521, 670. A 1529.
αἰσινός χρόνος P 244.
αἰσινάβλητος λόγος N 1178.
αἰσινος E 708.
Acestor V 1180, A 31.
acetum in nares sontium infusum R 581. acetum Sphettium P 715.
αἰσινος 851.
αἰσιν Pac. 430.
accentus mutatus nominum appellativorum, cum fiant propria, Th. 1105.
accusat. motum ad al. locum significans Th. 982. accus. pro ablat. in verbis συμμιγῆ βοὴν λαχόν Ἀπόλλω A 726. cf. A 766. pro dativo R 943, Pac. 54. pro nomin. N 145, 1070, 1103, 1136. accusat. temporis Pac. 1031, Ach. 23, A 105, E 305, 332, L 814, 899. Eccl. 949. accusat. vel nominat. absol. P 906.
αἰσινός A 870, L 786.
αἰσινος Pac. 879.
αἰσιν, flos al. rei f. Eccl. 720, P 256. (τοῦ καιροῦ.)
αἰσιν Th. 18.
αἰσινσταινεῖν A 1182.
αἰσινάστημα L 371.
αἰσινάστος P 1045, N 1291. in bonam partem acceptum R 322.
αἰσινονεοθαί ἐπὶ τι Eccl. 684.
αἰσινονεός A 73. τινός, al. rei conveniens, Ach. 404.
αἰσινονεός Pac. 531, L 527.
αἰσινος N 44.
αἰσινος ἀριστος N 514, κακὰ E 1164. τι κακῶς Th. 1097. τινός A 1116. cf. vv. κακῶς, πολλὰ καὶ κακὰ ἀν.
αἰσινος V 462.
αἰσιν Ach. 96.

ἀκρατής R 791.
ἀκρατίζεσθαι P 294.
ἀκρατος οἶνος; sive ἀκρατος E 85,
87, 105., Ach. 75, 1145, Eccl.
1120. ἄ. χοῦς οἶνον E 338.
ἀκράτολος E 41.
ἀκριβεῖς λόγοι N 130.
ἀκριβοῦν Eccl. 275. τι Eccl. 162.
ἀκριβῶς A 156, N 100.
ἀκρις Ach. 1046. sequ.
ἀκροᾶσθαι Eccl. 91, N 1288.
ἀκροατήριον, vel ἀκροατήρια, A 1133.
ἀκρον. ἐξ ἀκρον N 524.
ἀκρόπολις L 453. ἡ ἀκρόπολις τῆς
θεοῦ L 241.
ἀκρος Ach. 603. ἄκραν χεῖρα προ-
σφῆρειν τι L 409, 416. ἀκρος
extremus, E 49.
ἀκτινές ὀφθαλμῶν Pac. 719.
actores suis nominalibus appellati in
scena, ridiculi causa, Ach. 118.
ἀκωδάνιστος L 455.
ἀλάσματος Ach. 983. L 880.
ὁ ἀλάδματος A 1291.
ἀλαζονεία R 872, E 843.
ἀλαζονεύεσθαι A 778.
ἀλαζόνευμα Ach. 63, 87.
ἀλαζών Ach. 109, 135. etc.
ἀλαλαί ἢ παιήων L 1202.
ἀλαλαλαί A 1621.
ἀλαλάν, ἀλαλαί, A 878.
ἀλάμνος A 1291.
ἀλάσθαι A 868.
alati dei: vide v. dei.
ἀλγείν τι L 254, Pac. 237.
ἀλγῆσις dicta invidia Th. 146.
ἀλγιστον V 1080.
ἀλία, ἀλαινείν, Eccl. 538. sequ.
ἀλειν N 1300.
ἀλειψέσθαι med. N 809. τὸ σῶμα
Eccl. 63.
ἀλεκτρούρινα N 645. sequ. 828, 9.
ἀλεκτρούρας male scriptum pro ἀλέ-
κτροας N 1364.
ἀλέκτωρ, gallinaceus, N 645, 824,
1364, V 1431.
Alexander seu Paris. vid. v. δῶρα.
ἀλεξέλικος Pac. 410. V 1008.
ἀλεξίφανος Pac. 259, 269, 282.
ἀλετρίς L 604.
ἀλεωρή βελίων V 593.
ἀληθῶς Ach. 143, V 14, N 367.
ἀλαιετος A 822.
ἀλιμίδων Th. 304.
ἀλιμένος ἀβλαξ αἰθέρος A 1296.
ἀλιποτύτης A 471.
ἀλινδῆθρα R 857.

ARISTOPHANES IV.

ἀλίσκειν. ἀλῶναι f. P. 477. ἀλίσκειν
in foro V 859. ἀλίσκεσθαι cum
participio vel substantivo Pac.
1162.
ἀλιτεῖν Th. 77.
ἀλιτήριος E 416.
ἀλιτρία Ach. 854.
Alcaeus Th. 161.
Alcaei fragm. emend. A 1306., S.
Alcibiades R 1348, Ach. 671. balbus
V 44.
ἀλκυμος V 1021.
Alcmene A 532.
ἀλκυονίδες ἡμέραι A 1474.
ἀλκυών R 1238, 250, 294.
ἀλλὰ adhortantis Pac. 696. ἀλλὰ ἐμ-
φρατικῶν in apodosi Th. 340. ἀλλὰ,
igitur, Pac. 137. ἀλλὰ positum,
ut post negationem, 1265. ἀλλὰ,
saltem, Ach. 969, Th. 287, 395.
ἀλλὰ et ἄλλο confusa A 1478.
ἀλλὰ γὰρ V. 318. ἀλλ' εἰς Eccl.
495. ἀλλ' ἢ Pac. 459, E 726, 881.
ἀλλ' ἢ, sane, Ach. 1039. sequ.
ἀλλ' οὐδὲ μὴν pro ἀλλὰ μὴν οὐδὲ
P 369. ἀλλ' οὐν Ach. 555.
ἀλλαντοκώσις E 1130, 1134.
ἀλλαντοκώλης E 143. sequ.
ἀλλῆς Ach. 145, E 161, 201.
ἀλλαχῇ A 945.
ἀλλεσθαι L 82, N 145.
ἀλλῃ, alio, Eccl. 909.
ἀλλήλοισιν Pac. 865.
allium manducantes adulterae Th.
464. allium Tenium P 713. aliis
se ferientes pueri: vide v. por-
ris. allio et fabis vesci L 642.
ἄλλο γ' ἢ, nonne, N 1236.
ἄλλο τι N 417.
ἀλλοιόστροφον E 294. annot.
ἀλλόκοτος V 47. τιὸς V 71.
ἄλλος ἀντί τινος N 632. ἄλλος δι-
ctum πλεοναστικῶς Eccl. 587.
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλο A 1270.
ἀλλότριος. τᾶλλότρια πράττειν P 927.
ἀλλότρια σοφίζεσθαι E 291. ἄλ-
λοτρία πόλις A 1123. ἀλλότριος,
ξένος, P 235.
ἄλλως, alioqui, V 1306, L 252, Th.
158, 289. aliter, Eccl. 439, L 164.
ceterum, A 1369. ἄλλως cum sub-
stantivo conjunctum N 1154. ἄλ-
λως ἔξαπατᾶσθαι Ach. 114. ἄλ-
λως, frustra, E 11.
ἄλμῃ V 1456.
ἄλμυρά θάλασσα N 551.
ἀλοῶν Th. 2. f. R 149.

P

- ἀλκυών* V 819.
ἀλοῦ A 236.
Alope A 533.
ἄλοπος L 685. sequ.
ἄλουργις E 895.
ἄλυντος A 1438, E 977, L 814.
ἄλοχος L 1198.
ἄλς, ἄλς, Pac. 996. Ach. 715, N 1186, Eccl. 814. cf. v. *ἀτρυγέτος*.
ἄλσος Th. 1081.
ἄλυσιν V 111.
ἄλυνος L 376.
Alpheus fl. A 1031.
ἄλφειταιμοιβός A 466, Eccl. 423, N 619.
ἄλφειτας f. P 219. Pac. 603, N 176.
ἄλυνον P 802.
ἄλωσις L 1184.
ἄλωσις f. Pac. 989.
ἄλωσις f. V 1197.
ἄλωσις E 992, 994.
ἄλωσις f. Pac. 1101, Th. 1068.
ἄλ' ἀμφοῖν Pac. 1144. *ἄμα γινώμη* Th. 147, *ἄμα* — καὶ E 282. *ἄμα* τε V 246, *ἄμα* τὸ γῆρας, *ἄμα* ταῖς πολιταῖς, E 481, sequ.
Amazones L 633.
ἀμαθία V 1274.
ἀμαθὺς L 1043.
ἀμαλδύνεσθαι Pac. 373.
ἀμᾶν E 366.
ἀμαξίς N 837.
ἀμαξουργός E 430.
ἀμαρτάνειν, aberrare, Ach. 1093.
τι V 499, Pac. 632. in re amoris N 1039.
ἀμαρτία V 715, E 1243.
ἀμαρτωλὴ σοδοε Th. 1046.
ἀμαρνή ὄπκων A 854.
ἀμαρνώδης A 646.
ἄμαχος, ἀμαχόετος, L 253, 747.
ἄμβας Ach. 687.
ambiguitas verborum P 1079, Pac. 53.
ἀμβροσίαν λείπειν Pac. 793. *ἀμβροσία* f. Pac. 688.
ἀμβροσίας A 704, 1220.
ἀμβροτος A 1610, Th. 1085.
ἀμείατος Th. 987.
ἀμῆ dor. Ach. 714, L 95.
ἀμῆ (ἀνῆ) τινὶ vel περὶ τινὰ 1096, 1151.
ἀμῆλγειν et *ἀμῆλγειν* confusa E 311.
ἀμῆλ E 1101. et p.
ἀμῆλ N 403, 416 (*ἀμῆλ*), 476, 957, Eccl. 587.
ἀμῆλ L 815.
ἀμνησός A 647.
ἀμνηστος N 264.
ἄμη Pac. 299, 414, A 1055.
ἄμης P 995.
ἀμηγέπον Ach. 573.
ἀμηγανία A 450.
ἀμῆχανος E 705.
ἀμῆ dor. Ach. 850.
ἄμιλλα E 514.
ἄμιλλᾶσθαι Pac. 877.
ἄμιν dor. L 1207.
ἄμῖς R 507. et h.
Amipsias Com. R 14. vide *Meinekei* Quæst. scen. spec. 2. p. 42.
ἄμμε, ἄμμες, nom. et acc. plur. dor., L 1025, 1087.
ἄμμιν dor. L 1087.
Ammon A 588, 677.
ἀμμουῶν E 261.
ἄμνος f. Pac. 865.
ἄμνογινα χιτώνια L 150.
ἀμοργίς L 684, 686.
amorum nomina inscripta in muris vel arboribus Ach. 144.
ἄμουσος V 1034, Th. 158.
ἀμύλλοντι dor. L 1216.
ἀμύλιον Pac. 565, Ach. 476. *ἀμυλλίς* Ach. 933, A 300. *ἀμυλλός*, ὁ οἶνος ἐκ τῶν ἀμύλων Ach. 926.
ἀμυλουργός Pac. 190.
ἀμύχειν P 898. *ἀμύχεσθαι* ἐπ' ἀριστέρα, ἐπὶ δεξιᾷ, A 1447. *ἀμύχεσθαι* λευκόν: vide v. *λευκόν*.
ἀμκ. *ἀμύχεσθαι* τινὰ Eccl. 373.
ἀμύσειν, ἀμύσειν L 1082, R 1003, A 1003. *ἀμύσειν* Th. 164, Eccl. 331.
ἀμυκλᾶντος f. L 106.
Amyclæus Apollo L 1208.
ἄμυλος Pac. 1106, Ach. 1022.
ἀμυνάειν N 1268.
ἀμύνειν τινὰ E 222. *ἀμύνεσθαι* E 244, 246. τινὰ N 1365.
Amynias V 74, N 41, 665.
ἄμυνίας θυμός E 526.
ἀμυντίον L 620.
Amynon Eccl. 364.
ἀμυνίας γλώσσα N 1114.
ἀμυλ et *ἀναξ* voces proœmiornum dithyramb. N 577.
Amphidromia L 706.
ἀμφιδρόμιος τι Th. 92, 798.
ἀμφιδρόμιος A 1601.
Amphitheus Ach. 47.
ἀμφιθέλος R 637.
ἀμφιδόμος χιτὼν E 822.
ἀμφιδόμος τι Ach. 789.

- ἀμφιτετροβίζειν* A 237.
ἀμφιγαλκογάλαρος Ach. 1002.
Ἀμφίον A 1152.
ἀμφορείδιον Eccl. 1116.
ἀμφορεύς, ἀμφιφορεύς, P 803, N 1154.
ἀμωσγέπως Th. 400.
ἀν bis illatum in eodem membro orationis Th. 195, P 138. cum aor. E 528. mitigandae orationi inseruiens P 274, Ach. 820, V 6, 888, 908. morem seu consuetudinem significans R 901, P 978, Pac. 70, 213. etc. omissum apud indicativum R 453, 819, 1181, pro *ἐν* dor. L 935, Ach. 751. *ἀν* et *ἐν* confusa, ut videtur, A 280. *ἀν* et *ἐν* P 971. (vide v. diphthongus.) *ἀν* et *οὐν* V 6. *ἀν* et *ὦν* N 1085.
ἀνὰ distributivum R 516.
ἀναβάδην P 1119, Ach. 366, 377.
ἀναβαίνειν, ascendere in conclusionem, V 871, 910, 929, 943. *ἀναβαίνουσιν* dicti actores E 149.
ἀναβάλλεσθαι V 1091, 1094, 1111. etc. *τί τι*, voc. forensis, N 1094.
ἀναβιοῦν. ἀναβίωην, mortui votum ridiculum, R 177.
ἀναβλαστάνειν L 358.
ἀναβοῶν τινα N 220.
ἀναβορβορούειν Eccl. 432.
ἀναβορρῶται R 475, Pac. 1108, Ach. 943.
ἀναβρυσέειν E 554.
ἀνάγειν ἐπὶ σκέλος A 373. *ἐς φῶς* A 660.
ἀνάγεσθαι navigantium L 571.
ἀναγεύειν N 508.
ἀνάγκη, opus est, Eccl. 714, L 445.
ἀνάγκη μοῦστιν, Eccl. 1003, 1024.
ἀνάγκη τῆς φύσεως N 1038. cf. N 371. *ἀναγκαίως ἔχειν* Pac. 334, V 261.
ἀναγκύζειν, *μυκεν*, N 919.
ἀναγυρος L 68.
Ἀναγυροεντόθεν L 67.
ἀναδύνειν τινα *τινι* f. P 759.
ἀναδύειν f. R 1044.
ἀναδιδάσκουσιν τινα E 202.
ἀναδιδόσθαι Ach. 231, ubi vid. annot.
anadiplosis, sive conduplicatio, P 114.
ἀναζητεῖν L 26.
ἀναθαφθεῖν 752.
ἀναίθνια E 277, 309 etc.
- ἀναιδένεσθαι* πρὸς πᾶν E 871.
ἀναιδῶς Th. 493. etc.
ἀναιρεῖν, ἀναιρεῖσθαι, V 377, N 516. etc. *ἀναιρεῖσθαι τὰ ὄπλα* A 425.
ἀναισχυντεῖν L 433, Th. 668.
ἀναισχυντία Th. 662.
ἀναισχυντος Th. 498, 578, 606.
ἀνανάπτειν A 553.
ἀνακείσθαι ἐπὶ τινι A 602.
ἀνακηρύττειν P 581.
*ἀνακογγυλιδεῖν, ἀνασπῆν τὴν νόγ-
 ζην*, V 567.
ἀνακοινοῦν, ἀνακοινοῦσθαι, L 1103, N 460.
anacoluthon P 532.
ἀνακολπάζειν Th. 1104.
ἀνακράζειν Ach. 182. etc.
Anacreon Th. 160.
Anacreontes A 1269.
ἀνακροῦσθαι E 600, V 1267.
ἀνακροῦσιν. ἀνακρούσασθαι πρό-
 μνην V 390.
ἀνακρυῶν Ach. 633, P 300.
ἀνακρύπτειν, ἀνακρύπτεσθαι Th. 229, A 146.
ἀναλδῆς V 1010.
ἀναλίσκειν A 565.
ἀναλίσκειν E 852. *ἔπη* L 440. *ἀ-
 ναλίσκειν* f. Th. 1066.
ἀνάλλεσθαι Ach. 631.
ἀναλοῦν. ἀναλῶν A 854.
ἀναλόειν Pac. 995.
ἀναμασᾶσθαι f. V 752.
ἀναμάττειν N 655.
ἀναμειστοῦν R 1024.
ἀναμετρεῖν, ἀναμετρεῖσθαι, N 152, 208. *ἀναμετρεῖσθαι ἑαυτόν* A 945.
ἀναμνησθῆναι, ἀναμνήσθαι, Eccl. 550, Pac. 549, V 438.
ἀνανεύειν Ach. 576, L 126.
anantapodoton P 466, Th. 503.
ἀναξ βακχέος Aeschylus R 1191.
ἀναξ dictus deus Th. 127, P 434, A 735. *heros* V 789. cf. v. *δεσπότης*.
ἀναπαιδεύειν καλῶς E 1015.
ἀνάπαιστος A 651, E 467, 699.
ἀναπαύεσθαι P 1119.
ἀνάπαντα R 118.
ἀναπείρειν Ach. 945.
ἀναπιστήριος N 848.
ἀναπίμπειν Th. 552, 982.
ἀναπηγνύειν Eccl. 643.
ἀναπηδᾶν L 862, V 1007, Eccl. 427.
ἀναπιπλάναι τινα *τινος* f. Ach. 798. *inquinare*, N 963. *ἀναπι-
 πλάσθαι* V 877.

- ἀνακλάσκειν V 108.
 ἀνάκλειος Eccl. 1069.
 ἀνακνεῖν A 745.
 Ἀνακτορῇ N 606.
 ἀνακόνεικος E 341.
 ἀνακράττειν A 1501.
 ἀνακτάσθαι L 723.
 ἀνακτεροῦν, ἀνακτεροῦσθαι, f. A 409, 1334, 1338, 1340, 1344, L 625.
 ἀνακτίσθαι A 35. etc.
 ἀνακτονθάνεσθαι τινας Pac. 657.
 ἀνάκτοστος N 883.
 ἀναόληγναι ἐπη E 575.
 ἀναόλησθαι Pac. 70.
 ἀνάληψις Pac. 825.
 ἀνασείν βοην Ach. 320.
 ἀνασιγαλναι V 61.
 ἀνάσιμος Eccl. 935.
 ἀνασκοπεῖν Th. 633. ἀνασκοπεῖσθαι, rem expendere, Eccl. 827.
 ἀνασπᾶν τὰ μέτωπα E 580. τὰς σφῆς Ach. 999.
 ἀνάσπαστον ποιεῖν τινα V 373.
 ἀνασσα dicta dea Th. 122. ἀνασσα παράγους τοῦ ὕδατος L 656.
 ἀναστελλέσθαι ἀνω τὰ χιτῶνα Eccl. 269.
 ἀναστρέφειν ἐπὶ τι Th. 932.
 ἀνασχετός Ach. 583, Pac. 1091, E 1193, Eccl. 936.
 ἀνασώζεσθαι τὸ πρᾶγμα L 141.
 ἀνατείνειν L 229. τὸ ἐπὶ ἡ A 1159. χεῖρα A 595.
 ἀνατέλλειν dicta sidera N 730.
 ἀνατὶ Eccl. 1017.
 ἀνατιθέναι, committere, A 520. dedicare, E 789, P 840. τί τιμι N 1387.
 ἀνατλήναι Pac. 959.
 ἀνατρέπειν f. V 640. ἀνατρέπεσθαι ἐν τινι R 507.
 ἀνατρέβασθαι Ach. 1079.
 ἀνάτω P 718.
 ἀνατροβάζειν E 298.
 ἀναφαινέσθαι, comparere, V 124, E 881.
 ἀναφείρειν A 793, 1505.
 ἀναφείρεσθαι A 845.
 ἀναφλᾶν L 1025.
 Anaphlystius R 401. cf. Eccl. 976.
 ἀναφοβεῖν V 639.
 ἀνάφορον Eccl. 833, R 8.
 ἀναχάζειν E 590.
 ἀναχνοιαίνειν Ach. 746.
 ἀναχορεύειν Th. 940.
 ἀναχωρεῖν Pac. 909. et s.
 ἀνδάνειν E 512.
 ἀνδραγαθία P 191.
 ἀνδραποδιότης E 946, Th. 776.
 ἀνδράποδον A 498, Eccl. 593.
 ἀνδράριον Ach. 481.
 ἀνδρεία N 498.
 ἀνδρείος, ἀνδρειότερος, N 1015, Th. 797. et p. ἐν τῷ πολέμῳ Eccl. 679.
 ἀνδρειότατος, ἀνδρειοτάτη, Eccl. 517, L 518, 1034.
 ἀνδρείως Pac. 477, 696.
 ἀνδρεραστρία Th. 363.
 ἀνδρία E 268.
 ἀνδρίας Pac. 1095, A 1025.
 ἀνδρικὸς Ach. 653. etc. ἀνδρικώτερον Pac. 493.
 ἀνδρικῶς V 153. et s. ἀνδρικώτατα E 81. sequ., 422.
 ἀνδρίον Pac. 51.
 ἀνδροδάμαχος R 1195.
 Androcles V 1146.
 ἀνδρῶν Eccl. 676.
 ἀνυγίρειν A 205, 210.
 ἀνυμι f. N 1021.
 ἀνυῖν, ἀνύειν V 362.
 ἀνυκεῖν, edicere, V 1438, A 989, 1009. praeconis Ach. 11. ἀνυκεῖν τινα ποιεῖν τι Pac. 528.
 ἀνυλῖν Ach. 944.
 ἀνυκᾶς V 18.
 ἀνυκτός L 450. ἀνυκτὰ ἀκούειν Th. 530.
 ἀνυλῶειν R 780.
 ἀνυλκναι, ἀνυλκναι, V 546, Pac. 307, Ach. 647.
 ἀνυμᾶτης A 658.
 ἀνυρεσθαι Pac. 659, 709, Eccl. 57. τινα N 144, 156.
 ἀνυρπύζειν Pac. 558.
 ἀνυρεσθαι ἐς πόλιν L 845.
 ἀνυρωτᾶν L 454.
 ἀνύσιος E 1156.
 ἀνυερίσκειν A 352, V 1163.
 ἀνύειν κατὰ N 357. ἀν., celebrare, Th. 905. cum part. V 498. ἀνύεσθαι cum part. Th. 560, V 1287.
 ἀνυσχόμεν N 1305.
 ἀνυβᾶν πάλιν L 625.
 ἀνυθον Th. 456, N 950.
 ἀνυῆ alii substantivo junctum Th. 148, E 469, 1027, N 580, 1168, Ach. 639, 652, 658, 662, etc. ἀνυῆ βοιωτίας Ach. 867. ἀνυῆ Th. θωνός Ach. 648. ἀνυῆ pro ἀνυῆ λόγον ἄξιος L 494, E 179, 317, 1143, N 796. maritus, L 212, vir fortis, Ach. 77. ὁ δ. οὐρεῖ E 791.

- ἄνδρες of θεῶντοι Ach. 461. ἀν-
 δρῶν γενεαὶ A 583.
 ἀνδρῆν f. E 492, N 870, 931.
 ἀνδρεῖον boeot. Ach. 816.
 ἀνδρεμον Ach. 980.
 ἀνδρῆς A 1005.
 ἀνδρος f. E 375. ἀνδρος σῶφρον N
 998.
 ἀνδρῶς οἶνος R 1086, P 803.
 ἀνδραγεύειν L 319.
 ἀνδρακὶ f. dictum pro omni facul-
 tate E 729.
 ἀνδρακίζειν Pac. 1056.
 ἀνδρῆν N 921.
 ἀνδρῆν V 1040, 1066.
 ἀνδρακάριον P 412.
 ἀνδρακίονος V 1138.
 ἀνδρακίον Pac. 263.
 ἀνδρακίονος Pac. 715.
 ἀνδρακός dicta mulier Ach. 729.
 ὁ ἀνδρακός dictus vir praesens
 N 1292. ἀνδρακός, homo vilis,
 P 68. ἀνδρακός ὄρνις A 170.
 ἀνδρακός E 732. objurgantis P
 356. annot., Ach. 430.
 ἀνδρακῆται P 975. annot.
 ἀνδρῶν porrecta media E 834. (con-
 tra est Pac. 728.) ἀνδρῶν L 557.
 ἀνδρῶς P 557.
 ἀνδρῶν κύνδον σοφίας N 926.
 ἀνδρῶν τινά V 441. τινός Pac.
 818.
 ἀνδρῶς N 125.
 ἀνδρῶν τινά εἰς τι Eccl. 740.
 ἀνδρῶν, ἀ. ὁρῶν, Th. 355,
 610. ἀνδρῶν dietae umbrae
 Eccl. 1068.
 Aneylion V 1846.
 annulus magicus P 880.
 ἀνόητα N 411.
 ἀνόητως E 507. et s.
 ἀνοία E 477.
 ἀνοικίζειν, ἀνοικίζεσθαι, A 1248,
 Pac. 207.
 ἀνοικοδομεῖν Pac. 100.
 ἀνοικτος Th. 964.
 ἀνομακῶσα Th. 976.
 ἀνόμοιος Ach. 1074.
 ἀνομοσύνη E 294. annot.
 ἀνόνητον ἄγαλμα V 309.
 ἀνοργίατος L 831.
 ἀνοργαλίζειν f. E 1232.
 ἀνοργεῖν A 576, Pac. 365.
 ἀνόσιος Th. 634, 643, A 321, 326.
 ἀνοσιος Ach. 691.
 anus ebria in comœdiis N 540.
 ἀνταγωνιστής V 1388.
 ἀντάγειν Eccl. 887.
 ἀνταγορεύειν L 497.
 ἀνταμείβεσθαι τινά τι Th. 680.
 ἀνταναδιδόναι V 663.
 ἀνταποδιδόναι Th. 1164.
 ἀνταποκτείνειν Ach. 299.
 ἀνταποκαρθεῖν N 290.
 ἀνταρκεῖν E 502.
 ἀνταρκεῖς κόραι Th. 860.
 ἀνταρκεῖν V 1264.
 ἀνταρκεῖν Ach. 721.
 ἀνταρκεῖν P 482, N 1364. et s.
 ἀνταρκεῖν L 614.
 ἀνταρκεῖν Ach. 491.
 ἀνταρκεῖν ἑαυτὸν τινι R 982.
 ἀνταρκεῖν Ach. 218.
 ἀνταρκεῖς E 679.
 ἀνταρκεῖν πρός τι Ach. 657.
 ἀνταρκεῖν, ἀνταρκεῖν, Pac. 724, L 895.
 ἀνταρκεῖν τινος L 161, Ach.
 1051.
 ἀνταρκεῖν Th. 1086.
 ἀνταρκεῖν αἰτίας Ach. 266. ἀνταρ-
 κεῖν in re comparata E 348. rei
 al. gratia Pac. 554. πρότερον ἀ.
 τινος Eccl. 920. ἀνταρκεῖν P 430,
 886, Eccl. 17.
 ἀνταρκεῖν E 713.
 * ἀνταρκεῖν E 713. annot.
 ἀνταρκεῖν τινά Pac. 740, 819, E
 616.
 ἀνταρκεῖν, defensio in foro, N 461.
 ἀνταρκεῖν V 1359.
 ἀνταρκεῖν N 752.
 ἀνταρκεῖν τι ἀνταρκεῖν Pac. 1162.
 Antitheus Th. 856.
 ἀνταρκεῖν P 779, Ach. 212, E
 847.
 ἀνταρκεῖν, prorsus, P 324, L 995,
 Eccl. 338. statim, Eccl. 282.
 ἀνταρκεῖν Pac. 580.
 ἀνταρκεῖν τινος R 730, Th.
 241.
 ἀνταρκεῖν, vicissim dicere, L 747.
 et s. πρός τι N 861.
 ἀνταρκεῖν Pac. 468.
 ἀνταρκεῖν R 831, V 524, N 815.
 ἀνταρκεῖν R 728.
 ἀνταρκεῖν N 1124.
 ἀνταρκεῖν V 1401.
 Antimachi N 990.
 Antimachus, choragus tenax, Ach.
 1080.
 ἀνταρκεῖν Th. 338.
 ἀνταρκεῖν τι Th. 17.
 ἀνταρκεῖν L 752.
 ἀνταρκεῖν Th. 780.

- ἀντίπαλος* V 1015, Pac. 703. *ἀντίπαλοι* *χοροί* E 483.
antiptosis P 200, V 135.
 antiquum tempus, antiqui mores, Eccl. 183. seqq., 215. seqq., N 930. seqq.
ἀντισιαπῆν L 498.
ἀντισπῆν Pac. 472.
ἀντισπασμός L 900.
 Antisthenes, medicus, Eccl. 365, 806.
ἀντίτεχνος R 769.
ἀντιτιθέναι *πρός* *ἐκαστον* Th. 760. *τινά* *τινι* E 337.
ἀντιτυμωρίσθαι Pac. 598.
ἀντιτύπτειν N 1361.
ἀντιφερῆν *τινι* E 764.
 Antiphon V 1224, 1254.
ἀντιχειροτονεῖν Eccl. 422.
ἀντιφαίλειν A 220.
ἀντίλα E 408. f. Pac. 17, 18.
ἀντονομαίειν Th. 55.
ἀντρον A 1009, Th. 961.
ἐν τῷ ὄδῳ Th. 997.
ἀντωμοδία V 528, 1006.
ἀνύειν cum participio V 1127, A 243.
ἀνύσας, *ἀνύσαντες*, *ἀνύσαντες*, P 345, 643, Pac. 275, 807, Ach. 535.
ἀν. τι V 202, E 71, 119. etc. *ἀνύσθαι* med. P 196.
ἀνυπόδυνος V 565.
ἀνυπόδετος N 103, 357.
ἀνύκειν V 30. S.
ἀνω αἰρεσθαι Eccl. 1170. *ἐάνω πράγματα* A 1392. *ἀνω καὶ κάτω* E 809, Th. 614. *ἀνω κάτω* A 3, L 659. *ἀνω φράζειν* *π* A 50.
ἀνω χαίρειν A 51, 1545, N 172.
ἀνωθεν *τινος* Ach. 399, A 1407.
ἀνωρόματος A 1584.
ἀνώρυπος L 787.
ἀξιος, *εὐωνος*, E 594, 621, 835. seqq., V 476. *θανάτου* Eccl. 187. *πολλοῦ* *τινι* P 873. *πολλῶν*: vide v. π. *ἀξ. δ.* *τινά* *τινος* N 462, Ach. 598. *τριωβόλου* P 126. *ἀξιον* *ζῆν* N 1887, A 522. *ἀξιον. δ. τινα*, A 1076, Ach. 8, 286, E 568, 573. *τινός* de pretio N 1004. cf. A 750. *ἀξια* *τῆς γῆς* V 680.
ἀξιοῦν, *dignum habere*, E 182. *τινά* *τινος* E 283, 822. *velle*, P 259, 927, 1076.
ἀξιόχρεος Eccl. 1062.
ἀξόμφορος Th. 138.
ἀξύνετος A 431.
ἀξύνετατος N 1309.
δοιδή. v. ὕμνος.
acristus *morem seu consuetudinem significans* P 238, L 17. seqq., 1157. *praesenti similis significatione* E 642. seqq., N 174, 1189.
ἀπάγειν. ἀπάγας Pac. 678. *ἀπάγε* Pac. 975. *ἀπάγειν*, *amovere*, N 216. *τὸν πόρον* V 676, Ach. 608.
ἀπαγορεύειν Ach. 169. cum alio infn. Th. 748.
ἀπάγγειν Pac. 745. f. V 655. *ἀπάγγεσθαι* N 756. f. N 956.
ἀπαίδευτος V 1142.
ἀπαιδριάζειν A 1387.
ἀπαδίημα N 705.
ἀπαίρειν, *abire*, Eccl. 818.
ἀπαρτεῖν *τί* *τινα* A 528.
ἀπαλός A 633, Eccl. 899. *mitis*, Pac. 348. *ἐμβαλλεῖν* *ἀπαλὴν* *χεῖρα* V 532.
ἀπαλλάττειν *καλῶς* *τινος* Pac. 567. *τινά* *τινος* P 115, Pac. 850. *ἀπαλλάττεσθαι* *ἐκόντα*, *verbum fori*, N 1145. *πραγμαίων* Ach. 712.
ἀπαρῶναι V 575.
ἀπανθεῖν f. Eccl. 1118.
ἀπανθηαυξάν A 1431, R 471.
ἀπαντῆν *εἰς* *τι* L 393. *ἐνθάδε* L 13.
ἀπαντῆν f. Pac. 870.
ἀπαξάπας P 111, 755, Pac. 520. et s.
ἀπακαῖ, *φρὺ* V 305.
ἀπαργματα Pac. 978.
ἀπας. ἀπας *posteriore longa*, ut videtur, Ach. 936. *ἀπας* *κύνδυνος* N 929. *ἀπας* *κυνδόν* Ach. 856.
ἀπαντα, πάντως, N 1367.
ἀπαράμιτος L 270.
ἀπαρτι P 384.
ἀπαρυστέον f. E 858.
ἀπαρχεσθαι Pac. 978, Ach. 230.
Apaturia, festum, Ach. 146, Th. 525.
ἀπανθῆν E 988.
ἀπείδεσθαι A 26.
ἀπειλὴν *ἐπος* Ach. 301.
ἀπειναι *ἐπὶ* *τινός* L 100, 108.
ἀπειπεῖν Pac. 306, A 530.
ἀπειργεῖν f. V 456.
ἀπειρολεχθῆν Th. 118.
ἀπειρός *τινος* Eccl. 258.
ἀπειρῶν A 655.
ἀπερ Ach. 685, L 84. et s.
ἀπέραντος N 387.
ἀπεργάζεσθαι A 1064.
ἀπέρειν L 165.
ἀπεριδύλητος *active* R 792.
ἀπεριμερίτως N 136.

- ἀπέρχων*. *ἀπέρχης* Pac. 1222, Eccl. 169.
ἀπεροθρίων N 1165.
ἀπεργεῖσθαι Th. 674.
ἀπεργάσασθαι P 906.
ἀπέρχασθαι τι *τι* L 649.
ἀπέρχων f. R 896.
ἀπηναιστής A 110.
ἀπηνής N 942.
ἀπιστοῦν Eccl. 775.
ἀπιστία. *οὐδὲ ἀπιστίας* Ach. 725.
ἀπλὸς *τρόπος* Eccl. 232.
ἀπλός, *tere*, Ach. 820. *ἀ. ποιῶν* *τι* V 516.
ἀπλοτος Pac. 722.
ἀπ' ἀρχῆς V 996, E 309. *ἀπὸ δευ-
κροτοῦ* V 109. *ἀπ' Ἰωνίας* Eccl. 914. *ἀπὸ μέσων νυκτῶν* V 218.
οἱ ἀπὸ δαίμωνος Eccl. 694. *ἀπ' οὐρανοῦ* Pac. 761. *ἀπο πόλεος* *χρόνου* A 849. *ἀπὸ σμικρῆς* *δαπάνης* E 500. *ἀπὸ σμικροῦ* P 373. *ἀπὸ τινος*, *per sive propter al.*, A 151, R 1136. *sequ.*, E 737. *ἀπὸ τινος διδάσκειν* *τι* N 379. *τροχὸν ἔλαθεις ἀπὸ νεφελῆς* *φύ-
ρης* Eccl. 4.
ἀποβάλλεσθαι pro act. Eccl. 903.
ἀποβιβάζειν V 1122
ἀποβλέπειν εἰς *τι* Ach. 32. *πρὸς* *τινα*, *intueri aliquem, eincn ge-
rade anschcn*, Ach. 269. *ἀποβλέ-
πεσθαι* Eccl. 726.
ἀποβλέπτειν f. A 473.
ἀποβολιμαῖος Pac. 642.
ἀποβόσκασθαι A 981. f. A 704.
ἀποδαίρειν V 1239.
ἀποδακνύειν V 949.
ἀποδεικνύναι, *docere*, L 530.
ἀποδίδειν L 688. *sequ.*, 888.
ἀποδμεῖν f. E 1029.
ἀποδιδόναι, *reddere*, N 715, A 455, Pac. 725. (*χάριν*) *solvere*, V 1087, R 1171, P 1027. *vendere*, A 559.
ἀποδίδεσθαι, *vendere*, A 17, Ach. 772, V 169, 172.
ἀποδιδῶναι ἑαυτὸν N 1245.
ἀποδόμεν dor. L 1088.
apodosis omitta N 69. *sequ.*
Ἀποδραστηρικτῆς V 185.
ἀποδοῦναι, *spoliare*, Eccl. 668, 670, A 673. *ἀποδοῦσθαι* *τι* V 1081, 1118.
ἀποδοῦναι A 862, 873, L 1099. *τοῦς ἀναπαύουσιν* Ach. 592.
ἀποθραύειν *τινός* f. N 965.
ἀποθραύειν f. Ach. 158.
ἀποιός *τινός* L 546.
ἀποιμάζειν Eccl. 391.
ἀποιῶν dor. Ach. 734.
ἀποκαθαίρειν Pac. 1104, 1129.
ἀποκαλεῖν, *interdicere*, A 1167. *nota.*
ἀποκαλεῖσθαι med. N 809.
ἀπονεκώφαιος dor. L 936.
ἀπένιος E 20.
ἀπουρίζειν. *ἀπύειν* Ach. 816.
ἀπουλείν *τὰς δούρας* V 327. *τῇ θόρῃ* Eccl. 419. *τινὶ* A 1167.
τινὶ *τινός* L 396.
ἀπολύειν *ὄνειρον* R 1263. (*Pers.* Sat. 2, 16. *et noctem suminis pur-
gas.*)
ἀποκναῖν V 650, Eccl. 1084.
ἀποκνισμα f. Pac. 743.
ἀποκοιμάσθαι V 213.
ἀποκορῶναι Ach. 425.
ἀπολαμβάνεσθαι, *recipere*, N 1095.
ἀπολάμπειν f. A 934.
ἀπολαμπειν *τινός* f. N 785.
ἀπολαύειν *cum part.* A 1265. *τινός* *sensu male* Th. 952.
ἀπολίγειν, *soligere* L 540, V 566.
ἀπολέπειν f. A 638.
ἀπολιβαίνειν f. A 1362.
ἀπολιγνύναι Ach. 999.
ἀπολίεσθαι L 639.
ἀπολιταργίζειν N 1202.
Apollo ἀποτρόπαιος A 61, P 355. cf. 434, 850, Pac. 16. *Apollo* *ἱατροῦ*, *seu παιῶν*, P 11, Pac. 440, A 558. *Jovis minister* A 491. *Apollinis pythii coronae* P 38. *laurus* P 213.
ἀπολλύναι f., *enicare*, V 1398, Eccl. 775. *τινὰ* *περὶ κλεψύδρων* Ach. 652.
ἀπόλλυσθαι f. Pac. 850. *et pas-
sim.* f. *et ironica* Ach. 71.
ἀπολογισθαι V 747, 785.
ἀπολούειν (*ἀπύειν*) V 118.
ἀπολύειν f. V 549. *reum absolvere*, V 954, 958, 966. f. Pac. 13.
ἀπομαγδαλία E 386. *sequ.*
ἀπομάττεσθαι f. R 980. *ἀ. τινός* E 768.
ἀπομερηγίζειν V 5.
ἀπομύσσειν *τι* *τοῦς θεοῦς* N 1181.
ἀπομοργύναι Ach. 653. *ἀπομοργν-
εσθαι* *τὴν ὀργὴν* V 538.
ἀπομόντεσθαι E 850.
ἀπονέμεσθαι A 1190.
ἀπονίζειν V 586.
ἀποπύειν Eccl. 418, V 1176. *ἀπο-
νίπτεσθαι* A 1073.
ἀπονίπτειν Ach. 581.

- ἀπονοχίζειν τί τινα E 655.
 ἀποξυρίν Th. 214.
 ἀποκατεῖσθαι P 1180.
 ἀποκατηγείον Eccl. 325.
 ἀπόκατος Ach. 81.
 ἀποκειράσθαι N 465.
 ἀποκτείνω A 1066.
 ἀποκτείνω A 745, V 385.
 ἀποκτεῖσθαι, ἀποκτείνω, Pac. 1049, A 90, 1266.
 ἀποκλήκτος τὰς γνάθους V 914.
 ἀποκλίτεσθαι Ach. 211.
 ἀποκνίγειν E 833, et s.
 ἀποκονεῖν τι Th. 244.
 ἀποκτείνω Pac. 506.
 ἀπόκτυστος E 1173.
 ἀποκυνδαρίζειν E 643.
 ἀποκυντίζειν L 205.
 ἀπορεῖν cum infm. V 568. ὑπό τι-
 νος A 449.
 ἀπορος N 608, V 1415.
 ἀπόρρητος, Eccl. 12, Th. 339. ἀ-
 πόρρητα, τὰ ἀπειρημένα ἐξαγ-
 σθαι, R 348, E 282. ἀπόρρη-
 τή Eccl. 441. ἀπόρρητον pro ἀ-
 πόρρητος E 597.
 ἀπορρίπτειν τινὰ αἰσχροῦς Pac. 591.
 ἀπορρώξ 'Εριννός, ein Stück von
 einer Furie, L 749.
 ἀποσβεσθῆναι L 281.
 ἀποσεῖν N 285. ἀποσεῖσθαι τι f.
 L 626.
 ἀποσεμνύσθαι R 659, 786.
 ἀποσκήναι V 160.
 ἀποσοβεῖν (τοὺς ῥήτορας) E 60, V
 449. neutr. A 957.
 ἀποσπᾶν f. R 777.
 ἀποσποδεῖν τι f. A 8.
 ἀποστατεῖν φίλων A 308.
 ἀποστρεφτικός νοῦς N 704. ἀπ. τι-
 νος N 723.
 ἀποστρεφτός N 706.
 ἀποστρεγγίζειν E 536.
 ἀποστρέφειν δίκην N 752. τὰς χε-
 ρὰς τινος L 428. τὸν ὦμον in
 lucta E 265. ἀποστρέφεσθαι τινα
 Pac. 647.
 apostrophus neglectus R 640. annot.
 in fine versus P 716. et s.
 ἀποσυνάζειν f. E 259.
 ἀποσφάττειν Th. 708, 711.
 ἀποσχίζειν τινὰ τοῦ λόγου, alicujus
 sermonem interrumpere, N 1345.
 ἀποτεινίζειν A 1456.
 ἀποτίμνειν E 1108.
 ἀποτίλλειν L 542, Th 557.
 ἀποτίνειν ἀργύριον V 1209. cf.
 1221. ἀποτίνεσθαι, ulcisci, Th.
 646.
 Ἀποτρόπαιος per se dictus E 1195.
 ἀποφάγειν E 463.
 ἀποφαίνειν, demonstrare, probare,
 Eccl. 567, P 464, N 1276.
 ἀποφείρειν, recipere, Eccl. 448.
 ἀποφύγειν. ἀποφύγεσθαι A 860.
 ἀποφύγειν, ἀπ. δίκην, absolvi,
 V 557, N 1106. cf. v. φεύγειν.
 ἀπόφρυνξ V 586, 540, 614. δίκης
 N 847.
 ἀποφρύνειν V 323.
 ἀποχαλᾶν f. N 738.
 ἀποχειροτονεῖσθαι Pac. 631.
 ἀποζηροῦν Pac. 989.
 ἀποχορᾶν P 480.
 ἀπόχρη A 1483.
 ἀποφᾶν Pac. 1142, L 968. ἀποφά-
 σθαι E 528.
 ἀποφίλοσθαι Th. 505.
 ἀποφωλίζειν Ach. 161, 557.
 ἀπακαὶ παπαιδὲ V 235.
 ἀπαγαγούσῃ N 975.
 ἀπαργύμων V 1007, E 263. ἀπρ.
 τόπος A 44.
 ἀπροσδόκητος L 327.
 ἀπταιν τὸ πῦρ ἀπὸ τινος N 744.
 ἀπτεσθαι, accendere, Th. 622.
 ἀπτεσθαι τινι pro τινος Eccl. 581.
 ἀπτεσθαι τινος μόνον τῷ δακτύ-
 λῳ L 340. ἀπτεσθαι φρεσίν E
 1125.
 ἀπτήν A 648.
 ἀπύειν E 939.
 ἀπώθειν τινος Ach. 415. ἀπ. f.
 Pac. 750.
 ἀπώθειν P 669, A 1094.
 ἀπώτρω N 747.
 aqua, praesertim marina, apta ad
 lustrandum, P 651. aquam biben-
 tes studiosi E 833.
 ἀρα ironicum P 652. post γὰρ in
 interrog. Eccl. 91.
 ἀρα affirmato A 1562. nonne, A 161.
 ἀρα et s' 'ρα confusa Ach. 761.
 ἀράσθαι Th. 330.
 ἀράττειν τὴν θύραν Eccl. 972.
 ἀργαλῖος L 713 etc ἀργαλῖον ὡς
 σοφόν V 1232.
 Ἀργείος ἀμαθῆς Eccl. 201.
 ἀργύλοφος f. V 642.
 argentifodinae laurioticae R 674. not.,
 A 1016.
 ἀργῆς κεραννός A 1608.

- Arginussae insulae R 33. annot. 191, 1131.
 Argivi E 432. potentes P 597.
 Argos E 431.
 ἀργός feminis junctum N 53, Eccl. 880.
 ἀργυρίδιον A 1502, L 981.
 ἀργύριον λαβών, mercede, Eccl. 305.
 ἀργυρολόγος (ναῦς) E 987.
 ἀργυρος Eccl. 822.
 ἀρδιν L 358. τὸν νοῦν E 96. ἀρδεσθαι N 280.
 ἀρδην Th. 273.
 ἄρειος νεοττός A 788.
 ἀρίσκειν τινα V 745. et s. τινα V. 787.
 ἀρετὴ φρόνιμος L 514. ἀρετῆς ἐναι L. 510.
 ἀρήγειν L 472, Th. 656, L 288, 432.
 ἀρῆν. v. ἀρνεῖν.
 ἀρθρον V 1435.
 ἀριζήλωτος E 1217.
 ἀριθμῶν τοὺς ἐναντίους E 525.
 ἀριθμὸς media brevi P 533. ἀριθμός, vulgus, N 1154. τὸν ἀριθμὸν A 1156.
 ἀριστερός Pac. 334. vide v. ἀμπίχσθαι.
 Aristides E 1213.
 ἀριστεῖν A 624. τινα f. E 500.
 Aristogitonis statua L 595.
 ἀριστοκρατεῖσθαι A 125.
 Aristocrates A 126.
 Ἀριστομάχη Th. 764.
 ἀριστος ἀνὴρ ψυχὴν N 1011. cf. Pac. 639, E 423. ἀριστος περὶ τι E 813.
 ἀριστα, optime, E 635, Th. 293.
 — 294. ἀκούειν. vide v. ἀκ. ἀρ. ἔχειν Th. 259. πολὺ μὲν οὖν ἀριστα που Eccl. 111.
 Aristophanes calvus Pac. 730. seqq. hand melior nonnunquam aliis Comicia, Pac. 149. ejus Convivantes, N 514. fabularum classes 3 R 140. Pluti duplex editio P 115.
 Aristophanes gramm. emendatus annot. 4. ad argum. Pluti.
 Aristophon emendatus. vide v. δηδέ.
 Aristyllus P 312, Eccl. 647.
 Aripheades Pac. 818. et s.
 Arcadia E 744, 747.
 ἀρκτος L 605.
 ἄρκος k 734.
 arma oppignerata P 446.
 ἀρμάμαξα Ach. 70.
 ἀρματωλία Pac. 403.
 Ἀρμόδιος, canticum de Harmodio, Ach. 919, 1023.
 ἀρμόζειν V 840, A 538. τινα Th. 259, 262.
 ἀρμονία διαχάσκουσα E 495. ἀρμονίαν χυμίζειν Th. 161. cf. v. ἐντελεῖν.
 ἀρμόττειν, instituire, erudire, E 909, 1124.
 ἀρνακίς N 706.
 ἀρνός f. V 550.
 ἄρουρα R 1461.
 ἀρουραῖος R. 793.
 ἀρπάζεσθαι med. Eccl. 866, Pac. 1041.
 ἀρπαλέως L 313.
 ἄρπαξ E 137, N. 345.
 ἀρπυια Pac. 754.
 ἀρόγητως ἔχειν L 182.
 ἀρόγην L 697, Eccl. 547. ἀρόγεια (nomina masculini generis) N 689. seqq.
 ἀρόγητα ἱερὰ N 298.
 ἀρόγιος A 1210.
 ἀρόγηφορεῖν L 603.
 ἄρσην βοά Th. 124.
 Ἄραμι dor. L 1179.
 Ἀραμίτιον dor. L. 1171.
 ἀράν Pac. 1158.
 Artemisia, Mausoli uxor, L 630. nomen fictum, Th. 1130.
 Artemon Ach. 801.
 ἀρτι, modo, Pac. 643. etc.
 ἀρτιάζειν P 812.
 articuli neglectus R 27. annot. usus anceps A 118, Th. 874. peculiaris in verbis τῷ κομπολόγῳ, τῷ ξυμποσίῳ, V 1143, 1214. articulus extreme versu Eccl. 452. omisus in verbo σοφὸν L 512. in voce ἀνδρες L. 152, 157. παρελκόντως positus R 68. pro τίς poni visus Ach. 381.
 ἀροπαῖς T. 238.
 ἄρτος ἀπὸ χοίριος L 1129.
 ἀρύβαλλος E 1010.
 ἀρύστιχος V 824.
 ἀρύταινα E 1007.
 ἀρχαῖα φρονεῖν N 794.
 ἀρχαιομελεῖσθαι φρονιχῆρατος? V 220.
 ἀρχαῖον, sora, Kapital, N 1111.
 ἀρχαῖος f. V 1287, P 319, et s. καθίστασθαι ἐς τὰρχαῖα E 1275. ἀρχαῖότερος A 444.
 Archodemus R 394, 550.
 ἀρχεῖν ἀλῶν Ach. 715, ἀρχεῖν ἀρχὴν V 535. 597, A 483. ἀρχεῖν

- cum participio Pac. 572. τινός Pac. 586, dictum de iudiciis et magistratibus P 913, Eccl. 554. ἄρχειν dictus praetor Athen. κατ' ἐξοχὴν Eccl. 304. ἄρχειν τῆς Ἑλλάδος Pac. 1005. ἄρχειν τι L 689. τινός A 186. τινός τινι Pac. 423. τῶν ἀπάντων V 503.
- ἀρχίλας E 164.
- Archenomus R 1425.
- Archepolemus E 740.
- ἀρχή, imperium, Eccl. 515. magistratus, L 542, V 565. ἀρχή τῶν δικαστῶν V 526. ἐπέχειν ταῖς ἀρχαῖς L 460.
- ἀρχηγέτης L 604.
- ἀρχίδιον A 1021.
- Archilochi versus Pac. 1209.
- ὁ ἀρχων V 302. et s.
- ἀρχωγή R 1196.
- ἀρώματα Pac. 1075.
- ἀρωαῖος dor. Ach. 717.
- ἀσλαμίνιος R 204.
- Ἀσάνα dor. L 913, 1209.
- Ἀσαναῖοι dor. L 170, 1165, 1170.
- ἀσAPHῆ R 1058.
- ἀσβολος Th. 244.
- ἀσβλῶς P 556.
- ἀσθενεῖν Pac. 603. et s.
- Ἀσιὰς, lyra, Th. 119.
- ἀσκαλαβώτης N 170.
- ἀσκάτης N 612.
- ἀσκαρδάμντος E 288.
- ἀσκειν λαλίαν. vide v. λαλ. ἀσκ.
- ἀσκητος Eccl. 259.
- ἀσκητινός L 1011.
- ἀσκίδιον Eccl. 306.
- ἀσκός Κτησυφώντος Ach. 940.
- ἀσκαλιάζειν P 1125.
- ἀσκαμα Ach. 97, R 350.
- Ascondas V 1150.
- ἄσμα N 935.
- ἄσματοκάμπτῃς N 327.
- ἀσκάζεσθαι P 738, Eccl. 967.
- Aspasia Ach. 491.
- ἀσπερ et ἄσπερ confusa L 1090.
- ἀσπιδαποβλής V 570.
- ἀσπίς. ἐμφετέγειν τὴν ἀσπίδα Pac. 336. ἀσπίδα λαμβάνειν L 52. ἀσπίδες dicti ordines militum L 272.
- ἀσσον ἀνδρῶν ἐργασθαι E 1194.
- ἀστέδμητος A 170.
- ἀστέλιος. ἀστέλιον λέγειν N 204. ἀστέλιον ironice dictum N 1027.
- ἀστεώτατος E 501.
- ἀστενακσι Eccl. 468.
- ἀστίον N 1156.
- ἀστεροειδέα πᾶσι αἰθέριος Th. 1005.
- ἀστεροπή A 1607, 1609.
- ἀστή Th. 508.
- ἀστήρ. cf. v. πυρφόρος.
- ἀστός L 600, A 32, 34.
- ἀστράγαλος V 295.
- ἀστραπή N 565.
- ἀστραπήφορεῖν Pac. 686.
- ἀστράπτειν f. V 600, Ach. 495.
- ἀστεραῖα Pac. 506, E 415.
- ἀστράντος V 1076.
- ἀστρον. ἄστρο κατὰ τὸν οὐρανόν Eccl. 83.
- ἀστρονομία N 194.
- ἀστρονομία N 201.
- ἀστρ N 47. et s.
- asyndeton enumerantium plura unius generis R 157. ἐκτελεγγιτικόν A 829, Th. 614, R 1359. annot., Ach. 406, 495.
- ἀσύντος Th. 433.
- ἀσφάλεια A 289.
- ἀσφαλῆς A 311, 1376.
- ἀσφαλιῶς Eccl. 479.
- ἀταρ E 111, Ach. 378.
- ἀταται R 57.
- ἀταυρώτη L 217.
- ἄτα Pac. 590, A 75, 281.
- ἄτα dor. L 1215.
- ἄταχτος Th. 984.
- ἀτμάματος A 171.
- ἀτανῆς V 699.
- ἀτεράμων Ach. 181, V 699.
- ἀτερος pro ἔτερος dor. Ach. 768, 9.
- ἀτεχνῶς, ἀληθῶς, N 402. et s.
- ἀτηρόματος V 1252.
- ἀτμία R 648. ann. cf. Ach. 482.
- ἀτιμος Ach. 482, A 167.
- ἀτιμοῦν Pac. 707.
- ἀτμός N 451.
- ἀτομία Ach. 322.
- ἀτοπος A 272, 1113, Eccl. 952.
- ἀτρακτος L 532, 535.
- ἀτρακός N 78, A 22.
- ἀτράμα, ἀνέμας, E 24, Ach. 808, N 384. ἀτρ. ἔχων N 261. ἐαντὸν Th. 229.
- ἀτρυγέτος δῖς V 1460. cf. A 1234.
- ἄττα V 55, N 611. cf. v. πᾶς ἄττα.
- ἄττα Pac. 417, 618, E 1160.
- ἀτταγῶς Ach. 822, V 257, A 248, 293.
- ἄτταται N 684, Ach. 1110. ἀτταται, ἁτταται, Th. 222. ἀττατατατά Ach. 1115.
- atticismus in verbis ἡμέτερος κέρδη τῶν σοφῶν N 1153.

- Ἀρτιών Pac. 214.
 Ἀρτιός. Ἀρτιὰλ dictae. feminae cunctantes L 56. Ἀρτιὸν V 1036.
 Ἀρτιὸν ἡρώων N 209. cf. v. βλί-
 πος Ἀρτιόν.
 attractio in verbis νεανίας δ' οἶον
 οὐ διαδεσφαιότας Ach. 556.
 ἄρτιον E 451, V 120, N 1248.
 Ἀδαίου λῆθος R 194.
 ἀδᾶ, vox canina, V 869.
 Auge R 1020. not.
 ἀδῆ N 284.
 augmentum an omitti fas sit in se-
 nariis Comicorum, A 470.
 ἀδῆ A 243.
 ἀδθαδία. vide v. ἡ ἄγαν α.
 ἀδθαδικός L 1042.
 * ἀδθαδόστομος R 790.
 ἀνθέκαστος L 1026.
 ἀνθήμωρον L 114, Th. 771. et s.
 ἀδῆ in versu veteris poetae Pac.
 1181.
 ἀδῆς αὐ A 59, 826, 1000. (ἀδῆς
 ἑμῆς αὐ.) αὐδῆς πάλιν Pac. 784, 797.
 avium imagines effictae in sceptris
 regum et deorum capitibus A 485,
 490. avium nomina hominibus qui-
 busdam imposita A 1198. seqq.
 ἀνίαξ f. Th. 740.
 ἀλεις V 1423. ἡ ἀλεια Pac 907.
 ἀλεις Pac. 879.
 ἀλῆ A 998, V 131.
 ἀλῆτης Ach. 809, Eccl. 891. etc.
 ἀλῆτης R 478. seqq. Ach. 515.
 ἀλλων L 670.
 ἀλός f. A 645. cf. v. μοῦσα ἀλῶν.
 ἀλῶν A 245.
 ἀλῶναι, αὔξειν, Ach. 217. αὔξά-
 νεσθαι f. V 609.
 ἀλφα A 685, 1586, R 307.
 αῶος ἐσθρανος E 497.
 ἀθριον E 158, V 1283.
 auro ornatae virgines A 635.
 αὐταῖ et αὐται confusa N 318.
 αὐτὰρ A 908.
 αὐτὸς V 982. cf. N 542.
 αὐτῶν L 666.
 αὐτέμαγμα Th. 484.
 αὐτίκα, exempli gratia, A 368, 739,
 et s. αὐτίκα πάλιν L 688, 693.
 ἀντοδᾶξ L 643. ὁ ἀντοδᾶξ τρέ-
 πος Pac. 574.
 ἀντόθεν Ach. 116, Eccl. 247.
 αὐτόθι E 119.
 αὐτόκομος λωπιά, quae opponi vi-
 deatur capillamento, R 775.
 ἀντοκράτωρ A 1475. ἀντοκράτορες
 πρέσβεις L 943. ἀντοκράτωρ f.
 Pac. 353.
 Automenes V 1228.
 αὐτομολεῖν P 1146. E 26.
 αὐτοπρεμνος R 855.
 αὐτός αὐτῷ Eccl. 401, E 507. αὐ-
 τός, dominus, R 485. αὐτός om-
 phaticum A 513, N 219. αὐτός,
 ipse, sponte mea, P 961. αὐτός
 καθ' αὐτὸν N 194. αὐτός μῆ-
 νος A 825, Th. 442, Pac. 572.
 annot., Ach. 463, 471. αὐτοῖσι
 τοῖς πόρεσιν, αὐτοῖς τοῖς καν-
 θάρσις E 789, V 1398. αὐτό,
 κατ' αὐτό, Pac. 1159. αὐτό που
 λέγει E 204. αὐτό μοι γίνεται
 cum infin. L 596. ὁ αὐτός. ἐς
 ταύτων ἐρχεσθαι L 1160. μένει
 ἐν ταύτῳ V 935. cf. v. ἀγγέλλειν.
 τοὺς αὐτοὺς τιμὴν μισεῖν E 472.
 αὐτός et ὁστος permixta R 522.
 αὐτότατος P 83.
 αὐτός L 806, Th. 201.
 αὐτοῦ p. αὐτοῦ A 628.
 αὐτοῦ pro παντοῦ N 929.
 αὐτόφωρον P 451.
 αὐτόχρη L 264. f. A 1045.
 αὐτόχθων V 1036. οἱ αὐτόχθονες
 (Athenn.) L 1008.
 αὐτόχρομα E 78.
 αὐχμᾶν, sive αὐχμεῖν, P 84, N 436.
 f. N 895.
 αὐχμὸς f. P. 834.
 ἀφαιρεῖν f. A 158. ἀφαιρεῖσθαι τι
 Th. 802. τινα τι Ach. 430.
 ἀφάλλεσθαι N 147.
 ἀφανῆς πλοῦτος Eccl. 602.
 ἀφανίζειν δίκην N 735, Μούσας N
 940, ποιεῖν σκώματα N 526. (?)
 ἀφανίζεσθαι Pac. 581.
 ἀφανισίς N 740.
 ἀφασία Th. 862.
 ἀφατον, ὡς — A 405, L 198, 1074.
 ἀφατα L 1006.
 ἀφανίσσεσθαι f. Eccl. 146.
 ἀφεντέα L 122, 124.
 ἀφελῆς E 489.
 ἀφέλκειν, ἀφελκύειν. Pac. 354, Ach.
 943, 1050.
 ἀφένειν Pac. 1062, Eccl. 13, Th.
 215, 235, 555. hoc etiam Equ.
 368. reponendum puto.
 ἀφίπειν E 1209, 1224.
 ἀφθιρος A 650, 663.
 ἀφθονος Eccl. 690.
 ἀφιέναι, dimittere (sine reprehē-

- sione), L 1075. *emittere*, N 720.
τί τι, voc. for., N 1094. *τινά*
ἀπὸ βαλβίδων f. E 1047. *ἀφι-*
εσθαι *τινος* A 594.
ἀφικνεῖσθαι εἰς γῆρας A 580.
ἀφίλος Th. 967.
ἀφιστάναι *τινά* E 238. *ἀφίστασθαι*
τινος V 1404.
ἀφοβός A 1272.
ἀφοβόσπλαγγος R 461.
ἀφοδός Eccl. 1056.
ἀφορμᾶσθαι N 586.
ἀφορᾶν (*ἀφορμᾶσθαι*) N 279.
ἀφοραδία Pac. 986.
ἀφορακτος f. Th. 548.
Ἀφροδίτη Pac. 40, L 765. *Ἀφρο-*
δίτης *ἰσθλ* L 831. *τρόποι*, vide
v. *τρ.* *Ἀφρ.*
ἄφρων V 698.
ἄφρη E 596 *sequ.*, 629, Ach. 605,
849, V 481, A 76. *sequ.*
ἄφρωντος N 1010, E 703.
ἄφρωνος N 1265.
Ἀγαία dicta Ceres Ach. 664.
ἀγῆλιος R 791.
ἀγάνη Ach. 108.
ἀχαρις, ἀχαριστος, A 156, V 440.
Ἀχαρνός Ach. 266.
Ἀχαρνῆϊδαι Ach. 295.
Ἀχαρνιδός, Ἀχαρνική, Ach. 180.
297, 302, 631, Th. 530.
ἀχεῖν *dor.* V 1430.
Ἀχελώος, ὄδωρ, L 356.
Acherusia palus, R 137.
ἀχέτας (*ἡχέτης*) A 1007, 1076.
ἀχθεσθαι. ἀχθείσθαι N 838, 1378,
A 84. *ἀχθεσθαι cum part.* N 410.
ἄχθεσθαι ὅπκι *τινος* L 10.
Achilleum bordeum E 765.
ἄχνη f. V 92.
ἄχος Th. 992.
Ἀχαρδοσίαιος Eccl. 361.
ἄχρας Eccl. 354.
ἄχυρα τῶν ἁστών Ach. 472.
ἄχυρών V 1263.
ἄψάλακτος L 268.
ἄψηκτος L 617.
ἄψηκτος V 722.
ἄψιδες ἐπών Th. 53.
ἄψυχος ψυχή R 1258.
ἄσκι *νυκταῖν* Eccl. 741.
ἄσκιαν, ἄσκια, Ach. 23.
βαβαί A 268, Ach. 761.
βαβαιάξ Ach. 64, 1071. L 296.
βαβαί βαβαιάξ Pac. 248.
Babrii, ut videtur, versus Pac. 158.
Babylon A 526.
βάδην Ach. 499, L 254.
βαδίζων. βαδισμαί P 491. *βαδι-*
ζειν βάδον A 42. *β. ἐπὶ* *τινα*
Eccl. 625. *καίτιν* L 832.
βάδισις P 329, V 1130.
βαδιστία, βαδιστίον, Ach. 361, Eccl.
711, 875, L 280.
βαδιστικός R 128.
βάθος κύλιου A 1596. *θγρόν πόν-*
τιον Pac. 140.
βαθός (*δεθρός*) V 216. cf. *ἐς βαθύ.*
βαιά γλάττα N 981.
βαίνων περί *τινι* E 955. „*βαίν'*,
ὅποι θάλλεις“ Ach. 198.
βαυλίζων Pac. 994.
Bacis Pac. 992, E 123, A 887.
βακτηρία V 1249. etc.
βακτηρίων πτωχικόν Ach. 413.
Βακχάν *dor.* L. 1218.
Βακχίβακχον ἔδειν E 380.
Βακχέϊον L 1.
βακχία f. R. 343.
Βάκχιος L 1196, Th. 635.
Βάκχιος Ach. 249, Eccl. 14.
Bacchus formosus R 374. sed *Comi-*
corum ventriosus R 200. *οἷός* *Στα-*
μύλιον R 22. *praeses ludorum* Pac.
109, 267. *mysteriorum Eleusina.*
R 315. *Bacchi et Gratiarum con-*
iunctio R 324.
βαλανεῖον E 976, 1289.
βαλανεύειν Pac. 1026.
βαλανεύς R 666, A 466, E 1291.
βάλανος V 155, 200. L 383, 386.
βαλανούν A 1069, Eccl. 360, 369.
βαλαντιητόμος R 725.
βαλάντιον E 1085, L 983.
βαλβίς f. V 526.
balbutientium fractae voces, si divi-
navimus, A 306, 309.
βαλλειν. βάλλε κημὸς V 1288. cf.
v. *φῶγος*.
βάμμα Pac. 1086. *vestis tincta*, Pac.
1088.
βάπτειν *τινά βάμμα* Ach. 112.
βαπτὸς ὄρεσις A 283.
βαπτά ἱμάτια P 526.
βάρβαρον R 536, P 427 et s.
barbarismi Scytharum Athenis Th.
945. etc.
ὁ βάρβαρος dictus Persarum popu-
lus κατ' ἐξοχὴν V 1033. item *οἱ*
βάρβαροι V 1104, Ach. 77. *βάρ-*
βαροι ἄνδρες, servi, V 423.
βαρβίτος Th. 136.
βαρῆως φέρον (*cum participio*) Th.
356, 444.

- βαρναγής N 277, A 1611.
 βαρσφόρομος N 282, 307.
 βαρσδαμονεῖν E 516.
 βαρσδαίμων Eccl. 1099.
 βαρσνεῖν Ach. 213. et s.
 βαρσς. βαρεῖα ξυμβολή Ach. 1126.
 βαρσνῖζειν, ἔξετάζειν, Ach. 612. βαρσνῖζειν πᾶσαν γλῶτταν V 525.
 τινά ἐκ τινος Th. 598.
 βάσανος Th. 758, 9.
 βασιλεία, Βασιλεία, A 453, 523, 1421.
 sequ. 1514 etc., Pac. 859.
 τὰ βασιλεία Ach. 80.
 βασιλεύειν A 584. etc.
 βασιλεὺς, βασιλεὺς δ' μέγας, Ach. 61, 65, A 461. βασιλεὺς magistratus Athen., Ach 1140. βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων dictus populus Athen. E 1221. cf. E 1218.
 βάσις χορείας Th. 919.
 βάσκανος P. 567, E 103.
 βάσκας post A 819.
 βάσκειν Th. 741.
 βαστάζειν f. Th. 409.
 βατιδοσκοπός Pac. 764.
 βάτιον P 1007.
 बातῖς V 495.
 βατράγειον E 485.
 βατραγῖς E 1294.
 βατραγόκωννος R 207. annot.
 Battus, Cyrenarum conditor, P 921.
 βαῦζειν f. Th. 172.
 βδαιν, βδεῖσθαι, E 838, 840, P 688, Ach. 242, Pac. 151, 1000.
 βδελυρὸς E 193 et s. βδελυρώτερος E 184.
 βδελύττειν, βδελύττεσθαι, βδελύττεσθαι τι, V 762, P 695, A 1386. cf. E 252.
 βδύλλειν E 224, L 829.
 βέβαιος φίλη L 950.
 βενκεσέληνος N 392.
 bellarius conspersi servi recens emti aliiqve, boni omnis causa, P 763.
 Bellerophontes Eurip. Ach. 394. sequ.
 βελονοπώλης P 175.
 βέλος dictus gladius Ach. 318. βέλος Διὸς A 1583.
 τὸ βέλτιον. ζυμώρεσθαι ἐπὶ τὸ β. N 576. τρέπειν τι ἐπὶ τὸ β. N 571. βέλτιστος περὶ τινα E 710.
 βέλτιστον, βέλτιστα, E 83, N 412, L 34. τὰ βέλτιστα Ach. 623.
 βεμβυκίζειν f. V. 1458.
 βεμβιξ, βεμβικῶν, A 1356. seqq.
 βέμβιξ f. V. 1466.
 Βερέσχεθοι E 584.
 βῆμα τι διαβαίνειν E 77. βῆμα, tribunal, P 378.
 τὸ βῆτα f. Eccl. 634.
 βῆττειν Eccl. 56.
 βία. πρὸς βίαν Eccl. 466, 470. τὰ πρὸς βίαν L 163. βία N 162, 232. βία τινός Ach. 926.
 βιάζεσθαι βία L 225.
 βιβλίον, diploma, A 949. libellus forensis A 1189.
 βινεσκήμην E 1130.
 βινητιῶν L 664.
 βιοθρέμμων N 553.
 βίος f. A 560. βίος βιωτὸς P 196.
 βίος νυμφίων A 161. βίος, οὐσία, P 746. βίος, victus, A 689. τὸν βίον, per omnem vitam, Pac. 1031.
 βιοτῇ V 1401.
 βίοςτος A 679. et s.
 βιοτὴν E. 645.
 βλάβη, βλαβερός, N 1115.
 βλάβος, peccatum R 1087.
 βλακινῶς A 1222.
 βλάπτειν, obesse, E 190.
 βλαστάνειν A 1370, f. L 379.
 βλάστειν A 657.
 βλαντίον E 829.
 βλέμμα P. 363, Pac. 239.
 βλέπειν εἰς τινα, μὴ — V 588. πρὸς τινα f. Pac. 602. βλέπειν, videre, studere, Ach. 346, V 816, L 1153.
 βλέπειν ἀστραπᾶς Ach. 530. ἑναντία E 1127. θυμβροσάγον Ach. 240. κάρσασμα V 444. κλέπτειν V 866. νάπν E 580. νυμφρακτον Ach. 95. ὅπὸν Pac. 1096. ὀστρακινδα E 795. Παλλήναδε Ach. 220. σούτη V 614. ὑπότριμμα Eccl. 293.
 βλέπος ἀττινὸν N 1127.
 βλεφαρίς E 356, Eccl. 401.
 βληγᾶσθαι P 293, Pac. 513. f. V. 548.
 βληζῶ f. L 89.
 βληζωνία Pac 676.
 βλημάδδομος dor. L 1090.
 βλημάζειν A 505.
 βλιτομάμμα N 969.
 βλέττειν f. L 448. τινὰ f. E 740.
 βοῶν, βοᾶσθαι, f. V 887, 1187.
 βοῶντων imperat, Ach. 186.
 βοεῖος R 877, V 40.
 βοή, auxilium, P 930. annot.
 βοή περὶ τινος Ach. 510. πολεμιστηρία Ach. 536. cf. v. ἰσάνασι.
 βοηθεῖν τοῖς νόμοις P 910.
 βοιδάριον A 559.

- γεωμετρειν τὸν δίσκον A. 920.
 γεωμετρία N 202.
 γεωργεῖν L 1099, Eccl. 592. *την*
 γῆν Eccl. 651.
 γεωργικὸς λέως Pac. 851.
 γεωργὸς βίος Pac. 560. γεωργὸν βοί-
 διον Ach. 970.
 Γῆ A 560.
 οἱ Γηγενεῖς A 777.
 οἱ γηγενεῖς f. N. 826. γηγενὲς φύ-
 σημα R 778.
 γῆδιον Pac. 548.
 γῆθειν Th. 480.
 γῆν πρὸ γῆς Ach. 221.
 γηράσκειν L 557 sequ.
 γηραρροσκεισθαι Ach. 638.
 γηρούειν Pac. 752.
 Γηρούσης f. Ach. 1012.
 γῆρως A 235.
 γῆτειον R 583, V 483, 481, E 626.
 γίγαρτον Pac. 601.
 γίγνισθαι cum genit. pretit. vendi,
 E 611. fieri posse, licere, Pac.
 1159. nasci, procreari, E 416, Ach.
 50. γ. οἶκοι Pac. 1091. γίγνισθαι
 τινων N. 107. cf. vv. ἔτος, ὄσος.
 γιγνώσκειν, discernere. Th. 263. εὖ
 Pac. 602. τὸ πρᾶγμα V 752. γι-
 γνώσκεισθαι τι N 893.
 γλάμων R 550, Eccl. 255.
 Γλάνης, fictum nomen, E 920, 951,
 1013.
 γλαυκὰς λίμνας A 1235.
 Glaucetas Pac. 934.
 γλαυκὸν κύμα πόντου Th. 45.
 γλαυκῶπις (Minerva) Th. 299.
 γλαυξ. de accentu ejus vocabuli V
 1046. γλαυξ, νόμισμα. cf. v. λαυ-
 ρωτικάι.
 γλαφυράωτος A 1174.
 γλάχων, γλαχῶ, dor. Ach. 808, 816,
 821.
 γλισχροπελογεῖς ἐπίκριτος N 972.
 γλίσχρος Pac. 465, Ach. 417.
 γλίσχρων Pac. 193.
 γλοιὸς f. N 443.
 Glyce Eccl. 43.
 γλυκερός L 904.
 γλυκὺ θυμὸς L 515. γλυκύθυμος
 ὕπνος N 683.
 γλυκύ τι V 7. γλυκύτερον A 1239.
 γλυκύτατος Ach. 428. seqq. L
 805, 822. sequ.
 γλόκων Eccl. 982.
 γλόφειν N 952.
 γλώττα κακὴ V 1353. τῇ γλώττῃ
 πολεμίζειν N 413.
 γλωττοποιεῖν V 1236.
 γλωττοστροφεῖν N 768.
 γνάθος. κόπτειν τὰς γνάθους L 333.
 cf. L 597 γνάθος f. N. 1065.
 γναφεύειν P 166.
 γναφεὺς V 1087.
 γνήσιος A 1539. seqq.
 γνώμη, consilium, Th. 553. inven-
 tum, Idee, N 169. νοῦς, σύνεσις,
 Eccl. 600, 628, P 555, N 311,
 465. γνώμην ἔρειν E 863. λέγειν
 N 1147. ἔχειν Ach. 363, N 157.
 τίθεσθαι Eccl. 658. γνώμας κα-
 θεῖναι Eccl. 396. γνώμης ἐμπε-
 τῆς L 1051. γνώμην ἐμῆν V
 949, Pac. 282. cf. Eccl. 348.
 γνώμη βουλεύειν A 602. γνώμαι
 καίται N 869. cf. v. σικῶν γνώ-
 μας.
 γνωμίδιον E 100, N 815.
 γνωμοτυχεῖν Th. 55.
 γνωμοτυπικός E 1267.
 γνωμοτύπος R 830, N 924.
 γνωσιμαχεῖν A 529.
 γοᾶσθαι τινα Th. 974.
 γογγύλη Th. 1115.
 γογγύλλειν f. Th. 56.
 γογγύλος Pac. 28.
 γόμφιος R 534, P 1055, Pac. 34.
 γόμφιος, clavis, Th. 394.
 γομφοπαγῆς R 777.
 γομφοῦσθαι f. E. 429.
 γονεὺς N 962.
 γονή Eccl. 3.
 γόνιμος ποιητῆς R 96.
 γόνος, proles, Th. 117.
 γόος Th. 978.
 Gorgias V 410, A 1572.
 Γοργολόφα E 1069.
 γοργολόφος Ach. 531.
 γοργώματος Ach. 1054.
 γοργός Pac. 543.
 Γοργῶ Pac. 539, 754, Ach. 538,
 1025.
 Γοργῶν L 524. Γοργόνες τιθεῖ-
 σαι R 442.
 Gorgon, scriba publicus, Th. 1037.
 γράδιον P 669, 1092, Eccl. 944.
 γραδίδιον P 532 in anapaesto.
 γραῖα Eccl. 922, Th. 965.
 γράμμα δικαστικόν P 1163. δίκης
 N 748. γράμμα et σύμβολον in
 iudiciis P 277. γράμμα, lex, Eccl.
 1047. γράμμα; locus, cui littera
 inscripta est, Eccl. 683, 687. γράμ-
 ματα V 926, E 189.
 γραμματεῖον N 19.

γραμματεῖον Th. 345.
 γραμματεὺς R 1024, N 746. ἡ γραμματεὺς Th. 403.
 γραμμή, βαλβίς, Ach. 449.
 γραυσόβης Pac. 755.
 grassatores nocturni P 926.
 Gratiae Eccl. 969, N 749, Th. 298.
 — 294. cf. v. Bacchus.
 γραῦς γυνή Th. 325.
 γραῦς, spuma ciborum inter coquendum, P 1202.
 γραφεῖν δίκην N 734, 746. γραφεῖν atiosi Ach. 31. γραφεῖν, pingere, L 634, Ach. 980. γραφεῖν τινα τι A 968. γραφασθαι, γραφασθαι δίκην, V 847, 860, 878, Pac. 107, N 1415. cf. v. ψήφισμα.
 γραφεὺς Eccl. 992.
 γραφή Ach. 639, 669, V 811, 817, 860. γραφαί, tabularia, E 297.
 γρηγορεῖν Eccl. 32.
 γρῆφος V 20.
 γρῆ P 17.
 γρῆζον Th. 1030.
 γρῆκτον L 616.
 γρῆλλῆζον P 305, Ach. 701.
 γρῆκαίετος R 882.
 Gryllus E 817.
 γρή A 332, 921.
 γρηλιάτῃν Pac. 742.
 γρήλιος Pac. 505, Ach. 1027, 1067.
 γρῆνᾶδδομαι dor. L 82.
 γρῆνᾶσιον f. V 511.
 γρῆνᾶστικῶς V 1171.
 γρῆνῶς dictus tunicatus, L 1099. (agricola), N 934. γρῆναι ἐν χιτῶνι L 151. γρῆνῶς f. P. 244.
 γρῆνᾶσιος Th. 150.
 γρῆνᾶκορῆσιον Th. 543.
 γρῆνᾶκορῆσιος Th. 385.
 γρῆνᾶκόφῶνος Th. 191.
 γρῆνᾶσιον V 588, Th. 750.
 γρῆνῆ intell. in ἡ ἐπὶ A 205. γρῆνῆ φαρμακίς N 725. γρῆνᾶξ, καὶ βροτοίς Th. 645.
 γρῆνῆσι Th. 135.
 γρῆνᾶσιον E 739.
 γρῆν A 822, 1091.
 γρῆν dor. L 155.
 γρῆνᾶ R 1242, V 876.
 γρῆνᾶσιον E 857.
 γρῆν V 1171.
 γρῆνᾶσιον δῆμασι L 1196. γρῆνᾶσιον R 781.
 γρῆνᾶσιος R 44, 175, 738. cf. v. ω δαιμόνιος. δαιμόνια βούλεσθαι
 ARISTOPHANES IV.

τι Pac. 558. δαιμόνια δῆματα Th. 125.
 δαιμονίως P 670, Pac. 519, N 76.
 δαίμων, deus, A 1102, V 1416. et s. ὁ δαίμων ὁ Περῆσιος E 107.
 δαίμονες, dii minores, P 81. cf. v. ἀγαθός.
 δαίσιος N 329. δαίσιος δόξ. vide v. ὁδός.
 δαίσιον A 355. δαίσιον N 436.
 δαίσιος ἀνδρῶν Pac. 736.
 δαίσιον A 983.
 δαίσιον ἑαυτὸν V 747, R 43. δαίσιον f. R. 814, E 1260, Th. 497, N 12, 37. τὴν καρδίαν V 367.
 τὸν θυμὸν N 1311. δαίσιον irati Ach. 1125.
 δαίσιον τι Ach. 961.
 δαίσιον L 890.
 δαίσιος P 880, E 875, 879. δαίσιος dictus culex L 962.
 δαίσιος. (ὑσμῶς) κατὰ δαίσιον N 630. sequi. δαίσιον araneorum R 1242. δαίσιος ποδὸς V 1124, E 814.
 δαίσιον Pac. 901.
 δαίσιος Th. 870.
 δαίσιος πόθος Pac. 557.
 damnnum praestitum ab iis, quibus servi in quaestionem dabantur, R 584.
 δαίσιον, δαίσιος, δαίσιον vel δαίσιος χρημάτα, Pac. 867, L 985, Th. 800, Eccl. 660, N 1254, 1397.
 δαίσιος Pac. 1054.
 δαίσιον ἐρῶσθαι A 1169.
 δαίσιος P 524, V 645, Eccl. 840.
 Dardania, tibienna, V 1320.
 δαίσιος N 688. f. R 66.
 δαίσιος Eccl. 602.
 Darius A 459, R 968.
 δαίσιος, δαίσιος ἡμῶν, P 1190, N 1428.
 δαίσιος Th. 942.
 δαίσιος Eccl. 66.
 δαίσιος Th. 33.
 δαίσιος, hirsutus, Th. 159, Eccl. 61.
 δαίσιος N 319.
 Datis, Datismus, Pac. 289, Eccl. 911.
 datus commodi Pac. 1. finem actionis significans E 810, loci V 680, Ach. 654, 5. pro accus. cum praep., quae motum significat, A 1577.
 datus minus vulgari usu in verbis ὅταν λέγουσιν οἱ πατέρες τοῖς μαιρακίοις, h. e. εἰς τὰ μαιρακία,

- A 1835. dativi usus in verbis δουλοισι *χλανισιουδιων* Pac. 928.
- δάφνη inter verbenas P 1110. δάφνη, ramus lauri, laurea, Th. 459.
- δδ additum a librarili Ach. 611. causale Pac. 119. excidisse visum Th. 967. minus necessarium P 1103, Pac. 227. δδ et δή confusa Ach. 653, 688. cf. N 62, 891.
- δεδιέναι *περί τινι* E 27. τοὺς θεοὺς N 1395. δέδιδι E 230, V 366.
- δεδίκεσθαι L 528.
- dei accipientes, non reddentes, Eccl. 779 seqq. alati A 548. seqq.
- δει. δῆ P 216., ann. *ιδέσης* E 1118.
- δείγμα Ach. 916. in Piraeo E 903.
- δεικνύναι, docere, A 998. *λερά* Th. 596. *δεικνύναι τινά*, accusare al., E 278.
- δειλῆιος media corrupta P 846, Pac. 233, Eccl. 890.
- δειλακρίων A 143, Pac. 193.
- δειλακρος P 969.
- δειλότατος N 848, A 87.
- δειμαίνειν V 1007.
- δεῖν πολλοῦ Ach. 507. *δεῖν* supplementum A 524.
- δεῖν vincere, A 996, 1000, E 368, 436.
- δ, ἡ, δεῖνα Th. 587. seqq. δ δεῖνα dictus praesens R 871. τὸ δεῖνα Pac. 268, V 509, Ach. 1079. τὸ δεῖνα, exclamatio, Pac. 814, A 613.
- δεινός κατὰ τι Eccl. 363. λέγειν Ach. 396. φαγεῖν N 243. δεινὴ γνώμη V 619. δεινὴ καὶ σοφὴ Eccl. 246. δεινόν, mirum, P 325, Eccl. 812. δ. εὐνοῦσαι Eccl. 646. δεινὸν καὶ μέγα Th. 548. δεινὰ πάσχειν N 589. ποιεῖν. vide v. ποιεῖν δ. δεινὰ πράγματα L 535. τὰ δεινὰ, pericula, Eccl. 517 δεινότερος, δεινότατος, Pac. 719, L 818, Eccl. 113, 470, 514, Th. 448. δεινῶς A 1337.
- δεικνητικῶς Ach. 951.
- δεῖσθαι ποιεῖν τι A 27, 47, 952, 1452, 1440, L 471. δεῖσθαι τί τινος V 293.
- δεκάμνους Pac. 1135, 1146.
- δεκάπαλαι E 1042.
- δεκάπους Eccl. 652.
- ἡ δεκάτη, decima, V 633. τὴν δεκάτην τινός θύειν A 851. δεκάτη (ἡμέρα), qua nomen imponebant infantibus, A 469, 851.
- δεκίτης, δεκτίς, Ach. 191, L 604.
- δελέσθαι E 735.
- δέλτα f. L. 151.
- δέλτος Th. 736.
- δειρακτεῖσθαι Ach. 741.
- δειράκιον L 989, Th. 236.
- Delphi A 588, 677, V 1895.
- δελφίς R 1245, E 518. machina, E 708.
- deminutivum confundi visum cum primitivo Eccl. 307. deminutiva pro primitivis P 808. sequ. et p.
- Demonstratus L 364, 366.
- δενδροκόμος N 278.
- δενδροκομῖν τὰ νῦτα Pac. 711.
- Dexithens citharoedus Ach. 14.
- Dexinicus P 795.
- δεξιός vide v. ἀμπέχεσθαι. ;
- ὁ δεξιότατος Eccl. 407.
- δεξιότης V 1020, E 665.
- δεξιόσθαι P 748.
- δεξιῶς V 1294, E 1265. δεξιότατα Eccl. 159, N 148.
- δῖον absolute dictum N 956. τὸ δῖον L 57, N 832. ἐν δῖοντι Pac. 272. τὰ δῖοντα Pac. 728.
- δέρειν verberare, R 580, E 352, V 467.
- δέρκεσθαι Th. 660.
- Dercetas Ach. 962.
- Dercylus V 78.
- δέσμα γελώνης V 418, V 1245.
- δέσμα Pac. 995.
- δέσμιος παίων Th. 973.
- δεσμός. τὰ δεσμά Th. 957.
- δέσποινα appellata Pax, ut dea, Pac. 669. cf. v. δεσπόται. δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων (Pax), Pac. 901.
- δεσπόσενος Th. 42.
- δεσπόται et δέσποινα dicti dei et deae A 788, 818, P 743, Pac. 615, 675, Th. 285, V 844.
- δεσφ V 1310.
- δευρὶ Pac. 950, E 272, A 204.
- δεῦρο absolute Eccl. 124.
- δεῦρ' dei L 1061. δεῦρ' εἴτι, δεῦρο, L 1185. δεῦρ' ἔτι A 251.
- δευτέρα (ἡμέρα) N 1086.
- δευτεριάζειν Eccl. 634.
- τὸ δευτερον, iterum, A 1315, Eccl. 389.
- δέχεσθαι τί τινι L 204. δέχεσθαι θύειν N 274. δέχεσθαι, proba-

- re, Th. 294. *δέχεσθαι τὰ σκόλια* V 1181. seqq.
δή: vide γὰρ, et δέ. *δή* forte omis-
 sum, ut videtur, post δὲ L
 347. *δή* δὲ Eccl. 196, 314. *δή*
 δὲ pro δὲ scriptum in fragmento
 Pythagoristae, fabulae Aristopho-
 nis, Nub. 413., annot. *δή τότε*
 A 910.
δήγμα P 881.
δηλαδὴ Eccl. 1154.
δήλιος, δηλία, Th. 313.. seqq., N
 577. vid. v. *κῆνος*.
Δήλος ἰσὰ Th. 297.
δῆλος cum participio L 92, V 703,
 A 125. *δῆλος καλῶς* L 852. *δῆ-
 λον πολλοὺς* A 665.
δηλοῦν Eccl. 8. neutr. Eccl. 7.
 demagogi exagitati P 563. seqq.
δημαγωγία E 191.
δημαγωγικά E 217.
δημαῖδιον E 769.
δημαρχος N 87.
δημηγορεῖν V 35, N 1054.
Δημητῆρ A 554, Th. 285. *Δημη-
 τηρ καὶ Τριπτόλεμος* Ach. 47.
Δήμητρα, unde *Δήμητραν* Th. 224,
 E. 870.
Δημητρία N 663.
δημίδιον E 672, 1087.
δημίζειν V 668.
δημικᾶται λόγοι Eccl. 410.
τὸ δῆμιον, si *divina*, Eccl. 81.
δημιόκρατα E 103, V 628.
δημιουργικῶς Pac. 417.
δημιουργός L 380, Pac. 297, E
 599.
δημοκρατεῖσθαι Ach. 607, Eccl. 940.
δημοκρατία P 945, Ach. 588, A
 1450.
Δημολογολίαν, fictum nomen, V
 335.
δημοσιόθημος R 1025.
δῆμος γυναικῶν Th. 293—294. *δῆ-
 μος, δημοκρατία*, Eccl. 452. *Δῆ-
 μος Πεννίτης* E 42. *δῆμος*, tri-
 bus, Ach. 251.
δημός E 882, V 40.
δημοσιεύειν Ach. 964.
δημόσιος E 1034: *τὸ δημόσιον* L
 545. *τὰ δημόσια* E 771, Eccl.
 627 (publicum, plateae), Th. 770.
δημόσια p. δημοσίως A 382.
δημότης P 254, Ach. 292, 301, 306,
 322, 635. *δημότης, δημοτικός*,
 Pac. 850.
δημοτικός popularis, populo acce-
ptus, Eccl. 631, A 1464, N 205.
οἱ δημοτικοὶ V 678.
δημότις L 313.
δῆμωμα Pac. 746.
δηοῦν L 1072.
δήποτε V 295.
δήπον P 261, 487, Pac. 145, 880.
δήπουθεν P 140, Pac. 945, A 188.
δήτα, iron., scilicet, Ach. 864.
δι: *έτους* V 1020. *διὰ έτους πέμ-
 πτον*, quinto quoque anno, P 580.
δι' ἡμέρας et similia R 253. cf.
 N 1016, V 470, Pac. 27, 56. *διὰ
 χρόνον, διὰ πολλοῦ χρόνον*, V
 1206, 1417. *διὰ τινα*, auctore
 aliquo, N 1411.
διαβαίνειν. vide v. *βῆμα*.
διαβάλλειν τί τινα Pac. 610. *τινὰ
 ψευδῆ* E 63. *διαβάλλεσθαι, ἔξα-
 πατῆν*, A 1528.
διαβάσκειν A 461.
διαβήτης A 928, N 178.
διαβολώτατος E 45.
διαγαλινίζειν E 595.
διάγειν τὸν βίον, τὸν χρόνον, L
 217, V 972.
διαγίγνεσθαι A 45.
Diagoras R 312, A 986.
διαγράφειν δίκην N 750. *τινὰ, ex-
 pungere al.*, L 631.
διαδορῆν Ach. 566.
διαδορᾶσιν πολλῆς R 954.
διαδύεσθαι τινας V 283.
διαδύναι, elabi, Th. 672, V 345, 387.
διαζῆν A 1329.
διαζήτην E 1180.
διαθρεῖν E 505, Th. 625.
διατρεῖν, dividere, A 921.
διακαθαίρειν Eccl. 847.
διακαλεῖν Ach. 418.
διακαννιάσαι Pac. 1004.
διακείρεσθαι f. V. 1266.
διακνήτης ἄλλως V 895.
διακρηματίζειν V 759.
διακνέειν, διακνέεσθαι, Pac. 156,
 V 657. *διακνέειν τὸν νοῦν τινας*
 N 465.
διακλῆν f. Th. 162.
*διακνάλειν f. Pac. 251. διακνάλειν
 f. Eccl. 953, N 120.*
διακομίζειν f., effundere, V 1202.
διακονεῖσθαι Ach. 951.
διάκονος, ἡ διάκονος, A 73, 4,
 1158, Eccl. 1113.
διακορρεύειν Th. 450.
διακορρογοῦν N 381.
διακράζειν A 303, E 1291.

- Διδάριοι* V 1182.
διακρίτων Eccl. 925.
διαλαύνειν N 404.
διαλαμβάνειν, verbum palaiostro-
 νον, E 264. *διαλαμβάνεσθαι* Eccl.
 1087.
διαλέγειν, ἀνακαθαίρειν, L 669.
διαλέπειν N 484.
διαλείγειν V 870. τὰς νήσους E 950.
διάλειξις N 811.
διαλεκτολογόειν N 1430.
διάλεκτος N 161.
Διאלλαγή, *διאלλαγή* Ach. 927, L
 1040. cf. A 1417, V 459.
διλλάττειν, componere, V 1343. cf.
 vers. sequ. τινὰ L 1017, 1032.
 τινὶ πρὸς τινα L 590. *διλλάτ-*
τεσθαι A 1481, 1520.
διαλύειν f. L 530, 533, 615.
διαλυμαίνεσθαι f. P 432, Th. 328.
διαλυτοῦν N 648.
διαμαρῶσθαι Th. 464.
διαμάττειν E 1021. f. A 438.
διαμάχεσθαι E 323.
διάμμετος R 754.
διαμνηρίζειν A 634, 667, 1159.
διαμνηχανᾶσθαι E 855.
διαμνησθεσθαι Th. 100.
διαμυλλάειν V 1268.
Diana Th. 921. *Dianae ophesiae*
templum celeberrimum N 579.
διανευματα Χαρίτων Th. 121.
διανοιέσθαι Eccl. 769.
διαβάνειν L 542.
διαβιβάζεσθαι τινὶ E 727.
διαβαλάειν E 529.
διαπαντὸς ἀπὸ Pac. 386.
διαπανταλέειν E 353.
διαπεινᾶν Ach. 706.
διαπέμπειν P 394.
διαπερθεῖν A 1168.
διαπεταννύναι L 681, sequ.
διαπέτεσθαι A 1122, V 1046.
διαπηδᾶν Ach. 1098.
διαπίπτειν f. Eccl. 1033, E 641.
διαπλεῖν V 122.
διαπλέκειν A 708.
διαπράττειν absolute E 93., ut δια-
 πράττεσθαι Eccl. 634. *διαπράτ-*
τεσθαι τι L 488.
διαπρίειν E 714. *διαπρίειν* δίχα
 Pac. 1173.
διαριθμεῖν A 1502.
διαρίπτειν, *διαρρίπτειν*, Th. 632
 (εἶμα), 732.
διαρρήγγυναι, *διαρρήγνυσθαι*, f. E
 324, Pac. 32, P 279, Eccl. 369,
 803, V 162. *διαρρήγνυσθαι* cum
 participio R 249.
διαρρύνειν f. N 846, V 1115.
διασαικωνίζειν V 1128.
Diasia N 402, 837.
διασκαιδιάζειν E 19.
διασπεδάζειν A 969, V 229.
διασπέντεσθαι Th. 647.
διασκοπεῖν Th. 627.
διασμήγειν N 1186.
διασοφίζεσθαι A 1499.
διασπᾶν A 357, Eccl. 1073.
διασπικισθῶν P 1078.
διασκοπεῖν Eccl. 934.
διαστίβειν πρὸς τὸν ἥμιον Pac. 545.
διαστερίζεσθαι E 175, A 178.
διασφηνόειν V 1032.
διατάττειν V 853.
διατειγίζειν τινὰ E 764.
διατέμνεσθαι λίπαδα E 714.
διατήκειν N 149.
διατί N 58.
διατιθέναι τι χεῖρον L 828. εὖ δια-
 τίθεσθαι iron. A 1566. *διατίθε-*
σθαι *διαδήκην* A 415, sequ., 420.
διατινθάλλος V 322.
διατιτραίνειν Th. 18.
διατραγέειν V 860, A 620.
διατρέχειν τι A 1305. of διατρέ-
 χοντες ἀστέρες Pac. 777.
διατρέβειν, *βραδύνειν*, P 409. et a.
διατριβή, quaestio,
διατριπταῖος L 876.
διατρώγειν V 164, 364.
διάρττειν Eccl. 792.
διάνυλος A 288.
διαφανής N 743, L 48.
διαφέρειν τί τινας N 491. *διαφέ-*
ρεσθαι L 1098.
διαφθείρειν, perdere, occidere, Ach.
 304.
διαφορεῖν A 531.
διαφορεῖν, *διαφορεῖσθαι*, E 289,
 A 330, 345.
διαφορεῖν A 194.
διαφυλάττειν Pac. 813.
διαχάσειν E 495.
διαχωρῆσθαι pro simpliciter dictum Eccl.
 609.
διαχωρίζειν Th. 14.
διαφαίρειν A 1586.
δίδαγμα N 647.
διδάσκειν, *διδασκάναι*, *εἰπεῖν*, Eccl.
 512. *διδάσκων* δράμα V 994. δι-
 δάσκων τι ἀπὸ τινος. vide v.
 ἀπὸ τινος δ. τι. *διδάσκεσθαι* N
 111, 127, 1284, E 374, V 2,

- (μελετῶν). διδάσκασθαι τινα N 759. cf. N 782.
 διδόναι αὐτὸν Th. 216. λόγον P 463. διδόναι, permittere, concedere, N 915, 1363, A 566, Ach. 829, L 856. τί τιος Pac. 787. διδόναι, vox medica R 896.
 διιδέναι N 168.
 διέμι Ach. 797, A 1800.
 διευφρόνενος Pac. 590.
 διεκπερῶν P 288.
 διέλκυν Th. 615. perpotare, Pac. 1053.
 διεμπολῶν Ach. 918.
 διεντέρεσκα N 166.
 διερείδεσθαι Eccl. 150.
 διερεός N 331. διερεά μέλη A 215.
 διέρεσθαι, recedere, Th. 1104. μακρὰν ὁδὸν f. E 571.
 διέμι P 715.
 dithyrambica N 329. seqq.
 διθυραμβοδιδασκαλὸς Pac. 768.
 διθυραμβος A 1284.
 διέναι R 873.
 διέναι, inserere, Pac. 1143.
 διέναναι ambiguous dictum V 41. διέναναι L 723.
 Diitrepheas A 751.
 δικάζειν δίκας V 403.
 δίκαιος. λέγειν τὰ δίκαια E 472.
 δίκαιος ποιεῖν τι N 1232, 1371.
 δίκαιος, probus, continens, Pac. 812. τὸ δίκαιον, rectum, conveniens, V 1251, P 574, Ach. 626.
 δίκαια καὶ δίκαια Ach. 843. δικαιοτέρον, rectius, V 1108. δικαιοτάτα πασῶν ἰσίδων A 1127.
 δικαίως καὶ ἀδίκως P 238.
 δικανικὸς Pac. 512.
 δικαστηρίδιον V 773.
 δικαστήριον. καθίζειν τὸ δικ. V 302.
 δίκη A 1145. δίκη ἀποφύγειν P 1177. εἰσάγειν V 795. καλεῖν V 794, 799, 1390. λέγειν V 746. καλὴν δίκην διδόναι τινὶ E 859. ἐν δίκη E 258. de jure, quod attinet ad jus, Th. 788. δίκαι A 1336. cf. νν. γράφειν, διαγράφειν, ἐκτελεσθαι.
 διυλίδιον E 331, V 496.
 δικοδόφωρ A 1330, N 1417.
 δικρετός Pac. 604.
 δίκτυον A 1282, V 361.
 δικωπεῖν f. Eccl. 1088.
 δίνῃ A 658, 1108.
 δίνος N 805. δίνος V 374. seqq.
 δίνος, poculum, V 596.
 δίοδος A 190, V 354.
 διογενεὶς θεοῖ A 1167.
 διογνόναι Eccl. 852.
 διοικεῖν Eccl. 305.
 διοίχεσθαι, perire, Eccl. 392. cf. Th. 575.
 Diocles heros Ach. 729.
 διολισθεῖν N 428.
 διόλλισθαι Ach. 1112.
 Διόμεια, pagus atticus, R 612.
 Διομειαλῶν Ach. 570.
 Διομήδεια ἀνάγκη Eccl. 1026.
 Διονύσια Pac. 508, Th. 705. τὰ κατ' ἀγροῦς Ach. 202, 236.
 Dionysius major P 546.
 Διόνυσος V 1011, Th. 937. παρὰ τῷ Διονύσῳ E 498.
 Diopethes V 871, A 913, E 1001.
 διόπτῃς Ach. 402.
 διορίζεσθαι τι Ach. 334.
 διορύττειν N 691.
 διορχεῖσθαι V 1422, 1440.
 Διὸς ἔδρα A 218. Διὸς Κόρινθος: vide proverbial. Διὸς μακρίλῃ A 1145.
 διοσημία Ach. 171.
 Διοσκόρω Pac. 285.
 Dioscuri ἀλεξινακοί Eccl. 1066.
 διπλάσιος, διπλασιῶς, A 55, 1458.
 διποδιάζειν L 1164.
 Διπόλεια Pac. 408.
 Διπολιώδης f. N 952.
 δίπυρος R 1286.
 δις, ἡ τρίς, δις, καὶ τρίς, L 335, N 531.
 Andr. Divus, Comici interpres, propriis codd. uti visus R 521.
 διφθίρα Eccl. 80, N 72.
 diphthongus correpta prior in οἶς: P 899. media, ut aliquando videbatur, P 971. sed malim nunc ἀκού' ἂν. ἦν etc.
 διφθερέειν Th. 1005.
 διφρίσκος N 81.
 διφροφορεῖν δίφρον A 1437.
 ἡ διφροφόρος Eccl. 734.
 διγρόθεν Pac. 460.
 διγρόνικον (μέτρον) N 623.
 διγῆρ N 435.
 διακάθειν att. V 1162, N 1416.
 διακείν absolute dictum Ach. 655.
 διακείν in foro V 868, Eccl. 451.
 . τιναί τιος E 351, V 1166. διώκειν ἔκπεσεν Th. 1007.
 διακτεῖν Ach. 214.
 δμῶς Ach. 834, 1094.

- Dodona A 677.
 δοθιῆν V 1131.
 δοιδυξέ P 706, E 906, V 904. f.
 Pac. 295.
 δοκεῖν, putare, A 1150. δοκῶ, vo-
 lo, decrevi, P 1182, L 115. δο-
 κῶ ionicum Pac. 47. δοκῶ μοι
 ποιεῖν τι A 636, E 1199. δοκαίς
 dictum per parenthesin Ach. 12.
 δοξείτε dor. Ach. 696. τὰ δό-
 ξατα Eccl. 551.
 δοκησίσοφος Pac. 44.
 δοκιμάζειν V 556.
 δόκιμος Pac. 954, Th. 124.
 δονός V 201, N 1430.
 δολερός A 427.
 δόλιος E 984.
 δολοῦν τινα E 983, 997.
 δάμεν A 858, 898.
 δόμων περιπυχαλ A 1146.
 donaria oleastris aliisque arboribus
 affixa in lucis P 939.
 δονεῖσθαι A 1093.
 δοξάζειν Pac. 119.
 δοράτιον Pac. 531.
 δόρυ V 1041. f. L 918.
 δορυφόρος Pac. 434, 527, 1124.
 δορυφορός E 417.
 dualis et pluralis eadem oratione
 juncti P 73. permixti P 413.
 δουλάριον Th. 504.
 δουλεῖα f. V 502, 580.
 δουλεύειν f. V 502.
 duodecim dei E 235.
 δ δούριος (ἔκρος) A 1038.
 δοχμή E 805.
 Draces L 254, Eccl. 294.
 draco sacer in arce Athen. L 708.
 dracones, vide v. serpentes.
 Dracontides V 157.
 Δρακοντίδης appellatus Cecrops V
 424.
 Dracyllus Ach. 577.
 δράμα Ach. 382, Th. 148, 150.
 δράν significatu latiore V 1187.
 δράν κακόν τι, peccare, V 1217.
 καλῶς Pac. 106. μηδὲν E 712.
 ταυτι, οὕτω διακρίσθαι, L 1016.
 δράν τινα αγαθὰ Pac. 1109. τι
 δράν τὸ πατήριον; E 237. δράν-
 των N 447. δίδραται Pac. 961.
 δράν et δράν confundi visa N
 828.
 δράξετε et δράσετε permixta 1091.
 δραπέτης ἐστιγμένος N 714.
 δρασεῖν Pac. 62, V 168.
 drachma argenti P 978. pretium
 noctis, Th. 1125.
 δρέπανον Pac. 1114.
 δρεπανουργός Pac. 526.
 δριμύς P 688. δριμύς διακρίτης
 Pac. 346. δριμύς dictus iratus
 E 754. vafer A 254. δριμύτατος
 V 146, 279.
 δραμαία πτέρυξ Pac. 160.
 δραμεύς V 1165.
 δράμος περί ψυχῆς V 368.
 δρασερός P 297, N 276, 332.
 δρασίζω R 1240.
 δράσος f. E. 1173. δράσος καὶ γυνὴ
 N 946.
 δρυκολάπτης A 455, 904.
 δρυογόνον δράος Th. 114.
 δρύοχος Th. 52.
 δρύοψ A 300.
 δρυπέπης L 528.
 δρύφακτος V 877, 530, 799, E 624.
 δῦ ὄντα V 662.
 δύσεσθαι V 148.
 δύνασθαι, audere Ach. 269. ταύ-
 τόν τινα N 653. valere, Eccl.
 575.
 δυνατόν εἶναι ποιεῖν τι Eccl. 636.
 cf. E 334. τὰ δυνατὰ ξυλλαμ-
 βάνειν τινα Eccl. 861.
 δύσάρεστος Eccl. 180.
 δυσβουλία N 569.
 δυσδαίμων E 1137.
 δυσημέριος R 1217.
 δυσκολαίνειν L 820, N 36.
 δυσκολία V 106, 849.
 δυσκολόκαμπος N 989.
 δυσκολόκοιτος N 414.
 δύσκολος Pac. 346, V 1064, 1305.
 δύσκολος βίος P 263.
 δυσκρίτως ἔχειν R 1356.
 δυσμαθής N 625.
 δυσμενής V 1119.
 δύσμορος A 7.
 δυσπινής Ach. 393.
 δύσπομος Ach. 386.
 δύστηνος, miser, inutilis, L 612. δύ-
 στηνος Eccl. 166.
 δυστοκείν f. R 1344.
 δυστυχής Eccl. 1100.
 δυσφορεῖν Th. 73.
 δωδεκάς P 848.
 τὸ δωδεκαμήχανον Κερήνης R 1252.
 δωδεκάπαλαι E 1042.
 δωμάτιον L 160, Eccl. 8.
 δῶρα Ἀλεξάνδρον A 1014.
 δωρεῖσθαι E 1118.
 δώρημα N 800.

δωριστὶ, δωροδοκιστὶ, E 909, 912.
 δωροδόκα ἀνθη E 375.
 δωροδοκεῖν A 485, 488, E 748. ἐκ
 τινος E 775. δωροδοκεῖν, dona
 dare, V 1001.
 Δωρὸν E 491.
 s et o confusa V 1066. s et v Pac.
 287. vide αἰ.
 ἔα A 1380, P 820. ἔα, θεοί! Th.
 953.
 ἔαν. ἔα monosyll. Eccl. 784. ἔαν
 χαίρειν P 1183.
 ἔαρος commendatum A 670.
 ἑαυτοῦ σφόδρα νομίζειν τινα E
 660.
 ebrili minus videntes P 1043. sequ.
 ἐγγίγνεσθαι V 1466.
 ἐγγλωττογαστρεω A 1569, 1573.
 ἐγγλωττοτυνεῖν E 728.
 ἐγγράφειν V 927. εἰς τοὺς πλου-
 σίους E 860. πόλλας Pac. 1092.
 ἐγγηγῆς Eccl. 1061.
 ἐγκαθαυρόζειν L 636.
 ἐγκαθίσθαι ἐν τινὶ Th. 183.
 ἐγκαθεύδειν f. L 578.
 ἐγκαθίσθαι V 1073, Th. 567. f.
 Ach. 316.
 ἐγκαθίσταται L 292.
 ἐγκαθίσθαι Eccl. 23, 98.
 ἐγκαλεῖν A 1350, L 577.
 ἐγκαλόνπειν Th. 470, N 11, 711.
 ἐγκανάζειν E 105.
 ἐγκάπτειν Pac. 7, V 761.
 ἐγκατακλίνειν A 122. εἰς Ἀσκλη-
 πιοῦ P 616.
 ἐγκαταμιγνύναι L 545.
 ἐγκεισθαι Ach. 282.
 ἐκνευρεῖς V 416, 1033.
 ἐκνέφαλος R 134. σσεισμένος f. N
 1225.
 ἐκνευρᾶναι Eccl. 841.
 ἐκνήμα L 1037.
 ἐκνοισυροῦν N 48.
 ἐκποληβαίνει E 265.
 ἐκπονεῖν P 255, Ach. 1018, V 240,
 A 1222.
 ἐκπορδύλειν N 10.
 ἐκπορεῖν τινὶ P 424.
 ἐκπορεῖν V 130.
 ἐκποπτειν A 794, 1488.
 ἐκπορπιάζειν E 763.
 ἐκπυρρᾶν Ach. 882.
 ἐκπυρρᾶν V 668.
 ἐκπυρρᾶν L 113, 1087, Th. 260, 469.
 ἐκπυρρᾶν f. V 882.
 ἐκπύπτειν Th. 235, N 191.
 ἐκπύμμιον N 1156.

ἐκρεσθαι V 743.
 ἐκρηγορεῖν P 739.
 ἐκχαλνεν Ach. 214. τινός E 1201.
 τοῖς τινος κακοῖς Ach. 1115.
 ἐκχάσκων V 690.
 ἐκχέζειν V 601. ἐκχέδω R 444.
 ἐκχεῖν, immittere, A 994. ἐκχεῖν
 κισὶν E 118.
 ἐκχευρεῖν P 712, Ach. 335. τινὶ Th.
 735.
 ἐκχειρηγῆς A 255.
 ἐκχέλεια Ach. 974.
 ἐκχέλως, ἐκχελίς, N 544.
 ἐκχως Διδος A 1610.
 ἐκχυνερίζειν V 292.
 ἐκχώνιος V 533.
 ἐγὼ minus usitate dictum p. ἔγωγε
 N 699. cf. N 799.
 ἐγὼ δὲ prima oratione Eccl. 728.
 ἐγὼ δα Ach. 5, 851, E 435, V 1164.
 ἐγὼν dor. L 916, Ach. 703, 709.
 ἐγώνγα dor. L 919, 923, Ach. 691,
 719.
 ἐγρηγόρησεν Eccl. 548.
 ἔδαι (ἐδήδονα) E 346. ἔδομαι L
 740, N 121.
 ἔδορα Βουλῆς. Th. 79. ἔδορα Σελή-
 νης N 1441. ἔδορα, nates, Th.
 182.
 ἔδοριος Th. 631.
 educatio ingenuorum R 682.
 ἔδωδῃ Pac. 29.
 ἔδ Th. 979.
 ἔξομαι Pac. 749.
 ἔθελειν absolute dictum V 293. p.
 δόνασθαι A 555. p. μέλλειν, V
 516.
 ἐθίζεσθαι V 497, Eccl. 192, 289,
 266.
 εἰ et η confusa A 672. εἰ et ἦν
 Pac. 437. εἰ, etiamsi, quamvis,
 Ach. 526. εἰ causale Ach. 289,
 V 488. εἰ in πένθει et similibus
 P 40. εἰ μὴ μάλιστ' N 639.
 (ἀφίγμεθα,) εἰ φράσσεας, etc. A
 121. εἰ δὲ vide v ἄρα.
 εἰα P 292, 314, 755, Pac. 495. et s.
 εἰα, εἰα μάλα etc. Pac. 446. εἰδ
 ον Ach. 459.
 εἰδέα Th. 408.
 εἰδέναι f. (τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ
 τραγωδία) Ach. 464. εἰδέναι πλεῖ-
 ονα N 795. εἰδέναι ποιεῖν τι
 V 368. εἰδέναι, vox forensis, V
 743. τοῖς εἰδέναι N 1190.
 εἰδῆς et οἶδας confusa, ut videtur,

- E 698. ἤδη attice Ach. 35. cf. Pac. 1094. ἤσθη A 19.
 εἶδος, vultus, P 315, Th. 266.
 εἶδω, video, f. R 668
 εἰδωλόν A 1289, N 944.
 εἰδ' ὠφελεν cum infin. V 700.
 εἰκάζειν πρὸς τινα Ach. 738.
 εἰκώς N 17.
 εἰκνιν, similem esse, N 969. εἰκέ-
 ναι N 185. cf. v. εἰκός. εἰκα A
 96, 373, N 335, 337.
 εἰκαλόνηρος A 648.
 εἰκῆ L 444. εἰκῆ κεῖσθαι N 44.
 εἰκός, πρόκον, P 657, Pac. 700,
 725, Ach. 652, 658. οἶον ε. N
 1316.
 εἰκοστολόγος R 349.
 εἰκότως ἔχειν Th. 206.
 εἰκότως q. εἰκόνας N 544.
 εἰκώς att. A 658. οὐδὲν εἰκώς τι-
 νι V 1274.
 Εἰλαίθνια L 691, Eccl. 368.
 εἰλη V 741.
 εἰλλειν f. N 737.
 εἰμι sensu futuri P 601, Pac. 962.
 εἶναι dictum ἑμφατικῶς pro vigendo
 L 624, Ach. 655, 663, εἶναι ἐν
 τινι, situm esse in aliquo, L 80,
 32. εἶναι intelligendum Th. 542.
 (ἐκιδής), 572. (ἥτις), R 39. εἶναι
 pro ἔξείναι Eccl. 527, 559, V 538.
 εἶναι, vivere, R 72, Pac. 664.
 εἶναι τί τινι Pac. 844. εἶναι τινι,
 videri alicui, Eccl. 138. sequ. ἔσται
 λάχη V 240. τὰ ὄντα χρήματα
 Eccl. 873. εἶναι τοῦ λέγοντος E
 800. εἶν R 568. etc. ἡ pro ἧν
 1. pers. P 77, L 604, 5, A 97,
 Th. 448. ἧν sensu aoristi Pac.
 584. ἡσθ' ἄρα V 437.
 εἶνεκα R 189, Pac. 210, 724.
 εἰπεῖν πρὸς τι Th. 667. εἰπεῖν, vox
 juridica, Th. 345. δίκην κατὰ
 τινος E 331. εἰπεῖν τί τινα N
 807. κατὰ Ach. 614. εἰπέ μοι
 positum ante καὶ emphaticum in
 interrogatione Equ. 178. ante τί
 ὁρίσιν; P 1102. εἰπον, dixi et
 dico, Eccl. 256.
 εἰπερ elliptice dictum N 227. εἰ-
 περ ποῦ, καὶ πῶν, E 546. εἰπερ
 πάποτε τινα Ach. 372.
 εἰποτε V 1242.
 εἰργειν Ach. 303, A 995, 998. τινά-
 τι V 327.
 εἰρεσιώνη P 1050. f. V. 390.
 εἰρήνης τρυβλίων Ach. 259.
 εἰρηνικός R 669.
 εἰρων N 443.
 εἰρωνεύεσθαι A 1116.
 εἰρωνικῶς, dissimulante, V 174.
 εἰς pro τίς Ach. 575. εἰς ἐν L 549,
 E 794. ἐν μόνον Ach. 424.
 εἰς ἀπαντα, ε. τὰ πάντα, V 1061,
 P 273. εἰς ἐσπεραν Pac. 891.
 εἰς εὐτέλειαν p. εὐτελῶς A 758.
 εἰς τι, pro aliquo, quod eman, N
 591. εἰς τινα εἶναι E 193. εἰς
 et ὡς τινα ἔργεσθαι P 237.
 εἰσαγγέλλειν E 604, Th. 564.
 εἰσάγειν, verbum forensae, V 816.
 εἰσάγειν ἀδίκημα V 808. γραφήν
 V 811. δίκην κατὰ τινος N 758.
 εἰσάγειν, importare, Ach. 863.
 εἰσάγειν τὸν χορὸν Ach. 11. τινά
 εἰς τοὺς φράτορας A 1543.
 εἰσάγειν N 528, 964.
 εἰσαῶθις Eccl. 980.
 εἰσβάλλειν f. Pac. 710.
 εἰσβάλλεσθαι A 32.
 εἰσβολή τινος E 797.
 εἰσελκύειν Ach. 349.
 εἰσέρχεται Th. 1014, E 4.
 εἰσέρχεσθαι, in scenam prodire,
 Ach. 14.
 εἰσέναι, vox scenica, aufstehen, V
 1440.
 εἰσέλλειν χορὸν ἀνὰ Th. 835.
 εἰσηγούρειν Ach. 135.
 εἰσυνάλλεσθαι Th. 264.
 εἰσυνέλλειν f. Th. 618.
 εἰσὸς in theatro A 292, N 320.
 εἰσινύλλεσθαι Pac. 260.
 εἰσορᾶν ὄψιν Th. 863.
 εἰσπύρεσθαι V 420.
 εἰσπυρᾶν E 551.
 εἰσπύρειν f. L 611.
 εἰσφορὰ E 859, L 613.
 εἰσφρεῖν V 858.
 εἰτα ante participium cum verbo fi-
 nito N 833. indignantis, extra in-
 terrogationem, Ach. 655. εἰτα vel
 ἔπειτα in interrogatione P 45, 79,
 789, 906, 1144, Ach. 126. post
 participia P 207. velut ἐκ πε-
 ρισσοῦ additum V 286.
 εἰσθα Pac. 694. εἰσθίε τί τινι
 Eccl. 283. εἰσθῶς Pac. 792.
 ἐκ αὐξητικόν P 875, V 1336. ἐκ
 Βοιωτῶν L 40, 652. ἐκ δικαίου,
 ἐκ τοῦ δ. P 750, A 1330. ἐκ
 κοινοῦ. τὰ ἐκ κ. Eccl. 612. ἐκ
 παιδίου E 384. ἐκ ποδῶν κρε-
 μαννῆναι Ach. 886. ἐκ successi-

- onem rerum significans E 650. ἐκ
τινος, propter al., V 1209. ἐκ
τινος ἐρχεσθαι P 84. ἔχειν τι ἐκ
τινος V 225. ὃ ἐκ τούτου τινός
quis dicatur, R 466. ἐκ τοῦπι-
σθεν ὦν Eccl. 481. ἐκ τούτου,
ἐκ τούτων, N 518, V 339. ἐκ
τρόπου τινός (ὄν) Th. 93. ἐκ
τῶν δικαίων N 1071. ἐκ τῶν
λειψάνων V 1027. ἐκ τῶν πο-
δῶν ἐς τὴν κεφαλὴν P 645.
vide v. προσδοκῆν..
- Ἐκείργος Th. 922.
- Ἐκαταία R 352.
- Ἐκάτειον V 774, L 64.
- Ἐκάτη ἡ φασφόρος Th. 816.
- Ἐκατ. Pac. 663. Θεῶν L 290.
- ἐκατοστάλαντος E 414.
- ἐτα τοῦ κεφάλους N 330.
- ἐκατοστορόγχιος A 1011.
- ἐκατοστὴ V 627.
- ἐκβαίνειν, erumpere, E 801. eva-
dere, Eccl. 508. vox nautica, R
1015.
- ἐκβάλλειν, depellere, L 782. ejic-
cere poetam scenicum, E 487.
- ἐκεῖνος Th. 372. μαλθακὸν τι
R 557. τὴν ἐνθεσιν E 376. τοῦς
θεοὺς N 1411.
- Ecbatana Ach. 64, 578, V 1102, 3,
E 1005.
- ἐκβιβάζειν A 625. seqq.
- ἐκβολίζειν f. Pac. 1046.
- ἐκλύγεσθαι, licere, E 791, Pac. 344.
- ἐκγονος E 732.
- ἐκγράφεσθαι A 907.
- ἐκδίδρειν V 439.
- ἐκδιδάσκουσιν cum duplici accusat. R
959.
- ἐκδιδράσκουσιν V 126.
- ἐκδικάζειν Eccl. 981. μίαν E 50.
- ἐκδοτέον A 1515.
- ἐκδορῶν Eccl. 55.
- ἐκδύεσθαι L 621, 640, 853, 858.
- ἐκδύναι V 141. τὸ γῆρας P 336.
- οἱ ἐκεῖ Pac. 578.
- ἐκεῖν, ἐκεῖνο N 636. ἐκεῖνος dic-
tum ἑρμηνευτικῶς A 36, E 732,
Ach. 663, N 195, 519. per con-
temptum P 953. τὸν ἐκεῖνον pro
τὸν ἑαυτοῦ (πατέρα) scriptum,
ut videtur, Eccl. 634. ἐκεῖνα,
quae quis dicturus est, Eccl. 421.
ἐκεῖνοσι A 293, 4. et s.
- ἐκζημία f. Pac. 843.
- ἐκζουκρεῖν Pac. 310.
- ἐκθεῖν L 429.
- ἐκκαλεῖν. ἐκκέας Pac. 1054.
- ἐκκαλαμᾶσθαι V 587. f. V. 372.
- ἐκκαλεῖν τινα Ach. 369. ἐκκαλεῖν,
si divinavi, A 326.
- ἐκκαλύπτειν A 1388.
- ἐκκαυλίζειν f. E 770.
- ἐκκλησίαν ποιεῖν Th. 346. τιπ Ach.
169.
- ἐκκλησιάζειν Th. 90. ἐπί τινι Th. 84.
- ἐκκοβαλιμαύεσθαι E 270.
- ἐκκοκκίζειν Pac. 68. f. Ach. 1099,
L 339.
- ἐκκόπτεσθαι τι A 334, N 24.
- ἐκκορεῖν Pac. 69. f. Th. 718.
- ἐκκρεμαννύναι E 1251.
- ἐκκυκλεῖν Ach. 375, 6, Th. 96.
- ἐκκυλίνδρειν Pac. 134.
- ἐκκύπτειν Eccl. 1049. ἐκκύπτειν et
ἐγκύπτειν confusa Th. 748.
- ἐκκυφρεῖν f. E 299.
- ἐκλαγχάνειν Th. 1010.
- ἐκλακτίζειν V 1433, 1463.
- ἐκλάμπειν A 1581. f. L 360.
- ἐκλάπτειν Pac. 820, Ach. 1145.
- ἐκλέγεσθαι Eccl. 1119.
- ἐκλέπειν τὰς ὁδοὺς N 566.
- ἐκλέπειν κέρματα A 1018.
- ἐκλιπῶα lacon. L 1206.
- ἐκμαίνειν τινα ἐπὶ τινι Eccl. 961.
- ἐκμανθάνειν Eccl. 245, V 1936.
- ἐκμαλινεσθαι R 706.
- ἐκμυρῖσθαι A 1186.
- ἐκμοχλίσθαι L 402, 3.
- ἐκνομίως P 977.
- ἐκούση καρδίᾳ E 1157.
- ἐκπειροᾶσθαι E 1122.
- ἐκπεριδικάζειν A 722.
- ἐκπεταννύναι E 1235.
- ἐκπύεσθαι V 208.
- ἐκπετήσιμος A 1252.
- ἐκπηδῶν εἰς τι E 556.
- ἐκπηγνίζειν R 540.
- * ἐκπιέζειν Pac. 1065.
- ἐκπίνειν τὴν ψυχὴν N 689. τινα
E 646. ἐκπίνειν, vertirinken, L
114. ἐκπίομαι Ach. 199.
- ἐκπίπτειν L 388, Eccl. 902. f. N
1221.
- ἐκπλεῖν Ach. 505.
- ἐκπλέττειν P 668, E 613, N 783.
- ἐκπλύνειν P 1058, L 539.
- ἐκποδῶν ἀπέναντι Th. 292. ἰδὲ τι-
να Ach. 278.
- ἐκποιεῖσθαι Pac. 672, Ach. 241.
- ἐκπουλίζειν Th. 534.
- ἐκπονεῖν A 369.

ἐκπορίζειν E 394. βίον V 1072.
ἐκπορμυρίζειν, si forte, Pac. 1055.
ἐκπίσθαι A 741.
ἐκπύειν V 762.
ἐκπωμα V 646, Eccl. 446.
ἐκπαρδίζειν L 540.
ἐκροφείν E 345. τινά E 647.
ἐκπυρρᾶσθαι Eccl. 752.
ἐκρυσίν dictae panna A 104.
ἐκσειάν Ach. 317.
ἐκσεαλόνειν L 961.
ἐκσεαδάζειν E 741.
ἐκσπᾶν Th. 480.
ἐκσπύδου Th. 276.
ἐκστρέφειν, ἐκστρέφω τι, f. N 88, 589.
ἐκτίθειν πτέρυγα Pac. 160. τῇν χεῖρα ὀπίαν Eccl. 782.
ἐκτερίζειν A 1075.
ἐκταλεῖν V 989.
ἐκτέμνειν E 354.
ἐκτός Ach. 245.
ἐκτός Eccl. 545.
ἐκτῆρειν E 748.
ἐκτίθειν δίκην Eccl. 656. cf. ibid. 663.
ἐκτοξεύειν f. P 34.
ἐκτοπος A 1867.
of ἐκτός V 1240. ἐκτός ὀρνέων, si forte, A 16.
ἐκτραχηλίζειν P 70, L 655, N 1485.
ἐκτρέψασθαι P 833.
ἐκτρέφειν f. Pac. 596, N 504, 517.
ἐκτρέχειν Pac. 319, Th. 955.
ἐκτρυνᾶν Eccl. 336.
ἐκτρώγειν V 155.
ἐκτυφλοῦν P 299.
ἐκτραγεῖν τινα ἐκ τινος E 644, 646.
ἐκτραίνειν L 758.
ἐκτρέφειν Hectorum Eccl. 143. ἐκτρέφειν τινος Th. 684. ἐκτρέφεται med. Eccl. 511.
ἐκτρέγειν, vocab. for., V 960.
ἐκπυρρᾶσθαι Pac. 72.
ἐκπύλγειν τι f. Pac. 576.
ἐκπορεῖ P 1004, Eccl. 921. λόγων Th. 442.
ἐκπορεῖν V 1077.
ἐκπορος P 1134.
ἐκπορεῖν V 125, 156, 162.
ἐκπορυστέειν N 674, 676.
ἐκπορυστῆν Pac. 577.
ἐκχεῖν τι, ἐκχεῖσθαι, f. R 808, V 1411, Th. 521.
ἐκόν, consulto, ex industria, E 1030.
ἐλάα Pac. 552, Ach. 514, Eccl. 307. et s.

Elades (Agelades?) R 466. schol.
ἐλαολόγος V 681.
ἐλᾶς, ἐλαῖα, Ach. 936.
ἐλασᾶς A post. 819.
ἐλασίβροτος E 575.
ἐλάσσεως L 1178.
ἐλατήρ, genus placentae, Ach. 232, E 1670. ἱπκων E 1154.
ἐλαττον γίγνεσθαι E 412. ποιεῖν E 362.
ἐλαττεῖν ἄρα N 69. ἰγοτᾶς Ach. 1108, ναῦς R 1016, E 1070, 1254.
ἐλχον (?) Ach. 935. ἐλαττεῖν dicti equites E 243. ἐλ. dictum κακωφῶτως Eccl. 39. ἐλαττεῖν per se, remigere, V 658.
Elaphion Th. 1102.
ἐλαφρεῖς Ach. 211.
ἐλαίρειν E 739.
ἐλαῖς A 298, post 819.
ἐλεγος f. A 220.
ἐλέγγειν Eccl. 484, N 1006. τινά P 670. τειμηνεῖν E 1120.
ἐλεγχος L 454.
ἐλασί Ach. 661, V 334.
ἐλεήμων τινος Pac. 413.
ἐλεινός, ἐλεινῶς, Ach. 380, Th. 1001.
ἐλειος, irrigua, R 338, A 245.
Electra Aeschylea N 519.
ἐλελεῖσθαι A 354.
ἐλελλίσεσθαι A 215.
ἐλεόν E 152, 169.
ἐλεσθῆρας, ἐλεσθῆρας, L 354, Eccl. 722, 1142, N 503.
ἐλεσθῆροῦν L 1081.
Eleusinia R 421. joci et dictoria in iis jactata, R 360.
ἐλεφαντινός E 1057.
ἐλεφαντόδετος A 221.
ἐλευσίαν Th. 565.
ἐλεῖ Th. 946, R 1247.
ἐλκεῖν βίβλιν L 160. κλητεῖσθαι N 1167. ὀλεον E 107. πρὸς ἑαυτὸν N 233. τινά rapere al. (in jus), V 763, E 614. cf. N 972. πρὸς τινα E 656. τινός E 718. ἐλκεῖν ὀπήνας L 998. cf. v. πρὸφασις.
ἐλεπδοῖον E 847.
ἐλκυειν κέρδακα N 525. σχῆμα Pac. 328.
Ἑλλάτιος Ζεὸς E 1141.
Ἑλλάς ἡ σοφία A 392.
ἐλλέβορος V 1430.
ἐλλεπῆν P 855, L 628.
ἐλληνοὶν ἐκινεῖσθαι Ach. 115.
Ἑλληγνίς Th. 865, 6.

- ellipsis in verbis *ἀνόντος ἐς σωτηρίαν* V 362. *κατὰ τὴν δέτεραν* V 389. *μή μοι πρόφασιν* Ach. 318. *οὐκ ἀπὸ τῶν θυγῶν*; Ach. 811. *πῶς δὴ (γίνεται)*; V 21. *σέ τοι* A 270. *τί δῆτα*; Ach. 948. in verbo *μίαν* E 50. in *ποία* A 1124. in *τῆς* A 1125. in voce *πολὺ* Ach. 1047. in *τῆς κεφαλῆς* Ach. 1089. ellipsis nominis seu pronominis in genit. absoluto Eccl. 185. ellipsis obscenorum V 1137. annot. ellips. verbi *ἀπειθεῖν* R 1210. *ἀφρονία* in ἡ *δωριεῖ* E 909. *γῆ* in *πολεμία* V 1122. *γῆν* in *πολλῇ* Eccl. 592. *γνώμῃ* in ἡ *ἐμῇ* Eccl. 153. *δίκην* vel *τίμημα* Eccl. 663. *εἰπε* vel *cujusdam similis vocabuli* N 84. *horum vel similitum quorundam verborum* *τίς ἀκούσας ἀνέσχετο* P 589. verbi *κελεύω* Pac. 529. *καὶ* in nominibus deorum Th. 83, 89, V 123. et *τοῦ οὐαία* in hominum N 964. etc. *δρα* vel *similis verbi* P 322. et p. *οφθαλμῷ* in *θατέρῳ* V 482, Eccl. 496. *τι* in *βροτοῦ* Pac. 180. verbi *praegressi vel vicini* R 39 (*δοτις*), 794, Ach. 290, 904, Pac. 1113. verbi *substant.* in *ολός* *τε* E 327. *ῥπα* Ach. 703. *ὡς ὀξυθύμος* E 652. *verborum* *ῥός* vel *εὐχόμε* R 838, Ach. 236, 771, Th. 286, V 840. *verborum* *οἱ ἄλλοι* et *similium* P 1, 81. cf. *vv.* ἡ, *γυνή*, *ἴνα*, *τί*, *οἷός*.
- eloquentiae studium immodicum R 1009.
- ἐλπίζειν*, expectare, L 257. *metuere*, A 881.
- ἐλπὶς χορηγῇ*, *ἔ. ἀγαθῇ*, V 303.
- ἔλση*, *ἔλσοιμι*, *dor.* L 105, 118.
- ἔλσων* *dor.* L 1007.
- Elymnion* Pac. 1049.
- ἔντρον* Ach. 1050.
- ἐμβάδιον* P 843, V 578.
- ἐμβαίνειν*. *ἐμβα* Eccl. 477. *ἐμβη* *dor.* L 1212.
- ἐμβάλλειν*, *ἐμβάλλεσθαι*, A 1053, 1056, L 526. *ἐμβάλλειν* *ἑαυτὸν ἐς τι* N 1384. *ἐμβάλλειν* f. Ach. 639. *ἐμβάλλειν* *λίθον* Pac. 597. *σφραγίδας καὶ ροχλοὺς* Th. 886. *τινὶ τὴν χεῖρα* V 532. *ἐμβάλλειν*, *vox militaris*, Ach. 1007. *ἐμβαλε* *κλιτῇ* E 999. *ἐμβάλλεσθαι* *τὸ ἱεθός* L 1022.
- ἐμβαπτειν* Pac. 884, N 150.
- ἐμβάς* P 754. *ἐμβάδ' ἔχων*. vide v. *σφραγίδας ἔχειν*.
- ἐμβραχν* V 1079, Th. 861.
- ἐμβρόντητος* Eccl. 793.
- ἐμβύειν* V 128.
- ἐμιν* *dor.* Ach. 688, A 857. (?)
- ἐμείλεια* f. R 848, V 1444.
- ἐμμελέστερον* Eccl. 807.
- ἐμμένειν* *τινὶ* V 509.
- ἐμνυσθῆναι* P 841.
- ἐμός*. *τοῦμόν* Eccl. 858. *τὰ ἐμά*, *τάμα*, N 93, 121, Eccl. 746, 1001.
- ἐμοῦ γ' ἔνεκα* Ach. 356.
- ἐμπαίλειν* *τινὶ* Th. 924.
- ἐμπαιδοῦν* L 211, 233.
- ἐμπείρειν* Ach. 751.
- ἐμπειρία*. vide v. *μή*.
- ἐμπηγνύναι* Ach. 1142.
- ἐμπέμπλασθαι* V 950, Ach. 412.
- ἐμπιμπράναι* L 264, 296, 306, 356, N 393.
- ἐμπνέειν* Pac. 1061, Eccl. 142.
- ἐμπίπλη* A 1211.
- ἐμπίπτειν* L 293.
- ἐμπῆς* A 246, L 964. *sequ.*, N 157. *seqq.*
- ἐμπλέκειν* Th. 971.
- ἐμπλήθειν* Pac. 925. *ἐμπλήσο* *λίγων* V 581.
- ἐμπνέειν* Th. 888.
- ἐμποδίζειν* L 334, A 890. *λοχάδας* E 701.
- ἐμπόδιον* L 501.
- ἐμποδῶν γίνεσθαι* *τινὶ* Pac. 315. *τοῦμποδῶν*, *impedimentum*, L 1087.
- ἐμποιεῖν* Eccl. 154.
- ἐμπολαῖος* (*Ἐμψῆς*) Ach. 771.
- ἐμπολῆν*, *ἐμπολαῖν*, Th. 423, Pac. 360, 1112.
- ἐμπολή* Ach. 876.
- ἐμπορεῖσθαι* Ach. 709.
- ἐμπορευτέα* Ach. 446.
- ἐμπορία* 568, 679.
- ἐμπορικὰ χρήματα* Ach. 913.
- ἐμπόριον* E 171.
- ἐμπορον γίνεσθαι* Eccl. 1024.
- Ἐμπυα* R 286, Eccl. 1053.
- ἐμπρέπειν* *τινὶ* N 585.
- ἐμπρήθειν*, *ἐμφρασῆν*, V 36.
- ἐμπροσθέν* *τινος* V 840.
- ἐμπροσθεῖν* Pac. 1056, L 347.
- ἐμφανῆς* V 406. *ἐμφ.* *ὁρᾶν* *cum part.* Th. 645. *ἐμφανῆς* *κακῶν* L 258.

- ἔμφανως N 590. ἔμφ. λέγειν τι, Ach. 285.
 ἔμφρηξ V 1062, N 490.
 ἔμφρηξιν A 818.
 ἔμφρηξαι Eccl. 898.
 ἔμφρηξιν dicta tibicina V 1178.
 ἐν Ἀθηναίοις et similia Ach. 462, 610, 847, Th. 441, V 1144, L 518. ἐν αὐτοῦ εἶναι V 612. ἐν βραχέϊ Th. 176. ἐν intelligendum P 1009. ἐν καλῶ Th. 291. ἐν ὑπὸ κτλ σοφίῃ V 1462. ἐν μέρῳ R 32, etc. ἐν ὄνῳ L 1148. ἐν ὄνῳ, dum, Pac. 872. ἐν παρελκόν P 760, A 984, 1600. ἐν πᾶσι λαγῶνις ζῆν V 678. ἐν τάχει V 1388. ἐν τινι εἶναι A 1551. ἐν τοῖς λεγομένοις P 642. ἐν τοῖς ὀπλοῖς L 595. ἐν τοσούτῳ E 392. ἐν τούτῳ P 395. ἐν ὁμίῳ, apud vos, N. 667. ἐν ὄνῳ Pac. 122.
 ἐν pro ἡσᾶν V 631.
 ἐναγῆς N 618. τὸ ἐναγῆς Eccl. 823.
 ἐναλλὰξ N 254.
 ἐνάλλεσθαι V 1258.
 ἐναντία E 827., ubi libri ἐναντία.
 ἐναπτικός, ἀνανατία ἀπασι λέγειν Ach. 458. ἐναντία νόσος Σαυᾶ A 31.
 ἐναντίον τινός, coram aliquo, Eccl. 447, 450, L 840.
 ἐναντιοῦν Pac. 971, A 375.
 ἐναρμόζειν L 386.
 ἐναπομώρησθαι τί τινι f. Ach. 796.
 ἐναποκατεῖν Pac. 1139.
 ἐνάπτειν, incendere, Pac. 956.
 ἐνάπτεισθαι Pac. 1136. ἐνάπτεισθαι τι A 1155, Eccl. 80, N 72.
 ἐναργῆς, ἐναργῶς, V 50, E 1061.
 ἐνασπιδοδοῦσθαι f. Ach. 388.
 ἐνδεῖν Ach. 852, 874, 875. f. V 113. οἱ Ἑνδεῖα V 1067.
 ἔνδεα καίτοι. vide v. παραπέμπειν.
 ἐνδέχεσθαι τι E 581, Th. 1064.
 ἐνδηλος E 1165.
 ἐνδιατριανερνιγῆτος Pac. 770.
 ἐνδιατρίβειν R 668, Eccl. 585.
 ἐνδιδῶναι ἐκιντὸν τινι P 776. λαβὴν τινι L 627. μαλακὸν P 434.
 ἐνδίκως Pac. 597.
 ἔνδον, domi, A 1017. ἔνδον ἔχειν τινα Eccl. 226. οἱ ἔνδον E 63.
 ἐνδύεσθαι Th. 252. τάλμημα Eccl. 289.
 ἐνεκά τινος, per aliquid, Eccl. 366.
 ἐνεργεῖν V 879. ἐνέχεσθαι τινι Eccl. 356.
 ἐνέχουρα Eccl. 755.
 ἐνεχυράζειν N 35, 241, Eccl. 565.
 ἐνη Ach. 172. ἐνη καὶ νῆα 1089, 1129. seqq. ἐνης Eccl. 796.
 ἐνθάδε, hic, apud Superos, Pac. 314, 696. οἱ ἐνθάδε Pac. 578.
 ἐνθάδι, tum, Pac. 67.
 ἐνθιῶδε, ἐνθιῶδι, Ach. 116, E 574, L 402.
 ἐνθιῶς E 376.
 ἐνθριοδοῦσθαι f. L 622.
 ἐνθρολίλειν Th. 321.
 ἐνθρομιασθαι Eccl. 138, 263, N 793.
 ἐνι, ἐνεστι, Ach. 784, P 344, A 406, V 435.
 ἐνιαυτός ἐτῶν R 335.
 ἐνίστασθαι, ἐνίστασθαι τι, N 755, L 263.
 ἐνισοτεῦναι A 1018.
 ἐννύχιος E 1178.
 ἐνοικεῖν N 95.
 ἐνοικοδομεῖν V 772.
 ἐνέκλιος (ὑσμῶς). κατ' ἐνέκλιον N 630.
 ἐνορᾶν A 163.
 ἐνορῆς, ἐνορῆς, A 543, E 1273, L 620.
 enunciatum causale priore loco sententiae positum N 1383.
 ἐνοσρεῖν L 375.
 ἐνοχλεῖν Eccl. 803.
 ἐνοργοῦν P 842.
 ἐνοκιστῆς Ach. 354, 1026.
 ἐνοστᾶν V 671.
 ἐνοσταλάζειν Ach. 968.
 ἐνταυθὶ Ach. 152.
 ἐνταυθοῖ L 4, 532, 534, N 787.
 ἐνταυθοῖ μὲν Th. 224.
 ἐνταῖναι. ἐνταῖνεσθαι τὴν ἀφρονίαν N 937.
 ἐντελής E 1255.
 ἐντίμωσθαι L 192.
 ἐντερον E 420, 654, N 160, 168, L 342.
 ἐντερόνεια E 1073.
 ἐντεῖθεν, ἐνταυθεν, A 10, 11, et s.
 ἐντεῖθεν ἤδη Ach. 508.
 ἐντευλιανοῦν Ach. 841.
 ἐντι dor. Ach. 849.
 ἐντιθέσθαι ἐν κατελόγῳ E 1257. ἐντι πῶδα V 1120.
 ἐντίκειν L 517. f. V 620.
 ἐντίλιν Ach. 324.
 ἐντονος Ach. 630.
 ἐντός τινος εἶναι Ach. 44. αἱ ἐν-

- τὸς εἰκοσι (δύοι) Eccl. 981. *ἐν-*
 τὸς τῶν φυλάκων L 780.
ἐντροπαλύνει V 590, E 51.
ἐντροπίζειν Eccl. 732, 901 (?), L 149.
ἐντροπίζω E 1077.
ἐντροπίζω Ach. 799, A 1377.
ἐντροπίζω P 687, N 955.
ἐντροπίζω V 448.
Ἐνυάλιος Pac. 444.
ἐνυβρίζειν Th. 678.
ἐνυδρις Ach. 827.
ἐνύπνιον ἐστιᾶσθαι V 1177.
ἐξ ἀρχῆς, ἐξ ἀρχῆς πάλιν Pac. 738,
 P 221. *ἐξ ἐνός λόγου* P 755. cf.
 L 938. *ἐξ ἐνός στόματος* E 619.
ἐξ ἰω Eccl. 85. *ἐξ ἰωθινοῦ* Th.
 2. *ἐξ ὅτου περ* Ach. 561. sequ.
ἐξ οὗ γε Ach. 593. *ἐξ οὐδενός*
 A 764. cf. v. *ἐξίσου*.
ἐξαγείναι, exportare mercas, E 278,
 282. et s. *producere (in scenam)*,
 Pac. 708.
ἐξαγωγή Eccl. 260.
ἐξαίρειναι, efferre, Ach. 1063. f. Th.
 929.
ἐξαιριεῖσθαι Th. 719.
ἐξαίτης P 350. et s.
ἐξακούειν A 1103, Th. 292.
ἐξαλέσθαι E 996.
ἐξάλειπτον Ach. 993.
ἐξαλείφειν, ex indice civium delere,
 E 817. cf. Pac. 1093.
ἐξάλλειν N 32, 33.
ἐξάλλεσθαι V 130.
ἐξαμύν L 342.
ἐξαμαρτάνειν A 316. etc.
ἐξαμβλοῦν N 187, 139.
ἐξαμπερῶν L 278.
ἐξαναρτάνειν A 367.
ἐξανδροῦσθαι E 1129.
ἐξαντίζεσθαι (ἐξηνεσχόμην) N 1815,
 Pac. 666.
ἐξανθίζειν L 43.
ἐξανόγειν μηχανάς Ach. 357.
ἐξαπατῶν Pac. 706, 1022, 1046, 1063.
ἐξ. τι, h. e. κατά τι, V 60.
ἐξαπάτασθαι Pac. 992.
ἐξαπατῶν Ach. 622, E 1036.
ἐξαποδνήσκειν A 1536.
ἐξάπτειν V 366. *ἐξάπτεσθαι τι* Th.
 399.
ἐξαράττειν E 592, Th. 664. πολ-
 λοῖς κακοῖς N 1315.
ἐξαρεῖν E 486.
ἐξαρνεῖσθαι Eccl. 660.
ἐξαρηνηκὼς N 1123.
ἐξαρεῖν εἶναι N 1179, P 241.
ἐξαρκάζειν E 654, Th. 651, 666.
ἐξαρεῖν Eccl. 2, 493.
ἐξέρταιν P 728, R 529.
ἐξανδῶν Ach. 1103.
ἐξαυτομολεῖν N 1060.
ἐξενείκειν f. E 299.
ἐξείδειν V 891. *ἐξείδωμαι* E 948.
ἐξεδρος A 271.
ἐξενάζειν E 230.
ἐξενεῖν A 429.
ἐξελόγειν Ach. 780, Eccl. 11.
ἐξέλκειν E 357, V 412.
ἐξελάνυναι dictus accusator Ach. 672.
ἐξελῶ N 123, 778.
ἐξελίγγειν R 694, N 1025.
ἐξέλκω, ἐξελκύειν, N 690, Eccl.
 688.
ἐξερμῶν Ach. 6, 551. f. E 1037.
ἐξεκαίρειναι L 585.
ἐξεκίστασθαι N 1177, V 1203.
ἐξεκίτηδες P 912.
ἐξεργῶν Ach. 314, V 959.
ἐξεργησῶν Pac. 614.
ἐξεργῶν E 559, N 687.
ἐξεργασθαι, effuere, V 1324. *exire*,
austraten, A 487.
ἐξείτης N 835.
ἐξέσχημα E 826, Eccl. 577.
ἐξεργασθαι, excogitare, V 85. nan-
 cisci, P 1161.
ἐξέτιναι dictus sol oriens V 740.
ἐξέγειν, prominere, V 1326.
Excectides A 11.
ἐξηπεροπερῶν L 773.
ἐξῆς τι R 718, L 597.
ἐξιδίειν f. A 744.
ἐξικοπῶν, deprimere, L 278.
ἐξίσου vel ἐξ ἴσου E 1048.
ἐξισοῦν R 644.
ἐξίστασθαι τινας f. V 463.
ἐξιδίμνος Pac. 598.
ἐξόδος, expeditio bellica, N 561.
ἀδελφὸν ἐξόδον 557.
ἐξοικοδομεῖν A 1084.
ἐξοιστεῖα L 854.
ἐξολισθάνειν, ἐξολίσθαι, E 457,
 Eccl. 287, Pac. 141.
ἐξορματοῦσθαι pro ἐπιτεταμένως δ-
ορῶν P 630.
ἐξόν Ach. 378, Th. 508.
ἐξόπισθε Ach. 246, E 22.
ἐξοπλίζειν Pac. 544, L 427.
ἐξοπτῶν Ach. 943, E 882.
ἐξορμῶν Th. 626.
ἐξορυσσῶν Ach. 718.
ἐξω πρὸς τὸν ἀίθρα N 199. *οἱ ἐξω-*
θεν N 942.

- ἐκλιότερος* Eccl. 1050, 1065, Pac. 994.
ἐκπλέειν βασιλῆα Eccl. 268.
ἐκπλεῖ V 433, L 621.
ἐκπνοσία Eccl. 1023.
ἐκπνοῖος Th. 839, 842.
ἐκπράττειν Ach. 1009.
ἐκπρῆν ἀγειν Th. 793.
ἐκπυγίλλειν L 980.
ἐκπῆν, subungere, N 334. *τῆν γνάθον* V 360. vox militaris, A 343. *ἐκπῆν*, *ἐκπῆν*, A 335.
ἐκπυγίλλειν Eccl. 573.
ἐκπῆν V 852, Eccl. 1150.
ἐκπῆν, intelligere, sentire, N 929, V 501.
ἐκπῆν αὐτόν Pac. 699. *ἐκπῆν*, probare, A 1496.
ἐκπῆν dor. L 198.
ἐκπῆν ἱαντόν V 962. *ἐκπῆν*, *ἐκπῆν*, f. A 1343, V 989, N 784. *ἐκπῆν*, si forte, P 684.
ἐκπῆν τινά cum infin. f. N 42.
ἐκπῆν αὐτόν V 1396.
ἐκπῆν V 1280, Eccl. 478.
ἐκπῆν Ach. 72.
ἐκπῆν R 1280.
ἐκπῆν αὐτόν ἐπὶ τι E 169, N 1421.
ἐκπῆν αὐτόν ἐπὶ τι Eccl. 277.
ἐκπῆν A 996.
ἐκπῆν A 985.
ἐκπῆν A 267.
ἐκπῆν A 730.
ἐκπῆν A 613.
ἐκπῆν L 74, Eccl. 492, 790. *ἐκπῆν* N 816.
ἐκπῆν N 1317.
ἐκπῆν R 1041, E 244.
ἐκπῆν V 148.
ἐκπῆν, transforre culpam, N 1048.
ἐκπῆν Th. 1105.
ἐκπῆν L 434, Eccl. 28.
ἐκπῆν L 482.
ἐκπῆν f. Eccl. 13, 900, V 1026, N 1125. *ἐκπῆν* f. N 946.
ἐκπῆν Ach. 632, V 1086.
ἐκπῆν A 1464, P 535. *ἐκπῆν* A 852.
ἐκπῆν L 498.
ἐκπῆν A 1036, L 724.
ἐκπῆν A 596, V 689.
ἐκπῆν f. L 579.
 393.
 326.
 502, 992.
 1092.
- ἐκπῆν* A 595.
ἐκπῆν f. R 1029.
ἐκπῆν P 535, A 83. sequ., N 71.
ἐκπῆν E 459.
ἐκπῆν P 877. *ἐκπῆν* καὶ R 474, Ach. 877.
ἐκπῆν, festinare, Eccl. 43, 492, Ach. 1000.
ἐκπῆν Ach. 403, 460.
ἐκπῆν V 262, 563. f. N 993.
ἐκπῆν P 800.
ἐκπῆν E 347.
ἐκπῆν Pac. 1106, Th. 1094.
ἐκπῆν in interrog. N 226. post participia P 1000, Ach. 462.
ἐκπῆν Ach. 700.
ἐκπῆν R 1242.
ἐκπῆν N 535.
ἐκπῆν Pac. 493.
ἐκπῆν dor. L 1024.
ἐκπῆν R 1041. *ἐκπῆν* Eccl. 278.
ἐκπῆν L 98.
ἐκπῆν, *ἐκπῆν* τι E 570, V 608, N 305.
ἐκπῆν αὐτόν, μετὰ τινος, Pac. 691.
ἐκπῆν P 1001.
ἐκπῆν E 430.
ἐκπῆν V 379.
ἐκπῆν R 804, V 798. *ἐκπῆν* E 787. *ἐκπῆν* ὀλίγον N 483. *ἐκπῆν* A 1105. impedire aliquid, L 691. *ἐκπῆν* τι Th. 683. *ἐκπῆν* τῷ ἐπὶ Pac. 1044. *ἐκπῆν*, praebere, N 1324. cf. v. *ἐκπῆν*.
ἐκπῆν, propitius, Th. 1088.
ἐκπῆν in compositione N 992. *ἐκπῆν* ὀλίγον V 338. *ἐκπῆν* αὐτόν P 884. *ἐκπῆν* ἀλλήλοισιν Pac. 836. *ἐκπῆν* V 1126. *ἐκπῆν* γῆ, ὅπως, ἐπὶ ἡβης, E 436. *ἐκπῆν* V 100. *ἐκπῆν* ἡσυχίας V 1458. *ἐκπῆν* Ach. 567. *ἐκπῆν* L 634. *ἐκπῆν* Ach. 209, V 1158. *ἐκπῆν* ὀλίγον L 31. *ἐκπῆν* V 535. *ἐκπῆν* cum accus., consilium rei faciendae significans, R 111. *ἐκπῆν*, ab altera parte, N 1064. *ἐκπῆν* Ach. 13. *ἐκπῆν* L 1203. *ἐκπῆν* vide v. *ἐκπῆν*, *ἐκπῆν* πράγμασι E 875. *ἐκπῆν* ποιεῖν Th. 993. *ἐκπῆν*, praeterea, insuper, E 647. *ἐκπῆν* ταῖς οὐδαῖς V 771. *ἐκπῆν* αὐτόν A 154. *ἐκπῆν*, cur, L 1027, N 256. *ἐκπῆν* τι *ἐκπῆν*,

- μολεῖν, A 288, 388. ἐπὶ τι, quod attinet ad, V 1402. ἐπὶ τινι, contra aliquem, A 501, 517, E 434. sequ. cf. E 444. ἐπὶ τινι, post al., Pac. 1008. propter al., Th. 987. ἐπὶ τοιοῦτε, ἐπὶ τοῦτοις, R 551, P 1164, Pac. 670, Th. 982. τὰπὶ τοῦτοις Eccl. 82, P 57. ἐφ' ὧτε P 996, Ach. 677, Th. 1092. cf. vv. ἀπὸ, ἐκ-χεῖσθαι, φάγειν.
 ἐπιβάλλειν. ἐπιβαλὼ N 1248.
 ἐπιβαίνειν εἰς τι Pac. 800.
 ἐπιβάλλειν πείρουγα A 337. σφραγῖδα A 533. τιπὶ τὴν χεῖρα L 413.
 ἐπιβοᾶν A 828.
 ἐπιβολή V 738.
 ἐπιβουλῶσ ποιεῖν P 1107.
 ἐπιβύειν f. P 375.
 ἐπιγελᾶν Th. 927.
 Epigenes (†) Eccl. 926.
 ἐπιγίγνεσθαι E 136.
 ἐπιγλωττᾶσθαι L 87.
 Epigonus Eccl. 167.
 ἐπιγράφεσθαι αὐτῶ τινα προστάτην Pac. 659. cf. Ach. 1025.
 ἐπιδακρύειν V 848.
 Epidaurus R 350.
 ἐπιδεικνύειν ἑαυτὸν L 574. τιπὶ A 631. ἐπιδεικνύειν τινα ποιήσαν-τά τι E 774. ἐπιδεικνύειν venditorum Ach. 720. ἐπιδείκνυσθαι R 724.
 ἐπιδεῖν Ach. 1083. ἐπιδῶμεθα N 286.
 ἐπιδιέξω N 269.
 ἐπιδεικνύειν E 1036.
 τὰ ἐπιδέξια A 1378.
 ἐπιδεσμος V 1389.
 ἐπιδήλος P 364, E 38, Th. 542. ποιῶν τι Eccl. 661.
 ἐπιδήλωσ Th. 757.
 ἐπιδημεῖν f. Th. 40.
 ἐπιδῆμιος πόλεμος Pac. 1021.
 ἐπιδιὰρρήγγνεσθαι E 647.
 ἐπιδιδόναι Pac. 833. augeri, L 619.
 ἐκ. ἑαυτὸν Th. 212, 248.
 ἐπιεικής V 994. ἐπιεική N 1875.
 ἐπιεικῶς V 1207.
 ἐπίνειαι dicta ἡμέρα Eccl. 105. ἡ ἐπινοῦσα ἐλπίς Th. 828.
 ἐπιζειν Th. 438. ἐπὶ τινι f. Ach. 294.
 ἐπιθανμάζειν N 1102.
 ἐπιθήκη, mantissa, 1340.
 ἐπιθύνειν P 1112.
 ἐπιναθίζεσθαι de libra dictum P 185.
 ἐπιναθῆσθαι E 1009.
 ἐπιναλεῖν Pac. 627.
 ἐπιναίσθαι V 1238, E 252. ἐγγὺς A 943. τιπὶ f. L 1068.
 Ἐπιπεροδῶς A 68.
 ἐπιπηροσυνέσθαι Th. 316.
 ἐπιπλάειν Th. 1001.
 ἐπιπληροῦς, ἐπιπληροῦς παῖς, A 1533, V 561, 567.
 ἐπιπλητος Pac. 1177.
 ἐπιπλητής L 539.
 ἐπιπληντρον Eccl. 908.
 ἐπιπυᾶν A 508, A 1462, 1466.
 ἐπιποικύστρια Th. 997.
 ἐπιπορεύειν V 983.
 ἐπιπορεύα L 110.
 ἐπιπορούς E 1207.
 ἐπιπορεῖν L 716.
 Epicrates Eccl. 71.
 ἐπιπορεύειν Th. 948.
 ἐπιπορεύειν E 967.
 ἐπιπορεῖν A 784, Eccl. 482.
 ἐπιπύπτειν Th. 238.
 ἐπιπυμάζειν f. Ach. 921.
 ἐπιλαμβάνεσθαι τινας L 560.
 ἐπιλανθάνεσθαι Ach. 439. τινας V 583.
 ἐπιλείπειν, abire, L 422. deficere, Eccl. 620. τινα V 1394.
 ἐπιλήθεσθαι N 761.
 ἐπιλησμότατος N 766.
 ἐπιλήσμων L 1199, N 129, 473.
 ἐπίλοιπος. τὰπίλοιπα E 635.
 ἐπιμαίνεσθαι τινι V 713, 1412.
 ἐπιμανδαλωτὸν Ach. 1119.
 ἐπιμαρτύρεσθαι N 483, V 1386.
 ἐπιμαρτυρῶν L 1199.
 ἐπιμελής N 489.
 ἐπιμελητής P 903.
 ἐπιμένειν N 196.
 ἐπιμένειν V 900.
 ἐπινάπτειν Eccl. 838. (ἐπινοησάμε-ναι.)
 ἐπινεύειν Ach. 115. ἐπινεύειν εἰς τινα E 606.
 ἐπινυοῖν N 1002.
 ἐπίνοια, consilium, Pac. 127, V 339. significatio, V 1033. ἐπί-νοια γλώττης, ars dicendi, eloquentia, Eccl. 572. ἐπίνοιας ξεν-τολβειν V 1015.
 ἐπίτηνον Ach. 291.
 ἐπιτορεῖν E 400. τινα A 1489, 1492.
 ἐπιτορεῖν N 891. seqq.
 ἐπίταστα E 103, 1005.

- ἐκκέρπειν* Eccl. 236.
ἐκκινῶν V 674.
ἐκκινῶν E 838, P 1129, Pac. 676.
ἐκκινῶν V 265.
ἐκκινῶν P 1203, Eccl. 1105.
ἐκκινῶν A 48, 274.
ἐκκινῶν N 1243.
ἐκκινῶν in comœdilis R 340. cf. v. parabasis.
ἐκκινῶν V 674.
ἐκκινῶν V 673.
ἐκκινῶν L 381, 577.
ἐκκινῶν, spectare, Th. 912. *ἐκ*. τι E 1061, 1074.
ἐκκινῶν A 947. seqq.
ἐκκινῶν R 776.
ἐκκινῶν τι τινα Th. 360.
ἐκκινῶν τινα, nosse aliquem, E 1166.
ἐκκινῶν Th. 344.
ἐκκινῶν ὁφθαλμὸς λέγειν Eccl. 10. *ἐκ*. τοῦ ἑαυτοῦ A 412.
ἐκκινῶν N 587.
ἐκκινῶν τινα E 785.
ἐκκινῶν, ἐκκινῶν, A 1407, V 1063. f. V 11.
ἐκκινῶν P 1127.
ἐκκινῶν R 1304.
ἐκκινῶν Pac. 964.
ἐκκινῶν V 69.
ἐκκινῶν A 902.
ἐκκινῶν ποιῶν τι A 789.
ἐκκινῶν Pac. 706, 861, V 382, Eccl. 116.
ἐκκινῶν, exereere, R 1009, N 983.
ἐκκινῶν Ach. 869, E 947. τι, ob-servare al., ut fiat vel paratum sit, Ach. 197.
ἐκκινῶν, in manus dare, V 760.
ἐκκινῶν τι V 994.
ἐκκινῶν E 1014 et s. *ἐκ*. τι, πρότερον etc., arbitrum sumere aliquem, Ach. 1045.
ἐκκινῶν A 1415.
ἐκκινῶν Eccl. 225. *ἐκκινῶν* τυπτόμενον N 940.
ἐκκινῶν P 275, 614, Pac. 1147, Ach. 521.
ἐκκινῶν E 877. τινα E 212, 398.
ἐκκινῶν Pac. 650, Eccl. 212.
ἐκκινῶν R 1297. τι N 195, 820.
ἐκκινῶν τινα L 221.
ἐκκινῶν, vox palæstrica, E 777.
ἐκκινῶν δῆμῳ A 835.
ἐκκινῶν E 1162.
ἐκκινῶν f. R 92.
ἐκκινῶν Pac. 941.
ἐκκινῶν Th. 295.
ἐκκινῶν f. N. 416.
ἐκκινῶν dor. Ach. 831.
ἐκκινῶν dor. Ach. 814.
ἐκκινῶν L 413, 4.
ἐκκινῶν f. E 760.
ἐκκινῶν Pac. 169, L 197.
ἐκκινῶν cum infim. L 629. *ἐκκινῶν* τινα Pac. 716, V 1003.
ἐκκινῶν f. V 559.
ἐκκινῶν ἡμέτερος N 581. *ἐκκινῶν* τοῦτος P 47. *ἐκκινῶν* Ach. 787. *ἐκκινῶν*, Volkswort, N 1124.
ἐκκινῶν V 828.
ἐκκινῶν Pac. 1059.
ἐκκινῶν A 1235.
ἐκκινῶν A 1208.
ἐκκινῶν A 736, E 568.
ἐκκινῶν N 1075.
ἐκκινῶν, ἐκκινῶν, L 211, P 720. ἐκκινῶν τι τοῦτος N 1176.
ἐκκινῶν A 59. sequ.
ἐκκινῶν N 457.
ἐκκινῶν R 698. f. R 1062.
ἐκκινῶν, dictum, sententia, Th. 383.
ἐκκινῶν N 1317. *ἐκκινῶν* Eccl. 751. *ἐκκινῶν*, carmina, E 470, N 617, A 837. *ἐκκινῶν* V 1012.
ἐκκινῶν f. Th. 1159.
ἐκκινῶν L 632.
ἐκκινῶν A 16, 47, L 720.
ἐκκινῶν f. R 957.
ἐκκινῶν proverbialiter dictum L 618.
ἐκκινῶν Th. 450.
ἐκκινῶν R 895, Pac. 510, Ach. 365.
ἐκκινῶν Ach. 1122.
ἐκκινῶν A 262.
ἐκκινῶν N 1379.
ἐκκινῶν custodes publici R 614.
ἐκκινῶν, seu potius equitum, Athen. laudes E 547. seqq.
ἐκκινῶν V 721.
ἐκκινῶν τινα, cupere. studere alicui rei, V 89, Ach. 32, A 185, N 1252. *ἐκκινῶν* cum infinit. P 1005, A 76, Ach. 146. *ἐκκινῶν* et *ἐκκινῶν* confusa, ut videtur, E 1250. *ἐκκινῶν* N 1089.
ἐκκινῶν L 1206.

- ἔρανος** Ach. 580. f. L 611, 618. (ὁ παμπόρος ἐρ.)
Erasinides R 1132.
ἐραστής f. A 318, 1180, V 460, N 1393.
ἐρατοὶ ὕμνοι Νυμφῶν Th. 939.
ἐργάζεσθαι ἔργον A 1325. κακὰ f. Ach. 427. τί τινα Eccl. 134. τί τινα εἶναι E 97. ἐργάζεσθαι χρήματα E 780. τὸ χεῖμα ἐργάζεται Eccl. 148.
Ergasion V 1160.
ἐργαστήριον E 690.
ἐργάτης Ach. 576. λεὼς Pac. 599. ἔργον, ἔργον ἐστίν, opus est, Pac. 1217, A 1209. etc. ἔργον. οὐδέν δ. L 397. σὺν ἔργον L 299, 772, N 1428. ἔργα, opera rustica, vel artes opificum, P 549. ἔργα τέλης Th. 662.
ἐρεβινθος Pac. 1056. f. R 508, Ach. 756. cf. προν. οὐδ' ἂν ἐρεβίνθον etc.
ἐρεβοδιψῶν N 192.
Erebus A 652, 654. sequ., 1100.
ἐρεθίζειν V 1063, Ach. 631, L 448.
ἐρεθισμα N 306.
ἐρείδειν, ἐρείδεσθαι, f. R 867, Eccl. 616, Pac. 25, Th. 458, N 1317. εἰς τινα N 543.
ἐρέπειν E 577.
ἐρέπτεσθαι dictus homo vorax E 1182.
ἐρεσθαι, edicere, Eccl. 25, 68. (ἐλ-ρητο.) ἐρεσθαί τι pro περὶ τινος A 168.
ἐρέτης V 1057.
ἐρέφειν οἰκίαν πρὸς ἀετὸν A 1020.
Ἐρεχθαίδης 931, 946.
Erechtheus E 938.
ἐρημία L 733.
ἔρια οἰσσηρεά Ach. 1097.
ἐριβρεμέτης Aeschylus R 767.
ἐρίδες Th. 746.
ἐρίζειν Ach. 1044.
Ἐρινός L 749.
ἐριοπωλικῶς R 1307.
ἐρίτιμος E 932.
ἐριώλη V 1107. f. E 473.
ἔρκος A 503.
ἔρμα A 1824.
Ἐρκῆς ἀγοραῖος E 290. νόμος Th. 926. χθόνηος R 1062. cf. Pac. 617. Ἐρκῆ δόλις Th. 1132. Ἐρκμῆ, Χάρις, etc. Pac. 443.
ἐρμολοκίδαι L 1020.
ἐρνος f. Eccl. 969, Th. 302.
ἐρώεις A 247.
ἐρπειν, ἐρχεσθαι, V 530. progredi, f. E 622. serpere, duci, L 129. sequ.
ἐρεπετόν 983.
ἐρεπύειν V 272.
Ἐρπύλλον Pac. 168.
ἔρρειν, ἐρχεσθαι, L 316, V 147. ἐς Κόρακας Pac. 479.
ἔρρωμένως V 230.
ἐρυθρόπους A 299.
ἔρυμνός Th. 829.
Eryxis R 887.
ἐρχεσθαι εἰς τι f. N 460. (εἰς λόγον), 805. εἰς χεῖρας τινος Th. 870. ἐπὶ τι L 623. ἐπὶ τινα Eccl. 572. ἐπὶ τινα A 678. cinem nachgehn, Eccl. 943. συνέριθόν τινα Pac. 741. ὅφ' ἄρματα Pac. 686.
ἐρωδιός A post 819.
Ἐρως Ach. 929, A 549, 657, L 515, Eccl. 953, 961.
ἔρως βίον A 395. ἔρωτες ἐμὰς πόλεως A 1217.
ἐρωτᾶν τινα, percontari de aliquo, Th. 1149.
ἐρώτη dor. Ach. 755.
ἐς ἀγαθὰ μεταβιβάζειν Pac. 874. ἐς, ad, quod attinet ad, R 672. ἐς βαθὺ τινος N 500. ἐς δόλον A 326. ἐς Κόρακας R 187. ἐς μακρὰν V 443. ἐς τάρχαιον, veteri more, N 575. ἐς τάχος Ach. 646. ἐς τίν' ἡμέραν; Pac. 359. ἐς τὸ πρόσθεν Ach. 228. ἐς χεῖρας τινος ἐρχεσθαι Pac. 317. cf. v. λοιπός.
ἐσαιρεῖν R 483.
ἐσαύριον E 610.
ἐσβολή R 1043, E 549, Eccl. 1104.
ἐσβολαὶ κανόνων R 909.
ἐσδέχεσθαι Ach. 359.
ἐσθεῖν A 1079.
ἐσθος A 869, L 1022.
ἐσθλείν dicta bellua marina N 541.
ἐσθλείν ἑαυτὸν V 289.
ἐσκαλεῖν, vox forensis, V 902.
ἐσκομίζειν V 594.
ἐσμός f. L 328.
ἐσπίρας, τῆς ἐσπίρας, Ach. 581. Pac. 1069, L 382.
ἐσπεσθαι V 1047.
ἐσπηδῶν f. E 507.
ἐσπλείν Eccl. 1103.
ἐσπᾶναι, cessare, A 1209.

- ἔστι pro ἔξεστι N 251. ἔσθ' ὅπως cum conjunct. V 458.
 Ἐστία P 391, V 813, 816.
 ἐστὶν γάμος A 132. ἐστιᾶσθαι Pac. 341.
 ἐσπυμένος. vid. v. δραπέτης.
 ἐστιοῦχος A post 815.
 ἐστρέχειν ἐς τι E 281.
 ἐστύκαναι L 929.
 ἐσφοιτῶν E 949.
 ἐσχαρά Ach. 835, V 904. f. E 1174.
 ἔσω intelligendum ἔνδον, si scriptura genuina est, L 982.
 ἐταῖρα p. φίλη, L 651. ἐταῖραι κακῶς Eccl. 1158.
 ἐταῖρεῖν Pac. 11.
 ἐταῖρος Βακχίου Ach. 249.
 ἐτεὸν in interrogatione Ach. 295, 575, A 380, E 679, N 35. etc. re vera, E 1134, N 1436.
 ἔτερος significatu latiore Pac. 11. ὁ ἔτερος, ἡ ἑτέρα, Ach. 117, V 389. Θάτερος A 1262. ἔτεροι μέλ-
 ζοντες τιος V 258.
 ἐτερότροπος, alio versus, Th. 682.
 ἐτέρως ἔχειν P 367. τρέπεσθαι N 786.
 ἐτέρως Ach. 784, A 916, 1165.
 ἐτέρως βλέπειν Eccl. 1139.
 ἔτι, adhuc N 1185. in posterum, Ach. 219, L 1191. ἔτι μάλα Pac. 446.
 ἐτηήρως Ach. 231.
 ἔτος R 62, 471, Ach. 232.
 ἔτοιμον λῆμα N 451.
 ἐτός. οὐκ ἐτός Ach. 378, 380, A 844. etc.
 εὐ. vide α.
 εὐ εὐ Ach. 626. εὐ γε ter illatum Eccl. 213. εὐ γ', ὅλον etc. Ach. 412. εὐ γίνεσθαι Pac. 286. εὐ δεῖν N 594. εὐ καὶ μιανῶς E 746. εὐ καὶ πιθανῶς Th. 267.
 εὐ κἀνδρείως Th. 623. εὐ κἀν-
 δρικῶς V 439. εὐ λέγειν τινα Th. 743. εὐ πάσχειν ὑπὸ τιος P 1025. εὐ ποιεῖν τινα Pac. 1075.
 et s. εὐ πράττειν Pac. 122, V 1271. εὐ φρονεῖν, sapere, V 1408.
 εὐαγγελίζεσθαι E 592.
 εὐαγγέλιον. στεφανοῦν τινα εὐαγ-
 γέλια E 596. cf. P 760. εὐαγ-
 γέλια θύειν E 605.
 εὐαίητος N 276.
 εὐαί, εὐοί, Eccl. 1178. seqq., nota.
 Euaeon Eccl. 407.
 Eusthlos, rabula, Ach. 665, V 570.
 εὐάνδρος N 296.
 εὐανθής N 970.
 Euboea ins. N 211. subacta ab Athenis. Pac. 969.
 Εὐβοίη Th. 766.
 εὐβουλία Ach. 946, A 1424.
 εὐβουλος Pac. 653.
 εὐγενής V 1046, L 647.
 εὐγενής R 213.
 εὐγλωττία E 777.
 εὐγλωττος N 439.
 εὐγμα Th. 333.
 εὐδαιμονεῖν E 94, 151, 172, 175, Pac. 660, Ach. 411.
 εὐδαιμονία A 689.
 εὐδαιμονικός Eccl. 1131.
 εὐδαιμονικῶς πράττειν Pac. 811.
 εὐδαίμων. vide μακάριος. εὐδ. πόλις A 144.
 εὐδαιμονέστερος Pac. 799.
 Eudamos, pharmacopola, P 880.
 εὐδαιν f. L 15.
 εὐδηλος Ach. 1060.
 εὐδοκίαι N 996.
 εὐδωρος A 246.
 εὐεργετεῖν P 908. sequ. τινα E 1041.
 Euergetes V 234.
 εὐερος πόλις A 121.
 εὐχῶρος (οἶνος) Eccl. 187, 228.
 εὐήμερος A 1221.
 εὐηθικῶς Eccl. 519, N 1207.
 εὐήλιος R 240.
 εὐήλιος A 978.
 εὐθύ τιος Pac. 77, 758, A 1316, N 162, E 254, Eccl. 835.
 Euthymenes archon Ach. 67.
 εὐθύνην A 1602.
 εὐθύνη V 549, E 770. εὐθύναι τι-
 νος διδόναι Pac. 1099.
 εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς V 996.
 Εὐθύς Th. 987. sequ.
 εὐκλείδος N 306.
 εὐκλεία N 965.
 εὐκολος R 82.
 Eucrates L 103.
 εὐκαταί εὐχαί A 976.
 εὐκνυλος χορεία Th. 919.
 εὐλογεῖν Ach. 342, E 521, 548, Eccl. 453.
 εὐλογία Pac. 702.
 εὐλόγως V 740.
 ὁ Εὐλόγος Th. 920.
 εὐμενής L 204.
 Eumenidum templum E 1200.
 εὐμήχανος E 705.

εἰμυνοῖσι τιμῇ Th. 112.
 εὐνή A 1187. (ἐξ εὐνῆς.)
 εὐνοσίη N 1348, 9.
 εὐνοία L 543.
 εὐνομία A 1425.
 εὐνοσιος τιμῇ A 1430. εὐνοόστατος
 E 697. εὐνοόστατος Pac. 569,
 637, E 814.
 εὐνούχος Ach. 117, 121.
 εὐοδία R 1446.
 εὐοῖ Th. 940. εὐοῖ, εὐαῖ, L 1204.
 εὐσκαλος f. Ach. 557.
 εὐσρκος P 61.
 εὐπαις, ἐν παις, P 634.
 εὐπαλαμοῖ εὐμοῖ E 492.
 εὐπαράγωγος E 1028.
 εὐπέταλος Th. 944.
 εὐπλίτως ἔχειν Th. 105.
 Euripidis locus R 686 not. Μαριζᾶς
 N 538.
 εὐρορος V 1071. γλῶττα f. E 586.
 φίλια L 1182. εὐροράτατον γυνή
 Eccl. 237.
 εὐρορεπῆς Eccl. 426. ἰδὲν Th. 191.
 cf. ibid. 232.
 εὐροράσκαπος Pac. 584, Th. 190.
 εὐρετος f. N 776.
 εὐράξ παρὰξ A 1163.
 εὐρημα N 546.
 εὐρησιεπῆς N 441.
 εὐρητός N 704.
 Euripidea ex incertis Ach. 624. seqq.,
 L 662, N 30.
 Euripides atheismi insimulatus Th.
 421, 2. Eurip. Alceste Th. 193.
 Andromeda R 53, Th. 959. seqq.
 Antigone R 1312. Asolo R 1397.
 Th. 176, 7., N 1313. Archelao
 R 1142, Bellerophonte Pac. 686,
 V 726. Cressis V 732. Euripides
 decori nonnunquam securus R 904.
 dicendi magister R 907, Pac. 512.
 Electra R 1245, P 634. S., quae
 verba nunc in ea fabula non le-
 guntur. Euripides εὐεπίφορος in
 verba σαφῆς et σοφῆς R 64. Eu-
 rip. Hecuba N 1118. sequ. He-
 lena Th. 813. seqq. Thesao V
 307 sequ. Hippolyto R 1393, E
 16. Hypsipyle R 1147, 1247.
 Euripides inferiore loco natus R
 900. Iphigen. Taur. R 1168. Me-
 dea P 597, E 759, Ach. 119, si forte.
 Melanippe R 1180. Meleagro R 1174,
 1244, 1323. Eurip. μικρολόγος R
 926. μισογυνῆς L 273. Oeneo R 72,
 Ach. 385, 387. Euripides orator

Eccl. 825. seqq. ejus Palamedes
 frigidus Th. 806. Polyido R 1022.
 Sthenoboea R 983, 1153, V 111,
 Th. 375. Euripides σοφῆς R 1334.
 Eurip. Telepho Ach. 397. seqq.,
 406. sequ., L 656, R 808, 1311,
 P 597, E 759, N 864. Phaedra
 R 983. Philoctete R 275, Ach.
 391. Phoenix Ach. 388. seqq.,
 Th. 384. Phrixo R 1022, 1161.
 Euripidis mater ἀρουρά R 793.
 Euripidis prologi R 899. Euripide
 loquaciores adolescentuli quidam
 tragici R 89. seqq.
 Εὐριπίδιον Ach. 371, 441.
 εὐρίσκω, εὐρίσκεισθαι, consequi,
 nancisci, E 376, Ach. 605. ex-
 cogitare, E 20, Th. 513. πρᾶγμα
 Eccl. 491. τιρᾶ, deprehendere
 al., Pac. 843.
 Eurotas L 1211, 1215.
 εὐρυθμος P 754. πούς Th. 932.
 ποδὶ Th. 120.
 Eurycles ventriloquus V 984.
 εὐρυπρωκτία V 1030.
 εὐρυπρωκτος Ach. 671, Th. 199.
 εὐρύς f. E 666.
 εὐρυτέρως ἔχειν L 392.
 εὐρωτιᾶν sensu figurato, nec malo,
 N 44.
 εὐσκοπα Eccl. 2.
 εὐσκορος A 232.
 εὐστόφανος N 303.
 εὐστομίη N 806.
 εὐστομα E 1124.
 εὐσχημόνως V 1169.
 εὐσωματιν N 775.
 εὐταντος V 413. πόλις A 782.
 εὐτάκτως N 933.
 εὐτέλεια A 758.
 εὐτονος, εὐτόνως, Ach. 634, P
 1091.
 εὐτοράπιλος λόγος V 456.
 εὐτυχεῖν E 632.
 εὐτυχῆς P 821, E 151.
 εὐτυχία E 1206, N 499. εὐτυχία Eccl.
 571. ἐν' εὐτυχίᾳ N 1156.
 εὐφημίη P 753, Pac. 96 et s.
 εὐφημία Ach. 224, V 838.
 Euphemius, rabula, V 577.
 εὐφημος A 1588.
 Euphorides Ach. 577.
 εὐφραίνω, εὐφραίνεσθαι, Eccl.
 1120, Ach. 5, Pac. 728, N 546,
 L 555.
 εὐφρόνη Eccl. 949.
 εὐφρων L 1195, Th. 1080.

- εὐφροσύνης Th. 919.
 εὐφρωνος Eccl. 713.
 Eucharides, σκοροδοποιίης, V 649.
 εὐχεσθαι εἶναι τι Th. 768. εὐχε-
 σθαι ἱερεῖον A 1498. τιτι E 709.
 εὐχὴν ποιῆσθαι κατὰ τινας, votere,
 al., E 610.
 εὐχροσίν L 80.
 εὐχρώς E 1059, Th. 611.
 εὐαίδης A 982.
 εὐαχεῖν τινα V 333. εὐαχεῖσθαι V
 1259, Eccl. 664
 εὐαχία Ach. 947.
 εὐεδρος R 745.
 ἐφίξεσθαι A 728, 981.
 ἐφελῆς Eccl. 842.
 ἐφελῆς V 331.
 ἐφίπνιν A 1273, Th. 640.
 ἐφικρύξιν P 670.
 ἐφίσκησθαι V 1231.
 ἐφημέριος, ἐφημερος, A 648, N 223.
 ἐψησθαι L 132.
 ἐψόδος E 1066, Pac. 681.
 ἐφιάλλειν Pac. 420, V 1297.
 ἐψίσεσθαι τινας A 1015.
 ἐψίστασθαι dicti cibi appositi E 862.
 ἐψίστασθαι χοροῖς Ach. 593.
 ἐψοδεύειν A 1070.
 ἐψόδια P 1020, Ach. 53.
 ἐψολκός V 268.
 ἐφορᾶν E 75.
 Ephudion V 1150.
 ab effectu dicta Pac. 251.
 ἔχιν (ἀπύχιν) τινός A 1231. ἔχιν,
 continere, Pac. 697, 875. ἔχιν
 cum alio infinit. P 523. ἔχιν cum
 part. aor. Eccl. 953, A 995. ἔχιν
 dictum πλεοναστικῶς (τί ἔχουσαι)
 Th. 443, 810, N 131. cf. v. κά-
 σχιν. ἔχιν, divitem esse, P 592,
 E 1183. ἔχιν θράμα Pac. 745.
 ἔχιν, habitare, A 247. ἔχιν κα-
 τὰ χώραν R 746. ἔχιν, κατέχιν,
 L 822, N 273. ἔχιν οὕτως Eccl.
 529. ὥσπερ εἶχον Eccl. 531. ἔχιν
 πνοάς Th. 42. ἔχιν ποιεῖν τι A
 401. ἔχιν πόλιν Th. 1074. πό-
 νον, laboriose factum esse, Pac.
 1127. ἔχιν, se habere, Ach. 706.
 σφαῖρα N 507. ἔχιν, sustinere,
 N 264. ἔχιν τὰ πράγματα τῆς
 πόλεως E 130. ἔχινην E 1129,
 1285. τι, indutum esse aliquo,
 Pac. 1037. ἔχιν τινά dictae res
 variae. ἀφασία, λόγος, ἔχει με,
 Th. 862, 864. οἶος ὁ σπασμός
 μ' ἔχει L 778. πόθος ἔχει με
 Ach. 833. σπέρφος μ' ἔχει τὴν
 γαστέρα Th. 454. χρός ἔχον τινά
 Ach. 419. ἔχιν τινά ἐμφανῶν
 Ach. 616. ἔχιν τινά τινας L
 274, 355. ἔχιν τὸν ἥτοιμα λόγον
 N 1381. ἔχιν, vox nautica, R
 188. ἔχον positum παρελκόντως
 R 202, 477, A 333. ἔχε, de
 germ., tenere, Pac. 1104. ἔχ'
 ἥσυχος P 127. ἔχσεσθαι ἐκί τινα;
 L 31. ἔχσεσθαι μίσον f. E 362,
 Ach. 535, R 434. ἔχσεσθαι τινας
 Pac. 798, Th. 459. cf. vv. ἀντί-
 μας, πάντα.
 ἐχθαίρειν R 1346.
 ἐχθὲς Th. 583. et s.
 ἐχθοδοκός Ach. 217.
 ἐχθρός, invius, L 273. Θραῖς Pac.
 1084, E 34. cf. N 563. ἐχθροῖς
 βλάβη 1115. ἐχθίον A 360.
 ἐχθιστος Pac. 506, A 593, 982.
 Echidna R 438.
 Echinus L 1095.
 ἐχίνος Pac. 1009, Ach. 826.
 Echo Th. 961, 997.
 ἔχειν, ἔπειν, E 691, 716, L 879,
 Eccl. 736. et s.
 ἐψηρός V 648.
 ἔωθεν P 1117, Ach. 259. et s.
 ἔωθινός Ach. 20.
 ἔωτη dor. L 938.
 ἔως, aurora, V 869. πρὸς ἔω Eccl.
 311.
 ζάθεος N 281.
 Zacynthii L 367.
 ζαυία dor. Ach. 692.
 Ζαν A 544.
 ζευγάριον A 556.
 ζυγνύοναι (ἐκπον), sternere, Pac.
 128, 135.
 ζεύγος Th. 769. ἐμβαδών E 812.
 Ζεύς. Ζηνός Pac. 686. Ζήνα L
 666. Ζεύς ἀγοραίος E 382, 465.
 βασιλεύς P 1091, N 2, R 1209,
 A 542. Ζεύς καὶ οἱ θεοὶ N 1188.
 Ζεύς καταβάντης Pac. 42. ὁ Ζεύς
 ὁ μέγας N 1188. Ζεύς ὁ Ὀλυμ-
 πιος A 130. Ζεύς ὁμέγιος R
 703. πατρός N 1402, S. Ζεύς
 πυρὶ φλογόμενος L 1197. Ζεύς
 σωτήρ Athenis cultus R 691, P
 873. cf. P 1171, Th. 953. Ζεύς
 ὑψιβερούμενος L 724. cf. v. Διός.
 ζηλότυπος P 1012.
 ζηλοῦν N 1160. τινά τινας Ach.
 946, E 777, Th. 174.

ζηλωτός Pac. 797, 960. dictum ironice V 440. ζηλωτότατος βίος N 456.

ζημίαν ποιεῖν P 1120, Pac. 1137.

ζημιόων Ach. 672.

ζῆν ἀπό τινος Pac. 789. βίον τιτός A 161. βίον γενναῖον V 488. τοῦ ζῆν ἔνεκα V 671. ζῆν f. L 290.

ζητεῖν ποιεῖν τι P 295, 366, 426, 586. etc. cum infin. futuri P 569.

ζητητέος, ζητητέον, Th: 571, N 736.

ὁ ζῷος N 122.

ζυγόν (τοῦ σενδαλίον) L 390.

ζυγαθρόζειν f. N 721.

ζωγραφεῖν Eccl. 993.

ζάειν A 583.

ζώμευμα E 279.

ζωμίδιον N 383.

ζωμός Pac. 680, 820. (f.) et s.

ζώνιον. L 72.

ζωπυρεῖν τινα f. L 637.

η. vide si.

ἡ intell. in πλείν εξακοσίους A 1156.

ἡ δῆτα V 325.

ἡ μήν V 279, N 838. ἡ — τοι, ut videtur, Eccl. 320.

ἡ ἐν Σαλαμῖνι E 731.

ἦ, qua ratione, L 664. ubi, L 670. quo, A 1446.

ἡβᾶν V 350.

ἡβη, juvenus, juvenes, V 236.

ἡβύλιζ R 481.

ἡγείσθαι, ducere, existimare, Pac. 848, Ach. 77. et s. ἡγείσθαι ἔξω N 1444. ἡγείσθαι τι E 32. τιναί τι A 560. τιναί A 640, P 298. τινός V 269.

ἡγεμονεύειν ὁδόν Pac. 1016.

ἡγοῦν vel ejusmodi aliqua vox intelligenda Ach. 2, 118.

ἡδεσθαι cum part. Ach. 600, E 1031, Eccl. 1006. ἐπὶ τινι V 1468, A 238. τιναί V 497. ἡσθην A 544.

ἡδέως, libenter, Eccl. 1153, V 972, 1316.

ἡδῆ, etiam, gar, sogar, A 499. τοῦτο δεῖνδον ἡδῆ Ach. 288.

ἡδυμελὶς A 624.

ἡδὺς cum infin. N 1032, V 488. ἡδὺ N 513. ἡδὺ κατὰ τῆς καρχιδίας Pac. 503. ἡδίων Ach. 254, A 750. ἡδιστος, ἡδιστον, ἡδιστα, E 901, V 580, Pac. 1192, A 127.

ἡδυσμα E 627, V 481, 484.

ἡῖ N 105.

ἡδῶς A 267, Eccl. 151. τὰ ἡθαῖα Eccl. 584.

ἡδῆ χορηγὰ dicta praeemia virtutis N 928.

ἡκιν εἰς τινα P 915. ἐπὶ τινα L 437. ἡκιν, evenire, P 1138. ἡκιν πάλιν E 468. παρὰ τινα A 917. τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἡκει etc. L 327. ἡκιν f. Pac. 289, Ach. 470. cf. v. πόρρω.

ἡκιστα V 48. et s.

ἡ ἡλεκτός E 494.

ἡλιάζειν L 355, V 741.

ἡλιαία E 837.

ἡλιαστής V 857, 1289, A 109. etc.

ἡλιαστικός γέρον V 195. ὀβολός N 836.

ἡλιβάτος A 1598.

ἡλιδιάζειν E 1030.

ἡλίδιος Ach. 408, Th. 289, 560.

ἡλίδιον N 845. ἡλιθιώτατος Eccl. 765.

ἡλικιώτης N 974.

ἡλίκος Ach. 658, Eccl. 464.

ἡλιξ Ach. 309, N 994, Th. 969.

ἡλιομανής A 1008.

ἥλιος N 566.

ἥλος Th. 947.

ἡλύγη δίκης Ach. 644.

ἡμεις οἱ βροτοὶ E 553.

ἡμεν, ἡμεται, dor. Ach. 696, 730.

ἡμέρα. δι' ἡμέρας Eccl. 63. ἡμέραν E 305. ἡμέραν μίαν Eccl. 177. ἡμερῶν τεττάρων, quatri-duo, V 260.

ἡμερινός Pac. 163.

ἡμερίς Ach. 935.

ἡμεροσκόπος A 1084, L 782.

ἡμέτερον. vide v. ὑμέτερον.

ἡμέτερος Pac. 617. dictus is, qui adhuc vivit. vide v. ἐπιζώριος

ἡμ. ὁ ἡμέτερον L 556.

ἡμῖ, ἡ, R 37, V 765. (ἡ-δ' δς λέ-γων), L 484, E 583.

ἡμιδιπλοῖδιον Eccl. 317.

ἡμιεκέειν N 622, 624.

ἡμιθνής N 492.

ἡμιανάκως Th. 420.

ἡμικραιρα Th. 226.

ἡμῶν posteriore brevi P 286.

ἡμισυς. εἰς ἡμισυ Th. 423. ὁ ἡμισυ 116, 132.

ἡμιτόριον P 724.

- ἡμιωβολιαῖος R 516.
 ἦν, ἦν, en, E 26, P 75, Pac. 327, R 1311. (ἦ ἰδοῦ.)
 ἦν πως Eccl. 107.
 ἦνία λακωνική Eccl. 506. ἦνία τινός f. E 1025, Eccl. 465.
 ἦνία ἄν cum conjuncti. Pac. 120.
 ἦνιοχεῖν στόματα Μουσῶν V 987.
 ἦνιοχος Pac. 839. αἰγίδος N 582.
 ἦνπερ E 350, L 515.
 ἦνσι dor. L 1176.
 ἦνυστρον E 1067. βοός E 340.
 ἦοῖος Pac. 775. sequ.
 ἦπειρος Ach. 498.
 ἦπερ Ach. 334.
 ἦπιασίη Ach. 1088.
 ἦπιαλος f. V 1003.
 ἦπιος Pac. 864, A 846.
 ἦπου P 695, 828. interrogantis P 966.
 ἦρ N 305. ἦρος ὥρα N 976.
 Ἡρα ἡ τελέα Th. 923. Ἡραν: vide v. Ἰριν.
 Ἡράκλεια λουτρά N 1014.
 Ἡρακλίουσ ὄρη τις Pac. 716.
 Ἡριός A 645, 675, 1010, Pac. 748.
 Ἡρώη N 909.
 Ἡρώων V 788.
 Ἡρώς Ach. 539, 543, A post 819, 1374. Ἡρώς ἀναξ V 427.
 Ἡσυχία A 1220.
 Ἡσυχία μεγάλῳρων L 1200. καθ' Ἡσυχίαν L 1145.
 Ἡσυχά N 318.
 Ἡτέρα L 85, 90.
 Ἡτρον Th. 479.
 Ἡττάσθαι τι E 607. τινός V 508, A 70. Ἡττάσθαι f. P 478. Ἡττάσθαι, vinci in ludis, N 510.
 Ἡττητέα L 423.
 Ἡττων Eccl. 433. Ἡττων λόγος N 113. sequ. 1001, 1282. Ἡττωνες λόγοι N 1005. Ἡττων τινός, nimis deditus alicui rei, N 1044, P 359. οὐδὲν Ἡττόν τινος L 737.
 Ἡραίστου φλόξ P 656.
 Ἡχέιν Th. 308, N 164.
 Ἡχώ. vid. v. καθαρὰ Ἡχώ.
 Harmodii posterī E 732. statua Eccl. 682.
 Harpocraton tentatus E 152. annot.
 Hebrus fl. A 728.
 Hecata R 1285, L 650. Hecatae coena P 590. sequ. per eam iurantes mulieres P 759. cf. P 1066.
 Hegelochus, tragocodus, R 296.
 Helena L 155.
 hendiadys E 749, R 422, P 329, Pac. 712, A 1092.
 Heraclidae a Pamphilo picti P 381.
 Hercules A 541. Hercules averruncus Eccl. 1065. Herculis laus N 1013. cf. Pac. 716. voracitas R 62, 511. sequ., V 60, Pac. 705.
 Hermippus Com. N 542.
 Hesiodus R 973.
 heterostropha Eccl. 907, E 294.
 hiatus Pac. 432. (ὡ πόρνια, ἐν —), R 375, 474. in caesura Eccl. 748.
 Hiero, praeco, Eccl. 757.
 hieroniarum praemia P 582.
 Hieronymus Ach. 856. alius Eccl. 201.
 Hippias E 420. Hippiae tyrannis V 487.
 Hippobinus R 402.
 Hippocratis contubernium, seu filii, Th. 272, N 969.
 Hippodami fil. E 312.
 Hipponactis vel Ananii versus R 620.
 Hipponactis versus emendatus ap. S. L 336.
 Hipponicus A 279, R 402.
 Hippyllus V 1254.
 Homerica quaedam usurpata per ridiculum Pac. 1013. sequ., 1184. sequ.
 Homerus R 974, N 1019. Π. φ', 159. probabiliter emendatus E 159.
 homines immolati Athenis R 686. in stellas mutati post mortem Pac. 771.
 homoeoteleuton ridiculum N 692.
 Hylas E 67.
 Hymenaeus A 1600. sequ.
 hyperbaton Ach. 86, 287, 305, V 862, A 1244, P 48, 522, L 1147.
 Hyperbols R 532, Pac. 645, Ach. 798, V 973, N 536, 542. sequ., 1028. ejus mater Th. 798.
 Θάγοντας dor. L 1175.
 Θάκος R 1433, 1440, N 961.
 Θαλάμαξ R 1014.
 Θαλαμιά Pac. 1143, Ach. 517.
 Θάλαμος L 557.
 ὁ θαλάσσιος V 1459.
 Θαλάττιος A 1229, P 392.
 Θαλαττοκοπεῖν f. E 773.
 Θαλερόν δάκρυον E 1159.
 Thales A 934, N 180.

θαλία Pac. 787, A 689, N 303.
 θάλλειν Th. 944.
 θαλλός Eccl. 743.
 θαλλοφόροι V 523.
 θάλλειν A 1005, f. E 210.
 θάλλος A 1008.
 θαμά A 236, E 909, P 1162, Th. 907.
 θάμνος A 586.
 θάνατος βαρύντατον κακῶν N 1315.
 θάπτειν Eccl. 592. (τῷ δ' εἶναι μη-
 δὲ ταφῆναι) et s.
 θαρσύνει. θάρσει Ach. 785. θαρ-
 σῶν γs R 7.
 Tharrelides A 17.
 θᾶσθε dor. Ach. 725.
 θασία Ach. 633.
 Thasium vinum P 1017, L 196,
 Eccl. 1116.
 θάσσειν V 1423. ἔδραν Th. 847.
 θατέρω (ὁφθαλμῷ) V 482.
 θαῦμα λαμβάνει τινα A 486.
 θαυμάζειν R 1190 (ᾗ περ μέμφεται
 etc.), N 422 (ἡμᾶς τιμῶν καὶ
 θαυμάζων), et s.
 θαυμασιός, θαυμαστός, Th. 438,
 488, et s.
 θαυμασίως ἡδεσθαι N 1189.
 θαψίμος f. V 136.
 Theagenes A 775, 1037, 1196, Pac.
 858, V 1142, L 63.
 θεᾶσθαι dicti κατ' ἐξοχὴν οἱ θεα-
 ται, spectatores in theatro, E 650,
 R 2, 132, 879. etc.
 θεάτορον, spectatores, E 233, 1206,
 Pac. 699.
 θέειν Pac. 778.
 θεῖβαθεν, θεῖβαθι, Ach. 809, 815.
 θεῖσιλος L 1172.
 θεῖν Eccl. 703. et s. (θεύομαι)
 δρόμῳ A 207.
 θεῖος, avunculus, A 1528, N 124.
 θεῖος R 974, 1265. κατὰ θεῖον E
 147. τὸ θεῖον, τὰ θεῖα, A 886,
 890. θεῖος f. A 213, 224.
 θεμέλιοι λίθοι A 1047.
 θέμις Pac. 944, N 140.
 Themistocles E 758, sequ., 764, 824.
 Themistocles mors E 84.
 θεμιτός Th. 1083.
 θένειν R 808. et s.
 θέσθεν Pac. 872.
 Θεομισῆς A 1433.
 Theonoe Th. 855.
 ἡ θεός E 416, 605, 843, Pac. 604.
 ὁ θεός, Jupiter pluvius, Pac. 1059,
 1061, V 261. ἐὼν θεῷ εἰρήσεται

P 114. θεοὶ ἄγγελοι E 533.
 οἱ δαίδευα θεοὶ A 195. θεός f.
 E 1226.
 θεοσεβής P 28. A 828.
 θεόσεπτος N 289.
 θεοσεχθρία V 407.
 θεοφιλής R 414.
 θεραπεύειν, curare, Th. 171, V
 1017, E 745. τὸν δεσπότην E 59.
 θεράπων P 3, 5, A 491.
 θέρεσθαι P 949.
 θερίδδεν dor. Ach. 889.
 θερίζειν A 481, 1570.
 θερμαίνειν Pac. 782, Ach. 1095.
 σπλάγγνα κώτῳ R 797.
 θέρμειν R 1264.
 θερμόβουλος Ach. 119.
 θερμός, κεκαυμένος Pac. 991. θερ-
 μός f. P. 411. θερμός simul pro-
 prio et f. dictum V 884. θερ-
 μὸν (ὑδωρ) N 1007, Eccl. 216.
 θερμα λουτρὰ N 1008. θερμό-
 τας Th. 693.
 θερμούν f. L 1005.
 θέρος f. E 366.
 θέσις, vox forensis, N 1142.
 θεσμοθέτης V 744, 901, Eccl. 291.
 Thesmorphoria A 1416, Eccl. 223.
 Thesmorphorium medius dies ter-
 tius Th. 80.
 Thesmorphorium Th. 277.
 θεσμοφόροι Eccl. 442.
 θεσμοφόρων Th. 83, 89, 281, 1087,
 1162.
 θεσπέσιος A 1007.
 θέσπια κούρε A 902.
 Thespis V 1420.
 θεσπιφθεῖν P 9.
 Thessalae veneficae N 725.
 Thessali V 1226, L 1078. vide v.
 plagiarii.
 θέσφατον E 1121, 1136, Pac. 995.
 Thetis Peleo nupta N 1030.
 θεωρεῖν V 1147. εἰς πανηγύρεις
 Pac. 340.
 θεωρία Pac. 501. etc.
 θεωρία V 971.
 Theorus V 42, 407, N 394, E 560.
 Θηβαία παῖς L 647.
 Thebani R 963.
 θήγειν ὀδόντας f. R 768.
 θήλυδρεώδης Th. 130.
 θήλυς N 641. seqq., 661. sequ., V
 541. θήλεια κύρις. vide v. κύρις.
 θήλ. θήλεια φρενὴν L 658. θή-
 λειαι A 282.
 θηλύφων Eccl. 110.

- θήρ p. θηρίον, insectum, A 979.
 Theramenes R 504, 921, sequ.
 θηρᾶσθαι E 559. θηρᾶσθαι dicti
 piscatores E 804.
 θηρατής f. N 352.
 θηρευτικός P 157.
 θηρίον f. L 441, 947, A 87. et s.
 θηροφόνη Th. 301.
 Θήρεια P 622.
 Thesum E 1210.
 τὸ θῆρα f. Eccl. 685.
 θίασος R 156. Μουσῶν Th. 41.
 θιασώτης R 318.
 θιν V 1460. ταράττειν τὸν θινά
 τινος f. V 665.
 θλίβειν R 5, 20. et s.
 θνήσκουσιν, τεθνεώς N 811. τεθνή-
 ξομαι Ach. 555.
 θνητός R 496, 545, P 211. θνητοί
 N 556.
 θοός E 513. θοαὶ ἱπποὶ E 1154.
 θοορυβίη Pac. 233, E 615, V 599.
 θόρυβος R 710, L 311. θόρυβος
 χρηστὸς ληναίτης E 509.
 Thorycion R 365.
 Thucydides, Melesiae fil., Ach. 658,
 663, P 913.
 Thumantis E 1156.
 Θουριόμαντις N 326.
 θούριος R 1219, E 703.
 Thuphanes E 1019.
 Thuphrastus V 1255, 1267, 1269.
 Thracia Pac. 283, Ach. 136, 138,
 L 103.
 θρανεύειν E 352.
 θρανίον R 121.
 θρανίτης Ach. 162.
 θράνος, ου, P 541.
 Thrax L 527.
 Thraxybulus P 546, Eccl. 203.
 θρασύνεσθαι R 799, N 1292. ἐπι-
 τινι Ach. 303.
 θρασὺς, impudens, Th. 492, N 890.
 Θράττα Pac. 1057, Ach. 256. et s.
 θραύειν ψυχὴν A 441.
 θράμμα f. L 344. Χαρίτων Eccl.
 971.
 θρετταεινὸ P 290.
 θρέττε E 17.
 Θρηκία χειλιδῶν R 638.
 θρηνην N 1209. τι A 213.
 θρήνος R 1232.
 θριγκός Th. 58. f. ibid. 60.
 θριῖθεν A 610.
 θρίναξ Pac. 545.
 θρίξ L 421, 674. et s.
 θρίων R 134, E 882. sequ. f. V
 1265. θρία διφόρου συνῆς f.
 Eccl. 707.
 θρικηδέστος Th. 398.
 θρόνος ὁ τραγωδικός R 722. sequ.,
 783. θρόνοι ἡλίβατοι A 1598.
 θρουαίης V 251, N 59. f. N 567.
 θρυλλεῖν E 332.
 θρύπτεσθαι E 1051.
 θρύατερ Διός (Musa) Pac. 700.
 θυγάτριον Th. 532.
 θυεῖα Pac. 228, R 124. et s.
 θυεῖδιον P 705.
 θυεῖν θεοῖς A 191. θυεῖν priore
 brevi Ach. 747.
 θυεῖλλα N 330.
 θυηλή A 1405.
 θυηπόλος Pac. 1047.
 θυλάμιον V 309.
 θύλακος V 1047, Eccl. 733, P 758.
 κλοπῆς E 352.
 θυλήματα Pac. 962.
 θυμα A 831.
 θυμαίνων N 589, 1412.
 θυμάλωφ Ach. 294, Th. 687.
 θυμβρεπίδεικτος N 415.
 θυμβροφάγος Ach. 240.
 θυμεισθαι Th. 488.
 θυμίλαμα A 1585.
 θυμίδιον V 845.
 θυμοιτῆς V 1097.
 θυμολέοντες R 981.
 θυμον P 253.
 θυμός, ira, V 545, R 937. ἔκτα-
 βόσιος R 957. δέλης V 1042.
 θυμός, voluntas, Pac. 537.
 θυμοσοφικός V 1233.
 θυμόσοφος, ein Genie, N 850.
 θυμοῦσθαι R 546, 946.
 θυναίειν f. V 1047.
 θυνησίον E 338.
 θυνοσοκρεῖν f. E 300.
 θύρα dictus annus Eccl. 315.
 θύραζε R 701, 705. et s.
 θύρασι L 328. etc.
 θύριον P 1094, N 92, Th. 26. sequ.
 θυρίς V 370, Th. 756.
 θυροκορεῖν V 1208.
 θυροδὸν A 586.
 θυροαδδωῶν lacon. L 1218.
 θύσιμος Ach. 740.
 θωμός L 906.
 θωκεία E 830.
 θωπεύειν Ach. 600, 622, E 43,
 1028.
 θώπευμα V 541.
 θωπευμάτων E 734.
 θωπικός L 970.

- Θάλαξ**, lorica, V 1158. et s. pectus, V 1154. **Θ. χοῦς** Ach. 1063.
Θωρήσασθαι sensu ambiguo Pac. 1197. cf. Ach. 1063.
iota adscriptum fons depravationis verborum Eccl. 871., S.
ι correptum in **μεθίσμεν** P 75.
ι subscr. et **ν** confusa Pac. 121, Eccl. 78.
λαί L 1202, 1204, Eccl. 1172.
λαῖβοι V 1288, E 831.
Iacchus R 315.
Iapetus pro appellativo dictus N 966.
λαρταμάν etc. Ach. 100.
λασθαι f. V 620.
Iaso P 696.
λατρετήρης N 326.
λατταταί, vide **ἀτταταί**.
λατταταιαῖ, **λατταταιαῖ**, — **λαττα-
καί**, Th. 902, E 1.
λαῦ R 265.
λαυοί R 969.
λάχειν dictus Apollo delphicus E 932. **λάχειν τινα** (κατά) βοήν A 725.
Ἰάων Ach. 106.
Ἰβης A 1197.
Ibycus Th. 160.
Ida m. R 1279.
Ἰδία, species, P 555, N 286. et s.
Ἰδία βονιστύματος A 918, **Ἰδία
καινή** N 532.
Ἰδεῖν, intelligere, V 313.
Ἰδlein Pac. 85.
Ἰδιος, **Ἰδία** Eccl. 207, E 433. **Ἰδία
πράγματα** P 904.
Ἰδιώτης R 424, 842. **privatus**, Pac. 715.
Ἰδοῦ σοι Ach. 436. **Ἰδοῦ** ironicum (**Ἰδοῦ λίγειν** etc.) Pac. 198, E 328, Eccl. 93. **Ἰδοῦ** obedientis V 775. et p. **Ἰδοῦ** velut **πα-
ρενθίτως** dictum L 337.
Ἰδρύνεσθαι Th. 109. **Θιδόν** P 1187.
ἰστραῖς Pac. 853.
Ἰδρῶς f. Eccl. 750.
ἰέναι ἐπὶ πᾶν E 510. **ἐπὶ τινα** vel **πρὸς τινα**, invadere al., Eccl. 615, L 642, A 598. **ἐς λόγους** A 256. **ἰέναι πάλιν** L 680. **ἰέναι**, verbum militare, Ach. 1003.
ἰέναι δοιδήν, A 837. **γῆρην** A 235. **φανήν** E 484, V 540. **ἐαν-
τὸν ἀπὸ τινος** Pac. 159. **κατὰ τι-
νος** V 348. **ἰέναι τι ἐπὶ τι** N 391. **ἰέναι φιλόγα** N 1428.
ἰεσθαι E 574, Eccl. 345. **ἐπὶ
τινα** V 412.
ἰερά Th. 594, seqq., N 274.
ἰερακίσκος A 1022.
ἰεραξ E 968. et s.
ἰερεῖον L 84.
ἰερεὺς f. N 353.
ἰερόθυτος A 1169.
ἰερομνημονεῖν N 603.
ἰερός. ἡ ἰερά πόλις (Athenae) Pac. 959. **ἰερός κύων** E 939. **χρησμός** (Cleonis) E 116. **ἰερόν τέμενος** L 453. **ἰερός τινος** E 293. **ἰεραὶ
Ἀθήναι** E 1207. **ἰερώτατος** N 302.
ἰεροσυλεῖν V 814.
ἰερόσυλοι P 30.
ἰgnis καθαρτικός Pac. 884.
ἰξιν E 377. **ἰξασθαι** A 697.
ἰή interject. Pac. 195, Ach. 1123.
ἰή καιῶν A 1621, Th. 293—294.
Ἰήσιος L 1194.
Ἰήης Παιῶν V 841.
ἰηκοπος R 1196.
ἰηκαιωνέειν E 380.
Ἰθακός V 185.
ἴδι νον sequente alio imperativo E 105.
ἰκανός P 825. **ἰκανός χρόνος** Pac. 350.
ἰκειν Ach. 775, L 87.
ἰκετεύομαι Eccl. 911.
ἰκετηρία P 379.
ἰκμάς τῆς φροντίδος N 233, 236.
ἰκνεῖσθαι τινα Eccl. 954, 962.
καὶ ἰκρία Th. 366.
ἰκτίσος Pac. 1028, A 473, 475. et s.
ἰκτίς Ach. 827.
Ἰλαος Th. 1080.
ἰλγυγίαν Ach. 536, 1134.
ἰλλός f. Th. 804.
ἰμάς κύνειος f. V 231.
ἰματίδιον L 443.
ἰμάτιον, mantele, Ach. 1069.
ἰμαίρειν N 429.
ἰμερος L 516.
ἰμονία f. Eccl. 350.
ἰμονιστρόφος N 1226.
**imperativi praes. pass. forma con-
tracta** Th. 48.
**imperfectum consuetudinem signifi-
cans** L 1110. cf. Eccl. 64. **sensu
aoristi** N 1220, Eccl. 772. vide
v. aoristi vis propria.
ἰνα τί; Eccl. 719. **ἰνα τί** dictum
per ellipsin N 1143.
inanima loqui dicta Eccl. 837.
incubatio P 407. cf. Vesp. 9.

- ἐνθάλλεσθαι* V 188.
 infantes in ollis expositi R 1126., S.
 inferiae die 8. post sepulturam L 576.
 Inferorum fluvii R 437.
 infinit. pro imperativo R 169, P 595, Eccl. 418, 575.
 initiatorum et non initiatorum mysteriis praemia poenaeque ap. Inferos R 145. seqq.
 Ino V 1368.
 insulae beatorum V 610.
 interpunctionis mutatio facillima via emendandi R 247.
 interrogatio duplex conjuncta P 418.
 invidia Jovis P 87, annot. ad 90.
 joci. vide v. seria.
 Iolaus, heros Thebanus, Ach. 814.
 Ionis Trag. fragm. R 662, 1346.
ἰοστέφανοι Ἀθήναι E 1211, 1217. cf. Ach. 602.
ἰοὺ vel *ἰοὺ* *ἰοὺ* dolentis E 419, N 1266, 1427, P 848, Pac. 110. fastidientis L 66. gaudentis, vel laudantis, A 1395. gestientis P 276, Pac. 317, A 195, 773, L 762, N 1121. indignantis P 474, A 820. mirantis Pac. 1102. perterriti A 1080.
 iudices scenici R 738, A 421, Eccl. 1137, 1149, N 1070. jurati Eccl. 1151. seqq. judicum avaritia A 1015, 1021.
 Ἰούλιος, nomen suspectum E 879.
 Ἰουλος sive οὐλος f. R 366., S.
 Juno A 1513, 1598, 1603.
 jurantes libenter Athen. Pac. 218.
 jurjurandum per anserem et similia δεισιδαιμονούντων, vel philosophorum, praesertim Socratis, V 83, A 496. jurisjurandi formula R 549.
 juventutis praesides dei P 1046. annot.
 Iophon R 73, 78.
ἰπνός Pac. 514. ann., V 139, 806, A 412.
ἱπος P 780.
ἱπὺν f. E 859.
 ἡ ἱππαγωγός E 551.
ἱππάζεσθαι N 15.
ἱππαλεγκρών, *ἱππαλέκτωρ*, R 885, Pac. 1089, A 753.
ἱππακαί E 551.
ἱππαρχος A 752.
ἱππασία Ach. 1088.
ἱππαρος N 74.
ἱππεός. *ἱππίος* ultima longa R 614. *ἱππεύειν* N 1843.
ἱππεύμα. vide v. *διάνειν* *ἱππ.*
ἱππηλατεῖν A 1338.
ἱππιή L 631, N 27, 107. et s. *ἱππίος* Eccl. 846. *ἱππιώτατον* χημα L 632.
 ὁ *ἱππίος* (Ποσειδών) N 83, 84. cf. E 511.
ἱπποβάμων R 774.
ἱπποδρομίαν ἀγειν Pac. 884.
ἱπποκάνθαρος Pac. 181.
ἱπποκομᾶν Pac. 74.
ἱππονόμας N 554.
ἱππος ὅκων *δορᾶν* A 1088.
ἱπποτοξότης A 1089.
Iris A 550, 1109. Irides A 1127.
Ἰρίν scriptum fortasse pro Ἥραν A 550.
ἰσημ. *ἰσθι* cum participio P 958, Ach. 421, 826, 456.
 Ἰσθμία f. Pac. 814.
ἰσθμός f. Th. 614.
 Ismenia, mulier boeotia, L 647.
Ἰσημνίας, *ἰσημνυχος*, Ach. 808.
ἴσον ἴση νεοραμένον P 1128. *ἴσον ἴση* φέρον Ach. 327.
ἴσων V 540.
ἰσάναί, appendere, Pac. 1160, V 40. *ἰσάναί* βοήν Th. 656. βράχους A 502. *σιανδάληθρα* Ach. 647. *τρόπαια* νέως τινός E 483. *ἰστασθαι*, consistere, A 208. *ἰσημνίαν* dictae statuae A 490. cf. vv. *μνημείον*, *χοροὺς ἰσάναί*.
ἰστίον. *ἰστίοις* ἀνδρὺς *χρησθαι* f. R 940.
ἰστοδόμος Th. 892.
ἰστότονος R 1243.
ἰσχυδίων P 793.
ἰσχυδόπωλις L 528.
ἰσχύς P 191, 612. et s.
ἰσχεῖν N 951. impedire, V 1218, Pac. 876, Ach. 127.
ἰσχνός Ach. 435, P 540, 557.
ἰσχύειν αὐτὸν ἑαυτοῦ V 350. *μέγα* E 182.
ἰσχυρός, firmus, Ach. 885.
ἰσωνία Pac. 1138.
ἴσως in re satis certa P 148. annot.
ἱταμός R 1221.
ἱτης N 499.
ἱτητόν N 131.
ἱτρίον Ach. 1022.
ἱττω boeot. Ach. 807, 858.
Itys A 214.
ἰνγῆ f. L 1036.

- ἰππον Th. 866.
 οἱ ἰχθῆες, forum piscatorium, R 1008.
 ἰχθυήσας P 810.
 ἰχθυοῦσι Th. 305.
 ἰχθυεῖν E 754, Th. 630.
 ἰχθυολόγης Pac. 755.
 ἰγνος N 804.
 ἰῶ Zeῦ L 665. ἰῶ cum nominat. Ach. 1008, 1010. ἰῶ μοί μοι N 1208. ἰῶ, ἰῶ τέκνον N 1221.
 ἰῶγα dor. Ach. 845.
 Ion Chius Pac. 774.
 ἰών E 1110, Ach. 846.
 ἰωνιά Pac. 552.
 ionica cantica Eccl. 883.
 ἰωνικός Pac. 46, 860.
 ἰωνικός Pac. 863, Th. 162.
 κα dor. Ach. 692, L 117.
 καθίσκος V 815, 822. sequ.
 κάδος Ach. 513, Eccl. 999, 1001.
 caementarii officium graphice descriptum A 791. seqq.
 κάσθαι τὴν καρδίαν L 9.
 κάζειν. κεκασμένος, instructus, E 634. cf. Eccl. 840.
 καθάγλιζεν A 540, L 238.
 καθαιματόων Th. 655.
 καθάριον, lustrare, V 118.
 καθάπτει R 1148.
 κάθαμα R 686. not., P 450, et s.
 καθαρός, germanus, purus putus, A 1434. καθάρᾳ ἡλῶ A 217. καθάρων τι V 980. ἐν καθάρῳ, in loco puro ab hominibus, Eccl. 319.
 καθαρτής V 1008.
 καθάρως, σαφώς, V 604, 1010.
 καθίξεσθαι. καθιδοῦμαι att. A 686.
 καθίργειν V 70.
 καθέλκειν ναῦς Ach. 508, Eccl. 197.
 καθέλκυνει E 1203.
 καθεύδειν f. A 672.
 καθέψειν V 765.
 καθήσθαι desertorum atque neglectorum L 561. καθήσθαι ἐν ταῦτῳ f. R 1042. ἐν φόβῳ Pac. 609.
 καθήσθαι, morari, L 1138. καθήσθαι mulierum L 43. καθήσθαι, καθίξεσθαι, sedere judicem, V 793. sequ.
 καθιέναι πρόφασιν V 174.
 καθίξειν pro medio Th. 220. vox forensis, V 906. cf. vv. δικαστήριον, καθήσθαι.
 καθιμᾶν V 370, 387.
 καθίσταται ἐγγηγεῖς Eccl. 1061, 2.
 καθίστασθαι, quietum esse, E 805.
 καθίστασθαι νόμον Eccl. 1038.
 οἱ καθιστάτες νόμοι N 1337.
 καθοσιούσιν P 656.
 καθοπερακοντίζειν A 778.
 καὶ δὴ extrema sententia Pac. 871.
 καὶ extremo versu P 747. καὶ et καὶ confusa A 1481. καὶ et καὶ P 1063. et s. καὶ et ὡς Pac. 924, V 903, S., 1181, S., L 1074. καὶ θανμαστικὸν in interrogatt. P 642, 864. καὶ rem subtiliter enarrantis, Eccl. 594, N 515, L 358, 443. (καὶ ταῦτα.) καὶ sensu adversativo P 570. sequ.
 καὶ σοὶ et καὶ σοὶ vel καίτοι confusa Eccl. 622.
 καίμιας f. E 409.
 τὸ Καινὸν V 120.
 καινὸν sensu deterioriore Eccl. 220.
 καινότητος V 1009.
 καινοτομεῖν Eccl. 584, 586, V 843.
 καιρός. ἐς καιρὸν A 1562.
 καίτοι, proinde, N 1045. καίτοι γε N 849.
 κάκη A 516.
 κακία V 1239.
 κακκαβίζειν L 710.
 κακκῶν N 1326.
 κάκη Pac. 162, N 1330.
 κακόβουλος E 971.
 κακοδαίμονες P 368.
 κακοδαίμονια P 497.
 κακοήθης Pac. 761. sequ. κακοηθέστατος Th. 393.
 κακοποιεῖν Pac. 695.
 κακὸν, convicium, Th. 1093. κακὸν dicta res subita et parum grata, item homo invisus, V 939. sequ. 1424. cf. V 77. κακὸν τι ποιεῖν f. V 315. cf. v. λαμβάνειν.
 κακόνους Pac. 475, 635.
 κακοῦδοθῆν τι Ach. 541, Th. 864.
 κακὸς ποιεῖν τι Pac. 418. κακὸς κακῶς, κακὰ κακῶς N 539, L 162.
 κακὰ καὶ φόρετον Pac. 723.
 κάκοσμος Pac. 38.
 κακῶς ἐρεῖν τινα Th. 914.
 καλαδίσκος Th. 780, L 543.
 κάλαθος A 1223.
 καλαμίνθη Eccl. 648.
 καλαμίσκος Ach. 968.
 καλαμὸς λευκὸς N 974.
 καλαμόφθογγος R 230.
 καλεῖν δίκην N 756. cf. v. δίκην

- καλ. καλεῖν, invitare, P 1173.
 καλεῖν ὄνομα, καλεῖν τι ὄνομα τι
 A 767, 1890. καλεῖν τὸν θυρόν
 V 374. καλεῖσθαι, citare, N
 1170.
 calcei pede majores signum rustici-
 tatis E 308, Th. 262.
 κάλλαια E 463.
 Callias R 402. sequ., 466, A 279,
 Eccl. 810.
 καλλιβάας A 644.
 Καλλιγένηα Th. 298. — 294.
 καλλιπῆς Th. 49, 60.
 καλλιπρεῖσθαι P 1177.
 καλλίσκος Pac. 746.
 Callimachus, ὁ χοροδιδάσκαλος, Eccl.
 809.
 καλλίνικος E 1142.
 καλλιπαρθενοὶ ὄοι Th. 813.
 Callippides N 64.
 καλλιπύργος σοφία N 992.
 Callistratus actor Ach. 848. annot.
 grammaticus R 529, 8.
 κάλλος ὁ φανερὸν A 1582.
 καλλωπίζειν L 44, 220.
 κάλον f., navi, L 1172.
 κάλος, ἐν καλῷ Eccl. 320. καλῇ
 καλῶς Ach. 239, Eccl. 730. καλόν,
 convenit, L 844. καλοὶ κάγαθοὶ
 E 185. cf. N 773. etc. καλὰ, ho-
 nesta, A 701. cf. A 712.
 κάλις L 333, 345, 506.
 Calyce L 806.
 κάλυμμα L 500, 502.
 καλυπτός Th. 848.
 καλωδίων V 370.
 καλῶς ironicum A 139.
 Camarina Ach. 571.
 καματηρός L 509.
 κάμηλος Pac. 722. καμήλον — ἀ-
 μνός A 1442. cf. Ib. 1444.
 κάμνεν, aegrotare, Th. 376. cum
 part. N 409. τιῶ Th. 831.
 κάμπτην κάμπην N 938.
 καμπύλος A 927.
 κάπν, καὶ ἰάν, Eccl. 796. κάπν, sal-
 tem, Ach. 955.
 καπηφορεῖν L 606, Eccl. 782.
 καπηφόρος A 1436.
 κάπθαρος Pac. 1, 23. κάπθαρος
 genus navigii Pac. 143.
 κανθήλια V 170.
 κανθήλιος L 278.
 κανθών Pac. 82, V 179.
 κάννη V 385.
 Cannoni lex Eccl. 1086.
 κανρεῖν A 808. et s.
 cantici veteris fragmentum Ach.
 911.
 κανρεῖν (textorius) Th. 780, (in cli-
 peo) 783.
 καπηλικῶς ἔχειν P 1059.
 καπηλίων σκοπεῖν L 400.
 κᾶπηλος, καπηλῆς, Th. 327, P 1116.
 κᾶπη V 143.
 Καπνίας vel Κάπνιος V 151.
 καπνίζειν Pac. 827.
 καπνός f. N 814. καπνὸν πέμπειν
 θεοῖς A 1170.
 τὸ κᾶπια Eccl. 686.
 καπρῶν P 1020.
 κᾶπρος dor. L 1174.
 κᾶπτειν Eccl. 687, A 246.
 Κάρ f. A 718.
 καρδουσίη εἰς τινα E 612.
 καρδαμύζειν Th. 584.
 κάρδαμον Th. 583, N 234. etc.
 Cardia, urbs Thraciae, A 1367. not.
 καρδία ἐμῇ Th. 827.
 καρδίας ἀκρότης A 1367.
 καρδόπη N 657.
 Cardopion V 1137.
 κάρδωπος N 648. seqq. κάρδωπος
 idem μάκτωρ R 1095.
 Cares loca edita habitantes A 288.
 Caria E 173.
 καρινὰ αὐλήματα R 1231.
 καρίς V 1461.
 Καρινίτης V 1446.
 καρινός Pac. 1006. καρίνθιος E
 560.
 Carcinus Pac. 739, V 1442. seqq.
 Carcini daemones N 1210.
 καρκαλίμος Th. 911.
 κάρκιμος Pac. 1072, E 311. κάρ-
 κημα V 264.
 καρκός μελίον A 704. καρκὸν τί-
 κτην N 1074.
 καρκοδεσθαι, ἀπολαύειν, Ach. 792.
 κάρτα εὐθείας Ach. 508.
 καρτερός Th. 31. κατὰ τὸ καρτε-
 ρὸν Ach. 587.
 καρυσκοποιεῖν f. E 327.
 κάρυον V 58.
 Carystii L 987.
 κάρφος L 447.
 καργαρόδους Pac. 718, E 933, V
 996.
 κασαλβάζειν τινα f. E 339.
 κασαλβός Eccl. 1103.
 κασαβρίον E 1173.
 caseus boeoticus E 447. sicalus V
 807.
 κασίγνητος Th. 858.

- κατ' *Διογύλον*, κατὰ τὸν Ὅρηγον, Th. 133, A 839, 843. κατ' *ἄστυ* A 939. κατὰ *δαίμονα* καὶ κατὰ *συντυχίαν ἀγαθὴν* A 518, κατὰ *δὴ τί;* Eccl. 604. καθ' *ἑαυτὸν*, καθ' *ἑαυτοῦς*, E 468, 475. καθ' *ἐκτὰ τοῦ βολοῦ* A 992. καθ' *ἡμέραν* N 1239, E 1017. τὸ κ. ἡμ. E 1031. κατ' *ἰσχὺν* Ach. 556. κατὰ, circiter, Th. 769. κατὰ *μῆνα* N 1236. κατὰ *μικρὸν* N 717. κατὰ *νοῦν* (τινος) E 464, 510. καθ' *ὁδὸν* Th. 1103. κατὰ *πάντα* τρόπον A 427. κατὰ *σεαντὸν* τρόπον Ach. 953. κατὰ *τί;* cur, Eccl. 541, 557. κατὰ *τινα*, contra al., A 1088. κατὰ *τὸ φανερόν* Th. 493.
- κᾶτα, itaque, proinde, L 479. κᾶτ' *ἐντεῦθεν* E 505. κᾶτα et κατὰ *confusa* V 1120.
- καταβαίδην Ach. 378.
- καταβαίνειν, verbum forense, V 945. seqq.
- καταβάλλειν τῇ πυγμῇ V 1333. καταβάλλειν f. R 987.
- καταβάτιον ἐπὶ *τινα* V 1455.
- καταβοῶν *τινος* vel *τινὰ* E 285, Ach. 666.
- καταβρέχειν N 267.
- καταβροχθεῖν E 341, A 478. f. E 774.
- Καταγέλα Ach. 571.
- καταγέλαστος N 822.
- κατάγειος E 306, Ach. 1056. et s. κατάγεισθαι, appellere, E 1255.
- καταγηρᾶν E 1196.
- καταγιγαρίζειν Ach. 257.
- καταγιγνώσκειν *δίαν* E 1248.
- καταγλατίζειν E 336, Ach. 350, Th. 130.
- καταγλώττισμα N 51.
- κάταγμα L 547. sequ.
- καταγνώσκειν *τινός* V 1377.
- καταδακτυλίδος E 1269.
- καταδαρθάνειν, καταδαρθεῖν, P 298, Th. 753, N 38. καταδαρθέντα et similia P 298.
- καταδεῖδναι Pac. 723.
- καταδιαλλάττεσθαι V 1237.
- καταιθαλοῦν A 1147, 1153, 1166.
- καταίθειν Th. 685, 688.
- καταίρειν *ἐς* τι A 1189.
- κατακαίειν N 1439.
- κατακάμπτειν *τὰς* στροφάς Th. 68.
- κατακαίειν, accumbere, Ach. 924.
- κατακαλεῖσθαι A 1174. (?)
- κατακλίσ V 154.
- κατακλίσκειν *τινὰ* L 19.
- κατακλύζειν Pac. 782. cf. A 1174.
- κατακνῶν V 931, 4, E 717.
- κατακνίζειν P 969.
- κατακοιμάσθαι Th. 46.
- κατακόπτειν A 1562.
- κατακοσμεῖν V 1414.
- κατακραζεσθαι *τινα* E 285.
- κατακρημνᾶν N 371.
- κατακρᾶζειν E 936.
- καταλαμβάνειν absolute dictum Th. 1189, 1153. σκηπὴν Pac. 815.
- καταλέγειν *ὀπίλτας* L 367. cf. Ach. 995.
- καταλείπειν dictus testator V 561.
- κατάλειπτος Pac. 797, E 1220.
- καταλειπολογεῖν R 781.
- καταλείπειν Ach. 265.
- καταληπτικὸς *τινος* E 1268.
- κατάληψις N 312.
- κατάλλαγή πολέμου A 1468. -
- κατάλογος E 1257.
- καταλύειν, ἀφανίζειν, P 142. τὸν πόλεμον L 112. φυλακὴν V 2.
- καταλοῦσθαι (καταλόει) N 811.
- καταμελιτοῦν f. A 226.
- καταμηλοῦν f. E 1038.
- καταμυθοφορεῖν E 1240.
- καταμύειν V 92.
- καταμυττωττεύειν Pac. 247.
- κατανῶν V 631.
- κατανοῶντες cum infin. Th. 962.
- κατανόπτειν τι Ach. 138.
- κατανίφειν N 984.
- κατάντης R 127.
- καταντινῶ Eccl. 87.
- καταντίζειν f. V 468.
- καταξάλυμι f. Ach. 293.
- κατακαλαίειν f. Ach. 665.
- κατάκαστος στεφάνοις E 466.
- καταπάττειν N 177, 262. *τί* *τινος* (p. τινὶ) f. E 99.
- κατακαλτάζεσθαι τι Ach. 160.
- κατακέρδειν f. P 613, Pac. 525.
- καταπετάζειν P 726.
- καταπίνειν, absumere, V 1106. devorare, N 332. f. R 1388, Ach. 450.
- καταπίπτειν f. V 1454.
- καταπιπτοῦν Eccl. 1104. f. Eccl. 829.
- καταπλαστός P 712.
- καταπλάττειν *ψιμυθίῳ* Eccl. 878.
- καταπνέειν f. L 516.
- καταπροδιδόναι V 1009.

- καταπορεύσθαι cum partic. Th. 533.
τινός N 1189.
κατάπυγος, καταπύγων, V 656, N 884. et s. καταπυγανέστερος L 725.
καταπυγούνη N 991.
καταπυρπολεῖν Th. 242.
κακαράκτης A post 819.
καταράσθαι N 844.
κατάρατος Pac. 83, Eccl. 944.
κατάρδων f. Ach. 623.
καταροῦν A 556.
καταρρέγγυναι f. Ach. 492.
καταρρίνιω R 854.
καταρρύνειν f. Pac. 71.
κατάρχεσθαι A 834.
κατασβεγγύναι L 849. sequ.
κατασηπείν f. P 1031.
κατασικελλεῖν V 877.
κατασικάπτειν N 1422.
κατασιδεαννύναι A 511.
κατάσκιος Ach. 906.
κατάσκοπος λόγων Th. 555.
κατασπῆν E 664. devorare, R 538.
τινά τινος L 674.
κατασπαράττειν E 675.
κατασπένδειν f. E 1010.
κατασπέρχειν τιὰ θαρῖ 1108.
κατασποδεῖν Th. 527.
κατάστασις Χοροῦ Th. 913.
καταστῆλλειν, exornare, Th. 255.
καταστωδῆλλειν Th. 431.
κατασχεῖν V 239.
κατατείνειν L 898.
κατατέμνειν Pac. 981. τινά τι τινα Ach. 275.
κατατήκειν f. P 1030.
κατατιθέναι, solvere, conferre, Eccl. 1004. μισθόν N 246.
κατατίθεσθαι θησαυρόν A 573. τὸν θυμὸν V 545. τὸν θυμὸν παρὰ τὴν ὁργὴν A 385.
κατατιλᾶν A 970, 1027, Eccl. 329. f., ut videtur, R 852.
κατατοξεύειν f. N 918.
κατατρέχειν Eccl. 957.
κατατριακοντούττειν E 1279.
κατατρίβειν Pac. 850.
κατατρώγειν A 764.
καταφανῶς E 871.
καταφροντεῖν N 830.
καταφρύγειν N 390.
καταχέειν Pac. 896.
καταχεῖν N 74. τι τινος Th. 457. f. E 1007.
καταχέζειν N 173. sequ.
καταχρήη Eccl. 981, V 553. sequ.
καταχρέματτοσθαι τινος Pac. 756.
καταχρυσόσθαι f. Eccl. 826.
κατάχυσμα P 763, 784, 789, A 510.
καταχωννύναι τινα λίθους Ach. 271.
καταψᾶν Pac. 75.
καταψεύδεσθαι τινος Pac. 511.
κατεβλαπενμένως P 321.
κατείβειν L 127.
κατελυσκάσθαι L 671.
κατείπειν τινος Eccl. 494.
κατελαύνειν f. Eccl. 1079. τινός Pac. 675.
κατεπάγειν E 25.
κατεπείγειν Eccl. 294.
κατεργάζεσθαι, efficere, E 864. τινα E 782.
κατερίκειν τὸν θυμὸν V 618.
κατερεῖν N 503.
κατεροθύειν f. V 1110.
κατερέρειν V 1247.
κατερικτὰ R 470.
κατερόνκειν ἀπὸ τινος V 579.
κατεσθίειν f. E 258.
κατεντροπίζειν Eccl. 508.
κατέχειν ἀκτίσι γῆς πίδου N 555.
κατ., gubernare, A 1593, E 778. (τὰ ἐν τῇ πόλει.) κατ., invalescere, A 1217, Pac. 872. κατ. τινα, pergere facere aliquid, Eccl. 433. κατ. χεῖρας L 474.
κατήλιψ R 528.
κατίναι, delabi, καταβέβηκεν, N 317. αἱ πολὶαι κατιούσαι E 482.
κατομνύναι τοὺς θαυός Eccl. 158.
κατόνασθαι Eccl. 913.
κάτοξος V 458.
κατόπις A 1060. τινός A 1382.
κατόπτης Ach. 402.
κάτοπτρον Th. 139, N 728.
κατορθεοῦν f. P 346, Eccl. 172.
κατορύττειν, tumulare, A 450. cf. Th. 529.
κατορρεῖν τινος f. Eccl. 832.
κατύνειν f. E 301.
κάττομα V 1119, E 302.
κατῶν dor. L 1177.
τὰ κάτω Th. 215.
κάτωθεν A 1050. et s.
κατωκάρα Pac. 153, Ach. 887.
κατωνέξη L 1077, 1081. κατωνάκη dictus servus Eccl. 724.
κατωτέρω R 1305.
κατωφαγᾶς A 284, 5.
καυλός f. E 770, 834.
καυνάκη V 1096, 1108.

καχέειν Eccl. 849.
 καχασμός N 1036.
 κάχως N 1300.
 κάω Ach. 5.
 καβλήπυρις A 299.
 Cebriones gigas A 527.
 κεδρίς Th. 456.
 Cei laudati R 923.
 κείδι V 721.
 κείνος ionicum Pac. 48, L 737, 752.
 κείρεσθαι μοιχόν Ach. 800.
 κείρια A 769.
 κείρύλος A 295, 6.
 κείας A 404.
 κείσθαι aegrotorum V 286. κείσθαι dictae leges P 910. κείσθαι f. N 126. κείσθαι τι dictum nomen A 1192.
 κενασμένοι. vide v. νενασμένοι.
 Cecides N 953.
 κέκραγμα Pac. 604.
 κεράκτης E 137, 295.
 κεραιξιδάμας V 574.
 Cecropia tribus A 1303.
 Κερραπίδης E 971.
 Cecrops P 768, V 427.
 Κέρκροπος γὰ N 296.
 κερκύφαλος Th. 137.
 κελαιδέν, κελάδιν, Th. 44, N 282.
 φανῇ Pac. 749.
 κελάδημα N 281.
 κελαιδοφάης R 1255.
 κελάρυα R 640.
 κελουειν τινα κλέιν E 406.
 Calēus Ach. 48. seqq.
 κελυστής Ach. 518.
 κέλης L 60.
 κλητίζειν Th. 152. f. V 486.
 κέλυφος f. V 523.
 κενέβρεια f. A 513.
 κενός, desertus, N 1017.
 Centauri N 344.
 κενταυρεώς R 38.
 κεντείν N 921, 1249.
 κέντρον, stimulus, N 1246.
 κέντρων f. N 444.
 κέπρος P 908, Pac. 989.
 κεραμύειν Eccl. 254. κεραυνόν A 1423.
 κεραμύς A 465. οἱ Κεραμῆς R 1033.
 κεραμύων L 200.
 κεραμική φύμη Eccl. 4.
 Ceramicus R 129, A 381, E 718.
 κεραμῖς V 206.

κέραιος N 1082. κέραιος dicta testudo V 1248.
 κεραιύναι Eccl. 1120. τὸν νοστὴν ξογγνάμη Pac. 923.
 κεραινοβορόντης Pac. 369.
 Cerberii R 187.
 Cerberus f. E 946, Pac. 313. (Cleon.)
 κερδαίνειν cum partic. A 1471.
 κερδαλῖος A 568.
 κέρδη dictae personae N 1153, Pac. 559.
 κερδῶ E 984.
 Cererem invocant et per eam jurant agricolae, P 64, 551. cf. Pac. 1040. mulieres R 42, 627, 1158.
 κερκίς A 784. κερκίς δοιδός R 1244.
 κέρκος Ach. 740, Th. 238. κέρκος σάινειν τινα E 947.
 κερκυραία πτερά A 1358.
 κέρμα P 375, A 1018.
 κεροβάτης Pan R 230.
 κερουτιῶν E 1232.
 κέρχνη, κερχνῆς, A 300, 563.
 κέστρα N 333.
 κεστρεός V 760.
 Cephalae, pagus Atticae, A 451.
 κεφάλαιον f. R 807. τῆς φαφανίδος N 949
 κεφαλή dictum περιφραστικῶς V 562.
 ὁ μισρά κ. Ach. 265.
 κεφαλή περίθετος Th. 257.
 κεφαλή θέλειν τι A 357. cf. v. τελέπασθαι.
 Cephalus orator Eccl. 249, Ach. 291.
 Cephisodemus, rabula Ach. 660.
 Cephisophon R 897.
 κεχαρισμένως Ach. 234.
 Κεχηναῖοι E 1151.
 κηδεμῶν V 242, 700.
 κήδεσθαι N 106, 1347.
 κηδεστής Th. 551, 1095.
 κηθάριον V 643.
 κημός E 1038, Th. 970.
 κήπευμα A 1011.
 κήρινος Eccl. 742, 1030, Th. 476.
 κηροχυτεῖν Th. 56.
 κήρυγμα Pac. 311.
 κηρύκαινα Eccl. 713.
 ὁ κήρυξ, gallinaceus, Eccl. 30. κήρυξ f. Th. 738.
 κηρύττειν Eccl. 684. τινα Ach. 703.
 κηρωτή Ach. 1096.
 κῆς dor. L 1165.
 κήτος N 541.

- Cephæus Th. 994, 1048.
 κηφήν V 1073.
 cibatus militum in 3 dies Ach. 197.
 κιβδηλεύειν R 674.
 κιβδηλία βίον A 158.
 κιβώτιον P 706. sequ.
 κιβωτός E 916, V 1018.
 κικλῆς V 124, E 590. et s.
 Κιθαριώσιος ἡχὸς Th. 941.
 κιδαραοιδότατος V 1281.
 κιδαρίζειν N 1299.
 κίδαρις Th. 123.
 κιδარიότης E 910.
 κιδαρφοδικοί νόμοι R 1213.
 κιδαρφοδός dicta mola Eccl. 789.
 κίκινος V 1029.
 κικλήσκω N 549.
 ciconiarum pietas A 1250. seqq.
 Cicyna, pagus Atticae, N 134.
 Κικυννής N 210.
 κιλίβας Ach. 1052.
 Cillicon Pac. 356.
 Κίμβηριχόν L 45, 52.
 cimices frequentes in Graecia R 410, P 537.
 cimolia terra R 667.
 Cimon L 1070.
 κίναδος A 406, f. N 442.
 κινάχρα Eccl. 730.
 κινδυνεύειν περί τῆς ψυχῆς P 520.
 κινδυνος, certamen, N 926.
 Cineas E 537., S.
 κινεῖν f. (cinem Beine machen) N 1250. In exilium ejicere, A 938.
 μηδὲ πάρος L 447. εἰ τῇ γνώμῃ N 720. φρένας τινός A 1143.
 χολήν V 394. κινεῖσθαι, accedere, N 294.
 cinere adhibito evulsi pili Th. 504.
 Cinesias Eccl. 329, A 1274, R 153, 852, S., 1359. (cf. Aelian. V. H. 10, 6.)
 κινητής f. N 1334.
 κινύρεσθαι E 11.
 Circe f. dicta P 300.
 κισσός A 240.
 κισσοφόρος δεσπότης Th. 935.
 κίστη L 1110, Th. 283.
 κιστῆς Ach. 1068.
 κίστα A 298.
 κιστῆρ, κ. τινος f. V 342, Pac. 476.
 κιστός Pac. 518.
 κίχηλ ἄν dor. N 333.
 κίχλη A 565, Pac. 509 (f.), 1067, 1106, 1108, Ach. 902, 948.
 κικλίζειν N 951.
 δ κίων dictus κατ' ἔξοχόν V 105.
 κιάγγειν V 895, 6.
 κιάδος. κιάδου A 241.
 κιάειν. κλανσοῦμαι A 334, Pac. 1004. f. N 1110.
 κλαστάζειν f. E 166.
 κλαῦμα Pac. 249, R 766.
 κλανσιᾶν f. P 1095.
 κλανσιμαχος Pac. 1204.
 Cleaenetus E 530.
 κλειδίον Th. 392.
 κλειεῖν στόμα E 1204.
 κλεινός E 1216. κλεινότατος A 1174, 1178, N 992.
 Cleocritus R 1359, A 818.
 Cleomenes L 267.
 Κλεωνόμη N 659.
 Cleonymus Pac. 637. seqq., Ach. 88, 797, A 285, 1368, E 886, 1193, 1272, V 19, 20, N 347, 394.
 κλῆος οὐρανόμηκος N 453. κλῆος περί τινος Ach. 611.
 Cleophon R 637, Th. 768.
 κλέπτειν τινός E 392.
 κλέπτον βλέπειν V 866.
 κλεπτοστάτος P 27.
 Clepsydra, fons, L 846.
 κλεψύδρα V 826. sequ.
 κλεῶα lacon. L 1208.
 Cleon R 531, 539, Pac. 47, 270, Ach. 6, 347, V 35, 242, 1179. seqq., E 2, N 568.
 Cligenes R 665.
 Clidemides R 744.
 Clinarete Eccl. 41.
 Clisthenes, homo mulierosus et impurus, R 48, L 584, 1018, Ach. 118, V 1146, A 784, E 1262, Th. 234, N 349.
 Clitagora L 1158, N 663.
 Clitophon R 920.
 κλῆδες γάμου Th. 925.
 κληδοσχος Pallas Th. 1076.
 κλῆζειν A 834, 850, 876, 1606, Th. 116.
 κλῆθρον E 260.
 κλήμα Eccl. 1028.
 κληματῆς Th. 686, 697.
 κλήρος Eccl. 1155. κλήρεσθαι Pac. 358.
 κληροῦν Eccl. 682.
 κληροῦσθαι, κληροῦσθαί τινα, Eccl. 836, 996.
 κληρονομική γῆ N 203.
 κληροκτήριον Eccl. 681.
 κλήσις, vox forensis, N 848, 1140.

- κλητεῖον V 1862.
 κλητήρ, asinus, V 189. κλητήρ in
 iudicio V 1357, 1865, 1894, A
 A 1317.
 κλίμαξ N 1420. κλίμαξ, tormentum,
 R 579.
 κλισίδιον L 849.
 κλισίς Th. 260.
 clipei in fumo suspensi Ach. 260.
 sine ansis suspensi in templis E
 789.
 κλονεῖν E 845.
 κλόνος N 381.
 κλύων εἶσαι A 1286.
 κλώδς V 863.
 Κλωπίδαι f. E 79.
 κλωστήρ R 1273, L 531, 535.
 κνεφαῖος R 1273, L 310.
 κνέφας Eccl. 291.
 κνηαῖον Eccl. 915.
 κνίζειν f. R 1134, V 1239.
 κνίπες A 564.
 κνίσσα, κνίσσα, Ach. 976.
 κνισμός P 970.
 κνισθῆν ἀγνίας A 1138, E 1208.
 κνύειν τὴν θύραν Th. 451.
 κνυξίσσθαι V 943.
 κνύμα Eccl. 36.
 κνωδάλον V 4. f. L 449.
 Κνώλεμος, deus comicus, E 221.
 κνώλεμος E 198.
 κοβαλίκευμα E 316.
 Κόβαλοι E 584.
 κόβαλος P 279, R 104, 955. f. E.
 389, 418.
 κόγχη sigilli V 563.
 κόθορνος Eccl. 345. ὁ κόθ. τῆς
 ὁδοῦ A 919.
 Κοθωνίδαί, pagus att., Th. 587.
 κοῖ Ach. 735. seqq.
 κοῖζειν Ach. 701.
 κοικύλλειν Th. 810.
 κοῖλα N 319.
 κοίλα E 280, 298, 340.
 κοίλισκώλης E 200.
 κοινός, κοινωτός, V 883. κοινός
 λόγος A 311. κοινή εὐνοία L
 543. κοινή L 41, N 67, ἐν τῷ
 κοινῷ εἶναι Eccl. 661. cf. Eccl.
 671.
 κοινούν N 197.
 κοινωνεῖν Eccl. 590. τινός Eccl.
 596. τινὶ A 618.
 κοινωνία Th. 189.
 Coesura N 776.
 ὁ Κοισύρας Ach. 579.
 κοίτη V 1005.
 κόκκον, κοκκύζω R 1801, 1805, A
 480, 482. κοκκύζειν dictus gal-
 linaceus Eccl. 81.
 κόκκυξ A 479. sequ. f. Ach. 563.
 Κολαινίς (Ἄστρμυς) A 817.
 κολακασμός V 570.
 κολῆν f. V 244, E 422.
 κολιτροῦν N 537.
 κολικισοφάγος, ei divinavi, Ach. 819.
 κόλιξ R 538.
 κόλλαβος R 472, Pac. 1107.
 κολλᾶσθαι f. E 429, 436.
 κολλομαλεῖν Th. 54.
 κόλλου f. V 552.
 κόλλυβος Pac. 1111.
 κολλύρα Pac. 123.
 κολοιάρχης A 1117.
 κολοιδός Ach. 822. f. E 936, 938.
 κολόκνυμα E 638.
 κολοκύντη f. N 321.
 κολόσσυρος P 532. Ἀθηναίων V
 635.
 κόλπος (?) Eccl. 958. f. A 655.
 κόλποι φύλλων A 1006.
 κολυμβίς A 300.
 κολυμβός Ach. 823.
 Colonus A 923.
 κομᾶν A 1183. ambigue dictum N
 530.
 κόμαρος A 589.
 κομαροφάγος A 242.
 Comarchides Pac. 1060.
 κόμητ ἔχειν A 840, N 14. κόμας
 καθίσταται Th. 799.
 κομηταμυνίας V 454.
 κομήτης N 842, 1061. f. L 760.
 κομιδῇ P 1082, Pac. 759, Th. 3.
 κομίζειν τινὰ ἰλθεῖν πρὸς τινα A
 394. κομίζεσθαι τι Th. 1096.
 Comici alicujus versus Pac. 1017., S.
 Comici inepte plausum captantes
 P 792.
 κόμμα, moneta, Eccl. 817. κόμμα
 nummorum R 679. f. P 858.
 κομμάτρια Eccl. 737.
 comparat. pro positivo vel super-
 lativo N 115. sensu positivi E
 556.
 ὁ Κομπεσὺς A 1036.
 κομπολακεῖν (penult. longa) R 914.
 κομπολακότης, fictum nomen avis,
 Ach. 554.
 κομποκακιστολόγημα R 792.
 κομπουρικικῶς E 18.
 κομπροσπής 995.
 κομπός, κομπός, N 628, Ach. 951.
 κομπότατα L 89.

- κόνδυλος E 883, 1124.
 Κονδυλός V 233.
 κονία Ach. 18. κίτρον, L 448.
 κονίαιν. κωνιμίτος Eccl. 292.
 κονίσεσθαι Eccl. 1169.
 κονιορτός E 245.
 κονίπους Eccl. 848.
 Κονίσταλος L 915.
 conjugatio periphrastica P 863, Ach. 632.
 conjunctivus intellecto ως vel simili quodam (βούλει μὴ εἶπω σε) L 871.
 Connas sive Connus, citharoedus, V 644, E 496.
 conviviorum instrumentum Ach. 1019. — 1023.
 κοκίῳ Th. 753. ἐπὶ τινοῦς A 690.
 κόπος L 509. f. P 317.
 κοκκατίας A 23, 432.
 κοκραγωγὴ dor. L 1100.
 ὁ κοκραϊός Eccl. 316.
 κόρηος ἀνῆρ E 889.
 κοκρολόγος Pac. 9, V 1143.
 κοκροφορεῖν τινα E 289.
 κοκρὼν Pac. 99, Th. 455.
 κόπτειν. ἀμπίλια πεποιμένα Ach. 476. κόπτειν τὴν θυραν N 132. sequ. cf. Eccl. 973, N 1099.
 Κόρακες R 187, P 390. ἐς Κ. ἀποφθεῖρεσθαι E 832. ἐπονρίζειν κατὰ τοὺς Κόρακας Th. 1159.
 κορακίνος E 969, L 524.
 κόραξ f. Pac. 1048.
 cordax N 525, 540.
 κορεῖν Pac. 1194. sequ.
 Κόρη Th. 293. — 294.
 κόρη, pupilla, oculus, V 7.
 κόρημα Pac. 59.
 κορίαννον E 625, 631.
 κορίζεσθαι N 68.
 Corinthia scorta P 149.
 Corinthii A 906, Eccl. 199, Th. 615.
 of Κορίνθιοι dictum ridicule pro οἱ κόρεις N 637.
 Corinthus A 893, E 556. vide v. Διὸς Κόρινθος.
 κόρινον Ach. 686.
 κόρυκος V 239.
 κορυκορυγὴ Pac. 916, L 461.
 κορυμός L 255.
 cornices longaevae A 583.
 corona seu vitta praemium eorum, qui lepidissime joci essent in festis, R 373. coronae Apollinis pythii P 39. coronae aureae vel aeneae inter praemia bene meritorum de rep. E 1116. cf. A 1175.
 coronati convivae atque oratores A 483, E 221, Eccl. 122. item illi, qui a templis atque oraculis redibant, P 21.
 Corybantes L 522. cf. V 8. ad furorem adigentes Eccl. 1066.
 κορυβαντιῶν, κορυβαντίζων, V 8, 119.
 κορυδός A 298.
 κορυθαίολος f. R 771.
 κορυφαῖος P 949.
 κορυφή A 695.
 κορώνεως Pac. 595.
 κόσκινος N 367.
 κοσσυδάμιον E 49.
 κοσμιότης P 560.
 κοσμίως P 704, 974. κοσμίως ἔχων Th. 811.
 κόσμος A 1228.
 κόσμιος P 582, 939, A 589.
 κοτινοτόμος A 242.
 κοτταβίζειν Pac. 341.
 κότταβος N 1036. κατὰ τοὺς κότταβος Pac. 1155.
 κοτύλη, mensura liquidorum, P 432, 732, 1104.
 κοτυληδών V 1436.
 κοτυλίσιον Ach. 425.
 κορυεῖον A 1336, P 334.
 κορυίδιον λέχος Pac. 783.
 Κουροτόφος Th. 293. — 294.
 κύθα Th. 908, L 1212.
 κοτυλίζειν A 1620.
 κόφινος A 1211.
 κοχώνη E 396, 450.
 κόφινος A 302.
 κραγὼν κράζειν E 453.
 κραδαίνειν Ach. 906, 908.
 κράδη Pac. 594, A 40.
 κράζειν dictus canis E 934.
 κραιπαλῶν P 297.
 κραιπάλη Ach. 259, V 1209.
 κραιπαλόκαμος R 217.
 κραιμποτατον στόμα E 501.
 Κρανὰ πόλις Ach. 75.
 ἡ Κρανὰ L 451.
 Cranai A 123.
 κραινοποιεῖν R 958.
 κραινοποιός Pac. 1166.
 κράνος Ach. 549.
 crasis addubitata A 1521. (πρόξος)
 crasis in Ἀπόλλω οὐ R 473, Th. 268; ἐγὼ οὐ Eqn. 824. (cf. annot. ad Eccl. 161.); ἐγχομένη Eccl. 543.; καὶ γὰρ οὐκ ἐστὶ N 1315.; κα-

- von R 476.; μῆ, ἀλλὰ R 572, not., Th. 287.; μῆ ἄλλην Th. 446.; μῆ οὐ R 651.; οὐνος R 27.; crasis insolentior Ach. 807. craseos signum neglectum V 246.
 κρασπεδον V 461.
 κρατεῖν τι A 1612. τινὰ N 1290. τινός f. R 666. κρατεῖσθαι τῷ νόμῳ A 709.
 κρατὴρ κακῶν Ach. 881.
 Crates Com. E 499.
 Cratinus Com. Pac. 664. emendatus R 890. Cratini fragmenta quaedam E 491 sequi. vellus E 873.
 Cratinus moechus Ach. 800, 1093.
 κρατίστα τῶν παρόντων E 30.
 κράτος: vide v. τὸ μέγα κράτος. κράτος δωματίων Th. 829.
 κρατῆρα Eccl. 999.
 κρατίδιον P 227.
 κρέας dictus homo R 191, E 393. κρέα Pac. 192, A 1463.
 κρείττων. cf. v. λόγος. οἱ κρείττονες A 1133.
 κρέμειν A 644. κρεοῖς A 726.
 κρεμνίθρα N 218, 842.
 κρεμνιστῆναι f. N 229.
 κρέξ A 1048.
 κρημνοποῖος N 1309.
 κρημνός E 577.
 κρής, κρέας, dor. Ach. 750.
 κρηστέρα Eccl. 983.
 creticae monodiae: vide v. menod. cret.
 κρητικόν, genus vestimenti, Th. 688.
 κρητικῶς Eccl. 1162.
 κριβάντης Ach. 1063. κριβ. βούς Ach. 87.
 κριβαντος Ach. 86, V 1112.
 κριβαντός P 760.
 κριηδόν L 293.
 κριδοτραγός A 233.
 κριμνώδη N 934.
 κρίνειν τινὰ, eligere al., h. e. ei palmam dare, A 1013, 1024, Eccl. 1152. seqq. κρίνεσθαι, disceptare, N 66.
 κρίος vel Κρίος N 1298.
 οἱ κριταί, iudices scenici, A 1012.
 Critylla L 306, Th. 856.
 κρίκη V 1103, L 831, Th. 696.
 κροκόεσσα ἐνδύειν Th. 981.
 κρόκος N 51.
 κροκωτίδιον L 47. κροκωτίδιον et κροκώτιον confusa Eccl. 331.
 κροκωτός R 46, Th. 902. et s.
 κροκωτοφορεῖν L 219.
 κρόμμυον R 615, Pac. 1051, Ach. 514.
 κρομμυοξυρεγγμία Pac. 507, ubi malim κρομμυοξυρεγγμία.
 Κρονικός P 577. cf. P 1038.
 Κρόνιππος N 1033.
 Κρονίων ὄξειν N 392.
 Κρόνος A 444, 560, E 519. f. V 1421, N 904.
 κρόταλον f. N 260, 442.
 κρότος L 1226.
 κρούειν Eccl. 987.
 κρούμα Eccl. 258. Ἀσιάδος Th. 119.
 κροσσόν ἀφίναί R 944.
 κροσσουτρολήραιον E 89.
 κροσσίδημαῖν E 799.
 κρούσις f. N 812.
 κροσσικός E 1267.
 κρόβδην V 983.
 κροσρός A 876, 880, Ach. 1111.
 κρόπτειν τί τινα L 665. ῥάνισι κροφθεῖς V 344.
 κροπτός Th. 393, 567.
 Crobylus, κροβύλος V 1221.
 κροῖζειν A 2, 24, 671. f. L 476, P 365.
 κτᾶσθαι νοῦν ὀλίγον Eccl. 747. ἡ κεκτημένη Eccl. 1123. cf. P 4.
 Ctesias sycoph. Ach. 793.
 κτήσις βίοντος A 679.
 Ctesiphon. vide v. ἀσπός.
 κτίστωρ. v. πατήρ.
 κτυπεῖσθαι Th. 940.
 κύαθος Ach. 983. cucurbita, L 417, Pac. 520.
 κύαμος A 947. (τῷ κύαμῳ λαχῶν.) κύαμος μέλας 645.
 κυαμοτρῶξ E 41.
 κυανανγής f. A 1285.
 κυανίμβολος R 1245, E 513.
 κύβδα Th. 459, E 349.
 Cybele A 701, 818.
 κυβερῶν E 506.
 κυβερνήτης Th. 795.
 κυβεύειν Eccl. 672.
 κύβοι P 243.
 Κυδαθηναῖος V 861, 868.
 κυδοιδοπαῖν Pac. 1070, N 595.
 Κυδοιμός Pac. 255. cf. Ach. 537.
 κύδος E 200.
 κυδώνιος Ach. 1116.
 κυζητινός Pac. 1088.
 κύειν, Th. 872, N 81.
 κυεῖν L 696, 703.
 Cythera L 768.
 κυῖν E 1174. κυροφυγήν L 461.

- κυκλῆν Pac. 676.
 κύκηθρον f. Pac. 619.
 κυκλιταφρος R 666.
 κυκλῆν ἀνὰ κύκλον A 1275.
 κύκλια μέλη A 847.
 κυκλοδιδάσκαλος A 1299.
 κύκλιοι χοροὶ R 352.
 κυκλοβορεῖν Ach. 351.
 Cycloborus, torrens, E 187.
 κύκλος ἀσπίδος Ach. 1054. κλα-
 κύντος Ach. 1055. siderum Pac.
 403. τετραγώνος A 930. ἰν κύ-
 κλω L 262. ὁρμῶν ἐς κύκλον Th.
 909.
 κυκλοδὸν ὄμμα Th. 912.
 Cyclops P 290.
 Cycnus R 916.
 cycnorum cantus A 723. seqq.
 κύκνος πύθιος καὶ δῆλιος A post
 816.
 κυλίνδριν, κυλίνδεσθαι. f. V 474,
 Eccl. 208.
 κύλιξ L 776. f. Ach. 882.
 κυλίντριον E 846.
 Cyllene E 999. seqq.
 κύλλος πούς A 1275. κυλλή (χελί)
 E 999.
 κυλοιδῶν L 445.
 κύμα ὄρειον E 405.
 κύμινδης A 1091.
 κυμνοκριστοκαρδαμογύφρος V 1306
 κυναγός L 1188.
 Κυναλώπηξ L 892. cf. E 983. seqq.
 κυρεῖν Ach. 1125.
 κύνειος E 1287. θάνατος V 864.
 κυνή N 268.
 κυνηγετεῖν E 1270.
 κυνηδόν N 479, E 949.
 κυνήθια πέτρα N 577.
 κυνίδιον Pac. 465, 608, Ach. 506.
 κυνίσκη R 1282.
 Cybna meretrix Pac. 719, E 711.
 κυνοκεφάλιον E 388.
 κυνοκοπεῖν E 286.
 κύπειρος R 241.
 Κύπρις Eccl. 961, 969, L 1204. ἡ
 καλή Ach. 927.
 κύπρις Eccl. 722. θήλια Th. 204.
 Κυπρογένεια L 517.
 Cyprus L 768, Th. 417.
 κυπτάειν N 497. περὶ τι L 17.
 κύπτειν Th. 887. pudentium E 1242.
 κυρβασία A 462.
 κύρβις A 1263. f. N 442.
 κυρηβάειν πρὸς σκύλος E 272.
 Cyrene, scortum, R 1252, Th. 98.
 κύριος, dominus alienjnas rei, Eccl.
 1021. σάματος P 6. κυρία ἐκ-
 κλησία Ach. 19.
 κυριανῶν διαθρον Th. 400.
 κύρημα A 407.
 κυροῦν Th. 341.
 κυρσάνιος Iacon. L 918, 1170.
 κύσθος L 1086.
 κύστις N 399.
 κύτος τινός Pac. 1135.
 κύτταρος Pac. 199, Th. 486.
 κυφός P 266, Ach. 658.
 κύφων P 472, 601.
 κυψίλη Pac. 598.
 κύων f. R 437. κύων, convicium,
 L 338.
 κωδάριον R 1189.
 κώδιον E 378.
 κώδων f. Pac. 1001.
 κωδωνίζειν R 79, 676.
 κωδωνοφορεῖν A 795, 1070.
 κωδωνοφαλαρόκαλος R 916.
 κώδων, poculi genus, Pac. 1017,
 E 552.
 κωκύειν κελύειν τινὰ et similia R
 34. κωκύειν τὰς τρίχας L 1145.
 κωλακτεῖς V 664, 693, A 1426.
 κωλή P 1124, N 957.
 Κωλιάς L 2, N 52.
 κώλον R 1280.
 κωλύειν media brevi E 669.
 κωμαστής N 586.
 κωμήτης N 934.
 κωμήτης L 5.
 Comias V 230.
 κώμος Th. 104, 936.
 κωμωδεῖν V 991.
 κωμωδία φορτικὴ V 66.
 comoediae licentia R 358.
 κωμωδικὰ V 985. cf. v. ἔπη κωμ.
 κωμωδικόν Eccl. 889.
 κωμωδοδιδασκαλία E 478.
 κωμωδοδιδάσκαλος Pac. 701.
 κωμωδολεχεῖν V 1271.
 κωμωδοποιητής Pac. 698.
 κώτειον R 124.
 κώνωψ E 954.
 κωπῆδες (ἐγγέλις) Pac. 931. cf.
 Ach. 827, 903.
 κώπαι ἔνδεκα. cf. v. παρακώπαι.
 κωπτός Ach. 516, L 895.
 κώρυκος L 1134.
 κωφός Ach. 641.
 λ et v litterae mixtae P 179. annot.
 λ et ρ N 573.
 λάβδα f. Eccl. 915.

- λαβή* Pac. 1169. *λαβὴν διδόναι, ἐν-
 διδόναι, παραδιδόναι*, E 781, 787,
 N 536.
Λάβης dictum pro nomine appella-
 tivo V 869. nomen canis, V 805.
λαβοῦσα et λαθοῦσα permisceri visa
 N 516.
λάβραξ E 345.
Λάγανα Eccl. 843. annot.
λαγὰρ Eccl. 1164.
λαγαρόεσθαι V 643.
λαγοθήρῳ L 736.
λαγχάνειν ἱερομημονεῖν N 602.
λαγχάνειν κνῆμα A 959. οἱ λα-
 χόντες Ach. 679.
λαγώδιον Ach. 484.
λαγών V 1152.
λαγῶν (κρίας) Pac. 1068, 1107,
 Ach. 1038.
λαγὼς Ach. 825, V 1162.
λάζυθος L 209.
λάθρα τινός V 340.
λαῖμα A 1444.
καίθαργος E 984.
λαϊκάειν Th. 57. f. E 167.
λαϊκαστής, λαϊκαστρία, Ach. 79, 493,
 501.
λαϊμάτειν Eccl. 1171.
λαϊμός A 1442.
λαϊμότρητ' ἄχη Th. 992.
λάλῃα σταθμά Ach. 414.
Laïs P 179.
Laespondias A 1449.
Λάκαινα L 78, 1210.
λακατοπόγων Ach. 629.
Lacedaemon A 937, L 930, N 214.
Lacedaemonii Ach. 312, 448. etc.
tristes L 1149, annot. *Lacedaemo-
 niorum instituta παραφδοόμενα* Eccl.
 590. seqq. *ξηνηλασίαι* A 938.
perfidia Pac. 990, Ach. 281.
λακύν, λακύν, P 89, Pac. 375.
seqq., Ach. 377.
λακέρυζα κορώνη A 583.
λακίς, λακίδας πίκλων Ach. 390.
λακνόπρωκτος N 1275.
λάκκος Eccl. 154.
Lacratides Ach. 213.
λακτίζειν L 743, N 186.
Λάκων, Λάκωνες, E 689, Pac. 589,
 665, Ach. 277. seqq., 479, L 1025,
 1050, 1208.
λακωνικός, λακωνική Eccl. 74, 270,
 344, Th. 141, V 1117 (*ἰμβάς*),
 1121. *λακωνικὸν πνίον* L 268.
 οἱ *Λακωνικοί* Eccl. 355, N 186.
laconicae claves Th. 394.
λακωνομανεῖν A 1182. cf. P 84.
 not.
λαλεῖν dictum familiariter pro λέ-
 γειν Eccl. 119. seqq. *λαλεῖν ἐαν-
 τῷ ἐν ταῖς ὁδοῖς* E 332. *λαλεῖν*
 f. Th. 137. *λαλεῖν, garrere*, N
 493.
λαλητικός E 1269.
λαλιά R 1009. *λαλιὰν δακνῖν* N 905.
λάλος Ach. 660, 671, Th. 364. *λα-
 λώτερος* R 91.
Λαμαχίπκιον Ach. 1123.
Lamachus R 979, Pac. 304, Ach.
 253, 582. annot. *Lamachi mater*
 Th. 798.
λαμβάνειν ἀναβολὰς A 1280. seqq.
λαμβάνειν, auferre, P 327. de-
 prehendere, N 1039. *emere*, R
 1172. *exigere in jure*, N 1093.
 f. Th. 1052. (*ἐμὲ τῆς πόρης ταύ-
 της ἔρως ἐλήφην.*) *λαμβάνειν γυ-
 ναῖκα* Pac. 670. *κακὸν* Th. 673,
 N 1258. *καρτεράν φυχῆν* Ach.
 360. *μέλος (?)* Ach. 635. *πλη-
 γὰς* V 1251. *λαμβάνειν, μανθά-
 νειν*, E 910. *λαμβάνειν τι παρὰ
 τινος* f. R 247. *τιμὴν* Th. 791.
λαμβάνειν τινός A 347. *τινὰ* Th.
 684. *λαμβάνειν τινὰ dictus mor-
 bus* Eccl. 416. *λαμβάνειν τινὰ*
offendere al., Eccl. 942. cf. v.
*θαύμα. λαμβάνεσθαι cum part.,
 deprehendi*, Th. 643. E 101. *τῆς
 δεξιᾶς τινος* V 1194. *τινός* V
 423. *λαμβάνεσθαι τινός dictus
 ignis, sitas fuisse*, Ach. 870.
λαμβάνεσθαι τι f. L 767. *τινὰ
 τινος* Ach. 1130.
Lamia V 1136.
Lamias Eccl. 77. (*Lamiae mulieris
 baculus ibid. annot.*)
λαμπάδα τρέχειν V 1162.
λαμπαδηδρομία Athenis R 131, 1027.
λαμπάδιον, vox medica, Ach. 1097.
λαμπειν, λάμπειν τινί, f. V 62, N
 1117. *λάμπων πρόσωπον* E 510.
Lampito L 77.
λαμπρός P 144. f. E 402, Eccl. 1, 5.
τὰ λαμπρὰ τῶν διδυράμβων A
 1284.
λαμπρόνειν P 630. f. E 515.
Lampon A 496.
lanæ milesiae R 506, L 680. *phry-
 giae* A 463.
λανθάνειν cum participio P 770,
 Pac. 63, Ach. 344, N 242.
λαός E 168.

- lapidibus petiti mali ποῖταις R 781.
 λαρινός βοῦς Pac. 855. λαρινόν
 ἔπος A 440.
 λαρχίδιον Ach. 818.
 λάρκος Ach. 306, 824.
 λάρκος A 541, E 884. λάρκος et λάρ-
 κος confundi visa N 573.
 Λάρτιος P 310.
 λαρυγγίζειν E 342.
 λάρυγξ R 537, E 1251.
 λάσανα Pac. 828.
 λάσιος N 348.
 λάσκειν φωνῇ Ach. 976.
 Lasus V 1859. sequ.
 lateres sontibus impositi R 582.
 Latena L 1222, Th. 117. seqq., 301.
 lavatio veterum ante coenam P 610.
 λαῦρα Pac. 99, 158.
 λαυρωτικαὶ γλαῦκες A 1016.
 laurus Apollinis concussa P 218.
 λαυρυμός N 52.
 λάχανα P 297.
 λαχανοπωλήτρια, λαχανόπωλις, Th.
 358, V 482.
 Laches L 288.
 λαῶν et λέγειν confundi visa A
 1582.
 λάνα L 231.
 λέγειν δίκην: vide v. δίκην λέγειν.
 λέγειν εἰς τι A 887. λέγειν, elo-
 quentia, N 474. λέγειν, existi-
 mare, Ach. 472, 988, jubere, L
 364, 367. λέγειν κακῶς τινα Ach.
 467. λέγειν, λέγειν ἔπη, oratio-
 nem habere, Pac. 602, E 470, N
 526. λέγειν λόγον vel λόγους Ach.
 273, 276, V 1135, 1212, 1273.
 λέγειν μηδὲν, οὐδὲν, Th. 413.
 λέγειν πρὸς τὸ θέατρον Ach. 594.
 λέγειν τινα τι, dicere alicui al.,
 Ach. 558. λέγειν, vox forensis,
 V 858. λέγων visum παρέλκειν
 V 765. cf. λαῶν.
 λείβεσθαι, effundi in lacrimas, E
 812.
 λείπειν φάος Ach. 1105.
 λείγειν Pac. 793. sequ. et s.
 λείφανον V 1027.
 Leipsydron L 625.
 λεάνιον Ach. 1038.
 λεάνη V 578, N 882.
 λευδοπωλις P 423.
 λευδός L 528, Eccl. 1169.
 λευτός A 402.
 λέμμα f. A 639.
 lex attica de victu publice praebendo
 bene merentibus in prytaneo R
 714. de non contrahendo cum
 muliere aut puero ἐπερ μέθυον
 Eccl. 1022.
 λέπαδνον E 714.
 λεπὰς P 1092, V 107.
 λεπαστή Pac. 847.
 Λέπρεος ὁ Ἡλείος A 149, 151.
 λεπρός Ach. 679.
 λεπτολογεῖν N 314.
 λεπτός, gracilis, Eccl. 537. λεπτόν
 στήθος N 985. λεπτόν pro λε-
 πτός A 237. λεπτότατος N 353.
 λεπτότης N 153.
 λεσβιάζειν, λεσβίζειν, R 1287, V
 1295.
 Lesbii impudici Eccl. 915.
 λέρη N 975.
 λευκόθριξ A 896.
 Leucolophas Eccl. 644.
 λευκόλοφος R 956.
 λευκοπληθής Eccl. 386.
 λευκόπους et λυκόπους confusa L
 625.
 λευκός (ἄνθρωπος) Th. 190. λευ-
 κός pro λαμπρός N 980. λευκὸν
 ἀμπέχεσθαι Ach. 958. λευκότα-
 τος Eccl. 699.
 λευκότροφος A 1011.
 λεύσσειν Th. 990.
 λέχος γαμήλιον A 1617. cf. v. συμ-
 μνησάμεναι.
 λεχὼ Eccl. 528.
 Leogoras N 109, V 1228.
 λέων f. Th. 484, Pac. 1101.
 Leonidas L 1176.
 λέως Pac. 298, 851, Ach. 162, V
 980.
 Leotrophides f. A 1302.
 legatorum merces diurna: vid. v.
 merces d. l.
 λήγειν Pac. 998. cum part. Pac.
 332.
 ληδάριον A 676.
 Ληδας perperam scriptum pro Λα-
 τοῦς L 1222.
 Ληθης πεδίον R 186.
 λημῶν, λημᾶσθαι Th. 290, 463.
 ληκυθιον R 1136. etc.
 ληκυθός P 806, A 1469, sp. mor-
 tuos Eccl. 536. f. Eccl. 1098.
 λήμα Th. 430, N 451, 1292. θού-
 ριον E 705.
 λημῶν N 321.
 ληματιῶν, ληματίας, R 459.
 λήμη P 577, L 286.
 lemniae vites Pac. 1078.
 lemnus ignis L 285.

Lenaea R 215, Ach. 1082.

Ληναίων Ach. 468.

ληναίτης E 509.

ληρεῖν N 802, 1222, 3. ληρεῖν λή-
ρον P 513, Th. 838.

λήρος P 23, 585. f. L 793. τραγι-
κός R 945.

λῆς, λῆ, λῆτε, dor. Ach. 704, 721,
L 95, 1031, 1088, 1114.

ληστής Ach. 1007, 1108, Pac. 436.

λητολδης E 997.

λητώ A post 816.

λίαν μέγα V 56. λίαν priore brevi
V 844.

λιβανωτός R 824, P 698, 1110.

librarii vulgarem ordinem verborum
sectari visi R 507.

Libya A 671.

λιβυκός A 65.

λιγνός A 1146. et s.

λυγρόθυγος ἀηδών A 1277.

λίθινος P 705, A 586.

ὁ λίθος, εἶνε ὁ λίθος ἐν τῇ Πηνυί,
Pac. 644, Ach. 643, Eccl. 87.

λίθος, convicium, N 1153. λίθος
dicta ἡ ὕαλος N 742. cf. v. πρὸς-
ίστασθαι.

λιθοουρτός A 1044.

Licymnius. vide v. βολαί.

λιμναῖος A 268.

λίμναι R 216.

λίμνη A 1438.

ὁ λιμός dor. Ach. 698.

linguae victimarum seorsim conse-
cratae, praesertim Mercurio, P
1106. cf. Pac. 982, A 1574.

λιπώδετος τοῦ ποδός N 739.

λιποπτάσθαι f. Pac. 1090.

λικαράμπυξ Ach. 633.

λικαρεῖν Ach. 417.

λικαρής L 628.

λικαρός, λικαρός, Eccl. 652, N 970.

λικαρά χθών Παλλάδος N 296.

λικαρόν στῆθος N 979. λικαρεῖ

Ἀθῆναι Ach. 604.

λικερνής Pac. 570.

λίπος R 779.

λίσανις dor. L 1097.

λιταργίζειν Pac. 540.

λίτσεθαι Th. 294.

litterae initiales syllabarum inter se
permutatae A 464.

λιχμάσθαι Pac. 720.

λογίδιον V 64.

λογίζεσθαι R 1194, V 625, 714.

λόγιον E 120, 122, V 769, E 743,
919, 931.

λογιστής A 312.

λόγος αγαθός. vide v. ἀγ. λόγος.

ὁ λόγος, argumentum fabulae, V
54. λόγος, causa, vel res, Pac.

50. ἐρχεσθαι τινα ἐς λόγους V
459. ἦσαν λ. vide v. ἦσαν.

κατὰ λόγον τινός N 598. ὁ κρείτ-
των λόγος, quasi dicas die gute

Art, N 958, 1282. λόγος, oratio,
V. 927. λόγος χρησίμος, consilium

prudens, L 600. λόγον διδόναι
Th. 441. εἰσφέρειν V 402. ἔχων

πρός τινα A 309. οὐ λόγοις N
590. πολλός ὁ λ. ἐστὶ P 833. λό-

γοι duo N 112. cf. vv. ἐξ, παρεῖ-
ναι ἐν λόγῳ.

λογχοφόρος Pac. 1205.

λοιδορεῖν τι εἰς τι E 90. λοιδορεῖ-
σθαι τινα E 1288. τί τινα V

1143.

λοιδορία N 908, V 1166.

λοιπός, τὸ λοιπόν Th. 506, N 1360.

ἐς τὸ λοιπὸν V 717.

loqui dicta inanima Th. 137.

Locris A 152.

ὁ Λοξίας E 963, 988, P 8.

λοπάδιον P 808.

λοπός V 496, E 950.

λοπός V 760.

λορδουόσθαι Eccl. 10.

lotio ante coenam A 438. lotiones
factae jussu Aesculapii P 651. lo-

tionum cura P 84. not.

λούειν τινα λουτρόν L 442. λούε-
σθαι P 85., ubi vid. not. λούμενος

att. A 1503.

lusus verborum P 1079, 1200 seqq.,
Pac. 303, 441, 610, 642, 856. seqq.,

V 890. sequ., A 289, E 78. sequ.,
418, N 1020.

λουτρίον, ut videtur, E 1289.

λουτρόν L 352. sequ.

λοφός Pac. 1122.

λοφείον Ach. 1037, N 727.

λοφοποιός Pac. 523.

λόφος εἰλεπυρόνος A 1263, E 462.

οἰεῖν λόφους fugiendo Pac. 1090.

τρεῖς λόφους ἔχων Pac. 1085.

λόφωσις A 287.

λογεῖν Pac. 940.

λογμαία Μοῦσα A 692.

λόχυη A 204, 209, 226, V 894,

Eccl. 61. f. L 742.

λόχος Ach. 539. λόχος γλανκῶν

A 563. λόχοι τέτταρες L 426.

λογίζειν V 1428.

- λυγισμός R 728.
 lydiae puellae N 580.
 λυδίξιν f. E 485.
 Λυδός A 1149.
 λύειν τὴν ἱαντοῦ ὅν L 638. τὴν
 ἐκκλησίαν Ach. 173. μάχος Pac.
 916. λύειν f. Th. 48. λύεσθαι τι
 L 864. λύεσθαι f. Eccl. 376.
 λύζειν Ach. 650.
 Lycabettus m. R 996.
 Lyceum Pac. 351.
 Lycinus Ach. 50.
 Lycis Com. R 14.
 Λυκούργεια Th. 134.
 Lycargus A 1197.
 Lycus heros V 380.
 Lycon L 265, V 1254.
 λυμαίνεσθαι, λυμ. τι, A 993, N
 902. λυμ., foedare, E 1172.
 λύμη A 982.
 Lyncus P 210.
 λυπεῖν Pac. 333, A 909.
 λυπηρός Ach. 421.
 λύρα E 909, Th. 137.
 λυσαυρίας κακῶν N 1116.
 Lysicles E 711.
 Lysicrates A 488, Eccl. 630.
 Lysilla Th. 345, N 663.
 Λυσιμάχη, Λυσιμάχαι, f. Pac. 917,
 L 513.
 Lysistratus Ach. 804, V 757, 1255,
 E 1155. nomen fictum, L 1031.
 λύσσα Th. 644.
 λυτέων L 284.
 λυγνοποιός Pac. 654.
 λυγνοπέλης E 685.
 λύχνος τροχίλατος Eccl. 1. ὁ δὲ
 τῶν λύχνων (Hyperbolus) N 1028.
 πρὸς λύχνον Pac. 656. λύχνων
 ἐρημία A 1373.
 λυγνοῦχος Ach. 881.
 λυγνοφορίοντες dor. L 936.
 λῶ, λῶμης, dor. L 914, 1087.
 λωβᾶσθαι E 1296.
 λωποδυστῆν P 165, Eccl. 563.
 λωποδύτης A 472, Th. 775.
 λῶστον A 776.
 μ et ν confusa Pac. 156. annot. μ
 et π P 1016.
 μὰ Δι', ἀλλὰ, μὰ τὸν Δι', ἀλλὰ, P
 22, 101, 111, 406, Pac. 6. etc.
 μὰ intelligendum L 1097. μὰ γῆν,
 μὰ παγίδας etc. A 196. μὰ τὰς
 νεκρῶν A 1231. μὰ per se
 negans A 109, E 185. et ann. ad
 186., Th. 706, 855. μὰ τὸν R
 1296.
 μαγγανεύειν P 308.
 μαγειρικῶς E 357, Pac. 943.
 μάγειρος A 1517, E 390.
 μάδων P 266.
 μάδδα dor. Ach. 687, 790.
 μάζα dicta καταχρηστικῶς Pac. 1.
 seqq. cf. ν. φουτῆ.
 μάθημα A 370. etc.
 μαθητέον V 1216.
 μαθητιῶν N 183.
 μαζίσκη E 1021, 1054.
 μαῖα L 695, Eccl. 911.
 Μαιῶς L 1196.
 μαίνειν τινα Th. 528. μαίνεσθαι
 f. R 103, 704. μανίας Th. 751.
 μαινίς R 931.
 Maeotis palus N 273.
 μάκας, μάκαρες, Pac. 737, N 802,
 1160. μάκαρες θεοὶ Pac. 997,
 1029. μάκαιρα dicta dea N 579.
 μακαρία. ἀπαγ' ἰς μακαρίαν E 1039.
 μακαρίζειν τινα τιος V 418, et a.
 μακάριος, μακαριώτατος, Eccl. 1109.
 sequ., 1126. μακάριος τιος Pac.
 679. et a. μακάριον πεδῶμαον
 P 650.
 μακαριστός V 528.
 μακαρίτης P 551.
 μάμελλα. vide ν. Διός.
 μαμνοῶν E 62, 370.
 μάκος, dor. Ach. 857.
 μακρός. ἡ μακρὰ V 106. μακρόν,
 μακρόν τι, E 207. μακρὸν V
 746, Th. 353. μακρῶ Pac. 637.
 μακρῶ cum superlat. V 1256.
 μακρὰ, valde, P 111, V 562, E
 407.
 μάκτρα P 541. cf. ν. κάρδοπος.
 μάλ' αὐτίς Pac. 5. μάλ' αὐτίκα
 Th. 708. μάλα γε L 81.
 mala in cistis reposita odoris causa
 V 1018. sequ.
 μαλακίων Eccl. 1055.
 μαλακός, μαλακῶς, E 731, N 947.
 μαλάττειν, μαλάττεσθαι, E 363, V
 941.
 μαλάχη P 540.
 μάλη L 918.
 μαλθακιστέα N 703.
 μαλθακός. τὸ μαλθακότερον f. R
 503. μαλθακῶς Ach. 70.
 Maliacus sinus L 1095.
 μάλιστα, maxime, Th. 463. μ. πάλιν
 τῶν Eccl. 768.

- μᾶλλον* cum comparat. Eccl. 1128.
μᾶλλον vel quiddam simile intelli-
 gendum Pac. 273.
Μαμμάκνυθοι R 934.
μαμμάς N 1325.
μαμμία L 811. sequ., 825.
μάν dor. Ach. 712, 720, L 170.
μανδαλωτόν Th. 131.
Μάνης vel *Μανῆς* R 918, A 498,
 L 841, 1132, Pac. 1064.
μανθάνειν cum participio Pac. 600.
μανθάνειν, intelligere, A 928.
τιῇ μαθῶν Ach. 781.
Μανία Th. 686, 697, 712.
μανία, *μανίαι*, N 844, 805, 819, L
 321, Th. 644.
μανικά πράγματα V 1444.
Manodorus A 622.
μανταία V 986.
μαντιος Ἀπόλλων A 683.
μάντις Μοῦσαι A 684.
μαντεύσθαι V 159.
μάντευμα V 161.
μαντικός, *μαντικῶς*, A 1229, Pac.
 951.
Marathon Ach. 654. sequ., V 681,
 R 1225, A 247.
marathonia pugna Th. 764.
Μαραθωνομάχης, *Μαραθωνομάχος*,
 Ach. 181, N 954.
mare rubrum A 145, E 1004.
Marilades Ach. 574.
μαρῖλη Ach. 323.
μαρμάρεος N 284.
μάρμαρος Ach. 1092.
μάρπτειν Pac. 1023, E 197.
Marpaias Ach. 657.
μαρτυρεῖν Eccl. 559, 567.
μαρτυρία V 1008.
μαρτύρομαι τυπτόμενος A 956.
μασᾶσθαι P 317, V 750, Eccl. 552.
μάσθλης E 269. f. N 449.
μασταρῶζειν Ach. 649.
μαστιγίας R 466, L 1161.
μαστιγοῦν E 64, 67, Eccl. 863.
μάστιξ A 1859, Th. 890.
μαστοροπός Th. 525.
Masyntias, servus, V 422.
μασχάλη Ach. 802, Eccl. 60.
μάταιος V 331. (ὁ μάταιος).
ματεύειν Th. 630.
μάτηρ ὕμνων ἡθάρης Th. 123.
μάττειν μάζων E 55, 57. *μάττειν*
 f. Eccl. 874. *ἐπινοίας* E 501.
ματτυλοιοχός N 445.
μάχαιρα, culter, E 455. *μῆχ μα-*
χαίρη νεκαρμένος Ach. 800.
- μαχαίρης* E 384.
μαχαιροποιός A 417.
μάχεσθαι παγκράτιον V 1149 sequ.,
 1154.
μάχεσθαι τι f. E 388.
μάχη f. N 1293.
μάχιμος, *μαχιμώτατος*, L 427, V
 1023, Ach. 153.
machinae scenicae Pac. 173.
Megabazus A 459.
Megaenetus R 918.
Megacles N 46, 70, 124. *Megacilis*
columnae N 788.
μεγαλοδωρότατος Pac. 384.
μεγαλόπτερος L 452.
μεγαλοπρεπής, *μεγαλοπρεπέστατος*,
 V 1145, A 1035.
μεγαλόφρων. vide v. *ἡσυχία*.
μεγαλάνυμος (Ζεύς) Th. 296, N
 562, V 1459.
μεγάλως N 580.
Megara, *Megarenses*, Pac. 246, Ach.
 483, 490. sequ., 589.
Μεγάρα Ach. 488.
Megarenses ridiculi Ach. 693. annot.
μεγαρίζειν Ach. 777.
μεγαρινός Ach. 773, 785. *μεγαρικά*
μαχανά Ach. 693. cf. V 56. annot.
μεγαρικὸν ψήφισμα Pac. 576. *τὰ*
μεγαρικά σκέλη L 1096.
megaricus risus V 57.
Μεγαρόθειν V 57.
μέγας βασιλεὺς P 170. *μέγας dictus*
homo adultus N 69. *μέγας*, ve-
 hemens, E 402. *μ. καὶ πόλως* A
 463. *μεγάλη μήτηρ θεῶν καὶ ἀν-*
θρώπων A post 817. *μέγα p.*
μεγάλως N 215, 288, V 316. *μέ-*
γα σεμνός N 288. *μέγα σφόδρα*
 V 1377. *μεγάλα πρᾶττειν* A 753.
δέγκειν E 115. *φρονεῖν* Ach. 915.
μεῖζων ἢ ἐπὶ τι V 619. *μεῖζον*
δύνασθαι. vide v. *δυν. μ.* *μεῖ-*
ζον ἐξέυρημα E 826. *μεῖζον λί-*
γειν A 103. *μεῖζω λόγος* A 1575.
μεῖζω πράγματα N 1066. *μεῖζω*
p. μᾶλλον Pac. 1004. *μέγιστος*
(Κλέων) N 534. *οἱ μέγιστοι* Pac.
 716. *τὰ μέγιστα* A 669.
μεγασθενής N 550.
μέγεθος ὅσον τις A 1038.
μεδ εἶν E 518, 539, 709, L 767.
μέθυμος Eccl. 1022, P 982.
μεθήκειν E 867, Eccl. 532.
μεθίεναι. *μεθεῖτα* R 1314.
μεθιστάναι. *μεθεστηκέναι* f. P 361,
 990. *μεθιστάναι τι ἐς τι* V 717.

- τοῦ χρώματος E 371. μεθίστα-
σθαι τινος V 1404.
μεθύειν R 670. et s.
μεθυποδύεσθαι Eccl. 542.
μεθυσοκόταβος Ach. 489.
μέθυσος V 1356, N 540.
μειγαγωγείν R 751.
μειράκιον, μειρακύλιον, R 89, 1011,
E 514.
μειρακίσκη P 959.
μείραξ Eccl. 611, 696, 1135, Th.
381.
mel atticum Pac. 252, Th. 1122.
μέλαθρα Th. 41, 832.
μελαγκόρυφος A post 819.
μελαγγολῶν P 12, 362, 899, A 14.
pejus quiddam quam παραφρονεῖν
Eccl. 252.
μολαίνειν Eccl. 736. μελάμπυγος f.
L 744.
μελάμφυλλος Th. 942.
Melanion L 732. seqq.
Melanippe Th. 514.
μελανοκάροθιος πέτρις Στυγὸς R 435.
μελανοκινεῖμων R 1260.
μελανόπτερος A 656.
μελανοσυρμαῖος ἱεὺς dicti Aegyptii
Th. 815.
Melanthius Trag. A 151, Pac. 751,
935. ejus Medea Pac. 938.
μέλας οἶνος P 803.
μέλειν. μέλον V 1241.
μέλεος Th. 975. et s. ὃ μέλις in
utroque sexu Eccl. 120, et p.
μελετᾶν absol. Eccl. 164. μελετᾶν
λαλεῖν Eccl. 119.
μελέτη R 1244.
μέλημα Eccl. 901, 968.
Melesias N 665.
Melétas, ποῖτα, R 1231.
μέλια A 697.
μελιγλωσσος 837.
μελισσονόμοι R 1204.
Melistiche Eccl. 46.
Melite, pagus Atticae, R 466.
Μελιτιδαί R 934.
μελιτοκώλης E 793.
μελιτοῦντα A 541, N 495, L 565.
μέλιττα Μωσῆς Eccl. 970.
μελίττιον blandientis V 359.
μέλλειν, cunctari, L 128. et s. ἔ-
μελλον ἄρα παύσεις ὄμας R 261.
μελλητέον Eccl. 876.
μελλοδειπνηκὸς Eccl. 1150.
μελλονιζῶν A 604.
μέλοντι dor. L 1214.
μελοποιεῖν Th. 42, 67.
μέλος. μέλη κίβητα Pac. 509.
μέλπειν Th. 915, 920, 923, 936.
μελύδριον Eccl. 883.
μελύδειν A 228, 1278, Th. 99.
μεμβράς V 478. sequi.
Memnon R 916, N 601.
μέμψεσθαι (μεμψόμενον Ἑρμίδιον)
Pac. 854.
μέν γε Pac. 476.
μέν et μή confusa L 876, Eccl. 601,
756.
μέν τῶν Ach. 162, 508, 665. cf. v.
οὐν.
μένειν ἐν ταυτῷ A 171. μένειν, ex-
pectare, V 1074. firmum esse,
Ach. 281. μένειν κατὰ χώραν E
1242.
Menelaus L 155. Menelai nomen
appellativum A 484.
μενετοὶ θεοὶ A 1500.
Menippus A 1194.
μενοινᾶν V 1040.
μένος V 409. πυρός Ach. 630.
mens deus R 844.
μέντοι ironicum Th. 9, N 1286.
μέντοι et μέν που confundi visa
1218.
mercatores Athenis ἀνταίς P 900.
annot.
merces diurna opificum R 140, Ach.
66, 159, V 52. cf. v. stipendium
militis. merces judicum Athenis
(quae alibi quoque constituta
fuit, uti et concionalis, probante
Aristotele Polit. 6, 2.) R 1387, P
171, 325. ποῖταrum R 353.
μέριμνα N 414, 924.
μεριμνοφροντιστής N 101.
Mercurius certaminum publicorum
praeses P 1157. deus eloquentiae
P 1106. mortuorum Pac. 617.
Mercurius δόλιος P 1153, ἄπο-
λαιος P 1151, ἐναγώνιος P 1157,
ἡγεμόνιος P 1155, στροφαῖος P
1149. Mercurii potus P 1128.
Mercurio sacra τετραῖς P 1122. cf.
A 546, Th. 293. — 294.
meretrices in convivio Ach. 1021, V
1290. seqq.
μέρος κακῶν Th. 1010. μέρος τι
ἀγαθῶν A 591. τὸ μέρος L 238.
μέσατος V 1443.
μεσημβρία A 1384. τῆς μεσημβρίας
L 891.
μεσημβρινὸς V 743, Ach. 40.

μέσος. ἐν μέσῳ καίσθαι Pac. 1041.
κατατιθέναι τι ἐς τὸ μέσον Eccl.
602. μέσον ἔχεισθαι. vide v. ἔχ. μέ-
σον. μέσον τινα λαμβάνειν Eccl. 261.
Μεσσηνὴ L 1067.
μεστός (plenum mensura cumulata.
Cas.) f. E 760.
μετά. μεθ' ἡμέραν P 926.
μεταβάλλειν, mutari, Th. 682. με-
ταβάλλεσθαι τι V 1406.
μεταίτιον E 721, V 938.
μέταλλον A 567, E 346, V 638.
μεταλλάττειν φύσιν τινός A 117.
μεταπαραδάνειν P 920.
μεταμελεῖν N 1069.
μεταμόνιος 117.
τὸ μεταξύ A 525, 893, 910.
μεταπειθεῖν Ach. 591.
μεταπειθᾶσθαι Eccl. 217.
μεταπέμπεσθαι τινα Eccl. 527.
μεταπίπτειν τινα ἐν τινος A 593.
μετάρσιος A 1279.
μετασπενδάειν ταυτὸν Eccl. 497.
μεταστρέφειν φήγισμα Ach. 501. με-
ταστρέφεσθαι L 919.
μετατρέχω Pac. 261.
μετάτροπος τινος Pac. 873.
μεταχειρίζεσθαι E 329.
μεταχωρεῖν A 671.
μετεγγράφειν E 1258.
μετιῖναι τινα τινος L 552, A 1541.
sequ.
μετέρχεσθαι τινα Eccl. 362, N 1400.
μετερχεῖν A 1342, N 398, E 708.
μετεωροποιεῖν Pac. 92.
μετεωρος N 228, 264, 266, 478. με-
τέωρα πράγματα N 1233.
μετεωροσοφιστής N 354.
μετεωροφύναξ N 327.
μετιέναι Pac. 274, Ach. 683, E 557,
N 777.
μετοικεῖν A 1219.
μετοικίζεσθαι Eccl. 754.
μετοικος Ach. 472, Pac. 297. vide v.
ξένος μ.
μετόρχιον Pac. 546.
μετουσία Th. 151.
μετρῆν N 148, A 554. μετρῆν σι-
τία Ach. 512.

* * *

metrica res Aristophanis. non est vi-
sum operae pretium commemorare
metra usitatissima senariorum, tro-
chaeorum t. c., anapaestorum mon.,
dim. acat., et paroem, vulgari forma.

a. trim. V. 299. malim enim nunc
ἀπό — ἔχειν a. tr.
ἄλματα — αἰρεῖς ch. d. cat.
adon. A 704, L 1208.
aeol. c. V 289, E 1154.
alcaïc. Th. 643, 939, N 462.
amphibr. tr. E 1152.
anacr. N 1253, Th. 334, 921, 925,
933, 963, 974, V 297, 306, 1197,
A 1216, 1218, 1221, L 314, 324,
1180, 1209. an. ch. Eccl. 899.
anacr. longior hujus formae
———— V 523.
anap. post dactylum in anapaes-
tis V 388. post tribrachum in
senario P 1074. anap. sede 4.
iambi t. c. ferendus in nomine
proprio (μὰ δ' οὐδ-), R 890.
anapaesti quomodo collocari so-
leant in iambis, ostenditur A
1142. a. L. 307. a. h. A 433.
a. d. br. V 514. a. par. spon-
diaci A 974. seqq. a. tr. br. A
431. a. tr. V 722, N 499, E 509,
L 510. a. tr. sequentibus dim.
V 846—49. a. t. A 1220, E 770.
seqq., L 451.
antipast. d. br. L 1219. ant. d.
A 253, 324, Th. 970. ant. d. c.
L 1213. ant. tr. L 1218.
asclep. Th. 942.
ch. tr. V 511.
dactyl. pentam. V 1191.
asynarteta.
ad. et gl. A 641.
amph. d. et similis c. L 1223.
amph. d. et dm. L 1177. amph.
tr. et ith. A 869, N 681.
2 anacr. L 256. seqq., Th. 923,
944, 973, N 1162. an. et i. h.
E 513.
a. et amph. d. Th. 923. 2 a. h.
A 430, 1219. a. et ant. A 432,
Th. 404. a. et dm. h. A 835.
a. et i. A 856, E 515, L 1172.
a. et i. h. A 322, 868, 1307,
1310, a. et i. d. br. A 427. a.
et ith. A 434. 2 a. d. br. log. A
1598. sequ. a. d. br. et i. h. V
279. 2 a. par. A 978, E 521, Eccl.
512. a. d. et i. h. L 316.
ant. et cr. V 1406. ant. et dm. L
1186. ant. et i. d. br. V 719,
A 595, 6, Eccl. 910. ant. et ion.
a. min. d. Eccl. 913.
ba. d. et i. h. Th. 961.
ch. h. et i. d. br. L 1188. 2 ch.

- cr. hexam. Ach. 208, 630, 634, E 309. cretici septenarii inusitati Ach. 210. annot. cr. octon. Ach. 631. creticorum postremae syllabae. ancipites Ach. 209.
- da. d. h. L 1210, 1217, Th. 985. da. tr. V 290, A 323, E 1153. da. t. V 1186, A 249. seqq., 700, 842, 1609. sequ., L 1200, Th. 988. seqq., N 1118. da. t. h. A 697. da. pent. L 1191, N 553.
- dm. A 871, N 1161. dm. h. L 1173. do. A 877, Eccl. 936, N 1114, 16. do. h. A 821, V 522, Th. 1089, L 1176.
- Eupolid. N 503. seqq. Eupolid. alius quam qui in parabasis habetur, N 697, 923, 4.
- Eurip. h. L 276, 278.
- gall. L 979, 1202, 1205. gall. ienicus V 281. gall. mixtus ex diversis anacreonteis V 1402.
- gl. L 1201, Eccl. 911, 917, Th. 911. glycone et pherecratei, in quibus dactylus loco mobili, Th. 1071. seqq. gl. h. A 838, Eccl. 916, 961, Th. 406, 632. gl. pol. A 244, A 857, L 1168. gl. pol. h. E 1158, Eccl. 900.
- hexam. her. A 704, E 931. seqq. iambeleg. A 233, 428.
- i. h. A 238, 293, 839, 843, Th. 835, N 1255. i. d. br. Th. 279, 979, V 363, Eccl. 912. i. d. br. clod. A 1215. i. d. c. clod. Th. 934. i. d. A 889. seqq., E 851, 853, 857, 1157, L 977, 1204, Th. 679, 964, N 1115. i. d. h. A 705, 1224, Th. 433, 910, N 1160. i. tr. br. L 1221, Eccl. 949. i. tr. c. V 855, Th. 642, 677. i. tr. h. L 982, 1206, Eccl. 896, Th. 912. i. t. c. A 402, 409. et passim. i. t. c. pro clausula usurpatus E 358. i. t. A 401, 1102. sequ., V 1226, E 351. seqq., 415. seqq., 854. sequ., 859. seqq., Th. 920 (in dissyllabum), 965, 975, N 1254. iamborum tetram. et troch. octonariorum usus R 507, V 358. cf. v. procalesmat. i. t. h. Ach. 881, 883.
- ion. a ma. d. c. Eccl. 296. ion. a ma. d. E 1172.
- ion. a min. d. V 274. ion. a min. tr. c. V 307. ion. a min. tr. V 298, 307, A 240. ion. a min. t. V 298.
- ithyphall. V 853, A 649.
- metra manifesta normam esse debere formarum obscurarum in melicis, luculento exemplo stenditur A 735.
- Metricorum commenta P 665. annot. monostrophicorum periodi 4 E 1027. seqq.
- pae. d. L 624, V 457, E 294. pae. d. h. V 402. pae. tr. E 361. pae. t. cat. in diss. L 734. pae. t. V 456, A 327, L 623. pae. pent. cat. cum basi L 733. pae. hex. A 326, E 362.
- pentam. eleg. N 1113.
- phalaec. V 1185, Eccl. 933. seqq., Th. 938.
- pher. V 316, A 864, Th. 941, 983. pri. A 642, 645, E 519, 902. sequ., N 556.
- senarios iamb. fabricantes librariorum R 374.
- sp. d. A 255. sp. tr. A 254. sp. t. A 975, 977. sp. octon. A 982.
- strophae ex meris dochmiacis constans A 1098 — 1101. ejusdem strophae plures periodi R 767. seqq. cf. Ach. 795. seqq., E 909. seqq.
- tribrachus 4. sede iambi t. c. Th. 504; 509. tribrach. d. Ach. 1111. t. Th. 496. t. d. c. A 1621, E 1155, L 739. seqq., 981, 983. sequ., 1195, Th. 915, 969, Eccl. 951. t. d. A 703, L 737, 1210, Eccl. 898, Th. 405, 407, 492, 681, 635, 980, 982. t. d. h. Th. 969. t. tr. br. Ach. 882, 884, V 1202. t. tr. c. V 472, Th. 639. t. tr. L 744, Th. 639. t. tr. h. A 404. t. t. br. A 1365, Eccl. 955. t. t. Pac. 549, V 358, A 256, 378. seqq., 1370, Eccl. 893. sequ., Th. 430, 491. seqq., 967.
- versus dubius P 179. elumbis Pac. 612.
- versus forte trajecti Ran. 1359. seqq., Ach. 915. sequ., 1037. seqq., 1075. seqq., V 756, A 544, E 261. sequ.
- versus inseri solitas post N 938.

- versus longiores atque graviore
usurpantur in turbis, affectibus-
que gliscentibus, non contra.
vide N 1052. seqq.
versus lyrici senariis immixti A,
773., ubi v. annot.
versus politici Eccl. 307. annot.
versus suppositi Av. 1240, E.
114.
- * * *
- μέτριος P 245. μέτρια N 1092.
μετρίως Eccl. 964, Th. 1160, N 1444.
μέτρον N 617. seqq.
Meton A 935.
μή ὅττα P 933. ἢ μή ῥηπειρία
Eccl. 115. μή καὶ Th. 547. μή,
μή Pac. 857. μή, μηδαμῶς
Eccl. 869. μή — μηδαμῶς N 84.
μή οὐ cum infinitivo R 68. μή
perperam scriptum pro μηδὲ Th.
216. μή πώποτε V 1012. vide
μέν.
μηδαμῇ L 682.
μηδαμοῦ N 730.
μηδ' ὅτιοῦν P 595.
μηδὲν εἰ μή ὅθις E 1022.
μηδὲν ἥτερον Ach. 242. τὸ μηδὲν
A 551.
μηδέποτε V 510.
μηδεσθαι A 650, Th. 641.
τα μηδικὰ L 613. μηδική. vide v.
ποία μηδ.
Μῆδος, Μῆδοι, V 12, 1058. cf.
Pac. 108, Th. 317.
Μῆδος, avis, A 273, 4.
Μῆδως dor. L 1173.
μηκύνειν, longum esse, L 1058.
μήκων A 160.
ὁ Μῆλιος dictus Socrates N 803.
μηλολόγη N 739.
μήλον, gena, Eccl. 900. papilla, L
155. μήλω βάλλειν f. 965.
μηλοσφαγεῖν A 1137, L 189, 196.
μήν. τοῦ μηνός N 591.
μήνη A 1025.
μηνίσκος A 1024.
μηνύειν Ach. 206.
μήπω γε, μήπω γε, N 196. μήπω
γε, πρὶν — Ach. 176. μήπως et
μήπω confusa A 317.
μηρία ἐξαιρεῖν Pac. 947.
μηριωθός f. Th. 885.
Μήτηρ δρεία A 701.
μητρῖδιον L 513.
μητρῶθεν Ach. 444.
- μηχανᾶσθαι ἐπὶ τῷ Pac. 588. μηχαν-
εῖ ἐκ τῶος Th. 694.
μηχανή, dolus, Th. 884. via, ratio,
L 111. μηχαν. σατηρίας Th. 723.
μηχανὰς προσφέρειν N 468.
μηχανήρα Eccl. 872, E 790, 841.
μηχανοδίφης Pac. 743.
μίαν (δραχμὴν) V 738. cf. v. δι-
κάζειν μίαν.
μιαρός περὶ τι E 778. μιαρῶτατος
N 1277. et s.
μιαρῶς. vide v. εὖ καὶ μ.
μινύναι τινά τινι f. Pac. 921.
Midas f. dictus P 287. Midas, ser-
vus, V 422.
Midias A 1198.
Μίλα f. Th. 718.
μικρός dor. Ach. 856, Th. 1049.
μικροκλίτης E 763.
μικρός. κατὰ μικρόν V 671. μι-
κρόν εἰπεῖν Pac. 624.
Micon, pictor, L 634.
milesia stragula R 506. milesiae la-
nae. vide v. lanae mil.
Milesii E 863, L 108. Milesii quon-
dam strenui P 998. Milesii re-
belles E 345.
Miltiades E 1213.
μίλτος Eccl. 377.
μίμαρυς Ach. 1040.
Mimas m. N 273.
μίμησις Th. 155.
Minerva consillorum auctor dicta de-
magogis E 1091. Minerva πολιὰς
A 781.
μινθῶν R 1015, P 311.
μινύρεσθαι Eccl. 880.
μινυρίζειν V 219, A 1309.
μισεῖν cum accus. et infin. V 991.
cum participio (μίσει σάκον —
ἐχουσα) Eccl. 500. μισεῖν, ἦν —
Eccl. 580.
μισητία P 985, A 1500.
μισθάριον V 299.
μισθαρχίδης Ach. 263.
μισθός ἀγαθοῦ δαίμονος V 510.
μισθὸν φέρειν Ach. 66. μισθοὶ
publici V 628.
μισθοῦν, μισθεῖσθαι, L 891, A
1062. μισθοῦσθαι τινα V 52.
μισθοφορὰ E 753.
μισθοφορεῖν Pac. 460, Eccl. 183,
206. μισθοφορεῖν τι Ach. 567,
573, 584.
μισθοφόρος E 513.
μισθωτός A 1062.

- μισόδημος V 460.
 μισολάκων V 1124.
 μισολάμαχος Pac. 304.
 μισόπολις V 401.
 μισοποροκακιστή Pac. 626.
 μιστύλλειν, μιστυλλεῖν, P 622.
 μίτρα Th. 256, 898.
 μιτροφορεῖν Th. 162.
 μνᾶ N 21, 22, 31, L 982.
 Μναμόνα dor. L 1169.
 μνείαν ἔχειν E 816.
 μνημεῖον (ἱστᾶναι) E 268.
 μνημην τινός ἔχειν Eccl. 1159.
 μνημονεύειν Eccl. 265.
 μνημονικὸς N 471.
 μνημόσυνον V 519, 537.
 μνησικακιστὴν P 1142, L 554, N 967.
 μογερός Ach. 1124.
 μογιόμεν dor. L 935.
 Μόθων E 584.
 μόθων P 279, E 643.
 μοῖ elisum V 601, A 86.
 Μοῖραι R 421, Th. 660.
 μοῖρα Th. 522. fatum, Th. 984.
 μοιχεύειν τι N 1039. τινα A 532.
 μοιχεύεσθαι Pac. 905.
 μοιχοτρόπος Th. 363.
 μόλῳ E 891.
 μόλειν Th. 1078, 1086. μόλε L 1207. μόλε δεῦρο L 1180.
 μόλις, tandem, Thomas Mag. argumento Pluti.
 molossi canes Th. 387.
 μόλυβδος Pac. 1153, 1157, N 888.
 μόλυβδοχοσίην Eccl. 1107.
 μόλυνειν P 308.
 μολυνοπραγμανεῖν Ach. 352.
 Molen R 55.
 μομφή Pac. 628.
 μονή A 399.
 moneta Atheniensium vetus et nova R 671. seqq.
 μοναρχία R 460.
 μόναρχος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀττικῆς appellatus populus Athen. E 1218.
 μονοκοιτεῖν L 556.
 μόνον, inprimis, V 1023, Eccl. 578.
 μένον intelligendum Eccl. 841.
 μόνον male scriptum pro νόμον A 464.
 μονοτονὸν V 501.
 μόνος ἀξιετικὸν Pac. 561, R 652, E 503, 1242. μόνος τινός P 930. annot. μονώτατος P 182, E 336.
 μονοφαγίστατος V 889.
 montes aurei Persarum Ach. 82.
 μομφεῖν Pac. 988, Th. 1015.
 monodiae R 802 (creticae), R 895, 1255.
 mores antiqui. vide v. antiquum tempus.
 μορία N 973.
 μορμολύκειον Th. 388.
 μορμολύττεσθαι A 1150.
 μορμωκὸς R 878.
 μορμῶ Ach. 547. f. Pac. 457. μ. τοῦ θράσσους E 639.
 Morsimus Trag. R 151, Pac. 750, E 375.
 mortui milites in proelio jussu ducum sepulti A 382. mortuis insultari nefas Pac. 615. seqq. mortuos tyrannos occidere A 987. sequ.
 Morychnus Pac. 934, Ach. 834, V 491.
 μοσχίδιον Ath. 984.
 mulieres att. bigis vectae Eleusinem ad mysteria P 1009. mulieres bibaces P 640, Eccl. 133. mulieres fabulas spectantes una cum viris, Eccl. 1. annot. cf. Plat. Gorg. p. 502. D, Plaut. Poen. prol., Blomfieldii praef. Persarum Aeschyl. p. XX. annot., nes libro german. de Comiciis graecis p. 113. et 14. mulieres invisae Euripidi et diis L 273. mulierum flos brevis L 560.
 Μοννηχιῶν μὴν A post 965.
 muraena tartesia R 440.
 Musa, Musa dea, Th. 107, A 1588. cf. Pac. 734, A 835. seqq., Eccl. 970.
 Μοῦσαι Eccl. 882. f. V. 987, 993.
 ἀφανίζειν τὰς Μούσας N 940.
 Μουσῶν θεράπων A 838, 842.
 μούσα N 998. αὐλῶν N 307. νέα L 1205. παντοία E 468.
 Musaeus R 973.
 μουσική R 682, 750, E 188. proprie dicta P 190.
 μουσικὸς, μουσικὸς ἀνὴρ, A 1229, E 191.
 μουσικώτατα R 826.
 μουσόμεντις A 272.
 μουσοποιεῖν τινα N 828.
 μουσοῦσθαι L 1053.
 μοχθηρία P 159, L 1086. improbitas, P 109.
 μόχθηρος, miser, A 468.
 μόχθηρός, malus, R 951, E 303, Th. 739.
 μόχθος Th. 738.

- μοχλευτής N 551. f. N 1334.
 μοχλός Pac. 299, L 246, 294. □
 μοῦν L 126.
 μύειν V 954.
 μυῖσθαι Pac. 368.
 μύζειν Th. 230.
 μῦθος L 730, 746. fabula mythica,
 V 544. μῦθοι V 1138.
 μυῖα V 575.
 μυκᾶσθαι V 1429. f. N 289.
 μύκης V 262.
 μυκτῆρ Pac. 158, V 1429. λόχρον
 Eccl. 5.
 μύλη f. V 611.
 μυμῦ E 10, Th. 230.
 μυριάκις P 848, N 714.
 μυριάφορον ἔγμα Pac. 499.
 μυριάς V 678. δραχμῶν E 772.
 μυρζειν L 871.
 μυρίος Eccl. 573, Th. 884.
 μυριοστός L 330, Th. 522.
 Myrmex R 1424.
 μύρον Eccl. 523, 4, N 51. myropo-
 lium, E 1263.
 μυρόπωλις Eccl. 841.
 μυροτήν Eccl. 1114.
 μυρόδην ad coronandam aram Th.
 37, V 890. μυρόδην λαμβάνειν
 N 1306.
 Μυρόνιδιον L 805.
 μυρόνιος E 892.
 μυρόνιωνες initiatorum R 156. cf.
 320.
 Myrtia V 1345.
 μύρτον, bacca myrti, A 82, 160.
 μύρτος Pac. 551. arbor sacra R
 821. τῷ μύρτω dor. L 937.
 μύρωμα Eccl. 1114.
 Myronides Eccl. 304.
 μυσαρός L 319.
 μυσιδδεν dor. L 94, 1002. μυαῖται
 dor. L 914.
 Μύσιος Ach. 404.
 Μυσός Ach. 396.
 μυσπολεῖν V 140.
 μυστηριον N 143, Pac. 408.
 mysteria P 841, V 1312. samothra-
 cia Pac. 277.
 μυστηρικὸς Ach. 702.
 μυστικός Ach. 719.
 μυσιλάσθαι f. E 771.
 μυστοδόκος δόμος N 298.
 Mytilene E 775.
 μυτιτωτεύειν f. V 63.
 μυτιτωτός Ach. 174, 717.
 μυχός Eccl. 12, Th. 304.
 μάα dor. L 1169. cf. 1206.
 μαρᾶσθαι A 172.
 μαρία Eccl. 787, N 791.
 v et c confusa, ut videtur, R 521,
 Pac. 163. v et c confusa A 1442.
 vide p.
 ναι Pac. 1036. ναι, ναι, N 1402.
 ναι Δία dor. Ach. 722.
 ναι μὰ Δία P 187.
 ναι μὰ τὸν Ἑρμῆν Ach. 734. cf.
 ib. 697. ναι πρὸς τὸν θεῶν N 760.
 ναι διῶ, ναι τῷ διῶ, lacom. Pac.
 214, L 81. seqq., 916, 1100. ναι
 τὸν Κόραν dor. V 1387. ναι τὸν
 Κάστορα L 206, 921. ναι τὸν
 Ποσειδῶν dor. Ach. 753. ναι
 τὸν Φίλιον dor. Ach. 685.
 ναικί barb. Th. 1114.
 Naïs meretrix P 179. annot.
 νάμα βάνχιον Eccl. 14.
 ναυνοφυής Pac. 743.
 Ναξιούργος κἀνθαρος Pac. 143.
 Naxos capta a Cimone V 848.
 ναός L 724, N 301.
 νάπη A 695, Th. 942.
 νάπυ E 580.
 νάρκη V 682.
 νάσσα dor. Ach. 822.
 νασιός P 1138, A 541.
 ναναγία Th. 831.
 navi comparata resp. V 29. navis
 vetus data per invidiam E 853.
 naves personatae E 1183.
 ναύκληρος A 569, 672.
 ναῦλος, δ et ἡ, item τὸ ναῦλον,
 R 263.
 ναυμαχεῖν R 33, 403, Ach. 637. f.
 V 464.
 ναυπηγεῖσθαι E 854.
 ναυπήριον A 1067.
 ναῦς μακρά A 369, E 1239. ναυαί
 καὶ περὶοίαι Ach. 587.
 ναυσθλοῦν Pac. 126.
 Nausicydes Eccl. 425.
 Ναυσικάχη Th. 762.
 ναυστολεῖν f. Th. 1036. ναυ-
 στολεῖν τὸ πτερυγεῖν A 1134.
 Nauso, fictum nomen patris Nau-
 phantes, E 1197.
 nautarum cantica R 205.
 ναύτης E 981.
 ναυτιῶν f. Th. 840.
 τὸ ναυτικὸν E 979, 1074.
 Nauphante, navis personata, E 1197.
 ναύφρακτος Ach. 95. ναύφρακτος
 στρατός E 523.

- νεῦν τοὺς ἀγροὺς N 1072.
 νεανίας f. V 1284. pro μέγας L 1129.
 νεανικός V 1028, 1163. sequ. f. P. 1183. νεανικώτατος f. 563.
 νεανικός Pac. 832, V 1260, 1311.
 νεάνης L 85, Th. 969.
 νεανίσκος L 732. et s. νεανίσκος ὁ ἡγεύς Ach. 640.
 negatio duplex pro simplici V 1085.
 νεὶ τὸν Ἰόλαον boeot. Ach. 814. νεὶ τὸ εἰδὼ Ach. 852.
 νεῖκος V 836, Th. 746.
 νεῖν, accumulare, L 264, 348, N 1154. nātare, E 308. nere, L 489.
 νεκρὸς f. R 396.
 νεκταρ Ach. 196.
 νέμειν χάριν τινὶ A 374. νέμεσθαι τι A 159, 238, 307.
 νενασμέναι et κκασμέναι confundi visa Eccl. 840.
 Neodides, rhetor, P 660, Eccl. 255.
 νεόκοπος μύλη V 617.
 νεόπλουτος V 1262.
 νέος, νεανίας, Ach. 673. νέα Ach. 741. νέον ποιεῖν E 848.
 νεότης, juvenus, A 688, V 1158.
 νεοττεύειν, procreare, A 660.
 νεοττία A 660.
 νεόττιον A 521, 721.
 νεοττός. vid. v. ἄσος.
 νεοτοτοροεῖν N 967.
 νεοχμός Th. 661.
 Neptunus Ach. 474, A 540, 560.
 Neptunus equester E 511.
 νέστερος L 721. .
 νέστος A 299.
 Nestor N 1020.
 νέειν, annuere, Pac. 818, Th. 477. νέειν εἰς τὴν γῆν V 1069.
 τὰ νεῦρα τῆς τραγωδίας R 815.
 νευρολόφος E 685.
 νευροδὸν f. L 1004.
 neutrum adjectivi junctum substantivo alius generis Eccl. 237, P 208, A 427. neutrum adject. pro adverbio Pac. 544, P 46. neutrum pro mascul. vel feminino usurpatum per contentum Pac. 25. neutra personas significantia Ach. 312. neutra pluralis num. pro singularis L 142. neutra verbum et adjectivorum pluralis numeri pro singularis usitata ap.

ARISTOPHANES IV.

- Atticos, P 1081, A 1188. neutrum. vide v. adjectivum.
 Νεφέλαι N 252.
 νεφέλη; genus rotis, A 196.
 Νεφελουκουγγία A 772, 834.
 Νεφελουκουγγιεύς A post 818, 959, 962.
 νέφος N 285. f. A 291, 552.
 νεφρὸς L 895. τὸ νεφρὸν R 1211.
 νεώητος E 2.
 νεώριον A 1425, Ach. 516, 865. seqq.
 νεῶς, navis, A 585. templum, A 585, N 395.
 νεώσοικος Ach. 96.
 νεώτερος Pac. 536. f. Pac. 349.
 νεώτερόν τι Eccl. 837. of νεώτεροι N 1312, 1331, V 1060. αἱ νεώτεραι, ai divinati, Eccl. 845.
 νεώτερα πρόγματα N 501. τὰ νεώτερα A 251. νεώτατος Eccl. 845.
 νῆ Δί' ἄλλα, νῆ τὸν Δί' ἄλλα, E 389, A 881, P 202. νῆ τῆν ἐπιούσαν ἡμέραν Eccl. 105. νῆ τῆν Πάνδορον L 412. νῆ τῆν Παφίαν Ἀφροδίτην L 520. νῆ τῆν Ταυροπόλον L 420. νῆ τῆν Φωσφόρον L 416. νῆ τὸν Αἰῶνα N 646. νῆ τὸν σφάραν N 129, 362. νῆ τὰς Χάριτας N 749. νῆ τὸ θεῶν, iurjurandum mulierum atticarum, P 1002.
 νῆνεμος A 782, Th. 43, 51.
 νῆπιον N 105.
 νηπύτιος N 841.
 Nerei filiae Th. 306.
 νησιῶται Pac. 298.
 νησιωτικός A 1317.
 αἱ νῆσοι, insulae Atheniensibus subjectae, E 950, 1207.
 νηστεύειν Th. 906, 931, A 1404.
 νῆττα Pac. 930, A 540, 1058.
 νηττάριον P 1007.
 νῆφειν L 1149, 1153.
 νύλαρος Ach. 518.
 νικᾶν γνώμας N 426. νικᾶν δίκην E 93, V 559. νικᾶν f. Ach. 591, N 418. νικᾶν πᾶσι κριταῖς, ἐν κριτῇ, A 421, 423. νικᾶν, vincere in scena, N 505. νικᾶν, vincere iudicio, N 99. νικᾶσθαι νίκος N 1050.
 Νίκη E 543, L 301. alis aureis A 549.
 νίκη, victoria theatralis, A 1012.

T

- νικητήριον E 1141.
 Niclas A 353. alius a duce celebri
 Eccl. 427.
 Νικόβουλος, nomen ex re fictum,
 E 567.
 Nicodices L 305.
 Nicomachus R 1424.
 Nicostratus, homo obscurus, V 81,
 83.
 Nilas fl. N 272.
 Niobe trag. Aeschylli, vel Sophoclis,
 V 558.
 νίπτειν, νίπασθαι Ach. 1005, 1071,
 V 742.
 νιφόβολος A 877, 1281.
 νιφόσις N 273.
 νοεῖν, significare, N 1137.
 νόημα, N 229, V 1018. etc. φρενός
 N 682.
 νόθος A 1530. seqq.
 νοίδιον E 100.
 noctuae plurimae Athenis L 709.
 νομάδες Σκύθαι A 868.
 nomen simile ex simili intelligendum
 Pac. 506. nomina propria loco
 aliorum, vel adjectivorum, aut
 participiorum (Θυμός Ἀμυνίας),
 E 526. eadem usurpata pro ap-
 pellativis A 484.
 νομίζειν, solere, V 1155. νομίζε-
 σθαι, moris esse, N 486. et s.
 τὰ νομιζόμενα P 1170, 1181.
 νόμιμος Th. 640. νόμιμον ἔργον
 A 1345.
 nominat. absolutus R 1359. nomi-
 nat. cum articulo p. vocative P
 1096, R 40, Ach. 811, Eccl. 833,
 N 1120. nominat. pro genitive
 absol. L 13, P 277.
 νόμιος. vide v. Ἐφηής.
 νόμισμα ambigue dictum N 248.
 νόμισμα, mensura, Th. 328.
 νόμος, cantus, Pac. 1077. con-
 suetudo, mos, Th. 904. νό-
 μος θεός Th. 464. ὅμιλον A
 212. νόμον τιθέναι N 1358, 1361.
 sequi. νόμοι ἀργαῖοι L 308.
 νόμοι μέλιων A 700. οἵαντες νό-
 μος Th. 930. νόμον. vide v.
 μόνον.
 νομός A 241, 1188.
 Nox A 654.
 νοσεῖν νόσον V 71, A 31.
 νόσημα f. Th. 1051.
 νόσος ἱππικῇ N 243. νόσος, vitium,
 V 80, 87, 114, 620.
 νοστήν, ire, Ach. 29. νοστήν καί-
 λις A 1172.
 νότιος A 1294, R 1240.
 νομβροτικός, νομβροτικός, Eccl.
 440, V 1247.
 νομβροτὶς ἐς τι V 712. νομβ. τινα
 νομβροτὶς V 254.
 νομηνία Ach. 937, V 96, 171. et a.
 nummi attici: vid. v. moneta.
 νοῦς, animus, Pac. 633, 697. con-
 silium ib. 104. sensus sermonis,
 P 1076. νοῦς δόλος Eccl. 747.
 κατὰ νοῦν πράττειν E 510. μη-
 δεὶ ἐν νῷ N 562. νοῦν ἔχειν
 N 808. νοῦν κλισίῳ ἔχειν V
 1389. νοῦν καὶ φρένας ἔχειν πρὸς
 τι Th. 290. προσέχειν τὸν νοῦν
 N 557, 1077, 1338. cf. v. προσ-
 ἄγειν.
 νυκτερίσια ἔργα Th. 203.
 νυκτερινός Ach. 1087, E 443. cf.
 v. φιλανκῆ.
 νυκτερίς A 1197.
 νυκτοπερικλάνητος Ach. 250.
 νύκτωρ N 726. et s.
 Nymphae Th. 306, 926. Nymphae
 furere et vaticinari facientes ho-
 mines Pac. 992. Nymphae Ὀρεα-
 νίδες N 271.
 νυμφεῖρια Ach. 986.
 νύμφη Ach. 987, Th. 448.
 νυμφίδιος A 1596.
 νυμφικὸν λουτρὸν L 353.
 νυμφίος Pac. 796, Ach. 979, 990.
 νυν. vide v. ἄν.
 νῦν δὲ Pac. 5. τὰ νῦν — Eccl.
 17. νῦν et νῶν confusa R 177.
 νυνί γ' ἤδη, nunc ipsum, N 292.
 νυνυῖν A 424.
 νύξ. τὴν νύκτα E 332. τῶν νυ-
 κτῶν Eccl. 668.
 Nysaeus Bacchus R 215.
 Νύσιος L 1195.
 νυστακτής ὄπνος V 12.
 νυστάζειν f. A 603.
 νύττειν P 779. f. N 315.
 νωδός P 266, Ach. 670.
 ξαίνειν A 780, L 504, 543, Eccl.
 89, 92.
 Xanthias nomen servile R 1., not.,
 A 621.
 ξανθίζειν (νοῖα) Ach. 977.
 Xanthippus N 64.
 ξείνος A 392.
 ξενηλατῆσθαι A 938.
 ξενία V 687.

- ξενόφων Ach. 73, 85, 127, L 1110.
 ξενικός Ach. 599. τὸ ξενικόν P 173.
 Xenocles Trag. R 86, Th. 168. Xenoclis tragoediarum fragmenta quaedam N 1213. seqq.
 ξένος μέτοικος E 331.
 Xenophantis filius N 343.
 Xenylla Th. 600.
 ξιστός Th. 736.
 ξηρός N 398. ξηροὶ τρόποι V 1401.
 ξιπομάκαιραν barbāre Th. 1062.
 ξιφίδιον L 53.
 ξίφος. περιπίπτειν ξίφει V 508.
 ξυγγενής R 1409. et s. ξυγγενεῖς τοῦμοῦ τρόπου Th. 541.
 ξυγγίγνεσθαι τινα A 113, E 493, N 1263. ἐς λόγους N 252.
 ξυγγινώσκειν V 925, 967, E 391.
 ξύγγνωστος Th. 389.
 ξυγογυλιζειν L 908, Th. 61.
 ξυγογράφειν Th. 403.
 ξυγογράφος glossa Ach. 1083.
 ξυγκαθεύδειν Eccl. 1006.
 ξυγκαλεῖν A 203.
 ξυγκατάγειν Th. 319.
 ξυγκαταδαρθεῖν Eccl. 613, 622.
 ξυγκατακλίνειν Ach. 920, N 49.
 ξυγκτεῖσθαι. τὰ ξυγκτεῖμενα Eccl. 6. cf. ibid. 61.
 ξυγκτεραννύειν P 849.
 ξυγκλᾶν Eccl. 1028.
 ξυγκλείειν Ach. 1026.
 ξυγκολλᾶν V 1006.
 ξυγκολλητῆς ψευδῶν N 440.
 ξυγκροτεῖν f. 437.
 ξυγκυκλᾶν P 1104, Ach. 495.
 ξόγκωμος Ach. 250.
 ξογκάζειν E 1221.
 ξογκωρεῖν V 1457, L 1037.
 τὰ ξύλινα, opus ligneum, A 1063.
 ξυλλαμβάνειν, comprehendere, Ach. 206. secum abducere, P 1075.
 ξυλλαμβάνειν, ξ. τινί, ξ. τινί τινος Pac. 404, 437, V 703. τὸ στόμα τινός Ach. 874. ξυλλαβῶν E 21.
 ξυλλέγειν, ξυλλέγεσθαι. Pac. 769, Ach. 184, A 290, 418. et s.
 ξόλον, fastis, V 447. genus poenae E 351, 368, 651, 635, N 574. Lattē, Stange, N 1368. ξόλον πεντεσέριγγον E 965. ξόλον πρῶτον: vide v. πρ. ξ.
 ξοβαίνειν V 836, A 1557.
 ξοβαλλεῖν, conjectura assequi, V 72.
 ξομβοηθεῖν ἐπὶ τινα 247.
 ξομβολᾶς πράττεσθαι Ach. 1127.
 ξομβολον (μαντικόν) A 682.
 ξομβουλος A 616, Eccl. 516.
 ξομβύειν V 1069.
 τὸ ξομαχικόν Eccl. 193.
 ξομαχος L 323. et s. μετὰ τινος A 627.
 ξομμιγνόναι A 661, 2. τινί Eccl. 514.
 ξομπαλίζειν A 1009. τὴν ξερετὴν Pac. 757.
 ξομπαραινεῖν A 805.
 ξομπας N 204.
 *ξομπηκτος R 753., not.
 ξομπίνειν Ach. 258.
 ξομποτηρεῖσθαι L 377.
 ξομποτεῖν Ach. 653.
 ξομπόσιον V 971. et s.
 ξομπότης V 1295, 1318.
 ξομποτικὸς Ach. 1072, V 1168.
 ξομπυκτος R 753.
 ξομφέρειν τινί, portare una cum al., Eccl. 869. f. Pac. 652. καλῶς Ach. 238. τί τινι E 1121.
 ξομφέρεσθαι. vide v. τὸ βέλτιον.
 ξομφοιτᾶν E 908.
 ξομφορά P 769. ἐπ' ἀγαθαῖς ξομφοραῖς L 1189. ξομφορά κακῶν Ach. 1121. ξομφορά dictam per λιτότητα R 655.
 ξομφορος V 706, 1085.
 ξομφωτος 223, 624.
 ξομψηφίζεσθαι τινι L 142.
 ξόν διεοῖς V 1045. ξόν δπλοῖς V 352.
 ξονάγειν E 1236. f. L 549. ἐπισκότιον R 776. τινός Ach. 929.
 ξονογωνίζεσθαι Th. 999.
 ξονόδειν f. L 1014.
 ξοναδροῖζειν L 549.
 ξοναντᾶν A 137. τινί Ach. 1107.
 ξονάπτειν Eccl. 787. ἑαυτὸν τινα ἐς λόγον L 441. ξονάπτειν, invadere al., Ach. 646.
 ξοναπτός Eccl. 506.
 ξοναριστᾶν A 1374.
 ξοναρκάζειν τινα μέσον L 410. ξοναρκάζειν f. N 751.
 ξοναυλία E 9.
 ξοναυλος f. R 212.
 ξονδεῖν L 415.
 ξονδιαφείρειν f. E 549.
 ξονδικαστῆς V 197, 215, 419.
 ξονδοκεῖν A 199, 1510.
 ξονειδέναι τινός L 774. τι ἑαυτῷ V 965, E 184. τί τινι E 547.
 ξονεῖναι V 1181, A 396. γνώμαις τινός V 1405. ξονεῖναι dicuntur

- conjuges Eccl. 38, 339. cf. ib. 896. *ξυνεῖναι μετὰ τινος* P 500. *ξυνεῖναι, ὁμιλεῖν*, P 770.
- ξυνεμμεχεῖν* L 1080.
- ξυνεμμοχλεῖν* L 403.
- ξυνεπισκίπτειν* Eccl. 1092.
- ξυνελκύειν* Pac. 405, N 567.
- ξυνεμβάλλειν* L 246.
- ξυνέμπορος* f. R 375.
- ξυνεξευρίσκειν* Th. 568.
- ξυνεπεύχεσθαι* Th. 907.
- ξυνεπισκιδάειν* E 266.
- ξυνεπομνύναι* L 237.
- ξυνεργός* E 542.
- ξυνεργικὸς* E 1266.
- ξυνέρχεσθαι τινα ἐς λόγον* E 1188.
- ξυνεταῖς* V 605.
- ξυνεταυρός* Eccl. 948.
- ξυνεύχεσθαι* Th. 332. τιλ V 852.
- ξυνέχειν δακτύλους* V 95. τὰ μῆ-
-ρα N 935.
- ξυνέχεσθαι* Eccl. 1093.
- ξυνεχῆς* E 21.
- ξυνηγορεῖν τινα* Ach. 645.
- ξυνηγορός* Ach. 660, 670, V 467.
- ξυνηγεροποιεῖν* L 776.
- ξυνθέλειν* A 804.
- ξυνθεωρεῖν* V 1146.
- ξυνδιασάτης* f. P 504, V 697.
- ξυνίεναι* Pac. 570, Ach. 101, A 871, 2.
- ξυνίστασθαι ἐν τῇ πόλει* E 803. τιλ V 996.
- ξυννιφεῖν* A 1387.
- ξυννήχεσθαι* f. Eccl. 1101.
- ξύννομός* τινος A 642.
- ξύννομος* E 444, Th. 293. — 294.
- ξύννοδοι ἐν ὅπλοις* R 1450.
- ξυνοικεῖν* A 396.
- ξυνοικία* E 917, Th. 272.
- ξυνομνύναι ἐπὶ τινα* E 236. τί τινα E 444.
- ξυνομνύνεσθαι* L 940.
- ξυνουσία*, commercium cum aliquo, A 318, N 628.
- ξυνουσιαστικὸς* V 1168.
- ξυνσταθεύειν* f. L 777.
- ξυνταλαιπωρεῖν* 1142.
- ξυνταράττειν* Pac. 319.
- ξυντάττεσθαι* E 425.
- ξυντεκνοῦν* Th. 15.
- ξυντίμνειν εἰς ὅν* R 1198.
- ξυντιθέναι* f. V 662.
- ξύντομος* R 123.
- ξυντρίβειν* Ach. 264. ἐκίνοιαν V 1015.
- ξυντρίβεσθαι τῆς κεφαλῆς* Pac. 71.
- ξύντροφος* A 642. τιλ Ach. 927.
- ξυντεγγάνειν* Ach. 798, V 1276.
- ξυντεγλῖα* R 946.
- ξυντρεπά φρονεῖν τινα* A 599.
- ξυνωμοσία* E 442.
- ξυνωμότης* V 338, 468, 492, 919, E 257.
- ξυνωρικνεύεσθαι* N 15.
- ξυνωρίς* N 1251.
- ξυρῶν (ἐξυρημένος)* Th. 190, Ach. 119.
- ξυροδόχη* Th. 219.
- ξυρόν* Eccl. 65, Th. 218.
- ξυροφορεῖν* Th. 217.
- ξυρόγηγνύναι εἰς ὅν πάντα* Eccl. 674.
- ξυσκουδάειν* Pac. 730.
- ξυσσεῖν* E 1213.
- ξυσσεία* Eccl. 715.
- ξυσσικός* P 598, V 535.
- ξυστίλλεσθαι* V 413. θαλάσσιον Eccl. 99.
- ξυστίς* L 1115, N 70.
- ξυστρίφειν* Th. 61, L 908.
- ο: vide s. o et ω confusa Pac. 155. annot. item, ut videtur, V 1027.
- δ, δ, δ, Th. 1121.
- δ, ή, τό. of Ὀδῆι προδῶσιν etc. V 636. οὐκ Ἀκαυδέαμος E 617.
- οὐκ τῶν ὀρνέων A 13. οὐπισθεν A 295. οὐρεῖς A 280. cf. τὸ μῆ οδ.
- ὀβελίσκος Ach. 945, V 347, 357, A 349.
- ὀβολός A 478. cf. v. ἡλιαστικὸς ὀβολ.
- ὀβολοστάτης N 1110.
- ὡ Ὀβρομοπάτρα N 1066.
- ὀγκοῦν f. V 989, R 659.
- ὀγκύλλεσθαι Pac. 449.
- ὀδᾶξ P 685. et s. f. L 286. ὀδᾶξ ἔχειν V 911.
- ὄδ: usurpatum in vicinis R 479.
- ὀδελός dor. Ach. 751.
- Odeum V 1068.
- ὀδὶ Pac. 708. et p.
- ὀδ: ο: R 1207.
- ὀδοιπλανεῖν τινος Ach. 69.
- ὀδοιπόρος Ach. 205.
- Odomantes sive Qdomanti, circumcisi, ut videtur, Ach. 156. seqq.
- ὀδός, ὀδός, ὀδός, f. E. 981, Pac. 697, A 1270. τῆς αὐτῆς ὀδῶν

- Pac. 1073. αὶ ὁδοὶ τῆς σελήνης
 N 171.
 ὀδονῶν, ὀδονᾶσθαι, Ach. 9, V 286.
 ὀδονῶν Ach. 1142.
 ὀζειν cum duplici genit. Eccl. 522.
 ὀζειν τινός f. V 1020, E 1220.
 πακόν τινος Ach. 802. cf. V 38.
 ὀξος δαδός V 1326.
 ὀϊ, exclamatio, Pac. 859. sequ.
 οἶ A 799, V 1400.
 ὀθενπερ E 317.
 ὀθόνια Ach. 1096.
 Oeagrus tragoedus V 557.
 οἰδαίνειν Pac. 1080.
 Oedipi Eccl. 1039.
 οἶδμα θαλάσσης A 249.
 οἰσθαι Pac. 668. et s. οἶε priora
 brevi L 437, 712, L 1075.
 οἰκαδὲς ὑποδείξεσθαι τινα Ach. 918.
 οἰκαδὲς dor. Ach. 697.
 οἰκεῖν ἐπὶ τινος A 789. τὸν τινος
 νοῦν R 105.
 οἰκίος V 987.
 οἰκίως πάντῃ L 1044. οἰκίως φέ-
 ρειν τὰ ἑαυτοῦ Th. 196.
 οἰκίτης, domesticus, N 5, 7. et s.
 οἰκησις Διδός Th. 271.
 οἰκία, familia, Th. 329. cf. Ach.
 914.
 οἰκίδιον N 92.
 οἰκίζω A 149, 173, 4., 184. οἰκί-
 ζειν et οἰκεῖν confusa A 521.
 οἰκογενής Pac. 742.
 οἰκοδομεῖν f. Pac. 713.
 οἰκοθῆν Pac. 500.
 οἰκοὶ μένειν A 952.
 οἶκος appellatam templum N 580.
 res familiaris, V 554.
 ὁ οἰκότεριφ Εὐδοκ. Th. 397.
 οἰκουρεῖν Ach. 990.
 οἰκουρός V 936, L 708.
 οἰκταίρειν V 321.
 οἰκτροχοεῖν V 533.
 οἶμ' pro οἶμαι V 909.
 οἶμ' P 895, Pac. 1166, A 1386.
 οἶμ', ὡς καταγελᾷς! N 1187.
 οἶμαι, arbitror, spero, P 114.
 οἶμοι δαίμονες et similia V 40, 165,
 202, Ach. 105, 163, 174, 208. οἶ-
 μοι cum genit. Ach. 67, P 385,
 E 1106, N 1260. οἶμοι gauden-
 tia N 749. gestientis Th. 1115.
 οἶμαγι Pac. 1187 sequ.
 οἶμάζειν f. R 372, 663, Th. 247, A
 885. οἶμάζειν καὶ κομᾶειν Eccl.
 648. οἶμάζειν, seu κλάειν, λή-
 γειν τινὶ P 58. οἶμάζεμαι, οἶ-
 μάζομαι, P 111, Pac. 720. οἶ-
 μάζω P 872.
 οἶμακτός Ach. 1113.
 οἶνάσθη R 1247, A 562.
 οἶναρίζειν Pac. 1065.
 οἶνήρσις Ach. 997.
 οἶνοπίκτης Th. 364.
 οἶνοῦτα P 1117.
 οἶος cum infinitivo P 345. οἶος
 οἰκουρός V 936. οἶος primo cor-
 repta Pac. 1084. οἶός τιμι vel
 ἐς τι N 1068. sequ. οἶον, velut,
 V 1281. οἶόν τε εἶναι E 212.
 et p. οἶόν τί ποῦ 'στιν — Th.
 21. οἶον τὸ τεκεῖν L 817. οἶοι
 ἀργαλεώτατον E 903. οἶα, ut,
 quam, E 673.
 οἶς A 540, Pac. 944.
 οἶς et ος confusa, ut videtur, R 315.
 οἶσκέτη L 539.
 οἶστροδόνητος Th. 305.
 οἶσπηρός. vide ἔρι' οἶσπηρά.
 οἶχεσθαι, abire, proficisci, A 823,
 Ach. 81. ἐπ' ὀλίγον L 31. ἐς
 Κόρακας V 51. οἶχεσθαι, peri-
 isse, V 1025. οἶχεσθαι ὑπὸ δέοντος
 A 86. οἶχεσθαι φέροντά τι L 909.
 φροῦδον Ach. 208.
 οἶω. v. ὁῶ.
 Oeonichus E 1175.
 οἰωνός A 253.
 ὄνα, ὄκκα, dor. Ach. 709, 717, L
 1171.
 ὀκέλλειν Ach. 1085.
 ὀκλαδίας (διφρος) E 1272, 1274.
 ὀκταπλάσια E 70.
 ὀκτωδάκτυλος L 109.
 ὀλβίος, ὀλβία, A 1577, L 1198. ὀλ-
 βια καὶ λατοῦς Th. 128. ὀλβιώ-
 τερὸς Eccl. 1128.
 ὀλβος A 402.
 ὀλεθρος Pac. 721, Th. 84. ὀλε-
 θρος dicta persona L 308.
 ὀλέκρον Pac. 430.
 ὀλή, ὀλαί, Pac. 875, 885, E 1055.
 ὀλίγον Ach. 228. ὀλίγον ὕστερον
 V 214, 1422. ὀλίγον χρόνον L
 715. ὀλίγον Ach. 321, 351, V
 798. ὀλίγον γ' εἴνεκα L 74. ὀλί-
 γω πρότερον Th. 545.
 ὀλιόβος L 109.
 ὀλισθαίνω f. R 646.
 ὀλκός E 171.
 ὀλκός f. Th. 737.
 ollarum cum leguminibus coctis usus
 in dedicationibus P 1193.

- δίδονται. δίδωμι Pac. 939.
 δῖμος V 201, 238.
 δίοιουγῆ A 224, L 240.
 δίοιουζεν Pac. 97, 1215.
 δῖος, perditus, infelix, Th. 967.
 δῖος Pac. 912. (ἀπόφθονον δῖον
 σαυτὴν etc.)
 Olophyxii A post 962.
 δλοφυρμός V 381.
 Olympia, urbs, V 1386.
 Ὀλυμπιάδες Χάριτες A 735.
 Olympiaci ludi in Jovis honorem in-
 stituti P 579.
 Ὀλυμπίασι L 1057, V 1331.
 Ὀλύμπιος, Ὀλυμπία, Th. 311, sequ.,
 A post 815., 1119. Ὀλύμπιοι θεοί
 Th. 914.
 Olympi νόμος E 9.
 Olympus m. N 270.
 Olympus A 580, 734, Th. 1003.
 ὄμβριος N 285, A 1473.
 ὄμβρος N 371.
 ὄμβροφόρος N 295, A 1611.
 ὄμηρος Ach. 300, L 244.
 ὄμλιν N 1040.
 ὄμιλος Pac. 850.
 omina fausta a dextra E 588.
 ὀμίγη E 749, N 324.
 ὀμιάμεθα dor. L 183.
 ὄμμα αἰθέρως (sol) N 283. ὄμμα,
 decus, Ach. 1104. ὄμμα λόχων
 Eccl. 1.
 ὀμνόναι εἰς τι L 190. ὀμνόναι τι-
 νά A 495, V 1011.
 ὀμοθυμαδὸν Pac. 467, A 940.
 ὅμοιον εἰπεῖν L 558. ὅμοιον et
 ὁμοίων confundi visa Eccl. 594.
 ὁμοιότατος V 189.
 ὁμοίως L 521.
 ὁμολογεῖν E 290, V 1371. τιπὶ N
 741.
 ὁμομαστιγίας R 709.
 ὁμομάτριος dor. Ach. 745.
 ὁμομητρία ἀδελφῇ N 1314.
 ὁμόπτερος A 231.
 ὁμορρόθεϊν A 804.
 ὁμόσε ἵεναι f. Eccl. 863. cf. 875.,
 sequ. ὁμόσε χωρεῖν τιπὶ L 424.
 ὁμορρόφος A 322.
 ὁμοῦ Pac. 833. ὁμοῦ γίνεσθαι
 (germ. dicas an cinander gera-
 then) Th. 539. ὁμοῦ p. ἐγγὺς
 Pac. 492. ὁμοῦ τιπὶ Eccl. 403.
 ὁμόφρων λόγος A 597.
 ὁμφακίας f. A 325.
 ὁμφαλόεις Pac. 1189.
 ὁμφαλός N 945.
 ὁμῶνυμος A 856.
 ὅμως γε μὴν N 610, 795. ὅμως
 dictum ἁλλειπτικῶς Ach. 897.
 ὄναρ V 13, E 1086.
 ὄνασθαι, juvari, N 1186.
 ὄντιος E 1287.
 ὄντιοποιεῖν τι N 16, 27. περὶ τι-
 νος E 755.
 ὄνιδιον V 1259.
 ὄνινάναι (ὄνησας) L 966.
 ὄνις Pac. 4.
 ὄνομα κυλινοδόμενον ἐν ἀγορᾷ V
 477. ὄνομα εἰσεσθαι τιπὶ A 852.
 ὀνομάζειν, ὀνομάζεσθαι, A 284,
 1193.
 ὄνος (μαντιός) A 682. cf. S. ὄνος,
 poculi genus, V 594.
 ὄντως P 323, 832.
 ὄξάλην V 324.
 ὄξινη, vappa, f., E 1192.
 ὄξινης f. vid. v. θυμός, ὄξ.
 ὄξις P 808, R 1362.
 ὄξος P 715, R 581.
 ὄξύβαφον A 351.
 ὄξύθυμεισθαι Th. 436. τιπὶ V 486.
 ὄξύθυμος V 444. τὸ ὄξύθυμον V
 396.
 ὄξυκάρδιος V 419.
 ὄξύγαλιος R 768.
 ὄξυμέριμνος R 830.
 oxymorum P 596, E 196.
 ὄξος, celer, A 1022. ὄξος dictus
 color Pac. 1085. ὄξος κράζειν
 πρὸς τι Ach. 759. ὄξος μέλος A
 1007. cf. v. ὄρεσις. ὄξύτερον
 βλέπειν P 1044. τιπὸς L 1123.
 ὄξύτατον ὄζειν τιπὸς Ach. 193.
 ὄξύταται χεῖρες R 1285.
 ὄξύτομος A 245.
 ὄπα dor. L 1006, 1114.
 ὀπάζειν Th. 922.
 ὀπή P 710, V 127, 343, 345.
 ὀπηγία A 1384.
 ὀπίας V 346.
 ὀπίσω δεῖν τὸ χεῖρε L 407.
 ὀπλα, ὀσπλις, V 27, Ach. 546. cf.
 v. ἀναίρεισθαι.
 ὀπλή Ach. 695, E 557.
 ὀπλίειν Th. 107.
 ὀπλίτης proprie dictus V 353.
 ὀπλότορος Pac. 1181.
 ὀπόθεν V 306, E 1180.
 ὀπός Pac. 1096. ὀπός dictus κατ.
 ἔροχῃ P 714, Eccl. 403.
 ὀπόσος Pac. 560, 953.
 ὀπόσεος A 983.

- οκτάων Pac. 1080, E 770.
 opsonia R 1008.
 ὀπτεῖν Ach. 948, 1083. et s. f. L 774.
 ὀπτάμιον Pac. 826, E 945.
 ὀπτέσθαι A 555, 643.
 ὀπτέειν A 977.
 ὀπτός Pac. 980, A 526.
 Opuntii A 152.
 Opuntias Athen. A 153.
 ὀπύειν Ach. 241.
 ὀπώρα L 1083, 1146.
 Ὀπώρα Pac. 501.
 ὀπώρα A 670.
 ὀπώς cum fut. A 1229. et p. cum subjunct. Eccl. 117. ὀπώς μή cum fut. V 155, 365. ὀπώς post verba timendi P 200. ὀπώς τάχιστα V 858.
 oracula E 197. oraculum quoddam de Atheniensium felicitate A 903, S.
 ὀρεῖν, intelligere, A 432. videre, cavere, P 215. ὀρεῖς vel ὀρεῖτε, dicta παρασθετικῶς Th. 460, 466, Eccl. 104. ὄρεα Th. 32, 83, A 1453, P 98. ὄρεα Th. 743. cf. v. πρὸς ἀνδρα ὄρεω.
 oratio directa mixta cum indirecta P 1053.
 oratores populo insidiantes P 566.
 oratorum avaritia P 375. merces V 660.
 ὀργαῖον A 792.
 ὀργῆν A 437, L 1139.
 ὀργῇ τριῶν ἡμερῶν V 243. ὀργῇ, τρέπος, E 41. ὀργῆν ἔχεις τι, vel ἐπὶ τινα, Pac. 623, V 243.
 ὀργῇ L 514. ὀργαί E 499.
 ὀργια σερνά θραῖν Th. 905, 1083.
 ὀργια τῆς Ἀφροδίτης L 765.
 ὀργίζω, ὀργίζεσθαι, V 223, 895, 414, 420, E 911, L 641.
 ὀργίζω Pac. 1028, A 1618.
 ὀρεῖος A 695, 701.
 Ὀρέστια R 1060.
 Orestes, grassator nocturnus, Ach. 1089, A 673, 1377.
 ὀρεχθεῖν N 1310.
 ὀρεακίμος Th. 461.
 ὀρεῖν dor. L 1003.
 ὀρεθαγόρας Eccl. 912.
 ὀρεθίασμα Ach. 974.
 ὀρεθίος νόμος E 1167.
 ὀρεθός. ὀρεθὰ βαδίζειν Pac. 1006.
 ὀρεθὴ ὀδός L 767. ὀρεθὴν διέβαιν Th. 1156. ὀρεθὸν ἰσάνααι Ach. 229. ὀρεθός χορημός E 943.
 ὀρεθαστάδιος L 45.
 ὀρεθίος L 60, Eccl. 376. νόμος Eccl. 741. ὀρεθίον pro adverbio dictum Eccl. 524.
 ὀρεθίως Eccl. 284.
 ὀρεθός Ach. 242, V 216, 741.
 ὀρεθροποιοισσιν οφανετοδικοταλαίπωρος V 490.
 ὀρεθώς, ὀρεθώς γε, Ach. 364, P 1029.
 ὀρεθώς, διηθώς, N 638. ὀρεθώς ἔμοιγε φαίνεται Eccl. 875. ὀρεθώς φρονεῖν Th. 917.
 ὀρεθάτης A 272.
 ὀρεγανον R 564, Ach. 821. ἡ ὀρεγανος Eccl. 1027. origanum in funeribus Eccl. 1025.
 ὀρεῖσθαι, dirimi, auferri, Eccl. 202.
 ὀρεπλαγκτος Th. 306.
 ὀρεια πιστά τινος παρὰ τι N 518.
 ὀρειοι δαίμονες L 1198. annot.
 ὀρεκος ὁ νενομισμένος Th. 337. ὀρεκος καὶ πλείον διδόναι L 1111.
 ὀρεοῦν Th. 275. ὀρεοῦν ὀρεον L 187.
 ὀρεμὰ dor. N 329.
 ὀρεμαθός R 867, P 760, L 607.
 ὀρεμῆν, ὀρεμᾶσθαι Th. 908, Eccl. 489. ὀρεμῆν τι Eccl. 6.
 ὀρεμαον lacon. L 1168.
 ὀρεμὴ ποταμὸς A 336.
 ὀρεμίζω καὶ ὀρεμῶ Th. 1041.
 ὀρεμος V 646, L 381.
 ὀρεναπίτιον boeot. Ach. 860.
 Orneae, oppidum, A 13. annot., 383.
 ὀρεον L 725. et s.
 ὀρενίδιος A post. 815, 1470.
 ὀρενιδετής A 501.
 ὀρενιδίος χειμῶν: vide v. χειμῶν ὀρεν.
 ὀρενίδιον A 225, 627, 632.
 ὀρενιδοθήρας A 62.
 ὀρενιδομανεῖν A 1185, 1191, 1241.
 ὀρενις forte scriptum pro ὀρεθός, ut videtur, argumento metr. Avium 4.
 ὀρενις, gallus gallinaceus, V 784.
 omen, P 63, A 680. seqq.
 ὀρεοι ἀγοράς Ach. 674.
 ὀρεοπή V 1174, N 173.
 ὀρεορίας V 206.
 ὀρεοφος L 229.
 ὀρεοπύγιον V 1085, N 162.
 ὀρεθός Pac. 1150. et s.
 ὀρεθασεῖν P 122. et s.
 ὀρεσὰ dor. L 928.
 Orsilochus L 674.

- ὀρεάλιχοι Ach. 818.
 ὀρυγομήτρα A post 816.
 ὀρυξ A 668. f. Pac. 742.
 ὀρύττειν A 418. f. Pac. 838.
 ὀρφανός A 1258.
 Orpheus R 972.
 ὀρφῶς V 478.
 ὀρχηστῆς Pac. 742.
 ὀρχηστῆς R 479. seqq. et s. ὀρ-
 χηστρίδες καλαὶ τὰ φίλιτατα Ἀρ-
 μοδίου Ach. 1023.
 ὀρχιλος A 542, V 1454.
 ὀρχίπεδα A 418, E 718.
 ὀρχιπεδῶν A 142.
 ὀρχις P 310, Pac. 722, L 338.
 ὀρχος (?) Ach. 935.
 ὄς et ὄσ' confusa, ut videtur, A
 150.
 (ὄστος) ὀσέτη Th. 591.
 ὀσημέραι P 1002, V 464.
 ὀσία P 677.
 ὀσιος A 598, 828. ὀσιον χωρίον, in
 quo licet parere, L 692.
 oscula salutantium Ach. 1125.
 ὀσμή Pac. 722, A 1584.
 ὀσος θανυμαστῖκον P 745. ὄσον ἀ-
 λῶσεται V 859. ὄσον ἀπέραντον
 N 2. ὄσον ὄσον V 213. ὄσον τά-
 χος Th. 685. ὄσοι Eccl. 417.
 ὄσοςπερ V 766. ὄσοικέρ εἰσι Pac.
 889.
 ὄσος Pac. 566.
 ὄσινα Ach. 810.
 ὄστις εἰ, ὄστις ποτ' ἔσ', Pac. 980,
 Eccl. 361.
 ὄσρανίδας. vide v. βλέπειν ὄ.
 ὄσρακον Eccl. 1080. ὄσράκοις fa-
 cta musica R 1234.
 ὄσραίνουσιν (ὄσραίνεσθαι) Pac. 152.
 f. Ach. 179, L 582. ὄσραόμενος
 Th. 465, V 762.
 ὄσρανηριος R 844.
 ὄσρος Pac. 975, V 225.
 ὄσχος Ach. 935.
 ὄταν τάχιστα Th. 1185.
 ὄτε, quandoquidem, N 1166. ὄτε
 καὶ Ach. 612
 ὄτι cum superlat. V 1163, 1233.
 ὄτε perperam scriptum pro ὅτε
 Pac. 143. annot. ὄτι τί δή; P
 136.
 ὀτιή V 822. etc. ὀτιή τί; N 760.
 ὀτοσύειν f. Th. 1019. μακρὰ τῆν
 κεφαλὴν L 490.
 ὀτοσύειοι A 963.
 ὀτρηρός A 838. seqq.
 ὀττεύεσθαι L 561.
 ὄτρη V 939.
 ὄσ. cf. ὄσ. ὄσ γὰρ ἀλλὰ R 58, N
 232, Eccl. 385. ὄσ δεινὰ —; Ach.
 1009. ὄσ δῆπον Ach. 122. ὄσ et
 ὄσχι confusa R 76. ὄσ πᾶσι
 scriptum, ut videtur, pro ὄστω
 λύει A 438. ὄσ μὴ cum fut. N
 493. ὄσ μὴν V 268. ὄσ μήποτε
 Ach. 627. cum fut. V 385. ὄσ
 ἔσιν, vetare, N 1417. ὄσ ἐσθ'
 ὄπως; ὄσ ἐσθ' ὄπως ὄσ, P 867,
 Pac. 41, Ach. 116, A 594. ὄσ
 εἶναι R 992. ὄσ οἶδα εἰ, hand
 scio an, L 351. ὄσ οἶσθα cum
 partic. A 1521. ὄσ ἔσρα V 298.
 ὄσ τί που —; L 329, R 487, A
 418, N 1209. ὄσ —, ὄσραμῶ —,
 ὄσ Eccl. 558. seqq.
 ὄσδε simili sensu atque ὄσ Ach.
 527. ὄσδ' ὦν εἰς P 137. ὄσδ'
 ὀτιοῦν V 576, P 381, 453. cf.
 μὴδ' ὄτ. ὄσδε τοῦτι R 866.
 ὄσδε, homo nihili, E 157. vide v.
 ὄστις. ὄσδεν ὄσδεν, nihil agere,
 nichts ausrichten, Eccl. 740. ὄσ-
 δέν εἶναι, ὄσδέν εἶναι ἐν τῷτι,
 Ach. 641, V 1445. ὄσδέν εἶναι,
 periisse, V 963. ὄσδέν ἔχειν A
 1306. ὄσδέν ἦτορ Th. 711. ὄσ-
 δέν λέγειν V 75, 1163, A 911. cf.
 v. τί λέγειν. ὄσδέν μετὰ τι Eccl.
 910. ὄσδέν, minime, N 673.
 ὄσδέν οἶον A 891, L 135. ὄσ-
 δέν ὄσδέποτε A 171. ὄσδέν πᾶ-
 συ N 709. ὄσδέν, nullo modo,
 N 599. etc. ὄσδέν πρὸς τι N
 1139. ὄσδέν ὕμεις Th. 365, 603.
 vide v. ἔπος.
 ὄσδέποτι γε V 163.
 ὄσλος, villosus, R 1007. vide Ἰου-
 λος.
 ὄσμενον P 866.
 ὄσν extrema sententia, ut consen-
 taneum est... ὄσν post μὲν P
 119.
 ὄσπα dor. L 1083.
 ὄσράνιον ὄσον R 734. ὄσράνιοι
 θεοὶ N 300.
 ὄσρανομήκης f. N 351. cf. v. κλέος.
 ὄσρανός. κρᾶζειν ἐς τὸν ὄσρανόν
 V 404 sequ.
 ὄσρα A 241.
 ὄσρεῖν Pac. 1177, V 385.
 ὄσραος A 1009.
 ὄσρητιάζειν V 777.
 ὄσριος Ach. 631. ὄσριον κύμα. vi-
 de v. κύμα ο. ὄσρια L 514.

- οὐαία P 825, Eccl. 729, 811.
 Οὐεις V 185, seqq.
 οὐεις et οὐδεις confusa P 495.
 οὐτος, οὐτοι, dictum per contem-
 tum N 293, 480, R 947, 1234,
 Pac. 251 (τοῦτο), Ach. 526, Eccl.
 399, N 536, 545. οὐτος dictus
 homo notus R 402. vicinus P
 328, N 319. οὐτος vocantis L
 126, Eccl. 753, P 435, Ach. 528,
 552, V 719. οὐτοι, hic ego, V
 256. ἱμαντὸν τουτοῖ E 1014.
 ταῦτε P 568. τοῦτο, hac in re,
 vel sic, R 659. κατὰ τοῦτο, Pac.
 289. τοῦτο, quod quis dicturus
 est, L 1089. τοῦτο et τοῦτον
 confundi visa R 503. ταῦτα, sic,
 E 111. cf. Eccl. 240. ταῦτα, διὰ
 ταῦτα, Pac. 402, N 313, 329,
 347. etc. κατὰ ταῦτα, N 968.
 vide vv. αὐτός et τοῦτο.
 οὐτοσγί Ach. 739, V 750. cf. του-
 τογί.
 οὕτω cum adjective Ach. 634, 691.
 hac lege, A 621. in obtestatione
 Eccl. 913, N 505. sic, cum res
 ita se habeat, A 1388, P 317. sic,
 sine ullo tuo onere aut officio, R
 586. οὕτως, adeo, P 92. οὕτως
 ante consonam V 1155, A 68.
 οὕτω Pac. 991, Ach. 368, E 767,
 Th. 749.
 ὀφείλειν τριώβελον V 1087.
 ὀφελος Pac. 1105. ὀφελος. dicta
 persona P 1148.
 ὀφθαλμία P 115.
 ὀφθαλμιδίων E 849.
 ὀφθαλμιώτες helluones R 192.
 ὀφθαλμός βασιλέως Ach. 92.
 ὄφρις L 708, Eccl. 905.
 ὄφρις γέλωτα N 998. ὄφρις δι-
 κην A 1352. τινὶ παρὰ τοῖς ἄρ-
 χουσιν Eccl. 655.
 ὀφλισκάνειν Pac. 172, Ach. 649, N
 753.
 ὀφρὸς συνάγειν P 751, N 564.
 ὀχλῆσθαι [P 1009. ἐπ' ἐλπίδος E
 1132.
 ὄχημα πανθάρου Pac. 800.
 ὄχθος A 728, Th. 1040.
 ὄχληρος Ach. 426, 438, Th. 1013.
 ὄχλος P 745, L 311. προσβυτῶν V
 521. ὄχλος, scruta, Eccl. 745.
 δι' ὄχλου εἶναι Eccl. 888.
 ὄχρ' R 23.
 ὄφ Pac. 752, Th. 126.
 ὄψη V 217.
 ὄψις. cf. v. εἰσορᾶν.
 ὄψον Pac. 123, V 800.
 ὄψοφαγίς N 951.
 ὄψοφαγος Pac. 745.
 ὄψωνειν Pac. 933, V 480.
 ὄω dor. L 81, 156, 931, 1175.
 π et σκ confusa, ut videtur, P 530.
 π et φ P 684.
 πᾶ dor. Ach. 687, L 913.
 παγγλυκερός L 903.
 παγίς A 196, 502.
 παγκατάπυγος L 137.
 παγκρατής Th. 298, 341.
 παγκράτιον Pac. 832, V 1150, 1154.
 pagorum nomina in risum versa
 Eccl. 361. annot.
 πάγουρος E 558.
 πάγχρηστος Ach. 880.
 πάγχρυσος N 579.
 πᾶδη dor. L 1222.
 πᾶθημα Th. 198, 200.
 πᾶθος, eventus, facinus, L 451.
 παγνίαν ποιῶν τῆμάτη L 650.
 παγνίον, deliciae, amores, Eccl.
 917.
 παιδάριον f. N 794.
 παιδάων λαόν. L 1218.
 παιδεία N 930.
 παιδεραστής Ach. 250.
 παιδεύειν f. 517.
 παιδικός L 888. παιδικὰ V 991.
 παιδίον Pac. 50. et s.
 παιδίσκος Eccl. 1143.
 παιδοποιεῖν Eccl. 615.
 παιδοτροβής E 1126, N 941.
 παιδοτροφεῖν f. L 889.
 παῖν, ἐσθίειν, Ach. 790. παῖν
 f. Pac. 809. παῖν ὀήμασι Ach.
 646. σφενδόνη N 1080. παῖν
 τινὰ ἀπό τινος V 445. τοῦς λί-
 θους τῇ βακτηρίᾳ Eccl. 544.
 παῖζειν πρὸς τινα P 1051. παῖζειν,
 saltare, Th. 904, 930. cf. Th. 753.
 παῖζεσθαι Th. 1160.
 Παιονίδης Κινηθεύς L 785.
 παιπάλη N 260 (f.), 262.
 παιπάλημα A 407.
 παῖς, δοῦλος, P 619. παῖς κέρη L
 559, παῖδων παῖδες, A 687, ut
 ap. Tyrtaeum 3, 50.
 Παιών. vide v. ἰή.
 παῖων, medicus, P 631.
 Παιώνια Ach. 1131.
 παωνίζειν Pac. 533, E 1206.
 παῖωνται χεῖρες Ach. 1139.
 πακτοῦν V 128, L 260.

- πάλαι, mode, Ach. 540.
 παλαιγενής N 352.
 παλαιός dor. L 921.
 οἱ παλαιοὶ N 1359. τὸ παλαιὸν A 456.
 παλαισμα f. R 645.
 παλαιστής Pac. 34.
 παλαιστρα Pac. 726.
 παλαῖσθαι Pac. 94, Ach. 624.
 παλάμη, ars, dolus, V 614.
 Palamedes f. R 1373. Palamedis palmae remorum Th. 728.
 καλάσιον Pac. 550.
 καλέσιν A 996, 1000.
 πάλῃ E 1126.
 καλύγαιπλος P 1152.
 καλύκτος, καλίκτος, Pac. 382.
 καίλιν, vicissim, A 1254. καίλιν ἐξ ἀρχῆς Pac. 922, P 862.
 καλλινόβος Ach. 1099.
 καλλίνορος ἡρία A 1601.
 Παλλάδιον Ach. 511.
 Palas Th. 1071. Παλλάδα περὶ πόλιν N 936. Palladis urbs Athenae P 767.
 καλλανή V 1302.
 κάλλειν Γοργόνα Ach. 905. κερανὸν A 1583.
 pallium duplicatum N 955. pallium projicere properantium V 398.
 καρβασίλια N 351, 1105.
 καρβελυρός L 902, Eccl. 1040.
 κάμματος L 1225.
 καμνισαρός L 902.
 καμπησία Eccl. 868.
 κάμπολος Pac. 658, E 307.
 καμπόνηρος R 874, Ach. 803, E 387.
 καμφοῦς A 1578.
 Pamphilus P 174. pictor P 381.
 κάμφυλος A 978.
 Pan Th. 926. auctor malorum, L 931. Panos antrum et sacellum L 2, 670. Panes subiti terroris auctores Eccl. 1066.
 Panathenaea Pac. 406, N 380, 956.
 πανάθλιος Th. 1042.
 Panaetius, eques, E 243.
 Panacea P 697.
 πανδασία Pac. 543.
 Pandeleteae sententiae N 899.
 Pandionis statua Pac. 1095.
 πανδοκύτερια P 422. f. V 35.
 Pandrosos L 412.
 Pandora A 896.
 Πανέλληνες Pac. 302.
 pantherae feritas L 948.
 πανουργίαν τὴν νόκτα N 1032.
 πανοπία A 410, 783. f. P 947.
 ὁ πανόπτης Eccl. 80.
 πανουργεῖν Ach. 623, E 749.
 πανουργία V 898, E 815.
 πανουργικαρχίδης Ach. 568.
 πανούργος R 35. et p. πανουργότερος E 878. πανουργότατος E 45. πανουργότατος E 36.
 πανούργως E 304.
 ἡ πανσίληρος Ach. 84.
 παντιά dor. A 336, L 169, 946.
 Pantacles R 976.
 παντάσχεις A 975.
 πανταχῇ R 1283.
 πανταχοί L 1151.
 πάντη V 246.
 παντοδαπὸς N 304.
 παντοῖος E 468, V 614. etc.
 παντόπτης A 974.
 πάντως P 273. et a.
 πάν γε, utcumque, A 769.
 πάννυ κάμπαν Pac. 121. πάννυ σφόδρα P 25.
 πανότατον Ach. 1104.
 πανώλεθος A 1144, L 972.
 παπαι P 220, L 215.
 παπαϊδὲ dolentis L 857.
 παπαπακαί Th. 1121.
 παπάζειν V 587.
 παπαῖ etc. N 384. sequ.
 πάππας Pac. 120, Eccl. 645.
 παππίας Pac. 128, V 296.
 παππίδιον E 1103, V 624.
 πάππος V 1004. πάππος, avis, A 719.
 παππῶς A 1347, vide v. ἔρανος.
 πάρ dor. L 1211, 1215.
 παρὰ et περί confusa R 968, 1008.
 παρ' ἐλπίδας Pac. 744. παρ' ἐπὶ, per me, A 799. πάρα, πάρασι. Ach. 129. πάρεσιν, Ach. 1021.
 παρὰ ταῦτα, praeter haec, N 677.
 παρὰ τι, praeter al., Pac. 110.
 παρὰ τισι, invite aliquo, N 962.
 παραβαλύνειν f. L 235. παραβαλύνειν κύλην V 1465. νόμον Eccl. 1046. παραβαλύνειν, parabasis Comicorum Pac. 698 (ann.), 9. Ach. 594, E 471.
 παραβάλλειν, comparare, Th. 761. τοὺς γομφίους Pac. 34. τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τι E 173. cf. N 356.
 παραβάλλεσθαι τὴν ἀκρότην E 708. cf. R 263.

παραβλέπειν V 482, R 387.
 παραβροθεῖν E 257.
 παράβολος V 192.
 παραγράφειν V 99. ἐν τῇ στήλῃ
 L 483.
 παράδειγμα ὁ βρεῖως Th. 636.
 παραδιακονεῖν A 791.
 παραδιδόναι, *cedere*, A 1513, 1523.
 τιμας A 517.
 παραδύναι Eccl. 55.
 παραινεῖν Pac. 253. et s.
 παραιτεῖσθαι V 1211.
 παρακαθῆσθαι in theatro Pac. 46.
 παρακαλεῖν V 215, 218.
 παρακαττύνειν P 658.
 παρακλιεῖσθαι V 518.
 παρακλητίζειν Pac. 835.
 παρακινδυνεύειν Ach. 610, R 99.
 paraclausithyron Eccl. 956.
 παρακλίνειν Pac. 157. παρακλίνειν,
 παροίγειν, Pac. 906.
 παρακολουθεῖν κλησίων Eccl. 725,
 783.
 παρακονᾶν f. R 1052.
 παρακοπος Th. 644.
 παρακόμεναι f. Ach. 481. *frandare*,
 N 619. παρακόμεσθαι E 753,
 799.
 παρακονεῖν R 708.
 παρακύνειν Pac. 907, Ach. 16,
 Eccl. 884.
 παραλέγεσθαι τι, *concombere cum*
al., Eccl. 901.
 παραλείπειν Eccl. 1142. παραλεί-
 πεσθαι ὑπὸ φρονός A 431.
 παραλείφειν Eccl. 405.
 παραληρεῖν R 556, E 493.
 parallelismus atticus adverbiorum N
 943, P 25, 221, 617, R 686, Pac.
 386, 784, V 895.
 Πάραλοι L 58.
 πάραλος, *celox attica*, Ach. 1084.
 παραμυγνύειν V 845.
 παραμυθιδοῦν dor. L 1221.
 παραμυθεῖσθαι V 115.
 παρανοεῖν N 1414.
 παράνοια N 818, N 1410.
 παράνομος P 963, Th. 646.
 παράξενος Ach. 482.
 παραξένιος R 772.
 παρακαίειν P 504, Pac. 90.
 παραπέμπειν τινα ἐφ' ἑνδεκα καί-
 παις E 508.
 παραπεκλήγμενος, *furens*, L 764.
 παραπλήξ P 242.
 παραπολλύνει V 1187.
 παραπολύ P 441.

παράπρισμα R 833.
 παραπτέσθαι Th. 958.
 παραρτίπτειν τί τι, V 59.
 παράρτυθος ποδὶ Th. 120.
 παράστημος A 482.
 παρασκευή νιπών Ach. 190.
 παραστορεῖν f. E 447.
 παραστέρειν E 489.
 παρασχεθεῖν E 307.
 παρατάττειν V 1082.
 παρατέρπειν L 132.
 παρατιθέναι βοῦς Ach. 85.
 παρατίλλειν E 354.
 παρατρέγειν τινα E 1241.
 παρατρέγειν Pac. 403.
 παρῆταιν V 806, 954.
 τὸ παραυτίνα V 802.
 παραφαίνειν Eccl. 94.
 παραφορεῖν A 792, E 1103.
 παραφορεῖν Eccl. 251. et s.
 παραχαλᾶν E 406.
 παραχορδίζειν Eccl. 295.
 παραχορῆμα P 778, V 1013, A 592.
 παραχωρεῖν Eccl. 633.
 παραχώρα post Th. 646.
 παρδακός Pac. 1066.
 παρδαλή A 1155.
 πάρδαλις N 341.
 πάρεδρος Διδός A 1613.
 παρείας, *serpens*, P 685.
 παρεῖναι ἐν λόγῳ Ach. 477. παρεῖ-
 ναι, *licere*, A 690. παρεῖναι τι,
dicti convivae A 131. *παρεσσι*,
convenit, *opus est*, L 375.
 παρελαύνειν V 1015, A 1039.
 παρεμβάλλειν V 466.
 παρεξυλεῖν f. Ach. 641.
 παρεκπύζειν Eccl. 397.
 παρέρχεσθαι τι f. V 608.
 παρυσθίειν τινας E 942.
 παρυσιδεῖν L 156.
 παρῆχειν, *copiam sui facere*, L 162.
 παρῆχειν λόγον τι, Pac. 148. παρ-
 ῆχειν, *os praeberere*, L 337. *per-*
mittere, N 416, V 915. (παρῆχ'
ἐκποδῶν.) παρῆχειν πρᾶγματα,
φροντίδα, τι, A 859, E 564.
 παρῆχειν τὰ ἐμπόρια ἀνεφάρμενα
 A 1409. τὴν κεφαλὴν Ach. 453.
 cf. *ibid.* 457.
 παρδινεῖα A 848.
 παρδίνιος A 1010.
 παρδίνιος f. N 515. παρδῖνοι *di-*
ctae naves nondum adhibitaes ad
usum E 1190.
 παρίεναι f. N 1038. παρίεναι, *omit-*

- tere, negligere, E 193. permittere, V 726. τοῦ ποδός E 408, 412.
- παρίστασθαι, vox forensis, V 1337. τὸ παρεστὸς (πρὸς τὸ παρ.) E 520. τὸ χρώμα τὸ παρεστηνός E 371.
- Parmeno, servus, Eccl. 868.
- Παρνασία πέτρα N 583.
- Parnasus m. R 997.
- Parnes m. N 317.
- Παρνήσιος Ach. 321.
- παρόνοκες, genus cicadarum, Ach. 150, 152, V 1264, A 186.
- παροιγνόναι Pac. 30.
- παροινεῖν Eccl. 143.
- παροινηκέναι V 1253.
- παροίνιος Ach. 920.
- paronomasia P 449, Ach. 539.
- παρορῶν τί τινα A 430.
- Paros ins. V 1148.
- παρουσία κακῶν Th. 987.
- παροχος γάμων A 1602.
- παροφανεῖν Eccl. 227.
- παρόρση δημοκρατικὴ R 905.
- παρσίνε dor. L 1180, 1185.
- παρταμοῦσα dor. L 116.
- participium verbi substant. cum alio participio conjunctum, quod raro fit, R 674. participia plura unius generis ad idem nomen relata ἀσυνδέτως P 69. participia pro substantivis P 793, R 1.
- παρφαίνε L 183.
- πᾶσθαι, πέπεται A 869.
- πᾶς ἀνὴρ Ach. 42, V 772. πᾶς τις Pac. 731. ἢ πᾶσα ἀφίλεια Th. 183. τὸ πᾶν p. πάντως A 396.
- πᾶν κακὸν εἶναι τινα Th. 745.
- πάση μηχανῇ L 285. πάση τέχνῃ E 546. πάντ' ἀγαθὰ πρᾶτται A 1575. πάντα ἔχειν A 1249.
- πάντα ἀγαθὰ P 1117. τὰ πάντα λαμβάνειν A 1561. πάσαις τέχναις Th. 270.
- πάσασθαι Pac. 1192.
- Pasias N 21, 22. etc.
- πασπᾶλη f. V 91.
- πάσσαξ Ach. 718.
- πάσχειν ἀγαθόν τι εἰς τι E 187.
- πάσχειν γλυκεία Pac. 562. πάσχειν dictum πλεοναστικῶς (τί παθεῖν) N 334. πάσχειν θανάτου Pac. 660. μέγα τι ἐπὶ τι V 1402. πάσχειν τι, al. forte facere, E 828. cf. N 234, 641, 699.
- πάσχειν τι dicti illi, quibus al. usu venit, V 1405. cf. P 547.
- πάσχειν τι τὸ δέγμα Pac. 710. πάσχειν τιὰ τινος, aliquod beneficium accipere ab aliquo, E 816.
- πάταγος Ach. 503. L 311.
- πατάξ. v. εὐράξ π.
- πατάσσειν R 54. et s. f. E 1032.
- πατεῖν Pac. 320, Ach. 219. f. V 368, E 69. Αἰώπων A 446.
- πατερίζειν V 621.
- πατήρ dictus deus N 271, 277. πατὴρ κτίστος Ἀλφειῶς A 855.
- πατρός τινος εἶναι Pac. 640. of πατρός N 937, E 521.
- πάτρα Ach. 147.
- πατραλολός R 267, 726, N 886.
- πατρίδιον V 952.
- πατρικός φίλος A 142.
- πάτριος. κατὰ τὰ πάτρια Ach. 938.
- πάτριον, mos patrius, Eccl. 778.
- Patrocles P 84.
- Patroclides A 743.
- Patroclus ap. Aeschylum R 981.
- δ πατρός τινος A 1412. of πατρός θείου V 379. πατρία χοήματα A 1538. τὰ πατρία Th. 777.
- πάτταλος E 355. f. Eccl. 1017. et saepe alias.
- πάττειν Pac. 996. et s. ῥόδοις f. N 1276.
- παύειν τιὰ Pac. 851. cum infin. Ach. 599. παύειν cum participio A 820, P 821. παύειν p. παύεσθαι Pac. 960. παύς pro imperat. modii R 262. παύ' ἐς Κόραν Ach. 811. παύεσθαι cum partic. Eccl. 793.
- παύλα κακῶν L 721.
- pauplopostfut. A 800, P 1023, 1196.
- paupertas furax P 561.
- παύρος Pac. 723.
- Pausan. emend. N 496.
- πανσάλπρος R 1247.
- Pauson, pictor, P 598, Ach. 803, Th. 906.
- Paphlagones E 2. cf. E 44. seqq.
- Παφλαγῶν E 1148.
- παφλάζειν E 856. f. Pac. 314.
- πάφλασμα f. A 1148.
- Paphos L 766.
- παχένημος P 556.
- παχόνειν Ach. 746.
- παχός Pac. 1083. παχός ἀνὴρ f. V 290. cf. E 1035. παχός, bebes, N 815. παχὺ πρᾶγμα L 23, 24.

πεδάριος A 1103.
 πίδαη παγία V 424.
 πιδίλον A 899.
 πιδίον f. L 88.
 πίδον Διδός A 1617.
 πεζή μάχη E 523.
 πεζομαχίαν V 654.
 παιδαρχεῖν τοῖς νόμοις Eccl. 762.
 παίδουμαι, πιστεύω, P 31.
 Παιδῶ L 203.
 παιδῶ N 1335.
 παινήν P 296.
 πείρα Th. 724.
 Περαιεὺς media correpta Pac. 145.
 annot.
 περῶν P 150. f. E 479. περιᾶσθαι,
 περιαιεῖσθαι dor. Ach. 698.
 πειστεῖν Eccl. 1019.
 πίκνιν N 1298.
 πεκτεῖν A 675. f. L 639.
 pecunia in ore condita V 761, A
 478, 818. seqq.
 πελάγιος R 1360.
 πελάθειν Th. 58.
 πέλανος P 656.
 πελαργιδεὺς A 1253.
 πελαργινός A 816. τὸ πελαργινόν
 A 785.
 πελαργός A 1049.
 πέλεθος Ach. 1091. πέλεθος et σπέ-
 λεθος confusa Eccl. 595. annot.
 πελενῶν A post 819.
 πελενῶν A 1067.
 πελενῶς A 1065.
 πελενίος A post 819.
 πέλεκυς Th. 527.
 Pellene A 1316, L 929.
 Peloponnesii L 33, 40, Ach. 585, 8.
 πελώριος A 315.
 πέλην L 527.
 πέμπειν, pompam ducere, R 977.
 πέμπειν πομπήν τινι Ach. 234.
 πεμπταῖος A 449.
 πέμπτη N 1086.
 πέπεσθαι E 1161.
 Πενέστης, πενέστης, V 1226. et
 seqq.
 πένης λέως E 224.
 πενθεῖν, πενθεῖν τι, N 601, E 9.
 πενία et σπανία confundi visa P
 530.
 πενιχρός P 972.
 πεντακοσιοστή Eccl. 1004.
 πεντασύριγγος E 965.
 πεντατάλαντος δίκη N 734, 750.
 πεντέτης Ach. 188.

πεντάβολος, vel πεντάβολον, E
 744.
 πέος Pac. 805. seqq., etc.
 πεπαίνειν Pac. 1079. f. V 615.
 πέποιρος f. Eccl. 894.
 ὁ πέπλος dictus κατ' ἐξοχήν A 780,
 E 522. (ἄξιον τοῦ πέπλου).
 πέπλωμα Ach. 392.
 πέπτειν P 1122, Pac. 804.
 πέπων Pac. 1080. f. E 260.
 πέρα, amplius, A 398, 1151.
 περαίνειν; docere, P 559, 648. per-
 ficere, proferre, Eccl. 578.
 περαίνεω A 1385.
 περῶν A 1101.
 περαντινός E 1266.
 πέρδεσθαι Pac. 835. etc. superbien-
 tium divitiis P 176.
 πέρδιε A 293.
 Pergasse, pagus att., E 308.
 περί πάντα E 375. περί ποτοῦ
 γούν ἐστὶ σοί: E 87.
 περιάγειν V 956. τὴν κεφαλὴν Pac.
 646.
 περιαιεῖν τι E 287.
 περιαιεῖται E 847.
 περὶ αἶλα Th. 1009.
 περιαιουγός τοῖς ναοῖς Ach. 805.
 περιαιπύχειν τί τινα E 833.
 περιάπτειν f. P 586, Ach. 605.
 περιαρμόζειν Eccl. 276.
 περιβαίνειν τινι τε, equitare in ali-
 quo, L 912.
 περιβάλλειν τινι τε V 1118.
 περιβαρίς L 45. seqq.
 περιγίγνεται P 550.
 περιγράφειν Pac. 814.
 περιδεῖν Eccl. 127. περιδεῖσθαι τι
 Eccl. 100, 118. absolute Eccl.
 121. στέφανον Eccl. 122.
 περιδέξιος N 923.
 περιδιδόναι τινι περί τινος Ach.
 727. cf. 1045. περιδίδουσθαι τινι
 τινος N 623. περί τινος E 737.
 περιεῖλω R 1006.
 περιεῖναι τινι Eccl. 1031.
 περιεργεῖν L 749.
 περιελαύνειν τινι f. E 827.
 περιεργάζεσθαι τι Eccl. 220.
 περιέρχεται E 495.
 περιζωννύειν A 1058, Pac. 661.
 περιθύνει E 65.
 περιθύνειν τινα πάσχοντά τι Ach. 167,
 Eccl. 368, Pac. 10.
 περικαλλής Th. 281.
 περικαλυπτεῖν N 703.
 περικαταγνύναι L 332.

- Pericles E 283, N 213, N 832. Pericles Olympius Ach. 494. cf. annot. ad R 142.
 Periclidias Laced. L 1064.
 περιουκνύζειν E 643.
 περιουρμα E 353.
 περιουρμάτιον E 716.
 περιουρμος Pac. 919.
 περιουυλοῦν A 337.
 περιουλίω Pac. 7.
 περιουμάζειν V 990.
 περιουσιῖν V 578.
 περιουλαίειν Eccl. 231.
 περιλαμβάνειν, capere, Eccl. 881, P 930.
 περιλείπειν Eccl. 1136.
 περιλείχειν P 731.
 περιλέγεις N 312.
 περιμάχῃτος πόλις (Athenae) Th. 299. περιμ. τινα A 1300.
 περιμένειν Ach. 770, Eccl. 788, V 940.
 περιπέριλος A 1100.
 περινοστέειν P 121, 490, Pac. 726.
 περιόδος γῆς N 206.
 περιουσιῖν τινα E 793.
 περιόπτεισθαι τινα Ach. 55, L 952.
 περιόρῃν τινα V 428.
 περιουσία N 50.
 περίπατος, sermo, R 895, 906.
 περιπέπτειν V 637.
 περιπεταστόν Ach. 1119.
 περιπέτεσθαι A 166.
 περιπέττειν P 159.
 περιπίπτειν Th. 270.
 περιπλεῖν V 890. f. R 500.
 περίπολοι in Attica A 1087.
 περιπόνητος Ach. 801.
 περιπίπτειν f. Ach. 471.
 περιπτενχαί. cf. v. δόμων.
 περιφράνειν βωμοῦς L 1056.
 περίσεμνος V 582.
 περισοβεῖν A 1320.
 περισσοφίεσθαι τινα A 1526.
 περιστραῖ A 298, 995.
 περιστεφανοῦν f. P 732.
 περιστράχος Eccl. 128.
 περιτεγχίζειν A 526.
 περιτίλλεσθαι A 657.
 περιτοξεύειν Ach. 667.
 περιτραγεῖν, περιτρώγειν, f. Ach. 244, V 574.
 περίτριμμα δικῶν N 441.
 περιυνβρίχειν V 1272.
 περιφανής L 705. περιφανέστατος E 206. περιφανῶς A 1191, P 944.
 περιφλόιον N 390.
 αἱ περιφοραὶ τῆς εὐλήνης N 172.
 περιφρονεῖν N 225.
 περιφροῖν N 151.
 περιφρόσητος L 307.
 περιχαρής Pac. 309, V 1418.
 περιχαρεῖν A 883.
 περιψῆν E 1849, P 725.
 πέρνασθαι E 176.
 Persae L 1178. Persarum gula Ach. 85. mores infames Pac. 290.
 Περσίφασα Th. 286.
 persica, ut putant, Ach. 100.
 περσινός ὄρεσις A 668. περσικὴ Eccl. 318, Th. 692, N 151. περσικὸν Th. 1105. τὰ περσικά L 229.
 περσις V 1096.
 persona dicta pro loco, in quo versatur, P 32. personarum nomina confusa, vel neglecta, E 146, 373, 410. seqq., 1092, R 353, 1352, P 106, 1038, Pac. 2. seqq., A 1126, N 800, Eccl. 437. seqq.
 πέρσει Ach. 348, V 1009.
 perfectum loco praesentis N 291, 313. (cf. Th. 755., nota.)
 πετανόνται (πεταμέντος) N 337.
 πετεινός A 1289.
 πέτεσθαι γῆν καὶ θάλατταν A 118.
 πέτεσθαι f. A 168, 170. ἐφ' ἑταρον f. Eccl. 896. περί τι f. V 93.
 πέτρα A 20.
 πετραδής Th. 943.
 πέττειν Eccl. 224.
 πέττοι Eccl. 984. sequ.
 πέτση E 1198, N 584.
 Πηγάσιον πετρὸν Pac. 76.
 Pegasus Pac. 135, 154.
 πηγνύειν Ach. 139, V 426.
 πηδάλιον E 504. f. Pac. 142.
 πηδᾶν V 227. πηδᾶν dicta καρδία N 1331. ἐπὶ τι f. N 681.
 πηκτὰ δωμάτων Ach. 445.
 πηκτὴ A 503.
 πηκτις Ach. 826, Th. 1149.
 Pelens N 1026 (ejus ensis), 1030.
 πηλίκος L 23.
 πηλός, lutum (Mörtel), A 792. et s.
 πηλοφορεῖν A 1052.
 πημαίνεσθαι τινα Ach. 795.
 Penelope Th. 514, 517.
 πηνέλοψ A 294.
 πηνίκα R 607, A 1383. πηνίκα ἄντα A 1399.
 πῆσιμα R 1243.
 πῆρα P 297.
 πηρίδιον N 898.

- πήγης ἰσῶν R 752.
 πῖβειν R 3, 30, Pac. 956. τὴν θύ-
 ραν V 152.
 πῖναι; aliquid ad bibendum, potus,
 Eccl. 307.
 πῖθαινα P 542.
 πῖθαιος dor. Ach. 854.
 πῖθανός Th. 433. πῖθανώτατος E
 578. πῖθανός Th. 267.
 πῖθηματός E 827.
 πῖθνος, conviciū, R 664, Ach.
 120. f. Pac. 988, Ach. 120.
 πῖθος Pac. 580, 667.
 πῖρος A 965. πῖρότατος Pac. 752.
 πῖρην ἑαυτὸν L 541.
 πῖρῖδιον Ach. 404.
 πῖρος L 526.
 πῖροφάναι L 320.
 πῖροφίδον R 777.
 πῖροφῖον V 167. cf. v. προφάφειν.
 πῖροφῖος P 809.
 πῖροφῖος A 14.
 πῖροφ P 992, f. Th. 736.
 Πῖροφῖος ἔπος A 866.
 Pindari fragmenta A 855. seqq., E
 1152. seqq., 1217, N 577. seqq.
 cf. V 304.
 Pindaricum schema: vide v. schema
 boeot.
 πῖρον, large bibere, V 1207. ἐν
 τῷ προφάφει E 497. πῖρον θυ-
 μὸν ὀλίγη V 1042.
 πῖροφῖος V 1451.
 πῖροφ L 270.
 πῖροφῖον A 803.
 πῖροφῖος Pac. 937, Ach. 486.
 πῖροφῖος ἀπὸ τῶν βοῶν f. 1319. πῖ-
 ροφῖος εἰς τι f. N 681. πῖροφῖος f.
 E 502, N 126. πῖροφῖος Ach. 1100.
 Piraeus E 761, 825.
 Pisander Athen. Pac. 385, A 1440,
 L 460.
 Pisias A 720.
 πῖροφῖος ἔπος E 1059.
 πῖροφῖος τινι, fretum esse al. re,
 E 511.
 πῖροφῖος, credibilia, A 402.
 πῖροφῖος τινι V 376, N 923.
 πῖροφ R 350.
 Pittalus, medicus, Ach. 966, V 1381.
 πῖροφ Ach. 190.
 πῖροφῖος f. V 647.
 πῖροφ P 556.
 plagiarum Thessali P 517.
 πῖροφῖος N 319.
 πῖροφῖος L 171. cf. 925.
- πῖροφῖος R 753.
 πῖροφῖος P 191, Pac. 804, 1255.
 πῖροφῖος Pac. 351, Th. 873.
 πῖροφῖος V 841.
 πῖροφῖος A 3.
 πῖροφῖος A 647.
 πῖροφῖος R 1299, Pac. 1159.
 Plataneenses cives attici R 650.
 πῖροφῖος E 490, N 976.
 πῖροφῖος R 1036.
 πῖροφῖος Th. 728. seqq.
 πῖροφῖος Ach. 132.
 πῖροφῖος Pac. 288, A 1089.
 πῖροφῖος Ach. 516.
 πῖροφῖος N 852, Pac. 4.
 πῖροφῖος f. E 773.
 πῖροφῖος, πῖροφῖος, Ach. 1056.
 plebiscitorum formula Eccl. 1012.
 πῖροφῖος p. πῖροφῖος R 18, 90, 91, et s.
 πῖροφῖος ἐπὶ ὀλίγη Pac. 668.
 πῖροφῖος, magis, E 657. vide v. εἰ-
 δέναι πῖροφῖος ἢ βελτίονος
 Ach. 1008. οἱ πῖροφῖος, mortui,
 Eccl. 1070. πῖροφῖος V 631, N
 1056.
 πῖροφῖος, valde, V 1037. τὰ πῖροφῖος
 P 500.
 πῖροφῖος L 734. σῖροφῖος Th. 371.
 πῖροφῖος Ach. 419. cf. Pac. 506.
 πῖροφῖος L 152.
 πῖροφῖος κακοῦ A 1586.
 πῖροφῖος εἶναι τινι Eccl. 1089. πῖροφῖος
 πῖροφῖος N 1237. τί πῖροφῖος πῖροφῖος
 τινι; P 527.
 pleonasmus P 862, Pac. 886, 784,
 797, A 447, 745, 749, 763, Eccl.
 1128. cf. v. εἶναι.
 πῖροφῖος Pac. 630, Ach. 509, E 281.
 πῖροφῖος L 342. sedes doloris, R
 439.
 πῖροφῖος βαρυντάτη boni pancratiastae
 V 1152. πῖροφῖος dolli P 542.
 πῖροφῖος Eccl. 416.
 πῖροφῖος L 384.
 πῖροφῖος Pac. 667. f. Ach. 854, E 1032,
 N 1309.
 πῖροφῖος λαμβάνειν Pac. 473.
 πῖροφῖος appellatus Chorus V 267.
 πῖροφῖος ἐπὶ N 828. τὸ πῖροφῖος,
 plebs, concio, P 566, Ach. 290.
 πῖροφῖος Eccl. 960.
 πῖροφῖος A 718.
 πῖροφῖος particularis constructio P 532.
 πῖροφῖος γ' ὅτι Pac. 639. πῖροφῖος τι-
 νος Ach. 152.
 πῖροφῖος Eccl. 15. πῖροφῖος δῆμος
 Eccl. 95.

- κληροῦν. κληρονομίης τῆς ἐκκλη-
 σίας Eccl. 89. sequ.
 κλήρωμα V 629.
 οἱ κληροί, οἱ κληροί, L 444,
 Eccl. 16.
 κλησιόχωρος V 384.
 κλήττειν Pac. 580. κλήττεισθαι ἰ-
 δῶ Ach. 1134. ξυμφορᾷ Th. 178.
 cf. R 988.
 κληθένειν R 753, N 1081.
 κλίνθος R 582, 526.
 κλινθοφορεῖν A 1049, 1059.
 κλινθοφόρος αἰγύπτιος A 1044.
 κλοῖον A 1108.
 κλουθυγεία A 688, E 1007, V 646.
 plumbata, plumbel nummi, N 888.
 annot.
 pluralis et dualis promiscue usur-
 pati N 1440. sequ. pluralis ver-
 balium et neutrorum p. singulari
 P 1081. pluralis usurpatus pro-
 pter dignitatem P 958.
 κλος A 570.
 κλουσίως προβαίνειν V 1127. •
 κλουτεῖν P 384.
 Pluto δῆμιος significari visus L
 1198. Πλούτων dictus pro Πλού-
 τῳ P 722. Plutonia galea Ach.
 857.
 Plutus ignavus P 203.
 κλύειν P 1164. f. Ach. 351.
 κλυτός f. P 1067.
 κλωτήρ, nauta, vector, Eccl. 1084.
 κνωῖν Pac. 508, 837. κνωῖν Ἀλ-
 φειδόν A 1081. κνωίως καὶ συ-
 κοφαντίως E 409. κνωσοῦμαι
 R 1158.
 κνωῦμα f. R 943, E 413.
 κνωυρόνων κνώος R 782.
 κνώγειν, κνώγεσθαι, f. V 496, N
 999.
 κνωγίος A 926, N 96.
 κνωγητός R 122.
 κνώγιος A 685.
 κνωή Th. 43. f. A 1293.
 κνωίη A 1292.
 Pnyx Pac. 644, Ach. 20, V 31, dicta
 f. Th. 625. Πυνός an Πυνός,
 E 1025.
 ποδαγοῦν P 555.
 ποδαπός A 1106. et s. •
 ποθεινός Ach. 833, A 657.
 πόθεν; negantis R 1377, P 331.
 Πόθος A 1220.
 ποῖ, quousque, L 496. ποῖ γῆς P
 581.
 ποία μηδινή E 558.
 ποιεῖν διναῖ N 565. ποιεῖν εἰς τι-
 να N 542. ποιεῖν ἐκκλησίαν τινα:
 vide v. ἐκκλ. π. τ. ποιεῖν, fingere,
 N 1019. ποιεῖν, instituire, Eccl.
 594. ποιεῖν ναῦς E 1239. ποιεῖν,
 non ποιεῖν, P 572, 579, Ach. 980.
 ποιεῖν, poetari, Pac. 774, 1012,
 Ach. 376. seqq., A 875. τραγυ-
 δίαν Ach. 366. Σατόρους, Φαί-
 δραν, etc. Th. 152, 156, 514. τὶ
 δ' Ζεὺς ποιεῖ; A 1386. ποιεῖν
 ὄδω, δεινόν, V 261, 263. ποιεῖν
 χρηστὰ περὶ τι E 758. usus qui-
 dam participii ποιῶν P 859, Pac.
 271. cf. 285. (ποιήσαντες.) ποιεῖ-
 σθαι ταχὺ E 597. ποιεῖσθαι τινα
 κολίτην Ach. 145.
 ποιή dor. L 1223.
 ποιήσις Th. 38.
 ποιητός, ποιητέον, ποιητέα, Pac.
 852, L 470, Eccl. 1078.
 poetae scenici ipsi id facere dicti,
 quod facere fingunt personas fa-
 bularum R 990.
 poetae vet. epici fragm. Pac. 1181.
 ποιηλός, ποιηλώς, A 694, E 425.
 ποιηλώς καὶ σαφώς E 196.
 ποίος. τὸ ποῖον Eccl. 646. ποία
 Pac. 1142, A 1124. ὁ ποῖος N
 1182. cf. v. πῶς.
 πόκα dor. L 105.
 ποκάς Th. 534.
 πόκος A 675, L 538.
 ποιεῖσθαι A 182.
 πολεμαρχος V 1007.
 πολεμεῖν Pac. 704.
 πολεμητέον L 466.
 ἡ πολεμία V 1122.
 πολεμίζειν f. Th. 765.
 τὰ πολεμικά Pac. 638.
 πολεμιστήριος Pac. 235, Ach. 536.
 τὰ πολεμιστήρια, genus ludi, N 28.
 πολεμολαμαχατικός Ach. 1010.
 Πόλεμος Pac. 205, Ach. 918.
 πόλεμος f. V 835. πόλεμος δ'
 ἄνδρεςσι (γυναῖ) μελήσει
 L 490, 505.
 πολὶν πύλαγος A 340. πολὶαὶ κο-
 ρῶναι A 892. αἱ πολὶαὶ E 848.
 κήπον πολιώτερος V 1025.
 πολιάς A 781.
 πολιοῦχος A 780, L 822. πολιοῦ-
 χος Ἀθάνα, Παλλάς, E 537, N 582.
 πολιορεῖν V 654.
 πόλις, ἀρχόπολις, E 1009, L 245.
 ἡ πόλις, ὁ δῆμος, Ach. 467,
 479 sequ., Pac. 630, 668.

- πόλις A 527, 1445.
 πολιτεία, administratio reip., E 219.
 πολιτεύειν, πολιτεύεσθαι, E 1253, L 537.
 πολιτὴς δῆμος Eccl. 572.
 πόλλας, fortasse, Eccl. 791.)
 πολλαχού V 1061.
 πολλοδακτύς Pac. 243.
 πολλοστός χρόνος Pac. 537.
 Pollux tentatus Eccl. 128.
 πόλις dictus ἀπὸ τοῦ πολεῖσθαι A 180, 183, 185.
 πολυάνωρ A 1214.
 πολύδακτος A 214.
 πολυδάκρυτος Th. 978.
 πολυήρατος N 297.
 πολύδωρος E 984.
 πολυκόλυμβα μέλη ranarum R 243.
 πολυμοθής V 1134.
 πολύμητις Ὀδυσσεὺς V 344.
 Πολυμνηστία E 1175.
 πολύπειρος L 1035.
 πολύπλοκος Th. 405, 432.
 πολυπενώτατος Th. 964.
 πολέκορος et πολέποκος confusa A 877.
 πολυποτία Th. 1087.
 πολυπραγμονεῖν P 909. (cui τὴν οἰκιοπραγίαν opponit Plato de Rep. 4, 434.)
 πολυπραγμοσύνη ejus, qui alteri molestus est, Ach. 788.
 πολυπράγμων, multis in rebus versatus, A 446.
 πολὺς, densus L 742. frequens, Ach. 850, E 124. πολὺς f. E 706. πολλοῦ, valde, E 768. cf. N 890. vide v. δαίν. πολλοῦ χρόνου P 98. πολὺ cum superlat. V 1238, Eccl. 111. πολὺ μᾶλλον, πολλῷ μᾶλλον, P 863, Pac. 845. πολὺ μὲν οὐκ P 408. πολὺ νικῆσαι Ach. 616.] πολὺ πολὺ cum comparativo Ach. 391. οἱ πολλοὶ N 866. οἱ πολλοὶ τοῦβολοῦ E 873. πόλλ' ἀγαθὰ, πολλὰ κακὰ, Eccl. 434. sequi. πολλὰ καγαθὰ Eccl. 452, V 1257. πόλλ' ἐπὶ κολλεῖς V 1011, E 383. κολλὰ p. κολλάς, P 253. κολλὰ καὶ κακὰ E 1164. κολλὰ καὶ παντοῖα Th. 359. κολλὰ κολλάς Th. 286, Eccl. 1102. κολλὰ πρᾶττειν R 228, 702, Pac. 980. κολλὰ, valde, V 647, 654, Ach. 653.
 κολλῶν δῆμος Pac. 849. vide v. λόγος.
 κολυτίματος dor. Ach. 714.
 κολυτίματος N 269, R 804, Pac. 903, 942.
 κολυτλήμων Pac. 236.
 κολύμνος E 1216.
 κολυφάγος A 980.
 κολυφόρος f. P 849.
 κολύωνμος Th. 301.
 κολυωφελὲς Th. 293. — 294.
 pompa bacchica Ach. 227. seqq. Eleusiniotum die 6. R 378.
 κομφολυγοσάφισμα R 245.
 κονεῖν κόνους N 1012. κονεῖσθαι, satagere, Pac. 880.
 κονηρία τῶν κοράκων Th. 826.
 κόνηρος P 265, 438, Ach. 686, R 805, Pac. 263, 377, 1219.
 κονηρός, ἀσθενής, P 220. κονηρός, malus, nequam, P 127. κονηρός, καὶ ἐκ κονηρῶν, R 684.
 κονηρός, melastus, periculosus, V 243. κόνηρ κονηρός (studiet schlecht) V 454, L 325. κονηρόν, malum, N 1019. κονηρότατον p. κάκιστα Pac. 1000.
 κόνητος A 249. κόνητος Ποσειδῶν Th. 303.
 ὁ κοντομέδων ἀναξ V 1467.
 Ποστοποσίδων P 1046.
 Pontus V 669.
 κόπανα P 655.
 κοκκύζειν P 727, V 601.
 κόρδαλις L 943.
 κορδῇ N 388.
 κορεία νέκυς Th. 993.
 κορθεῖν f. Ach. 164.
 κορδυμὲς Eccl. 1083.
 κορῖζειν, excogitare, suppeditare, Eccl. 825. κορῖζειν τριβὰς Ach. 355.
 κόριμος R 1350, Pac. 955. κόριμον ἔργον Th. 785.
 porcus immolatus ab iis, qui initiari vellent, Pac. 867, Ach. 702.
 porci Cereri et Baccho immolati R 327. porci mystici Ach. 702, 720.
 κορνείον V 1240, R 113.
 κόρη Pac. 165, Ach. 488, 491. etc.
 κορνίδιον N 965.
 κορνοβοσκίη Pac. 788.
 κόρος, κόροι, R 1387, E 300. κόρος Ἑλλας ἱσθός V 304. κόρος ὁδοῦ Pac. 124. κόρους κορῖζειν 705.

- πορκαλίζειν L 106.
 πόρκαξ E 789, 798, 1260.
 porris et allis se ferientes pueri per
 jocum R 583.
 πόρρω ἦκειν f. Ach. 611.
 πόρρω τέχνης V 192.
 ad portas urbium expositas merces
 nullius pretii E 1184.
 portus Athenarum E 165.
 πορφύρεος A 300.
 Porphyron gigas A 527, 1157.
 πορφύρεων A 668.
 Ποσειδῶν ἀσπαλείος f. Ach. 642.
 (πόσειτος) ποσειτή Th. 704.
 πόσθη N 982.
 πόσθιον Th. 253.
 πόσθων Pac. 1211.
 πόσις Th. 859.
 positio debilis P 98.
 πόσων χρόνων Ach. 83. πᾶς ἄντα
 Pac. 668.
 ποτάμιος A 1051.
 ποτῆσθαι Pac. 769, A 250. f. N
 313. τὰς φρένας A 1340.
 πότμος N 617, 621. et s.
 ποτίζετε dor. Ach. 688.
 ποτήριον E 120, 123. sequ.
 πότμος N 57. ποτίσματος Th. 693.
 ποτι L 82.
 Potidaea E 410.
 ποτίσμιμα Eccl. 1165. sed vide
 Emendanda.
 πότνια Pac. 432, 498, 900.
 Πότνια, Ceres et Proserpina, Th.
 1081.
 ποτόδδαι dor. h 206.
 ποτόν E 87.
 πότος N 1036.
 ποττά, ποττό, ποττάς, dor. L 1172.
 1181, Ach. 687, 706, 738.
 puerorum δουλείας V 556.
 πολυγαρίδα dor. L 1024.
 ποδός, ὀρθμός, R 1249.
 πράγμα, accusatio in foro, N 461.
 ausum, Ach. 459. πράγμα dicta
 persona Eccl. 440. πράγμα f.
 Pac. 244, 345, 349, Ach. 252.
 πράγμα οὐδὲν R 1151. πράγμα
 perperam adscriptum N 796. πρά-
 γματι et ταράγματι confusa, ut
 videtur, Pac. 388. πράγματα.
 ἐν ᾧπτε ἔστι πάντα μοι τὰ πρά-
 γματα Ach. 440. πράγματα, mo-
 lastiae, P 647. πράγματι ἔχειν
 A 951. παρίχειν P 20.
 πραγματούσθαι N 511.
 πραγμάτων N 197, 972.
 πραγματοδίωξ A 1319.
 πράγος A 112.
 praegnans verbum quod solemus di-
 cere N 791.
 praepositio juncta pronomini eneli-
 tico Th. 179. praepositiones
 cum pronominiibus enelit. R 524.
 praesens p. futuro A 572, 576, R
 197, 579, N 1062.
 πρακτικώτερον E 91.
 Pramnium viaum E 107.
 πρῶτος Pac. 866, 923.
 Prasiae, urbs laconica, Pac. 242.
 πράσον R 582.
 πράστος dor. Ach. 698.
 πράττειν absolute dictum N 413.
 πράττειν κακῶς Pac. 572. κατὰ
 νότον Pac. 726. μισθόν N 206.
 χρηστός τι P 837. πράττεσθαι
 ἀργύριον R 523. τόπον. vide v.
 τ. κρ. πείραται τὸ θίεφατον
 E 1136. πεπράξεται A 800.
 πρέμνον L 262. πράγματος A 315.
 πρέπειν Ach. 914.
 Prepis Ach. 796.
 πρεπόντως A 537.
 πρεπτός L 1207.
 πρέβριχα Ach. 830, L 86.
 πρεβρύειν, πρεβρύεσθαι, L 1151,
 Ach. 133.
 πρέβρις f. R 18. πρεβρύτης, πρε-
 βύτατος, V 1334, A 453.
 πρεσβυτικοί θεοί P 1046.
 πρηγορέων A 1023, E 354.
 πρημαίνειν N 330.
 πρηστήρ L 907.
 Priamus histrio, qui Priamum agit,
 A 487.
 πρίην V 663.
 Prinides Ach. 577.
 πρινίδιον A 587.
 πρίνιος Ach. 631. f. Ach. 180.
 πρίνιον ἡθος V 844.
 πρίνος R 812.
 πρινώδης θυμός V 374.
 οἱ πρὸ τοῦ E 530. πρὸ χειρόνων
 E 394.
 προαγορεύειν L 1135.
 προαγωγέειν N 948.
 προαγωγός R 1019, Th. 321. f. V.
 993.
 προαναβάλλεσθαι Pac. 1178.
 προβαίνειν παρὶ Th. 920. προβαί-
 νειν, vox militaris, Ach. 449. f.
 οἱ προβαίνει τὸ πρᾶγμα τοῦ βου-
 λεύματος Ach. 791.

- προβάλλειν L 920. proponere, N 477, 733. προβάλλεσθαι μὲρον N 941.
 προβάτιον P 918, Pac. 513, V 921.
 πρόβατον f. N 1154, V 32.
 προβατοπάλης E 132, 136.
 πρόβλημα P 754.
 προβιβάζειν A 1450.
 πρόβλημα κακῶν V 598.
 πρόβολος ἑμὸς N 1114.
 προβουλεύεσθαι Eccl. 623, Probuli L 573.
 πρόβουλος τιος L 440.
 προβύειν V 249. sequ.
 πρόγονοι A 517.
 προγραφῶν ἐν πικραλίᾳ A 426.
 προδιδάσκειν P 682, N 464.
 προδιδόναι τινα, relinquere al., E 481, N 512. τὸν χρημὸν L 729.
 τὰ πράγματα E 241. εἰς ἑλπίδας N 1434.
 Prodicus A 658, N 365.
 προδοῖς Th. 364.
 προδορία Ach. 42, E 581, 649. sequ.
 προδικεῖν, edicere, Pac. 364.
 προτέρων A 570.
 προτέρων τί τις N 957. πρόσχε-
 ρεσθαι (βρίσκειν, ὥστε κακῶς) N 1327.
 προτῆκεν f. N 499.
 προτρίπτον Pac. 1121, E 490.
 προτρίβεσθαι τιος Th. 38.
 προτρίματα P 655.
 προτρίμεισθαι Pac. 463.
 προτρίμω Pac. 301, 372.
 προτρίμων V 772, 842, Eccl. 709.
 προτρίται τι f. N 1164.
 προτρίτα Pac. 842.
 proelium navale ad Arginusas insu-
 las R 83. not.
 προτρίτασθαι τιος V 408.
 προτρίτρεσθαι V 104.
 προτρίτρεσθαι τινα τι Ach. 617.
 προτρίταγινώσκουσιν V 885.
 προτρίτρεσθαι βοράν τινα Th. 972.
 προτρίτρεσθαι mortuum A 449. προ-
 τρίτρεσθαι παρὶ σωτηρίας Eccl.
 400.
 Procne A 630.
 πρότροον dor. L 1172.
 προτρίτρεσθαι Eccl. 1014. sequ.
 Προτρίτρεσθαι ridicule dictus Eccl.
 1018.
 προτρίτρεσθαι A 476.
 προτρίτρεσθαι Eccl. 1156.
 προτρίτρεσθαι V 854.
 προτρίτρεσθαι Th. 304, A 1441.
 προμενθάνειν N 935.
 προμείχεσθαι V 923.
 προμελετῶν Eccl. 117, Th. 1107.
 προμηθευῶς A 1396.
 προμνήστρια N 41.
 πρόμος (codd. πρόμος) Th. 50.
 προνοεῖσθαι E 393, N 943.
 πρόνοια. ἐκ πρόνοιας E 788.
 pronomina enclitica familiariter illa-
 ta R ... et p. pronomina refe-
 renda ad verba non posita in su-
 perioribus, P 499.
 Pronomus Eccl. 102.
 προξενεῖν, πρόξενος, f. Th. 543,
 569.
 Proxanides V 318.
 πρόξενος A 946.
 προαίμιον E 1231.
 πρόσκαιροι E 1043.
 προσέμειπεν V 298.
 προσεπληνίζειν Th. 357.
 προσκίπτειν Th. 598.
 πρόσκοπος, πρόσκοπος, P 665, R
 1257.
 προσκύλιον E 1214. τὰ προσκύλια
 L 260.
 προσκύλιος V 842.
 πρόσκοπος R 549.
 πρὸς adverb. P 997, Pac. 19, R 572,
 653, Ach. 656, E 534. πρὸς ἀν-
 δρῶν A 1230. πρὸς βίαν
 R 1379. π. β. πίνειν Ach. 73.
 πρὸς ἑαυτὸν, secum, Eccl. 926.
 πρὸς ἑμμεντὸν R 53. πρὸς ἐσπέ-
 ρα V 1045. πρὸς δαγῆν R 797.
 πρὸς τιος εἶναι P 351, V 362.
 λέγειν V 616. πρὸς τι, propter
 al., Eccl. 964. πρὸς τινα, aive
 πρὸς τι, εἶναι E 202, 206. πρὸς
 τινα φαίνεται V 267. πρὸς τὸν
 αἶθρα N 198. πρὸς τὸν θεόν,
 quod attinet ad deum, P 838. τὰ
 πρὸς ποδῶν V 427. πρὸς πο-
 δῶν κατακτεῖσθαι V 1193. πρὸς
 ταῦτα Pac. 729, Ach. 624. et s.
 πρὸς τοὺς πολέμους, πρ. τοῦ
 συμπολέμου, διακρίσεσθαι Ach. 1064.
 sequ.
 προσάγειν ἑαυτὸν τὸν χοῦ E 113.
 προσάγειν τὸν νοῦν τιος V 666.
 προσάγειν, verbum forense, Pac.
 842. προσάγεσθαι A 141.
 προσάγορεσθαι P 319.
 προσαιτεῖν, mendicare, Ach. 395.
 προσαιφίζειν τινα τι E 831.
 προσαναγκάζειν V 589.
 προσεκολλῶνται N 1205.

- προσαποπέμπειν P 995.
 προσανδρῶν Th. 961. et s.
 προσανυλῶν Eccl. 892.
 προσβάλλειν f. Ach. 982.
 προσβιβᾶν κείθιν, A 404.
 προσβολή Pac. 39.
 προσγελᾶν τινα Pac. 567.
 προσδοκᾶν Ach. 10, L 46.
 προσιδέναι χάριν V 1969.
 προσκινῆναι Eccl. 1158.
 προσεῖναι τι N 570, V 1035.
 προσειπεῖν P 781. et s. τιναί τι vel
 τινί Pac. 498. seqq.
 προσεκτίλλειν A 282.
 προσεξευρίσκειν E 1171.
 προσεπιερκήσαμεν perperam scriptum
 L 1159.
 προσέρειν V 21.
 προσέρπειν V 1450, 1467.
 προσέρχεσθαι πρὸς τινα A 1117.
 προσέτι Ach. 923.
 προσεύχεσθαι τινα Pac. 538.
 προσέχειν ἑαυτῷ Eccl. 295. προσέ-
 χειν τινί P 549. τὸν νοδὸν τινί
 Pac. 908. προσέχεσθαι τινί V
 105.
 προσήκειν P 907. τινί τιος A 894.
 vox ambigua, Pac. 583.
 πρόσθε. ἐς τὸ πρ. K 697.
 προσκίπειν, aggredi A 348. πρ. di-
 ctus φόρος V 626. cf. V 633.
 πρ., procedere, vorziehen, Ach.
 134. πρ. τινί, cinem su nake
 kommen, Ach. 66. προσήκειν 3.
 pers. P 691. τὰ προσιόντα χρη-
 ματα Eccl. 712. προσίσθαι τινα
 V 711.
 προσκινεῖσθαι τιος E 707.
 προσίστασθαι τῷ λόγῳ Ach. 643.
 προσίσχειν P 1092.
 προσκαίειν V 905.
 προσκαλεῖσθαι, verbum juris, V
 1285, A 1321, R 540.
 προσκατατιθέναι τριώβολον N 1184.
 προσκνίσθαι f. V 142. κατάθεις Pac.
 520.
 προσκνέπτεσθαι τινα E 154.
 προσκνέφαλον Ach. 1020, V 645.
 προσκνέειν Pac. 837.
 προσκλήσις V 1006.
 προσκνύπειν τὸν δάκτυλον V 275.
 προσκνύειν V 202.
 προσκνύειν P 766, V 501.
 προσκνύπειν V 586.
 προσλαμβάνειν, προσλαμβάνεσθαι,
 Pac. 9, 18. προσλαμβάνεσθαι τιος
 202, Ach. 1131, 1133.
 προσμανθάνειν V 1167, Th. 20, 24.
 προσμάττειν f. E 761.
 προσνέμεσθαι A 587.
 προσόδιος A 806.
 πρόσδος, pompa, (προσόδιον) N
 302.
 πρόσδοι (ταμνικαί) Pac. 386.
 προσοιστίον Th. 1067.
 προσόμοιος A 646, V 849.
 προσοφείλειν P 732.
 προσοίμην φίλους E 439.
 προσπίπτειν Pac. 820. f. E 328.
 προσποιεῖσθαι εἶναι τι V 1270.
 προσποιεῖσθαι τιος Eccl. 871.
 τινα E 215.
 προσπταίειν P 121.
 προσπτάσθαι Ach. 812.
 προσραίνειν Eccl. 878.
 προσσταλακτορεῖν L 715.
 προσστατίζειν τιος E 310.
 προστάτης, curator, P 916.
 προστάττειν Eccl. 457.
 προστιθέναι αἰτίας: v. αἰ. πρ.
 προστιλῶν f. N 405. cf. R 352.
 προστρέβεσθαι τινα πληγὰς E 5.
 προσφέρειν, adhibere, L 454.
 προσφερῆς τινί Eccl. 67.
 προσφθείρεσθαι Eccl. 249.
 πρόσφορος V 779. τὰ πρόσφορα
 Pac. 950.
 προσφύειν τί τινι N 366.
 πρόσχημα R 866.
 πρόσφα et πρόσφα confusa A 1372.
 πρόσφατον Ἡουγίαν A 1220. τὸ τοῦ
 δήμου πρ. E 370. ποῖσιν τι ἐπί-
 δηλον τοῖς προσάποις E 38.
 προτενθεῖν N 1151.
 προτινέθης N 1149.
 πρότερος, τιμώτερος, R 76. cf. N
 622. ὁ πρότερος (πρόδος), vox
 for., V 957. οἱ πρότεροι N 995,
 A 573. πρότερον, potius, Eccl.
 808.
 προτεράιτερος E 1053.
 προτιμᾶν, φροντίζειν, R 599, Ach.
 27, P 879.
 * * *
 proverbia et similiter dicta.
 αἰρε πληκτερον A 713. ἀπαθέστε-
 ρον καὶ σαφέστερον R 1367.
 ἀμφοῖν ποδοῖν A 35. ἀμφοῖν
 χειροῖν E 771. ἀμφοτέρῃς νενη-
 σμένοι N 1154. ἀπ' αἵλου ἐσ-
 λου καὶ ἀπάγεσθαι R 689.

ἀπ' ὄνου κατακίεσθαι N 1222. ἄπαν γένει' ἄν Th. 496. ἄφ' Ἑστίας ἀρχεσθαι V 815. Batti silphium P 921. βαρδύς, ὥσπερ ὄνος, ein fauler Esel, A 1226. γέννησον καὶ κέρατα A 882. δειλὸν ἐσθ' ὁ πλούτος P 203. διελκύεισιν τινα διὰ δακτυλίου P 1032. δίκαια κἀδικα E 256. Διὸς Κόρινθος Eccl. 828, R 410. δις παιδὲς οἱ γέροντες N 1354. δότα μοι λεκάνην fastidientium N 882. εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυώνος A 892., not. εἰδέναι τὸ λευκὸν (ἢ τὸ μέλαν) E 1167. ἐκ ποδῶν ἐς κεφαλὴν P 645. ἐκ τὸν σταδίοισιν ἀριστος N 424. ἐκτός τῶν ἱλαῶν φέρεσθαι R 938. ἐλαφρὸς ὥσπερ φύλλα κατὰ τὸ καδίον Th. 1110. ἔξ ἐτῶν ἄλυστος L 270. ἐπέτης ὢν ὁ δόστας οὐκ ἔφρασε R 394., not. ἔξδοι τις etc. V 1380. ἐρήμας τεργῶν Eccl. 885, V 606. ἐς ὄνου κόμας R 186. ἡμίτερος ὁ πυραμοῦς E 277, Th. 94. Ἡρακλῆς ἐνέχεται L 861. ὁ θεὸς ἐυλόγησται E 229. κἀνθάρος ἀτὸν μαίεται, scarabaeus aequilam persequitur, Pac. 129. annot., L 645. κατ' ἐργῶν ἐξηγομένη R 51. κατὰ σαντὸν ὄρα, κατὰ σαντὸν τρέπον, Th. 1434, N 1212. καταλείπειν μηδὲ ταφῆσαι P 652. κατέδει ἐπέλεθον πρότερός μου Eccl. 595. (vide v. καρυκαία περὰ.) κινεῖς τὸν ἀνάγρουον L 67 (S.), 68. κόκκον, ψωλοὶ καδίουδα, A 482. Κόννου ψῆφος V 644. κρίνεται στεφανοῖς N 886. κύνου κοιλώτερος: vide v. κοιλός. κῆνα δέρειν δεδαρμένην L 158. κύρβις κακῶν N 442., annot. λῖθον ἔφρασε V 281. λιμὸς μήλιος A 187. λύκος γαῖων L 591. μέσον λαμβάνειν καὶ ἔχειν τινα N 1010. μία λόγη etc. V 894. S. μή μοι τότ' εἰδῆς etc. A 134. annot. μηδὲ πάταλον ἔχειν Eccl. 285. ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσκαψεν Th. 885. μολύβδον πάττειν N 888. μὺς καὶ γαλῆ V 1141. οἱ-κοὶ λείοντες etc. Pac. 1101. ὄνος ἄγων μυστήρια R 159. ὄνου σμα V 191. ὄραν ἐς κυνὸς πυγὴν Eccl. 256. ὀρνέθων γάλα V 493, A 690. οὐ Χίος, ἀλλὰ Καῖος, R

923. οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου λαμβάνειν τι N 1333. οὐδὲ γὰρ P 17. οὐδὲ ἐν σιλίῳ ἐστὶ V 465. οὐδὲ οἶδς τὸν θησαυρὸν etc. A 575. οὐδέποτε ἰσχυρὴ ἡ θύρα Ach. 127. οὐτ' ἀργύριον, οὐτε χρυσίον, E 438. οὐτε θαιν, οὐτε ἱλάνειν, Eccl. 109. οὐχ ἤξει ὄθεν ἡμῖς Th. 670. πάλαι ποτ' ἦσαν etc. P 998, 1071. Itali id dicunt Temp'i passati. πάντα κἀλὼν ἑαυτοῦ ἐξέναι E 702. Παύσανος παρχότερος P 598., annot. πλεῖν ἢ τριάκοντα ἡμέρας Eccl. 808. cf. Ach. 806. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα P 1123. πολλὸν θρίων τὸν ψόφον ἀήλικα V 425. Ποσειδῶν καὶ οὐάφη L 139. πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς etc. V 694. προβαίνειν τὸν ἔτερον πόδα Eccl. 161. πρὸς τὸν εὐ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν R 501. proverb. de cancro retro gradiente Pac. 1006. prov., ut videtur, Πελλάνας δαί L 929. ἔκω ἢ μήτε γλαῖνα, μήτε σισύρα ἐμφορεῖ, R 1381. et illud ὥσπερ πηλοφοροῦντες Eccl. 369. πρῶτος λουτροῦ περιγιγνόμενος V 582. πῦξ καὶ σάβη, mit Hand und Fuss, Pac. 833., S. ῥάδα μ' εἰρημας N 885. σιάνειν οὐκ ἐκίσταται A 1327. Σκυθῶν ἱερμία Ach. 659. συνέτη ἐπικουρία L 110., S. τὰ ἐπὶ Χαριέτης Eccl. 938. τατίων ἀνάμεστα N 952. τί δῆτα χεῖρες etc. A 1057., S. τίς γλαῖν Ἀθήνας ἤγαγε A 297. τοῦτ' ἑστίν Ach. 775. vinum bibisti: bibe etiam fecem, P 1080. τὸν λῖθον παντὶ σινοπίος Th. 497. φρουρὰς ἔδειν N 697. χελιδὼν πότε φανήσεται; Th. 1. Χίος ἀποπατῶν Pac. 171., annot. χρυσὸν πάττειν N 887. ὦρα νέα, χελιδῶν, E 891. cf. v. sententia.

* * *

τὰ προδργον P 618, Eccl. 784. προδργαίετρα L 20. προσσιεῖν R 683. προδφείλειν L 608. κακὸν τινα V 3. προφάσειν L 1205. προφασίζεσθαι L 705. πρόφασις. πάσας προφάσεις ἔλειν L 675. πρόφασιν E 432, Eccl. 1106. cf. v. καθίεμαι πρόφασιν.

- προφάσειν γέρας Th. 113.
 προφήτης A 897.
 προφθάνειν Eccl. 884.
 προφορεῖσθαι f. A 4.
 πρόφρων A 858.
 προφυλάττειν Ach. 1078.
 προφυρᾶν A 437. f. Th. 75.
 προχειρίζεσθαι Eccl. 729.
 προχοή, πρόχους N 272.
 πρόρη V 890.
 προτανεῖα τιθέναι N 1091. cf. N 1131, 1148, 1150.
 προτανεύειν Ach. 60.
 prytaneum E 167, 281. ibi victus
 praebitus haruspibus vatibusque
 tempore belli Pac. 1907. cf. v.
 εἰησις.
 πρύτανις Pac. 822, 840, Ach. 23,
 40, 64. etc. πρυτάνης dor. L
 914.
 πρὸ V 104, 658. πρὸ πάντων Eccl.
 291.
 πρῶτην Ach. 580.
 πρωτοπρεσβυτέρους Pac. 811.
 πρωτοτηρεῖν E 818.
 πρωτὸς ἀρχηγὸν Pac. 722. κινός
 Ach. 810.
 πρῶν αἰγυλὸς R 625.
 πρῶτος Pac. 926, 1079.
 πρωτατεύειν E 505.
 Proteus Th. 834.
 Proteus Th. 832.
 πρωτίστος Ach. 28, 940. πρωτίστα
 Th. 626, P 787, A 897.
 πρῶτος, princeps, vir primarius,
 Pac. 848. τὴν πρῶτην Th. 629.
 τὸ πρῶτον E 1259. πρῶτον ξύ-
 λον Ach. 25, V 90. πρῶτον,
 πρῶτα, Pac. 659, 703, 821, V
 115. νῦν πρ., nunc domum, N
 1123. πρῶτον πρὶν Ach. 353. τὰ
 πρῶτά τινος 897.
 πρῶτῳ A 530.
 πταρμός A 681.
 πτάρνεσθαι R 608.
 πτελία N 976.
 πτερά. cf. μερυκαῖα πτ.
 πτέρινος A 833.
 πτεροδόνητος f. A 1286, 1298.
 *πτερόεις A 659.
 πτεροκόμιλος A 248, 1306.
 πτεροφύειν A 106.
 πτεροῦν R 1359, A 757. f. A 1341.
 πτεροφόρος A 1583.
 πτερογίξειν A 748. f. E 484, P
 571.
 πτερογοφῶρος A 1617.
 πτερογατὸς f. E 1082.
 πτέρυξ A 836. πτερύγων et πτερῶν
 confusa A 1223.
 πτίρωσις A 94, 97.
 πτερωτός A 1103.
 πτηνός A 1001. πτηνὰ, aves, Th.
 46.
 πτήσσειν εἰς ἕνα χώρον L 719.
 πτήσσειν, timere, V 1431.
 πύλλον Ach. 550. σοqq.
 πύρρος P 540.
 πύρρυν N 267.
 πύργος P 545.
 πτωχεύειν N 896.
 πτωχικός Ach. 413.
 πτωχοποιός R 795.
 πτωχός Ach. 522. σοqq.
 πυαρίτης V 679.
 πυαρίτης V 679.
 πυγή E 349. et s.
 πυγιδιον E 1256. ἐπὶ ἄκρων τῶν
 πυγιδίων καθήσθαι Ach. 608.
 πυγμή V 1333.
 πύλος Pac. 782, E 976, 978.
 Pythagoras R 87.
 πυθιάς βοῦς A 809.
 τὸ Πυθικόν E 220.
 πύθιος, πυθία, Th. 311, 312. vid.
 v. κύκνος.
 Pytho E 1161, L 1057.
 Πυθώδε A 190.
 πυκνὸς δεσμός Th. 971. πυ-
 κνός, prudens, Ach. 410. πυκνός,
 ὥσπερ μάζα, Pac. 548. πυκνή
 φρῆν Eccl. 569. πυκνόν V 1069.
 πυκνότης A 406.
 πυκνότης E 1083, N 378, 400.
 πυκνόν N 680.
 πυκνῶς, prudenter, Th. 410.
 Πύλαι L 1057.
 ἡ Πυλαιμάχος (Pallas) E 1060.
 Πύλος πρὸ Πύλοιο E 975.
 Pylus Pac. 219, E 55, N 186.
 πυλοῦν A 1068.
 πυρδάνεσθαι τινὰ τινος Ach. 204.
 πεπύσθαι A 882.
 πυός Pac. 1068, V 679.
 πῦρ ἀπότρεπον Eccl. 792. διὰ τοῦ
 πυρός βαθίζων f. L 183. πυός
 πῦρ Pac. 1053. πῦρ f. E 359.
 πυρά L 264.
 πυραμοῦς E 277.
 πυργιδιον E 739.
 πύργος A 1072. cf. v. σιδερεῦς.
 πυργοῦν f. 944, Pac. 713.
 πυρετός f. V 1003.
 πυρεταῖν V 286.

πυρίδιον L 1128.
 Pyrilampes V 96.
 πυροσίτης E 379.
 πυροφόρης Ach. 878.
 πυρός P 982, Pac. 1068.
 πυροποιεῖν V 1089.
 Πυρόφραυτος, comico personatus, E 841.
 Πυρόφρος R 683.
 πυρόφιλη R 153, A 1079.
 πυρόφως f. E 840.
 πυροφόρος A 1610. πυροφόρος αἰθέρος ἀστὴρ dictum fulmen Th. 988.
 πυρώδης A 1607.
 πυτωαία πτωαία A 751.
 πώγων Ach. 120, Eccl. 25, 68. etc. poculum chalcidicum: vide v. chala-
 poc.
 πωλεῖσθαι f. Pac. 600.
 πωλῆς E 131, 133, 140.
 πωλλόν Pac. 75, V 189.
 πῶλος L 1215.
 πῶμαλα P 66.
 πῶποι' οὐδαμοῦ V 1147.
 πῶς, cur, Pac. 184, 192, E 387.
 quanti, E 446. quomodo, V 1818,
 ubi codd. ποῖαν. (ποιανανληγεῖα,
 quae scriptura continua, e et a,
 i et s, an et an, permixtis, an-
 sam dederit corruptionis.) πῶς an
 cum opt. Pac. 68, A 203. πῶς
 οἴεσθε N 1310. πῶς οὐχί — N
 393, etc.
 ρ. vide λ. ρ vocalem antecod. bre-
 vem producens N 338, P 51.
 1061.
 ραβδίειν L 551.
 ράβδος Pac. 1154, A 502.
 ραβδόχος Pac. 698.
 ραθακονίειν E 742.
 ραῖνειν R 1363.
 ράκος, ράκιον, R 384, 1003. Pac.
 704. et s. ράκος προσώπων P
 1061.
 ραμνοσφρακτιάδης R 795.
 ράκωμα Ach. 398.
 ράμπος A 99.
 ρανίς R 1240, Ach. 171.
 ράπτειν Eccl. 24. ράπτεσθαι τι N
 523. τινί E 730.
 ρῆτα. vide v. φανότατα.
 ραφανδουῖν N 1046.
 ραφανίς P 540, N 949.
 ράρις L 298.
 ραφροπῆν Eccl. 678.

ρήγναι, ρήγασθαι, N 6, 11, E 104,
 115.
 ρεῖν L 967. et s. ρεῖν ἐκταῖν E
 488.
 ρέπειν f. P 51.
 repetitio emphatica A 811. sequ.,
 864, E 19, P 114, Pac. 812, Ach.
 443, V 166, 366, N 26. indignan-
 tis Pac. 131. iners Pac. 183. re-
 petitiones jocosae verborum seu
 formularum loquendi P 338., annot.
 ρηγνύναι P 542. φωνήν N 351.
 ρηγνύσθαι f. N 565.
 ρηματίον Ach. 409, 413, V 637. et s.
 remigum ordines 3 R 1014.
 res dicta pro ejus nomine N 68. pro
 loco, ubi venditur, seu tractatur,
 E 297, 1268, Th. 419, P 390, R
 1008, V 759, A 13. pro persona
 N 967, 1115, 1153, P 1148, A
 407, E 297. cf. v. σωφία, φωνή.
 Rhesi scriptor Ach. 262., annot.
 ρῆσις Ach. 382, V 558.
 rhetores contempti P 50. rhetores
 10 Athenis constituti a Solone P
 563, Ach. 38. cf. annot. ad V
 380.
 ρυεῖν Ach. 805, A 673, N 410.
 ρυγούν Ach. 1077, N 436, V 432,
 A 863.
 ρυῖον A 619.
 ρυπτεῖν Eccl. 842, R 346.
 ρυπτεῖς Ach. 631.
 ρυπτάζειν E 27, 28.
 ρίπτειν, ρίπτειν, Eccl. 505, 850,
 Pac. 153, 887. τὸ στέλος Pac.
 332. cf. Vesp. 1466.
 ρίς Pac. 162, A 994.
 ριψ Pac. 663.
 ρίψασις N 347. τινί Pac. 1098.
 ροά V 1222.
 ῥόδιον (ῥέρον) et ῥόδιον confundi
 visa L 877.
 Rhodippe L 345.
 ῥόδον N 1275.
 ῥοθαίειν f. Ach. 762.
 ῥόδιον αἰρεσθαι τινί E 508.
 ροιὰ Pac. 927.
 ροῖβδος N 401.
 ροπαλισμός L 517.
 ῥόπαλον A 472.
 ροπή. ἔχεσθαι ῥοπᾶς V 1192.
 ῥοφεῖν Pac. 680., et s.
 ῥοαγγετος L 170.
 ῥογγίον Ach. 699.

- ῥόγχος avium A 339, 354, 454, 637.
 rostrum majus A 1048, 1065.
 ῥυεσθαι L 321.
 ῥυθμός N 617, 626. sequ. ῥυθμὸν
 χορείας ἀνάγειν Th. 910. ῥυθμὸν
 pro ῥυθμῷ Eccl. 1164.
 ῥύμη Eccl. 4, N 401.
 ῥύμμα L 352.
 ῥυπῶν A 1183, L 270.
 ῥύπος, cera ad signandum, L 1122.
 ῥυπότιν P 266.
 ῥυππακαὶ R 1013, V 875.
 ῥύπτουμαι Ach. 17.
 ῥυσός P 266.
 ῥύτωρ τέξων Th. 108.
 ῥάμη πράττειν τι A 601.
 et v. confusa P 502.
 ῥά μάν; dor. Ach. 712.
 ῤαβδῆιος V 9, 10, A post 817. Sa-
 basii L 361.
 ῥάγμα Ach. 538, V 1101.
 ῥάθη L 1045.
 ῥάττω. vide v. ῥέκω.
 ῥαλαῖν Pac. 587, V 867.
 ῥάκανδρος L 758.
 ῤακῆ. vide nomen Acestor.
 ῥάκκος Ach. 700.
 ῥάκος, ῥύλακος, L 1131, Ach. 777.
 saccus farinarius A 478.
 sacrificia δνέφορα P 1134. vid. v.
 homines.
 ῥάκτας P 676.
 Salabaccha sive Salabaccho, meretrix,
 E 711, Th. 763.
 ῥή Σαλαμινία A 147.
 Salaminus Eccl. 38.
 Salamis E 731, L 59, 384.
 ῥάλος πόντιος Th. 830.
 σαλπιγγολογγυκηράδης R 919.
 ῥάλπιγξ Pac. 1159., et s.
 saltatrices in convivio Ran. 479.
 Samus ins. V 285, L 297.
 σαμφοράς N 1247.
 sanguis taurinus mortiferus E 83.
 σαρῆς, genus poenae, Th. 888, 1096.
 σαρῆς iudicium V 842, 817.
 σαρκός f. P 319, 538, 809, Pac.
 532 (εἰρήνη σαρκά), 662. (γί-
 ρων, καὶ c.).
 Sardanapalus, nomen appellat., A
 946.
 Sardes V 1098.
 Σαρδιανικὸν βῆμμα Pac. 1086, Ach.
 112.
 Sardinia ins. V 669.
 σαρκάζειν Pac. 465.
 σαρκασποκρυπτοσύμπτως R 919.
 Sarpedon N 601.
 satiety omnium rerum P 189.
 σαρλοπρωκτιῶν V 1182.
 σάφ' ἰδοι Pac. 810.
 σαφῆς dictus orator E 1267.
 σαφῶς σάξειν Th. 185.
 σβεννύναι f. A. 732.
 σί τοι P 1095.
 σίβας N 298.
 σέβειν, σέβεσθαι, Th. 122, N 290,
 584.
 σιβίζειν Th. 106, 639.
 Sabinus R 401.
 sedere dolentium Ach. 794. domino-
 rum P 529.
 σείειν, f. Pac. 606, 885. terram
 movere, L 1068. τὴν καρδίαν
 Ach. 12. πύλινον L 527. τὰς εἰ-
 κλάς Ach. 475. cf. vv. ἐγκύφαλος,
 λόφος. εἰλάντι dor. L 1220.
 σειραφόρος N 1249.
 σεισμός Eccl. 791.
 σειστός Ach. 819.
 σελαγεῖν, σελαγισθαι, A 871. sequ.,
 N 283, 584.
 Σελλάειος, fictum nomen, V 448.
 σέλας A 1580.
 σέλαχος Eccl. 1165.
 σέλι: dor. L 1006.
 σεληναῖος N 593.
 Σελήνη N 566, 587, 1441.
 σέλιον V 465, N 950.
 Selles V 318.
 Σεμέλας καὶ Th. 987.
 Semele A 583.
 σεμνοπροσωπεῖν ἐπὶ τινι N 357.
 σεμνός, fastosus, Eccl. 617, 632, N
 48. severus, P 275. τίμιος, A
 587. οὐδέτιν σεμνὸν E 723. αἱ
 σεμναὶ θεαὶ E 1210. σεμνὰ ἡμέ-
 ρα P 936. σεμνότητος Ὀ-
 λυμπός Th. 1007.
 σεμνύεσθαι A 686.
 senes saltantes choreas mysticas R
 333. senibus via decedebant ju-
 niores, N 961.
 senescere f. dictum R 18.
 sententia. παρὶς ἰδοι πάσα etc. P
 1147.
 Seriphii Ach. 506.
 serpentes Aesculapio sacri P 728.
 serpentes senectam exuentes Pac.
 336. ann.
 servae dicere prohibitas in sacris
 Thesmophoriorum Th. 293, 508.

- servi in quaestionem dati R 577.
cf. v. damnum. militantes praemio
libertatis proposito R 33. servo-
rum Athenis pretia P 148.
- σέρφος V 345, A 82.
σέρω dor. L 1009.
σέρσθαι, σέρσαι, Th. 125. (ἐ-
στρο.)
σέρς. σέρων L 679.
σηλὺς V 737.
σημα, monumentum, Th. 346, Eccl.
1105.
σημαίνειν, obsignare, L 1121.
σημεῖον annuli E 880. sequ., V 563.
σημεῖον, argumentum, N 363.
σημεῖον τῆς ἐκκλησίας Th. 276.
σήκειν E 1196.
σηπία Ach. 324, 973. σηπία dicta
pro cibo lauto Eccl. 552.
seria mixta jocis ap. vett., R 371,
Eccl. 1152.
σηροκτόος dor. L 1179.
σησαμον V 645, A 159. σήσαμα τὰ
λευκά A 159.
σήσαμον Pac. 804.
σησαμοῦς Ach. 1022, Th. 537.
Sthenelus, tragoedus, V 1266.
σιά dor. L 1180, 1224.
Sibylla Pac. 1018, 1039.
σιβυλλίαν E 61.
Sibyrtilus Ach. 118.
σιγῇ Eccl. 1085.
σιγῆν dor. Ach. 733.
σίγειν dor. L 939.
σιδηροῦς (πύργος) E 956, 962. σι-
δηροῦς N 456.
σίδιον N 854.
σίζειν Ach. 1084, E 862.
σιελικός V 807, 863.
Sicilia L 365. τυροφόρος Pac. 250.
σίκυος Pac. 926, Ach. 484.
Sicyon A 893.
silphium P 714., annot., A 509, 1459.
Simaetha, meretrix Megarensis,
Ach. 488.
σίμβλων V 241.
simile nomen etc. vide v. nomen si-
mile. simile ridicula Pac. 509.
σιμός Eccl. 617. προσάντης L 277.
Σιμωνίς γὰ Th. 110.
Simon N 345. eques, E 242. ser-
vus, Eccl. 867.
Simonides Cens V 1359, A 848, N
1298. Simonidis fragm. E 378.
aliud emendatum A 1306., §. Si-
monidis quoddam canticum de
ariete vel Crio luctatore emenda-
datum N 1298., ann.
σινάμωρεϊν N 1033.
singularis pro plurali in verbis εἰπέ
μοι, ἀνδρες δημόται, et similibus
Ach. 301, A 356. in nominibus
gentium Ach. 812.
σιός dor. L 1208, 1214.
σιπτή P 302.
σίραιον V 845.
σισύμβριον A 160.
σισόρα R 1381, V 707, 1097, L
866, Eccl. 346.
Sisyphi technae Ach. 358.
σιτεῖσθαι Pac. 688, E 386, 388,
Eccl. 665, f. N 479.
σίτησις E 530. ἐν πρυτανείῳ R 714.
cf. Ach. 53.
σιτόν Pac. 1094, Ach. 197, 512.
σιτία τριῶν ἡμερῶν (militum) Pac.
812.
σιτίζειν E 662.
σιτυιάζειν N 938., annot.
σιφασίζειν Th. 524.
σιώ dor. Pac. 214, Ach. 852.
σιωπῇ, clam, 1122, E 1100, Eccl.
525.
σκαῖος, σκαῖότατος, f. N. 608, 634,
766, A 175, P 46, 1019.
σκαίουργεῖν N 962.
σκαῖως Eccl. 644.
σκαλαθόρειν Eccl. 611.
σκαλαθυράτια N 609.
σκαλεύειν Pac. 427.
σκάλοψ Ach. 826.
Σκάμανδροι R 881.
σκανδάληθρα ἐπὶ Ach. 647.
σκάδιξ Ach. 444, 446.
σκάπτειν. vide proverbialia h. v.
σκαριφισμός R 1416.
σκατόφαγος P 701.
σκάφη E 1208, Eccl. 742.
σκάφιον Th. 600. σκάφιον ἀποκεί-
ρεσθαι Th. 796. cf. A 759.
σκάφος τῆς πόλεως V 29.
σκαλίκος Eccl. 1164.
Scellius A 126.
σκαπτέον E 35.
σκάπτεσθαι, adspicere, Ach. 836.
σκάπτεσθαι, εἰ — E 1036.
σκαρβόλλειν E 767.
σκαυάζειν. εὐνοῦχος ἰσχυροσμένος
Ach. 121.
σκαυάριον V 1266, Ach. 416.
σκαυηφορεῖν R 15.
σκαυοποιός E 232.

- αὐτός*. *καὶ αὐτός* Eccl. 728.
scena bipartita Ach. 1025, *nota*.
σηρῶν Ach. 69.
σηρῶ Pac. 695, 815.
σηρπασθαι αἶναι τὸν Eccl. 1024.
P 900.
σηρπασσων A 455, 485. *f.* A 1420, 1480.
σηρῶς Ach. 259.
σιάδιον E 1236, A 1398, 1495.
Sciapodes A 1438.
σιερός A 340. *f.* V 726.
σιμαλίζων Pac. 527, Ach. 409.
σίμπρος N 686. *ισρός* N 254.
σιουσιδής A 647.
σίσιων V 696.
Σίλρα Eccl. 18, 59, Th. 792.
σίλδρος V 891.
σιωτῶν P 756., *et s.*
Σίκαλοι E 588.
Sciens urbs V 210.
σίληρός τοὺς ῥόπους Pac. 347.
σκολιόν R 1231, A 1311.
scolion de Ajace Telamonie L 1158.
de Harmodio L 594. *scolorum*
metro conscripta Eccl. 933. *sequ.*
scolorum quorundam initia V 1166.
sequ.
σκόμβρος E 924.
σκοπιεῖσθαι N 1441., *et s.*
σκόπιλος N 278.
σκοπιὰ N 279.
σκοπιωρεῖσθαι V 354.
σκορδινᾶσθαι R 875, Ach. 290, V 612.
σκοροδάμη E 199, Eccl. 292.
σκοροδίξιν E 460, 874. *f.* Ach. 166.
σκόροδον, σκορόδιον, P 713, 814, Pac. 926, Ach. 164. *sequ.*, 485, E 552.
σκότειος *f.* A 1285.
σκοτοδασυνκινόθριξ Ach. 857.
σκοτοβινιῶν Ach. 1137.
σκοτοβινιῶν Ach. 1135.
scriptura continua mendorum causa Eccl. 871, 8.
Scythia, servus publicus, Th. 1061, 1112, 1116, L 424, 428.
Scythae. vide v. νομάδες.
Σκύθαινα L 184.
συνθρασπάζειν L 7.
συνθρασπός L 657.
συνεύειν L 434.
συνλοθεῖν P 510.
συνλοδέψης A 465, Eccl. 419.
σύνμνος R 1352, E 956.
συνάλη λαμναὶ δὲ. *f.* 302. *sequ.*
συνάλην A 1184.
σύνταλον Eccl. 76, 78.
συντρός A 465.
σύντρος L 110.
σύντρος Pac. 633, E 808.
συντοραπικός Eccl. 431.
συντορόμος E 686, L 387, 389, Eccl. 384.
συνίλη V 1070.
συνίλος L 749.
συνῶμα Pac. 714., *et s.*
συναρμάτων V 1242.
συνάπτεν ἔς τι Pac. 704. *συνάπτει*
σθαι τινά Ach. 808.
συνεπτόλης V 758.
συνῶ R 146, P 303.
συνεραπῆς Eccl. 870.
σινεδαλίος A 527.
σῆρος V 414. *f.* N 294.
Smicythes E 897.
Smicythion V 392, Eccl. 46.
Smicythus Eccl. 294.
σπλάξ A 218, N 975.
σπλεῖρατα *f.* R 772.
σπύλη Th. 737.
σπιντή Pac. 524, N 1420, 1434.
Smoeus Eccl. 846.
σπύρα E 1220.
σφαρός, σφαρῶς, P 868, Pac. 83, Ach. 634. *σφαρός, σφάισητος*, Pac. 872.
σφείν V 211.
Sol invocatus, ut auctor luminis, P 766.
Solon N 1188. *Solonis lex de hereditate spuriorum* A 1540.
σός. σὸν ἔργον, insertam *παρενθί-*
τως, A 814. *σὸν ποτὸν* E 97. *τὸ σὸν* Th. 866.
σορός P 277, Ach. 651. *σορός ὁ-ρατα* V 1314.
sorte directus ordo agendarum fabularum, Eccl. 1155.
Σοφία A 1220.
σοφία *p.* *σοφός* R 695.
σοφίζεσθαι A 1297, E 667. *cf. v. διλόγισα.*
σόφισμα R 1043, P 160. *Inventum sive artificium (dramaticum)*, R 15.
σοφιστής N 1067, 1257. *homo doctus*, N 525.
Sophocles Oedipo Rege Ach. 27.
Phineo P 630. *Σοφουλῶντος μέλη κίχαι* Pac. 509. *Sophoclis fragmentum quoddam* A 486. *annot.*

- ejusdem in fragmentis locus qui-
 dam explicatus N 1116. annot. So-
 phoclis Oenomaus A 1233. Teu-
 cer N 565. Sophoclis versus ex
 Laocoonte R 625.
 σοφός ποιητής Pac. 747, A 862.
 σοφόν L 512., et s. τὸ σοφόν
 Eccl. 894. of σοφὸς dicti per con-
 temtum V 1155. σοφά, σπου-
 दाία, Eccl. 1252. σοφάτατα ἔχειν.
 vide v. ἔχειν σοφ.
 σπαθῶν f. N 53, 55.
 σπῆν Pac. 477, Th. 885. f. V 175.
 σπανία, v. πενία.
 σπανίζειν V 252. egere, N 1234.
 σπαράττειν Ach. 648. f. Pac. 608.
 σπάργανα Ach. 897.
 Sparta A 767, L 998, 1218, Th.
 876.
 σπάρτη A 768.
 σπαρτίον Pac. 1158.
 σπασμός L 778, 1015.
 σπατίλη Pac. 48.
 σπείρειν V 1009. ἐσπαρμένα Pac.
 1058.
 spectatores compellati e scena R
 290, 301, 907, Pac. 20, N 1374.
 cf. Eccl. 568. probis vexati a
 personis fabularum N 1059. re-
 prehensi N 870. sequ. cf. prio-
 rem parabasia Nubium. spectato-
 res sedentes in theatro Eccl. 165.
 σπένδειν, σπένδασθαι, N 420, Ach.
 199., et s.
 σπέρμα f. A 111.
 σπερμολόγος A 234, 553.
 σπεύδειν πρός τι L 261. σπεύδαιν,
 σπουδάζειν, P 1163, Pac. 686.
 σπεύδει ταχέως E 461.
 σπενσάειον L 304.
 Spintharus A 716.
 σπινθήρ f. Pac. 576.
 σπίνος Pac. 1067, A 992.
 σπλάγγνα διδς ἀγοραίου E 882.
 σπλάγγνα f. N 999.
 σπλαγγνύειν A 909.
 σπλήν. ἐβάρλιν τὸν σπλήνα Th. 3.
 σπογγίζων Th. 246.
 σποδὲν A 941, Eccl. 113. τοῖς κον-
 δύλοις L 341. σποδεῖν, καθαι-
 ρεῖν, V 625. vide v. φιλῶν.
 σποδίζειν V 322.
 σπολάς A 861. seqq.
 σπονδᾶς ποιεῖσθαι Ach. 52., et s.
 σπονδοφόρος Ach. 210.
 sponsia pro καρδιοφύλακι adhibita
 R 447.
 Sporgilus A 296.
 σπουδάζειν P 553.
 σπουδαῖον L 96.
 σπουδαρχίδης Ach. 560.
 σπουδή. κατὰ σπουδᾶς E 1258.
 σπουδὴν ἔχειν ποι L 277. σπου-
 δὴν ποιεῖν R 487.
 σπουρίδιον Ach. 418, 435.
 σπυρίς Pac. 931.
 δ στάδιος f. R 1246.
 σταδῆτεον Ach. 973, L 361.
 σταθμός R 1302, A post 962.
 σταλαγμός εὐλόγητος Ach. 967.
 σταμνίον L 196, 199.
 Σαμνίον filius Bacchus R 22.
 στάμνος P 541.
 στασιάζειν A 939. τιλ μετὰ τινας
 E 544.
 στάσις, στάσις ἐχθρὰ, Th. 746, R
 345. στάσις, der Standort, E 489.
 στάσις μελῶν R 1212.
 στατήρ P 812, N 1004.
 statuae deorum porrectis manibus
 Eccl. 780. seqq.
 στάχυς f. E 367.
 στέγασμα, si forte, Th. 197.
 στέγειν, prohibere, V 1248.
 στείλειν A 1294.
 στείλαχος L 316.
 στέλλασθαι ἐπὶ τι f. V 472.
 στέμμα Pac. 875, V 462.
 στέμφυλον E 752, N 45.
 στενάζειν f. Ach. 512.
 στένειν Eccl. 461.
 στενοκώκυτος L 421.
 στενολεσχέειν N 314.
 στενός f. E 666.
 στέργειν V 1017. τιλ Eccl. 292. vi-
 de v. φιλεῖν.
 στερεῖν V 256.
 στεριφή Th. 608.
 στερόδος Ach. 212, N 414.
 στεφάνη E 896, Eccl. 1031.
 στεφανηπλοκεῖν Th. 418.
 στεφανίζειν E 1118.
 στεφανοῦν ἤθεσι χρηστοῖς N 928.
 στεφάνωμα. καθῆσθαι ἐν τοῖς στε-
 φανώμασιν Eccl. 303.
 στήλη Ach. 682, A 970, L 483.
 στήμων L 489.
 Στήνια Th. 792.
 στίβαρος Th. 606.
 στίβας P 537, Pac. 345.
 στυγματοῖς L 312.
 στίλβειν V 1249, 1322.
 στίλβειν A 658.
 Stilbides Pac. 956.

- Stilbonides A 139.
 στῆλη V 213.
 στῆλῃ E 163.
 stipendium militis V 1148.
 στίπτος f. Ach. 180.
 στίφος Pac. 542, E 792.
 στίγγυς Th. 523.
 στοά dicta κατ' ἐξοχὴν Ach. 512.
 στοά, ταμειεῖον, Eccl. 14. cf. v. στοά.
 στοιχεῖον δευδῆκον Eccl. 652.
 στοιχος. ἐπὶ στοίχου εἶναι, ordine stare, Eccl. 756.
 στολή Eccl. 846., et s.
 στόλος γυναικῶν L 93. στόλος, iter terrestre, A 46.
 στόμα A 223. cf. v. θάιον στ. ἔχειν τι διὰ στόμα L 738. ἔρ' ἐπὶ τοῦ μόν στόμα Eccl. 382. στόμα, rostrum, A 1061. στόμα f. Eccl. 1104.
 στομόν f. N 1063, 1065.
 στομφάζειν V 690.
 στόμφαξ N 1309.
 στραγγεῖσθαι Ach. 126, N 131.
 στραγγουρία V 780.
 στραγγουριᾶν Th. 583.
 στρατηγία P 192.
 στρατηγικῶς A 352.
 ἡ στρατηγός Eccl. 490, 498, 727.
 στρατιά, expeditio, Ach. 1073.
 στρατίον V 596.
 στρατιωτικὸς Pac. 505.
 Στρατονίκη Th. 765.
 Stratyllis L 340.
 Strato Ach. 122, A 869, E 1262.
 στρατωνίδης Ach. 561.
 στρεβλός R 831, Th. 486.
 στρεβλοῦν P 871, L 781. poena R 581, E 721.
 στρεπταίγληξ N 329.
 στρέφειν ἑαυτὸν ἐς τι N 1392. στρέφειναι f. Ach. 355. στρέφεισθαι πρὸς λόγον τινα Th. 1063. στρέφεισθαι τὴν νόχθ' ὀλην N 36.
 στρεψοδικεῖν N 428.
 στρεψοδοκονπανουργία A 1363.
 στριβιλινίγῃ Ach. 969.
 strigilis manubrio vinum haurientes, feminae Th. 523. sequ.
 στροβείν V 1465, E 362. f. N 680.
 στροβεῖσθαι ὄμματα R 770.
 στρόβιλος Pac. 799.
 στρογγύλος N 1082. f. Ach. 646.
 Στρούδιος A 990.
 στρουθός V 207, L 672. (καὶ στρουθοῦ πέπασθαι.) στρουθός, struthiocamelus, A post 817, Ach. 1035.
 στρουφός Th. 457.
 στροφή (τῆς δαχτύλου) Ach. 319.
 στροφή, dolus, R 723. cf. Eccl. 1023.
 στρόφιγξ γλώσσης R 843.
 στρόφιον L 864, Th. 138, 250.
 στρόφις N 444.
 στρόφος Th. 454.
 Strymoderus Ach. 256, V 233, L 257.
 στρυφνός V 842.
 στύειν Pac. 692. στύεσθαι τρέμβειον A 1161.
 συγκατακρίσις E 129.
 συμφελισμός E 499.
 συμφουκόπος A 1200.
 στωά Eccl. 676 seqq. (ἡ βασιλεία, ἡ ἀλιπετόκωλις.) cf. v. στωά.
 στωμυλίσθαι E 1264.
 στωμύλλειν, στωμύλλεσθαι, R 1011, 1239, Th. 1012, Pac. 920.
 στωμυλοστυμυλεσθῆς R 794.
 στωμύλμα R 92.
 στωμύλος Ach. 395.
 substant. sensu adjectivi V 593, Pac. 509, 559 sequ., 850.
 Σουσιάρκτος E 518.
 Σουσιάρκτος A 816.
 Σούσιον ἀκρον Ἀθήνων N 395.
 superlat. pro comparat. A 776.
 superstilio omnium ex primis manoccurrentibus R 196.
 supplicationes in triduum decerni solitae Pac. 680.
 σοῦσθαι, σοῦ, σοῦσθε, V 209, 447.
 σουσι Ach. 312.
 suffragiorum pari numero absoluti rei R 641.
 σὺ et σὺ confusa L 1137. σὺ et σοι P 112.
 συβαρίζειν Pac. 342.
 Σύβαρις, Συβαρίτης, Συβαρίτης, V 1376, 1384, 1387.
 sybariticae fabulae V 1213.
 σοβλὴν Th. 1127.
 συγγίνεσθαι τι et similia non uno modo dicta E 1179.
 συγγινώσκειν τῇ τραπέζῃ E 1187.
 σύγγονος Th. 976.
 συγγράφειν, pingere, A 758.
 συγκαθίσθαι V 32.
 συγκαλυμμός A 1381.

- συγκαταλέσθαι Eccl. 614.
 συγκαρᾶσαι in libris vett. Eccl. 841.
 συγχεῖν στόμα Th. 40.
 συγχεῖν ἐπὶ τινὶ R 1223.
 συγκόπτειν, concidere, deverberare, N 1863.
 συγκύπτειν V 548.
 συγχυμάζεσθαι f. P 843.
 συγχρούειν A 1620.
 συγχρούειν τινι N 1375.
 σέζυγος f. P 941.
 σεζωνύται L 504, Th. 254, 623.
 σεάζειν A 1571.
 σεκή. διάφορος σ. f. Eccl. 708.
 σεαίδιον Pac. 565.
 σέκινος f. P 942, V 145.
 σεκίς Ach. 934.
 σεκίον f. Pac. 1251. ulcus palpebra-
 rum, R 1183.
 σεκοπέδιλος E 491.
 σεκοφαντεῖν Ach. 483, A 1370. τινα
 A 1326.
 σεκοφάντης P 869, Ach. 780., et s.
 nomine in meliorem partem acce-
 pto, A 1318, ut σεκοφαντεῖν A
 1347.
 σεκοφαντία E 409.
 σεκοφαντρία P 966.
 σελλαμβάνειν τινα, aliquem secum
 abducere, N 1120.
 σελλέσθαι Eccl. 69.
 σελλήβδη P 641.
 σεμβάσειν τινι R 760.
 σεμβάλλειν, conjicere, existimare,
 V 50.
 σεμβάλλειν τι πρὸς τινα, mutuo
 dare al. alicui, Eccl. 445.
 symbolae Ach. 1127.
 σύβολον, tessera concionantium,
 Eccl. 296. velat arra, A 1119.
 συμβουλεύειν N 769. sequi.
 συμμιγῆς βοά A 725.
 συμμιγνύται λέχος τινι Th. 849.
 συμπαραιμύσειν P 714.
 συμπαραστατεῖν Eccl. 15.
 συμπαραστέτης P 322.
 συμπλέκεσθαι τινι Ach. 659.
 συμποιεῖν Th. 157.
 συμφορά, συμφορὰ ἀγαθῇ, E 378,
 604.
 σύφορος P 1158.
 συμφορᾶν f. E 434.
 συμφᾶν N 943.
 σύν intell. in dativo V 119, A 1162,
 N 294, 1251.
 συναλίσσειν dor. L 93.
 συνάπτειν χεῖρὶ χεῖρα Th. 909.
 συνδεῖν E 969.
 συνδέειν Eccl. 785.
 σύνδουλος Pac. 709.
 συνδράν Eccl. 16.
 συνεῖναι, concumbere, Eccl. 619.
 συνεῖναι A 992.
 συνέριδος Pac. 741.
 συνέχειν L 1181.
 τὸ συνηγορικόν V 660.
 συνθήκη L 1183.
 συνθηματίας Th. 429.
 συνθηγεύεσθαι Th. 155.
 σύννομος A 211.
 συνταράττειν L 7, N 1000.
 συνετέμνεται λόγους Th. 177.
 συνεταπένως P 321.
 συντροπὴν f. E 445.
 συντυχία A 518.
 synchysis P 205.
 synonyma conjuncta P 650. syno-
 nymis utantur commoti Ach. 1111,
 1113.
 Σύρα Pac. 1064.
 Syracosius A 1198.
 συριγμα Ach. 518.
 συρίζειν serpentum P 684,
 συρμαλα Pac. 1165.
 σύρφαξ f. V 642.
 συσκαυάζειν V 1205.
 συσκηγήτρια Th. 591.
 συσπλάγγνεται Pac. 1038.
 συσπάζειν Th. 269.
 συστέλλειν, συστέλλεσθαι, E 404,
 Eccl. 485.
 συχτός 749, Ach. 323.
 σφαγίον f. Th 712.
 σφαγιάζειν A 543. sequi.
 σφαγιον A 1442, L 204.
 σφάκος Th. 456.
 σφάλλειν f. P 347.
 σφενδάμνος f. Ach. 181.
 σφενδάνη f. N 1080.
 σφημα V 224, 229, 395.
 σφημίσκος P 299.
 σφημαδής P 557. sequi.
 σφήνες R 754.
 σφήξ V 419. f. Ach. 811. σφήξ
 αἰτικός V 1050.
 Sphettii P 715. cf. N 156.
 σφογγίον Ach. 429.
 σφόνγγος V 578.
 σφονδύλη Pac. 1000.
 σφόνδυλος V 1430.
 σφραγίδιον Th. 398.
 σφραγιστοσυγκομότης N 326.
 σφραγίς A 1118.

- σφαγιδας *esse dicti opulenti, ut*
ἐμβάδας homines tames, Eccl.
 632.
σφριγᾶσθαι L 80.
σφύρα Pac. 544.
σφυράς Pac. 749.
Sphyromachus Eccl. 22.
σφυρόν V 277, Eccl. 1107.
σγάζειν N 107, 721.
σγῆν N 403.
σχεδόν Eccl. 1154.
σχέθω L 398.
σχεῖν N 1165.
σχέλις E 346.
σχετλιάζειν P 473.
σχέλιος, *improbos*, A 1085. *σχέ-*
τιλόν γε indignantis L 468. *σχέ-*
τιλα πράγματα πάσχειν P 852.
σχῆμα, *saltatio*, Pac. 323.
schema boeotium seu pindaricum
 V 58.
σχῆτα Pac. 950, 956.
σχινδάλαμος f. R 772, N 130.
σχίνος P 715.
σχοινίον τὸ μεμιλημένον Ach. 22.
σχοῖνος P 587. f. Ach. 218.
σχοιάζειν L 385.
σχολή. κατὰ σχολήν Eccl. 48.
Schol. emendatus Eccl. 871, Pac.
 446., et passim.
σῶζειν, *φωλάττειν*, Pac. 694. *σώ-*
ζεσθαι, *proficere*, *florere*, N 904.
σώζεσθαι νοήματα V 1018.
σωκρατεῖν A 1183.
Socrates R 1411. *illotus* A 1438.
sugillari visus V 83. cf. N 104.
 etc.
σῶμά σου pro σὺ A 1146.
σώρος f. P 269, 799.
σῶς E 566, Th. 779.
Sosias appellatus homo liber V 78.
σώσιππος Ach. 168.
Sostate V 1146, Eccl. 41., et a.
σάττωρα dicta Minerva, item *Ceres*
 et *Proserpina*, R 363.
σωτήρ δόμοις N 1115.
σωτήριος Pac. 564.
σωφρονεῖν V 1354, Eccl. 1035.
σωφρονικός E 507.
σωφρόνως E 318. *ῶσπερ κόρη* L
 446.
σωφροσύνη P 559, A 1425.
σωφρων ironice dictum Pac. 1208.
σωφρον ἀνθρ. vide v. *ἀνθρ.*
σωφρον. σωφρονα ἔργα A 1328.
 v. vide γ. τ et ε confirm. vide a.
 καὶ περί τ. L 865. τὰ τί; τὸ τί.
 Pac. 657, 660, 765.
τῶ dor. L 1214.
ταγὰ dor. L 105.
ταγγων (τυθίδων) E 862.
ταγός E 159.
τῶδε dor. Ach. 850.
ταλ dor. L 982, 937.
Taenarum promont. Ach. 474, R
 187.
ταινιόν Eccl. 1029, R 873.
ταλαιπώρος, ταλαιπώρεσθαι, Pac.
 459, V 933, 1075, L 1141.
ταλαιπώρος A 135. τὸ *ταλαιπώρον*
 N 408.
ταλαιπώρος Eccl. 54.
τάλαντον Ach. 6, N 462.
ταλαός A 648.
τάλαρος R 522.
τάλας, *improbos*, P 679. πρὸς
 Ach. 208. *τάλαν dictum per jo-*
cum P 1051., sicut *τάλαινα* Eccl.
 90. *τάλαν pro τάλαντα* Eccl. 124.
ταλάντατος, ταλάντατη, P 1040,
 1056, Th. 718.
ταλασίφρων Pac. 241, Ach. 905.
talentum att. P 104.
τάλλα, ceterum, Pac. 864.
ταμία Eccl. 212.
ταμίας V 591. vide v. *τεμίστης*
ταμ.
ταμίσυν E 874, 887., et a.
τὰν τῇ γῇ E 550. *τὰν τῇ πόλει* E
 1190.
ταναόδοτος A 253, 1290.
τάνθεσθαι L 482.
τανύν Pac. 795.
ταυνοσίπτερος A 1307, 1310.
ταῖνω N 231.
ταξιαρχεῖν Pac. 431.
taxiarchorum ignavia et fraudes Pac.
 1084. seqq.
ταξιαρχος Ach. 533, A 343, Th.
 791.
τάξις Ach. 665.
tapeta, praesertim persica, R 891,
 P 524.
τάπι θρόνης V 291, A 1266.
τάρα V 217, A 826, N 1109.
ταράγματι. vide v. *πράγματι.*
τάρακτρον Pac. 619.
ταραξιαρχίδης Ach. 288.
ταραξιαρχάτος E 247.
ταράττειν Pac. 320. et a. f. L 529,
 581. (*ταταρυγμένος κλωστήρ.*) cf.
 v. *θίς*.

- τάρβος τοῦ βίου Th. 136.
 τάρβιον Pac. 541.
 τάρβος Ach. 908, 1031, R 520.
 τάρβος N 226.
 Tartarus A 654, N 192.
 Tartesia muraena R 440.
 τάττειν, definire, V 1369. τάττει-
 σθαι ἐπὶ τι A 601. τὸ ταττόμε-
 νον Eccl. 766, 7.
 ταυρηδὸν R 757.
 ἡ Ταυροπόλος L 420.
 ταυροπάγος Crathus R 343.
 ταυτή Th. 1154.
 ταῦτό. ἐν ταῦτῳ A 893. ταῦτό
 τοῦτο N 234.
 Ταῦγετον L 117, 1206.
 ταχέως πάντῳ L 164.
 τάχιστα Ach. 711. cf. νν. ὅταν,
 ὅπως τ.
 τήν ταχίστην V 956.
 τάχος P 329.
 ταχύβουλος Ach. 595.
 ταχύνειν Eccl. 582.
 ταχύπους E 984.
 ταχύς τήν μουσικήν Ach. 801. τα-
 χὺ pro ταχέως V 1470, N 626.
 τὰς A 102, 265, post 819, Ach. 63.
 τὲ perperam scriptum pro γὰ A 605.
 τέγγειν R 1240, L 514.
 τέγος (ἐπὶ τοῦ τέγους) V 68., et α.
 τεθάναι f. R 932.
 τέθριππον (ἄρμα) N 1344.
 * τέλν A 858., nota.
 τέλειν Pac. 472., et s. βιάως R
 1040. ὡς τινα Th. 1135.
 τέλεισθαι ψυχὴν L 893.
 τεύξις A 791.
 τεύχον V 1068, Eccl. 495.
 τεύχομαχέειν N 469.
 τεύχομαχος ἀνὴρ Ach. 534.
 οἱ τεύχοποιοὶ Athenis V 1068., an-
 not.
 τεύχος ξόλινον E 956. εἰσέναι ἀπὸ
 τεύχους Th. 465.
 τετραίρεσθαι τι ἀπὸ τινος V 76.
 τεμῆριον, argumentum, E 33, A
 457.
 τεκνίδιον L 822.
 τέκνον. hoc nomine juniores ap-
 pellantur, R 1248.
 τεκταίνεσθαι ναῦς L 629. τεκτ. f.
 E 428. εἰ ἐπὶ πνευ Ach. 625.
 τέκτων f. E 492.
 Τελαμώνιος L 1158.
 Telesus Pac. 934, A 169.
 τέλειος. cf. v. Ἡρα.
 τελειοῦμαι N 258. βακχίδα R 349.
 τελειοῦμαι dicta oracula E 966.
 τέλειος L 104, Th. 332.
 τελετή Pac. 401, 407, V 848, N 299.
 τελευταῖος V 724. τὸ τελευταῖον
 adverb. N 919.
 τελευτᾶν. τελευτῶν E 486.
 τελευτή L 281.
 τέλειος Th. 309.
 τέλμα A 1473.
 τέλος, vectigal, V 627. ἀγορᾶς Ach.
 843. τέλη, τελωνεῖον, E 297.
 τελώνης E 243.
 τέμαχος P 890, R 482, Ach. 828.
 τέμνος P 654, L 453.
 τέμνειν ἀμπέλους Ach. 183. τέ-
 λαισθον Th. 1035. τέμνεσθαι
 (a tonsore) Th. 225.
 τέμναι A 1565.
 τέμνης Pac. 935, 1043.
 Tenos Cyclas P 713.
 tentoria τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν Th.
 625.
 τέρς A 835, 866.
 τέρας P 42., et s.
 τερατεία N 312.
 τερατεῖσθαι E 576.
 τεράτευμα L 711.
 τερατώδης N 358.
 Teredon Th. 1105.
 τερηδὸν E 1196.
 τέρθριος E 412.
 τέρμα: cf. v. Ἡρα, juvenis.
 τερατὸς L 517. τερπνόν Eccl. 889.
 τερπνάτατος Ach. 828.
 τεσσαρεκκοστή Eccl. 825.
 τέτατος L 517, 779.
 τετραγώνος A 930.
 τετράμης P 847.
 tetralogiae scenicae R 1060., not.
 τετραμέτρων N 621, 624.
 τέτραξ A post 819.
 τετραπῆγος f. R 954, V 531.
 τετραποδῆδον ἐστάναι Pac. 831.
 τετραποδον N 638.
 τετραπτερυλλίς Ach. 818.
 τετραπύλος f. Ach. 1012.
 τετραπτολίς L 275.
 τετράς P 1122, N 1036.
 τετραστάτηρος σωτηρία Eccl. 412.
 τετραμαῖνον N 291, 368.
 τετραβόλος Pac. 254.
 τέτταρ' εἰς τὴν γόνυκα f. V 429.
 τεττιγοφόρας E 1219.
 τέττις N 952, 1302.
 τευθίς Ach. 1083, E 862, 865.
 Teucer ap. Aeschylum R 981.

πυρίλλων R 895.

πυρίλλων Pac. 940., ubi nollem verba τὰς ἐν τ. λογ. eodem genere litterarum expressa esse, quo superiora δόξαν, δλ. ἀπ., quae sola sunt existimanda Melanthii ex Medea.

τέσσα Th. 504. vide v. τίλλω.

τεχνάειν Ach. 355, Th. 94.

τεχνάσθαι V 176.

τέχνασμα Th. 197.

τέχνη, artificium, dolus, Th. 401.

τέως P 830, Pac. 651.

τῆδε A 408.

τῇδι, hic, huc, Pac. 78, 690, V 956.

τῇθι Ach. 49, L 518.

τήκεσθαι V 311.

τηλαυγής A 1005, 1580.

Τηλεπόρον τι βόαμα N 936.

τηλεπόνος N 287.

τηλεφανής N 279.

Telephus Mysae N 900.

Τηλέφω δ' ἄ' γὰ φρονῶ Ach. 411.

τηλία P 1033, V 147.

τηλικούτος, tali aetate, E 821.

τηλικοντοσι A 1054, N 792.

τηρεῖλα καλλίνικος Ach. 1143. seqq., A 1622.

τηρεῖλος E 276.

τηνικαῦτα Pac. 1060, 1083. ε. τοῦ θείους ib. 1100. εἰτα την. ἡδη Eccl. 789.

τηνώθεν dor. Ach. 709.

τηρεῖν, cavere, Pac. 146. observare, E 1037, Eccl. 627. τὰς εἰσβολὰς Ach. 1005. servare, N 561. τηρεῖσθαι med. V 1336.

Tereus A 15, 46, L 527.

τήτες Ach. 15, V 391, N 603.

tibiarum ulcera. vide v. ulcera tib.

tibicen in orchestra Eccl. 891. tibicines Thebani Ach. 809.

tibicinae in comissionibus Ach. 515, V 1317, Ran. 478.

τίεσθαι τινα A 360.

τίζειν A 23., annot.

τιή; Pac. 857. τιή; τί δή; Pac. 944, Th. 84.

τιθασυτής V 673.

τιθέναι, constituere, facere, reddere, N 1141, Pac. 1009. νόμος V 455. τι εὔ L 243. τίθεσθαι λόγους A 597. ὄνομα A 762, 770, N 65, 67.

Tithras, pagus atticus, R 442.

τιθύμαλλος Eccl. 404.

Τιθωνός ἀνῆρ Ach. 648.

τίτλων f. Pac. 721. ἡ τενοθεα L 593, Eccl. 236.

τίλλω A 281, Th. 510, 560. ἐν-τόν Pac. 524. τέσσα N 1146.

τιμῶν, punire, V 816. τιμὴν μακρὰν V 106.

τιμῆ, munus, Eccl. 5. pretium, A 1505, Ach. 842. (τιμὰ.)

τίμημα V 863. ἐκτιμῶμαι τῇ δίκῃ P 476.

τιμητικός V 167.

τίμιον πείσασθαι τι V 253.

Timotheus P 180.

Timoclea Th. 344.

Timocreon rhodius Ach. 496., annot., V 1024., 8.

Timon A 1434, L 748, 750.

τιμωρεῖσθαι Eccl. 1041.

τις dicta persona colloquens R 514, P 378. τίς δ' οὐ — Eccl. 120.

τίς ποτε, τίς — Pac. 812. τίς p. δευτε A 266. τίς, unusquisque, A 231. τιν' forte scriptum pro τις P 502. τί κέρδος —; Eccl. 607. τί λέγειν V 618, 1358. τί πάθω; P 599. τί pro ἐς τί N 22, 202. τι, res magni momenti, N 796.

Τισαμενογαλνίππος Ach. 568.

Tisiades V 392.

Titanes A 444.

τίτθι E 662. f. L 891.

τιτθίον Pac. 798, Ach. 1116, Th. 142.

τιτθός Th. 607.

τιτθῶν V 127.

τιτθίσαι Ach. 1098, 1114.

τίτθι, genus fragmenti, Ach. 867, 872. τίθω, audere, sustinere facere al., P 280, N 1328.

τιλήμων P 772, Ach. 1082. θανάτου Th. 1011.

Tlepoletus N 1215.

τιλητόν L 499.

timosis P 65, V 753, 1243, A 1391, L 259, Th. 613, N 768, 1377.

τὸ μέγα κρᾶτος dictum pro adv. V 1191. — τὸ μὴ εἶναι τι N 1047. τὸ μὴ οὐ pro ὅτι μὴ οὐ L 1121, A 37. τὸ τι; R 7, 1164, P 898, 1072. τὸ, τὸν, τῶν, confusa Eccl. 78, 81. τὸ τῶν ἀνδρῶν Eccl. 624.

τοῖ dor. L 914, 928, 1166, 1217. pro sol dor. A 871. sol in verbis δεινὰ τὰρα πεῖσασθαι et similibus Ach. 296.

- τοιάδε, τοιαῦτα, sic, A 100, 723.
 τοιγαροῦν V 1058.
 τοιγάροι Ach. 608.
 τοίνυν qua sit quantitate, quaeritur ad R 313. cf. P 563, 1157, Pac. 442, Th. 743, A 456.
 τοιοσδὶ L 380.
 τοιοῦτος, τοιαῦτα, his in rebus, R 922.
 τοιοντοσὶ V 804.
 τοιχωρυεῖν P 165.
 τοιχωρύχος R 726, 761, P 865, N 1272.
 τόκος, usura, N 715. τόκον πράττεισθαι Th. 801. τόκοι τόκων N 1147.
 τολᾶν, sustinere, dignari, N 535, V 320. τόλμημα Eccl. 106.
 τόλμα Pac. 955.
 τοληρός Pac. 855, N 439.
 τολοιπόν, sive τὸ λοιπόν, P 317. in posterum, N 656.
 τολυκεύειν L 551.
 τολόπη L 550.
 τόμιον L 186, 192.
 τόμος, frustum, E 1078.
 τονθορύζειν Ach. 643, R 700, V 592.
 τόνος E 494, L 856.
 tonstrinae. vid. v. κουρεῖα.
 τόξενμα V 1044.
 τὸ τοξικόν L 485.
 τοξοποιεῖν τὰς ὄφεις L 8.
 τοξότης Ach. 662, 666. οἱ τοξόται Ach. 54, E 614, L 406.
 τοξοφόρος Th. 920.
 τοπάζειν V 73.
 τοπαράπαν, sive τὸ παράπαν, V 463, P 17, 347, 957.
 τοπρῖν, sive τὸ πρῖν V 1034.
 τορεῖν. τετορήσω Pac. 374.
 τορεύειν φίδην Th. 933.
 τορνεύειν f. Th. 54.
 τορνευτολυρασκιδοπηγὸς A 466.
 τορνέειν E 1060.
 τορένη A 78, 9, E 906.
 τορῶς R 1041.
 τοσόνδε, tam valde, Ach. 884.
 τοσοῦτος, τοσοῦτο τῶν ματιῶν N 805. τοσαῦτα, talia, haec, Th. 1000.
 τοσοντοσὶ Pac. 896, A 1329.
 τότε, olim, P 1113. ἡ τόθ' ἡμέρα L 1080.
 τοῦμόν p. ἐγὼ Th. 105.
 (πολύ) τοῦμκαλιν L 978.
 τοῦμποδῶν Th. 805.
 τοῦτ' ἐκείνο, τοῦτ' ἐστ' ἐκείνο, ταῦτ' ἐστ' ἐκείνα, hoc illud est, Ach. 41, A 344, L 240, Eccl. 78, N 1015.
 τουτέστις Pac. 1002.
 τουτι μόνον, τουτι μόνον, Ach. 443.
 τουτογὶ A 825, L 636.
 τραγαλλίζειν V 648.
 τραγανον Eccl. 1168.
 Τραγασαῖος Ach. 763.
 τραγέλαφος R 890.
 τραγήματα P 190, Ach. 1021, Eccl. 844.
 Tragici εὐθύπρωκτοι N 1053.
 Tragici alicujus verba, ut videtur, L 766. sequ., P 1147. cf. Eccl. 110, 368, P 682, 656.
 τραγικώτερος Pac. 136.
 τραγομάσχαλος Pac. 755.
 τραγωδεῖν N 1053. τινὰ Th. 85.
 τραγωδία ἀπὸ τινος L 138. τραγωδῶν γίνεσθαι Pac. 148.
 τραγωδικοί χοροὶ Th. 362.
 τραγωδικὸν Ach. 9.
 τραγωδοδιδάσκαλος Th. 88.
 τραγωδὸς Pac. 509.
 trajectory verba καὶ ταύτην P 542.
 τραμίς Th. 245.
 τραπέξα f. Pac. 731. τραπέξα ἱερὰ P 673.
 τρασιά N 50.
 τραυλίζειν N 835. τραυλίζειν dictus infans N 1323.
 τράφειν dor. Ach. 743.
 τραχήλιον V 934.
 τραχὺς Pac. 1009, L 744.
 τράω, τιτράω, Pac. 21.
 τρέμειν, τρέμειν τι, V 549, Ach. 459, L 358.
 τρέπειν ἐπὶ τὸ βέλτιον. vide v. τὸ βέλτιον. cf. V 952. τρέπειν κοι, conferre aliquo, Eccl. 681. cf. Ach. 207. τρέπειν τὰ λαγῶα Ach. 943. τρέπειν τινὰ πρὸς τι A 1345. τέτροφα N 831. τρέπιδται dictus sol Eccl. 415. τρέπιδται ἐπ' ἄλλο εἶδος P 315. τρέπιδται, mutari, L 127. τρέπιδται εἰς κεφαλὴν τινος N 40. cf. Ach. 788. τρέπιδται πρὸς τι A 678. vide v. ἐτέρως τρ.
 τρεπτίον ὁδὸν τινα E 72.

- τρέφειν p. ἔχειν 110, 462, R 282.
 τρέφει σκυτόν A 1264. τρέφουσαι
 p. βίον A 316.
 τρέχειν δρόμον V 368.
 τρήσα V 141, L 383. f. Eccl. 902.
 τρήσαν f. Pac. 989.
 τρία καὶ δύο κεκραμέντος E 1075.
 τὰ τρία καλῶς φέρειν E 1076.
 τρίαίνα E 779. τρίαίνης ταμίης N
 550.
 τριακοῦν Pac. 548.
 τριακονταῖδες σπονδαὶ E 1276,
 Ach. 194, 238.
 Triballi A 1414, 1418, 1507. sequ.
 τριβειν βίον, seu βίονον, P 522, Pac.
 560. σκηπτρα A 600.
 τριβή Ach. 355, A 156.
 τριβολικτραπύλος N 971.
 τριβόλος f. L 540.
 τριβων τινός V 1378, N 842, 3.
 τριβων, vestis trita, Ach. 184, 816.
 τριβωνικῶς V 1091.
 τριβάτιον P 709, 838, 878, V 33.
 δικαστινόν V 116.
 τριδραχμός Pac. 1113.
 τριέμβολον. vide v. στέσθαι τρ.
 τριηραρχεῖν R 1005, E 852.
 trierarchorum avaritia Pac. 1145.
 τριηραρχος Ach. 510, Th. 795.
 τριήρης A 103, E 513.
 Τρικορυσσία ἐμπίς L 965.
 τρικότυλος Th. 701.
 trilogiae tragicae R 1060. not.
 τριλογία A 94.
 τριμετρον N 621.
 τρίμμα A 407.
 τριόρχης V 1478, A 1091.
 τρίπαλαι E 1041.
 τριπλάσιον E 284, 684.
 tripus delphicus P 9. cf. E 932.
 τρίπους Eccl. 744, 787.
 τριπτήρ δικῶν Ach. 881.
 Triptolemus Ach. 48. seqq.
 τρίς P 847, Pac. 242, 631.
 τρισκακοδαίμων Pac. 1182, R 19.
 τρισμακάριος V 1246, Ach. 367.
 τρισμύριοι A 1089, Eccl. 1129.
 τρισόλβιος Eccl. 1126.
 τρισχλίοι dicti numero rotundo Ach.
 666, P 1079.
 τριτάλαντον βάρος L 317.
 τρίτη Pac. 834, N 1086.
 Τριτογένεια L 323, N 957.
 ἡ Τριτογενής E 1077.
 τριχίς Ach. 516, E 611, Eccl. 56.
 τριχοβόας Ach. 1089.
 τριχολίνκος f. V 466.
 τριχορρεῖν Pac. 1123.
 τριψήμωρον V 818.
 τριαβόλον P 125, 325. et s. κα
 τριαβόλα A 1426.
 τρομαρός A 876.
 τροπαῖον L 275, 302, E 483, V 630.
 τροπαῖος Th. 657.
 τροπαίς der. Ach. 768.
 τροπή. τροπήν τινας ποιῆσθαι E
 246.
 τροπαίτη Ach. 513.
 τρόπις πράγματος V 30.
 τρόπις, mos, V 443, 490. cf. E 364.
 τρόπος τινός A 94. πάντα τρέ
 πον N 679. τὸν ἡμέτερον τρόπον
 R 420. τοῦματ' τρόπου V 968.
 τρὸν τρόπον; N 363. τρόποι ἄφρε
 δίτης Eccl. 8. δύο τρόποι N 471.
 cf. v. κατὰ πάντα τρόπον.
 τροπὸν Ach. 517.
 τροφαίς V 807.
 Trophonii antrum N 496.
 τροχίλατος λόγος. vide v. λόγος
 τρ.
 τροχίλια L 671.
 τροχίλος Pac. 930, A 79, Ach. 823.
 τροχός N 1251. ἥλιον Th. 17. τε
 χός, poena sectorum, P 871, Pac.
 439, L 779.
 τροχίλον P 1104, V 903, E 699.
 τρογῆν Pac. 845.
 τρογικός Ach. 593.
 οἱ τρογοδαίμονες N 293.
 τρώγοιπος P 1083, Pac. 513.
 τρογονεῖν τὴν θύραν Eccl. 34.
 τρογυδία Ach. 464. sequ.
 τρογυδικοὶ χοροὶ Ach. 833.
 τρογυδός V 619, 1471.
 τρογῶν A 298, 904.
 τρώμη f. N 442.
 τρώς P 1081. sequ. et s.
 τρώπημα Pac. 1145. f. Eccl. 624.
 τρώσιβιος N 415.
 τρυτάνη V 88.
 τρυφάλεια R 956.
 τρυφῆν L 378, N 48.
 τρυφραίνεσθαι V 657.
 τρυφερός V 529, 1128.
 τὸ τρυφερόν Eccl. 898.
 τρυφή P 814, L 360.
 τρύφουσαι τινας Pac. 914. cf. Ach.
 68.
 τρύφος Ach. 884.
 τρυφάλεια P 793, Pac. 732.
 τρώμεν N 993. γυνάμεις ἐν πρ
 δέον N 898.
 Treja Th. 859.

τὸ dor. Ach. 730, 732, E 1113.
 τυγγάνειν cum participio A 429, 433,
 Pac. 654. τυγγάνειν dictum pro
 τ. εἶναι Eccl. 1138. τυγγάνειν,
 verum attingere, Eccl. 172. τυγ-
 γάνειν ὄρνον. vide v. ὄρνον τ.
 τυκίειν A 1048.
 τύλη Ach. 807, 895.
 τύλος, clavus, A 517.
 τυμβεύειν Th. 843.
 τυμβήρης Th. 847.
 τύμβος appellatus senex L 347.
 τυμπανισμός L 361.
 τύμπανον L 3, P 472.
 Τυνδάριος παῖς Th. 876.
 Tyndaridae L 1210.
 τυννοῦτο, τυννοῦτον, Th. 703.
 τυννοῦσι Ach. 337, R 189, N 851.
 τυντλάειν Pac. 1066.
 τύπτεισθαι ὑπὸ δορός Ach. 1112.
 τυραννείν A 458, Th. 318.
 τυραννέειν τινός L 598.
 τυραννίς V 406, 472, 487, A 1497,
 1535.
 τύραννος θεῶν Ζεὺς N 548. ὁ τύ-
 ραννος, qui fuit tyrannus, Th.
 319.
 τυρβάειν V 257, Pac. 938.
 τυρόκηστις V 904, 929, A 1459,
 L 231.
 τυροκαλῆν R 1293.
 τυροκάλῃς E 794.
 τυρός γλωρός R 521.
 τυφειδανός V 1313.
 τύφειν V 446, 1039.
 τυφλὸν γινώσκει P 48, τυφλὸν τίπτει
 Pac. 1001.
 τυφογέρον ἀνὴρ L 315. cf. N 883.
 Τυφῶς N 330.
 τυφός L 907. f. E 473.
 τύχη, fortuna secunda, (τῆς τύχης
 χάρις) V 62. τύχη ἀγαθὴ A 411.
 κατὰ τύχην τινα Eccl. 114. τύ-
 χη. vide v. ἀγαθὴ τ.
 τυχηρῶς Ach. 236, Th. 298. — 294.
 τῷ, τίνι, (τῷ γὰρ εἰκός —) Ach.
 658, Th. 797.
 τῷ τρέφω, si forte, Ach. 312.
 τῷδε dor. Ach. 857.
 τωθάειν V 1311, 1817.
 τῶν, τούτων, Ach. 716.
 τῶνδρες dor. L 1178.
 τῶς dor. Ach. 717, L 168.

ulcera tibiarum frequentia ap. Atheni.,
 praescertim τοὺς δημοκρατουμένους,
 E 847.

Ulysses V 181, 344, A 1443.
 unguentorum magnus usus ap. vet.
 P 525, Eccl. 841.
 unus appellatus ex pluribus conjun-
 ctis V 941.
 urnae judiciales V 958. annot.
 vates contemti Pac. 967.
 venditantium clamores, οἱ δ' Αἰθῆ-
 νες, Ach. 34.
 ventriloquus, vide v. Euricles.
 Venus A 539, Ach. 747, 749. per
 eam jurabant juniores et venustae
 mulieres, P 1065. percus ei im-
 molatus Ach. 749.
 verbalia. vid. v. neutra.
 verbum de conatu dictum, ut ajunt,
 A 1241, P 794. verbum praegnans
 quod dicitur E 644. verbo sim-
 plici additum compositum ejusdem
 stirpis Ach. 177, R 193. verba
 composita longiora L 430. sequi.
 (Eccl. 1165.) verba transposita,
 ut videtur, A 565. sequi. diversi
 modi verborum juncti P 327.
 Vesta A post 815.
 vestes initiatorum diis dedicatae P
 841.
 Victoria: vide v. Νίκη.
 vinam. cf. v. Thasium. vini laudes
 E 90. seqq.
 virgines: vide v. auro.
 virorum melior conditio quam mu-
 lierum in contrahendis matrimoniis
 L 559.
 virtus dicta pro laude virtutis N
 928, P 191.
 vitalus praemium citharedorum Ach.
 18.
 vivere esse mori R 1022.
 vocabulis formarum postposita no-
 mina generum P 793, 850, 894,
 1046.
 vocativus singul. cum verbo plurali
 R 1401.
 v et o confusa: vide v. v et o: vide
 ού.
 δάλινα ἐκπάρματα Ach. 74.
 ἑπλες N 744.
 ἑρρίκειν εἰς τινα P 895, N 1440.
 τινα τινι Pac. 1140. ἑρρίκεισθαι
 τὰς γνώσεις Th. 861.
 ἑβρις πολλή L 618.
 ἑβριστῆς Th. 63, N 1031.
 ἑβριστότατος V 1256.
 ἑγιάειν f. A 579, N 1224. sanae
 mentis esse, P 360, 1056, 1062,
 Pac. 95, A 1119.

- ὀγίεια A 577. sequ., post 818.
 ὀγιής, bonus, utilis, Ach. 897. ὀγίης,
 ἀληθής, P 274. ὀγιής f. P 37,
 56, 351. ὀγιής, ὀρθός, Eccl. 324.
 ὀγίης, probitas, P 866. vide v.
 οὐδὲν ὀγιής.
 ὀγρᾶ, θάλαττα, V 647.
 ὀγρός dictus ab effectu ungendi V
 1172.
 ὀδρία A 576, L 310, V 892.
 ὀδριαφόρος Eccl. 738.
 ὀδροδόα Ach. 869, V 126.
 ὀδωρ γυνώσθαι V 265. ὀδωρ παρὰ
 χειρός A 439. cf. v. ποισίν.
 ὄειν N 362, 364. sequ., et s.
 ὄειος E 840.
 ὄετος V 263.
 ὄθλιν N 759.
 ὀηρία Pac. 858.
 οἰεός V 547, N 1286, 1361.
 οἰδιον V 1305.
 οἶδς vel quiddam simile intelligen-
 dum A 664.
 ὀλακτεῖν V 870. τινα V 1351.
 ὀλη A 92.
 ὀληφός Ach. 255.
 ὀλόδομος Th. 47.
 ὀμῆ, ὄμμε, ὄμδς, dor. Ach. 692,
 515. sequ., L 87, 1002.
 ὀμναιος A 1595. sequ.
 ὀμναιούν τινα Pac. 998. sequ.
 τὸ ὀμνέρον pro ὀμνῆς Eccl. 623.
 ὀμνέρον et ὀμνέρον confusa
 ibidem.
 ὀμνῆ familiariter dictum Pac. 119.
 ὀμνεῖν Pac. 748, L 1225.
 ὀμνιῶμς dor. L 1213.
 ὀμνος A 212, 642, 835, E 492.
 ὀμνων δοῖναι A 835.
 ὀμοנוσία E 907.
 ὀπάγειν V 292, R 174, A 942, N
 1247.
 ὀπαγωγός A 1059.
 ὀπάδαι R 827.
 ὀπαὶ πτερόγων κιχλᾶν etc.
 Ach. 911.
 ὀπαίρειν, si forte, P 684.
 ὀπαοῦν, ὀπαοῦν, τινα, Eccl.
 513, N 354, et s.
 ὀπαλίσφειν Pac. 832, Ach. 968.
 ὀπανέχσθαι Th. 280.
 ὀπαναυεῖν Eccl. 1162.
 ὀπανιᾶσθαι N 1146.
 ὀπανίστασθαι τινα τινα N 961.
 ὀπακουεῖν τῆς ὁδοῦ A 936.
 ὀπακουητέον Th. 881.
 ὀπακοτρέχειν Eccl. 285.
 ὀπαρχεσθαι L 1085.
 ὀπαρχής Th. 470.
 ὀπαύειν E 821.
 ὀπαυεῖν P 993, V 55.
 ὀπαυλίσιν E 272.
 ὀπένεφθαι R 1007, N 945.
 ὀπέρ τινα, alicujus loco, N 812.
 propter aliquid Th. 710. ὀπέρ τι-
 νας λέγειν L 210. τινα Ach. 289.
 ὀπερανοτέλειν f. P 661, A 353, E
 608.
 ὀπερλγείν τινα A 441.
 ὀπερανοτέλειν E 1094.
 ὀπερανοτέλειν τινα V 917, Th.
 185.
 ὀπερβαῖν Eccl. 96.
 ὀπερβαῖν τινα E 382, 385,
 704, 830.
 ὀπερἐκκοντέτης Eccl. 979.
 ὀπερκαυεῖν E 629, Eccl. 186.
 ὀπερλγείν Pac. 17. τί τινα A 1393,
 E 1062, 1064.
 ὀπερλγείν f. E 856.
 ὀπερνορεῖν Pac. 53.
 ὀπέρλαμπος N 554.
 ὀπερμαῖνσθαι f. R 729.
 ὀπέρμεγας E 158.
 ὀπερκαῖν, antecellere, Eccl. 1115.
 ὀπερκαῖν E 624.
 ὀπερκαῖν P 850.
 ὀπερκαῖν E 629.
 ὀπερκαῖν R 301.
 ὀπερκαῖν Ach. 912.
 ὀπερκαῖν Pac. 52, A 1623.
 ὀπέρτερος L 721.
 ὀπέρτερος βοᾷ N 1109.
 ὀπερκαῖν τινα E 539.
 ὀπερκαῖν P 1068.
 ὀπερκαῖν N 226, 1337.
 ὀπερκαῖν P 729, Pac. 229. f. N 76,
 E 141. ὀπερκαῖν Th. 789.
 ὀπερκαῖν Ach. 142, Eccl. 885.
 ὀπέρκαῖν τινα E 269, 425. ὀπό-
 τι f. Th. 132.
 ὀπερκαῖν L 644.
 ὀπερκαῖν P 807, E 917.
 ὀπερκαῖν V 102, R 259.
 ὀπέρειν, causari, praetendere, Pac.
 843, sustinere, Th. 195. πάντα
 L 776. ὀπέρειν τὸν θύλακον Eccl.
 820. cf. Pac. 419.
 ὀπέρειν ὁδὸν A 656.
 ὀπέρειν V 462, E 1174, L 998.
 ὀπέρειν V 580.
 ὀπέρειν f. V 503.
 ὀπέρειν τινα V 453.
 ὀπέρειν Th. 324., et s.

ἄκρος ἐκ Σαβαζίου V 9. ἄκρος
πρώτος V 31.
ἄκρων dor. L 143.
ἄκ' ἀγνοίας A 551. ἄκ' ἀνάγκης
N 399. ἄκρ, πρὸ, R 827. ἄκρ'
ἡδονῆς V 272. A 1185. ἄκρ' μι-
σους L 735, 760. ἄκ' ὀργῆς Pac.
580. ἄκρ' περὶ γυναικῶν A 1821. ἄκρ'
τινός ἀκούειν τι N 513. ἄκρ'
τὸς Χόας Ach. 1006. ἄκρ' χρό-
νον Ach. 139.
ἄκρ' ἄλλων ἄκρ' τι L 401. ἄκρ' ἄλ-
λασθαι παιδίον Th. 319. cf. Th.
378.
ἄκρ' ἄλλων Th. 367, L 489.
ἄκρ' ἄλλων f. V 195.
ἄκρ' ἄλλων E 216.
ἄκρ' ἄλλων E 1144.
ἄκρ' ἄλλων A 65.
ἄκρ' ἄλλων A 467, Eccl. 36, 270.
ἄκρ' ἄλλων Th. 955.
ἄκρ' ἄλλων Th. 261.
ἄκρ' ἄλλων Pac. 508.
ἄκρ' ἄλλων V 182, 188, 205, A 1397.
τὶ V 1117. sequ. cf. 1131.
ἄκρ' ἄλλων E 1049.
ἄκρ' ἄλλων A 298.
ἄκρ' ἄλλων Ach. 604, V 588.
ἄκρ' ἄλλων Eccl. 15, Th. 395.
ἄκρ' ἄλλων Th. 1098.
ἄκρ' ἄλλων ὀνείρατα V 53.
ἄκρ' ἄλλων V 1232.
ἄκρ' ἄλλων P 544. cf. Eccl. 618.
ambigue dictum Eccl. 257. inter-
pellare, Ach. 38.
ἄκρ' ἄλλων V 533.
ἄκρ' ἄλλων E 43.
ἄκρ' ἄλλων L 1256.
ἄκρ' ἄλλων, discalceare, P 923, Th.
1113, N 152, L 883. ἄκρ' ἄλλων
μον τὰ γόνατα L 216.
ἄκρ' ἄλλων R 232.
ἄκρ' ἄλλων Pac. 1154.
ἄκρ' ἄλλων E 601, L 38.
ἄκρ' ἄλλων Pac. 918.
ἄκρ' ἄλλων P 532.
ἄκρ' ἄλλων V 1243.
ἄκρ' ἄλλων L 323.
ἄκρ' ἄλλων Pac. 809, A 469, L 368.
ἄκρ' ἄλλων τινα E 47.
ἄκρ' ἄλλων f. P 1089.
ἄκρ' ἄλλων A 789, 750, Th. 1035.
ἄκρ' ἄλλων f. N 1238.
ἄκρ' ἄλλων Ach. 949.
ἄκρ' ἄλλων Ach. 162.
ἄκρ' ἄλλων Eccl. 1027.
ἄκρ' ἄλλων A 1184.

ἄκρ' ἄλλων V 1238.
ἄκρ' ἄλλων τι f. Ach. 622.
ἄκρ' ἄλλων E 303. f. E 287.
ἄκρ' ἄλλων τι, aliquid consulere,
L 492, A 1259, Eccl. 1151.
ἄκρ' ἄλλων R 911, Th. 466.
ἄκρ' ἄλλων E 688. ἄκρ' ἄλλων
et ἄκρ' ἄλλων confusa E 625.
ἄκρ' ἄλλων Eccl. 293.
ἄκρ' ἄλλων A 1065.
ἄκρ' ἄλλων Pac. 418.
ἄκρ' ἄλλων L 532.
ἄκρ' ἄλλων P 312.
ἄκρ' ἄλλων N 242.
ἄκρ' ἄλλων L 84.
ἄκρ' ἄλλων Ach. 795.
ἄκρ' ἄλλων L 185, 195, E 104.
ἄκρ' ἄλλων Pac. 519.
ἄκρ' ἄλλων V 1335, et s.
ἄκρ' ἄλλων V 645.
ἄκρ' ἄλλων L 638.
ἄκρ' ἄλλων dor. L 933.
ἄκρ' ἄλλων L 934.
ἄκρ' ἄλλων Eccl. 44.
ἄκρ' ἄλλων L 309.
ἄκρ' ἄλλων A 328. ἄκρ' ἄλλων τι-
νος V 669. cf. L 57. ἄκρ' ἄλλων
παρῆναι L 69. ὁ ἄκρ' ἄλλων (ἄ-
δος), vox for., V 953.
ἄκρ' ἄλλων, postea, Pac. 1008. ἄκρ.
ἄλλων A 537. ἄκρ' ἄλλων, aere, Pac.
936.
ἄκρ' ἄλλων R 580, Pac. 710.
ἄκρ' ἄλλων P 891.
ἄκρ' ἄλλων V 1105, A 673, L 550. f.
L 592.
ἄκρ' ἄλλων, furari, P 1136, V 530,
924, 1166, 1294, N 1150.
ἄκρ' ἄλλων A 869.
ἄκρ' ἄλλων L 348, Th. 688.
ἄκρ' ἄλλων E 56, 1088.
ἄκρ' ἄλλων V 187, Eccl. 318.
ἄκρ' ἄλλων E 857.
ἄκρ' ἄλλων R 1156. τινα V 330.
ἄκρ' ἄλλων τι V 685.
ἄκρ' ἄλλων N 301.
ἄκρ' ἄλλων A 369, N 273.
ἄκρ' ἄλλων N 578.
ἄκρ' ἄλλων λόγοι R 771.
ἄκρ' ἄλλων N 548.
ἄκρ' ἄλλων A 1233.
φ. vide π.
fabis vesci. vide v. alio etc.
fabula de mure et sole V 1141.
φραγὲν δίκην ἐξ ὄψεως V 1316. φρα-
γὲν ἐπὶ πνι E 653.

- Phaeax E 1265.
 Phaedra Th. 152, 514, 517.
 Phaedria L 331.
 παιδρός E 510. παιδρὰ ὅτα equorum Pac. 156.
 παεινός Pac. 1017.
 Phaenarete Ach. 49.
 παίνειν, ἀνάπτειν, R 1442.
 παίνειν, deferre, Ach. 774, 779 seqq., 855, E 292. indicare, A 670. lucere, N 568.
 παίνεσθαι, adesse, E 546. cum participio E 736. p. εἶναι P 919.
 πακῇ P 192, V 781, 783. f., ut videtur, P 1000.
 παλαγγέ, araneus, V 1450, R 1243.
 παλαινα V 35.
 παλακρός Pac. 730, 732, N 525.
 παλαρίς Ach. 822.
 παληρικός A 76.
 παληρίς A 539.
 Παλῆς Ach. 249. seqq.
 πάλης L 720.
 τὸ παλλικόν Ach. 247.
 παλλός Ach. 229, 246.
 Phanae A 1568.
 φάναι Pac. 847, Ach. 455. πρὸς τινα A 382. φάναι, affirmare, Eccl. 72. dicere, cum significat germ. *meinein*, P 345. promittere, Ach. 621. putare, Ach. 620., si divinavimus, Th. 638. φάναι dictum animal Pac. 12. φῆμ' ἐγὼ R 593, V 417. φάμι, φασθ', dor. Ach. 691, 694.
 πανερώς λέγειν Th. 402.
 πανός Ach. 797, L 292, Eccl. 346.
 παντάζεσθαι, συνοφανεῖσθαι, Ach. 778. (φαντάδομαι).
 Phanus V 1179, E 1144.
 πάος ἡμέρας E 901. πάος λείπειν. vide v. λειπ. φ.
 πάραγξ f. E 248.
 παρότρα E 1160.
 παρμακον P 300, Th. 401. f. V. 780.
 παρμακοπώλης N 742.
 παρμακός R 686, E 1293.
 παρμάττειν Th. 501.
 Pharnaces A 953, 955.
 φάρος Th. 848.
 Pharsalus V 1225.
 φάρυγξ, ὁ et ἡ, R 253.
 φάρυξ R 583. not.
 φάσηλος Pac. 1062.
 φασισανικός A 68.
 Φασιανός ἀνὴρ Ach. 681.
 φασιανός N 169.
 φάσκειν N 568, 868, 897.
 φάτις Μουσάων A 853.
 φάτην N 13.
 φάττος A 1098, 1582.
 φάττα Pac. 930, A 299.
 favis obturata ora infantium Th. 476.
 Phayllus cursor Ach. 210, V 1165.
 φαῖλος, deformis, Eccl. 617, 626, 628, 702. malus, A 949. φαῖλον πρᾶγμα L 14. φαυλόεστα, καὶ ῥάστα N 754. φαῖλος, ἀπλῶς. V 625, Pac. 25. facile, E 376, 472, L 530, Th. 671. φαῖλος; φέρειν τι A 886.
 φέγγειν et φέλειν confusa R 337. not.
 φέγγος f. P 635, E 12497.
 φείδεσθαι A 912, Eccl. 600. τινός, abstinere ab al. re Ach. 292.
 Φειδιππίδιον N 80.
 φειδωλία N 808.
 φειδωλός P 237, N 415.
 Phelleus m. Ach. 256, N 71.
 Φέναντες E 583.
 φενανύζειν R 874, P 271, 280, Pac. 1010, Ach. 90.
 φενακισμός E 582.
 φέναξ Ran. 862, Ach. 89.
 Pheredipnus V 392.
 φέρειν αἰγύνην Eccl. 483. φέρειν εἰς τι dicta ὁδός A 931. φέρειν θάνατον Ach. 383. λόγους A 515, E 591. φέρειν, mereri, Ach. 66, 90, 137. nuntiare, P 641. φέρειν πάντα dictus ager Ach. 36. φέρειν, raptare, Eccl. 565. φέρειν τι, adipisci al., E 531. τριώβολον V 1080. φέρειν φόρον V 1059. ἐντυχς E 98, 110. οἶος, Ach. 1081, 1067. φέρεθ' Th. 233. φέρεθ', age, cum conjunctivo, Pac. 234, 252. φέρεθ', fac, Ach. 505. φέρεσθαι εἰς τι L 910. φέρεσθαι, moveri, N 370, 373, 389. secum afferre, Eccl. 88. cf. v. βαρέως.
 Pherecratis Com. locus emendatus Av. 810., annot. ejusdem fragm. L 158.
 φέρειν dor. Ach. 694.
 Φερσέφαττα R 630.
 φεῦ δᾶ L 198. φεῦ exultantis A 1591. φεῦ θυμαστικόν A 162.
 φεῦ τοῦ κακροῦ L 296.
 φεύγειν, ἀποφεύγειν, in jure N 167, 1144. φεύγειν γραφάς E 414.
 φεύγειν, praeterire, non retineri

- memoria, Pac. 952. φεύγειν τὴν γῆν, exulare, E 765. φευγεῖν Ach. 208.
 φευκτεῖν A 380.
 φέφαλος V 227, Ach. 260, 631.
 φεφαίλος f. L 107.
 φηγός Pac. 1056.
 φήλη Pac. 1080.
 φῆμη A 681. ἀγασθῆ V 833, E 1208.
 φῆρη A 800.
 φθάνειν cum partic. Eccl. 596. οὐκ ἂν φθάνοις cum participio interrogative Eccl. 118. οὐκ ἐφθης φράσαι, πᾶσι etc. N 1326.
 φθίγγεσθαι N 309, 849, 1210. φθίγγεσθαι dictus gallinaceus Eccl. 390.
 φθίγγεσθαι χορείαν R 245.
 φθέγμα N 313, 358, Th. 266.
 φθίει P 533, Pac. 704.
 φθίειν A 982. φθίειρον P 594, Ach. 426.
 φθίνουλα Eccl. 931.
 φθόγγος A 644, 1103.
 οἱ φθοῖς P 672.
 φθονεῖν τι, εἰ — Ach. 461. τοῖς πηλοῖς Eccl. 563.
 φθονερός E 967.
 φθόρος ποιεῖν τι L 1117.
 φθόρος dicta persona Th. 502. cf. E 1039.
 φιάλη V 1396, A 900.
 φιδέας ἰσχυρὰς Ach. 757.
 Phidias Pac. 572, 583.
 Phido N 134.
 Phidenides N 65.
 φιδάκη E 738.
 Philaenote Eccl. 42.
 φιλαθένης V 284, Ach. 142.
 Philammon A 717.
 φιλαμπελάτος Pac. 308.
 φιλανθρακῆς Ach. 209.
 φιλανδρακότατος Pac. 384.
 φιαντος δαίφης R 1245.
 φιλεῖν καὶ στέγειν E 715. φιλεῖν cum participio P 640. φιλεῖν, osculari, L 823, Eccl. 906. so-
 lere, N 786.
 φιλόδοτος εἰρήνη Th. 1079.
 Philepsius P 177.
 φιληδεῖν τι Pac. 1052.
 φιληδία P 305.
 φιληλιαστής V 88.
 *Philemon. v. Philammon.
 φίλα Pac. 922, L 1182.
 φίλονα N 663.
 Philippus Com. Philyra nonnihil de-
 pravatus Pac. 128., annot. — alius cognominis V 410, A 1572. sequ.
 Philiste Th. 635.
 Philo N 25.
 φιλόδημος E 783, N 1138.
 Philodoretus Eccl. 51.
 φιλοθύτης V 82.
 Philocles Tragicus V 451, Th. 167.
 ejus Epopos, sive Tereus, A 277. sequ.
 Philocrates, πινυκοπώλης A 14.
 Philoctemon V 1204.
 φιλόκρυβος V 75.
 φιλόμουσος N 852.
 Philonides P 176.
 Philoxenus R 887, P 290., annot., V 84. cf. N 665.
 φιλόξενος V 82.
 φιλοπαίγμων R 823.
 φιλοπατεία V 1409.
 φιλόπολις P 721, L 512.
 φιλοπότης V 79.
 φιλορρηδία A 1201.
 φίλος. φίλος Pac. 997. φίλον ἔμὸν Eccl. 947. cf. ib. 958. φίλοι ἐλ-
 λήλων L 239. φιλαίτατος E 672.
 φίλτατος act. L 754. φίλτατον Eccl. 966. τῶν φίλων τοὺς φι-
 λήτατους Ach. 299.
 φιλόσοφος φρονεῖς Eccl. 569.
 Philostratus, leno, E 985. cf. L 890.
 φιλότεκνος Th. 710.
 φιλοτησία Ach. 924.
 φιλοτησία πύλις L 203.
 φιλοτιμία P 192, Th. 354.
 φιλοτάριον ἀθλητὰ Eccl. 891.
 Philurgus L 261.
 φιλόχορος Th. 936, 1071.
 φιλόφινος A 1274.
 φιλόφδος V 270.
 φίλος P 376.
 φισσὸν τῷ ξύλῳ N 574.
 φῖν Pac. 1079.
 φῖν P 689, 713, 779. φῖν καὶ σποδεῖν N 1318.
 φλαῦρος, κακός, Pac. 96, E 361, N 807. φλαῦρον ἐργάζεσθαι τινα N 1112. cf. vv. ἐρᾶν et πράγμα.
 φλαῦρος, κακός, A 618.
 φλέγειν f. Th. 644. φλέγειν γόνυ Th. 978. φλέγεσθαι πυρὶ L 1197.
 φλέγεσθαι, ira exandescere, N 960.
 φλεγμάνειν V 277.
 Phlogra A 777.
 φλογυρός Ach. 630.
 φλόξ A post 819.

φλέως R 241.
 φληναφῶν E 613, N 1409.
 φλόξ Th. 241, N 1428. φλόξ ἀ-
 θανάτου Th. 990.
 φλυαρεῖν E 507, Th. 526.
 φλυαρία L 159.
 φλύαρος N 359.
 Φλυεύς V 234.
 φλύκταινα Eccl. 1054. φλύκται-
 ναν λαμβάνειν V 1078.
 φλυκταίνειν R 234.
 Φοβασισιράτη E 1065.
 Phoebeus A 219, E 1060, N 577.
 Φοῖβος Ἀπόλλων R 707, A 677.
 φοινίκας φλίβας Th. 654.
 Phoenix A 480.
 Phoenicia A 479.
 φοινικικός Pac. 303.
 φοινικὶς Pac. 1085, 11087, P 730,
 L 1066. f. Ach. 298.
 φοινικιστής A 268.
 φοινικιστήρος A 269.
 φοιτῶν V 655. ἐς διδασκαλίαν E
 1123. cf. N 891.
 φονή A 984.
 φόνιος A 336.
 φορβεία V 560.
 φορβή A 389.
 φορεῖν, φορεῖσθαι, L 829, Th. 147,
 257, Eccl. 340. φορεῖν p. ἔχειν
 P 1055, E 703.
 φόρμιγξ A 221, Th. 307.
 Phormisius R 918.
 ὁ Φορμίσιος f. Eccl. 97.
 φορμὶς V 58.
 Phormio dux E 519, L 745.
 φορμὸς P 538. πυρῶν Th. 771.

* * *

formulae loquendi.

ἄγειν, φέρειν, N 241. ἀνούετε,
 λεῶ Ach. 938, A 424. ἀληθές af-
 firmantis V 1182. ἄληθες; R 793,
 P 123, Ach. 521. ἀληθες, οὐτος;
 A 966, V 1361. ἀλλ', εἰ δοκεῖ
 σφῶν, ταῦτα χρηθ' ὁρῶν A 630.
 ἀλλ' εἰμι· σὺ δ' ὀγιάωνε. — καὶ
 σύ γε. Eccl. 476. ἀλλ' ἔθι χαί-
 ρων Pac. 693. ἀλλ' ὅταν βοῦλῃ
 σὺ, nun meinthalben, L 952. ἄλ-
 λο, ὅ τι βοῦλαι, quidvis potius fa-
 cere volentis, L 183. ἀways etc.
 A 1589. ἀνεχε, πάρεχε V 1279.
 ἀνθρακας πρῶα Ach. 34. ἀνα καὶ
 κάτω Pac. 1092, Ach. 21, N 595.
 ἀρ' οἰέθαι; Pac. 462. βαλλ' ἐς
 Κόρακας N 133. et s. sic etiam

ἰδῆ' ἐς Κ. et similia dicuntur. δι-
 καια καδῖα N 99. διακίως κα-
 δίκως P 233. δις, ἡ τρίς, Pac.
 1093. cf. ἡ δύο, ἡ τρεῖς, L 982.
 ὁρῶν ταῦτα χρηθ' E 1048. cf. v.
 ταῦτα etc. ἐγὼ εἴσωμαι V 1183.
 εἰ δοκεῖ N 11. εἰεν N 176, 1038.
 εἰεν, ἀκούω, Pac. 627. εἰ θέμις
 ἐστί, καὶ μὴ θέμις ἐστί, N 292.
 εἰ μὴ μάλισμαι Th. 440. εἴκαρ γ'
 ἀνάγκη V 1112. εἴκαρ γε χρηθ',
 wenn es sein muss, N 675. ἐπεὶ
 τοῦτο ἐρώτα A 467. ἔκη καὶ
 πράγματα E 39. ἔσται ταυταγὶ
 A 422. ἐτιόν; A 380. εὐ οἶδ'
 εἰ Pac. 879., et s. εὐφημεῖν χρηθ'
 E 1204, N 263. εὐφημία ἔστω A
 884. εὐφημος πᾶς ἔστω λαός Th. 39.
 ἔχε νον, tenes donec, E 456, 459.
 ἡ Βουλή καλεῖ τινα ἐς τὸ προ-
 τανεῖν Ach. 124. ἡ δεῖνα καὶ
 πόριος S. ad E 897. ἡ βράχιστον
 τοῦ λόγου L 664. ἡδὴ εἰ τοῦτε'
 ἐκείνο Pac. 494. cf. v. οὐτος. ἦν
 θεός θεῖλῃ P 343, 1184, Pac. 1099.
 ἦν τε βοῦλῃ γ', ἦν τε μὴ, L 872,
 969, Eccl. 976, 1094. ἦν τι πάθω
 Pac. 169. καὶ μὴν καλὸν γ' ἐστί
 Ach. 233. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦ-
 τα P 8. καλεῖ θεὸν R 444. καλ-
 λιστα θῆπον, καλλιστα τοῖνον,
 L 846, V 825. καλῶς, καλλιστα,
 ἐκαινῶ, etc. R 473, 839. καλῶς
 λέγεις Ach. 720. κνεῖν, καθεύ-
 δεῖν, Pac. 340, 802. μαρθάνω,
 capisco ital., Pac. 627, A 1851,
 1414. μέγα καὶ πλατὺ Pac. 756.
 μὴ φροντίσης, sei ruhig, E 1244.,
 et s. μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις,
 schlage mir's ja nicht ab, A 133.
 ἔδον δοοῖ, ἔδον ἀσπίδι, Pac. 351.
 ἔδον θεῶ δ' εἰρήσεται P 114. οἷα
 δὴ Ach. 708. οἴμαι τάλας, οἴμαι
 κακοδαίμων, impatientis, A 967,
 1165. ὁρᾶς; N 206. ὁρᾶς, in-
 terpositum orationi, E 92. ὅσα
 γ' ὥδ' ἰδεῖν Pac. 795. ὅσον γ'
 ἐγφῶδα, ὅσον γέ μ' εἰδέσθαι E 813,
 N 1201. οὐ ταῦτ' ἐστί πᾶς ταῦ-
 τη E 783. οὐδὲν καλόν E 900.
 οὐκ ἐς Κόρακας; οὐκ ἐς Κόρακας
 ἀποφθερεῖ; N 766, 844. οὐκ
 ἐστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, es ist
 nicht anders, Pac. 110, V 1125.
 οὔτως δναίμην τῶν τέκνων Th.
 439. καί, ἡλί, καί, καί, N
 1100. πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν.

- καὶ δεῖν, L 978. *πάντ' ἔχεις*, rem tones, A 1355. *πάντ' ἐς τὸ πρόσθεν* etc., praeconis in concione, Ach. 43. *κλαιν, μένουν*, Pac. 340. *πέθον*; negantis Eccl. 973. *ποῖ βλέπεις*; alias res agentem admonentis L 184. *πολλῶν οὐνεκα*, δεῖ δὲ — N 6. *πολύ γε* affirmantis L 148. *πολύ γε, καὶ ὁσδῶς*, N 1280. *πῶς δούεις*; N 854, et s. *πῶς ἔχεις*; quid agitis? *wie geht's?* Ach. 706. *σίγα, κἀθίξε*, Ach. 123, V 871. *σίγα πᾶς* Ach. 224. *σπονδή· εὐφραίνεται*, Pac. 421. *Στρατιάδην ἀσπάζομαι* N 1100. *ταράττειν, καὶ κινῆν* Ach. 648. *τὰς τραπέζας εὐφραίνειν* V 1175. *ταῦτα affirmantis* Pac. 275, E 111. *ταῦτα δὲ consentientis* Ach. 770. cf. V 142, 820. *ταῦτα δ' οὐδ' οὕτως ἔχει* L 666. *ταῦτα δεῖ* A 461. *ταῦτα νῦν γ', εἰπερ δούει*, V 974. *ταῦτα γῆ ποιεῖν* V 812. cf. v. *ἀλλ', εἰ δούει σφῶν*, etc. *ταυτὶ τοιαυτὶ* A 754. *τί δ' ἄλλο Μεγαροί*; Ach. 713. *τί ποτε κίλισσαι*; Eccl. 907. *τί σοι καὶ ἐμολί*; quid mihi tosum? E 938. *τίς ἀγορεύειν βούλεται*; vox praeconis in concione, Ach. 45, Th. 350. *τοσοῦτον ἴσθι, σοι ἐλὼ καὶν ἰχθὺν sagax*, E 876. *τοῦ χεῖματος*; N 1172. *τοῦδ' ὄρου δαίξει* L 350. *τότῃ ἀγαθῇ* Eccl. 181. *ἴδωρ κατὰ χειρὸς* V 1175. *formulae concionum et plebiscitorum* Th. 343. seqq. *χαίρε* (*χαίρων ἀπιδι*), καὶ *μέμνησέ μου* Pac. 683. *χαίρε*. — καὶ σὺ γε L 6.
- * * *
- φόρος* V 626, 1059, 1074. (*ὁ τοῦ φόρου γένος*.) *φόρος φέρειν* A 192. *φόροι* Ach. 469. *φορετικός* N 509, V 66. *φορετινὸν τὸ χωρίον* L 1189. *φορετιὸν* L 296, A 1271. *φόρετος* f. P 791. *φορετός* Ach. 72, 874. *φράζειν dicta τότῃ* Eccl. 837. *φράζειν*, jubere, praecipere, R 995, P 46, A 672, 998, 1136. *φράζεσθαι* E 931, 946, 983. *φράττορες* A 719, 1543. *τριώβολου* (?) E 255. *φράττειν* V 345, A 184.
- φρέαρ* Pac. 552. et s. *φρενοτέκτων* R 773. *φρεσφυγίειν* f. L 966. *φρήν* N 462, Th. 409. *φρήν σοφή* Pac. 954. *ἔχειν φρένας* Th. 432. *φρικώδης* R 1259. *Phrinnus* E 537. S. *φρίττειν* N 1088. *φροεῖν δοξαῖα*. vide v. *ἀρξ. φρ. φροεῖν*, cogitare, struere, Ach. 833. *μεγάλα*. cf. v. *μέγας*. *μειζὸν τινας* Eccl. 932. *φροεῖν p. μεγαλοφροεῖν* Eccl. 630. *φροεῖν*, sapere, E 1030, 1086. *φροεῖν τὰ τινας* Pac. 607, E 1104. *φροεῖν τινα δριστα* P 573. *φρόνημα*, fastus, Pac. 25. cf. V 989. *φρόνιμος, φρονίμως*, L 512, A 1229, E 1252. *φροντίζειν* τι N 189. *τινὸς* E 722. *τινὰ* E 729, N 75, 125. *φροντις* N 716, 924. *φρόντισμα* N 155. *φροντιστήριον* N 94, 128, 142. etc. *φροντιστής* N 266, 408., et s. *φροσδός* Th. 651, 752, N 694. *φροσδός ἀμπαύμενος* L 106. *φρουρά* N 697. *φρουρεῖν* A 1264. *φρυαγμοσίμανος* V 135. *φρύγανον* Pac. 951, A 607. *φρύγειν* Eccl. 221, 844. *phrygiae lanae*. cf. v. *lanae*. *φρυγίλος* A 717, post 817. *φρυκτός* V 1282. *φρυκτωρία* A 1071. *Phryne*, anus, Eccl. 1098. *Phrynus* N 939. *τὸ Φρυνίχιον* V 1463. *Phrynichus Com.* N 541, R 13. cf. *Meinek. Quaest. scen. spec.* 2. p. 6. — *dux Athen.* R 645. — *Tragicus* R 863, 1228, V 220. cf. V 1255, 1431, A 704, Th. 163. *Phrynichi Trag. locus* N 1109. *Phrynondas* Th. 819. *Φρύξ* P 1149. *Phryx*, servus, V 422. f. A 716. *fures in theatro* Pac. 694, Ach. 244. *Furiae* P 421. *Furiarum templum*. vide v. *Eumenidum t. Furiarum templum asylum* Th. 223. *futurum in re, de qua deliberamus, an facienda sit*, Eccl. 746. *in re, quae debet fieri*, P 1023, Pac. 88. *medii cum activi male permutatum* E 167. *S. futura mediorum pro*

- activorum P 111, 1050. pro pas-
 sivorum P 114.
 φηγή. αἰ φηγαί Eccl. 244.
 φθύν. πάππους A 719. πτερό A
 106, 788. τοῦς φύσαντας V 1418.
 φύλακες L 780.
 φύλακῆ A 1071. συντηρεῖν V 2.
 φυλαρχεῖν L 525.
 φύλαρχος A 762.
 Φυλάσιος Ach. 962.
 φυλάττειν λαυτὸν Eccl. 479. ob-
 servare, Eccl. 626. τὴν ἀντίαν
 E 406. τὴν θύραν V 928.
 φυλέτης A 358, 583.
 Phyle Ach. 957. Φυλὴν καταλαμ-
 βάνειν f. P 1142.
 φυλὴ καὶ γένει τιμώμενοι A 33.
 φυλλῆς A 385.
 φυλλεῖον P 540, Ach. 435.
 φυλλοβολεῖν N 975.
 φυλλόκομος A 217, 709.
 φυλλοφόροι τὰς ἀσπίδας A 1371.
 φύλον γυναικείον Th. 744. θηρῶν
 A 731. οἰωνῶν A 1001. cf. A
 1616.
 φύλοπις Pac. 998.
 φουᾶσθαι φωνήν N 947.
 φουαλλίς dor. L 1166.
 φουᾶν Pac. 837, 880. φουᾶν dictus
 tibicen A 811. φουᾶν τὰς μέχλας
 A 993. φουᾶσθαι P 694.
 φουσατήρια dor. L 1163.
 φουσητίον L 280.
 φουσιγγουᾶσθαι f. Ach. 490.
 φύσις, ingenium, indoles, N 346.
 491, 501, L 511. ratio, Th. 11.
 species, V 1031. τὴν φύσιν N
 1138. αἰ φύσεις Pac. 574. cf. v.
 ἀνάγκη.
 φύση E 348.
 φουστὴ μάζα V 588.
 φουτεύειν παιδᾶς V 1092, 1229.
 φουτός Pac. 566.
 φουφὺ olfacientis L 282, 289.
 φουῖδες P 531.
 φώκη Pac. 722.
 φωνεῖν Ach. 732.
 φωνή, lingua, A 202. φωνὴ μαφᾶ
 dicta persona E 218. φωνή (μαν-
 τική) A 682. φωνή f. (Ton, Ma-
 nier) E 484. φωνὴν ἔχειν L 336.
 φουφὺν R 1287, N 487.
 φῶς ὁμμάτων Th. 125. πρὸς τὸ
 φῶς N 611.
 ἡ Φωσφόρος L 416. φωσφόρος d-
 στήρ dictus Iacchus R 331.
 Chabas V 234.
 χαίνων dictum poculum V 595. χαί-
 νων τι V 334. πρὸς τινα, N 964,
 E 600, 750. cf. v. ἄνω χ.
 χαῖος L 90, 91. χαῖωτέρα L 1083.
 Chaereas V 656.
 χαίρειν ἔχων τινα Th. 64. χαίρειν
 κελύειν κελὶς τινα Ach. 200.
 χαίρειν cum partia. Eccl. 229,
 Th. 262., et s. χαίρειν φράζαν
 τινι N 587, 8. κερύειν V 733.
 χαίρησεν P 64. χαίρειν Th. 928.
 χαρῆσαι N 274.
 Chaerostades Eccl. 51.
 Chaerephon N 104.
 χαρηδῶν Ach. 4.
 Χαριδῆς Ach. 818.
 Chaeris tibicen Pac. 878, Ach. 16,
 A 810.
 χαίρομαι Pac. 291.
 χαλαρὰ N 1082.
 χαλαρῶν E 358.
 χαλᾶν Th. 605., et s. τὴν δόγην V
 696. τὸ μέτωπον V 624. χαλᾶν
 τινα A 373.
 χαλαρὸς V 1436, Th. 262.
 χαλεπὸς, saevus, V 906. χαλεπὸς
 ἴδιον V 790. χαλεπαίνων E 478.
 χαλεπεῖν f. E. 435. sequ. χαλεπεῖ-
 σθαι τι A 1024.
 χαλεπὸς A 465.
 Chalcedon E 174, 1191.
 Χαλκιδεύς E 238.
 chalcidicum poculum E 237.
 χαλχλοῖκος Minerva L 1209, 1225.
 χαλκῶν Ach. 1058, L 698.
 χαλκόμενος (ἔκτος) E 511.
 χαλκοῦς Eccl. 815. seqq. homo fer-
 reus, R 633.
 χαλκωμα V 1173.
 χαμάζε πίπτειν f. V 977.
 χαμαῖον V 249.
 χαμενὴν A 769.
 χᾶν dor. Ach. 825.
 χανδαίνειν R 253.
 Χάωνες Ach. 569, 578. f. E 78.
 χάος A 1123. pro aëre dictum A
 193. cf. A 652. seqq., N 418.
 χαράδρα Pac. 721.
 χαραδριῶς A 262.
 χάραξ V 1160. seqq., 1244.
 Chares Ach. 569.
 χαρίεις L 1147. χάριεν γε Eccl. 680.
 χαρίεντα δρᾶν Eccl. 190.
 χαρίζεσθαι, gratam facere, Eccl.
 1042. τι, L 1141. f. E. 479.
 Charinades Pac. 1073, V 232.

Charixene Eccl. 938.

Charippus N 64.

χάρις ἀγαθή Th. 1163. χάρις, *Anmuth, Grazie*, V 1231. gratiarum actio, A 807. χάρις τινι pro τι-
νός L 798, 801. χάρις χορείας Th. 929. σὴν χάριν Ach. 1148. χάριν ἔχειν Th. 568. cf. νν. Βρο-
μία χ., προσεσθίνας χάριν. χάρι-
τες Eccl. 582.

Χάριτες 735, 1011, 1220, L 1192.

Χάριτες αἱ φῶλαι Ach. 927. Χα-
ρίτων θαμάρματα Pac. 746.
cf. νν. Gratiae, διανύματα.

Charitimidēs Eccl. 294.

Charminus, dux Athen., Th. 762.

χαροπός Pac. 987.

Charon R 184, L 570.

χασκάζειν V 664.

χάσκαιν E 934, V 1434. ἄλλοις E
954.

χασμάσθαι E 770.

χάσμημα A 61.

Χάρουβδις ἀρπαγῆς E 248.

χαυνοπολλῆς Ach. 600.

χαυνοπρωκτός Ach. 104, 106.

χαῦνος A 772.

χαῦνωσις N 848.

χέζειν Eccl. 319. seqq., et s.

χέζητις Eccl. 312, 344., et s..

χεῖλος f. Ach. 425.

χειμάζειν, hibernare, A 1009. χει-
μάζεσθαι f. R 347.

χειμέριος Ach. 1071.

χειμών, tempestas, Th. 831. θου-
ρίας Ach. 923. τὸν χειμῶνα, hie-

me, A 105.

χείρ. διὰ χειρὸς ἔχειν τινα V 575,
ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα N 907. λο-
γίσεσθαι ἀπὸ χειρὸς V 625.

χειροτέχνης P 529, 612.

χειροτεχνικός V 1229.

χειροτονεῖν Eccl. 797., et s. χειρο-
τονεῖσθαι τι Eccl. 515.

χειροτονητέον Eccl. 267.

χεῖρας Th. 759, 778. χεῖρον Eccl.
91, L 828, 1005.

χειροῦν V 428, 432.

χειρουργία L 628.

χεῖσθαι V 985.

χειλιδών f. L 719, 724. χειλιδόνων
μουσεῖα R 93. cf. R 638.

χελύνη. ἐσθίειν τὴν χελύνην V 1043.

χελώνη V 418, 1245.

χερσίνπτεισθαι Pac. 886.

χέρνιψ L 1055, et s.

Chersonesus (thracia) E 264.

χεσσεῖν E 828, 914, N 292.

χῆν A 758, 1056.

χηναλώπηξ A 1196.

χθὲς καὶ πρώην R 679.

ὁ χθελινὸς ἀνθρωπος V 282.

χθελινός R 932.

χθόνιος βροντή A 1606, 1611., χθό-
νιαι Th. 101.

χθών A 1612, N 280.

χιάζειν N 938., annot.

χίδρα E 752.

χίδρον f. Pac. 564.

Chii precibus Atheniensium inclusi
A 819. seqq. pro improbis habitū
R 923, Pac. 171.

χιλῆς V 631.

χιλίοι f. N 1108.

χιλιόπαλαι E 1043.

χίμαρος E 610.

χίμελλον V 1126.

χιονόβλητες N 270.

χιτώνιον L 48, Eccl. 373.

χιτωνίσκος A 872, 880.

chium vinum Eccl. 1136.

χιών Ach. 138.

χλαῖνα R 1381., et s.

χλαμὸς L 920.

χλανίδιον L 1115.

χλανισκίδιον Pac. 928.

χλανίσκιον Ach. 483.

χλανίς A 1026, Eccl. 848.

χλαινεῖν L 359, Eccl. 64. χλαινε-
σθαι τὸ σῶμα Eccl. 64.

χλιαρός Ach. 914.

χλιδῶν L 602.

Chloe (Ceres) L 768.

χλωρός L 255.

χνοῦς. vide v. δρόσος καὶ χν.

χοανεύειν f. Th. 57, 62.

χοάνη Th. 18, 19.

Χοὰς dici visum pro Χόας Th. 704.

Χόας Ach. 902, 1006, 1127.

χοῖνιξ P 276. mensura, L 1129,

Eccl. 45, N 622., not.

χοιρίδιον Ach. 485, 761, 767, V 551.

χοιρίνη V 326, E 1220.

χοιρίον Ach. 695, 702. ὦ χ. V 1302.

χοιρόθλιψ V 1313.

χοιροκομείον V 813, L 999.

χοιροκώλας dor. Ach. 773.

χοῖρος f. Th. 288, 505, 507.

χολᾶν N 806.

Χολαργεῖς Ach. 804.

χολή Th. 438. f. R 4. et alio sensu

Pac. 66.

χόλιξ Pac. 681, V 1103, E 1067.

Χολλίδης Ach. 373.

- Χολοζύγης L 370.
 χόνδρος V 706. χόνδροι ἄλλος Ach. 485.
 χοραγός dor. L 1220.
 χορδεύειν τὰ πρᾶγματα E 214.
 χόρδευμα E 302.
 χορδή, farcimen, R 328, N 449., et s.
 χορεύειν P 756, Pac. 740, N 1444.
 χόρδευμα A 701.
 χορευτής Ach. 408.
 χορηγεῖν Ἀθήναια Ach. 1082.
 χορηγός Pac. 948.
 χορικοί E 543.
 χορομανθής τρόπος Th. 915.
 Chorus comicus A 293., S.
 χορός dictus pro tota fabula Eccl. 1157. cf. annot. ad Eccl. 1156.
 χορός quid proprie sit, R 510.
 χορόν αἰτεῖν E 475. ἔχειν Pac. 750, 753. ἱστάναι A 221, N 271.
 λαμβάνειν R 94. χοροὶ οὐδὲν L 1214. chori cyclici R 411. vide v. cyclici ch.
 χορτάζειν Pac. 139, 176.
 χορωφελίσταν dor. L 1223.
 χοῦς οἶνον E 95. cf. Eccl. 44.
 χοῦν, mutuum dare, Th. 218., et s. vaticinari, V 159.
 χορεία, negotium, Th. 1094. χορεύειν τινός ἔχειν Th. 179.
 χορευτισμός E 512.
 χορεύεσθαι Th. 352.
 χοῖος ambigue dictum N 30. debitum, N 13. τὰ χοῖα N 437.
 χοῖων Pac. 729, N 1382.
 χοῖως Ach. 580.
 χοήδαστε dor. Ach. 689.
 χοήζειν N 353.
 χοῖμα dicta persona Th. 491. cf. Pac. 38. χοῖμά τινος periphrast. E 1118, L 83, Eccl. 393, N 2. τί χοῖμα πέπονθεν V 266. χοῖματα, argentum, οὐσία, A 1525, N 1196., et p.
 χοηματίζειν περί τινος Th. 348.
 χοηματοποιός Eccl. 441.
 Chronon V 392.
 χοῖναι Eccl. 590, N 1023. χοῖν Ach. 504. χοῖσθα dor. Ach. 733.
 χοῖσθαί τινα Eccl. 176. (προσάταις.) 183. (ἐκκλησίαις.) cf. Eccl. 212. χοῖσθων N 433.
 χοῖσιμος πρός τι P 827.
 χοημολογεῖν A 889, 916.
 χοημολόγος Pac. 969, 1017, A 885.
 χοημὸς E 918., et s. ὁ ἱερὸς χο. E 116.
 χοημῶδεις E 764.
 χοῖστης, foenerator, N 240, 428.
 χοῖστος, vir bonus, seu probus, Eccl. 178. iron. N 8. χοῖστων, bonum, utile, res prospera, P 337, 637, E 86, 88, N 769. χοῖστος E 329.
 χοῖστος ἔχειν (κατὰ) τι Eccl. 219.
 χοῖσι N 695.
 χοῖσιος Th. 870.
 χοῖνος. διὰ χοῖνον L 837. χοῖνον E 872. χοῖνον κολλῶ Th. 764. τῷ χοῖνι N 1191.
 χοῖος R 1240.
 χοῖστανγῆς δόμος A 1579.
 χοῖσταν φάος ἀστεροπῆς A 1609.
 χοῖσταντος P 9.
 χοῖσιον P 804, Pac. 612. etc. ornamentum aureum Ach. 244. ὁ χοῖσιον L 863. cf. Ach. 1117.
 χοῖσις Ach. 74.
 χοῖσιδαῖδατος, f. Eccl. 968.
 χοῖσιδορος A 876.
 χοῖσιδότης A 219.
 χοῖσιλόγος Th. 299.
 χοῖσιλόφα L 322.
 χοῖσιλόφης Th. 296.
 χοῖσιλοῖοιδοτον V 1290.
 χοῖσιπτερος A 1601.
 χοῖσις, aurum, h. c. ornamenta aurea, A 635. χοῖσις ἐκῶν P 268.
 χοῖσιτογίαιος E 517.
 χοῖσιον Ach. 511.
 χοῖσιος E 897.
 χοῖσιχάλιμος πάταγος ψαλίων Pac. 155.
 χοῖσιχός L 381.
 χοῖσις Th. 302.
 χοῖμα Th. 377, N 120.
 χοῖς L 127.
 χοῖσιζεσθαι N 502.
 χοῖν f. A 212.
 χοῖσις φίλος Pac. 922.
 χοῖσις f. vide v. ἀρμονίαν χοῖν.
 χοῖσιζειν V 1172.
 χοῖσι, olla cibi, V 797. τινός Eccl. 1089. χοῖσις ἰδρῦεσθαι: vid. v. ἰδρ. χ.
 χοῖσιος πάταγος L 311.
 χοῖσιος N 1408.
 χοῖσιδον Ach. 429, Eccl. 745.
 χοῖσι Ach. 1009, R 218.
 χοῖσιος R 799.
 χοῖσι τῷ σκέλει Th. 24.

ζάρα. κατὰ ζάραν P 363. ζάρα, urbs, Th. 110. cf. v. μέναι.
 ζωρεῖν ἅμα τιῶ, aliquem sectari, V 681. ζωρεῖν μέτρον τι N 1187.
 ζωρεῖν πόλιν L 687. ζωρεῖν, succedere, γεῖν, Pac. 870. ζωρεῖν f. A 217, 223, N 18. cf. v. ὁμόσε.
 ζωρεῖον N 152. ager, L 564.
 ζωρεῖς εἶναι Ach. 669, Th. 11, 13.

ζωιστόν P 138.
 Ζανός Ach. 1080.
 ζανός Pac. 121, Th. 814.
 ζανάζειν f. N 564.
 ζάλλειν f. E 484.
 ζάμαθος V 1460.
 ζάρμα dor. L 1178.
 ζαρμακιστογάρα Ach. 3.
 ζαρός ἱππος N 1174.
 ζέγειν N 1008, 1018.
 ζευδαγγελῆς A 1236.
 ζευδαμάμαξος V 319.
 ζευδατράφαξος E 579.
 ζεύδειν τινός Th. 828. ζεύδεσθαι τι Eccl. 444. τινός L 888, N 597. τινά N 261.
 ζευδής Ach. 350, E 64, Th. 322.
 ζευδόλιτρος R 667.
 ζευδορεῖν Eccl. 603.
 ζηλαφῶν Eccl. 314. τὰ πράγματα Pac. 655.
 ζήνεις A 564.
 ζήνζειν f. E 485.
 ζήντα L 115, 131.
 ζηγηδαρεῖν Ach. 346.
 ζηγίλεισθαι L 884, Eccl. 706, V 569, 724, 738.
 ζηγίσμα μακρόν N 987. ζηγίσματα γραφεῖν N 1366. ζηγίσματα ταῖν θεαῖν V 869. cf. v. plebiscitorum.
 ζηγισματοπάλης A 961.
 ζήφος ad ludendum Th. 970. ζήφος V 94, 109, 1166. κατὰ τιος E 754. ὑπὸ ζήφου μιᾶς L 265. ζήφοις λογιέσθαι V 625.
 ζιάδδοντι dor. L 1211.
 ζιάθος R 529, Ach. 821., et s.
 ζιδυράζειν N 976.
 ζιλός Th. 226 (calvus), 281, 548. (voles.)
 ζιμόδιον P 1060, Eccl. 878, 924, 1067.
 ζόγος Th. 145. ζόγῳ βάλλειν τινα Th. 853.
 ζολοκομπία E 642.
 ζοφεῖν Pac. 1070, V 143, Ach. 517.

ζόφος E 1214, N 1309. ζόφον ποιεῖν A 53.
 ζόλλα P 533, N 145, 149, 804.
 ζυχαγωγεῖν A 1439.
 ζύζειν N 151.
 ζυχή ambiguous dictum A 1440. anima mortui, Pac. 768. animus Ach. 360. vita, Ach. 330. ζυχὴν ἀριστος. vide v. ἀρ. φ. αἰ ψυχῇ τῶν γερόντων Ach. 345. ψυχῇ σοφῇ N 95. ζυδε v. ἐκπίνουσιν τὴν ζυχὴν. cf. etiam N 695.
 ζύχος P 892, Eccl. 537.
 ζυχρός N 1014. ζυχρός, ζυχαρός, f. Th. 169, P 263., et s.
 ζωλή A 534, L 143.
 ζωλός P 267, E 892.
 ζωμίζειν E 661, L 19, Th. 652.

ω. vide α et ο.
 ω γαδὲ Th. 1015. cf. N 654. ὦ γαθαί L 714. ὦ ἄνα dictum εἰρωνικῶς E 1186. ὦ γλυκύτατον Eccl. 1043. ὦ δαυμόνι R 44, N 38, 789. ὦ δαυμόνι ἀνθρώπων Πόσειδον A 1518. ὦ δέσποτ' ἄναξ Pac. 90, N 264. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ, et similia, L 905., annot. ὦ Ζεῦ φέλλετε Eccl. 377. ὦ θυμὲ E 1082. ὦ, ἱκετεύω Eccl. 966. ὦ κακὸδαμον indignantis A 1484. irridentis, vel contemnantis, E 1083, L 491. ὦ μικρὸς οὗτος V 866. ὦ, τῇ τὸν Ἀπόλλων Eccl. 160. ὦ οὗτος, οὗτος, V 1314. ὦ πρὸς τῶν θεῶν P 454. ὦ τάλαν dictum de absente L 102. ὦ τῶν P 66, 373, Pac. 685. etc. ὦ τέκνον mulier alteri dicit L 7. ὦ φίλ' Ἀπολλων E 1158. ὦ φίλοι θεοὶ P 729. ὦ, ὦ, Pac. 656—657. ὦ, ὦρα δὲ, Eccl. 1160., nota.
 ὦ et ὦν confusa Eccl. 78.
 ὦδε, huc, A 231.
 ὦδῃ A 705, 810, 1604, Th. 933.
 ὦδι P 291., et s.
 ὠδίνειν Th. 472.
 ὠζην V 1464.
 ὠζυρά L 881.
 ὠζυρὸς N 634.
 ὠθεῖν κάτω Th. 610. ὠθεῖν κοίλονμα E 638. τὴν θρυαλλίδα V 251. τὴν θύραν, fores ocludere, V 152.
 ὠϊα L 1212.

- Oceanus N 277. ejus herti N 271.
cf. A 662.
ὠκύπτερον A 756.
ὠκυρόνια Th. 474.
ὠλεθρος Eccl. 929, Th. 818.
ὠμός f. E 260.
ὠμοσπάραντος f. E 329.
ὠν. vide v. ὦν.
ὠνδρος ἥλιος dicti spectatores ex
senioribus N 1374.
ὠνιδυθαί τί τισι p. παρὰ τινος Pac.
1172.
ὠνιδρωπς Ach. 773.
ὠνιος E 446, 1135.
ὠόν οπηνέμιον A 656.
ὠόπ R 180, A 1290.
ὠρα, juvenus, pulcritudo (πρός
τέμασιν ὠρας), A 666, 1591.
καιρός, A 675, V 839, 617. tem-
pus anni, A 670, 685, N 304, 547.
ἱσραῖς ὠραις Th. 905. ἐκ τῶν
ὠρῶν ἐς τὰς ὠρας Th. 906. ἐν
ὠρῃ Eccl. 394, N 1072. ἐς τὰς
ὠρας R 364.
ὠραιος V 1314, Eccl. 696. ὠραιό-
τατος Ach. 1077, Eccl. 616.
ὠραμῶν R 446, Pac. 666.
ὠρασι L 364.
Orōus (Ὠρός), oppidum Euboeae,
Pac. 969.
ὠρενός Ach. 255. ὠρενός P 959.
ὠρημίσιον Pac. 375.
ὠς, sic, N 512. ὠς δὲ καὶ L 745.
ὠς, atqui, imo, N 209.
ὠς ἀλαζών φαίνεται, pro arrogan-
tia, quam prae se fert, Pac. 967.
ὠς γ' οὐδὲς ἀνὴρ Eccl. 1127.
ὠς δὴ cum opt. P 887. irenice
V 1268. ὠς ἰγώμαι Th. 412. ὠς
ἐπιδέξια A 1448. ὠς θαυμάστι-
κὸν et σχελιαστικὸν P 1. ὠς,
πρός, A 708, Eccl. 920, 928, 1002,
N 1117. ὠς, quam, P 288. ὠς
σαφώς Ach. 105. ὠς τάχιστα
Eccl. 270, N 812. etc. ὠς, ut,
intelligendum P 294, 312, Pac. 82.
vide καὶ.
ὠσκερ, utut, Pac. 24.
ὠστε cum fut. Pac. 669. intelligen-
dum P 552, 794, A 1024.
ὠστίστιν P 326, Ach. 24, 797, L
312.
ὠφέλεια Th. 182.
ὠφέλειν τινα πρὸς τι N 627.
ὠφέλεον Pac. 991., et s.
ὠφέλημα dicta persona E 776.
ὠφελήσιμος A 311.
ὠφελίαι βίον Eccl. 574.
ὠχρίδων R 300, N 103, Pac. 609.
ὠχρός L 1066. ὠχρὰ χροιά N 984.

EMENDANDA ATQUE NOTANDA.

- Equ. 92. nota scrib. — *orationi, ut alibi, deletis verbis ut Ao. 1454.*
 Ibidem 1267. scr. *σαφής*.
 Vesp. 299—301. de hoc loco vide indicem metricum v. a. trim.
 802. scrib. *ὅν γ'.*
 604. s. *ch. d.*
 679. s. *πυῶ.*
 1185. s. *Ἀθήναις*. vid. not.
 1331. s. *Ὀλυμπίαισι*.
 1406. adde *as., ant. et cr.*
 1465. scr. *as., ion. a ma. et an.*
 Pac. 432. scr. *ὦ πότνια*, delete *γέ*.
 Av. 591. sero animadverti, verba τοῦ καλλοῦς vix aliud esse quam interpretationem τῆς ὥρας, petitam, ut videtur, ex v. 1582.
 veraui 675. addendus numerus.
 716. not. scrib. *Philammon*, inductis verbis *homo — aequalis*.
 post 815. leg. *ἔχθεσθαι*.
 820. leg. *Κόρανας*.
 855. nota corrigendus numerus.
 1223. not. adde *libri περὶ αὐτῶν*.
 1385. leg. *περαιτέρω*.
 1598. scrib. *as., 2 ion. a ma. d. c.*
 Lys. 625. scr. *i. d. h.*
 annotatis ad 691. add. hoc cf. *Eccles. 368.*
 982. not s. *ἴσω, ἔνδον* —
 1087. sub persona Lysistratae versus
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φίλες, τί τοῦμποδῶν;
 nescio quo casu excidit.
 1110. leg. *ἐνέλωμεν*.
 Thesm. 297. scr. *i. d. br.*
 906. add. cf. *Ran. 364.*
 919. add. cf. *Ran. 411.*
 Ran. 474. annot. delenda sunt verba *de quo ad 747.*
 Eccles. 8. ann. leg. *Ran. 1252.*
 97. ann. l. *Ran. 918.*
 399. ann. l. *Ran. 947.*
 742. nota extrema scr. 1032.
 1165. reponendum — *δριμυπολυτριμματο — πολυτριμματα*
 Schol. Nub. 261. ed. Hermann.

